Xuyên Việt Chủng Điền Chi Mãn Đường Xuân (Đường Xuân Xuyên Qua Làm Ruộng)

Contents

Xuyên Việt Chủng Điền Chi Mãn Đường Xuân (Đường Xuân Xuyên Qua Làm Ruộng) 3

1. Chương 1: Xuyên Qua . . . 3
2. Chương 2: Tính Toán . . . 6
3. Chương 3: Không Gian . . . 10
4. Chương 4: Huynh Đệ . . . 14
5. Chương 5: Mẹ Kế . . . 18
6. Chương 6: Nhiều Chuyện . . . 22
7. Chương 7: Mệnh Môn . . . 25
8. Chương 8: Ồn Ào . . . 28
9. Chương 9: Quyển Sách . . . 32
10. Chương 10: Lập Hộ . . . 36
11. Chương 11: Lý Gia . . . 40
12. Chương 12: Doạ Dẫm . . . 45
13. Chương 13: Lý Phong . . . 49
14. Chương 14: Nuôi Dê . . . 53
15. Chương 15: Cuồng Đánh . . . 57
16. Chương 16: Ấm Lòng . . . 60
17. Chương 17: Chuyện Phiếm . . . 64
18. Chương 18: Xuân Vanh . . . 68
19. Chương 19: Nhiệt Tình . . . 72
20. Chương 20: Huyện Thành . . . 75
21. Chương 21: Bán Thức Ăn . . . 78
22. Chương 22: Lo Lắng . . . 82
23. Chương 23: Trồng Rau . . . 85
24. Chương 24: Cật Hóa (tham Ăn) . . . 87
25. Chương 25: Ngày Mùa . . . 93
26. Chương 26: Mất Mặt . . . 96
27. Chương 27: Bất Công . . . 101
28. Chương 28: Thiên Tổng . . . 106
29. Chương 29: Đại Liên . . . 110
30. Chương 30: Ký Kết . . . 115
31. Chương 31: Lao Dịch . . . 122
32. Chương 32: Tới Cửa . . . 127
33. Chương 33: Tú Tài . . . 134
34. Chương 34: Dạy Đệ . . . 141
35. Chương 35: Làm Mai . . . 148
36. Chương 36: Ngồi Vững . . . 155
37. Chương 37: Đăng Đường . . . 163
38. Chương 38: Nhập Thất . . . 170

39. Chương 39: Mua Núi . . . 177
40. Chương 40: Ngựa Con . . . 186
41. Chương 41: Quy Củ . . . 194
42. Chương 42: Đường Gia . . . 199
43. Chương 43: Tao Tặc . . . 203
44. Chương 44: Người Hung Ác . . . 211
45. Chương 45: Đặt Lễ . . . 221
46. Chương 46: Quan Gia . . . 230
47. Chương 47: Hà Lão . . . 239
48. Chương 48: Phát Động . . . 246
49. Chương 49: Chế Băng . . . 254
50. Chương 50: Trăng Tròn . . . 263
51. Chương 51: Chia Tiền . . . 270
52. Chương 52: Suy Đoán . . . 278
53. Chương 53: Thức Ăn Gia Súc . . . 285
54. Chương 54: Thẳng Thắn . . . 292
55. Chương 55: Phòng Mới . . . 299
56. Chương 56: Hạt Dẻ . . . 306
57. Chương 57: Đánh Nhau . . . 312
58. Chương 58: Trẻ Con . . . 318
59. Chương 59: Đi Huyện . . . 324
60. Chương 60: Ám Côn . . . 329
61. Chương 61: Cẩu Đản . . . 333
62. Chương 62: Vào Núi . . . 336
63. Chương 63: Tìm Người . . . 339
64. Chương 64: Vào Núi . . . 343
65. Chương 65: Trở Về . . . 346
66. Chương 66: Ra Hiếu . . . 350
67. Chương 67: Kết Hôn . . . 353
68. Chương 68: Động Phòng . . . 357
69. Chương 69: Lễ Mừng Năm Mới . . . 361
70. Chương 70: Gia Phả . . . 364
71. Chương 71: Kết Thúc (*đến Cuối Cùng Rồi, Phải Chia Tay M.n Rồi T^t) . . . 367
72. Chương 72: Kiến Nghị . . . 371
73. Chương 73: Điều Lệ . . . 374
74. Chương 74: Quý Nhân . . . 377
75. Chương 75: Triệu Vương . . . 380
76. Chương 76: Dung Nguyệt . . . 383
77. Chương 77: Gán . . . 387
78. Chương 78: Xưởng Rượu . . . 391
79. Chương 79: Mâu Thuẫn . . . 395
80. Chương 80: Sắp Xếp . . . 400
81. Chương 81: Mùa Xuân . . . 403
82. Chương 82: Thu Lúa Mạch . . . 407
83. Chương 83: Có Chuyện . . . 410
84. Chương 84: Giải Quyết . . . 415
85. Chương 85: Quả Trên Núi . . . 419
86. Chương 86: Xưởng Rượu . . . 423
87. Chương 87: Tiền Gia . . . 426
88. Chương 88 . . . 433
89. Chương 89: Chiến Sự . . . 436
90. Chương 90: Rời Đi . . . 444
91. Chương 91: Mang Thai . . . 447
92. Chương 92: Ân Khoa . . . 454

93. Chương 93: Ở Rể 456
94. Chương 94: Tú Tài 462
95. Chương 95: Kết Thúc 465
96. Chương 96: Phiên Ngoại 1 467

Xuyên Việt Chủng Điền Chi Mãn Đường Xuân (Đường Xuân Xuyên Qua Làm Ruộng)

Giới thiệu
Editor: Tiểu Linh DươngBeta: Tử NgạnThể loại: đam mỹ,cổ đại,xuyên khôngVào một ngày khi Đường Xuân Minh đi vi

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-chung-dien-chi-man-duong-xuan-duong-xuan-xuyen-qua-lam-ruong

1. Chương 1: Xuyên Qua

"A mẫu, tỉnh tỉnh, a mẫu, hu hu… Đừng không để ý đến con, con về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời a mẫu nói, hức hức…"

"Lâm ca nhi ngoan, a mẫu chỉ là mệt mỏi quá nên ngủ một lúc thôi, không phải a mẫu không quan tâm Lâm ca nhi, Lâm ca nhi của chúng ta là ngoan ngoãn hiểu chuyện nhất." Trương Tú đem tiểu ca nhi họ Triệu tên Lâm ôm vào trong ngực vỗ nhẹ lưng hắn, lại nhịn không được quay đầu lau nước mắt, thật sự là nghiệt chướng a, ngày ấy mới có chút khởi sắc, nhưng nào có dự đoán được họa trời giáng, hán tử nhà Minh ca nhi từ năm trước vào núi không trở lại, tang sự vừa mới xong xuôi, còn chưa sống yên ổn được một năm, phu gia (*gia đình nhà chồng*) này lại tới cửa, những ngày tiếp theo phải sống như thế nào?

Hắn cùng nhà mẹ của Minh ca nhi cùng một thôn, lúc trước chính hắn là người mai mối cho Minh ca nhân, chính là nhìn trúng Triệu Đại Hổ là người thành thật lại chịu được khổ cực, Triệu gia ở thôn Bình Sơn cũng trải qua những ngày rất tốt, vừa lúc hai bên đều biết nhau, hắn liền bắc cầu, nhưng nào có dự đoán được Triệu a ma lại là một người bất công tính tình kì quái, nhìn thấy tiểu nhi tử thi đỗ Đồng Sinh bị nhị nhi tử liên lụy, liền đem toàn gia đình này tác ra, nói dễ nghe là để cho cặp vợ chồng son này tự mình sống qua ngày, nhưng Triệu gia có hai mươi mấy mẫu mà lại chỉ phân cho nhà lão nhị hai mẫu ruộng nước, mặt khác cái gì cũng không có, trong thôn Bình Sơn không nhà nào không nói Triệu a ma bất công.

Trương Tú vốn cũng đã khuyên nhủ Minh ca nhi, tách ra cũng tốt, đỡ phải cùng một nhà kia nháo chuyện, được chút thanh tĩnh, hán tử nhà hắn lại chịu khó, qua vài năm cũng có thể có được cuộc sống tốt hơn. Hắn nói cũng không sai, vài năm nay Triệu Đại Hổ mất khí lực lớn khai hoang năm mẫu trên núi, hơn nữa bình thường cũng vào trong núi săn thú, lấp đầy bụng một nhà ba người cũng không phải là vấn đề, trên bàn ngẫu nhiên còn có thể thấy được thức ăn mặn, nhưng ngày vui lại ngắn ngủi, chuyến đi này của Triệu Đại Hổ đã xảy ra chuyện.

Haizzz, nếu như sớm biết có ngày hôm nay, hắn tội gì giúp Minh ca nhi lên cái thuyền này.

"Cái tên ca nhi chỉ thích làm biếng, sao chổi chịu ngàn đao chém,hán tử chết liền cả ngày chơi xấu nằm liền trên giường không chịu dậy. Suốt ngày ăn của Triệu gia uống của Triệu gia ở của Triệu gia, Triệu gia cưới ca nhi về cũng không phải để ngươi không hầu hạ cha mẫu mà suốt ngày làm biếng…."

Trong viện một thanh âm tức giận mắng chó tai vang lên, Lâm tiểu ca nhi sợ đến mức vừa nấc vừa trốn sâu trong ngực của Trương Tú, Trương Tú giận dữ, nhưng lại nhẫn nhịn thấp giọng trấn an Lâm tiểu ca nhi, Lâm tiểu ca nhi bị dọa thành như vậy cũng có thể thấy được ở chỗ Triệu a ma cũng không chiếm được cái gì tốt, " Lâm ca nhi không sợ, Tú a sao giúp con đi ra ngoài mắng ma ma đi, Lâm ca nhi trước hết ở chỗ này cùng a mẫu được không?"

"Con không muốn bị a ma đưa đi, con không muốn rời đi a mẫu..." Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ sợ hãi khiến cho Trương Tú tràn đầu tức giận, đem Lâm tiểu ca nhi nhét vào ổ chăn của Đường Xuân Minh xong liền đi ra ngoài.

"A, Triệu a ma là đến xem Minh ca nhi đúng không?" Trương Tú đi ra cao giọng nói với Triệu a ma đang chống nạnh mắng ngoài viện, ngoài cửa viện bởi vì Triệu a ma tức giận mắng mà hấp dẫn không ít người đến xem, Trương Tú căn bản không sợ nói ra sự thật, hắn chính là muốn cho tất cả mọi người biết được Triệu gia này đối xử thế nào đối với ca nhi mà hán tử mới chết "Ta còn muốn hỏi Triệu a ma, Triệu gia các ngươi rốt cuộc là bức bách Minh ca nhi như thế nào, trở về từ Triệu gia các ngươi liền té xỉu trên mặt đất, Hồ lang trung cũng chỉ vừa mới rời khỏi thôi."

"Phi! Ta cho ngươi biết ca nhi nhà Đại Hổ, ngươi giả bộ bệnh cũng vô dụng, ngươi gả vào Triệu gia chỉ sinh ra cái hàng tốn tiền, Triệu gia ta còn cần ngươi làm cái gì. Con ta cũng là bị hắn ép đến chết, nếu không phải hắn muốn ăn thịt thì con ta làm gì phải chịu tội chạy vào trong núi sâu trong thời tiết lạnh như thế này, ta không bắt hắn đi theo con ta đã là rất tốt rồi. Đường Xuân Minh, ta cho ngươi biết, nhanh chóng lăn ra đây cho hán tử kia xem mặt." Triệu a ma căn bản không để ý đến Trương Tú, vẫn như trước chỉ vào trong phòng chửi bậy ngoài sân.

Lúc này Trương Tú mới nhìn thấy trong viện có một hán tử chân thọt hơn bốn mươi tuổi, người vừa đen lại thấp bé, hai con mắt nhìn chằm chằm vào trong phòng, trong lòng thầm hận Triệu gia này chà đạp người quá thể, ngày thường Minh ca nhi rất tốt, năm đó cũng có không ít người tranh nhau xem mặt, cũng là hắn mù mới giúp hắn đáp lên tuyến này của Triệu gia, mặc dù con người Triệu Đại Hổ không tồi,nhưng gia đình này thực sự không chịu được.

"Xuy, người nào không biết mỗi lần Triệu Đại Hổ vào núi trong săn được dã thú đều đưa đến nhà a mẫu hắn nhiều nhất, như vậy các ngươi còn ngại ít, thấy gia đình các ngươi mỗi người đều ăn đến thất lưng phì bụng cường tráng, lại nhìn nhà Minh ca nhi đi, ngươi cũng nói được những lời này sao. Hiện tại ngươi giúp Minh ca nhi xem mắt người khác, còn không phải là muốn đuổi Minh ca nhi ra khỏi cửa, sợ hắn chiếm vài mẫu đất Đại Hổ để lại. Ta nói cho ngươi biết, vừa này Hồ lang trung đến khám qua, trong bụng Minh ca nhi đã có thai hơn hai tháng, nếu như ngươi không sợ nhi tử ngươi chui từ dưới đất lên liều mạng với ngươi thì cứ tìm nhà cho hắn xem mắt đi." Trương Tú cũng là một người mồm mép, nhanh chóng đem chuyện này nói ra rõ ràng.

Những người bên ngoài vốn cảm thấy cách làm của Triệu gia mặc dù có chút thái quá, nhưng một ca nhi không có hán tử thực sự không tốt, lại không có tiểu hán tử chống đỡ môn hộ, Triệu gia có thể để hắn mặc áo tang tái giá cũng là điều dễ hiểu, tuy rằng hán tử này nhìn có chút lớn tuổi, nhưng Triệu a ma nói, lớn tuổi một chút mới hiểu được thương người,hơn nữa trong nhà hán tử kia cũng có chút tài sản, Minh ca nhi gả cho người này cũng có được những ngày tốt.

Hiện tại vừa nghe liền tức giận, trong bụng Minh ca nhi cư nhiên còn có một đứa, như thế này sao có thể tái giá? Nếu như Triệu gia thực sự để cho Minh ca nhi mang theo cốt nhục của Triệu gia tái giá, vậy Triệu gia cũng nên chuẩn bị tinh thần để người khác nhổ nước miếng đến chết đuối đi.

Hơn nữa có Trương Tú cố ý nhắc tới như vậy, mọi người xung quanh cũng ý thức được tính toán thực sự của Triệu a ma, ngẩng đầu nhìn ba gian phòng mới dựng không được mấy năm, chờ đến khi Minh ca nhi tái giá, phòng này còn không phải đều quy về Triệu gia, khó trách muốn vội vã để cho Minh ca nhi tái giá như vậy, ngay cả hiếu của nhi tử mình cũng không cho thủ, Triệu Đại Hổ có được một a mẫu như vậy cùng thật sự đủ nghẹn khuất.

"Cái gì?! Hắn cư nhiên mang bầu?!" Triệu a ma không dám tin mà thét chói tai, như thế nào lại có chuyện trùng hợp như vậy?

"Không tin? Đi a, Hồ lang trung mới đi, lại gọi trở lại nói rõ ràng." Trương Tú không kiên nhẫn mà nói.

"Không được a, Triệu gia a ma, ta chính là cho ngươi mười lăm lượng bạc, hiện tại lại xảy ra chuyện gì a." Hán tử chân thọt vừa nghe cũng nóng nảy, ánh mắt đều trừng thẳng, hướng về phía Triệu a ma kêu lên, hắn nghe người khác nói Minh ca nhi có bề ngoài rất đẹp, người lại trẻ, lúc này mới vừa ý, hơn nữa Triệu a ma cũng cam đoán sẽ không mang theo hài tử liên lụy hắn.

"Phi! Hóa ra là đem bán Minh ca nhi mười lăm lượng bạc, ta đã nói mà, lão già như ngươi làm gì có lòng tốt suy nghĩ cho Minh ca nhi." Trương Tú tức giận mắng.

Hán tử chân thọt thốt ra như vậy khiến cho thôn dân vây xem càng thêm rõ ràng chân tướng trong này, sôi nổi khiển trách Triệu a ma, cái này là chuyện gì, nhi tử chân trước vừa không còn, sau lưng liền muốn đem phu lang của nhi tử bán đi, thật sự là trong mắt chỉ có tiền, nếu như thực sự bị bán đi, tiểu ca nhi Triệu Đại Hổ lưu lại sẽ sống như thế nào.

Triệu a ma mắt thấy bạc bay đi, hung hăng nhìn hán tử chân thọt cùng Trương Tú vài lần, hận không thể chọc thủng mấy lỗ trên người bọn họ, ca nhi chết tiệt này quả nhiên tương khắc với Triệu gia bọn họ mà, biết trước đã sớm cho người đem hắn cất bước, cũng sẽ không xảy ra chuyện này. Đối với cái thứ trong bụng hắn kia, khẳng định cũng là hàng bồi tiền, bụng của Đường Xuân Minh chính là không thể sinh ra được hán tử.

"Ai biết được có thể là cái hàng bồi tiền hay không, trở lại trả tiền lại cho ngươi." Triệu a ma oán hận phun vài ngụm nước bọt, quay đầu bước đi, ngay cả dựng phu trong phòng cũng không liếc mắt nhìn một cái, dọc đường đi đều hùng hùng hổ hổ. Trong lòng hắn đau đến nhỏ máu a, ai nha, mười lăm lượng bạc a, trong lòng càng thêm phẫn hận Đường Xuân Minh, bao gồm cả hài tử còn chưa sinh ra trong bụng hắn.

Có mấy người lưu lại đều có quen biết với Trương Tú đồng tình với Minh ca nhi,trước đó bọn họ còn giúp Minh ca nhi làm tang sự, sao vừa xoay người năm hết tết đến rồi tháng giêng còn không ra lại phát sinh ra chuyện như vậy, Triệu gia cũng không yên tĩnh chút nào. Bọn họ lưu lại hỏi tình huống cụ thể một chút, cũng giúp đỡ một phen, trong nhà này còn một tiểu nhân nằm trên giường, đều là người yêu cầu được chiếu cố.

&&&

Bên tai Đường Xuân Minh truyền đến tiếng khóc hu hu, trong đáy lòng lại có một âm thanh thúc giục hắn nhanh chóng tỉnh lại dỗ dành hài tử đang khóc đến thương tâm kia.

Đường Xuân Minh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ gậy gộc của lão cha, sau khi lạy một lạy trước mộ của lão cha trong chớp mắt liền nhìn thấy một vị lão nhân tóc bạc da nhăn nheo mặc cổ trang cầm một cái kim châm (?) đâm về phía hắn, còn có một hán tử khác tóc dài ánh mắt hồng hồng mà lộ ra biểu tình kinh hỉ hướng hắn hô cái gì đó, trong lòng Đường Xuân Minh thầm kêu, không gặp được lão cha lại nhìn thấy một con quỷ khác, hai mắt vừa trợn liền ngất đi, hoàn toàn không để ý đến phản ứng của hai lớn một nhỏ bên người.

Sau khi ngất đi, Đường Xuân Minh như tiến vào một thế giới khác, cưỡi ngựa xem hoa xong cuộc đời ngắn ngủi của một người khác, người kia cũng gọi là Đường Xuân Minh, người ta gọi là Minh ca nhi, lớn lên thanh tú điềm đạm,vừa ra đời a mẫu liền chết, may mà có cha che chở nên không bị mẹ kế bắt nạt, chống đỡ đến khi Minh ca nhi gả cho hán tử mới ra đi, có thể thấy Minh ca nhi này cũng là số khổ, vừa mới tốt lên được một tí thì hán tử ra đi không trở về, lưu lại cô nhi quả phụ bị người bắt nạt đến tận cửa, thân thể vốn gầy yếu lại thương tâm quá độ trong lòng liền nóng như lửa đốt, người lập tức ngất đi.

Tuy rằng thế giới này đều là do nam tử tạo thành, không có phụ nữ, minh ca nhi lại là một ca nhi đã lập gia đình sinh con, có thể nhìn thấy tình hình ở chung của Minh ca nhi cùng với lão phụ, Đường Xuân Minh nghĩ đến người cha bị mình làm lỡ cả đời người, tuy rằng một người là Đồng sinh già không thể tiến lên thêm được một bước, một người tuy tuổi còn trẻ nhưng có thể lên núi đánh lợn rừng, có thể trong lòng hai người này cũng chỉ là tâm tư bảo vệ nữ tử.

Khi thấy Triệu gia đối xử như thế nào đối với Đại Hổ ngốc nghếch cùng Minh ca nhi nhu thuận, Đường Xuân Minh lại hận không thể thay Minh ca nhi đem những người nhà họ Triệu kia đánh một trận cho đỡ tức, chính là Triệu Đại Hổ kia cũng là đồ ngốc, bị thân a mẫu đối xử như cậy còn ngây ngốc cho rằng a mẫu thực sự là muốn tốt cho hắn, trong nhà có cái gì người đầu tiên nghĩ đến cũng không phải là Minh ca nhi cũng tiểu ca nhi trong nhà, mà là đệ đệ cũng a mẫu từ xưa đến nay vẫn lấy tự tôn tự cho là của người đọc sách lấy lỗ mũi nhìn người, còn thường xuyên khuyên Minh ca nhi nhẫn nhịn, cha đi rồi, a mẫu một mình chống đỡ cái nhà này cũng không dễ dàng, vì huynh đệ bọn họ mà ăn rất nhiều trái đắng, hơn nữa chỉ cần đệ đệ hắn thi được có thể ra mặt dẫn cả nhà bọn họ.

Đường Xuân Minh hận không thể giống như cha hắn cầm lấy cây gậy gõ tỉnh Triệu Đại Hổ kia, cả nhà kia ăn ngon uống say người nào người nấy ai cũng đều to hơn ba người nhà Triệu Đại Hổ hắn. Nhà ai lại giống như Triệu Đại Hổ này sau khi bị phân gia hằng năm đến thời điểm mùa vụ còn phải trở lại Triệu gia làm trâu làm ngựa mệt gần chết, lại còn muốn uống một ngụm nước cũng phải trở lại nhà mình?

Ngu xuẩn! Ngu không ai sánh được!

Khi thấy Triệu Đại Hổ tiến vào núi một đi không trở lại, Đường Xuân Minh chỉ kém không vỗ tay bảo hay, ở trong mắt người khác Triệu Đại Hổ có thể là một người tốt, nhưng dưới cái nhìn của hắn, Minh ca theo hắn cả đời đều sẽ không có ngày sống dễ chịu. Một đại gia đình như Triệu gia giống như quỷ hút máu hận không thể đem cả nhà Đường Xuân Minh hút khô sẽ không bỏ qua. Đường Xuân Minh không biết Triệu Đại Hổ chết rồi có hồn phách hay không, có thấy a mẫu hắn đối xử thế nào với Minh ca nhi không, nhìn thấy cả nhà Triệu gia ngay cả hiếu cũng không cho hắn giữ liền đem phu lang của hắn tái giá đổi lấy bạc lại còn đem tiểu ca nhi của hắn tặng cho người khác, không biết có hối hận vì những gì mình đã từng làm hay không?

Hết chương 1.

Editor: Huhuhu, mới có chương đầu mà dài dã man, dự là những chương sau này cũng không ngắn hơn tí nào đâu T^T

2. Chương 2: Tính Toán

"A Mẫu…"

Một tiếng lại một tiếng, khóc đến mức làm cho lòng Đường Xuân Minh xoắn lại thành một đoàn, mí mắt như có cân nặng ngàn cân treo ở trên, phí sức chín trâu hai hổ mới có thể đẩy ra một cái khe nhỏ nhìn thấy ánh sáng, liền nhìn thấy một đứa nhỏ gầy gò đến mức chỉ còn da bọc xương cuộn mình trước ngực mình khóc đến mức thở không ra hơi.

"A Lâm…" Miệng không chịu khống chế của mình gọi tên đứa bé ra, trong đầu Đường Xuân Minh như bị một quả bom oanh tạc, vội vội vàng vàng kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, hai mắt Đường Xuân Minh nhất thời choáng váng.

"A Mẫu tỉnh rồi, a mẫu không được rời khỏi a Lâm, a Lâm sẽ nghe a mẫu, không làm a mẫu tức giận, a mẫu…" Đứa nhỏ tóm chặt lấy quần áo của a mẫu, hai mắt khóc đến sưng đỏ lại hơi sưng lên, nhưng vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt của a mẫu, chỉ lo a mẫu không cẩn thận liền nhắm hai mắt lại không để ý tới hắn.

"A Lâm? Lâm ca nhi " Đường Xuân Minh ngây ngốc quay đầu lại nhìn diện mạo quen thuộc của đứa nhỏ, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

"A mẫu thật sự tỉnh rồi, a Lâm rất sợ… A ma lại tới nhà mắng a mẫu …" Đứa nhỏ liều mạng chui vào lồng ngực Đường Xuân Minh, đứt quãng kể ra nỗi sợ của nó.

Trước mắt chợt lóe qua vô số hình ảnh, còn có nhiệt độ chân thật trong lòng, giờ khắc này Đường Xuân Minh thực sự rất muốn cao giọng hô một tiếng: "Ngọa tào (Giống như câu chửi)!" Hắn thế mà lại xuyên vào người Minh ca nhi, trước đó thấy không phải là quỷ, mà là Hồ lang trung cùng Trương Tú trong thôn, người sau cũng là ca nhi, nếu như theo cách nói thông thường của kiếp trước, Minh ca cùng ca nhi Trương Tú chính là khuê mật.

Cái gọi là khuê mật chính là ngươi thường đến nhà chúng ta ta cũng thường ghé thăm nhà ngươi, ngày hôm nay ngươi thêu đóa hoa ngày mai ta thêu bụi cỏ trao đổi cho nhau, có khi lại tụ tập lại thảo luận những chuyện xảy ra giữa các gia đình trong thôn.

Khuê mật cái đầu ngươi!

Quả thực vô cùng thê thảm!

Trong đầu vẫn còn không ngừng xoay chuyển, nhưng thân thể lại theo quán tính ôm lấy tiểu nhi tử, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hắn an ủi: "A Lâm chớ khóc, a mẫu ở đây, a mẫu không sẽ rời a Lâm đi…"

… Ngọa tào!

Lúc này Trương Tú vén rèm tiến vào, nhìn thấy tình hình trên giường liền vui vẻ nói: "Minh ca nhi, ngươi tỉnh rồi, quá tốt rồi, ta thật sự vô cùng lo lắng a. Ngươi yên tâm đi, ta mới vừa đem ma ma nhà ngươi mắng chạy, ngươi cũng không cần lo phải tái giá, hiện tại trong bụng ngươi còn có một đứa, ai dám buộc ngươi tái giá? Có hơn hai tháng mà chính mình cũng không biết, Hồ lang trung nói rất nguy hiểm, bảo ngươi mấy ngày nay nằm trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, chuyện trong nhà đã có ta đây."

"Đúng đấy, Minh ca nhi nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì liền nói một tiếng cho chúng ta, đều là người cùng một thôn, nhà ai cũng không có chuyện gì, dưỡng thân thể cho tốt mới quan trọng nhất, không quan tâm đến bản thân ngươi cũng phải chú ý đến đứa nhỏ ở trong bụng." Những người đứng phía sau cũng không ngừng khuyên bảo, bọn họ cũng là tốt bụng, nghĩ thầm nếu như Minh ca nhi số may mắn sinh ra một tiểu hán tử sau lưng cũng có thể kiên cường hơn một chút.

Nhưng đối với Đường Xuân Minh mà nói, trong đầu vốn chỉ là bị ném bom, hiện tại thì lại giống như là vừa ra từ lò nguyên tử, không có thực tế tàn khốc nhất chỉ có càng tàn khốc hơn, hiện tại Đường Xuân Minh ngay cả khí lực để ngọa tào cũng không có, lại không dám cúi đầu xem bụng của mình, chỉ sợ nhìn thấy một quái vật dọa người.

Còn không bằng vẫn luôn hôn mê không tỉnh lại, nhưng mà hiện tại hắn lại rất thanh tỉnh.

Trong bụng còn có một đứa, trong bụng còn có một đứa, trong bụng còn có một đứa…

Mau cho sét đến đánh chết hắn đi!

"Nào, Lâm ca nhi, để Tú a sao ôm một cái, " Trương Tú ôm tiểu ca nhi ra khỏi chăn, vừa nhìn thấy con mắt sưng đỏ đến lợi hại này càng cảm thấy đau lòng, nói với Đường Xuân Minh, "Minh ca nhi, ta đi lấy nước lạnh đắp lên mắt cho Lâm ca nhi, bằng không chịu tội chính là hài tử, trên giường của ngươi cũng không có khí nóng, ta giúp ngươi đem giường hâm nóng lên, tí nữa ta đến chỗ Hồ lang trung cầm thuốc về, hiện tại ngươi cái gì cũng không cần hỏi, trước hết đem thân thể dưỡng cho tốt, lại như Mạc ca nhi nói, ngươi cũng cần phải nghĩ đến Lâm ca nhi cùng cái bụng của mình."

"Tú a sao…" Thân thể nho nhỏ mềm mại của Lâm ca nhi kề sát ở trong lồng ngực của Trương Tú, người trước đó khóc quá lợi hại, hiện tại tiểu thân thể còn không ngừng nấc lên, vừa nhìn liền làm cho lòng người đau lòng.

Thấy Đường Xuân Minh vẫn cúi đầu, Trương Tú và những người khác cho rằng hắn nhất thời còn không có tiếp thu được, cũng không nghĩ nhiều trước hết lùi ra, để Đường Xuân Minh tự mình nghĩ kĩ, ca nhi có hài tử dù có thống khổ như thế nào vẫn sẽ tiếp tục chống đỡ tiếp, trong lòng luôn có chút hi vọng.

Chờ đến khi tất cả mọi người đều rời đi, Đường Xuân Minh mới lập tức co quắp ở trên giường, hai mắt vô thần nhìn lên trên, khóc không ra nước mắt, ông trời là thấy hắn đem chơi đùa quá ác nên mới đến dằn vặt hắn đúng không.

Cũng may Đường Xuân Minh cùng không phải là một người quá mẫn cảm tinh tế, từ trước đến giờ lẫm lẫm liệt liệt, sau khi cha hắn qua đời hắn cũng chỉ sống một mình, ở nơi nào cũng chẳng như vậy , còn trong bụng còn sủy một cái oa nhi cái gì, các loại (chờ) tỉnh ngủ nói sau đi. Đời trước là một người thuần gay, hắn không có kết giao bạn gái, cũng không thể thực hiện được nguyện vọng ôm tôn tử của cha, hiện tại sẵn có một tiểu nhi tử nỗi sầu về sau liền được giải quyết, nói vậy cha cũng có thể an tâm đi.

Uống thuốc xong, Đường Xuân Minh liền không tim không phổi ngủ say như chết.

Trương Tú cùng cùng Vương Mạc ca nhi trong thôn dọn dẹp trong nhà một chút, đem giường hun ấm áp, lại nấu chút cháo hoa đút cho Lâm ca nhi ăn nho, một lần nữa đem hắn nhét vào trong chăn của Đường Xuân Minh rồi mới rời khỏi nhà Triệu Đại Hổ, hán tử cùng hài tử nhà bọn họ vẫn còn đang đợi bọn họ về ăn tối a.

"Tú ca nhi, ngươi nói xem tại sao Triệu Đại Hổ lại chạy vào trong núi sâu vào ngày đại hàn này? Nếu không phải là hắn một đi không trở lại, Minh ca nhi sao lại phải chịu khổ như thế này, vốn là mang thai là một chuyện vui vẻ biết bao a." Vóc người Vương Mạc khéo léo, khuôn mặt nhìn qua như mới hai mươi tuổi, từ ngoài thôn gả vào không được mấy năm liền sinh được hán tử nên rất được người nhà chồng coi trọng, tháng ngày trải qua khá là thư thích, tính tình của hắn cũng đơn thuần, nhìn những gì Đường Xuân Minh gặp phải liền thấy thương tiếc trong lòng, bây giờ suy nghĩ một chút, ma ma của mình có lúc cũng có chút soi mói, nhưng so với Triệu a ma, hắn cảm giác mình hẳn là vô cùng có phúc.

"Còn không phải tại cái nhà kia, " Trương Tú nhếch miệng hướng về phía đại trạch nhà Triệu gia, "Lão già kia nói tiểu nhi tử năm sau phải nộp tiền tu sửa học đường lại còn phải tham gia khảo thí, sắp đến cuối năm, liền buộc Đại Hổ giao bạc ra, thời điểm gieo hạt mùa xuân cũng cần tiền, Triệu Đại Hổ liền quyết tâm muốn săn một con lớn về, hiện tại lão già kia lại nói Minh ca nhi thèm thịt, hừ, ta nói hắn chính là bức tử con trai của chính mình, người nào lại không biết dã thú hung tàn nhất chính là tại thời điểm trời lạnh."

"Không thể nào, sao để Triệu Đại Hổ đưa bạc ra? Bọn họ không phải đã sớm phân gia sao? Lại nói Triệu gia cả nhà có nhiều đất như vậy, ở trong thôn cũng được cho là ở trên người khác, chút bạc kia sao lại không bỏ ra được? Mà tình hình ở riêng mọi người cũng đều biết, chút bạc này cũng không nên từ nhà Đại Hổ lấy ra a." Vương Mạc khó mà tin nổi trừng lớn mắt, này thật đúng là bắt nạt người đàng hoàng a.

"Có cái gì không thể, đất nhà Triệu gia là ai đến trồng trọt? Mỗi lần Triệu Đại Hổ đi săn thịt là đưa vào miệng ai? Triệu a ma chính là thường xuyên khóc lóc tố khổ tiểu nhi tử đọc sách khổ cực cần phải bồi bổ. Hừ, nói êm tai là ở riêng, Triệu Đại Hổ cùng Minh ca nhi còn không phải là làm trâu làm ngựa cho bọn họ sao, ta nói tính tình của Triệu Đại Hổ cũng quá thành thật, a mẫu của mình nói gì liền nghe cái đó, cũng không biết nghĩ cho gia đình của mình, bây giờ nhìn lại lúc trước thực sự không nên đem Minh ca nhi cho hắn." Trương Tú áo não nói.

Đến gần nhà Trương Tú, nhìn thấy hán tử cùng hài tử của mình đều đang đợi hắn, chia tay với Vương Mạc rồi hướng về nhà mình, nói hối hận cũng đã chậm, hiện tại chỉ có thể tận lực giúp Minh ca nhi một tay vượt qua cửa ải trước mắt, hi vọng Minh ca nhi có thể nghĩ đến cái bụng cùng Lâm ca nhi.

"Ăn cơm tối chưa? Bọn nhỏ đều tốt chứ?" Trương Tú đến gần hán tử kia hỏi.

"Ăn rồi, cũng để lại cho ngươi, bọn nhỏ đều ngủ, nhà Đại Hổ vẫn tốt chứ? Nghe nói lại náo loạn?" Hán tử nhà Trương Tú họ lý tên Đại Sơn, là một hán tử khỏe mạnh, hắn cùng Triệu Đại Hổ luôn chơi với nhau không tồi, dù cho hiện tại Triệu Đại Hổ không ở đây, hắn mặc dù muốn giúp đỡ cũng không tiện.

Trương Tú đẩy Đại Sơn đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói: "Ngươi nói xem Đại Hổ vừa mới đi, a ma nhà Triệu gia này liền chờ không kịp vội vàng đem một hán tử đến buộc Minh ca nhi tái giá trong hôm nay, may là trước đó Hồ lang trung đã chuẩn đoán Minh ca nhi có thai hơn hai tháng, bằng không cũng không biết hôm nay kết thúc thế nào, lão già kia nào có dễ dàng bỏ qua như vậy."

Lý Đại Sơn cũng lộ ra vẻ mặt không đồng ý, hán tử nào lại sẽ đồng ý chuyện mình vừa mới đi phu lang liền tái giá, hơn nữa lại là a mẫu của mình buộc, có ý đồ gì người ta vừa xem liền hiểu ngay, còn không phải là do mấy mẫu đất cùng ba gian nhà lớn Triệu Đại Hổ lưu lại, nhưng hắn là người ngoài còn có thể nói cái gì."
"Ca nhi nhà Đại Hổ kia nói cái gì?"

"Hắn nào có tinh thần ứng phó a, uống thuốc liền ngủ, sáng mai ta phải qua giúp đỡ, đúng rồi, sáng mai ngươi đi lên núi kiếm chút củi về đi, ta thấy củi nhà Minh ca nhi đều sắp hết rồi, ngày này còn lạnh lắm, nếu không đem của chúng ta trước tiên mang sang một chút."

"Không thể nào, trước khi mùa đông đến Đại Hổ liền đem củi chuẩn bị tốt a."

"Có cái gì mà không thể, hơn nửa là bị lão già kia chuyển đi." Trương Tú phủi phủi quần áo tiến vào nhà mình, hán tử nhà hắn biết ca nhi nhà mình có cá tính sảng khoái lại có chút mạnh mẽ, nhưng cũng rõ ràng trong lòng hắn có chính kiến riêng, lần này thực sự là nhà lớn của Đại Hổ kia khiến cho hắn tức giận không ít. Hiện tại còn chưa đến thời điểm ngày mùa, chuyện trong nhà cùng hài tử hắn liền cố gắng thêm chút, đến Tú ca nhi có thể chăm sóc nhà Đại Hổ nhiều hơn một chút, cũng là tình cảm giữa hắn và Đại Hổ từ xưa đến nay, Đại Sơn nghĩ như vậy rồi theo vào phòng.

...

Lại nói Triệu gia ở thôn tây.

Về đến nhà Triệu a ma dù thế nào cũng không thể nuốt trôi được cục tức ở trong lòng này, trơ mắt mà nhìn 15 lượng tiến vào trong túi rồi lại bay đi, tức giận đến mức trong lòng cũng cảm thấy đau, nằm ở trên giường không ngừng rên rỉ.

"A Mẫu, ngài làm sao vậy? Đệ sao kia có đáp ứng hay không? A Mẫu ra tay không có chuyện gì là không được đi." Đại phu lang (Con dâu lớn) Triệu gia Vương Xuân Hoa vén rèm cửa vào phòng, biết được Triệu a ma về hắn liền lập tức chạy đến, 15 lượng bạc a, tuy rằng hắn biết được số tiền này phần lớn đều dùng vào trên người tiểu thúc, có thể cả nhà bọn họ cũng được dính chút ánh sáng, coi như là không làm liền được hưởng năm ba lạng đi, Vương Xuân Hoa không ngừng tính toán trong lòng.

Gả vào Triệu gia này không lâu hắn liền mò được triệt để tính khí của toàn gia đình này, công công là một hán tử thành thật, nhưng đáng tiếc đã đi sớm, ma ma vẫn luôn mạnh mẽ, không có công công áp chế tính khí cũng càng thêm cực đoan, trong mắt cũng chỉ có bạc cùng tiểu nhi tử bảo bối của hắn, may mà hắn được gả vào bụng cũng không chịu thua kém năm sau liền sinh ra một tiểu hán tử béo, tiểu nhi tử, đại tôn tử, làm trưởng tôn của Triệu gia cũng coi như được ma ma yêu thích, lúc này mới có thể cho mình có chút địa vị ở Triệu gia.

Hắn vừa mới trở về từ bên ngoài thì nghe nhi tử nói a ma về, khôn chút nghĩ ngợi liền vọt vào, vừa nhìn thấy tình hình này thì đã cảm thấy chuyện hỏng rồi.

Quả nhiên, Triệu a ma trong lòng đang có lửa không có nơi để phát ra, nghe thấy Vương Xuân Hoa nói như vậy trở mình một cái ngồi dậy khỏi giường, chỉ vào Vương Xuân Hoa mắng to: "Ngươi cái lại phôi tử chạy đi đâu? Về đến nhà ngay cả ngụm nước cũng không uống được, giường cũng lạnh, ngươi có phải là muốn đông chết lão bất tử ta rồi sau đó chia bạc đi tìm thú vui đúng không? Ta cho ngươi biết, không cửa…"

Vừa nãy còn liên tục rên rỉ, hiện tại nước miếng văng tung tóe, lớn giọng đến mức nhà hàng xóm cũng nghe được, nửa điểm cũng không thấy được thân thể không tốt như lúc trước. Vương Xuân Hoa nhìn quen mặt này, hắn mới không giống Đường Xuân Minh nghe như vậy liền khó chịu gần chết, từ trước đến giờ đều là nước đổ đầu vịt, tựa ở khuông cửa hướng về một phòng khác bĩu môi, lão bất tử yêu thương sinh mệnh của tiểu nhi tử mình ai cũng đều không so được, nhưng người kia nhìn thấy lão mẫu hắn nằm trên giường ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra một chút, hỏi cũng không hỏi một tiếng.

Lão bất tử, sau này thời điểm ngươi chịu tội, hi vọng nhi tử của ngươi hiếu thuận ngươi?

Nhưng mà hắn cùng đương gia cũng hi vọng tiểu thúc có thể thi đậu tú tài đồng thời tiếp tục phát triển hơn, nếu như bọn họ vẫn không phân ra riêng, sau này dù thế nào cũng dính được chút ánh sáng, không nói cái khác, con trai bọn họ sau này tìm ca nhi cũng với phân gia cũng cao hơn được mấy phần, nói không chừng còn có thể theo vào thành kiếm sống.

Chờ Triệu a ma mắng mệt mỏi, Vương Xuân Hoa mới giơ mặt tiến lên trước: "A Mẫu, việc này là có sự cố gì xảy ra sao? Còn có cái tên Lâm tiểu ca nhi kia, gia đình kia vẫn còn chờ chúng ta trả lời a, A Mẫu, bọn họ nói xong rồi liền cho chúng ta 10 lượng bạc, đầu xuân không phải tiểu thúc còn phải lo kinh phí đi thi sao?" Kỳ thực nói cẩn thận chính là 12 lạng, nhưng mà trong lòng hắn thầm trừ đi 2 lạng, hắn cũng không cầm nhiều lắm, nếu như lộ ra cũng không quan trọng, đây chính là chỗ thông minh của Vương Xuân Hoa.

Triệu a ma vỗ đùi, Vương Xuân Hoa nói đúng, tiểu nhi tử của hắn Triệu Bình Xuyên bốn tháng sau còn phải đi phủ Định Châu tham gia thi viện, chỉ cần thông qua được thi viện liền có được công danh tú tài, hắn liền thành a mẫu của tú tài, ở thôn Bình Sơn này cũng coi như là hơn người, đi ở trong thôn ai còn không dám ao ước hắn.

May là Đại Hổ chết cũng đúng thời điểm, không bởi vì chuyện này mà làm tiểu nhi tử lỡ mất thi viện, bằng không Triệu a ma hận khôn thể đem Đại Hổ đào ra khỏi đất mà chửi bậy. Đệ đệ giữ đạo hiếu với huynh trưởng cũng chỉ là 100 ngày, ra khỏi hiếu kì vừa vặn là tháng 4. Ở trong mắt của Triệu a ma, tiểu như tử thi viện còn quan trọng hơn sống chết của đứa con trai vô dụng kia.

Một chuyến đi Đinh Châu này chi tiêu vô cùng lớn, nghĩ đến số bạc mình cầm trong tay, Triệu a ma thầm tính trong lòng, dù thế nào cũng phải đem bạc trên người tên sao chổi xúi quẩy kia đào ra, Đại Hổ còn không phải là do hắn khắc chết. Triệu a ma cũng không mắng không náo loạn, ngồi ở mép giường rũ mắt

xuống, Vương Xuân Hoa vừa nhìn liền biết đã chạm được vào lòng của lão bất tử, trong lòng cười đắc ý, lại tiếp tục nói: "Tiểu thúc tử cũng sắp phải làm mai, đến lúc đó có công danh tú tài chúng ta cũng được coi là đám trên, việc hôn nhân này cũng không được qua loa, a mẫu ngươi xem một chút, mấy phòng ở cũ kĩ này cũng không phải là gây ấn tượng cho đệ sao tương lai sao?" Vương Xuân Hoa đã sớm biết, lúc trước Triệu a ma không thể thu toàn bộ của hồi môn từ trên tay Đường Xuân Minh vẫn luôn tức giận đến bây giờ, sau này lại thấy Đường Xuân Minh dùng của hồi môn này tạo thành ba gian phòng lớn, trong lòng liền đánh tới chủ ý. Ngược lại Vương Xuân Hoa không đánh chủ ý đến ba gian nhà này, nhưng mà,chờ đến khi tiểu thúc chiếm gian nhà lớn kia, nơi này còn không phải là của bọn họ.

Vương Xuân Hoa lúc đầu vẫn luôn đối kị đối với đệ sao Đường Xuân Minh này, không nói đến chuyện Đường Xuân Minh đẹp hơn hắn, ngay cả thân mẫu chết rồi còn được cha đẻ che chở trước mặt mẹ kế sau này, lại còn đem của hồi môn thân mẫu để lại cho hắn một xu cùng không động đều đem đến Triệu gia, khiến cho hắn ở Triệu gia thực sự mất mặt. Cũng không biết lão nhân kia căn dặn ca nhi của mình như thế nào, sau này Đường Xuân Minh dù cho Triệu a ma cùng Triệu Đại Hổ nói thế nào cũng đều kiên quyết không đem của hồi môn giao ra.

Vương Xuân Hoa hiện tại có thể chiếm được ý, ngay cả Đường Xuân Minh có thể đấu được Vương Xuân Hoa hắn? Coi như hiện tại bụng lại mang thai, cũng phải nhìn xem có thể sinh ra được hay không, cuối cùng còn không phải là bị Triệu a ma bán tái giá, lại còn là tên thọt không vợ kia, hắn còn nhờ phía nhà mẹ đẻ hỏi thăm không ít chuyện bên kia a.

Hết chương 2.

Tác giả có lời muốn nói: có quan hệ xưng hô:

Cha, A Mẫu, a gia, a ma, đại bá, đại bá sao, tiểu thúc, thúc sao là xưng hô hán tử cùng ca nhi, thông thường thì gọi là ca nhi nhà ai, hoặc là hán tử nhà nào, ca nhi chưa kết hôn được gọi là tiểu ca nhi để phân chia, ngược lại hán tử được gọi là tiểu hán tử hoặc tiểu tử.

Sao: là chỉ một loại xưng hô, tỷ như trong truyện có tú a sao, còn có ca sao đệ sao loại hình.

Có lẽ trong lúc viết ta sẽ lần lộn, hoan nghênh đại gia đến lúc đó góp ý hỗ trợ sửa sai

bổ sung: bên trong truyện có nhắc đến thời gian giữ đạo hiếu, bài này là lịch sử không tưởng,thời gian giữ đạo hiếu không dựa theo lích sử, ta tự giải thiết là trượng phu Đường Xuân Minh chết chỉ cần thủ hiếu một năm, trong truyện Triệu lão Tam thủ hiếu huynh trưởng ba tháng, mặt khác, Đường Xuân Minh nguyên bản sau khi gả tới Triệu gia không lâu thì cha đẻ chết, hắn cũng là giữ hiếu cha đẻ hắn một năm mới có tiểu ca nhi Triệu Lâm. Bản thân là mù lịch sử, đảng cần chứng cứ không được truy cứu, ôm quyền cảm tạ ~

3. Chương 3: Không Gian

Vào đêm.

Mông lung, Đường Xuân Minh tựa hồ lại trở về những ngày tháng mẹ hắn mới chết, sống nương tựa cùng cha, nghe người trong thôn nói cha hắn muốn tìm mẹ kế cho hắn, hắn ngay cả gậy của cha hắn cũng không sợ theo sát cha không ngừng nháo, người nào không biết còn tưởng là có cha dượng, hắn đã là đứa trẻ không có mẹ, không thể lại không có cha, người ở trong thôn thường thấy cha hắn cầm gậy đuổi theo sau lưng hắn.

Trận kia hắn cùng cha hắn ầm ĩ không nhỏ, huyên náo đến mức cha hắn không thể không đảm bảo với hắn sẽ không có mẹ kế, lúc này Đường Xuân Minh mới ngoan ngoãn tiến vào trường học ngồi học một lần nữa, đương nhiên không tránh được một trận đánh tàn nhẫn. Sau này hắn mới biết cha hắn sợ một đại nam nhân sơ ý không chăm sóc tốt được cho một đứa bé, lúc này mới muốn tìm thêm một người nữa, nhưng thấy hài tử mình phản đối như vậy, cũng từ bỏ tâm tư kia.

Chờ đến khi Đường Xuân Minh lớn lên nhìn thấy cha một người lẻ loi hiu quạnh muốn khuyên lão già tìm một người bạn gì thì, cha lại không còn cái tâm tư này, hắn nói chỉ chờ ôm tôn tử thôi. Đường Xuân Minh

có một nỗi khổ không thể nói cho hắn hắn là trời sinh đã cong không thể thẳng lên được, không nghĩ đến cha vất vả cả đời đến phút cuối cùng lại bị ung thư gan, Đường Xuân Minh cái gì cũng không nghĩ được vội vàng từ bỏ công tác trong thành phố trở về trong thôn cũng cha đi nốt những ngày tháng cuối cùng, trước khi cha hắn lâm chung vì muốn cho cha hắn đi được thư thái còn đảm bảo với hắn, năm sau nhất định cùng vợ với đại tôn tử đến dập đầu trước hắn.

Cha đi rồi hắn liền ở lại trong thôn, bảo vệ nhà cũ được hai nắm, có thể cha hắn ở dưới đất biết được mình lừa hắn, liền tức giận rồi, không cần cầm gậy xử lý mà trực tiếp dùng sấm sét đến đánh hắn.

Ha ha.

"Ngươi tên bất hiếu, đại tôn tử ta đâu!!!!!!"

Đường Xuân Minh bị lão cha cầm gậy sắt trong tay khí thế hùng hổ trừng trừng mắt nhìn hắn dọa lập tức tỉnh dậy, ngồi ở trên giường nửa ngày mới bình tĩnh lại được, hóa ra là nằm mơ, dựa vào ánh trăng quay đầu nhìn Lâm tiểu ca nhi cuộn mình nằm bên cạnh hắn, nhất thời vui mừng, lau khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu ca nhi một chút, cha, đại tôn tử này không phải đã có sẵn sao, lão gia ngài liền yên lòng đi thôi, nếu thực sự vẫn không được thì trong bụng còn có một đứa đây.

Bị cha dọa sợ đến mức trong bụng còn chứa một đứa cũng có thể khiến cho hắn sướng một phen, cũng chỉ có loại thần kinh thô này mới có loại phản ứng này đi.

Sờ sờ ổ chăn, hơn nửa đêm giường có chút lạnh, Đường Xuân Minh cẩn thận xuống giường cho thêm ít củi vào trong phòng bếp, nói thật, hắn thực sự yêu thích trẻ con, mặc kệ là Lâm ca nhi nhìn thấy hiện tại hay là Lâm ca nhi ngoan ngoãn ở trong mộng, cũng khiến cho hắn không ngừng yêu thích ở trong lòng, người của Triệu gia không hiếm lạ tiểu tôn tử này nhưng hắn yêu thích là được rồi.

Thêm củi lại đổ thêm ít nước nóng về từ từ uống, thân thể này đủ gay go, cả người vừa chua xót lại vừa đau, đặc biệt là trong bụng, sau khi uống thuốc mới tốt hơn chút ít.

Thấy Lâm ca nhi ngủ ngon lành, Đường Xuân Minh dựa vào ánh trăng hướng về lòng bàn tay trái của mình, nơi đó có một hình ngọc khấu hơi mờ, may là, không gian từ đời trước được mang đến đây, bằng không hắn thực sự không có tự tin có thể tiếp tục sống qua những ngày tháng sau này, nguyện nuôi thân thể này cũng thật sự không dễ dàng, huống hồ còn có một đại gia đình Triệu gia nhìn chằm chằm, không ai là người tốt cả.

Nói đến cha hắn, Đường Xuân Minh không có gì để nói. Bởi vì trước khi cha chết nói láo, dù vậy đó cũng là lời nói dối thiện ý a, vì để cho cha hắn ra đi được yên tâm chút. Năm đầu lúc viếng mộ cha hắn liền bị ngã chổng vó đập đầu vào tạo thành một vết sẹo to bằng cái bát, cả tay đều là máu, nhưng máu này lại làm kích hoạt ngọc khấu theo như cha hắn nói là đồ gia truyền, vậy mà lại là một cái không gian tùy thân, bên trong có suối, hiện tại khiến cho hắn có thể sống dễ dàng hơn về sau.

Khi đó hắn thường ảo não, tùy thân không gian này tới sớm không tới lại đến sau khi cha hắn đi mới xuất hiện, bằng không hắn coi như không thể cứu sống được cha hắn, nhưng ít nhất trước khi cha hắn đi có thể ít chịu khổ hơn một chút. Nước suối trong không gian vẫn có chút công dụng, uống nước suối hàng ngày sẽ cảm thấy thân thể tốt hơn rất nhiều so với quá khứ.

Có thể là cha hắn nhìn không được, năm thứ hai viếng mộ, lại ngã xuống lần nữa, lần này không thể thức dậy được nữa, trực tiếp đưa hắn đến một thế giới lạ lẫm, cha à, người có bao nhiêu căm hận đối với con trai của người a, Đường Xuân Minh khẽ động trong lòng, người liền biến mất trong phòng.

Nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trước mắt, Đường Xuân Minh thực sự muốn khóc, tất cả trước mắt chứng tỏ hắn vẫn là Đường Xuân Minh, dù thay đổi xác nhưng linh hồn vẫn thế.

Ban đầu lúc mới kích hoạt ngọc khấu không gian mới chỉ có một chút nước suối cùng với một mẫu đất, sau một năm Đường Xuân Minh dọn dẹp, bây giờ diện tích của không gian không chỉ tăng thêm gần năm mẫu, hắn còn đào một cái bể nước cùng dựng một ngôi nhà gỗ, hắn muốn giấu người trong thôn làm những chuyện này cũng dễ dàng, cũng may sau khi cha hắn đi trong nhà liền chỉ còn lại một mình hắn, mọi chuyện cũng thuận thuận lợi lợi không xảy ra sai lầm gì.

Nhớ tới thời điểm cha hắn đem ngọc khấu giao cho hắn đã nói tổ tiên của Đường gia từng là tiên nhân, hắn còn cười một hồi, tổ tiên từng có tiên nhân, vậy Đường Xuân Minh hắn không phải cũng có thể thành tiên, hắn liền bị cha hắn mắng tại chỗ một trận, nói hắn bất kính với tổ tiên, tổ tông có thể đem ra để đùa giỡn sao?

Mà sau khi không gian được kích hoạt hắn cũng đã suy nghĩ đến lời cha hắn nói, Đường Xuân Minh vô cùng hoài nghi cha nói có thể là sự thật, nhưng đáng tiếc là tổ tiên không truyền tiên pháo cho đời sau.

Đường Xuân Minh tiến vào nhà gỗ cầm lấy cái chén nước suối uống một ngụm, thân thể không tốt khiến cho hắn cảm thấy không quen, đời trước thân thể của hắn rất tốt, ngay cả sốt cũng rất ít, giờ thì hay rồi, lại kiếm được cái thân thể ốm yếu như vậy. Sau khi uống hết một chén nước, trong cơ thể lan ra không phải là cảm giác mát mẻ, mà là từng trận từng trận ấm áp, nhiệt độ trong không gian cao hơn so với bên ngoài, chỉ trong chốc lát trên gáy Đường Xuân Minh liền có giọt mồ hôi nhỏ xuống.

Cởi áo bông bên ngoài ra, Đường Xuân Minh cẩn thận kiểm tra thu hoạch trong không gian cũng vật tư hắn dự trữ, nếu đến rồi thì phải làm sống tốt những ngày tháng sau này, từ xưa đến nay Đường Xuân Minh cũng không làm khó chính bản thân mình, đồ vật trong không gian có thể lấy ra lợi dụng, không nói đến cái khác, chính nước suối này, sau khi pha loãng rất tốt cho sinh trưởng của thực vật, hắn đã sớm làm thí nghiệm, không nói đến hoa quả sinh trưởng ở bên trong không gian, ngay cả những món ăn dùng nước suối pha loãng, cũng ngon hơn không chỉ mười lần so với rau củ giá cao trên thị trường kia.

Sau khi phát hiện sự tồn tại của không gian, bởi vì chỉ có một người sinh sống, hắn cũng không có lợi dụng hết công dụng của không gian để kiếm tiền, rau quả trồng được trong không gian đều để bản thân mình ăn, những thứ ở bên ngoài kia mới được bán ra bên ngoài để kiếm chút tiền trang trải cho cuộc sống, nếu không sẽ miệng ăn núi lở. Bởi vậy, trước kia đồ trong không gian cũng không nhiều, hiện tại bởi vì hắn xuyên qua, tất cả rau củ trong ruộng đều khô héo, cây ăn quả vừa mới lớn thêm một vòng cũng bị rụng hết hoa quả cùng lá, tình huống này cũng không được coi là nằm ngoài dự tính của Đường Xuân Minh, hơn nữa trong nhà gỗ có hạt giống hắn bảo quản, hơn nữa cây ăn quả cũng không phải chết hẳn, còn có thể kết quả lần nữa.

Nhưng mà thân thể hiện tại của hắn đi được vài bước liền mệt lả, nếu như bây giờ cầm cuốc làm ruộng, chuyện này nghĩ cũng đừng nghĩ, vẫn là sớm ngày dưỡng thân thể cho tốt mới là quan trọng.

Cầm cái chén trở lại nhà gỗ, sau khi nhà gỗ được xây dựng hắn phát hiện nhà gỗ có thêm công dụng, dùng để chứa đồ, đồ để trong nhà gỗ sẽ không bị hư hỏng, vẫn luôn duy trì tươi mới. Đường Xuân Minh đẩy cửa phòng chứa đồ ra, vô cùng vui mừng, lương thực cùng hoa quả để ở đây lúc trước, không giống như bên ngoài, hắn vui sướng hài lòng đi qua cầm lấy một quả cà chua đổ mọng bắt đầu gặm, một vị ngọt nhẹ nhàng khoan khoái cùng cảm giác hơi chua trực tiếp rót vào nội tâm hắn, ăn quá ngon.

Gặm hết một quả cà chua, lại gặm thêm một quả táo lớn, bụng nhỏ của Đường Xuân Minh đã nhô lên rồi, sức ăn này thực sự vô cũng kém so với trước đây, cũng đúng, ngay cả ăn cũng không đủ no, dưới tình huống này, khẳng định dạ dày bị co nhỏ lại, Đường Xuân Minh thỏa mãn ngáp một cái, ăn no liền bắt đầu buồn ngủ a.

Rời không gian trở lại phòng, lại phát hiện Lâm tiểu ca nhi ngủ cực kì không yên ổn, Đường Xuân Minh vội vàng lên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hắn, giống như là cảm nhận được khí tức của a mẫu, Lâm ca nhi từ từ bình tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm trở trong lồng ngực của a mẫu.

Đường Xuân Minh nhìn người bạn nhỏ Triệu Lâm cười ngây ngô một hồi rồi mới kéo chăn nằm ngủ, ngủ trước đã, có chuyện phiền toái gì đợi đến khi ngủ xong rồi nghĩ sau, hiện tại đầu óc hắn cực kỳ mơ hồ.

&&&

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng Trương Tú liền đến nhà Đường Xuân Minh, phát hiện bên trong phòng bếp có lửa, liền biết chắc chắn đêm qua Minh ca nhi đã thêm củi cho bếp, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhóm, nghĩ thầm cuối cùng Minh ca nhi cũng coi như quan tâm đến Lâm ca nhi không còn chỉ thương tâm cái gì cũng không muốn quản.

Đại Sơn giúp hắn đưa một bó củi lớn tới, thả xuống xong liền rời đi, hai tiểu tử trong nhà cũng tới đây trợ giúp, trong nhà đã nói rồi, chờ đến thời điểm trong nhà nấu nước lại mang thêm hai thùng nước lại đây.

Nấu cháo, cho gà ăn, lại quét sạch sẽ sân nhà, trong phòng mới có động tĩnh, Trương Tú đi vào trong nhà liền thấy Minh ca nhi ngồi trên giường thì sửng sốt một hồi, hỏi: "Tốt hơn chút nào không? Sớm nay đã giúp ngươi đun thuốc để trên bếp lò rồi, ngươi nằm im đừng động, đợi lát nữa uống chút cháo cho no bụng rồi lại uống thuốc. Ai yêu, Lâm ca nhi của chúng ta đã tỉnh rồi a, buổi tối ngủ ngon không? Để Tú a sao nhìn một cái nào."

Trương Tú vô cùng yêu thích tiểu ca nhi của Minh ca nhi, bé bé ngoan ngoãn, giống hệt như Minh ca nhi hồi bé, còn hai tiểu tử nghịch ngợm của hắn, cả ngày đều không có ở nhà suốt ngày ra ngòai chơi đùa, nào có tiểu ca nhi suốt ngày kề sát a mẫu.

Triệu Lâm tiểu ca nhi xoa xoa con mắt, ngày hôm qua khóc nhiều quá, hai con mắt của nó có chút thũng, nhìn thấy người quen liền mềm mại kêu một tiếng, "Tú a sao." Trương Tú nghe được trong lòng liền mềm nhũn ra.

Đường Xuân Minh nửa ngồi dậy lấy áo lông khoác lên người, xin lỗi nói, "Cho ngươi thêm phiền phức a, A Tú ca." Có trí nhớ đầy đủ của nguyên chủ, hắn cũng thích ứng khá nhanh với thân phận này, cũng không cảm thấy gọi một người còn nhỏ tuổi hơn tuổi trước của mình là ca có cái gì không đúng, hắn thường bị cha dùng côn bổng đến hầu hạ, da mặt hắn cũng đủ rắn chắc.

"Không có gì, " Trương Tú vừa mặc quần áo cho Triệu Lâm vừa nói, "Bây giờ vẫn là trong tháng giêng a, vốn là thời điểm nhàn rỗi nhất, có chuyện gì cũng có người trong nhà quan tâm, ngươi chỉ cần quan tâm đến bụng mình thôi, trước hết đem thân thể dưỡng tốt lại rồi nói sau."

Biết được Trương Tú là một người nhiệt tình, Đường Xuân Minh cũng không có nhiều lời khách khí hơn nữa, nói nhiều lại khiến cho người hoài nghi, cho nên liền không khách khí ngồi ở trên giường nhìn Trương Tú bưng nước nóng tới lau mặt cho con trai hắn, nhận lấy một cái khăn nóng hầm hập cẩn thận lau mặt cùng tay.

Trương Tú đem nước bưng ra ngoài đổ đi, lại bưng cháo mới nấu xong vào hầu hạ hai người một lớn một nhỏ.

Chờ đến khi Đường Xuân Minh ăn còn điểm tâm cùng uống thuốc, hai tiểu tử nhà Trương Tú cũng chạy tới, hai tiểu tử này giống với a mẫu của bọn hắn vô cùng yêu thích Lâm tiểu ca nhi, giờ hay rồi, biết a mẫu của mình ở chỗ Đường Xuân Minh, liền ném bát chạy tới, ngược lại ở bên phòng bên kia, Lý Đại Sơn cũng không có cái gì không yên lòng.

Hai tiểu hán tử, một người tên là Lý Thành Trụ, hơn tám tuổi, một người tên là Lý Thành Lương, năm tuổi, bình thường đều gọi là Đại Mao Nhị Mao, theo như lời của Trương Tú, dùng Trương Tú tới nói, hai cái tiểu tử đều là độ tuổi miêu hiềm cẩu khí (*mèo chê chó bỏ ~ ý nói đáng ghét đến nỗi chó mèo cũng không thèm*), cả ngày ầm ĩ chỉ còn kém đến nỗi lật tung nóc nhà, hán tử nhà hắn rất thật thà, cũng là một người chịu khó, cũng không biết hai tiểu tử này sinh ra giống ai.

"Lâm ca nhi, chúng ta mang ngươi ra ngoài bắt chim được không, ngày hôm qua ta cũng ca bắt được vài con, đây là ta cũng ca cố ý để lại cho ngươi ăn." Nhị mao nhanh chóng khoe thành tích, cầm trong tay một cái bọc đen thùi lùi.

Trương Tú vừa nhìn liền nở nụ cười, nói cho Đường Xuân Minh: "Ta cũng không biết hai tiểu tử này còn cất giấu đồ vật như thế này, có lẽ cha hắn cũng không biết bọn chúng giấu chỗ nào. Được rồi, ra ngoài chơi đi, nhưng mà chỉ ở trong sân đừng chạy ra xa a, thân thể của Lâm ca nhi không thể nghịch ngợm giống như các ngươi, cũng không thể động ở bên ngoài."

Triệu Lâm được Đại Mao ôm xuống dưới giường, cầm lấy tay Đại Mao quay đầu nói rõ với Đường Xuân Minh, "A mẫu, ta cùng Đại Mao ca Nhị Mao ca ra ngoài chơi được không?" Trong lòng còn có chút không yên lòng, con mắt chớp nhìn a mẫu mình.

"Cố gắng theo Đại Mao Nhị Mao, đừng có ra khỏi sân." Đường Xuân Minh căn dặn một câu, bây giờ hắn vẫn phải đề phòng người Triệu gia a, nếu nói ra gia đình bọn họ thực sự có thể làm được chuyện cướp người này.

"Ta biết rồi A Mẫu, Tú a sao, ta ra ngoài chơi." Triệu Lâm tiểu ca nhi ngoan ngoãn chào hỏi hai người rồi

theo hai tiểu tử kia ra ngoài, không lâu sau, trong sân liền truyền đến âm thanh cười đùa. Trương Tú nhìn ra liền thở dài, nói: "Nhìn, vẫn là tiểu ca nhi nhà ngươi ngoan ngoãn hiểu chuyện, hai tiểu tử nhà chúng ta lúc nào lại hiểu chuyện như vậy, mắt thấy liền lớn hơn, cũng không biết kiềm chế lại."

"Chỗ nào lớn hơn, ta thấy hiện tại rất tốt, chờ đến khi bọn họ lớn hơn liền báo hiếu ngươi a đi." Ngẫm lại bản thân mình khi còn bé, còn nghịch ngợm hơn Đại Mao Nhị Mao mấy lần, ngày nào chẳng bị cha cầm gậy đuổi theo phía sau đòi đánh.

Trời tháng giêng thời tiết còn rất lạnh, giường được đốt rất nóng, Trương Tú ôm rổ kim chỉ ngồi vào trên giường, vừa thiêu thùa may vá hoạt vừa cũng Đường Xuân Minh nói chuyện, lỗ tai còn tiện thể lưu ý động tĩnh bên ngoài.

Mà Đường Xuân Minh có chút mất tập trung nghe Trương Tú, trong lòng đều suy nghĩ làm sao để nuôi sống mình cũng nhi tử, thời tiết này chính là thời điểm giáp hạt, lương thực trong nhà cũng chỉ có hạt cao lương mùa thu trồng được cùng bột đen đổi được,lúa trồng bên trong ruộng nước còn phải dùng để nộp thuế, còn mấy loại lương thực thường được thấy trong các ruộng đời trước như ngô khoai sắn, bên trong trí nhớ của nguyên chủ căn bản không tồn tại. Làm người có xuất thân từ nông thôn, Đường Xuân Minh vô cùng rõ ràng, cao lương thỉnh thoảng ăn vẫn còn được, nhưng mỗi ngày ăn, thực sự là không có gạo trắng ăn không được, tuy rằng thay đổi thân thể, có lẽ Đường Xuân Minh muốn một ngày ba bữa no vẫn còn khó khăn.

Trong không gian đúng là có dự trữ lương thực, nhưng không có nguồn gốc hắn cũng không dám quang minh chính đại lấy ra, coi như mình muốn ăn cũng chỉ có thể giấu người len lén lấy ra.

Thực sự là sầu muộn a, bây giờ trong tay không có bạc, bằng không có thể nhờ người từ trấn trên lấy chút gạo trắng trở về che mắt người khác. Nguyên chủ là một người thành thật, lão đồng sinh khi chết đi cũng ý thức được điểm này, vì vậy khi giao của hồi môn mẹ đẻ lưu lại cho hắn đã ngàn dặn vạn dò, những đồ hồi môn này đều phải tự mình thu cẩn thận không thể giao nộp cho nhà chồng, chỉ lo ca nhi ngoan nhà mình bị người khác dụ dỗ một hồi liền nộp toàn bộ ra ngoài, đem bạc cầm trong tay mình lưng cũng có thể ưỡn thẳng hơn người một chút. Vì vậy, dù cho Triệu a ma cùng Triệu Đại Hổ khuyên bảo làm sao, Đường Xuân Minh cũng không đem những trang sức hồi môn kia lấy ra.

Đến sau khi bị đuổi ra ngoài, ngoại trừ hai mẫu ruộng hai người cũng không có đồng nào, Đường Xuân Minh cũng không thể để cho mình cùng trượng phu ăn gió nằm sương, liền đem hầu hết của trang sức hồi môn lấy ra, hắn cũng mạnh dạn hơn, coi như phân gia cũng phải đem những tháng ngày sống được rất tốt không thể khiến người ta xem thường, vì vậy sau ki bỏ ra hơn hai mươi lượng bạc xây ba gian phòng lớn liền xây thêm hai gian sương phòng.

Những tháng ngày sau khi phân ra cũng rất gian khổ, Đường Xuân Minh khó khăn tích được một chút tiền sau khi trượng phu hiếu kính Triệu a ma, nhưng đám người kia có thể bòn rút được bao nhiêu liền đào bấy nhiêu. Đường Xuân Minh nhớ vô cùng rõ ràng, bây giờ số tiền tích cóp trong nhà cũng chỉ còn lại không đến một trăm đồng.

Hết chương 3.

4. Chương 4: Huynh Đệ

Trương Tú vẫn còn nói chuyện, Đường Xuân Minh cũng không biết có nghe được vào tai hay không, vươn người đến đầu giường mở cái rương tìm một hộp gỗ ra.

"Minh ca nhi, ngươi đang làm gì vậy?" Trương Tú nhìn thấy động tác của Đường Xuân Minh liền sợ hết hồn, vội vã thả cái kim trong tay xuống.

"Không có gì, ta đang tìm cái này a." Đường Xuân Minh xoay người cầm một cái tráp cho Trương Tú xem, không biết động tác không nặng không nhẹ của mình khiến cho Trương Tú lo lắng cho cái bụng của hắn. Ngồi lại trên giường mở tráp ra, bên trong chỉ còn lại một cái trâm bạc được điêu khắc cùng một chiếc vòng

bạc long phượng, đây là món trang sức của hồi môn cuối cùng cùng nguyên chủ, Đường Xuân Minh nguyên bản có chủ ý là phải để hai cái cuối cùng để chờ đến khi Lâm ca nhi gả ra ngoài còn có chút thể diện, bằng không gả tới nhà chồng như vậy thật mất mặt lại không được coi trọng.

Thật sự là lo rất xa a.

"Minh ca nhi, ngươi định làm gì vậy?" Trương Tú vội vàng lo âu nhìn ngó bên ngoài, nếu như để cho lão già Triệu gia kia biết trong tay Minh ca nhi còn giấu hai đồ trang sức, không biết lại ồn ào đến chuyện gì nữa.

Đường Xuân Minh cũng không để ý, chỉ đem cái tráp để lên tay Trương Tú, nói, "A Tú ca, nếu không phải thân thể này không tốt ta cũng tình nguyện tự đi một chuyến, hiện tại chỉ có thể nhờ ngươi giúp ta làm ít chuyện, ta biết được, ngày hôm qua tiền xem bệnh cùng tiền thuốc chỗ Hồ lang trung đều là ngươi trả trước cho ta, lại nói trong nhà cũng cần phải dùng tiền." Trong lòng hắn không có gì là không lỡ, người sống dù thế nào cũng tốt hơn so với vật chết.

Trương Tú vốn còn muốn khuyên bảo hắn, tiền hắn trả trước không vội, nhưng lại nghĩ đến tình huống trong nhà Minh ca nhi liền nuốt xuống lời ra đến khóe miệng, tình trạng trong nhà này làm sao hắn lại không biết, đám ma này chỉ sợ đã tiêu hết tiền trong tay Minh ca nhi, Triệu gia bên kia cái gì cũng không ra, trái lại còn thừa dịp trong nhà làm tang còn lấy đi không ít thịt cùng gà trong sân, hiện tại lại còn có thai, hơn nữa thân thể không tốt cần phải bồi bổ, không dùng những đồ trang sức này chẳng lẽ còn hi vọng lão già Triệu gia kia dùng giúp?

"Thôi thôi, để đương gia nhà ta đi một chuyến, chỉ là có chút đáng tiếc." Chút của hồi môn cuối cùng này cũng lấy ra thực sự không còn lại chút nào, nhưng mà như vậy cũng được, đỡ phải cho lão già kia mỗi ngày nhìn chằm chằm.

"Không có gì đáng tiếc." Đường Xuân Minh cảm thấy như vậy, một đại nam nhân như hắn dùng đồ trang sức nào.

Trương Tú thở dài thu lại, nhà bọn họ cũng không giàu có, hỗ trợ cũng chỉ là nhất thời, tháng ngày sau nhất định phải có biện pháp tiếp tục. Cho nên vốn cũng không muốn nói, Trương Tú cũng nói, "Minh ca nhi, sau này ngươi có tính toán gì?"

Đầu xuân phải gieo trồng, có hai mẫu ruộng nước cùng năm mẫu đất núi, coi như Minh ca nhi không có thai cũng không thể làm xong được a, không thể không nói trước kia Triệu Đại Hổ cũng là một người làm nông rất tốt, chuyện trong ruộng căn bản không cần Minh ca nhi bận tâm, Minh ca nhi chỉ cần ở nhà quản lý vườn rau sau nhà, gà trong sân, trước đó còn có một con lợn, nhưng mà tang sự năm trước đã dùng hết rồi.

Đường Xuân Minh bĩu môi, nhìn về phương hướng nhà lớn của Triệu gia nói, "Trước đó nghĩ biện pháp phủi sạch quan hệ với Triệu gia đã, bằng không ta có nghĩ ra nhiều biện pháp sống hơn cũng không được." Chính vì hắn lớn lên trong thôn, từ trong trí nhớ của nguyên chủ cũng hiểu được già trẻ Triệu gia là những người như thế nào, vì vậy chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến không phải là làm thế nào để kiếm tiền làm giàu, mà là muốn chém đứt quan hệ với Triệu gia, bằng không hắn thực sự là sợ thời điểm nào đó không chú ý liền đem con trai của hắn bán mất.

Tuy nói Triệu Đại Hổ bị Triệu gia phân ra sống một mình, nhưng mà hiện tại Triệu Đại Hổ chết rồi, làm phu Triệu gia, hộ tịch của hắn muốn ở lại Triệu gia hay không, hắn liền không có người thân làm chủ, vì vậy Triệu lão ma có thể làm chủ đem hắn tái giá. Đương nhiên nếu như mẹ đẻ có thể làm chủ, Triệu lão ma cũng không dám làm thế, nhưng mà trong thôn Bình Sơn này ai lại không biết, nhà mẹ đẻ của Đường Xuân Minh chỉ còn một mẹ kế cùng với một đệ đệ khác mẹ, không nói đến mẹ kế của hắn, đệ đệ cũng chỉ mới hơn mười một tuổi, tiểu hán tử tuổi này có thể làm cái gì? Có thể tới giúp hắn tới cửa nhà Triệu gia cãi vã sao?

Nghĩ đến đây Đường Xuân Minh liền khó chịu, hắn là ca nhi! Ca nhi có địa vị gì? Chính là nữ nhân sinh con! Tuy nói địa vị của ca nhi so với nữ nhân cổ đại ở Trung Quốc cao hơn một chút, nhưng ở chỗ này chính hán tử mới là người chống đỡ gia đình.

Đường Xuân Minh thật không cam lòng lạc đến nước này, hắn chính là nam nhân thân cao bảy thước a!

Trương Tú vừa nghĩ cũng thấy đúng, hắn cũng không tin Minh ca nhi mang thai liền có thể làm cho hắn

đứt đoạn mất những tâm tư đó, sau này những tháng ngày của Minh ca nhi chẳng phải là gà bay chó sủa không được yên lành? Ngay cả con trai ruột cũng có thể độc ác như vậy, Trương Tú cũng không tin được toàn gia đình kia sẽ có chút thiện tâm với Minh ca nhi.

Hắn cũng là bị hồ đồ rồi, coi như có bạc cầm được trong tay chỉ sợ cũng không giữ được a, ngay cả phòng này cũng đánh chủ ý đến, hôm qua lúc cãi lộn chẳng phải nói đây chính là nhà của Triệu gia hay sao, đây chính là muốn đem Minh ca nhi sạch sẽ đuổi ra ngoài a. Mắt thấy Triệu lão tam nhà đấy sắp làm mai, hắn đã sớm nhìn chằm chằm gian phòng này củ Triệu Đại Hổ này?

"Phải làm sao mới ổn đây?" Dù cho Trương Tú là một người lanh lẹ, nhưng dù sao cũng chỉ là một ca nhi, thân phận khiến cho tầm mắt hữu hạn, hắn không nghĩ ra được biện pháp nào xả sạch quan hệ với Triệu gia, trừ một con đường tái giá, nhưng ứng viên tuyệt đối không thể là người lão già kia chọn, hán tử nhà ai lại đồng ý một ca nhi mang theo một đứa trong bụng lại một đứa gả vào? Dưới cái nhìn của hắn, Lâm tiểu ca nhi tuyệt đối không thể để lại cho Triệu gia.

"A Tú ca yên tâm đi, ta đã có chủ ý, chờ đến khi thân thể ta khá hơn một chút ta liền làm, việc này không thể tiếp tục để lâu, bằng không ta không yên lòng Lâm ca nhi." Đường Xuân Minh không phả là nguyên chủ hát gan sợ phiền phức,hắn có thủ đoạn bắt bí Triệu gia, có câu nói nạo sợ hoành, hoành sợ không muốn sống (*ta cũng k hiểu câu này đâu*), hắn đã sớm chuẩn bị náo loạn một hồi với Triệu gia kia.

Đường Xuân Minh bỗng nhiên kích động lên, đánh nhau a, hắn thích nhất, tuy nói hắn là một người lẫm lẫm liệt liệt, nhưng thân phận ca nhi này vẫn khiến cho hắn có cảm giác uất ức. Đường Xuân Minh theo thói quen quên mất sự thực trong bụng mình còn có một đứa.

Trương Tú thấy Đường Xuân Minh bỗng nhiên mắt sáng lên gò má ửng hồng, sợ đến nhảy lên, đưa tay sờ trán hắn, phát hiện không nóng mới tức giận với hắn một chút, "Ngươi làm gì vậy, lại như ngươi nói, mặc kệ ngươi có tình toán gì cũng phải đem thân thể dưỡng cho tốt, sáng sớm mai ta đem một chút trứng gà lại đây, chờ đến trưa ta làm bánh trứng gà cho ngươi." Hiện tại trong sân cũng chỉ còn lại hai con gà mái.

"Cảm ơn ngươi A Tú ca." Đường Xuân Minh cười hì hì, đối với hỗ trợ của Trương Tú cũng không có từ chối, chỉ là đem phần ân tình này giấu ở trong lòng, chờ có cơ hội thì báo lại.

"Nói gì thế, ai cũng chẳng có thời điểm khó khăn."

....

Nhi tử có Đại Mao Nhị Mao giúp đỡ chăm non, việc nhà có Trương Tú giúp đỡ, bổ củi nấu nước có hán tử nhà Trương Tú, Đường Xuân Minh chỉ cần nằm ở trên giường nghỉ ngơi cố gắng thích ứng với thân phận này là được rồi.

Nếu là nguyên chủ, vào lúc này có lẽ sẽ thêu một chút hầu bao chờ đến thời điểm được nhiều thì nhờ Trương Tú cầm bán đổi lấy tiền, đây là phương pháp các ca nhi thường dùng để kiếm lấy tiền, chứ đừng nói nguyên chủ Đường Xuân Minh có một tay nghề thêu vô cùng tốt, trước kia vẫn luôn nhờ vào đó mà trợ giúp gia đình rất nhiều, nhưng đổi lại Đường Xuân Minh hiện tại, hắn vừa nhìn thấy kim may sáng loáng kia trong lòng liền hoảng hốt, đánh chết hắn cũng không chịu chạm vào kim may.

Đường Xuân Minh ban ngày thì ngủ, đến buổi tối lúc mọi người không ở Lâm ca nhi cũng ngủ say liền tiến vào trong không gian làm việc, có nước suối trong không gian trợ giúp, tốc độ khôi phục của thân thể Đường Xuân Minh sẽ khiến cho Hồ lang trung giật nảy mình. Nhưng mà dù làm như vậy hắn cũng không dám làm quá nhiều hoạt động, ở trong không gian trước tiên thu dọc một mảnh đất trồng chút rau dưa cùng lúa mạch. Hai ngày này, nhưng cái lá còn lại trên mấy cây ăn quả cuối cùng đã rơi xuống hết, nhưng mà Đường Xuân Minh cũng không lo lắng, bởi vì hắn nhìn thấy, trên cây ăn quả đã bắt đầu nảy mầm non, chỉ cần chờ thêm một quãng thời gian, chúng nó sẽ nở hoa kết quả một lần nữa.

Tới cái ao trước kia, cá tôm trước đó cũng không thấy, ngay cả rong cũng chết héo, hiện tại cũng chỉ đành vậy, chờ có cơ hội liền mang theo cá tôm đi vào.

Ban ngày lúc tỉnh dậy, có lúc hắn sẽ vận dụng lực lượng tinh thần tiến hành thao tác trong không gian, nhưng mà cái này so với lao động tay chân còn mệt người hơn, cho nên, sắc mặt hắn vẫn trắng xám như

trước, Trương Tú vẫn như thường lệ sắc thuốc cho hắn, việc trong nhà đều không cho hắn động vào, mà Lâm ca nhi cũng vô cùng hiểu chuyện không cho hắn phiền lòng.

Đến ngày thứ ba, cũng chính là ngày mười chín tháng giêng, Đường Xuân Minh đón một khách mời không tưởng tượng được.

Nói tới khách mới này có không ít quan hệ với Đường Xuân Minh, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn, họ Đường tên Xuân Vanh.

"Ca..." Đường Xuân Vanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đường Xuân Minh lại cúi đầu, có vẻ vô cùng bất an, Đường Xuân Minh có thể thấy được lo âu và khổ sở trên mặt hắn, nghĩ thầm đệ đệ này ngược lại không tệ, tuy rằng quan hệ của hắn cùng mẹ kế rất không hòa hợp, kỳ thực trong này Đường phụ có một phần trách nhiệm rất lớn, nhưng không thể phủ nhận, quan hệ của Đường Xuân Minh cùng đệ đệ cũng không kém, trước khi xuất giá đệ đệ kia vẫn là do hắn trông nom, chỉ là mẹ kế rất hung hăng, đệ đệ lại nhỏ tuổi, không thể nói được cái gì, sau khi xuất giá vì có mẹ kế ngăn cản, Đường Xuân Minh cũng ít khi gặp được vị đệ đệ này.

Cùng một thôn đi ra, Trương Tú lại quá rõ ràng tình huống bên nhà mẹ của Đường Xuân Minh, hắn đúng là hi vọng Đường Xuân Minh cùng đệ đệ của hắn có quan hệ tốt, chờ thêm hai năm sau tiểu hán tử này cũng có thể làm chỗ dựa cho hắn, hắn bưng một chén nước cho Đường Xuân Vanh, sau đó mang hai đứa con trai cùng Lâm tiểu ca nhi cùng theo vào đi ra ngoài, trước khi đi còn nháy mắt ra dấu với Đường Xuân Minh, để hắn cùng đệ đệ nói chuyện cẩn thận.

Người nhanh chóng đi hết, Đường Xuân Vanh càng không dễ chịu, có dũng khí đến nhưng cũng không biết nói cái gì,

Đường Xuân Minh nhìn nam hài trước mắt, mười một tuổi, cũng chỉ là một học sinh tiểu học, ăn mặc tám phần mười là áo choàng mới, trên đầu mang khăn vuông, tiểu học trò nhìn rất nhã nhặn, chỉ sợ là trên đường đi học đã trốn để đến đi, phải biết rằng khi Triệu Đại Hổ chết báo tin, mẹ kế cũng chỉ sai người đem đồ lại đây, người lại không đến, nguyên chủ xuất giá dù chồng chết cũng không thể trở về nhà.

Cái này cũng là một trong những nguyên nhân Triệu gia dám cưỡng bức Minh ca nhi tái giá.

Đường Xuân Minh không khỏi cười ra tiếng, cười đến mực khiến cho Đường Xuân Vanh càng cúi thấp đầu hơn.

"A Vanh, lên giường ngồi đi." Không cần Trương Tú nhắc nhở, Đường Xuân Minh cũng quyết tâm cùng đệ đệ này cố gắng ở chung, bản tính của đệ đệ này cũng không xấu, hắn sinh hoạt ở đây cũng không thể không có bất kì chỗ nào để hướng về.

Đường Xuân Vanh ngẩng đầu nhanh chóng nhìn Đường Xuân Minh, sau khi xác định hắn không có tức giận với mình mới nhanh chóng đi mấy bước ngồi bên mép giường, mở miệng, "Ca, ta thật sự không biết chuyện trong nhà của ca, a mẫu cũng không nói cho ta, bằng không ta..." Nói xong mắt liền đỏ, sau khi ca xuất giá, a mẫu không còn đề cập đến chuyện của ca trước mặt hắn nữa, cũng không cho phép hắn tiếp tục nói, lại càng không cho hắn đến nơi này, vì vậy chờ đến khi hắn biết được vị ca phu chỉ gặp mặt được mấy lần của người ca bất hạnh không còn nữa, hắn không biết ca sẽ thương tâm đến mức nào, liền một mình chạy ra ngoài.

Đi tới nơi này hỏi thăm một chút, những tháng ngày ca trải qua thật không tốt đẹp gì, Triệu gia quá lừa người, lại muốn để cho ca còn mặc áo tang mà tái giá cho một hán tử chân thọt đã hơn bốn mươi.

"Không có chuyện gì." Đường Xuân Minh an ủi đệ đệ, nhìn thấy tình cảm của đệ đệ với mình cũng không phải chỉ hời hợt, nói: "Triệu gia sẽ không được như ý, ca đã nghĩ ra được biện pháp, đang chuẩn bị bắt tay làm đây, chờ đến khi thành công Triệu gia cũng không có cách nào bắt bí ta." Đem nước nóng đổ vào cốc rồi đưa cho đệ đệ, nhìn thấy mặt hắn đỏ bừng chỉ sợ là một đường chạy tới.

Đường Xuân Vanh cẩn thận uống một hớp, ngẩng đầu chờ đợi nhìn hắn, "Ca, vậy ta có thể ở lại giúp ngươi được hay không? Dù sao đi nữa ta cũng là một hán tử, trước đây cha đã nói ta chính là chỗ dựa tương lai của ca ca a."

Đường Xuân Minh nghe thấy tuyên ngôn như tiểu đại nhân này không khỏi vui vẻ một hồi, vuốt đầu hắn một cái cười nói, "Được rồi, sau này ngươi chính là hán tử làm chủ gia đình, nhưng mà hán tử này, ngươi đến đây a mẫu có biết hay không? A mẫu sẽ lo lắng ngươi biết không? Sau khi trở về dù là hán tử cũng phải chịu mắng."

Tựa hồ như đã trở về như lúc trước khi ca ca chưa xuất giá, Đường Xuân Vanh cũng dần dần yên tĩnh lại, nhưng vừa nghe thấy ca ca nói như vậy mặt hắn liền khổ sở, kéo dài âm thanh kêu lên: "Ca ——" không được cười hắn như vậy, "Ca, ta không trở về, ta không thể để cho Triệu gia bắt nạt ngươi như vậy." Lần này nói thế nào hắn cũng không đồng ý cách làm của a mẫu.

"Được rồi, ta nghĩ được biện pháp, ta sẽ nói với a mẫu ngươi, ngươi ở chỗ của ta, nhưng chờ đến khi trở về thì phải nghe theo a mẫu đi, đi học cho tốt, a mẫu cùng ca đều phải dựa vào hán tử là ngươi đó." Nếu muốn tạo dựng quan hệ với đệ đệ, cửa ải của mẹ kế không thể không vượt qua, tuy rằng khó làm, nhưng vì đệ đệ này hắn cũng có thể thử xem. Nói ra kì thực mẹ kế hắn cũng không phải người xấu, mẹ kế nhà ai vừa gả vào liền nhìn thấy trượng phu chăm chú theo dõi hắn như đề phòng trộm, chỉ lo hắn khi dễ ca nhi chồng trước, còn có thể cùng con riêng có quan hệ tốt mới lạ đấy? Thân cha chính là cha đẻ, mẫu thân Đường Xuân Minh khi sinh hắn thì khó sinh, để lại con nhỏ hắn mà đi, cha của Đường Xuân Minh Đường Thăng có tình cảm khá thâm sâu đối với phu lang đầu tiên, đối với ca nhi hắn lưu lại cũng rất bảo vệ, chỉ muốn nuôi lớn tốt ca nhi này, nhưng mà sau này có thể là phát hiện hắn không có cách nào làm được, vô dụng nhất chính là thư sinh, chính là để chỉ những người như hắn, coi như có đọc sách cũng chỉ là một người học trò nhỏ.

Phu lang đầu tiên chính là ca nhi nhà tú tài, nhưng lại có thể làm việc, trong ngoài đều lo liệu không cần Đường Thăng phải lo lắng một ngày nào, nhưng sau khi phu lang ra đi hoa màu trong ruộng liền thu hoạch giảm, chính mình sẽ không quản lý người làm lại phát hiện công nhân thuê ăn bớt nguyên liệu, hơn nữa một hán tử đơn độc nuôi nấng một đứa bé càng hao tâm tốn lực hơn, ngay cả người bên ngoài cũng khuyên Đường Thăng nên tái giá một phu lang về, một mặt giúp đỡ lo liệu việc trong việc ngoài, mặt khác cũng giúp đỡ nuôi nấng ca nhi.

Lo lắng ca nhi bị bắt nạt, Đường Thăng tốn một phen tâm tư để chọn ca nhi thích hợp, chọn một ca nhi là con cả trong gia đình bần cùng. Không thể không ánh mắt tìm phu lang của Đường Thăng rất tốt, hai phu lang trước sau đều có thể làm việc,nhưng phu lang sau này dù là gia thế hay tướng mạo vẫn không bằng được phu lang trước đó, Đường Thăng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm người phía trước, quan hệ phu lang phu phu sau này cũng đương nhiên không hòa hợp.

Đường Xuân Minh không nhớ rõ lúc mẹ kế mới gả vào có nỗ lực cải thiện quan hệ với con riêng của trượng phu không, nhưng chờ đến khi Đường Xuân Vanh sinh ra, mẹ kế thực sự là lạnh tâm, đối với Đường Xuân Minh cũng coi như không có gì, sau đó vấn đề liên quan đến gả cưới cũng chưa từng hỏi, nhưng trong ấn tượng của Đường Xuân Minh, mẹ kế ngoài trừ khá lạnh lùng ra những phương diện khác cũng không hà khắc với hắn, vì vậy thực sự không thể xem là người xấu.

Nhưng mà mẹ kế bận rộn tứ phía, tiểu Xuân Vanh sau khi sinh ra vẫn là được Đường Xuân Minh trông coi nhiều lắm, vì vậy tình cảm huynh đệ còn tốt hơn so với trưởng bối.

Hết chương 4.

5. Chương 5: Mẹ Kế

Đường Xuân Minh thật sự để Đường Xuân Vanh ở lại,cũng nhờ Trương Tú nhờ người tiện thể nhắn cho a sao Đường gia ở thôn Trấn Sơn cách thôn Bình Sơn hai mươi mấy dặm.

Vừa mới sáng sớm ngày thứ hai, mẹ kế Vương Anh liền nhanh chóng từ thôn Trấn Sơn, nhìn hoàn toàn khác so với Đường Xuân Vanh thẹn thùng da dẻ trắng nõn, mẹ kế Vương Anh là một ca nhi cao lớn, hơn nữa bởi

vì thường làm lụng vất vả ngoài đồng ruộng, da dẻ ngăm đen, Vương Anh mới ngoài ba mươi lại nhìn như bốn mươi.

Đường Xuân Minh nhìn giống mẹ đẻ, Đường Xuân Vanh lại giống cha hơn, cũng yêu thích đọc sách như cha hắn, cũng bởi vậy, Vương Anh tuy rằng không được Đường Thăng yêu thích, nhưng đứa con trai này lại rất được lòng ông ấy, đã giúp hắn đọc chữ từ lúc còn rất nhỏ,trước khi tạ thế nói nhất định phải cho hắn học ở học đường thi đậu công danh.

Vương Anh không muốn theo ý của hán tử nhà mình, Đường Thăng cho đến chết cũng chỉ là một người học trò nhỏ, đọc sách cả đời đều không đỗ, cả đời đọc sách có ích lợi gì? Chuyện trong nhà chuyện bên ngoài còn không phải đều là dựa vào hắn một ca nhi gia đình nhà nông lo liệu? Hơn nữa bởi vì trước đó có một phu lanh là ca nhi nhà tú tài biết chữ thông văn, khiến cho Đường Thăng đến chết cùng còn nhớ, ấn tượng của Vương Anh với người đọc sách cũng không có ấn tượng gì tốt.

Đọc sách phí tiền nhất, lại đọc thêm hai năm chỉ cần không phải đứa mù chữ, Đường Xuân Vanh có thể theo hắn về nhà làm ruộng, chút ruộng trong nhà như vậy tương lai còn không phải là cần hắn tới làm, quen thuộc sớm một chút đỡ cho lại giống cha hắn tay không thể cầm vai không thể gánh sau đó còn muốn dựa vào ca nhi nuôi gia đình.

Vương Anh hấp tấp đẩy cổng nhà Đường Xuân Minh ra, khiến cho hai huynh đệ đang trò chuyện trong sân sợ hết hồn, Lâm ca nhi được Đường Xuân Vanh ôm suýt chút nữa bị dọa khóc, bởi vì Triệu a ma cũng thường xông tới mà không chào hỏi như vậy, sau đó chỉ vào a mẫu hắn mắng to.

"Tốt, tên tiểu tử thối nhà ngươi thậm chí ngay cả lớp học cũng không đi, như vậy rất tốt, sau này cũng không cần đọc sách, về nhà cùng a mẫu đi." Vương Anh rống một trận với nhi tử, Đường Xuân Vanh thấy tiểu chất tử co vào trong lồng ngực bộ dáng như muốn khóc đến nơi, nhìn thấy dáng vẻ của a mẫu cũng thấy khó khăn.

"A mẫu, ngươi dọa tiểu ca sợ, ngươi còn chưa thấy đúng không, đây là tiểu chất tử của ta, Lâm ca nhi, mau gọi a ma." Trong lòng Đường Xuân Vanh vẫn luôn sợ a mẫu mình, hắn là hán tử, nhất định phải có chính kiến của mình, tương lai mới có thể bảo vệ a mẫu cùng ca.

Vương Anh nhìn về phía đứa bé nhưng không phát hỏa, chỉ tiếc mài sắt không thành kim trừng mắt nhìn nhi tử một chút, quay đầu nhìn về phía một người khác, ánh mắt lạnh lẽo như hàng ngàn thanh đao nhỏ bắn về phía Đường Xuân Minh, "Đây là làm sao? Hán tử vừa mới chết liền không sống nổi? Đem con trai của ta kéo đến đây làm gì? Ta nói cho ngươi biết, ngươi không thể quay về Đường gia." Chẳng lẽ còn muốn trở lại Đường gia để hắn nuôi sống hai mẹ con này hay sao? Nghĩ hay lắm!

"A mẫu…" Đường Xuân Vanh giậm chân.

Đường Xuân Minh tiến lên một bước, một chút cũng không để thái độ của Vương Anh để vào trong mắt, "Đường gia có tiểu đệ, sau này cũng phải dựa vào tiểu đệ chống đỡ nhà cửa, nhưng mà a mẫu đến cũng được, đỡ phải để cho người khác nói người của Đường gia chết hết rồi, dù nói thế nào ta cũng đi ra từ Đường gia, nếu là ta ta cũng không còn mặt mũi nhờ cậy đến tiểu đệ mình."

"Phi! Chuyện của ngươi có liên quan gì đến A Vanh, hắn là một hán tử ở nông thôn, chỉ cần ngươi không cần làm phiền hắn, những ngày sau này sẽ rất vừa lòng." Vương Anh tức giận nói, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện đánh chủ ý lên người con trai hắn.

."Coi như hắn là một hán tử ở nông thôn, chẳng lẽ không cần qua lại với huynh đệ thân thích, dù nói thế nào hắn cũng là tiểu đệ của ta, ta làm sao lại có thể nổi ý xấu với hắn." Đường Xuân Minh lơ đễnh nói.

Vương Anh liếc xéo hắn một chút: "Không phải ta xem thường ngươi, như ngươi mà còn muốn giúp A Vanh? Đừng tưởng rằng ta không tới thôn Bình Sơn liền không biết tình huống của ngươi, của hồi môn cha ngươi tốn hết tâm tư lưu lại bây giờ ở nơi nào? Hiện tại chỉ sợ một chút cũng không còn sao, ngươi chỉ còn nước không bị Triệu gia ăn tươi nuốt sống thôi, ta còn sợ A Vanh bị ngươi liên lụy không có kết quả gì tốt a, phi!"

Đối với đứa con riêng này, tuy rằng hắn không hết sức quan tâm, nhưng mà hai thôn cách nhay quá gần, ở giữa chỉ có một thôn khác, có chuyện gì cũng bị truyền qua, những tên phu dài lưỡi kia đã sớm đem chuyện này nói rõ rõ ràng ràng, dưới cái nhìn của hắn thuần túy là đáng đời, hán tử đương gia ngàn chọn vạn chọn

không nghĩ tới vẫn là có mắt không tròng, đem ca nhi đưa đến cửa để người ta bắt nạt, hắn nhìn liền thấy trong lòng thoải mái.

"A Mẫu…" Đường Xuân Vanh buồn bực, hóa ra tình huống của ca a mẫu đều biết, nhưng một chữ đều không đề cập với hắn, bất kể nói thế nào, đây cũng là ca ruột của hắn.

Đường Xuân Minh đau đầu, oán khí lần này đủ sâu, buông tay nói, "Hôm nay ta đang chuẩn bị tìm Triệu gia xé rách quan hệ với bọn hắn, không bằng a mẫu cũng đi qua xem một chút, sau khi xem xong liền ra quyết định có được hay không? Ngươi không để ý đến mặt mũi của ta cũng không quan trọng lắm, cũng nên vì A Vanh suy nghĩ một chút."

Vương Anh tuy là một hãn phu, nhưng cũng là một từ mẫu, quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của nhi tử, lời nói hung ác đến bên miệng liền không nói lên được. Tuy rằng trong lòng tạm thời thỏa hiệp, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng như trước, "Ta ngược lại muốn xem ngươi có tài cán gì có thể làm, a, thật sự cho rằng có thể ỷ vào trong bụng ngươi liền có thể làm cho hắn dập tắt tâm tư ép ngươi tái giá?" Mấy năm nay chuyện có liền quan đến Triệu gia hắn nghe được không ít, cũng coi như đã mò được tâm tư của lão kia, trong mắt chỉ có bạc cùng tiểu nhi tử, đứa con riêng này không chỉ có của hồi môn nằm hết trong tay hắn, ngay cả người cũng bị hắn đem bán lấy bạc đi.

"Vậy chúng ta đánh cuộc thì thế nào? Nếu như ta có thể xé rách quan hệ với Triệu gia, vậy thì ngươi không thể ngăn cản A Vanh đến chỗ ta." Đường Xuân Minh khích tướng.

Vương Anh trợn mắt: "Nếu như ngươi có thể làm được, vậy ta để A Vanh tự ý đến là được." Không phải là hắn xem thường đứa con riêng này, nhưng trời sinh tính tình nhu thuận, nhưng mà biểu hiện này hôm nay đã khiến cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa, Trương Tú ở nhà nghe thấy tiếng động bên này liền chạy tới, vừa vào sân liền nhìn thấy Vương Anh, trong lòng tuy rằng kinh ngạc nhưng vẫn kêu một tiếng "Vương a sao."

"Là Tú ca nhi a, vừa nhìn ngươi là biết sống rất tốt." Vương Anh đánh giá Trương Tú một chút, lại liếc mắt về phía Đường Xuân Minh thân thể gầy yếu sắc mặt tái nhợt, ý tứ, Đường Xuân Minh chính là một người không biết cách sống tốt, nhiều của hồi môn như vậy lại đem mình dằn vặt đến mức này, ở trong mắt Vương Anh cũng là một bản lĩnh. Tuy rằng tạm thời có thể thỏa hiệp vì nhi tử, nhưng trong miệng vẫn phải nắm cơ hội đâm hắn một cái.

Trương Tú bất đắc dĩ cười cười, chuyện của Đường gia thật đúng là hắn không nên xen mồm.

Đường Xuân Minh cũng không thèm để ý mẹ kế chiếm chút tiện nghi về mồm mép, hắn là đại nam nhân lòng dạ cũng nên rộng lượng hơn một chút, nhận lấy con trai từ trong lòng A Vanh, kêu: "Nhi tử a, hai chúng ta đến nhà a ma đòi lẽ phải đi, không phải sợ, qua ngày hôm nay, nhà a ma không thể bắt nạt phụ tử chúng ta nữa, sau đó chỉ có hai ta sinh sống có được không?"

"Được, con cùng a mẫu đi, Lâm ca nhi không sợ." Triệu Lâm mềm mại nói, hắn mới không thích những người nhà a ma kia, bọn họ đều không thích Lâm ca nhi, còn muốn bán Lâm ca nhi không cho nó cùng a mẫu ở với nhau.

"Ha ha, con trai ngoan, để ta hôn một cái." Đường Xuân Minh vui cười hớn hở hướng về phía mặt Lâm tiểu ca nhi, dán lên khuôn mặt của hắn thơm thơm, đây là trò chơi gần đây của hắn cùng Triệu Lâm tiểu ca nhi, tiểu ca nhi thấy a mẫu thân thiết với hắn như vậy đương nhiên cũng yêu thích.

"Chuyện này… Đây là làm cái gì?" Trương Tú nhất thời đứng ngốc tại chỗ, nghe không hiểu Minh ca nhi nói cái gì.

"A Tú ca, " chơi đùa cũng con trai xong, Đường Xuân Minh ngẩng đầu nhìn về phia Trương Tú, "Nhờ ngươi giúp ta một chuyện, giúp ta đem những trưởng lão trong thôn gọi đến Triệu gia đi, ngày hôm nay ta phải cố gắng xả bài với bọn hắn, A Tú ca, nhờ ngươi. Con trai, A Vanh, đi áp trận cho ca nào!"

Nói xong Đường Xuân Minh ôm nhi tử khí phách hiên ngang xuất phát, Đường Xuân Vanh việc nghĩa chẳng từ, hắn theo sát ca đi ra ngoài, hắn là hán tử, hán tử phải bảo vệ ca nhi mới đúng. Ngược lại hai người phía sau đều ngốc rớt cả tròng mắt, sau khi hai huynh đệ đi mất Trương Tú mới nhìn về phía Vương Anh tìm

cách chứng thực, "Vương a sao, rốt cuộc là Minh ca nhi muốn làm gì? Thật sự muốn mời những trưởng lão bên trong tộc đến sao?"

Vương Anh nhíu mày lại, hiện tại nếu như còn không biết ý định của con riêng, hắn cũng uổng công sống lâu như vậy, "Xem ra là chuẩn bị lập hộ sống một mình, đã như thế tuy rằng phải nộp thêm chút thuế, nhưng để cho những người Triệu gia kia không tiếp tục đánh chủ ý tới mẹ con bọn họ đã là tốt rồi."

Vương Anh tuy không lọt mắt đứa con riêng này, nhưng cũng không thể không nói đây là một lối thoát tốt, nhưng cũng phải nhìn xem ca nhi này có thể đảm đương nổi trọng trách sau này hay không. Tuy rằng trên đời hầu hết đương gia đều là hán tử, tuy nhiên có vài ca nhi mạnh mẽ vẫn có thể làm chủ nhà mình, tuy nhiên ca nhi ở bên ngoài làm việc có nhiều chỗ bất tiện, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì không có ca nhi đồng ý lựa chọn con đường này.

Chính hắn cũng như vậy, nếu như không phải có di ngôn của đương gia trước khi chết lưu lại, để hắn cố gắng nuôi nấng con trai của bọn họ, lại lấy ba mẫu đất trong tám mẫu đất để cho tộc, lúc này trong tộc mới không còn âm thanh, hơn nữa bản thân mình cũng cao tuổi rồi, không phải là ca nhi trẻ tuổi, có thể coi là như vậy, coi như hắn luôn có tiếng là hãn phu, dù cho thời điểm đương gia vẫn còn cũng chưa chắc có bao nhiêu trợ giúp với cái gia đình này, nhưng sau khi đương gia đi rồi, hắn mới cảm nhận được gian khổ trong đó, dù cho đương gia này không làm nhiều, nhưng thời điểm hắn ở, cũng thêm một phần sức người.

Hắn hi vọng con riêng có thể làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng đỡ phải khiến cho đứa con trai luôn ghi nhớ ca ca này của hắn, sau này nếu như ca ca này không được, thì không cần phải giấu lão già là hắn lén tiếp tế hắn, trước đây còn nhỏ chính mình có thể ngăn được, nhưng càng lớn lá gan cũng càng lớn, chẳng phải chính mình mới hơi mất tập trung liền chạy đến chỗ ca hắn rồi.

Một ca nhi chống đỡ môn hộ cũng gian nan, ngay cả tiền thuế nộp hàng năm cũng là một khoản không nhỏ rồi. Nếu nói đến thuế triều đình Đại Chu thì chia thành hai loại là thuế thân với thuế đất đai, thuế thân bao gồm thuế nhà cùng thuế đầu người, thuế hộ cũng mặc kệ đương gia là hán tử hay là anh em, vẫn trưng thu giống như là hán tử, nói cách khác, thuế hàng năm giao nộp của hai ca nhi là Đường Xuân Minh cùng Triệu Lâm, cũng giống như là lúc Triệu Đại Hổ vẫn còn sống, cũng cùng một mục như một nhà bốn người nhà Trương Tú, một đại gia đình giống như Triệu gia kia cũng phải nộp thuế giống như vậy, vì vậy người trong thôn này thường thường sống thành một đại gia đình không ở riêng một chỗ, thuế hộ giao nộp này cũng là một trong những nguyên nhân.

Còn có lao dịch hàng năm, một hộ đơn độc như vậy cũng nhất định phải phục dịch lao dịch, trong nhà không có hán tử thành niên cũng chỉ dùng tiền bạc đến làm thay, quan phủ đến thống kê nhân khẩu đi lính, từ trước đến giờ đều là trước tiên đè hộ đến tra tìm, sau đó sẽ thống kê nhân khẩu của từng hộ, vì vậy, cho dù nhà chỉ có hai ca nhi, một người trong đó chỉ có ba tuổi, cũng nhất định phải tham dự, chuyện này lại gia tăng thêm gánh nặng ngoài thuế hộ.

Hơn nữa thuế khai hoang đất rừng núi ba năm sắp hết thời hạn, các loại thuế lung ta lung tung phải nộp cũng là một khoản thu lớn, quanh năm suốt tháng khổ cực làm lụng chỉ sợ cũng đều phải nộp thuế, làm gì còn tiền dư ra nuôi sống mình cùng tiểu ca nhi.

Vì vậy, dù cho Trương Tú nghĩ đến con đường tái giá, cũng không nghĩ được Minh ca nhi lại đánh chủ ý này, một năm hai năm, có thể chống đỡ, nhưng mười năm tám năm ca nhi thân thể không tốt làm sao lại chịu được?

Hết chương 5

Tác giả có lời muốn nói: vấn đề liên quan đến lập hộ cùng thu thuế, hi vọng không cần quá mức để ý, tất cả đều để phục vụ tình tiết, ha...

Có liền quan đến thuế hộ, nội dung liên quan trên baidu, ban đầu phải giao, sau đó gần dần biến mất, đặc biệt là sau này triều Thanh than đinh nhập mẫu, thuế đầu người đều bao gồm bên trong thuế đất.

Bên trong truyện ca nhi cũng có thể lập hộ, nhưng trọng trách phải gánh chịu tương ứng cũng vô cùng lớn, thường thường các ca nhi sẽ không lựa chọn con đường này, thêm vào đó trong suy nghĩ của mọi người, ca nhi cũng cho rằng mình cũng phải dựa vào hán tử để tồn tại, Nhưng nam chính lại là người xuyên qua, hơn nữa hắn vẫn tự nhận là đại nam nhân, có thể không ủng hộ thân phận ca nhi giống như nữ nhân, lại nói ỷ

vào không gian ngọc khẩu, hắn vẫn rất có cớ để tức giận, ha ha.

6. Chương 6: Nhiều Chuyện

Có thể, Trương Tú thầm nghĩ, Minh ca nhi muốn trước tiên sống qua thời gian hai năm này rồi tìm kiếm một hán tử thật tốt, dù sao cũng tốt hơn Triệu a ma ép hắn tái giá để lấy bạc. Nghĩ như vậy trong lòng Trương Tú liền thấy thông thoáng hơn nhiều, cũng âm thầm quyết định, sau này nhất định phải cố gắng tìm một trượng phu thật tốt cho Minh ca nhi, nhà ca nhi vẫn không thể rời khỏi hán tử.

Trương Tú liền nói, "Vương a sao, ta đi tìm người giúp Minh ca nhi, chậm một bước liền không được, còn không biết một đại gia đình Triệu gia kia bắt nạt Minh ca nhi như thế nào a." Nói xong Trương Tú cũng vội vã đi.

Vương Anh xoay người nhìn cái sân vắng vẻ, trong lòng thở dài, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm, có thể lại nuốt không trôi cơn giận này, nếu như ở nơi A Vanh không nhìn thấy đứa con riêng này bị hán tử bắt nạt hắn cũng không thèm rơi một giọt nước mắt, nhưng hiện tại có A Vanh tìm tới hắn cũng không thể coi đứa con riêng này không tồn tại.

Nhíu nhíu mày, nghĩ đến những câu nói nghe qua kia, liền biết được mỗi người trong Triệu gia đều lòng đầy ác ý, hắn cũng không yên tâm về A Vanh, hắn liền đi xem con trai vậy, dù sao cũng nên tính toán vì nhi tử, cũng không thể thấy hắn bị Triệu gia bắt nạt, Vương Anh suy nghĩ một chút liền hướng về phương hướng nhà Triệu gia.

&&&

Đường Xuân Minh cũng không biết Trương Tú lĩnh hội sai ý của mình, dù cho là có sai, nhưng cửa ải này vẫn phải xông qua.

Ôm con trai, dọc theo con đường này không tránh được đụng phải thôn dân, nhìn thấy sau khi Triệu a ma đại náo một hồi Minh ca nhi lại có hành động, một ít ca nhi quen biết cùng một ít ca nhi muốn buôn chuyện không nhịn được muốn đi lên hỏi Minh ca nhi một chút đây là định làm gì.

Đường Xuân Minh còn đang lo thiếu người đi xem náo nhiệt a, liền giương mi lên nói, "A ma của A Lâm mấy ngày trước đến đây muốn cho ta tái giá còn không nói, lại còn muốn đem tiểu ca nhi của ta đến nhà người khác làm đồng phu lang, ta muốn đi nói chuyện với a ma của nó một chút, sau khi A Lâm được sinh ra cũng chưa từng ăn được một khối đường của a ma a bá a thúc, tại sao vẫn không buông tha hai mẹ con chúng ta, ta dù cho chịu khổ cũng không muốn đem ca nhi của mình đến nhà người khác chịu khổ, dù cho những ngày sau này có không tốt nhưng cha đẻ nhà ai lại sẽ cam lòng a?"

"Ta không muốn rời a mẫu a, ta không muốn đến nhà người khác." Triệu Lâm tiểu ca nhi liền khóc không ngừng.

Thanh âm của Đường Xuân Minh không nhỏ, những người vốn không ở gần cũng bị hấp dẫn lại đây, những thôn dân này vốn còn không dám xác nhận có chuyện như vậy, cũng chỉ âm thầm truyền miệng nhau, hiện tại chính mồm Đường Xuân Minh xác nhận liền kinh ngạc không thôi, sau khi Triệu Bình Xuyên đỗ đồng sinh Triệu gia ở thôn Bình Sơn cũng coi như có chút máu mặt, sao lại làm được chuyện nhẫn tâm như vậy, hơn nữa mới mấy ngày trước chính hán tử chân thọt nói Triệu a ma thu của hán tử kia mười lăm lượng bạc, những người vốn trung lập liền nghiêng về phía Đường Xuân Minh, suy nghĩ đến trước kia Triệu Đại Hổ hiếu kính Triệu a ma đến mức nào, nhưng người này vừa mới chết lão mẫu hắn vẫn luôn hiếu kính lại muốn bán người nhà hắn, mọi người cũng không nhìn nổi.

Đường Xuân Minh một đường vừa đi vừa rêu rao, còn chưa đến cửa nhà Triệu gia liền có một đống người theo, Đường Xuân Vanh vốn đang nghĩ thầm trong bụng làm sao để xé rách quan hệ với Triệu gia cũng phải ngốc rơi tròng mắt, ca ca thật sự không giống, ca ca trước kia, chỉ sợ có khổ cũng chỉ giấu kín trong lòng

không dám nói với người trong thôn, hiện tại ca ca đi một chuyến liền lôi kéo nhiều người đứng bên cạnh hắn như vậy, điều này khiến cho Đường Xuân Vanh vốn không tự tin lắm cũng cảm thấy lớn gan hơn.

Hôm nay thôn Bình Sơn nhất định phải rối loạn, một nhóm lớn người đi theo Đường Xuân Minh hướng về phía Triệu gia mà đi, thôn Bình Sơn nằm ở trên đường đi ra ngoài thôn, hai hán tử mặc áo vải thô cao to khỏe mạnh đi tới. (*Công lên sàn a~ đố biết là ai đó*)

Hai người cũng nghe được động tĩnh trong thôn, bởi vì Đường Xuân Minh cố ý rêu rao, động tĩnh này cũng không nhỏ.

Một người trong đó nói với tên còn lại rằng, "Đi theo đại ca suốt một đường, cũng là thôn này náo nhiệt nhất a, đại ca, nếu không chúng ta đi xem náo nhiệt đi, sau đó mới về nhà chúng ta?"

Tên còn lại lông mày rậm mắt to nguyên bản nhìn có một cỗ khí chất chân chất của nông thôn hán tử, nhưng khi nghe thấy người kia nói, liếc mắt sang nhìn một cái, lại khiến người khác cảm thấy khí chất đại biến, không còn là hán tử bận rộn công việc đồng án ở nông thôn, mà là hãn tướng ẩm huyết (*uống máu ~ ta thấy để nguyên nghe hay hơn nên không đổi*) chinh chiến sa trường, đặc biệt trên mặt có một vết sẹo đang mờ dần, làm cho cả người trở nên dữ tợn, sát phong từng trận, khiến người cảm thấy run rẩy.

Hán tử bị nhìn lướt qua lập tức đổi giọng, "Ta đi về nhà, xem trò vui đều là ca nhi, chúng ta là hán tử không chấp nhặt cùng ca nhi, đi mau, đại ca, là nhà nào nhanh chỉ cho ta a, còn nữa đại ca, ngươi thật sự không nói với người nhà ngươi về thân phận của ngươi?"

Đại ca kia thu hồi ánh mắt, lại khôi phục nguyên dạng, quay đầu nhìn về phía trong thôn, ánh mắt thâm thúy nói, "Đợi đến nơi ngươi sẽ biết vì sao ta không nói, nếu ngươi không muốn ở thì cút trở về."

"Đương nhiên muốn ở, làm gì có chuyện đại ca sai bảo tiểu đệ lại không nghe." Hán tử cũng không phải nói không, càng đến gần thôn Bình Sơn hắn đi bên cạnh càng cảm nhận được áp lực lớn, người không có tâm nhãn cũng đoán được đại ca về nhà chỉ sợ cũng không được hoan nghênh, đương nhiên đây cũng là tình huống không nói thật, chỉ sợ đại ca cũng đang thử những người trong nhà này đi.

Nhớ năm đó, đại ca bị nói sai tuổi đưa tới biên quan, nhoáng một cái đã mấy năm, đại ca dựa vào quyết tâm làm nên được một đống thành tựu, người khác nhìn đơn giản, nhưng hắn nhìn thấy một đường đại ca đi tới hắn lại biết, đại ca đã mấy lần báo tên ở chỗ Diêm vương, hắn nhắm mắt theo lại đây cũng chính là muốn nhìn hạng người nào lại để cho hán tử chưa thành niên đi tòng quân.

&&&

Trên đường Đường Xuân Minh đến Triệu gia còn gặp ca sao của thân chủ đi xem trò vui từ nhà người khác, đại phu lang Triệu gia Vương Xuân Hoa. Vương Xuân Hoa nhìn thấy Đường Xuân Minh đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo liền âm dương quái khí nhìn về phía bụng Đường Xuân Minh, "Số phận của đệ sao này khiến cho ca sao là ta biết nói cái gì đây, thời điểm nên đến thì không đến, không nên đến nhưng một mực đến, cái này không phải là cố ý khiến a ma khó chịu sao? A ma còn không phải là thấy ngươi là ca nhi một thân một mình gian nan nên lúc này mới bỏ mặt mũi để ngươi còn ở hiếu kì gả cho một hán tử sẽ yêu thương ngươi, thực sự là không thấy được lòng tốt, còn không mau xin lỗi a ma bồi tội, mấy ngày nay a ma bị ngươi làm cho tức giận đến mức đau cả người nằm trên giường đấy."

Đường Xuân Minh không thèm quan tâm Vương Xuân Hoa, dưới chân bước nhanh hơn, Vương Xuân Hoa vốn cùng Đường Xuân Minh nguyên bản không hợp nhau, suốt ngày không ít lần gây chuyện xấu trước mặt Triệu a ma, hắn dám đánh cuộc, tình cảnh hiện tại của hắn cùng Lâm ca nhi tuyệt đối không thiếu người này đứng đằng sau thò tay khuyến khích, hắn hiện tại chỉ cần bắt bí Triệu a ma là được, quản ca nhi hay a sao nào nói cái gì.

Đường Xuân Minh không để ý tới hắn, nhưng người bên cạnh lại không vậy, cái gì mà nói là hán tử biết yêu thương, sao Vương Xuân Hoa không tự mình đi xem đi, chuyện này không chỉ phát sinh hai, ba lần, có chuyện gì là không dò ra được, cái gọi là hán tử biết yêu thương không chỉ thân thọt lại còn là một người bạo lực gia đình, phu lang trước chính là không chịu đựng được trong cơn tức giận liền nhảy sông, để lại hai đứa bé suốt ngày lôi thôi lếch thếch, ngày một lớn mà không chịu làm việc gì đàng hoàng, cả ngày ở trong thôn trộm chó bắt gà, ca nhi có gia thế tốt căn bản không nhìn trúng người như vậy, người nào còn không biết Triệu a ma chính là vừa ý bạc của hán tử kia mới đẩy Minh ca nhi vào trong hố lửa.

Huống hồ gia đình như vậy căn bản không bỏ ra được nhiều bạc như vậy, còn không phải là vì cưới ca nhi mới vay mượn xung quanh, một khi gả còn phải gánh khoản nợ trên người, còn yêu thương người? Nực cười.

Lại nói Triệu a ma đau trong lòng, người nông thôn có mấy lời không tiện nói ra, tuy nhiên tránh không được nói thầm trong lòng, lão già Trệu gia này thường thường sẽ bị đau trong lòng, dù cho như vậy, hán tử nhà mình không còn, con trai chính trực tráng niên cũng không còn, nhưng một lão a ma như hắn còn sống rất tốt, bình thường mắng cũng khiến cho người khác cảm thấy đau cổ thay. Hiện tại chân trước không thể khiến cho Minh ca nhi tái giá, chân sau liền phát bệnh, còn không phải là muốn dùng thủ đoạn để làm Minh ca nhi chịu khuất phục.

Không cần Đường Xuân Minh nói những ca nhi khác liền mồm năm miệng mười khiến Vương Xuân Hoa không nói lên lời, nhưng mà từ trước đến nay hắn da mặt dày đổ mọi thứ lên người Triệu a ma, "Ta còn không phải là nghe a ma nói sao, Triệu gia chúng ta đều là nghe a ma."

Trương Tú đi nhanh, chạy từ phía sau tới vừa vặn nghe được những lời này của Vương Xuân Hoa, lúc này lớn tiếng nói, "Yêu, sao ta lại nghe nói hán tử kia vẫn là phía nhà mẹ Vương Xuân Hoa tìm đến, lẽ nào hán tử kia không phải là người phía bên nhà mẹ ngươi? Người nào trong thôn còn không biết ngươi suốt ngày hủy hoại danh tiếng của Minh ca nhi ở trong thôn, nói cái gì mà hết ăn lại nằm không để ý đến hán tử nhà mình, Vương Xuân Hoa ngươi cũng có thể nói suốt một đêm. Dã vật Đại Hổ đánh trở về đều tiến vào trong bụng ai? Nhìn ngươi ăn đến mặt mày hồng hào lại nhìn lại Minh ca nhi cùng tiểu ca nhi nhà hắn đi, phi! Cũng không cảm thấy ngại ngùng khi nói người khác hết ăn lại nằm!"

Mọi người cũng không ngừng hùa theo, Vương Xuân Hoa còn to gần gấp đôi Minh ca nhi, Vương Xuân Hoa bị nói đến phát hoảng, lòng bàn chân như có lửa đốt, nhưng ngoài miệng cũng không buôn tha, "Lời này không phải là ta nói ra, lại nói, ở Triệu gia cũng không phải ta làm chủ."

"Ngày đó con nghe được đại bá sao cùng a ma nói muốn đem con tặng cho người khác, có thể đổi được mười lượng bạc." Triệu Lâm tiểu ca nhi tuy rằng hồ đồ, nhưng vẫn có thể dựa vào trực giác cảm thấy được giờ khắc này không giống lúc trước, có nhiều người nói chuyện giúp a mẫu như vậy, liền bạo dạn lại tàn nhẫn cắm Vương Xuân Hoa một đao.

Vương Xuân Hoa bị đâm bất ngờ một cái, hận không thể quay đầu lại mắng tên tiểu tử chết tiệt kia một trận, có thể hắn cũng biết tình thế không thuận lợi cho hắn, chỉ có thể chạy về nhanh hơn một chút, hắn vẫn luôn luôn trốn sau lưng Triệu a ma, có gì thì để a ma đi ra ngoài làm là được, hắn chỉ cần ở phía sau chiếm tiện nghi thôi.

Đường Xuân Minh dừng bước nhìn về phía con trai trong lồng ngực, trong trí nhớ của hắn nhìn thấy ngày ấy cùng Lâm ca nhi đi Triệu gia, hắn bận rộn ở trong phòng bếp, Lâm ca nhi đột nhiên khóc lóc chạy tới nói rằng Triệu a ma cùng đại bá sao muốn đem hắn tặng cho người khác, lúc này mới khiến cho hắn cùng Triệu a ma náo loạn một hồi, nhưng hắn cũng không biết hóa ra Lâm tiểu ca nhi cũng bị bán lấy bạc, tốt, trong lòng Đường Xuân Minh càng thêm hận đám người Triệu gia vô liêm sỉ.!

"A Lâm, đại bá sao cùng a ma của con thực sự nói như vậy, nói đổi mười lượng bạc?"

"A Mẫu, bọn họ nói vậy, bọn họ còn mắng con là hàng lỗ vốn." Triệu Lâm tiểu ca nhi ủ rũ nói.

Đường Xuân Minh nhắm hai mắt lại, trong miệng không ngừng an ủi, "Không cần nghe bọn họ, A Lâm là bảo bối của ta, ta thích A Lâm nhất, ai cũng không được cướp A Lâm đi."

"A Lâm ngoan, còn có cậu a, cậu sẽ bảo vệ A Lâm của chúng ta." Đường Xuân Vanh cũng tức giận đến đỏ cả mắt.

Lần này sẽ không còn ai nghi ngờ chân tướng của chuyện này, có lúc trẻ con là thành thật nhất, huống hồ nhìn Minh ca nhi cũng không biết chuyện ca nhi nhà mình bị đổi bán lấy tiền, người lên tiếng phê phán Triệu gia càng ngày càng lớn.

Một đám người hướng về phía Triệu gia mà đi, Trương Tú thấy tình hình không tệ, liền quẹo đi hướng khác hướng về phía nhà lý chính trong thôn chạy nhanh tới, Vương Anh đi phía đằng sau đội ngũ nhìn thấy Đường Xuân Minh này, trong mắt có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đứa con riêng này thực sự thay đổi rồi? Nếu

như là trước đây sẽ không có tâm cơ đến mức này, tuy nói không thích, cùng nhau sinh hoạt nhiều năm như vậy, hắn rất hiểu rõ đứa con riêng này.

Nếu như thực sự thay đổi tính tình, đối cới A Vanh cũng là vệc tốt.

Lại nói Vương Xuân Hoa chạy một đường về phòng của mình, hán tử trong nhà còn kì quái sao hắn lại về sớm như vậy, từ trước đến giờ đều là đến lúc ăn cơm mới về nhà, mà Triệu a ma ở trong nhà chính cùng Triệu Bình Xuyên vẫn luôn ở trong phòng đọc sách ít khi ra khỏi cửa, còn chưa biết một nhà ba người do Đường Xuân Minh dẫn đầu dang hiên ngang khí phách đi về phía bọn họ.

Thời điểm này chính là lúc rảnh rỗi đến phát hoảng, có náo nhiệt mọi người đều cùng nhau tập hợp đi xem chút, huống hồ Triệu a ma cùng đại phu lang nhà Triệu gia này cũng không được người khác ưa thích, một người cay nghiệt, một người yêu thích nói xấu người khác, ngày xưa còn xem Triệu gia có đồng sinh lại có Đại Hổ là người thành thật mà nể mặt một chút, nếu không có gì quan trọng cũng không muốn truy cứu quá nhiều.

Mọi người vừa đến Triệu gia liền thấy cửa lớn đóng chặt, lập tức có người kêu lên, "Vương Xuân Hoa không phải là vừa mới trở về sao? Ta thấy là do hắn chột dạ đi, Minh ca nhi, có muốn ta gọi cửa giúp ngươi hay không?"

"Để ta, đây là chuyện của bản thân ta, mọi người có thể cùng nhau đến làm chứng đã cho ta mặt mũi rồi, việc này cũng không thể lại làm phiền mọi người." Đường Xuân Minh đứng ra khoác tay áo một cái, một tay ôm lấy Lâm tiểu ca nhi đi lên trước dùng sức gõ lên cửa.

Sau mười mấy lần mới có âm thanh vang lên, "Ai lại ban ngày ban mặt lại đóng cửa lại? Lão đại, nhà lão đại, còn không mau đi ra bên ngoài xem là ai? Không biết chuyện này sẽ làm ảnh hưởng đến đệ đệ ngươi đọc sách sao?" Sau đó lại nhỏ mồm không biết nói cái gì.

Lão đại Triệu gia nghe thấy a mẫu lên tiếng muốn mình ra mở cửa, còn kỳ quái tại sao Vương Xuân Hoa về lại đem cổng đóng lại, trong thôn ban ngày ban mặt có rất ít nhà sẽ làm như vậy, vừa định ra nhưng lại bị Vương Xuân Hoa kéo lại thấp giọng nói, "Đừng đi ra ngoài, ca nhi của đệ đệ tốt của ngươi lôi một đám người đến cửa nhà chúng ta tính sổ rồi, ngươi lúc này đi ra còn không phải là bị người ta chỉ vào mũi mắng sao"

"Không thê đi." Triệu lão đại gọi là Triệu Đại Ngưu, thời điểm cha hắn còn sống không thích nhất chính là lão đại thích ăn trộm cùng dùng mánh lới, nói thực sự sai lầm với cái tên Đại Ngưu này, Triệu Đại Ngưu cũng vô dụng càng ngày càng lười biếng, cùng Vương Xuân Hoa thực sự là không phải một nhà không tiến vào cùng cửa, sau khi cha hắn đi hắn liền dựa vào Vương Xuân Hoa địa vị liền vượt qua được lão nhị, khiến cho hắn cũng càng ngày càng coi trọng Vương Xuân Hoa.

7. Chương 7: Mệnh Môn

A công Triệu gia lúc còn sống tuy nói khá vừa ý con thứ ba đọc sách tiến tới, nhưng thích nhất trong lòng vẫn là con trai thứ hai Triệu Đại Hổ. Triệu Đại Hổ giống hắn nhất rất thành thạo việc nhà nông, cho nên Triệu Đại Ngưu ở nhà là không có địa vị nhất, tuy Triệu Đại Ngưu rất vui vẻ khi đệ đệ đều ôm đồm mọi việc khiến hắn có thể thoải mái ung dung tự tại, nhưng cũng bởi vì như vậy mà đệ đệ càng được cha yêu thích hơn, trong lòng hắn vẫn đối với Triệu Đại Hổ cảm thấy khó chịu.

Cho nên Triệu Đại Ngưu sau khi lão cha rời đi liền mắt lạnh nhìn Triệu Đại Hổ đem gánh nặng trong nhà đều gánh vác hết mà không có nửa câu nói, hắn biết a mẫu có bao nhiêu yêu thích với đứa con trai này, trong đó có cả chính mình, vừa ý chỉ có lão tam, chờ đến khi Triệu Đại Hổ cưới ca nhi a mẫu không thích thì địa vị của hắn đã thấp càng thêm thấp, trái lại hắn nhờ có phu lang của mình biết nhìn sắc mặt a mẫu mà làm việc nên Triệu Đại Ngưu ở trong nhà cũng có chút lời nói, Triệu Đại Ngưu càng thêm không nói nhiều một câu, mừng rỡ khi thấy Triệu Đại Hổ chịu khổ dưới tay a mẫu, thậm chí còn lén lút cười suy nghĩ

của Triệu Đại Hổ, thật sự cho rằng a mẫu để ý tới hắn, không biết rằng hắn mệt gần chết đi cũng không lọt nổi mắt xanh của hai người trong nhà kia.

Đệ đệ tốt của hắn Triệu lão tam chính là mắt mọc trên lỗ mũi, càng ở trong học đường càng lâu, càng xem thường hai huynh trưởng luôn luôn chịu khổ vì hắn. Triệu Đại Ngưu mặc kệ hắn có lọt nổi mắt xanh hay không lọt, chỉ cần hắn là đệ đệ mình, hắn có thể dựa vào là được.

Nhà Đại Hổ cũng không bằng ca nhi nhà mình có nhãn lực biết lấy được niềm vui của a mẫu, Triệu Đại Ngưu mắt lạnh nhìn a mẫu giày vò đệ sao như thế nào, đệ sao cũng không dám phản kháng thậm chí cũng không dám lộ ra trước mặt Triệu Đại Hổ, vì vậy hắn căn bản sẽ không tin tưởng đệ sao nhu nhu thuận thuận tính tình thành thật trong miệng Vương Xuân Hoa lại có thể làm ra chuyện như vậy, ngoan ngoãn chờ ở trong nhà giữ đạo hiếu mới càng hợp với tính tình của hắn.

"Ta còn có thể gạt ngươi sao? Trong nhà này ai có thể móc tim móc phổi vì ngươi, ta biết rồi, ngươi là ghét bỏ ta không được xinh đẹp như đệ sao, vừa hay, hiện tại huynh đệ ngươi cũng không còn… A…" Nói còn chưa dứt liền bị che miệng lại, Vương Xuân Hoa trừng mắt nghe đương gia không ngừng giải thích, "Lời này ngươi cũng dám nói bừa, lúc nào mà ta ghét bỏ ngươi, ta ở trong nhà này còn không phải là đều nghe lời ngươi, tiền bạc cũng đều giao vào tay ngươi, ngươi nói không cho ta mở ta liền không mở, cẩn thận a mẫu nghe được lại không để cho ngươi yên."

Triệu Đại Ngưu liên tục khuyên bảo, lúc này Vương Xuân Hoa mới vừa lòng đẹp ý, thậm chí vô cùng đắc ý, lớn lên xinh đẹp thì thế nào, còn không phải là không nắm được hán tử của mình, lại không sinh được tiểu hán tử, ở phương diện này hắn vô cùng đắc ý, cũng không cho rằng Đường Xuân Minh ngày hôm này có thể làm ra được chuyện lớn nào.

A ma mình lợi hại đến mức nào sao hắn lại không biết, chờ đến khi a ma đánh một trận dập đầu trước, hắn lại ở phía sau quạt gió thổi lửa vài câu, đợi khi Đường Xuân Minh chịu không nổi, tức giận đến mức không giữ được nghiệt chủng trong bụng kia, lần này thì không có cớ không tái giá, Vương Xuân Hoa lại có thể tùy ý chửi bậy bên ngoài Triệu a ma, nói thầm bên tai Triệu Đại Ngưu, Triệu Đại Ngưu nghe được liền gật đầu liên tục, phu lang quả mình thật là tri kỉ, còn cân nhắc suy nghĩ cho hắn đi.

Sáng sớm hôm nay Triệu Bình Xuyên ở trong thư phòng đọc sách, hắn vô cùng coi trọng lần viện thí lần này, chờ cơ hội là có thể thể hiện sở học nhiều năm, khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, từ đây một bước lên mây..

Nhưng vào lúc này, trong sân không ngừng truyền đến tiếng ồn ào khiến cho hắn rất tức giận, a mẫu thật là, có chuyện gì cũng không thể cố gắng nói, có a mẫu như vậy khiến hắn thật sự không muốn để trường thấy được, bởi vậy từ trước đến giờ chiêu đãi bạn học đều là ở trên trấn hoặc là ở trong thị trấn.

Triệu Bình Xuyên "Đùng" một tiếng đóng sách vở lại ném lên bàn, đứng dậy bước nhanh ra ngoài, hướng về phía căn phòng của lão đại rống lên một tiếng, "Ầm ĩ cái gì thế, có muốn để cho người ta học hay không?" A Mẫu có lỗi hắn làm nhi tử không thể nói gì, nhưng đối với ca sao trong nhà hắn liền không cần tốt tính như vậy, những người này sau này còn không phải là dựa vào hắn để sống.

Triệu a ma vừa nghe liền thấy không ổn, chỉ lo chửi bới bên ngoài cho sướng mà quên mất tiểu nhi tử đang ôn tập trong nhà, vội vã thả kim thêu trong tay xuống đi ra, trên mặt nở nụ cười, "Bình Nguyên a, đều là a mẫu không tốt, đại ca đại ca sao ngươi từng người đều là đại phôi phản, cái đứa chết tiệt A Mai kia cũng không biết là chạy đi đâu, ảnh hưởng Bình Nguyên ôn tập, xem ta làm sao xử lý các ngươi. Bình Nguyên, người vào phòng tiếp tục ôn tập đi, ta đi xem xem ai tới, cũng không thể để tiếp tục huyên náo."

A Mai là tiểu ca nhi nhà lão đại, vốn nên ở nhà làm việc, mở cửa, nhưng hiện tại hắn đang giặt quần áo của cả một đại gia đình này ở ngoài bờ sông, còn đại tôn tử, đã sớm không biết chạy đi nơi nào chơi.

"Được rồi." Triệu Bình Xuyên nhìn về phía a mẫu cũng thiếu kiên nhẫn, lạnh mặt nói, "Thấy trong nhà này huyên náo như vậy, làm gì còn chuyện tĩnh tâm, ta đi mở cửa, xem nhà ai lại làm phiền như vậy." Gà trong sân kêu không ngừng, lợn trong chuồng cũng kêu to, điều này làm cho Triệu Bình Xuyên muốn chuyển lên trấn trên, hắn không chịu được hoàn cảnh như vậy, sau này để cho a mẫu chi chút bạc đến trấn trên thuê một cái nhà thảnh thơi ôn tập, nếu không thì trực tiếp trụ ở trấn trên là được.

"Được, được, Bình Xuyên, a mẫu nấu cho người chút đồ ăn ngon bồi bổ thân thể, xem người con thật gầy a." Triệu a ma đau lòng nói.

Năm nay Triệu Bình Xuyên cũng mới có mười bảy tuổi, vốn nên sớm quan tâm đến chuyện cưới ca nhi, nhưng hắn tự nhận sẽ không mãi bị vây ở trong hương thôn này sớm muộn gì cũng sẽ nhảy ra khỏi lao tù này, làm sao lại giống đại ca cưới một ca nhi thô tục không biết lễ nghĩa, còn ca nhi biết chữ nhà lão đồng sinh Đường Thăng, lại có thể không có mắt nhìn trúng mãng phu như nhị ca, thật sự là phí lớn lên có hình dạng như vậy lại còn biết chữ thông văn.

Không ngờ vừa mới mở cửa, trước mắt chính là ca nhi mình mới nghĩ đến, lập tức lạnh mặt, quả nhiên cùng nhị ca thời gian dài, cũng mất đi giáo dưỡng vốn có, cùng những ca nhi ở nông thôn thông đồng làm bậy, không nhanh không chậm nói, "Ngươi đang làm gì vậy?"

Ca nhi vừa mới mất phu không ở nhà ngồi lại còn chạy đến đây mất mặt, nếu như nói theo cái nhìn của Triệu Bình Xuyên đối với Đường Xuân Minh, chính là hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, hắn cũng có thời điểm thiếu niên mơ mộng, lúc đấy Đường Xuân Minh vô cùng phù hợp với ảo tưởng của hắn về ca nhi, khi đó hắn đối với nhị ca của mình nhìn ngang nhìn dọc đều không vừa mắt, quyết định sẽ có một ngày nhất định sẽ cứu Đường Xuân Minh ra khỏi khổ ải. Nhưng hắn nỗ lực vì Đường Xuân Minh như vậy, Đường Xuân Minh lại dần dần mất đi ánh sáng không giống với những ca nhi khác ở nông hôn trở nên ngu muội vô tri hết thuốc chữa như vậy, Triệu Bình Xuyên nhận định trong lòng là Đường Xuân Minh phụ lòng hắn, nguyên bản còn có tán thưởng hiện tại chỉ có căm ghét.

Ngược lại, Đường Xuân Minh nhìn thấy vậy thì vui mừng trong lòng, hắn chính là chờ người này, đỡ cho hắn phải đại náo một trận mới có thể gọi được người này, lúc này thả nhi tử trong lồng ngực xuống, hai chân khẽ cong liền vững vàng quỳ xuống, dọa đến Triệu Bình Xuyên cùng Đường Xuân Vanh và những người khác đi theo tới giật nảy mình, đây là làm cái gì?

Đường Xuân Minh lớn lên ở nông thôn, cha không có nhiều thời gian quản hắn, nếu quản cũng là gậy gộc hầu hạ, vì vậy hắn ở nông thôn xem không ít phụ nữ cãi nhau, quả thật nói mà như hát, cho dù hắn không học được như vậy nhưng cũng có thể dựa vào đó làm theo ít nhiều.

Sau đó, Đường Xuân Minh không chờ đến khi Đường Xuân Vanh muốn đến kéo hắn lên, hắn nhìn về phía Triệu Bình Xuyên đầu óc vẫn mơ hồ khóc nức nở, "Thúc nó, ngày hôm nay ta mang theo chất nhi của ngươi đến van cầu ngươi, mấy năm này bạc Đại Hổ kiếm được phần lớn đều là để ngươi đọc sách, hiện tại hắn không còn, van cầu ngươi cho ta cùng chất nhi đáng thương của ngươi một con đường sống đi, van cầu ngươi cùng a mẫu đừng bán ta cùng A Lâm, ngươi muốn bao nhiêu bạc, ta lập tức bán phòng đưa cho các ngươi, mẹ con chúng ta dù ra ngoài xin cơm cũng không muốn nhảy vào hố lửa, thúc nó…"

Triệu Lâm tiểu ca nhi vừa nhìn thấy a mẫu khóc, nhất thời cũng khóc lên, "Con không muốn bị a ma bán, con muốn cùng a mẫu, tiểu thúc, người muốn mười lượng bạc chờ đến khi A Lâm lớn liền kiếm cho người, oa oa…"

Vì muốn đem màn trình diễn càng thêm chân thực, Đường Xuân Minh còn suy nghĩ một hồi, sau đó bôi ít gừng lên tay áo, một bên khóc một bên dùng tay áo lau mặt cho con, nước mắt giống như nước lũ không ngừng chảy xuống, còn len lén liếc nhìn sác mặt Triệu Bình Xuyên, mặt đen giống như than vậy.

Nên! Để ngươi cùng lão mẫu của ngươi bắt nạt người, lão tử ngày hôm nay không giết chết ngươi lão tử không phải họ Đường!

Vì tuồng vui này, ngay cả bảo bối Lâm ca nhi hắn cũng cống hiến ra, cũng là vì tăng thêm nỗi khổ cho tiết mục này, con trai a, đây là lần cuối cùng, sau này a mẫu nhất định không để ngươi tiếp tục chịu ủy khuất, hắn là khóc giả, nhưng con trai là khóc thật.

Hơn nữa lời con trai nói ra thực sự là có sức lực a, tuyệt đối vừa tàn nhẫn đam tiểu thúc nó một đao!

Đứng ở phía sau cùng của đoàn người, Vương Anh thấy cảnh này miệng đều không ngậm lại được, xoa xoa con mắt, hắn không nhìn lầm đi, đây là đứa con riêng của hắn sao? Lẽ nào gả cho người liền có thể đem người hoàn toàn cải tạo thành một bộ tính tình khác? Nói đến đứa con riêng này, chính là người vô cùng sĩ diện a, nếu như trước đây làm thế nào cũng không thể không biết xấu hổ kêu khóc như vậy.

Nhưng mà nhìn đến biểu hiện của Triệu lão tam, hắn hiện tại đã biết hướng đi của đứa con riêng này, không phải hắn nói, lúc này thực sự là tìm đúng phương pháp, Triệu lão ma lại khóc om sòm, lúc này cũng làm cho con riêng hắn tìm đến mệnh môn, nếu như hôm nay Triệu lão ma không giải quyết chuyện này, sau này Triệu lão tam liền khỏi đọc sách tiếp, người đọc sách coi trọng nhất chính là danh tiếng.

Mọi người đều là yêu thích người yếu, huống hồ hai mẹ con này quỳ trên mặt đất khóc thành một đoàn càng làm nổi bật lên tình cảnh đáng thương của bọn họ, đã có người không nhịn được quở trách Triệu gia cũng Triệu lão tam.

"Triệu lão tam a, tương lai đồ tú tài, tuy rằng ca ngươi không còn, nhưng Minh ca nhi dù sao cũng là ca sao của ngươi, Lâm tiểu ca nhi cũng là thân chất tử, ngươi nhẫn tâm bức bách bọn họ như vậy!"

"Triệu gia chính là hạng thượng đẳng ở trong thôn, lẽ nào chi phí đi thì còn phải bức bách cô nhi quả phụ móc ra? Học trò như vậy ta thà rằng không có, sách đọc được đều trong bụng cẩu hết rồi."

"Đúng không vậy, Triệu lão ma suốt ngày ở trong thôn khoe khoang con trai nhỏ của hắn, lẽ nào Triệu Đại Hổ không phải con trai ruột của hắn? Lâm tiểu ca nhi mặc dù là ca nhi những trên người tốt xấu gì cũng có dòng máu của Triệu gia."

"Điều này cũng quá nhẫn tâm, cuối năm thật sự không người sống."

...

Triệu Bình Xuyên giương mắt quét một vòng những người vây quanh, hầu hết người đều lộ ra vẻ xem thường trong mắt, đối với hai mẹ con đang quỳ trên mặt đất khóc lóc kia cũng đồng tình thương cảm, Triệu Bình Xuyên nhất thời mắt tối sầm lại thân thể hơi lung lay, giờ khắc này ngay cả suy nghĩ muốn bóp chết Đường Xuân Minh hắn cũng có, hắn lúc nào bức bách y? Bức bách y xưa nay đều là a mẫu cùng đại ca sao, hắn vẫn rất nhã nhặn!

&&&

Trương Tú chạy như bay đã tìm đến nhà lý chính, người bên trong đang nói chuyện cùng phu gia hắn, Lý gia cũng là một họ lớn ở trong thôn Bình Sơn, từ dường duy nhất ở trong thôn cũng là họ Lý, chỉ là sau đó nhiễu loạn cùng chạy nạn khiến cho không ít người dân ở nơi khác chạy đến, thôn Bình Sơn mới từ đó trở thành thôn có nhiều dòng họ, nhưng họ Lý vẫn như trước là một dòng họ lớn, các đời lý chính cũng đều là người nhà họ Lý.

Hết chương 7.

8. Chương 8: Ồn Ào

Trượng phu của Trương Tú – Lý Đại Sơn có chút quan hệ với Lý Chính, so với các nhà khác thì gần hơn, tiến vào bên trong nhà Lý Chính hắn liền to giọng gọi, "Đại bá sao, đại bá có ở nhà hay không?"

Nhà của Lý Chính là nhà tốt nhất trong thôn, toàn bộ phòng đều là gạch ngói màu xanh, nhìn qua vừa chỉnh tề lại rộng rãi, trước sân còn trồng một gốc cây táo cùng một gốc lựu tượng trưng cho nhiều phúc nhiều lộc, đợi đến mùa xuân khí trời ấm áp, trong nhà sẽ tăng thêm mấy phần sức sống. Lúc này một ca nhi trung niên đi ra từ nhà Lý Chính, khuôn mặt hiền hòa, nhìn thấy người đến liền nở nụ cười, "Là A Tú nhà Đại Sơn a, làm sao vậy, vội vàng, lửa đốt mông hay sao?" Cũng là có quan hệ rất tốt mới nói giỡn với tiểu bối.

"Không phải là lửa đốt mông," Mặt của Trương Tú như bị người nói trúng rồi, "Đại bá có ở nhà không? Triệu gia có chuyện rồi, nhanh để đại bá đi cứu người, bằng không hai mẹ con Minh ca nhi sắp bị Triệu a ma đẩy đến đường chết rồi."

"Phi, cuối năm chết cái gì mà chết," vẫn chưa hết tháng giêng, nói chữ chết sẽ không may mắn, nhưng mà hắn vẫn cao giọng hô, "Đương gia, Triệu gia có chuyện ngươi có muốn quản hay không? Hai ngày trước có

tin đồn, Triệu a ma buộc Minh ca nhi đi tái giá để đổi bạc đấy." Đang ở thời điểm nông nhàn, trong thôn có chuyện gì cũng được lan truyền hết sức nhanh chóng, phu lang nhà Lý Chính cũng được người quen biết báo cho.

Vừa dứt lời, một hán tử trung niên biểu hiện nghiêm túc đi ra từ bên trong, nhìn qua có thêm vài phần uy nghiêm so với hán tử bình thường, "Triệu gia này cũng quá không ra gì, đi thôi, nhìn một chút, đừng để vẫn còn tháng giêng mà nháo ra mạng người." Nếu thực sự xảy ra án mạng chính hắn cũng không được tốt gì, đây chính là bôi đen cho thôn Bình Sơn. Triệu lão hán thật là, không cưới phu lang tốt, phu lang này từ khi hắn mất không ngừng gây chuyện ầm ĩ, nếu như không phải nể mặt Triệu lão tam là học trò, Lý Chính cũng không chịu được lão ma như vậy.

"Đi thì đi, người khác sợ Triệu lão ma khóc lóc om sòm nhưng ta không sợ, nếu không biết điều thì cho gậy đánh da thịt, A Tú, chúng ta đi trước, coi đại bá của ngươi chậm rãi đi phía sau đi." Lý phu lang vỗ vỗ tay áo trắng, nhìn hán tử của mình một chút rồi bước ra ngoài, hắn cũng biết hán tử kia không có kiên nhẫn giao tiếp với lão ma kia, vì vậy nhất định phải đem mình lôi kéo đi cùng, nhưng mà hắn cũng không sợ.

"Nhanh nào, đại bá ngài cũng không thể chậm a, tiện thể gọi những trưởng lão khác ở trong tộc đến nhờ họ phân xử xem thế nào, đỡ cho sau này Triệu lão ma lại oán trách nhà Lý Chính các ngài." Trương Tú vui mừng đáp.

Phu lang Lý Chính quở mắng Trương Tú một chút, dùng ngón tay chọc chọc gáy hắn, tâm nhãn này cũng dùng trên người đương gia nhà hắn, nhưng mà quên đi, hắn biết Trương Tú cũng là có lòng tốt, nói thật, đương gia vừa ý Triệu Lão tam, nhưng hắn cũng không lọt mắt tên cổ hủ như vậy, hai tiểu tử nhà hắn tuy rằng cũng đọc sách nhưng cũng làm không ít việc nhà nông, người có xuất thân từ nhà nông dù có đi tới chân trời cũng không nên quên mất nguồn cội.

&&&

Động tĩnh của Triệu gia ở thôn tây quá lớn, ngay cả các hán tử cũng bị kinh động vây ra xem.

Khi Trương Tú cùng phu lang Lý Chính cùng với Lý Chính đi chậm hơn phía sau mấy bước đến, thì đã nghe thấy Triệu a ma khóc lóc om sòm.

"... Đương gia tại sao ngươi lại chết sớm như vậy, để lại ta một cái lão ma bị người bắt nạt, ta mệt gần chết là vì cái gì, bị thiên lôi đánh, sau đó lại còn bị người đến bắt nạt tận cửa, đương gia ngươi mở mắt ra nhìn, sau này còn muốn để cho người khác sống tiếp hay không, không bằng ngày hôm nay ta đập đầu chết tại chỗ này luôn đi..."

"Tên sao chổi này khắc chết mẹ để hắn, khắc chết cha, Triệu gia ta lòng tốt đem hắn cưới vào nhà, không được mấy năm liền đem lão nhị nhà ta Đại Hổ khắc chết rồi, từ khi hắn gả vào cửa Triệu gia đã làm cái gì? Không hiếu kính lão nhân không nói, còn khiến cho lão nhị nhà ta cách tâm, các ngươi nhìn đi hiện tại tiện nhân kia cũng không an phận, không cố gắng ở nhà sinh sống lại đến nhà lão ma ta, ngươi là cái tên sao chổi bị trời đánh."

Triệu a ma co quắp ngồi dưới đất nước mắt nước mũi khóc om sòm, cả đầu tán loạn, trên người cũng toàn bụi đất, vừa kêu khóc vừa dùng tay đánh mặt đất, hai mắt hung ác nhìn chằm chằm Đường Xuân Minh, hận không thể ăn thịt uống máu hắn, dám bắt nạt đến mệnh căn tử (*gốc rễ của tính mạng*) trên người hắn.

Triệu lão tam đứng sau mặt cũng đỏ hồng, không biết là tức giận hay xấu hổ, "Ca nhi vô tri, chẳng trách thánh nhân đều nói chỉ có ca nhi cùng tiểu nhân là khó đối phó, ngươi nhục nhã danh tiếng người đọc sách không quan trọng, ta không chấp nhặt tới ngươi, nhưng ngươi không nên bất hiếu với trưởng bối, còn không mau nhận tội với a mẫu, tuy rằng a mẫu không ở, nhưng a mẫu là trưởng bối, a mẫu có thể làm chủ cho ngươi."

"Tam đệ nói rất có đạo lý, đệ sao không phải ta nói ngươi, ngươi xem một chút ngươi đã bức a mẫu đến mức nào? Ngươi xứng đáng với Đại Hổ a mẫu khổ tâm nuôi nấng lên một lòng muốn dưỡng a mẫu sao? A mẫu, còn có ta cùng Đại Ngưu, còn có tam đệ, tuyệt đối không nghĩ đến, đệ sao, ngươi đang làm gì vậy! Còn không mau lại đây đỡ a mẫu lên, trái tim của ngươi sao có thể tàn nhẫn như vậy!" Vương Xuân Hoa không biết xông ra từ lúc nào, một mặt phẫn hận chỉ trích Đường Xuân Minh, từ ngữ như là hắn muốn giết chết

Triệu a ma. Mà lão đại Triệu gia lại ở trong phòng, đệ sao đến nháo, hắn đi ra ngoài mặc kệ nói cái gì đều sẽ khiến người ta có ấn tượng không tốt.

"Cũng chỉ Đại Hổ coi hắn là bảo bối, không suy nghĩ một chút ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không có lui tới cùng hắn, có thể thấy được người này a... Chà chà." Phu lang Lý Tòng Căn đứng bên cạnh xem trò vui cũng nhàn nhạt nói một câu, ai cũng biết, Lý Tòng Căn thân thiết nhất với Vương Xuân Hoa, âm thanh chà chà mang ý nghĩa sâu xa cùng lời nói chưa nói hết khiến người ta không tự chủ được suy nghĩ nhiều hơn, quan hệ của Đường Xuân Minh cùng nhà mẹ đẻ không biết mọi người đều biết, sẽ không ai nói mẹ kế không đúng, như vậy, chẳng lẽ Minh ca nhi là người bất hiếu?

Những thanh âm này khiến cho Triệu a ma càng lăn lộn om sòm trên mặt đất hơn, gào đến khàn cả giọng, một ít hán tử ca nhi lớn tuổi đến xem cũng không khỏi nghĩ Đường Xuân Minh làm vậy có chút quá đáng, này đều đem lão nhân bức tới trình độ này, nếu như hán tử ca nhi trẻ tuổi đều học được cái này, sau đó ai còn chăm sóc báo hiếu những lão già như bọn họ, gió này không thể dài!

Sau đó liền xuất hiện một số âm thanh hướng về phía Triệu a ma: "Minh ca nhi a, tuy rằng Đại Hổ đi rồi, nhưng ngươi vẫn là người Triệu gia, có chuyện gì người một nhà cũng nên đóng kín cửa thương lượng với nhau, nhìn xem thế này đã thành dạng gì."

"Đúng đấy, một ca sao lại cúi dầu trước tiểu thúc tử, thế này là thế nào, cũng không biết tránh hiềm nghi."

Triệu a ma cùng Vương Xuân Hoa nghe được âm thanh này trong mắt càng ngày càng đắc ý, ngày hôm nay chính là muốn đem Đường Xuân Minh này phong sát, sau này ca nhi này ở Triệu gia cùng trong thôn chẳng phải là mặc kệ cho bọn họ hành hạ, hừ, khó mà xoay người! Coi như lên được trời cũng phải kéo cho xuống dưới!

Nhưng mà một ít hán tử ca nhi trẻ tuổi vẫn thiên hướng về phía hai mẹ con Đường Xuân Minh, thấy hai mẹ con này gầy yếu đến mức sắp ngất đi, làm sao so được với nhà Triệu a ma từng người mặt đỏ bừng, đặc biệt là Triệu a ma cùng Vương Xuân Hoa, thịt mỡ trên người không ngừng run run, bình thường không biết nhét bao nhiêu thịt vào trong bụng a.

Đường Xuân Minh đối với phản ứng của lão nhân trong thôn cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn cũng lớn lên trong thôn, một ít lão gia hoả cậy lớn tuổi mà lên mặt, vô lý cũng phải nói ba phần, muốn đem những tiểu bối kiêu ngạo trong nhà cùng trong thôn đè xuống, bằng không từng người từng người đều chạy đến trên đầu bọn họ, lão nhân gia bọn họ nói chuyện còn có ai nghe? Ở trong nhà cùng trong thôn còn có địa vị gì?

Đường Xuân Minh một mực không để ý cái quỷ quái này, ngày hôm nay hắn không xả sạch quan hệ với nhà này hắn đừng mong sống yên ổn được sau này.

Trực tiếp không quỳ nữa, lưu loát từ dưới đất đứng dậy, đem con trai nhỏ nhét vào trong lồng ngực A Vanh, hắn ngăn lại hành động muốn cùng tranh đấu với những người này của A Vanh, những người như thế không đáng để A vanh nói, hắn biết thời đại này rất coi trọng danh tiếng của học trò, hắn ngày hôm nay dám đến nháo cũng là vì Triệu lão tam là học trò muốn đi thi.

Đường Xuân Minh nói với Đường Xuân Vanh: "Coi kĩ A Lâm, không cho phép lại đây, bằng không ta sợ những người này làm tổn thương A Lâm, những người này còn không bắt nạt được ta, ngươi cũng đừng dính líu." Vừa nói liền một bên đem Đường Xuân Vanh đẩy ra ngoài, A Lâm khóc đến thở không ra hơi, Đường Xuân Minh cũng không nỡ lại làm khó dễ con trai.

"Ta..." Đường Xuân Vanh vô cùng khó xử, nhưng đối với loại lão ma khóc lóc om sòm này hắn không có biện pháp nào.

"Ta cái gì ta, còn không chăm sóc A Lâm thật tốt." Lại đẩy Đường Xuân Vanh một cái, Đường Xuân Minh liền đi đến trước mặt những người họ Triệu, khóe mắt liền nhìn thấy có thêm mấy người nữa đến, trong đó có Trương Tú, nếu những người Triệu gia này không cần sĩ diện, hắn liền vạch trần toàn bộ.

"Đại ca sao cùng Tam đệ chụp tội danh linh tinh ta không dám nhận, các ngươi nói ta không hiếu kính trưởng bối, vậy Triệu gia là ai trồng trọt? Quanh năm suốt tháng nhà ai là hiếu kính nhiều nhất, trong

thôn này mọi người đều có mắt, không cần các ngươi nói lời vô căn cứ, các ngươi thật sự là coi mọi người đều mắt mù sao?"

"Tam đệ, Đại Hổ vì sao chết còn cần ta nói lại lần nữa sao? Tam đệ ngươi là người đọc sách nói với ta rằng, sang năm ngươi cần gia phí tu bổ cùng phí đi thi, ngươi biết a ma mở miệng muốn bao nhiêu bạc của Đại Hổ hay không? Hai mươi! Hai mươi lượng bạc a, Tam đệ, ngươi là người đọc sách, ngươi nói một chút nhị ca ngươi làm sao lại lấy ra được hai mươi lượng bạc? Ngoại trừ liều chết tiến vào núi sâu còn có biện pháp khác không?"

Đây chính là chuyện mọi người đều không rõ ràng, tính tình của nguyên chủ sẽ không đem chuyện rêu rao khắp nơi, nhiều nhất cũng chỉ là nói thầm với Trương Tú vài câu, tuy nhiên sẽ không nói toàn bộ, chuyện gì cũng đều cắn răng nhịn xuống.

"Ngươi… Ngươi…" Chuyện này Triệu Bình Xuyên đương nhiên biết nhưng dưới cái nhìn của hắn, đây là nhị ca nên lấy ra, bằng không sau này dựa vào cái gì mà hưởng phúc của hắn? Chẳng lẽ để hắn một người đọc sách tự mình kiếm bạc sao? Nhưng mà biết những lời này cũng không thể nói ra được, "Ta là người đọc sách, sẽ không cùng ngươi tính toán đến những thứ tiền bạc này, ngươi chớ có làm bẩn người đọc sách!"

"Ha, " Đường Xuân Minh cất cao âm thanh giễu cợt nói, "Thứ tiền bạc? Ngươi là người đọc sách chẳng lẽ không cần ăn không cần uống hay sao? Quần áo mặc trên người ngươi là từ nơi nào? Tiền sửa chữa ngươi nộp là từ đâu? Thời điểm ngươi tiến vào tửu lâu có nghĩ đến mấy thứ tiền bạc không? Nói cho ngươi, những thứ tiền bạc ngươi xem thường chính là những thứ nuôi lớn cho ngươi đọc sách là do nhị ca ngươi dùng máu thịt đổi lấy, ta sớm biết ngươi xem thường nhị ca ngươi là kẻ thô lỗ, vậy tại sao ngươi còn không dám không dùng mấy thứ tiền bạc của nhị ca ngươi?"

Bốn phía đều là tiếng cười nhạo, Triệu lão tam xem thường người nhà quê không phải lần đầu tiên người khác biết, còn không phải là, người đọc sách ăn uống mặc đều là do những lão nông này làm từ trong ruộng ra, trước đó bọn họ còn cảm thấy thấp đi một đấu trước mặt những người đọc sách, nhưng hiện tại những gì Đường Xuân Minh nói lại khiến cho bọn họ sáng mắt ra, cả người đều cảm thấy thoải mái.

Mắt Triệu Bình Xuyên tối sầm lại muốn ngã xuống, trên mặt xấu hổ đến mức đỏ rực.

Triệu lão ma vừa nhìn tình hình này cũng không còn lăn lộn trên mặt đất, xoay người bò dậy từ dưới mặt đất lên, đem Vương Xuân Hoa vốn đang giả vờ an ủi bị đẩy lảo đảo suýt chút nữa ngã xuống mặt đất. Triệu lão ma phẫn hận xông lại: "Tên sao chổi này ta muốn xé nát miệng ngươi, Triệu gia ta lúc nào đến phiên người ngoài là ngươi tới nói, Đại hổ chính là miếng thịt rớt xuống từ trên người ta, ta chính là muốn uống máu ăn thịt của hắn hắn cũng không dám nói một chữ "Không"?"

Đường Xuân Minh mới không sợ hắn tác oai tác quái, ưỡn bụng về phía hắn nói: "Ngươi đến a, đánh vào bụng của ta đi, ngươi muốn bán ta mười lăm lượng bạc, vừa vặn đem bụng ta xóa bỏ đi rồi đổi bạc, đến a, còn có Lâm ca nhi, mười lượng bạc, vừa hay bán hai mẹ con ta được hai mươi lăm lượng bạc đủ để cho tiểu thúc tử, chỉ cần tiểu thúc không chê chút bạc này dính máu của tiểu chất tử thôi." Đường Xuân Minh từ đầu đến cuối đều bám vào Triệu lão tam mà nói chuyện.

Triệu lão ma cúi đầu liều mạng xông lại, chỉ chút nữa là đâm vào bụng Đường Xuân Minh, người vây quanh liền hét ầm lên, có người vọt đến muốn ngăn cản Triệu lão ma, nhưng động tác cũng không nhanh bằng Triệu Bình Xuyên, đảo mắt Triệu lão ma liền va vào một người, tiếp theo liên tục kêu ai ai.

Triệu lão ma người ục ịch ục ịch, lại dùng hết sức lực muốn giết chết Đường Xuân Minh, vì lẽ đó đem người đụng vô cùng mạnh mẽ, Triệu Bình Xuyên chật vật đứng dậy từ trên mặt đất, cả người đau đớn, nhưng không kịp lo lắng cho chính mình liền quát a mẫu: "A Mẫu, ngươi là đang làm gì? Dù cho hắn không đúng hắn cũng là phu lang của nhị ca, bên trong bụng hắn là hài tử của nhị ca!"

Nếu như thực sự đụng phải thì tội danh này Triệu Bình Xuyên hắn muốn xóa cũng không được, người khác nói nhất định là Triệu Bình Xuyên hắn vì bạc mà hại chết ca sao cùng chất nhi, coi như hắn thi được công danh thì cũng có vết bẩn, công danh có thể giữ được hay không cũng là vấn đề. Hắn cũng coi như nhìn ra, Đường Xuân Minh nhu thuận này hôm nay chẳng biết vì sao lại hướng hắn mà nhằm, muốn vấy bẩn thanh danh của hắn, hắn cũng thực sự hết cách rồi, từng chuyện từng chuyện này, tuy rằng không phải do hắn làm, nhưng người khác thấy a mẫu liều mạng muốn bạc để làm gì? Còn không là tiểu ở trên người hắn.

"Hồ đồ! Ai muốn chết muốn sống? Ai muốn bán ai đổi hai mươi lăm lượng bạc a?"

Tình cảnh loạn đến hỏng bét, có người lao ra muốn bảo vệ Đường Xuân Minh, muốn xông tới muốn ngăn Triệu lão ma, lúc này một thanh âm bao hàn tức giận vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy Lý Chính quặm mặt lại âm u đứng ở nơi đó, phía sau hắn là những trưởng lão có uy danh trong thôn.

Hết chương 8.

9. Chương 9: Quyển Sách

Lý Chính ở thôn Bình Sơn từ trước đến giờ đều rất có uy tín, nếu nói hiện tại Triệu gia là hộ thượng đẳng, thì nhà Lý Chính chính là đứng trên mọi người. Bản thân Lý Chính làm việc công chính, cũng không dựa dẫm vào Lý đại gia tộc cậy thế ức hiếp người, tuy nói một chén nước khó tránh khỏi có chỗ không công bằng, nhưng hầu hết thời điểm mọi ngươi vẫn cảm thấy rất tin cậy.

Tuy nói hai tiểu tử nhà Lý Chính vẫn chưa thi được công danh, không bằng danh hiệu đồng sinh của Triệu bình Xuyên, nhưng người nào lại không biết„ hai tiểu tử nhà hắn đều đọc sách ở trên thị trấn, quy cách của học đường ở thị trấn đương nhiên cao hơn một bậc so với trấn trên.

Hai tiểu tử nhà Lý Chính còn được lòng người hơn Triệu Bình Xuyên, người ta đối với người khác đều là khách khách khí khí, nào giống như Triệu lão tam nhà người ta hận không thể đẻ cho tất cả mọi người đều biết hắn là người đọc sách nhất định phải bày ra thư thái

Trong nhà Lý Chính còn có một ca nhi gả lên trấn trên, hán tử đương gia chính là bộ khoái ăn lương ở trong nha môn, ai nhìn thấy cũng đều phải khách khí.

Từ xa Lý Chính liền nghe được cái gì bán với không bán người, lang phu mấy ngày nay cũng ghé tai hắn nói chuyện mà Triệu a ma làm ra, Lý Chính nghe thấy một bụng hỏa, hiện tại mọi người trải qua càng ngày càng tốt, thôn Bình Sơn cũng càng thêm thịnh vượng, hiện tại lại có chuyện muốn bán người đi, Triệu gia cũng không phải là không sống được, thực sự mất mặt, Triệu tam thúc công đi cùng trên mặt cũng đầy khó nhìn, cùng nhìn chằm chằm Triệu a ma cùng Triệu Bình Xuyên, đương nhiên Đường Xuân Minh gặp phải chuyện này cũng nhận đến ánh mắt không tốt.

Triệu lão ma vốn cảm thấy con trai nhỏ không thấy được lòng tốt, hắn nhọc lòng kiếm bạc ra còn không phải là vì hắn, lại nói tên tiện nhân kia, tiện nhân kia quả nhiên là sao chổi, tuyệt đối không thể ở lại Triệu gia, hắn hiện tại cũng không hiểu được tại sao Triệu lão tam lại ngăn cản hắn. Hiện tại vừa nhìn thấy Lý Chính người liền rụt lại, hắn có thể bắt bí con trai của chính mình, hắn có thể giở trò ngang ngược với ca nhi trong thôn, chỉ là không dám tùy ý chửi bậy với những hán tử, dù sao hán tử mới là chủ nhà.

"Cầu Lý Chính đại thúc cùng các vị trưởng lão làm chủ cho ta." Trong lòng Đường Xuân Minh không cảm thấy sợ hãi, hắn chờ chính là cơ hội này, nói xong liền quỳ xuống, trong lòng âm thầm mắng, đời trước hắn chỉ quỳ cha, ngay hôm nay bút này chỉ có thể ghi trên người Triệu gia, trừ phi Triệu lão tam thi được công danh, bằng không bút này nhất định phải đòi lại.(

Đường Xuân Minh căn bản không cho người khác có cơ hội mở miệng, há miệng liền đem mọi chuyện kể lại một lần, nói nguyên nhân Đại Hổ chết không rõ ràng, chuyện Triệu Bình Xuyên đi thi cần bạc nên bán ca sao chất tử, mặc dù biết những chuyện này tuyệt đối không thiếu bàn tay sau lưng của Vương Xuân Hoa, nhưng hiện tại Đường Xuân Minh không muốn truy cứu trách nhiệm thuộc về ai, hắn chỉ đẩy toàn bộ lên đầy Triệu Bình Xuyên, ai bảo ở Triệu gia cũng chỉ có hắn mới có thể quản chế được Triệu lão ma.

Trương Tú cũng không lạc hậu, thẳng thắn sảng khoái đem chuyện hai nhà kia nói ra, ngoại trừ cái hán tử chân thọt kia, gia đình Triệu lão ma muốn đem Lâm ca nhi đem tặng cũng bị hắn tìm tới, ai bảo Vương Xuân Hoa suốt ngày lảm nhảm trong thôn, cho là Triệu lão ma ra tay không chuyện gì không thành, liền đắc ý liền khoe khoang, lúc này mới để cho Trương Tú tóm được nhược điểm. Gia đình kia chính là muốn tìm đồng phu lang cho hán tử ngu si nhà mình, tên tiểu hán tử kia không chỉ si ngốc ngơ ngác, lại còn nổi

điên, điên lên sẽ đánh người, cũng chỉ có người mất đi nhân tính tâm địa đen tối mới đem tiểu ca nhi đưa đến nhà như vậy.

Đường Xuân Minh ô ô khóc, sắc mặt trắng đến kinh người, thân thể gầy yếu không thể tả, thật giống như sẽ ngất ngay lập tức: "Lý Chính đại thúc, ta cùng A Lâm không cầu được hưởng phúc của tiểu thúc, chỉ cầu tiểu thúc thả ta cùng A Lâm một con đường sống, nếu như thật sự bị bán tới nhà như vậy, ta cùng A Lâm còn có đường sống sao? Còn không bằng nắm lấy mấy sợi dây thừng lớn treo trước cửa, sớm muộn cũng là một chữ "chết", không bằng chết sớm sớm sạch sẽ, ta cùng A Lâm xuống dưới đất đoàn tụ với Đại Hổ đi."

"Hồ đồ! Hồ đồ!" Triệu tam thúc công tức giận đến râu mép đều vểnh lên, liên tiếp mắng mấy tiếng hồ đồ, "Triệu Bình Xuyên, ca sao ngươi nói có phải thật hay không? Các ngươi thực sự là tính toán như vậy?" Nói cho cùng hắn cũng là họ Triệu, nếu như thật sự để cho Đường Xuân Minh cùng tiểu ca nhi cùng nhau treo cổ trước cửa nhà, không chỉ có Triệu gia đen đủi, Triệu gia bọn họ cũng vô cùng mất thể diện, bức tử ca nhi sau này làm gì còn ai dám tiến vào Triệu gia?

"Tam thúc công, " Triệu Bình Xuyên đau buồn kêu một tiếng, "Ngài cũng biết sắp có viện thí, Bình Xuyên ôn tập cả ngày còn sợ không đủ thời gian, làm gì còn có thời gian làm ra chuyện này… Chuyện ô danh."

"Vậy chuyện a mẫu ngươi làm ngươi đều không biết? Triệu gia bây giờ cần nhờ bán người mới có thể đủ bạc cho ngươi thi?" Lý Chính chen miệng nói, ý tứ của Triệu lão tam chính là muốn đẩy chuyện này lên người người khác?

"A Mẫu…" Triệu Bình Xuyên quay đầu nhìn về phía Triệu lão ma, trong mắt có bi thương, lần thứ hai nói, "Đều là Bình Xuyên bất hiếu, có thể là do a mẫu làm cũng không được tốt, một mảnh từ mẫu tâm Bình Xuyên cũng không đành lòng chỉ trích."

Chà chà, nhìn xem trình độ nói chyện của người đọc sách này, một cái từ mẫu một cái không đành lòng liền có thể đem tất cả mọi chuyện đều biến mất? Hơn nữa trong lời này từ trong ra ngoài đều có ý tứ là chuyện này đều do a mẫu làm ra, hắn là vô lực ngăn cản, lập tức đem trách nhiệm đều bỏ xuống hết.

Triệu lão ma cũng nhân cơ hội ôm ngực kêu khóc: "Đương gia, tại sao ngươi lại chết sớm như vậy, tại sao ngươi không dẫn ta đi cùng a a, đương gia, ngươi để lại cho ta một gia đình thế này ta biết làm sao a a? Một chyện không chu toàn đều đổ hết tội lên người lão ma này, đương gia…"

Mấy lão nhân này đều lộ ra vẻ không đành lòng, mấy năm nay Triệu lão ma không có công lao cũng có khổ lao, huống hồ còn nuôi ra được một học trò.

Đường Xuân Minh cười gằn trong lòng, một đại gia đình kia còn không phải là dựa vào Triệu Đại Hổ nuôi, động một chút là nói với Triệu Đại Hổ a mẫu không dễ dàng thế nào, trong nhà vừa không có mỡ, đệ đệ lại gầy, trong lòng lại đau, mỗi lần cũng làm cho Triệu Đại Hổ ngoan ngoãn chịu thua, trong nhà có gì đều muốn hiếu kính lão mẫu trước tiên.

Đường Xuân Minh móc ra một cuốn sổ ghi chép từ trong túi áo ra, nói: "Tiểu thúc, ngươi dám nói Đại Hổ bất hiếu a mẫu sao? Tiểu thúc, ngươi dám nói Triệu gia bây giờ thật khó khăn đến mức cần bán hai mẹ con chúng ta mới có thể sống được sao? Lý Chính đại thúc, tam thúc công, các ngươi cũng biết cha ta từ nhỏ đã dạy ta biết chữ, trong nhà làm gì không ghi lại liền không được, chỗ nào cần tiêu chỗ nào không cần tiêu đều ghi lại rõ rõ ràng ràng, tháng ngày rõ ràng cẩn thận, vì lẽ đó ta đều ghi lại những khoản chi tiêu trong nhà, hiện tại liền để Lý Chính đại thúc cùng tam thúc công một mảnh hiếu tâm của Đại Hổ nhà ta đi, đỡ phải cho Đại Hổ chết rồi còn gánh lấy tội danh bất hiếu, ô ô ô…Không thể để Đại Hổ chết cũng không nhắm mắt."

Rất nhiều người đều sửng sốt, liền Triệu Bình Xuyên cũng vậy, nhất thời tê cả da đầu.

Trương Tú cũng không nghĩ tới, nhưng mà hắn phản ứng nhanh nhất, ngay lúc Triệu lão ma còn không khi phản ứng tiến lên một bước tiến lên đoạt lấy trước rồi đưa đến tay Lý Chính, có bản ghi chép này liền không thể tốt hơn, hắn hiểu được một nhà Triệu Đại Hổ hiếu kính Triệu lão ma chỉ nhiều hơn chứ không có ít hơn so với những gì hắn biết, hiện tại để cho mọi người nhìn xem một đại gia đình Triệu gia là nhờ ai nuôi sống.

Vương Anh cũng chậm nửa nhịp mới đem miệng đóng lại, chiêu này của con riêng đủ độc, nhưng hắn thật đúng là không tưởng tượng ra được con riêng sẽ nghĩ như vậy.

Vương Anh đoán đúng, Minh ca nhi nguyên bản không có phần tâm tư này, nhưng Đường Xuân Minh là ai, muốn ra chiến trường đương nhiên phải có chuẩn bị tốt. Cũng may lúc hắn vừa mới xuyên qua đã tiếp nhận toàn bộ kí ức của Minh ca nhi, từng hình ảnh như một cuộn phim chiếu qua trước mắt hắn, đặc biệt là ký ức mấy năm qua, vô cùng sống động, ngay cả những chuyện Minh ca nhi trước kia cũng không nhớ rõ được Đường Xuân Minh cũng nhìn ra rõ rõ ràng ràng, bởi vì những thứ kia đối với Đường Xuân Minh cũng chỉ là những chuyện xảy ra từ mấy ngày trước, vì vậy, mấy ngày nay hắn vắt óc tìm mưu kế làm ra những quyển sách này, lại cố ý đem quyển sách này làm cho cũ đi một chút, khiến người ta lầm tưởng quyển sách này đã có từ trước kia.

Không gian là vạn năng, hắn còn có lực lượng tinh thần làm máy nói dối.

Lý Chính cũng không khỏi đánh giá cao Đường Xuân Minh một chút, không nghĩ tới Minh ca nhi tính tình luôn luôn thành thật cũng có tâm tư đến mức này, lòng cảnh giác cao hơn, những việc Minh ca nhi làm hôm nay khiến hắn không thể tiếp tục coi thường ca nhi này. Nhưng mà nghĩ lại, nếu như không bị bức bách đến không còn đường thoát, chỉ sợ cũng không có lấy ra, trong lòng ai thán một tiếng, lật quyển sách trong tay lên, càng xem sức mặt càng khó coi.

Từng chuyện từng chuyện này, nếu như nói Đại hổ không hiếu kính a mẫu, trên đời còn có ai là hiếu tử?

"Tam thúc, ngươi cũng xem một chút đi." Lý Chính xem xong quyển sách liền giao cho Triệu tam thúc công, đối với chuyện của Triệu gia, tam thúc công có quyền lên tiếng. Tam thúc công không biết chữ, nhưng mà tiểu bối Triệu gia đỡ hắn ở bên cạnh lại biết một vài mặt chữ, liền nhỏ giọng đọc cho tam thúc công nghe, mỗi người đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe, xem bên trong quyển sách này đến cùng là ghi chép cái gì.

Lý Chính cũng không quan tâm những chuyện đó, nhưng ánh mắt phức tạp liếc qua Đường Xuân Minh đang thương tâm, hắn không biết Đường Xuân Minh đánh chủ ý gì, nhưng nếu hắn muốn làm, hắn là Lý Chính liền giúp hắn một tay đi, bằng không thật sự có thể đem người bức chết. Nhưng qua ngày hôm nay, Đường Xuân Minh muốn tái giá sẽ càng khó khăn, danh tiếng khôn khéo tính toán này lan truyền nhanh chóng, nhìn những ma ma trong thôn nay, ai sẽ đồng ý cho con trai mình cưới một phu lang như vậy trở về, chỉ lo một ngày nào đó khắc nghiệt với hắn hắn lại đem những thứ này ra.

Triệu gia có ô danh này, danh tiếng của Đường Xuân Minh này cũng không coi là tốt được, thậm chí cũng có ảnh hưởng với tiểu ca nhi của hắn. Nhưng mà suy nghĩ kĩ một chút, nếu như hôm nay hắn không lấy ra, chỉ sợ không thoát khỏi Triệu a ma bức bách, sau ngày hôm nay, khẳng định Triệu a ma càng hận Đường Xuân Minh, vì vậy hắn cũng chỉ có thể dứt khoát ra ngoài đi.

Lại nhìn tiểu hán tử ôm Triệu Lâm tiểu ca nhi, rõ ràng không phải người trong thôn, trong lòng Lý Chính khẽ xoay chuyển vài vòng, lộ ra vẻ bừng tỉnh, lần này Triệu a ma tính toán nhất định phải thất bại, tiểu hán tử này nhất định là người họ Đường đi, từ trước Triệu lão ma ỷ vào Đường Xuân Minh không có chỗ dựa là nhà mẹ đẻ mới dám làm càn như vậy. Giờ thì hay rồi, cũng nên để hắn nhận chút giao huấn, đỡ cho suốt ngày quấy nhiễu an bình của thôn Bình Sơn, có người nhà họ Đường đứng ra, tam thúc công xử lý mọi chuyện cũng không thể chỉ bận tâm Triệu gia.

Từng khoản từng khoản, những người xung quanh nghe được kinh ngạc không thôi, có chút khoản, ngay cả Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa đều không nhớ rõ, từ trước đến giờ bọn họ đều là đưa tay ra lấy không quan tâm, làm gì nhớ đã cầm bao nhiêu tiền từ chỗ Triệu Đại Hổ, xưa nay đều ngại ít.

"Hóa ra Triệu a ma thực sự là giỏi tính toán, đã đem con thứ hai phân ra rồi mà vẫn còn muốn nó phải nuôi cả một đại gia đình Triệu gia đi."

"Hóa ra nhìn ba gian nhà lớn của Minh ca nhi tưởng rằng những ngày tháng trải qua rất tốt, làm sao biết được chỉ là bề ngoài đẹp đẽ, nói thêm lúc trước Triệu gia tách ra ở riêng cũng chỉ cho hai mẫu ruộng không còn thứ gì khác, ta nhớ ba gian nhà lớn này đều là dùng của hồi môn của Minh ca nhi để làm lên, chà chà, cả nhà Triệu gia thật là thông minh."

Triệu Bình Xuyên hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, bởi vì rất nhiều chỗ Đường Xuân Minh đều viết cả cớ mà Triệu lão ma dùng để muốn bạc, cái gì mà thân thể tam đệ không tốt, cái gì mà tam đệ không mua được giấy bút và mực, cái gì mà tam đệ muốn tạo dựng quan hệ với đồng học… Chẳng trách thấy Triệu

Đại Hổ ngoại trừ ngày mùa còn những lúc rảnh đều chạy vào trong núi, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi, hóa ra là vội vàng kiếm tiền nuôi sống cả nhà hấp huyết trùng kia.

Từ khi ở riêng, những khoản này cộng vào, sơ sơ cũng phải hơn năm mươi lượng bạc, nếu là những gia đình bình thường thì có thể sống được cuộc sống rất tốt, nhưng nhìn hai mẹ con Đường Xuân Minh, còn có thể nói cái gì đây.

"Hồ đồ! Lão ma hồ đồ!" Tam thúc công tức giận ngón tay run run chỉ về phía Triệu lão ma cùng Triệu Bình Xuyên, "Đây chính là con bất hiếu cùng không hiếu kính lão nhân đúng không? Nếu như Minh ca nhi không hiếu thuận lão nhân thì sao lại không ngừng đem đồ chuyển tới nhà các ngươi? Còn nói Đại Hổ là bị Minh ca nhi bức tử, đây rõ ràng... Rõ ràng..." Tam thúc công tức giận đến lời cũng không nói hết được, cũng không thể nói a, nếu nói chuyện Triệu lão ma bức tử con trai của chính mình là sự thật, cái này cũng có thể khiến cho Triệu lão ma bị trục xuất khỏi thôn Bình Sơn.

Tiểu bối bên cạnh liền vội vàng đem sách trả lại Lý Chính, cẩn thận mà thuận khí cho tam thúc công, khuyên bảo.

Triệu lão ma hắng giọng chuẩn bị muốn khóc, tam thúc công quát một tiếng liền đem tiếng nói của hắn nghẹn lại cổ họng: "Làm sao? Ngươi còn có oan ức nào có thể nói? Hay là đứa nhỏ này nói lầm? Coi chúng ta là người hồ đồ không nhớ được, trên này còn ghi rõ cả ngày tháng, làm sao, thấy những lão nhân chúng ta không dám đem ngươi trục xuất khỏi thôn?"

Triệu lão ma sợ đến run cầm cập, gấp đến mức không ngừng vỗ ngực, lần này thực sự là đau trong lòng.

"Ngươi thực sự là hồ đồ a, Triệu Đại Hổ không phải con trai của ngươi? Ngươi chỉ có một người con trai là Triệu Bình Xuyên hay sao? Ngươi cũng thật là càng già càng hồ đồ, ngươi cho rằng làm như vậy là tốt cho lão tam? Ngươi có biết hay không làm như vậy chỉ có thể làm lỡ tiền đồ của lão tam, ngươi đi ra ngoài nghe một chút, làm gì có người đọc sách nào không cần danh tiếng, ngươi phá huỷ Đại Hổ không đủ, còn muốn phá huỷ lão tam?" Làm người nhà họ Triệu, hắn cũng hi vọng Triệu Bình Xuyên có thể thi được công danh, như vậy Triệu gia không chỉ càng thêm vững chắc ở thôn Bình Sơn, mà những thôn khác nhắc đến Triệu gia ở thôn Bình Sơn cũng phải nể mặt, có nhưng lão ma vô tri này đã làm gì a.

Đường Xuân Minh cúi đầu khinh thường liếc nhìn, nếu như hắn không nắm lấy Triệu lão tam đem mọi chuyện đều đẩy về phía hắn, ngày hôm nay bị nói hồ đồ chắc chắn không phải là Triệu lão ma, mà Đường Xuân Minh hắn chắc chắn sẽ trở thành đối tượng bị khiển trách, bại hoại danh tiếng của Triệu gia. Nghe giọng điệu này, chính là coi trọng Triệu lão tam a.

"Cái này không thể nào!" Triệu lão ma rốt cục thở ra một hơi, sợ sệt hét ầm lên, vội vã quay đầu hướng về con trai nhỏ tìm chứng cớ, hoảng loạn nói: "Bình Xuyên, a mẫu không nghĩ tới, đúng, đều là tiện nhân Đường Xuân Minh kia nói sai, bằng không những chuyện này ai lại biết, phu lang nhà ai lại đem chuyện trong nhà nói ra ngoài? Bình Xuyên, sẽ không có ảnh hưởng với ngươi đúng hay không?"

"A Mẫu, " Triệu Bình Xuyên vô lực cúi đầu, "Ta đều nói ngươi phân một nhà nhị ca ra liền để hắn có cuộc sống của chính mình, nhưng mà ngươi..." Hắn quay đầu đi, hành động này rơi vào trong mắt người khác đều là tất cả những hành động này đều là do một mình Triệu lão ma tự mình làm, Triệu Bình Xuyên xưa nay không nghĩ tới chuyện cầm một đồng của Triệu Đại Hổ.

Quả nhiên là người đọc sách, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều muốn khoác một tấm da cho mình, trong mắt Đường Xuân Minh, Triệu lão ma là vô tri, nhưng Triệu Bình Xuyên chính là bỏ mặc Triệu lão ma làm như vậy, bởi vì được lợi ích thực sự chính là Triệu Bình Xuyên hắn, nhưng đứng ở đằng trước chính là Triệu lão ma, nếu không phải Đường Xuân Minh nháo trò, ai sẽ chuyển hướng về phía Triệu Bình Xuyên hắn, đến lúc đó hắn chỉ cần nói thêm vài câu thì Triệu Bình Xuyên hắn chính là một người vô cùng tốt, lợi ích thực tế có danh tiếng cũng có.

Hết chương 9

10. Chương 10: Lập Hộ

"Minh ca nhi, ngươi nói đi, ngươi muốn giải quyết việc này như thế nào, tuy rằng Đại Hổ không còn, nhưng người dân trong thôn sẽ làm chủ cho ngươi, chỉ cần không phải quá phận quá đáng." Lý Chính lên tiếng nói, nhìn thấy Đường Xuân Minh hắn lại nhớ đến tình cảnh năm trước Đường Xuân Minh hốt hoảng chạy tới nhà hắn cầu cứu hắn, nói Đại Hổ đi thâm sơn muộn như vậy mà vẫn chưa về nhà, lúc đó hắn liền tổ chức một nhóm hán tử trẻ tuổi khỏe mạnh trong thôn vào núi tìm người, kết quả lại chỉ tìm được một bộ quần áo rách nát dính máu rõ ràng thuộc về Đại Hổ cùng mấy cái đầu lâu rải rác, sau khi trở lại hắn liền nói cho Đường Xuân Minh hắn liền ngất ngay tại chỗ.

"Còn có đây là con trai nhỏ Đường Xuân Vanh nhà Đường Thăng đúng không, đến thôn Bình Sơn thăm ca ngươi phải không, lớn lên thật giống cha ngươi, tương lai cũng phải thi được công danh giống như cha ngươi đấy." Lý Chính trực tiếp đem thân phận Đừng Xuân Vanh công bố ra ngoài, chính là nói cho người Triệu gia, làm việc phải lưu lại một đường, Đường gia cũng không phải là mặc kệ Minh ca nhi, nếu như tương lai Đường Xuân Vanh có thân phận tú tài, đến lúc đó người chịu thiệt chính là Triệu gia cùng thôn Bình Sơn.

Nếu hôm nay hắn xử trí không công bằng, tin tức này chuyển tới thôn Trấn Sơn, người thôn Trấn Sơn cũng sẽ không giảng hòa, tuy rằng là Minh ca nhi gả đi, nhưng dù sao cũng là khí hậu thôn Trấn Sơn nuôi lớn hắn. Nơi này cũng sẽ thành chỗ cân nhắc khi gả ca nhi đi, nếu như rơi vào tay người bám chặt lấy điểm này, sau này bên thôn bọn họ có chuyện gì cũng không có lập trường đến các thôn khác đòi công bằng cho ca nhi trong thôn. Dù chỉ là một Lý Chính trong một thôn nhỏ, nhưng xử lý mọi chuyện cũng không chỉ đơn giản như mấy người hai miệng một lời nói với nhau.

Hai mắt Đường Xuân Vanh hồng hồng, đem tiểu chất nhi trong ngực thả xuống, thi lễ với Lý Chính cùng các tộc trưởng trong thôn, "Học trò chính là Đường Xuân Vanh, hôm qua đến thăm ca ta mới biết được mấy năm nay ca ta sống cũng không được như ý, Đường Xuân Vanh ở đây cũng là hi vọng Lý Chính cùng các tộc trưởng trong thôn có thể giữ gìn lẽ phải cho ca ta. Ca, ngươi có chuyện gì thì nói đi, mấy năm nay ngươi cùng ca phu làm được đủ nhiều, nếu như không có cách nào tiếp tục sống tiếp ở nơi này, ca hãy cùng ta quay trở về thôn Trấn Sơn."

Khóe miệng Vương Anh giật giật, hỗn tiểu tử, ai bảo hắn tự chủ trương? Nhưng mà hắn không muốn cũng không thể không thừa nhận vở kịch hôm nay con riêng hắn làm rất tốt.

Đường Xuân Minh đứng dậy, con mắt sưng đỏ, gừng xoa quá nhiều rồi, nói: "Từ xưa, Đại Hổ muốn hiếu kính a mẫu ta sẽ không phản đối, đó là ta cùng Đại Hổ phải làm, " không chỉ có Triệu Bình Xuyên biết diễn trò, hắn cũng biết, "Chỉ là vì sau này ta cùng Lâm ca nhi không cần sống mà suốt ngày nơm nớp lo sợ, ngay cả ngủ cũng không yên ổn, sợ bị người trói không có cách nào kêu cứu được, ta muốn Lý Chính để ta cùng Lâm ca nhi lập hộ một mình đi, dù cho khó khăn đói khổ nhưng chỉ cần hai mẹ con ta không xa nhau là được."

"A Mẫu, Lý Chính gia gia van cầu người, A Lâm không muốn rời khỏi a mẫu." Triệu Lâm tiểu ca nhi nhào tới bên người Đường Xuân Minh ôm chặt lấy chân hắn, sợ bị người tách ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là biểu hiện sợ hãi.

Đường Xuân Minh vội vã ôm lấy động viên hắn: "Sẽ không, A Mẫu sẽ bảo vệ A Lâm." Việc này qua đi, hắn cần phải cố gắng động viên con trai, bằng không chuyện này sẽ trở thành bóng tối trong lòng nó

"Lập hộ? Ca nhi lập hộ?" Ai cũng không ngờ tới Đường Xuân Minh sẽ có lựa chọn này, hoặc là Lý Chính đã có chút ý thức được, nhưng mà chờ đến khi Đường Xuân Minh nói ra khỏi miệng hắn vẫn là cảm thấy khó mà tin nổi.

"Minh ca nhi ngươi suy nghĩ kỹ càng chưa? Ca nhi lập hộ không phải là một chuyện đơn giản, thuế hàng năm ngươi có giao được không?" Tam thúc công đối với Đường Xuân Minh cảm thấy vô cùng phức tạp, lần nháo trò này sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Triệu lão tam, đây là điều hắn không muốn nhìn thấy, hắn phải nghĩ biện pháp thay đổi danh tiếng của Triệu lão tam, khoa thi lần này hắn nhất định phải tham gia, đây là toàn bộ hi vọng của Triệu gia. Vì lẽ đó hắn cảm thấy hành động này của Minh ca nhi vô cùng không thích hợp, rõ ràng có thể âm thầm tìm hắn cùng Lý Chính thương lượng giải quyết chuyện này, nhất định

phải huyên náo khiến cho mọi người ở thôn Bình Sơn đều biết, nói là đòi lẽ phải, này không phải buộc bọn họ đứng ra xử trí sao?

Nhưng mà dù nói thế nào nào, danh tiếng địa vị của ca nhi cũng không quan trọng bằng hán tử, theo như cách nói của cổ nhân, lúc cần thiết lựa chọn hi sinh đương nhiên là ca nhi.

Chiêu này của Minh ca nhi mà muốn triệt để cùng Triệu gia xé rách quan hệ sao? Bằng vào một ca nhi yếu nhược như hắn có thể chống đỡ được gia đình? Tam thúc công biểu thị hoài nghi, thường ngày hoạt động trong ruộng phần lớn cũng là Triệu Đại Hổ làm ra, thêm vào hiện tại lại đang mang thai, hắn lấy cái gì để nuôi sống chính mình cùng tiểu ca nhi? Chẳng lẽ là muốn nhờ cậy Đường gia?

Người chung quanh cũng nghị luận sôi nổi, hôm nay Đường Xuân Minh lớn mật đã vượt qua ấn tượng của bọn họ đối với Đường Xuân Minh ngày xưa, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt trắng bệch cùng thân thể yếu ớt của Đường Xuân Minh, lại nhìn tới Triệu Lâm tiểu ca nhi gầy gò đến mức da bọc xương không ra hình dạng, đều nảy sinh lòng thương hại, có thể thực sự là bị Triệu gia bức đến tuyệt cảnh không thể không làm ra chọn lựa như vậy đi, nếu như nói về ấn tượng của bọn họ với Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa, thật đúng là bọn họ có thể làm ra được những chuyện như nửa đêm trói Minh ca nhi, đến lúc đó gạo đã nấu thành cơm, Minh ca nhi chính là có khổ cũng không nói ra được.

Ngoại trừ một số ca nhi ích kỉ độc mồm lại ham sống, phần lớn mọi người vẫn đồng tình với Đường Xuân Minh, đối với những lời nói chua ngoa đều bị mắng trở lại.

Nhưng lại có người lại không chịu nổi mọi người đều nói chuyện cho Minh ca nhi, rất thích bỏ đá xuống giếng, thấy người khác trải qua càng thê thảm hơn mới có thể làm nổi bật lên những ngày tháng đắc ý của mình.

Phu lang nhà Lý Hạ Căn lúc trước vừa giúp Vương Xuân Hoa nói chuyện vừa cắn hạt dưa vừa nhàn nhạt nói chuyện, "Ta thấy, chỉ sợ mấy năm nay không chỉ kiếm được chút bạc này, chỉ lo sợ mình không chiếm được số bạc này liền muốn nhanh chóng phân ra, ai yêu, đến lúc thực sự cầm được chỗ bạc này còn không phải lại câu dẫn hán tử đến với hắn, nhà Đại Hổ chính là có chủ ý nào sao?"

"Phi! Ngươi cho rằng ai cũng có lòng tham giống như người vậy sao, chuyện mấy năm trước ngươi làm mấy năm sau liền thật sự cho rằng mọi người đều đã quên, a công a ma cùng đệ đệ nhà ngươi sẽ ở trên trời nhìn ngươi đối xử với cháu trai của ngươi cũng là nhi tử của bọn họ như thế nào, cả nhà các ngươi chiếm đất cùng nhà của cháu trai mình cũng không cảm thấy hoảng sợ sao!" Có người không chút lưu tình mắng.

"Ai tham của? Năm đó chính là cháu trai của ta tự mình đồng ý, các ngươi thật sự là lo chuyện bao đồng quản đến cả chuyện nhà ta, thật sự là coi nhà họ Lý chúng ta dễ bắt nạt sao? Chúng ta cũng là giúp cháu lớn bảo vệ chỗ đất cùng nhà đó, chẳng lẽ để cho nhà các ngươi nhìn? Xì!" Nhà Lý Hạ Căn hô to gọi lớn hướng về phía người nói chuyện kia đáp trả.

Đúng lúc này, một người chạy tới từ bên ngoài, giống như chạy trốn thở không ra hơi, trong tháng giêng mà vẫn chảy mồ hôi, người kia hướng về phía đoàn người hô to,: "Nhà Lý Hạ Căn có ở đây không? Cháu trai nhà người trở về từ chiến trường, nhanh chóng về nhà đi, cháu trai nhà người thực sự đã trở về từ chiến trường."

"Cái gì?! Cái này không thể nào?!" Nhà Lý Hạ Căn nhất thời rít gào.

"Không thể nào, không phải nói chết ở trên chiến trường sao?" Cũng có người hoài nghi nói, bao nhiêu năm trôi qua vẫn không có tin tức truyền tới, mọi người đều cho rằng sẽ không trở lại a.

"Ha ha, " người bị nhà Lý Hạ Căn chỉ vào mũi mắng lập tức vui vẻ, "Nhà Lý Hạ Căn, không phải ngươi nói là bảo vệ cho cháu trai sao? Bây giờ cháu trai đã trở về, còn không mau mau trả lại đất cùng nhà."

Không ít người nghe nói như thế liền cười lên.

Sắc mặt của Lý Chính rất khó nhìn, đây chính là chuyện của Lý gia, trên mặt Lý Chính như hắn cũng không được vẻ vang gì, Lý Chính nhìn nhà Lý Hạ Căn một chút, nhà Lý Hạ Căn thực sự hoảng sợ, chuyện là thật sao, tên tiểu tạp chủng kia sao có thể sống sót trở về, "Sẽ không phải là giả mạo đi, không được, ta phải trở về xem." Lòng bàn chân hắn như có lửa đốt, chớp mắt liền chuồn ra ngoài, bình thường làm việc cũng không được tốc độ nhanh như vậy.

Lý Chính cũng nghĩ mau mau đi xem xem tình huống thế nào, vì vậy nhất định phải xử lý xong chuyện trước mắt đã: "Minh ca nhi, ngươi xác định phải làm như vậy? Phải biết rằng một khi lập hộ liền không thể đổi ý, đến lúc đó quan phủ truy cứu ngay cả Lý Chính ta cũng không thể che chở được ngươi."

Đường Xuân Minh từ khi nghe được tin tức lúc nãy liền vô cùng vui vẻ, phu lang nhà Lý Hạ Căn này từ trước đến giờ đều cấu kết cùng Vương Xuân Hoa làm chuyện xấu, trong thôn truyền đến không ít lời đồn xấu liên quan đến hắn đều là do Vương Xuân Hoa thông qua người này truyền đi, nhìn thấy liền làm cho người ta chán ghét.

"Đương nhiên, đến lúc đó còn muốn thỉnh cầu Lý Chính đi giúp ta một chuyến, ta nghĩ căn nhà này quy dưới tên ta liền không thành vấn đề đúng không." Đường Xuân Minh muốn đem tài sản riêng làm rõ.

"Đương nhiên…"

Lý Chính còn chưa dứt lời, Triệu lão ma bên kia vừa nghe thấy, nhà Triệu gia liền của Triệu gia dựa vào cái gì lại để cho tiện nhân này lấy đi: "Phi! Ngươi nghĩ hay lắm, dựa vào cái gì nhà của Triệu gia chúng ta lại để cho ngươi? Đó là của Triệu Đại Hổ lưu lại thì chính là của Triệu gia, ngươi là cái thá gì, ngay cả cái rễ cũng không lưu lại cho Đại Hổ, lấy căn nhà liền cấp dã hán tử đúng không?"

"Dã hán tử?" Đường Xuân Minh phát hỏa, "Là a ma nhìn thấy dã hán tử sao? A ma nói như thế với ta, lẽ nào muốn dùng phòng của Triệu gia làm gì …"

"Câm miệng!" Tam thúc công nổi giận gầm lên một tiếng, ma sao này không biết ăn nói, lời này cũng là có thể tùy tiện nói đi ra? Có còn muốn danh tiếng? Tam thúc công trừng ca nhi không chịu an phận Đường Xuân Minh này một chút, hướng Triệu a ma quát, "Triệu gia, năm đó thời điểm ngươi phân ra ở riêng cũng không phân được cho hắn bao nhiêu, mấy năm nay nhà Triệu Đại Hổ hiếu kính ngươi vẫn chưa đủ hay sao?"

"Tam thúc công, Lý Chính đại thúc, ta cũng không phải vô duyên vô cớ muốn những thứ này, " Ấn tượng của Đường Xuân Minh đối với vị tam thúc công này cũng không tốt bằng Lý Chính, hắn nhìn ra được, trong lòng tam thúc công chỉ sợ là ghi nhớ chuyện của Triệu gia lại bắt hắn coi như người ngoài, hiện tại làm chỉ là cho người khác xem, sẽ không phải là thật sự nghĩ cho hắn, "Năm đó sau khi ở riêng, ngoại trừ hai mẫu chẳng có cái gì cả, nhà là dùng của hồi môn của ta xây, chứng nhận của hiệu cầm đồ ta vẫn còn bảo quản tốt lắm, vì vậy căn nhà này là của hồi môn của ta, không thể coi là của Triệu gia.Còn hai mẫu, đó là dùng để nuôi Lâm ca nhi cùng đứa nhỏ trong bụng ta, đương nhiên, như a ma không coi bọn họ là người của Triệu gia liền là chuyện khác."

Bây giờ suy nghĩ một chút, hắn ước gì Triệu lão ma đem hai mẫu ruộng thu hồi lại, sau đó hắn là có thể quang minh chính đại không hiếu kính Triệu lão ma, Triệu gia hắn cũng có thể triệt để không quan tâm đến, bằng không nếu để cho bọn họ đến làm phiền còn không phải là khiến cho hắn lo chết.

Triệu a ma con mắt đỏ lên, là tức giận, đã mất một lượng bạc lớn, căn nhà này hắn đã xem là của chính mình, dù thế nào cũng không thể mắt thấy liền bay ra ngoài: "Hàng lỗ vốn trong bụng của ngươi, làm sao lại được coi là họ Triệu, muốn chiếm nhà của ta, muốn cũng đừng nghĩ, trừ phi ta chết ở chỗ này."

"A Mẫu, ngươi ít nói vài câu." Triệu Bình Xuyên biết a mẫu không muốn, nhưng chuyện hôm nay nếu như không muốn kết thúc bằng danh tiếng hắn bức bách ca sao cùng cháu trai truyền ra ngoài nhất định phải để cho Đường Xuân Minh toại nguyện. Như vậy hắn mới có cơ hội nói cho người ngoài, người Triệu gia bọn họ chính là nhân hậu, phải để cho người ngoài nhìn thấy hắn chủ động nhường nhà cho bọn họ, hắn cũng không thể để cho a mẫu có ánh mắt thiển cận hại.

"Lý Chính, tam thúc công, bất kể nói thế nào ca sao vẫn là nhị ca sao của ta, Lâm ca nhi vẫn là cháu trai của ta, Triệu gia ta sẽ không bạc đãi bọn họ."

Vương Xuân Hoa ở phía sau cũng hận đến mức không ngừng véo lấy Triệu Mai tiểu ca nhi không biết trở về từ lúc nào, tiểu ca nhi yên tĩnh đứng ở một bên xem người lớn làm ầm ĩ đau đến con mắt đều đỏ, nhưng hắn không dám kêu cũng không dám giãy dụa, bằng không a mẫu sẽ làm cho hắn càng đau hơn.

Phải nói Vương Xuân Hoa cùng Triệu lão ma thực sự là trời sinh một cặp,ở phương diện tham tiền này thực sự là giống nhau, bàn tính trong lòng Vương Xuân Hoa không ngừng đánh vang, đã sớm đem nhà lớn của Triệu gia coi như là của nhà mình, hiện tại trái tim của hắn cũng nhỏ máu giống như Triệu lão ma, Triệu

lão ma không lấy được nhà của Triệu Đại Hổ, hắn liền không lấy được nhà hiện tại của Triệu gia, trong lòng đau đến trên mặt cũng trở nên vặn vẹo.

Đường Xuân Minh mới mặc kệ Triệu lão ma gầm rú thế nào, cũng mặc kệ Triệu Bình Xuyên cũng mặc cho hắn bày ra bộ dáng hào phóng nhân hậu như thế nào, chỉ để ý nhìn Lý Chính cùng tam thúc công. Lý Chính đang cùng tam thúc công và mấy vị bô lão khác thương lượng chuyện này, do tam thúc công đứng ra nói: "Nếu cầm của Đại Hổ, sau này Đại Hổ nên hiếu kính ngươi cũng phải gánh chịu." Vấn đề hiếu kính lão nhân, cũng mặc kệ lão nhân có làm đúng hay không, nếu như không hiếu kính lão nhân cũng sẽ là tội lớn.

"Phi, ai muốn hắn hiếu kính, ta còn sợ không biết ngày nào hắn cầm bao thuốc độc hại chết ta a." Triệu a ma đau đến mức trong lòng không ngừng nhỏ máu, tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt của Triệu Bình Xuyên hướng ra hiệu về phía hắn, ngày hôm nay hắn thực sự triệt để hận Đường Xuân Minh, hận không thể ăn thịt uống máu hắn.

"Hai mẫu kia trả lại Triệu gia đi, sau này Minh ca nhi cùng hai đứa bé kia không có quan hệ với Triệu gia, Triệu a ma cũng không thể lại ỷ vào thân phận trưởng bối bức bách Minh ca nhi, bằng không a mẫu như ta thật sự không yên lòng để Minh ca nhi ở lại thôn Bình Sơn, Triệu a ma là người như thế nào đã truyền khắp thôn xóm bên cạnh,huống hồ Đường gia ta cũng không phải là không nuôi được ca nhi như thế này." Bỗng nhiên một thanh âm xa lạ vang lên, trong lòng Đường Xuân Minh kinh ngạc kinh ngạc, Đường Xuân Vanh thì lại kinh hỉ vạn phần, nói chuyện chính là Vương Anh, kế mẫu của Đường Xuân Minh.

Những người đứng trước Vương Anh tránh ra một chút, không ít người chưa từng thấy mà nếu có thấy cũng không ấn tượng, nhưng mà có vài ca nhi gả từ thôn Trấn Sơn tới lại nhớ được hắn, trước đó Vương Anh đứng sau mọi người không ai chú ý đến, hiện tại lại kinh ngạc kêu lên, "A sao Đường gia? A mẫu Minh ca nhi."

Tay của tam thúc công hơi dừng một chút, vốn cho là Minh ca nhi không có nhà mẹ làm chỗ dựa, không ngờ người mẹ kế này lại ra mặt cho hắn, vì vậy hắn làm trưởng bối cũng không thể ép Minh ca nhi được. Quên đi, nếu như hắn muốn hoàn toàn xé rách quan hệ với Triệu gia vậy để cho hắn như ý đi, hắn cũng không tin một ca nhi có thể làm được chuyện gì, đến thời điểm đó không có mặt mũi chính là Minh ca nhi, không thể trách nhà họ Triệu bọn họ.

Vương Xuân Hoa cũng hơi cau mày lại, công lực của hắn nếu so với Vương Anh chỉ là cặn bã, Vương Anh lợi hại chính là có tiếng trong thôn, bọn họ đều cùng đi ra từ nhà Vương gia.

Vương Anh đi thẳng đến trước mặt Đường Xuân Minh cùng Đường Xuân Vanh, chào hỏi với mấy vị tộc trưởng trong thôn một chút. Đường Xuân Minh cơ trí đứng phía sau Vương Anh, một bộ dáng dấp thuận theo, khóe miệng Vương Anh giật giật, đứa con riêng này trước đây thật nhu thuận, hiện tại chỉ là làm cho người khác xem, bên trong chính là thay đổi hoàn toàn. Kỳ thực chỉ cần không phải là đỡ cũng không đứng dậy được, hắn thật sự cũng muốn để cho đứa con riêng này thay đổi, trước đây con riêng này thực sự không lọt nổi mắt xanh của hắn, sau này hắn thật sự không cần phải liên lụy đến A Vanh.

Giúp người giúp đến cùng, Vương Anh sau khi chào hỏi xong liền nói: "Trước đây có Đại Hổ ta cũng không muốn làm kẻ ác, hiện tại Đại Hổ không còn ta cũng không muốn lại bám vào chuyện trước kia không tha, nhưng sau này Minh ca nhi làm sao kiếm sống làm a mẫu như ta cũng không thể không hỏi, nếu như thôn Bình Sơn này không lưu được Đường Xuân Minh, ta ở trong thôn Trấn Sơn vẫn có thể xen mồm được."

Đây chính là mạnh mẽ làm mất mặt, nếu như thực sự muốn thu hồi nhà lại đuổi Đường Xuân Minh ra khỏi thôn Bình Sơn, ca nhi cùng hán tử thôn Bình Sơn thực sự không còn mặt mũi ra ngoài nói chuyện với những người ở thôn khác, còn ai dám đem ca nhi gả vào thôn Bình Sơn? Ngay cả tam thúc công mặt cũng đỏ lên.

Mấy tộc trưởng trong thôn cũng nhìn nhau, đều thể hiện không thể tiếp tục chờ đợi, liền ra hiệu Lý Chính nhanh chóng xử lý, cứ theo như Minh ca nhi cùng a mẫu của hắn mà làm. Da mặt Lý Chính không ngừng giật giật, hắn vốn muốn để hai mẫu kia cho Minh ca nhi, trong ruộng có cái sản xuất dù sao cũng coi như được chút ít, ngay cả tam thúc công không muốn nhất cũng phải kéo lên đạo hiếu khiến cho Minh ca nhi không dược như ý, giờ thì hay không, sau này ngay cả hai đứa bé cũng không có liên quan đến Triệu gia.

"Vậy cứ dựa theo ý của Triệu gia, Minh ca nhi cùng với a sao Đường gia, nhà cùng năm mẫu đất núi quy về dưới tên Đường Xuân Minh, Triệu Lâm tiểu ca nhi cùng hài tử trong bụng Minh ca nhi không có quan

hệ với Triệu gia, Triệu gia không cần Minh ca cùng hài tử hiếu kính, Minh ca cùng hài tử sau này có khó khăn cũng không thể tìm đến xin Triệu gia giúp đỡ, dù cho không sống được cũng không được, Triệu lão tam, Triệu gia, các ngươi nói đúng hay không?"

Vốn dĩ Triệu lão ma còn có ý kiến, năm mẫu đất núi kia là do Đại Hổ nhà hắn khai phá ra thì dựa vào cái gì mà lại để cho tên tiện nhân kia, nhưng sau khi vừa nghe tiện nhân kia cùng tiểu tiện chủng dù có chết cũng không thể tìm tới Triệu gia, chợt cảm thấy sảng khoái. Tuy nói hiện tại Vương Anh đứng ra vì đứa con riêng, nhưng dưới cái nhìn của hắn cũng chỉ lo con riêng trở lại Đường gia dựa vào Đường gia nuôi sống, cho nên mới thế hắn tranh thủ căn nhà này, nếu như Đường Xuân Minh sống tiếp thế nào Vương Anh sẽ không đi quản, thật sự muốn nhìn xem đến lúc đó tên tiện nhân kia sẽ quỳ xuống cầu xin hắn cho ăn cơm như thế nào, hắn phải cố gắng đem cơn giận ngày hôm nay kìm nén lại!

Lý Chính cũng là một người thông minh, tuy rằng những lời này không được êm tai, nhưng lại chạm đến tận đáy lòng của Triệu a ma, hắn không phản đối vỗ đùi nói: "Được, Triệu gia ta xem thường miếng cơm ăn này của hắn, sau này hắn cũng đừng muốn ăn cơm nhà Triệu gia ta, ta thà rằng đổ cho heo cho chó ăn!"

"Ta cũng đồng ý, ta cùng con trai dù cho chết đói cũng sẽ không tìm đến cửa Triệu gia, người Đường gia ta vẫn có cốt cách này." Đường Xuân Minh cũng nói.

"Tốt lắm, mọi chuyện đều đã thương lượng xong, Triệu lão đại cũng có thể đi ra, cùng Triệu lão tam đồng thời đem lập văn bản, ta cũng sẽ giúp Minh ca nhi lập hộ, sau này Minh ca nhi vẫn là người thôn Bình Sơn, thôn Bình Sơn ta không làm được chuyện đem ca nhi gả vào đuổi ra khỏi thôn." Lý Chính nghiêm mặt nói.

Từ Triệu gia một hán tử đi ra, ngượng ngùng nở một nụ cười với Lý Chính, ca nhi hán tử thôn Bình Sơn đều lộ ra một ánh mắt khinh thường, hán tử như vậy thực sự khiến cho người ta coi thường, a mẫu cùng phu lang của mình đang nháo bên ngoài, không nghĩ tới hắn lại rúc ở trong nhà không động một chút nào, hán tử như vậy Triệu lão ma sau này sau có thể dựa vào được? Triệu Đại Hổ không ở, sau này chỉ có thể thực sự dựa vào Triệu lão tam, không biết Triệu lão tam sau này sẽ là cái dạng gì.

11. Chương 11: Lý Gia

Tuy rằng huyên náo cực kỳ sảng khoái, kết quả cũng theo như ý muốn, nhưng bởi vì thân thể Đường Xuân Minh quá yếu, sau khi nháo xong Đường Xuân Minh không thể không nằm trên giường nghỉ ngơi, mấy người trong thôn đang vây xem tranh cãi Lý gia liền nhìn thấy Hồ lang trung cõng lấy hòm thuốc hướng về phía nhà Đường Xuân Minh đi tới.

Có thôn dân nhiệt tình hoặc là tốt bụng ngăn cản Hồ lang trung hỏi Đường Xuân Minh bị làm sao, Hồ lang trung vội đến phẫn nộ, "Cái này không phải hồ đồ sao, thân thể của hắn yếu đến mức như vậy không phải chính hắn cũng không biết, lần náo nhiệt này làm cho thai nhi vốn đã nguy hiểm còn nguy hiểm hơn, còn không biết có thể giữ được hay không, thật là không nghĩ tới Triệu Đại Hổ nhìn như thật thà như vậy lại có thể bạc đãi ca nhi nhà mình như vậy." Hồ lang trung thở phì phò cõng lấy cái hòm thuốc đi xa.

Lần này người thở dài, người cười trên sự đau khổ của người khác ai cũng có, nếu như không có chuyện của Lý gia, trong một thời gian dài, Đường Xuân Minh sẽ vững vàng chiếm vị trí đầu của bảng bát quái.

Bị Trương Tú, phu lang Lý Chính cùng kế mẫu liên hợp lại mắng một trận, Đường Xuân Minh nằm im trên giường, trong lồng ngực bị Lâm tiểu ca nhi chiếm lấy, hiện tai ai cũng không thể ôm lấy hắn, chỉ muốn a mẫu, Đường Xuân Minh cũng không nỡ, nếu có thể liền tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của nhi tử của mình.

"A Lâm, con cũng không cần cậu sao?" Đường Xuân Vanh ở bên giường đùa với đứa cháu nhỏ.

Triệu Lâm tiểu ca nhi thò cái đầu nhỏ ra nhìn vẻ mặt giống như thực sự thương tâm này của cậu, nhưng mà cuối cùng vẫn không muốn rời a mẫu, chỉ có thể thương lượng nói, "Nếu không ngày mai A Lâm, không, ngày kia liền cùng cậu đi." Cậu đối xử với nó rất tốt, sẽ ôm nó bay bay, sẽ cho nó ăn cháo, sẽ ôn nhu nói

chuyện với nó, so với mấy người bên kia thực sự là tốt hơn gấp trăm lần, vì vậy Triệu Lâm rất yêu thích người cậu từ trước đến nay vẫn chưa từng gặp này, không đành lòng khiến cậu thương tâm.

Khóe miệng Đường Xuân Minh kéo lên, Trương Tú nhịn cười, phu lang Lý Chính liền cười ha ha, "Lâm ca nhi của chúng ta thật sự là thông minh a, ai yêu, thật sự làm cho người khác yêu thích a, đều hận không thể ôm về nuôi." Ngay cả Vương Anh nhìn thấy vẻ mặt dở khóc dở cười của nhi tử cũng nhịn không được nhếch khóe miệng, đây chính là cháu ngoại trai của hắn đúng không, so với a mẫu của hắn còn hiểu chuyện hơn.

"Hay, hay, A Lâm của chúng ta bồi a mẫu trước tiên, thực sự là con trai ngoan của ta." Đường Xuân Minh dương dương tự đắc, nâng cái đầu nhỏ của con trai lên gặm một cái, gặm đến mức Triệu Lâm tiểu ca nhi thẹn thùng trốn vào trong chăn.

"Được rồi, nơi này có A Tú chăm sóc cho ngươi ta cũng có thể yên tâm, bên phía Lý gia kia ta còn có chuyện, ta phải về trước nhìn, chờ đến khi rảnh rỗi liền trở lại thăm ngươi, những thứ đồ này ngươi liền lưu lại, không cần cùng đại bá cùng đại bá sao khách khí, đại bá của ngươi chăm sóc bảo ta đem ít đồ này đưa tới, ngươi a, trước hết để ý một chút, đem thân thể dưỡng thật tốt." Phu lang Lý Chính chỉ vào mấy đồ được đặt trên bàn, không cho Đường Xuân Minh tiếp tục cự tuyệt, nói xong phủi phủi tay áo liền cùng Vương Anh nói tiếng rời đi.

Đường Xuân Minh chỉ có thể nói tiếng cảm ơn, đồ đưa tới có trứng gà cùng bột mì, những thứ này ở trong nông thôn chính là phần lễ không nhẹ, Đường Xuân Minh chính là muốn tạo quan hệ với nhà Lý Chính, sau này sinh sống ở thôn Bình Sơn cũng không thể không có chỗ dựa, mà A Vanh cũng không thể thường xuyên chạy tới chỗ này, có chuyện cũng không thể đúng lúc gọi điện thoại* cho.

(* ý nói khi còn sống ở thời hiện đại)

Đường Xuân Minh chuyển mắt nhìn về phía mẹ kế, "A Mẫu, ngày hôm nay nhờ có ngươi, một câu nói của ngươi bằng lời nói nửa ngày của ta." Ngày hôm nay trước đó hắn phí bao nhiêu khí lực, nhưng mẹ kế ra mặt, mọi chuyện liền đơn giản hơn, chỉ có thể thấy được lúc mấu chốt nhà mẹ đẻ vô cùng quan trọng. Không nói cô nhân này, chính hắn sinh hoạt ở hiện đại cũng chính là như vậy, nếu như trong nhà ai có nhiều anh em, đánh nhau cãi nhau đều cùng xông lên, còn ai dám bắt nạt phụ nữ có phía mẹ đẻ hung mãnh như vậy.

"Ta chỉ có thể giúp ngươi một chút, " Vương Anh giúp là giúp, nhưng lời cũng phải nói rõ ràng, "Nếu như chính ngươi không thể sống tiếp được những ngày sau này, liền không cần hi vọng sau này ta có thể ra mặt giúp ngươi nói chuyện, xem biểu hiện của ngươi chắc cũng biết là ta coi trọng cái gì, nhưng mà ta không phải Triệu lão ma kia."

Trương Tú nhất thời không biết nói cái gì cho tốt, ngày hôm nay Vương a sao có thể đứng ra hắn cũng không ngờ tới, đồng thời cũng cảm kích ở trong lòng, nhưng hiện tại hắn đứng ở bên kia cũng không tốt, dù cho trong lòng vẫn hi vọng Vương a sao cùng A Vanh có thể giúp đỡ Minh ca nhi nhiều hơn một chút.

Nhưng Đường Xuân Minh cũng không buồn, dưới cái nhìn của hắn, người có nhãn lực sắc bén nhất ở bên người hắn chính mà người mẹ kế này, đem tất cả đều nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, nhưng mà hắn cũng không muốn dựa vào bất kì ai cả, cũng là thực sự muốn tạo quan hệ với mẹ kế cùng đệ đệ, loại quan hệ này đương nhiên không thể gọi là một bên ỷ lại một bên khác, có trả giá mới có hồi báo, dù cho là người thân cũng như vậy, nếu không sẽ càng ngày càng lạnh, quan hệ cũng chỉ là bên ngoài.

"A Mẫu, ngươi yên tâm, chuyện ngươi nói ta đều hiểu, ta cũng biết ý nghĩ trong lòng ngươi, ta có thể ở hay không sau này đều không có liên quan đến A Vanh, a mẫu chỉ cần nhìn là được, nửa lời oán hận ta cũng không có. A mẫu, ta đã từng nói qua hay chưa, ngươi kỳ thực là một người mạnh miệng mềm lòng."

Những lời trước đó Vương Anh nghe được tương đối hài lòng, đứa con riêng quả nhiên giống như hắn nghĩ đã hiểu rõ rồi, cũng hi vọng hắn có thể làm được, nhưng khi nghe đến những lời sau gân xanh không nhịn được nảy lên, đứa con riêng này thật đúng là nửa điểm dương quang cũng không thể cho, nhìn một cái liền trèo lên trên, sau đó còn thế nào? A Vanh sao có thể là đối thủ của hắn.

"A Vanh, chúng ta đi!" Vương Anh kéo Đường Xuân Vanh đi ra ngoài.

"A Mẫu, phía bên ca như thế này sao có thể rời bỏ được." Đường Xuân Vanh cuống lên, vừa nãy còn tốt,

sao a mẫu lại đột nhiên thay đổi sắc mặt rồi, đối thoại giữa a mẫu cùng ca hắn đều nghe được, nhưng lại vô cùng mơ hồ không hiểu.

"A Vanh trước tiên ngươi về cùng a mẫu đi, công khóa trong trường học cũng không thể trì hoãn quá nhiều được, bằng không ta cũng không thể tha cho ngươi, ngoan ngoãn nghe lời a mẫu biết chưa? Tất cả những gì a mẫu làm cũng là tốt cho ngươi." Đường Xuân Minh giương giọng đưa mẹ kế cùng đệ đệ đi, đi xa rồi vẫn có thể nghe được giọng Vương Anh răn dạy cùng Đường Xuân Vanh tranh luận, Đường Xuân Minh nằm ở trên giường âm thầm vui vẻ.

Trương Tú lát sau mới lấy lại tinh thần, tuy rằng hắn không quá rõ ràng, nhưng cũng đã nhìn ra được, quan hệ của Minh ca nhi cùng Vương a sao thực sự đã mềm mỏng đi, mà A Vanh chính là nhân vật mấu chốt trong này, không khỏi cao hứng vì Minh ca nhi, nhưng đối với chuyện Minh ca nhi đảo mắt liền trêu đến Vương Anh liền không cao hứng, động tác cũng đầy bất đắc dĩ, đưa tay đâm đâm đầu Minh ca nhi, "Ngươi cũng thật là, tự dưng lại chọc a mẫu ngươi làm chi, kỳ thực nếu như ngươi nói, Vương a sao thực sự là người mạnh miệng mềm lòng, vậy thực sự tốt hơn không biết bao nhiêu lần đối với Triệu lão ma, lần sau không được phép làm như vậy a. Nhưng mà nhìn dáng dấp này của ngươi, đúng là so với trước tốt hơn nhiều."

Hiện tại cả người Minh ca nhi có sức sống như vậy, đương nhiên không phải nói trước đây không tốt, Minh ca nhi trước đây trong lòng có khổ, hiện tại như là đã cởi bỏ được khúc mắc trong lòng trở nên thoải mái, chỉ cần nhìn điểm ấy, hắn cũng không có bất kì dị nghị gì đối với chuyện Minh ca nhi đơn độc lập hộ.

Đường Xuân Minh cười hì hì, dùng ngón tay nhéo nhéo mũi A Lâm, nói: "A Lâm, A Mẫu khiến cho cậu cùng ngoại ma ma của con tức giận rồi, chuyện này làm sao đây?"

"A Mẫu không sợ, A Lâm ở cùng a mẫu." Triệu Lâm đưa tay ôm lấy tay a mẫu, giống như tiểu đại nhân mà an ủi.

Trương Tú không nhịn được nở nụ cười: "A Lâm đừng nghe A Mẫu con nói mò, ngoại ma ma còn bận chuyện trong nhà, cậu cũng phải đến trường học, sau đó sẽ đến thăm con cùng a mẫu."

Triệu Lâm quay đầu lại nhìn Tú a sao, chớp chớp con mắt, quay đầu lại nói với a mẫu: "A Mẫu, cậu không tức giận, cậu đối với A Lâm rất tốt." Ngoại ma ma rất hung, hắn có chút sợ, nhưng mà ngoại ma ma so với ma ma rất tốt, không tách nó cùng a mẫu. Trực giác của trẻ con thường thường rất nhạy bén, Vương Anh tuy hung, có thể Triệu lâm lại không cảm giác được ác ý giống như ma ma.

"Ngươi là cái tên tiểu quỷ tinh ranh." Đường Xuân Minh ôm con trai vui vẻ, con trai còn nhỏ cũng không nên dọa nhiều a, hơn nữa hắn rất thông minh.

&&&

Đường Xuân Minh nằm trên giường suốt một ngày liền không muốn tiếp tục nằm như vậy nữa, có nước suối trong không gian điều dưỡng thân thể hắn thực sự là tốt hơn nhiều so với bên ngoài biểu hiện ra, ngay cả đun thuốc cũng chính là dùng nước trong không gian uống, nước Lý Đại Sơn giúp hắn gánh đều được Đường Xuân Minh lặng lẽ chuyển vào trong hồ nước trong không gian, đổi thành nước suối, vì vậy mà mấy ngày nay cả nhà đều dùng nước suối trong không gian, ngay đến cả Trương Tú cũng phải cảm thán một câu, tại sao Đại Sơn lại có thể chọn nước như vậy, nước ở chỗ Minh ca nhi đều cảm thấy ngọt hơn một chút.

Nhưng một trận đánh hôm nay tuy rằng cả người cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn lại cảm thấy một luồng khí kìm nén trong người cuối cùng đã biến mất, chỉ cảm thấy cả người khoan khoái, có lẽ chính là chấp niệm của nguyên chủ lưu lại trong thân thể, nhìn thấy tiểu ca nhi A Lâm cuối cùng cũng có thể thoát khỏi Triệu gia, rốt cuộc cũng có thể buông lỏng tâm tình, triệt để tiêu tan. Cũng bởi vậy, Đường Xuân Minh ngủ dậy liền cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều so với trước kia.

Sáng sớm ngày thứ hai Đường Xuân Minh liền ngồi dậy, A Lâm dụi dụi mắt muốn cùng ngồi dậy lại nhịn không được ngủ tiếp, trẻ con nên ngủ nhiều một chút mới có lợi cho thân thể, hiện tại Đường Xuân Minh chính là thi hành nguyên tắc con cưng.

Giữa trưa, Trương Tú không yên tâm liền lại đây xem một chuyến, hắn không đồng ý để cho Đường Xuân Minh rời giường, nhưng thấy sắc mặt của Minh ca nhi ngày hôm nay cũng không tệ, cũng chỉ có thể nhắc

hắn cẩn thận một chút. Hắn không biết, bởi vì hôm qua Đường Xuân Minh thực sự ngủ một giấc, ngay cả lực lượng tinh thần cũng không vận dụng, vì vậy dĩ nhiên sắc mặt ngày hôm nay liền tốt hơn một chút.

Chuyện trong nhà Trương Tú cũng không ít, vì vậy hắn căn dặn Đường Xuân Minh vài câu liền vội vã trở lại, nói là nông nhàn, nhưng những gia đình cần lao chân chính vẫn phải nghĩ ra tất cả các biện pháp để kiếm thêm chút tiền cho gia đình, Đại Sơn nhà hắn đã nói muốn lên trên trấn kiếm việc làm, xong việc mỗi ngày cũng có hai mươi, ba mươi đồng tiền, nếu như thật sự ném mất hắn cũng đau lòng.

Đường Xuân Minh liền vui vẻ, không có người ngoài nhìn chằm chằm, hắn có thể yên lòng đem đồ vật trong không gian đem ra ngoài, cố gắng bồi bổ thân thể cho A Lâm một chút. Trước đó Trương Tú đã cho hắn mười tám lượng bạc, là Đại Sơn vì hắn đặc biệt chạy một chuyến lên trấn trên mới có thể bán được giá cao, cũng may nhờ hai thứ trang sức được làm khéo léo tinh tế, nghĩ đến nhà ngoại nguyên thân cũng có chút lai lịch mới có thể truyền xuống những đồ này, chỉ tiếc, bây giờ nhà ngoại cũng không còn ai.

Đường Xuân Minh dự định nhờ Trương Tú giúp hắn tìm một con dê mẹ trở về, nếu nói như muốn nuôi người, vẫn là sữa dê tốt nhất, hơn nữa đối với hắn mà nói, dưỡng dê cũng là con đường không tồi, không phải hắn nói quá, dê hắn nuôi tuyệt đối không có nhà thứ hai có thể làm được, gà trong nhà cũng phải nhanh chóng nuôi thêm.

Đường Xuân Minh luộc quả trứng gà, lại dùng gạo trong không gian làm thành cháo hoa, cuối cùng còn lấy một quả táo trong đó cắt nhỏ, lúc này mới trở về phòng gọi A Lâm.

"A Mẫu, ăn ngon." Triệu Lâm tiểu ca nhi múc một thìa cháo nhỏ, con mắt sáng lên, đều không nỡ lập tức ăn sạch, ăn hết một nửa cháo cùng trứng trước mặt hắn liền ngừng lại, nói: "A Mẫu, ta no rồi." Nhưng đầu lưỡi còn không ngừng liếm liếm môi, con mắt nhìn về phía khác, chỉ sợ chính mình không nhịn được liền ăn sạch.

Đường Xuân Minh cùng con trai nhỏ ăn sáng, bằng không sợ con trai không chịu ăn một mình, giờ thì hay rồi, con trai ăn lại sợ sau bữa này liền không còn, trong lúc này trong lòng ngũ vị tạp trần, chủ yếu vẫn là thương tiếc, đời trước ở trong nông thôn, trẻ con tuổi này còn không phải là được cả nhà hết mực thương yêu, muốn gì liền có cái đó, lớn chút nữa liền chỉ lo chạy nhảy chơi đùa mọi nơi.

Hắn là người lòng dạ rộng rãi, thứ tốt trong không gian căn bản không muốn giấu con trai, hiện tại hắn đã đem A Lâm thực sự trở thành con trai của chính mình, người một nhà không thể sống mà suốt ngày che dấu. Cho nên nói, kỳ thực hiện tại hắn căn bản không lo cái ăn, cũng không cần con trai tiết kiệm như vậy.

"Cục cưng nghe lời ăn đi, A Lâm ăn no mới có thể mau mau lớn lên làm việc kiếm tiền giúp a mẫu a, yên tâm, a mẫu cùng A Lâm chắc chắn sẽ không đói bụng...". Khóe miệng Đường Xuân Minh nhếch lên, tiếp tục nói, "Cùng tiểu đệ đệ trong bụng." Buồn chết rồi, một lần một lần kêu a mẫu càng ngày càng thuận miệng, hơn nữa tiểu phôi đản trong bụng thỉnh thoảng lại nhắc nhở sự tồn tại của nó, lấy hai lần cần nằm trên giường tĩnh dưỡng làm chứng.

"Xem, A Mẫu cũng sẽ ăn sạch, nếu như A Lâm không ăn, vậy a mẫu chỉ đành ăn của A Lâm." Đường Xuân Minh chơi xấu chỉ bát trước mặt mình.

"A Mẫu không cần, A Lâm muốn ăn." Triệu Lâm tiểu ca nhi lại quay đầu trở lại, ăn một miếng rồi lại nhìn a mẫu, ăn ăn hai mắt đều cười híp lại, khiến cho Đường Xuân Minh nhìn thế nào cũng đều cảm thấy đáng yêu, cuối cùng còn không tha ngay cả bắt cùng liếm sạch sành sanh.

Đường Xuân Minh cười nói: "Ăn có được hay không?"

"Ăn ngon."

"Nếu như tiếp tục muốn ăn ngon, A Lâm cũng không thể nói cho những người khác nha, nếu như bị những người khác biết sẽ không có ăn ngon đâu." Đường Xuân Minh giả vờ thần bí dụ dỗ con trai.

Triệu Lâm liền căng thẳng: "Tú a sao cũng không thể sao?"

"Chỉ có thể để hai người là A Mẫu cùng A Lâm biết."

"Được rồi, A Mẫu." Tuy rằng Tú a sao đối với A Lâm rất tốt, nhưng Triệu Lâm vẫn thoải mái đáp ứng, bằng không mình và A Mẫu lại phải đói bụng, đói bụng rất khó chịu.

"Ngoan, A Lâm, sau này A Mẫu mua đường cho con ăn." Thấy bạn nhỏ Triệu Lâm vẻ mặt thành thật nghiêm túc đảm bảo mình sẽ giữ bí mật, trong lòng Đường Xuân Minh cười đau cả bụng, con trai quá dễ lừa, tuy rằng thông minh, thế nhưng cũng chỉ mới ba tuổi mà thôi.

Buổi sáng, Đường Xuân Minh ôm A Lâm nằm trên giường nói chuyện, Trương Tú mang theo hai đứa con trai lại đây, Trương Tú vừa vào nhà liền hướng về phía Đường Xuân Minh không ngừng cười vui vẻ, vừa còn xoa cái bụng kêu to, ngay cả lời đều nói không được.

Đường Xuân Minh vẫy tay gọi Đại Mao Nhị Mao lại đây, để cho hai người lên giường chơi cùng A Lâm, hỏi: "A mẫu các ngươi là làm sao vậy? Trước đó gặp phải chuyện gì?"

Đại Mao thận trọng chút, nhìn A Mẫu nhướn mày lên liền nói: "Hình như a mẫu nghe được chuyện của Hạ Căn thúc mới như vậy."

"Ta biết ta biết, " Nhị Mao không thể chờ đợi được nữa cướp lời, "Bọn họ đều nói cháu trai của nhà Hạ Căn thúc trở về muốn cướp nhà của Hạ Căn thúc a". Vừa nói vừa nhìn Đường Xuân Minh một mặt biểu tình cầu khen ngợi.

Đường Xuân Minh sờ mặt Nhị Mao vài cái, vui vẻ nói, "Nhị Mao nhà chúng ta thật sự là một tiểu vạn sự thông a, sau này a sao dạy các ngươi nhận biết chữ được không? Vừa hay Lâm ca nhi cũng học."

"Thật sự?" Trương Tú cũng không cười nữa, vội vã bắt lấy Đường Xuân Minh hỏi cho ra nhẽ, hắn cũng muốn đưa nhi tử đi học đường, thế nhưng học phí đi học đường một năm nhà bọn họ căn bản không gánh vác được, đương nhiên nếu chỉ đưa một đứa đi thì cũng coi như miễn cưỡng nuôi nổi, nhưng hắn không muốn để cho hai đứa con trai cảm thấy a mẫu bất công, đơn giản liền không cho đứa nào đi, trước đây nhìn tình hình nhà Minh ca nhi căn bản cũng quên mất Minh ca nhi biết chữ, chuyện quyển sách hôm qua khiến cho hắn ý thức được, không nghĩ được hiện tại Minh ca nhi lại chủ động muốn nói ra.

Nhà trong thôn, kỳ thực biết chữ cũng không hoàn toàn là vì khoa cử, dù sao xác suất như vậy cũng quá thấp, nhưng mà nếu như biết chữ, nói không chừng còn có thể tìm được một công việc có thể diện ở trên trấn trên, đỡ phải cả đời đều phải xoay quanh ruộng.

Đường Xuân Minh nhìn Trương Tú một chút: "Cái này cũng không mất nhiều công sức, ngược lại ta muốn dạy A Lâm, dạy một là dạy dạy ba cũng là dạy, nhưng mà học thức của ta có hạn, ngươi đừng hy vọng quá cao."

"Học thức của ngươi thế này còn chưa đủ hay sao? Ngươi cũng không biết chuyện ngươi lấy quyển sách ra đã dọa không biết bao nhiêu người, ngay cả những hán tử có kiến thức kia cũng đã nói rồi, học thức của ngươi cũng không kém so với chưởng quỹ trên trấn trên đâu." Còn có người tiếc hận Minh ca nhi là ca nhi, bằng không cũng không cần ở mãi thôn này, dựa vào bản lĩnh hoàn toàn có thể kiếm sống được ở trên trấn trên, đương nhiên cũng có người nói chua ngoa, có bản lĩnh cũng chỉ là quả phu hán tử chết rồi, mệnh này khẳng định là không tốt, một ca nhi học chữ cái gì, còn không bằng cố gắng làm việc kiếm sống.

Tuy rằng Đường Xuân Minh ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn dương dương tự đắc, ca tốt xấu gì cũng là tốt nghiệp đại học trọng điểm, hơn nữa có trí nhớ của nguyên chủ, dạy mấy đứa nhỏ hắn vẫn có thể đối phó được, "Ngươi cứ cho Đại Mao cùng Nhị Mao đến đây đi, vừa hay giúp ta cùng A Lâm một chút, hiện tại A Lâm muốn học cũng hơi sớm, nói không chừng sau này cũng phải nhờ hai đứa nhỏ đến dạy A Lâm a." Hắn làm như vậy cũng là bởi vì một nhà Trương Tú giúp đỡ hắn rất nhiều, hắn làm người ân oán rõ ràng, có thù báo thù, có ân báo ân, sau này hắn còn nhờ Trương Tú cùng Đại Sơn giúp đỡ nhiều, như vậy mới qua lại được.

"A Mẫu, con muốn học." Triệu Lâm tiểu ca nhi lôi kéo góc áo Đường Xuân Minh nỗ lực tranh thủ.

"Hay, hay, Lâm ca nhi của chúng ta cũng học." Hắn mới mặc kệ vấn đề ca nhi có nên học hay không, hắn chính là không hi vọng con trai của mình là một kẻ mù chữ.

Đại Mao Nhị Mao nhìn nhau, cùng nhau hoan hô, quá tốt rồi, bọn nhọ đều là tiểu hán tử ước ao có thể đến trường, từng đứa từng đứa đứng trước Đường Xuân Minh giương ngực đảm bảo mình nhất định sẽ cố gắng học, Trương Tú nhìn hai đứa con trai cũng hưng phấn nở nụ cười.

Sau khi việc này nói xong, Trương Tú lại nói đến chuyện nhà Hạ Căn thúc trong miệng Nhị Mao, nhưng mà đó cũng không phải là chuyện xích mích xảy ra ngày hôm qua, tại thôn này Lý gia tự nhiên cùng Lý Đại Sơn có quan hệ thân thích. Lý Đại Sơn cùng Lý Chính có quan hệ trong năm đời dòng chính, nhưng Lý Hạ Căn cũng có quan hệ với Lý Chính, cùng Lý Chính xem như là anh em họ, so với nhà Trương Tú còn có quan hệ gần hơn,nhưng ngày thường lại không có quan hệ gần gũi như nhà Trương Tú.

Lão nhân gia nhà Lý Hạ Căn đã mất, nguyên bản có hai huynh đệ, ca nhi gả đi đương nhiên không tính, chỉ tiếc một nhà đệ đệ đệ sao đều đã mất, chỉ để lại một mình người cháu này, cháu trai này tên là Lý Phong.

"Chuyện này, " Đường Xuân Minh hồi tưởng lại ký ức của nguyên chủ, vẫn là chuyện xảy ra tước khi nguyên thân được gả, hắn cũng chỉ là nghe người ta đề cập tới, hơn nữa vẫn không có ấn tượng tốt đối với một nhà Lý Hạ Căn, "Là chuyện xảy ra vào năm năm trước."

"Không vậy thì sao, " Trương Tú ngồi xếp bằng ở trên giường, đối mặt với Đường Xuân Minh, vỗ bắp đùi của chính mình nói, "Chính là năm năm trước triều đình trưng binh, lúc đó Từ Thụ cùng nhà Từ Thụ đều mất, trước khi lâm chung đem tiểu hán tử A Phong nhờ cậy với huynh trưởng cùng ca sao của hắn, nhưng mấy nhà tán tận lương tâm này liền đánh chủ ý tại thời điểm trưng binh."

Hết chương 11.

12. Chương 12: Doạ Dẫm

Đường Xuân Minh rất vui mừng, mặc kệ cha của nguyên chủ làm việc thế nào, nhưng thực sự rất yêu thương Minh ca nhi. Có lão đồng sinh cổ hủ không cho ca nhi học chữ, cũng bởi vậy, nguyên thân cũng không phải là không hoàn toàn hiểu về thế giới này. Tuy nhiên sau khi đến Triệu gia cũng tuyệt duyên với sách vở, nguyên chủ rất mẫn cảm, nhìn thấy Triệu Đại Hổ không thích hắn biết chữ thông văn cho nên cũng lặng thinh không đề cập đến, nhưng bên trong của hồi môn vẫn có bộ văn phòng tứ bảo, bằng không Đường Xuân Minh cũng thật sự không có cách nào làm ra được bộ sổ sách kia.

Vị trí hiện nay của hắn ở triều đại Đại Chu, hoàng đế là Khánh Nguyên Đế, bây giờ là Khánh Nguyên năm thứ tám, nói đến Khánh Nguyên Đế cũng là một vị hoàng đế chăm lo việc nước,nhưng mà cũng có dã tâm bừng bừng, muốn mở rộng lãnh thổ đất đai tạo nên một đời thanh danh, từ việc từ khi hắn đăng cơ ba năm liền đều dụng binh biên cương là có thể nhìn ra được hắn không phải là một hoàng đế an nhàn.

Không giống như Khánh Nguyên Đế, Kiến An Đế trước đó chính là một vị hoàng đế xoa hoa dâm dật, chỉ lo chính mình hưởng lạc, không để ý đến sống chết của bách tính, đặc biệt là bách tính biên quan tây bắc, thường xuyên chịu man tộc phương bắc xâm chiếm quấy rầy, Khánh Nguyên Đế bây giờ năm đó đã lĩnh binh đi chống lại man tộc, sau khi lão hoàng đế chết trên giường của ca nhi, Khánh Nguyên Đế liền quét sạch bầu không khí xa hoa thười kì Kiến An Đế, cũng kiên quyết dụng binh đấu lại man tộc tây bắc.

Năm năm trước, triều đình trưng binh cũng chính vì lý do này, trong kí ức của nguyên chủ, Triệu Đại Hổ từng nói với hắn, Triệu gia tốn không ít ngân lượng mới được miễn lần binh dịch này.

Năm đó cách làm của nhà Lý Hạ Căn lại khiến cho Trương Tú khinh thường, "Minh ca nhi ngươi nói xem, năm đó Phong tiểu tử mới mười bốn tuổi căm bản không phải là tuổi trưng binh, tên tiểu tử nhà hắn còn lớn hơn Phong Tiểu tử ba tuổi, mặc kệ là ra tiền hay ra người cũng không tới phiên Phong tiểu tử, lúc đó nhà đại bá cũng không nghĩ tới Lý Hạ Căn lại có lòng dạ xấu xa như vậy, đợi đến khi nha dịch đến thôn Bình Sơn chúng ta dẫn người thì mọi người mới phát hiện nhà bọn họ lén báo tên cho Phong tiểu tử, đồng thời cũng đã đem người đưa đến bên trong nha huyện, hơn nữa còn luôn mồm nói Phong tiểu tử tự nguyện, còn đem nhà nhờ bọn học chăm sóc. Phi! Làm gì còn có ai không biết bọn họ lòng dạ độc ác, bằng không tại sao lại không giống mọi người chờ nha dịch đến cửa đưa người đi lại lén lút đem người đến nha huyện trước tiên không cho người trong thôn biết, còn không phải là sợ mọi chuyện lộ ra Phong tiểu tử liền không đi được."

Đường Xuân Minh thở dài, vỗ vỗ tay an ủi Trương Tú, chiến tranh năm năm trước tiêu hao vô số nhân lực vật lực, cuối cùng mới có thể đem man tộc đuổi khỏi biên cương, nhưng Đại chu cũng phải trả cái giá quá lớn, ngay cả hắn cũng biết, những hán tử năm đó đi khỏi thôn Bình Sơn đi đánh giặc, sống sót trở về chỉ có một phần nhỏ, phần lớn là chết ở trên chiến trường, mà Lý Phong năm đó không trở về cùng những người khác, đương nhiên cũng bị người trong thôn coi là chết rồi.

Nào ngờ tới, hai năm sau, người trong nhận thức của mọi người là đã chết lại trở về, thất vọng nhất chỉ sợ là nhà Lý Hạ Căn đi, mà Lý Chính vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng với Lý Phong, chính là cao hứng vô cùng, nếu như không phải là năm đó hắn không để ý đến ý đồ của một nhà Lý Hạ Căn, thì làm sao có chuyện Lý Phong tuổi còn nhỏ mà lại phải chạy ra chiến trường.

"Cho nên nói a, người liền không thể làm chuyện xấu, vì sẽ có báo ứng, nói đến là đến, ngươi không biết, ngày hôm qua nhà Lý Hạ Căn vô cùng náo nhiệt a." Trương Tú lại bắt đầu vui vẻ, dáng vẻ kia cũng khiến cho Đường Xuân Minh tò mò, đến cùng là xảy ra chuyện gì mới khiến cho Trương Tú vui thành bộ dạng kia, Lý Phong này rốt cuộc là hạng người thế nào.

"Ta đã nói với ngươi a, đi về cùng Phong tiểu tử còn có một người, làm lính đánh trận, Lý Hạ Căn cùng gia đình của hắn làm sao có thể so sánh, nhà Lý Hạ Căn còn không muốn nhận Phong tiểu tử, nhưng tên kia liền cho một quyền liền đổ luôn tường viện nhà hắn, ngày hôm nay khi nghe mọi người nói ta liền đặc biệt chạy đến nhìn một chút, ai yêu, một lỗ thủng to như vậy, ai da, cái này cần phải có khí lực lớn đến mức nào a, một nhà Lý Hạ Căn muốn khóc lóc om sòm liền sợ hãi đến đặt mông ngồi xuống đất, nghe những người khác, nhà Lý Hạ Căn còn sợ đến mức tè ra quần, ha ha, ai yêu, buồn cười chết ta."

"Nhanh rót một cốc nước cho ta, ta đi đến trưa miệng lưỡi đều khô rồi." Trương Tú trực tiếp sai người đến.

Đường Xuân Minh cũng vui vẻ, nhưng đáng tiếc hôm qua không thể tận mắt nhìn hiện trường thực tế:" Sự thật sợ gặp kẻ tàn nhẫn, lúc quấy nhiễu kia còn không sợ đến tè ra quần, người như vậy nên bị người tàn nhẫn trừng trị một lần."

"Ta nghe bọn họ nói, Phong tiểu tử cùng tên to con kia đều nhìn đáng sợ, trên mặt Phong tiểu tử còn có sẹo, nhìn thấy đều nói đáng tiếc, ai, sau này làm sao tìm được ca nhi a."

Đang nói chuyện, phu lang của Lý Chính cũng chạy tới gõ cửa, Trương Tú đón hắn vào, kỳ quái nói: "Đại bá sao, sao ngươi lại rảnh rỗi đến đây? Chẳng lẽ chuyện bên Lý gia đã giải quyết xong?"

"Phiền! Ai muốn nháo thì nháo với bọn họ đi, ta còn không được trốn tới chỗ thanh tĩnh sao, vẫn là chỗ Minh ca nhi yên tĩnh." Phu lang Lý Chính họ Trầm, người không có quan hệ thân thích với hắn sẽ gọi một tiếng Trầm phu lang coi như là tôn trọng.

Đại Mao Nhị Mao cùng Triệu Lâm tiểu ca nhi đều ngoan ngoãn chào hỏi, Trầm phu lang lấy từ trong túi ít đậu phộng làm quà ăn vặt cho bọn nó.

Lúc trước vì tiết kiệm bạc, nhà Minh ca nhi cách khá xa so với trung tâm của thôn, lưng dựa vào đại sơn, cách đường dẫn ra ngoài thôn tương đối gần, vừa đóng cửa lớn liền tách biệt với thanh âm của bên ngoài, thực sự rất yên tĩnh. Nhưng mặc dù Đường Xuân Minh khá là thích sự thanh tĩnh này, nhưng vấn đề an toàn cũng phải cân nhắc lại, tuy nói lúc trước xây nhà tường viện phía sau được dùng đá để xây lên, vững chắc hơn tường đá rất nhiều, nhưng Đường Xuân Minh lại cảm thấy không chỉ cần phải phòng dã thú trong núi, còn có những thôn dân bụng dạ khó lường, những người này mới càng thêm nguy hiểm.

Nghĩ đến liền nói, Đường Xuân Minh phải làm phiền hai người trước mặt này: "A Tú ca, Trầm phu lang, các ngươi biết nhà ai có con chó con , ta muốn nuôi một hai con, nếu không trước tiên nuôi vài con ngỗng nhà cũng được." Không nói đến chuyện hiện tại thân thể hắn không tiện, xã hội này, đối với ca nhi tang phu thủ tiết vẫn còn có rất nhiều con mắt nhìn chằm chằm, kiếp trước những gia đình quả phụ vẫn không có nhiều, thay đổi hoàn cảnh hiện tại cũng như vậy, điều này làm cho Đường Xuân Minh vô cùng uất ức, nhưng dù cho uất ức, hắn vẫn cảm thấy khôi phục thân phận độc thân cùng với cùng với hán tử như Triệu Đại Hổ sinh sống còn tốt hơn nhiều.

"Không sai, chuyện này thực sự rất quan trọng, Minh ca nhi ngươi yên tâm, ta nhất định giúp ngươi thu xếp, bằng không ngươi cùng Lâm tiểu ca nhi hai người ở nơi này thật sự làm cho người không yên lòng." Trầm phu lang thận trọng đáp lại, quyết định sau khi trở về liền hỏi thêm một chút người ở trong thôn cùng bên

phía nhà mẹ đẻ, căn nhà này nằm cạnh con đường ra thôn, người bên ngoài đi vào cũng không dễ dàng bị người phát hiện, rất dễ dàng có chuyện.

"Ta để Đại Sơn nhà ta lên trấn trên xem một chút có ai bán ngỗng nhà không, nuôi thêm mấy con ngỗng cũng quan trọng. Đúng rồi, có nuôi gà không? Vừa vặn giúp ngươi cùng mang về." Trương Tú cũng nói.

"Tốt, sắp đến đầu xuân, đều nên nuôi, bằng không A Lâm nhà ta ngay cả một quả trứng gà cũng không ăn được. Đúng rồi, ta còn muốn nuôi con dê mẹ, còn muốn cố gắng bồi bổ cho A Lâm, ta hiện tại cũng không có cách nào đi lại, không thể làm gì khác hơn là mặt dày nhờ các ngươi." Đường Xuân Minh nhân cơ hội nói luôn.

"Chuyện này có cái gì, chuyện dê mẹ dễ làm, ta nhớ bên làng chỗ Trầm gia đại bá sao có gia đình nuôi dê đúng không." Tin tức của Trương Tú khá linh thông.

"Đúng vậy, có gia đình, đến lúc đó ta giúp ngươi xem một chút, bàn tốt giá tiền liền mang đến cho ngươi, Lâm ca nhi thực sự cần ăn đồ bổ dưỡng." Trầm phu lang cũng rất thương tiếc Triệu Lâm tiểu ca nhi, hắn cũng không cảm thấy Đường Xuân Minh tiêu tiền hoang phí, hắn từ Trương Tú đã biết được Đường Xuân Minh đã bán phần trang sức cuối cùng, vì vậy trong thời gian này cũng không cần lo lắng. Hơn nữa ngoại trừ Lâm tiểu ca nhi cần bồi bổ, dưới cái nhìn của hắn Minh ca nhi còn cần phải bồi bổ nhiều hơn, coi như không để ý đến người lớn cũng cần phải nghĩ đến sinh mệnh nhỏ trong bụng.

"Vậy thì làm phiền Trầm phu lang, nếu là có dê nhỏ cũng giúp ta mang vài con trở về đi, nuôi dưỡng không khó, hiện tại ta không làm được công việc nặng." Đường Xuân Minh vừa nghe như thế liền thuận tiện nhờ luôn, vội vã thêm vào dê nhỏ, trước hết từ từ nuôi, sau này nuôi thêm những thứ khác người khác cũng không cảm thấy kì quái. So với nuôi lợn, hắn vẫn tình nguyện nuôi dê, lúc còn bé liền nuôi, sau này dùng nước suối trong không gian sẽ làm cho mùi vị dê càng ngon hơn, hắn tin tưởng, thứ tốt ở chỗ nào cũng không lo bán không được.

Phu lang Lý Chính nghĩ lại cũng thấy đúng, cũng không thể miệng ăn núi lở, xem ra Minh ca nhi thực sự cũng có tính toán trong lòng, đương gia hắn cũng từng dặn dò sau này nên để ý đến Minh ca nhiều hơn một chút, có chuyện gì có thể giúp liền giúp đỡ hắn.

Trương Tú ở thêu hầu bao, Trầm phu lang làm đế giày, hai người không ngừng nói chuyện, nhưng không chút nào chậm trễ chuyện trong tay, ba đứa trẻ buồn chán liền chạy ra ngoài chơi, ngay cả người không có chuyện gì làm như Đường Xuân Minh cũng cảm thấy như vậy thật sự là rất giỏi, dù cho hắn làm cũng không thể làm được như vậy, hắn đã từng len lén thử, kĩ năng của nguyên chủ hắn cũng kế thừa lại toàn bộ, lúc đó hắn thực sự là nhìn trời mà lệ rơi.

Được rồi, không thêu thùa thì may vá may vá quần áo đi, nơi này không giống xã hội hiện đại cái gì cũng đều có thể mua được, nông gia nào cũng đều tự làm y phục cho người nhà mình, ngay cả hắn cũng phải sửa lại quần áo của Triệu Đại Hổ, chỉnh thành nhỏ cho mình hoặc là A Lâm mặc. Xã hội hiện đại nhà nào có người mất cũng đều đem những vật phẩm như quần áo của người mất đều đốt cùng, nhưng những người nghèo làm gì được như vậy, Đường Xuân Minh cũng không thể khiến cho mình cùng A Lâm quá gây chú ý, những ngày tháng tiếp theo tạm thời còn phải dựa vào những ngày xưa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Xuân Minh liền xoắn xuýt im lặng rơi lệ cầm lấy kim, bắt đầu bước lên con đường từ một đại nam nhân hướng về ca nhi tốt.

"Đại bá sao, chuyện nhà Lý Hạ Căn bây giờ thế nào rồi? Còn không chịu giao nhà ra?" Một đóa hoa đỗ quyên trên hà bao của Trương Tú đã từ từ thành hình.

"Nhà hắn nghĩ hay lắm!" Trầm phu lang tức giận nói, cường độ dưới tay cũng mạnh hơn, giống như xem nó là đối tượng xả giận, "Bị người hù dọa một chút, hiện tại hai người đều nằm ở trên giường, con trai nhà hắn đến tìm đương gia đòi chủ trì công đạo a, phi!"

"Bị bệnh? Bệnh thật hay là bệnh giả a?" Trương Tú hoài nghi nói, chẳng trách đại bá sao không muốn ở nhà mà lại nói nơi thành thanh tĩnh hóa ra đều nháo đến bên nhà Lý Chính, mấy người nhà kia thực sự là làm cho người ta nhức đầu.

"Ai biết thật giả, nhưng mà theo ta nếu chỉ như vậy mà bắt bí Phong tiểu tử cùng tên hán tử to con kia, bàn

tính này sợ là đánh nhầm rồi, hừ, tiểu ca nhi nhà hắn nhìn thấy Phong tiểu tử liền hét ầm lên, cũng không suy nghĩ một chút Phong tiểu tử thành như vậy còn không là nhà hắn tạo nghiệt, dựa vào cái gì mà ghét bỏ tướng mạo của Phong tiểu tử." Trầm phu lang càng nói càng tức giận, sợi đay trong tay không ngừng phát ra âm thanh xì xì, Đường Xuân Minh nhìn thấy cũng cảm thấy bị dọa.

"Bị hủy dung? Rất nghiêm trọng sao?" Đường Xuân Minh hiếu kỳ nói, tới trình độ nào mới có thể làm cho một tiểu ca nhi trong thôn sợ đến kêu gào.

Trầm phu lang cũng không nói được, bỏ kim trong tay xuống liền khoa tay trên mặt mình một chút cho Đường Xuân Minh cùng Trương Tú xem: "Ngay chỗ này, từ phía trên mí mắt, suýt chút nữa đem một con mắt phá huỷ, đây chính là vạn hạnh (vô cùng may mắn), bây giờ đại vết tích đều gần biến mất, chỉ còn dư lại chút dấu, ta đoán cũng không cảm thấy khó coi đi, chỉ có điều dù sao cũng từng thấy máu trên chiến trường, khiến người ta cảm giác không được tốt."

"Vậy thì là nói, tiểu ca nhi nhà kia cũng quá mức ngạc nhiên đi, " Đường Xuân Minh nghe rõ ràng, cái hủy dung này cũng không tính là quá nghiêm trọng, hắn còn tưởng trên mặt có vết tích khủng bố rất đáng sợ, còn Trầm phu lang nói là không dễ chọc, có lẽ là trên người có sát khí đi, đi hết một vòng sinh tử, trên người sao lại có thể không lưu lại chút gì.

"Có lẽ vậy, nhưng mà hán tử nhà Lý Hạ Căn như vậy, danh tiếng truyền ra ngoài, chỉ sợ về sau khó lấy được ca nhi, ai." Ấn tượng của Trầm phu lang đối với tiểu ca nhi kia sau chuyện đấy cũng không tốt rồi.

Đường Xuân Minh cũng không quá để trong lòng, dưới cái nhìn của hắn, nếu Lý Phong này thực sự có thể làm được chuyện, đem những ngày sau này sống thật tốt, còn lo không tìm được đối tượng? Trong xã hội hiện đại, những người có tiền kia cưới vợ hai vợ ba chẳng lẽ đều dễ nhìn sao? Không phải quyền thì chính là tiền chẳng có gì lạ cả, nếu như trong tay Lý Phong có tiền, hạng người gì không tìm được. Nhưng mà hắn lại cảm thấy hứng thú hơn với cái tên to con trong miệng mọi người, một quyền đem tường viện tạo thành một lỗ thủng, cái này cần có sức khỏe lớn đến mức nào a, hắn chính là người cổ đại có thể vượt nóc băng tường trong truyền thuyết?

Lại qua hai ngày, Đường Xuân Minh rốt cục nghe được tin tức hoàn chỉnh, nhà Lý Hạ Căn quả nhiên không thể thực hiện được, bị ép đem đất cùng nhà trả lại, Lý Chính không bắt bọn họ thanh toán sản lượng mấy năm qua sản xuất được trong ruộng đã là nể mặt mũi, mặc kệ nhà Lý Hạ Căn nháo như thế nào cũng đều không được, mấy trưởng lão trong tộc họ Lý đều đồng ý thái độ xử lí của Lý Chính, danh tiếng của Lý gia cũng không thể để cho một nhà Lý Hạ Căn làm bại hoại, người thôn Bình Sơn đều nhìn chằm chằm cách làm của Lý gia đây.

Trương Tú nói cho hắn sinh động như thật, giống như là chính mắt hắn nhìn thấy tất cả vậy. Người nhà Lý Hạ Căn này chính là giả bệnh, tại thời điểm bọn chúng nằm trên giường để cho con trai đến nhà Lý Chính đòi công đạo, tên to con kia liền ném ra mười lạng mời đại phu tốt nhất từ trấn trên, hai phu phu bọn họ nhìn chằm chằm bạc, nhưng tên to con kia thà rằng thanh toán phí chuẩn bệnh cũng không muốn để đến tay bọn họ.

Việc này cũng tuyệt, thật sự có người chạy một chuyến lên trấn trên mời đại phu đến, đại phu chẩn đoán bệnh không ra được bệnh gì, cuối cùng quy cho là do phu phu Lý Hạ Căn tích tụ thành tâm bệnh, nghĩ thông chút là được, ngay cả đơn cũng không cần khai, đại phu kia lấy phí chẩn bệnh xong liền đi, khiến cho những người vây xem cười to, chuyện này còn nháo nhiệt hơn so với Đường Xuân Minh trước kia.

"Ngươi không biết cái tên to con kia có khí lực lớn đến mức nào đâu, một cái nén bạc vỗ xuống mặt bàn đều lún xuống một đoạn, ai da, hóa ra con trai Lý Hạ Căn cũng nhìn chằm chằm chỗ bạc ấy a, chờ đến khi mất công sức lớn lấy được chỗ bạc đấy, hai người cũng suýt chút nữa là ngất luôn, ha ha." Trương Tú dùng tay miêu tả cho Đường Xuân Minh chiều sâu của nén bạc đấy, Đường Xuân Minh nghe thấy cũng thấy bất ngờ.

"Lý Hạ Căn không giống như là không có nhà ở đi, lẽ nào... Là ở nhà của tiểu tử nhà hắn?" Đường Xuân Minh ngẫm lại cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Không phải vậy, từ khi Phong tiểu tử bị đưa đi, bọn họ liền nói tiểu tử trong nhà thành thân không có chỗ ở, trước hết mượn nhà của Phong tiểu tử dùng một chút, chờ đến khi Phong tiểu tử về thì trả lại, sau khi Lý Hạ Căn phát hiện những người đi lính trở về không có Phong tiểu tử, một nhà Lý Hạ Căn liền danh chính

ngôn thuận chiếm lấy nhà của Phong tiểu tử, vẫn là Lý Chính có tâm nhãn, hắn đi nha môn nhờ người kiểm tra một chút, phát hiện Phong tiểu tử không có trong danh sách những người chết trận, những người trở về cũng nói bọn họ sau khi trở về từ chiến trường liền cùng Phong tiểu tử tách ra, cũng không biết tình huống của Phong tiểu tử, Lý Chính tuy rằng tạm thời đem nhà cho Lý Hạ Căn, nhưng vẫn lén giữ lại khế đất cùng khế nhà, bây giờ thì hay, đều giao đến tay Phong tiểu tử, một nhà Lý Hạ Căn muốn chơi xấu cùng không được." Trương Tú nói.

Hảo cảm của Đường Xuân Minh đối với Lý Chính càng lúc càng lớn, sau này nhất định không thể không tạo dựng tốt quan hệ với bọn họ.

Hết chương 12.

13. Chương 13: Lý Phong

Lý Phong đứng trước căn phòng cũ, trong tay cầm hai tờ giấy đã ố vàng, nhìn đến khoảng sân bị phá hỏng gần như hoàn toàn không còn nhìn ra bộ dáng như trước khi cha mẫu còn sống, hàn khí trên người từng trận từng trận tỏa ra, khiến cho người đứng bên cạnh hắn là tên to con không ngừng nổi da gà muốn trốn đi.

Bị hàn khí của đại ca ảnh hưởng cũng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, nhưng sắc mặt những người khác hắn cũng không cần phải nhìn, mắt trừng lớn, nhìn về phía hai người Lý Đại Phát tức giận nói, "Nhìn gì vậy? Còn không mau chuyển đi, có phải là muốn nếm thử quả đấm của ta?"

Hai người Lý Đại Phát vừa nhìn thấy tên to con giơ nắm đấm lên liền sợ đến cả người run rẩy, run cầm cập nói, "Chúng ta chuyển ngay, lập tức chuyển ngay." Vốn còn hi vọng đường đệ có thể nói vài câu hay, nhưng thấy từ đầu đến cuối đường đệ đều tùy ý để cho tặc hán này này hoành hành, ở Lý gia phát ngôn bừa bãi, nhưng bọn họ hiện giờ cũng chỉ có thể ôm nỗi hận tăng nhanh động tác trên tay.

Lúc người khác nói chuyện với Lý Phong, Lý Phong liền trả lời, "Dư Mộ là quan trên của ta, chuyện của ta cũng do hắn làm chủ, giao thiệp với lũ man di lâu, tính tình của hắn cũng không tốt, ta không muốn cho hắn đến, nhưng hắn lại muốn xem tình huống trong nhà của ta, xin mọi người thứ lỗi." Nghe vậy những người này đều cảm thấy lạnh người, bọn họ lúc này mới nhớ tới, Phong tiểu tử cũng trường kì giao thiệp với lũ người man di, trong tay dính máu không biết bao nhiêu người, cho rằng Phong tiểu tử vẫn là tiểu hán tử tính tình thật thà như trước kia? Tức khắc liền từ bỏ ý đồ khuyên nhủ.

Chết tiệt, tại sao không để tên chó chết này chết trên chiến trường đi! Đây là suy nghĩ của cả một nhà Lý Hạ Căn.

Chờ đến khi hai người Lý Đại Phát đều đi, tên to con biến sắc mặt, lộ ra một nụ cười ngu ngơ, "Đại ca, được rồi, bọn họ đều đi, sau này nơi này đều là của đại ca, đại ca, việc này ta làm có được không, nếu đại ca không ngăn ta lại, ta khẳng định sẽ đem toàn bộ gia đình này đánh một trận." Con mẹ nhà nó, dám đối xử với đại ca như vậy, nên đem những người này ném tới chỗ bọn man di để bọn họ nếm thử cảm giác.

Phi phi, hắn mới không phải là cấp trên của đại ca, đại ca là lão đại của hắn đấy có được hay không.

"Từng thứ từng thứ, nếu như không phải là nhìn thấy bọn họ lại phiền lòng, dù thế nào cũng phải bắt bọn họ đem nơi này dọn dẹp sạch sẽ." Dù là hán tử thô lỗ, tên to con nhìn thấy căn nhà bị chà đạp thành dáng vẻ như vậy cũng cảm thấy vô cùng ghét bỏ, cứt gà từ năm cũ còn lưu lại dưới đất, còn có một đống đống rất có khả năng là do con người để lại, phần đất vốn để trồng rau đều là cỏ dại khô héo, những đồ vật linh tinh đâu đâu cũng có, nhưng mà nhìn thấy đại ca xắn tay áo chuẩn bị làm việc, tên to con cũng không thể rớt lại phía sau, cùng nhau thu thập cái sân bị tàn phá này.

Thôn dân đi ngang qua nhà Lý Phong thấy có người không ngừng vứt đồ vật ra bên ngoài, vốn còn muốn đi xem xem có thể nhặt được một số thứ hữu dụng hay không, nhưng kết quả lại thấy một chút đồ cũng không có, cái chăn đen xì còn có cả mốc, nồi sắt cũng có một tầng bẩn dày, còn nhìn thấy cả sâu bò bên

trong, người xem đều cảm thấy buồn nôn, ca nhi này sao lại như vậy khiến cho người khác không có cách nào nói rồi.

Tên to con cũng thu thập đến buồn nôn, sau này dù cho cả đời hắn đều ở một mình, hắn cũng tuyệt đối không muốn một ca nhi như vậy, lại liếc mắt nhìn nhà bếp, xoay người chạy đến phòng chính, kêu lên, "Đại ca, nhà bếp kia căn bản không thể dùng, bằng không đập đi xây lại một lần nữa. Đại ca, ta nói a, ngươi coi như là không muốn ở trong thành muốn trở về nơi này nhưng cũng không nhất quyết phải ở căn phòng rách nát này đi, còn không bằng ngươi trước hết ở trong thành một thời gian, chỗ này để cho người ta phá đi toàn bộ rồi lại xây dựng một căn nhà ngói to lớn thoáng mát, ở cũng phải ở nơi thoải mái chút a."

Lý Phong đang xé giấy cửa sổ, để cho gió thổi vào, cũng là loại bỏ cái mùi hôi thối trong phòng, cũng không quay đầu lại nói, "Nếu như ngươi không chịu được thì trở về thành là được, cái này còn thoải mái, đã quên những năm tháng ở Phương Bắc rồi sao?"

Nhưng mà sau đó lại bổ sung, "Nhà bếp thì xây lại đi, mấy gian phòng này thì tìm người tu sửa lại một chút, hiện tại vừa vặn nông nhàn. thời điểm mọi người trong thôn đều rảnh rỗi, đợi lát nữa ta đi tìm đại bá nói chuyện một chút, chờ đến khi làm xong rồi thì lên trấn trên mua ít gia cụ về."

Tên to con mừng rõ hét lên được, không cần tiếp tục thu dọn căn nhà bếp kia, tiến đến bên người Lý Phong cùng hắn dọn dẹp, nói đến một ít chuyện linh tinh mà hai ngày nay hắn nghe được ở trong thông, "Đại ca, ngày chúng ta trở về không phải là có náo nhiệt sao, ngươi biết xảy ra chuyện gì không? Tuy nói trong thôn ta có cực phẩm thân thích này, nhưng cũng có ca nhi ghê gớm, nghe nói hán tử đã chết của ca nhi kia tên là Triệu Đại Hổ, đại ca ngươi biết người này không?" Giống như là đã gọi quen "Chúng ta", "Thôn ta".

Tên to con thích xem trò vui yêu thích bát quái, không phải ngày đầu tiên Lý Phong biết được, nhưng mà Triệu Đại Hổ này hắn đúng là biết, kinh ngạc nói, "Hắn chết rồi? Năm đó còn cùng nhau chơi đùa trong thôn, chết như thế nào?"

Tên to con nhất thời giống như hiến vật quý đem những tin tức nghe được đều nói cho Lý Phong, Lý Phong nghe được lông mày cũng nhíu lại. Thời điểm hắn rời thôn Bình Sơn Triệu lão hán đã không còn, nhưng Triệu lão ma cũng không nhẫn tâm cùng bất công như bây giờ, Triệu lão tam kia hắn cũng biết, là tên rất được sủng ái, sau khi đến học đường liền giương cằm lên một bộ tư thái ta với các ngươi không giống nhau, không nghĩ tới qua mấy năm lại càng tự mãn, từ những lời của Dư Mộ hắn có thể xuyên thấu qua hiện tượng nhìn thấu bản chất, một học trò cực kì dối trá vô liêm sỉ, những võ nhân như bọn họ cực kì căm ghét loại nhã nhặn bại hoại này.

"Không nghĩ tới Triệu Đại Hổ lại là người như vậy, bây giờ hắn không còn cũng coi như tốt hơn cho ca nhi kia một chút." (*Vợ của anh đấy, chồng cũ không còn chẳng quá tốt cho anh còn gì ~*) Mấy năm phấn đấu trên chiến trường đã tôi luyện khiến cho tâm địa của hắn trở nên lạnh lẽo, đối với cái chết của người bạn từ bé Triệu Đại Hổ cũng không có để nhiều ở trong lòng, tuy rằng không tận mắt nhìn thấy tình cảnh lúc đó, nhưng trong lòng Lý Phong lại mang kính ý đối với ca nhi có cam đảm dám tách ra kia, nếu như không như vậy, theo như tính tình của mấy người nhà kia chỉ sợ ca nhi kia cùng hài tử đều không có kết quả tốt, để cho bọn họ phòng bị, lần sau nói không chừng liền thực sự bị đem bán, đến lúc đó nói là ca nhi tự nguyện, ai cũng không tìm được nhược điểm của bọn họ, trong lòng Lý Phong liền bắt đầu cảm thấy không thích mấy người Triệu gia cùng Triệu lão tam.

"Đúng vậy, " được đại ca đồng ý, tên to con càng hứng thú hơn, miệng nhếch lên chuẩn bị thao thao bất tuyệt, "Nghe nói ca nhi kia từ nhỏ đã biết viết chữ thông văn, làm một quyển sổ sách khiến cho mọi người cũng không biết nói gì, người lớn lên cũng xinh đẹp, chính là đáng tiếc bên người dẫn theo một đứa nhỏ trong bụng lại còn một đứa nữa, bằng không..."

"Câm miệng!" Lý Phong nhíu mày quát mắng, "Danh tiếng ca nhi nhà người ta còn cần ngươi nói? Còn như vậy liền khâu mồm lại nhanh chóng trở về cho ta." Nói xong cũng nhanh chân đi ra ngoài.

Tên to con bị mắng, rụt lại, thật là, hắn cũng chỉ ở trước mặt đại ca nói một chút, trước mặt những người khác hắn vẫn rất giữ mồm, muốn duy trì hình tượng lãnh khốc của mình, thấy đại ca muốn đi ra ngoài, vội vã tới hỏi: "Đại ca ngươi muốn đi đâu?" Cũng không thể bỏ mặc tiểu đệ là ta a.

"Ta đi mua mấy cây chổi trở về." Vừa mới dứt lời người đã ra sân, tên to con nhận mệnh liền tiếp tục quét dọn.

Mặc dù rời khỏi mấy năm, nhưng bố cục trong thôn căn bản không thay đổi, Lý Phong biết được đến gia đình nào là có thể mua được chổi. Đi trên đường không khỏi nghĩ đến những gì tên to con nói, không tự chủ được ngẩng đầu hướng về phía nhà ca nhi kia nhìn mấy lần, ngược lại cũng cách nhà hắn không xa, tuy nói kính nể dũng khí của ca nhi, nhưng ca nhi muốn chống đỡ môn hộ cũng không phải dễ dàng.

Lý Phong nhíu nhíu mày, vị trí kia đối với một ca nhi mang thai cùng với một tiểu ca nhi ba tuổi không an toàn, nhưng mà một hán tử độc thân như hắn cũng không có tư cách để nói cái gì, bằng không chỉ sợ bại hoại danh tiếng của ca nhi nhà người ta.

"Thiết thúc, ta muốn mua cái chổi." Đi tới ngoài sân một hộ gia đình, Lý Phong giương giọng kêu lên.

"A, là Phong tiểu tử a, mau vào đi, không nghĩ tới ngươi còn nhớ những thứ này, còn nói muốn mua cái gì, cứ cầm lấy đi, vốn không đáng mấy đồng tiền." Một hán tử trung niên mở cửa đón Lý Phong đi vào.

Lý Phong quen cửa quen nẻo đi đến chỗ thường để chổi chọn mấy cái, xoay người liền đem tiền đã chuẩn bị kĩ lưỡng thả xuống ghế, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Thiết thúc, ta đi, chờ ta thu thập xong nhà liền đến thăm ngươi." Sau khi cha mẹ hắn qua đời Thiết thúc từng chăm sóc qua hắn, khi thấy hắn trở về cũng không ngừng rơi nước mắt.

"Ai, thật là, ai nha, Phong tiểu tử, không phải nói không cần tiền sao?" Hán tử trung niên vừa quay đầu liền nhìn thấy mấy miếng đồng được để lại, vội vã đuổi theo hô, nhưng Lý Phong chân dài nên đã đi xa, hán tử trung niên chỉ đành thở dài lắc đầu một cái, không nghĩ tới mấy năm trôi qua, Phong tiểu tử vẫn còn nhớ giá tiền chổi của hắn, một văn không nhiều cũng không ít, tiểu tử thật là có tâm.

Lý Phong sau khi đem chổi trở về giao cho Dư Mộ liền rời đi, một đường hướng về phía nhà của Lý Chính. Nhà của Lý Chính ở trung tâm thôn, phải xuyên qua gần nửa thôn, trên đường cũng thường xuyên gặp người khác, không ít người thấy hắn liền tránh, Lý Phong nhìn thấy cũng không lộ ra một chút thần sắc nào. Hắn biết người mình đầy sát khí dung mạo liền đáng sợ, nhưng đối với hắn mà nói, có thể sống từ Phương Bắc trở về đã là vạn hạnh, ý kiến của người khác đối với hắn như thế nào hắn đã sớm không thèm để ý.

Đến nhà Lý Chính không cần chờ đến khi hắn gọi cửa, cửa viện liền được mở ra từ bên trong, đi phía trước là một ca nhi xa lạ, phu lang Lý Chính đi phía sau hung hăng nói với hắn: "Minh ca nhi ngươi thật là, tình cảnh của ngươi như thế nào chẳng lẽ chúng ta lại không biết, có thể giúp được đương nhiên sẽ giúp ngươi đầu tiên, lại cũng thực sự không ảnh hưởng gì đến chúng ta, nếu như thực sự đến thời điểm ngày mùa, ngươi dù cho có cầu ta ta cũng phải suy nghĩ lại một chút. Ngươi ta, đem đồ trong tay nắm chặt một chút, suy nghĩ nhiều cho mình cùng đứa nhỏ A Lâm một chút, chỉ có lần này, nếu như lần sau còn như vậy ta liền không cho người vào cửa."

"Ta biết rồi, cái này còn không phải là do Lý Chính đại thúc khổ cực chạy đến nha môn giúp ta một chuyến, ta dù thế nào cũng phải đến nói một tiếng cảm ơn a, nếu không phải là thân thể không cho phép đáng nhẽ ta nên cùng Lý Chính đại thúc đi một chuyến mới phải. Ồ, Trầm phu lang, ngươi có khách tới cửa, ta liền xin phép." Vừa thấy có người đến, Đường Xuân Minh vội vã tăng nhanh bước chân tránh ra, một chuyến đưa lễ dễ dàng sao, khuyên can đủ đường cuối cùng cũng coi như là lưu lại, bằng không hắn thật sự là không biết làm sao.

Nhưng mà hán tử kia thật nghiêm túc, gương mặt kia, dáng vẻ như người sống chớ gần, nhưng mà thật hâm mộ a, người này nắm giữ một thể trạng hắn vô cùng hâm mộ, nuốt một ngụm nước bọt, quên đi, hai đời hắn đều vô duyên với thể trạng này.

"A, là Phong tiểu tử a, mau mau vào, thật là khéo, đương gia, Phong tiểu tử đến rồi. Phong tiểu tử nhất định là tìm đại bá của ngươi có việc đi, trực tiếp đi tìm hắn đi." Trầm phu lang vô cùng bận rộn, một mặt bắt chuyện Lý Phong một mặt vẫn chưa yên tâm căn dặn Đường Xuân Minh, "Minh ca nhi, trên đường ngươi cẩn thận một chút, mặt đất có thể trượt, chuyện dê kia, ta đã nhờ người đi hỏi, thật là có dê mẹ mới đẻ được vài con, sáng nay rảnh rỗi ta liền đi xem một chuyến."

Đường Xuân Minh nghe thấy Trầm phu lang gọi người kia là Phong tiểu tử mới ý thức được người kia là ai, đầu vừa mới quay lại lại nhịn không được lại xoay qua liếc mắt nhìn, cái gì đây, cái này mà kêu là hủy

dung, nhìn qua càng cảm thấy có cá tính, đây mới gọi là nam nhân có được hay không. Liếc mắt nhìn liền rời mắt, hướng về phía Trầm phu lang phất tay một cái, "Vậy ta an vị ở nhà chờ a, ngươi đón tiếp khách khí đi."

Không chỉ có Đường Xuân Minh hiếu kì trong lòng, Lý Phong nhìn cũng đoán được thân phận của người này, trong lòng cũng vô cùng hiếu kì, ai bảo Dư Mộ lắm mồm không ngừng lải nhải bên tai hắn lại kính nể cách làm của ca nhi này như thế, trước chỉ là lướt qua bây giờ mới nhìn thẳng, dư quang không ngừng đánh giá một phen, Dư Mộ nói cũng không sai, trong thôn tướng mạo của người này cũng được xem là đỉnh cấp, nhưng mà thân thể quá đơn bạc, hắn nhìn cũng lo lắng không biết người này có thể trở về nhà thuận lợi hay không.

Qua mấy câu nói cũng nhìn ra được người này tính tình khác sảng khoái, không quá phù hợp với lời đồn, càng phù hợp với hình tượng dám cầm quyên sách hướng về phía Triệu gia tính sổ hơn, cũng không thấy bộ dáng sa sút phiền muộn. Nghĩ đến trước đó Triệu lão ma muốn đem ca nhi như vậy tái giá cho một hán tử hơn bốn mươi tuổi chân thọt, lại vì mười lăm lượng bạc, Lý Phong nhịn không được cảm thấy tức giận thay cho hắn.

"Ừ, ngày cũng sắp trở nên lạnh hơn, Phong tiểu tử nhanh vào ta đóng cửa lại." Đường Xuân Minh đã đi xa, Trầm phi lang bị đông cứng, cho rằng trời đột nhiên trở lạnh rồi.

Lý Phong theo Trầm phu lang đi vào sân, Lý Chính đã đi ra đón, lộ ra nụ cười hỏi: "Phong tiểu tử có chuyện gì sao? Trong nhà có gì ăn không? Nếu không liền mang bạn của ngươi đến nhà đại bá đi, dù sao cũng chỉ thêm hai cái bát hai đôi đũa thôi." Tuy rằng đã lấy đất về, nhưng chờ đến khi ruộng có thể sản xuất được cũng cần thời gian, Lý Chính cũng không hiểu rõ về tình huống của Lý Phong hiện tại, lo lắng hắn không được ăn cơm, cho nên nói như vậy. Nếu như nói quan hệ của hai nhà, a gia Lý Chính cùng a gia Lý Hạ Căn là Lý Tòng Thụ là anh em ruột, Tòng Thụ mất sớm, Lý Phong vừa mới trở về, Lý Chính cảm thấy chính mình phải có trách nhiệm quan tâm đến hắn một chút.

Trên mặt Lý Phong hơi hòa hoãn, khóe miệng nhếch lên, giống như là muốn cười, nhưng có lẽ là do không quen nên cơ bắp trên mặt xơ cứng, khiến cho người khác chỉ cảm thấy khóe miệng hắn giật giật một chút, "Đại bá không cần lo lắng, mấy năm qua ở bên ngoài vẫn là tích góp được một chút của cải, không cần làm phiền đại bá sao, nhưng mà có chuyện cần nhờ đại bá giúp ta thu xếp một chút. Gian nhà kia của ta hiện tại không thể ở, cần nhờ đại bá sao giúp ta sửa chữa một chút, mấy ngày nay ta dự định cùng Dư Mộ lên trấn trên ở một thời gian, chờ đến khi làm xong thì về."

Tính tình của Lý Đại Phát như thế nào Lý Chính cùng phu lang hắn sao lại không biết, ca nhi kia cũng được nuôi đến lười biếng, cùng một dạng với a mẫu hắn, hơn nữa trước đã có người ở, thực sự là cần phải tu sửa một chút, liền gật đầu đáp, " Vừa hay lúc này thời điểm nông nhàn hán tử nhiều, ta giúp ngươi tìm mấy người chịu khó, chỉ cần mấy ngày liền làm được, nếu như ở trên trấn không tiện liền đến nhà đại bá, hai tiểu tử nhà ta đều ở trên trấn, trong nhà cũng rộng rãi."

"Được rồi, có chuyện liền vào nhà bàn bạc, ở bên ngoài không thấy lạnh sao?" Trầm phu lang thấy đương gia nhà mình đứng cùng người nói chuyện trong sân, lườm hắn một cái gọi người vào nhà, rót chén trà nóng, nhà bọn họ thường lui tới thị trấn, trong nhà cũng có vài đồ thường dùng để đãi khách.

Lý Phong bởi vì còn muốn nói chuyện tiền công, cũng không từ chối liền đi vào nhà, liếc mắt liền thấy trên bàn có để ít bánh ngọt, nói vậy chính là do ca nhi vừa nãy đưa tới. Chờ đến khi thảo luận xong chuyện tiền công cùng những chuyện liên quan, Lý Phong liền rời đi.

"Ai, Phong tiểu tử sống cũng thật không dễ dàng." Trầm phu lang ngồi ở trên giường than thở, dưới cái nhìn của hắn Lý Phong không có xây lại nhà mà chỉ là sửa sang lại một chút, chỉ sợ mấy năm qua của cải tích góp cũng không có nhiều, sau này làm sao mới có thể cưới được phu lang.

"Ngươi cũng đừng quá nhạy cảm, ta thấy a, việc này chưa chắc, vị quan trên cũng là bằng hữu của Phong tiểu tử kia vừa ra tay liền móc ra mười lượng bạc, hơn nữa công phu trên tay liền thâm sâu, không phải là hán tử bình thường, nói không chừng là quan võ a, có quan trên là bằng hữu như vậy chiếu cỗ Phong tiểu tử, sau này không chắc Phong tiểu tử sẽ như thế nào đây." Lý chính đập đập đầu thuốc vào cột, lại rít thêm hai phát.

Trầm phu lang cười nhạo một tiếng: "Còn không phải là chuyện Lý gia các ngươi, ta chỉ là đau lòng Phong tiểu tử, nhỏ như vậy liền bị người ta đưa đến chiến trường."

Vừa nói như thế Lý Chính cũng đau đầu, người lo lắng ở giá gia cũng không ít, may mà Phong tiểu tử cũng là những trưởng lão trong tộc nhìn từ nhỏ đến lớn, sẽ không thiên vị nhà Lý Hạ Căn, bằng không nếu như thay đổi là người họ khác, còn không biết sẽ có kết quả như thế nào a. Lại như trước kia chuyện Minh ca nhi cũng chỉ là chuyện Triệu gia, vì vậy hắn mới có thể đứng ra nói lời công đạo, lời của Lý Chính hắn đối với tam thúc công vẫn có chút phân lượng, hơn nữa người nhà họ Đường đứng ra mới có thể đem chuyện giải quyết viên mãn.

Lý Chính không khỏi càng kỳ vọng hơn đối với hai đứa con, chỉ cần hai người bọn họ có một người thi đỗ tú tài, hắn ở trong thôn cùng Lý gia có thể nói là nói một mà không người dám nói hai.

Trầm phu lang thấy vậy thì thôi, hắn cũng biết đương gia nhà mình đau đầu chuyện toàn nhà Lý Hạ Căn, loại sâu mọt như thế, bình thường có chuyện gì là lôi Lý gia ra nói chuyện, thật giống như Lý gia ghê gớm lắm, người như thế chỉ thuần túy là bại hoại danh tiếng của Lý gia.

Tác giả có lời muốn nói: ấn tượng ban đầu của tiểu công đối với tiểu thụ

Tiểu công: Đại Hổ không xứng với ca nhi như vậy

Còn gì nữa không? Chỉ như vậy sao?

Tiểu công cau mày: quá gầy, nên cố gắng có thêm chút thịt.

Còn gì nữa không còn gì nữa không? Không có cái gọi là nhất kiến chung tình sao?

Tiểu công thả hơi lạnh: ta là người tùy tiện như vậy sao? Hơn nữa ca nhi nhà người ta vừa mới thủ tiết tang phu!

14. Chương 14: Nuôi Dê

Đường Xuân Minh đi ở trong thôn, thỉnh thoảng hướng về những người đi đường chào hỏi qua, miễn là những người trong ký ức có quen biết hắn hắn đều chủ động chào hỏi, dù thế nào, hắn sinh hoạt ở nông thôn, vậy thì không thể quá xa cách với người ở nông thôn này. Chắc chắn trước đây Minh ca nhi có chút ngại ngùng không giống hắn hiện tại rất lạc quan, bởi vậy có mấy người nhìn thấy hắn chủ động chào hỏi thì sửng sốt một lúc sau đó mới trưng ra khuôn mặt tươi cười.

Kỳ thực, hầu hết người dân trong thôn đều rất mộc mạc, hắn nhớ tới khi còn bé, thường thường bưng bát ăn cơm đi chơi, những người quen biết hắn đều sẽ trực tiếp gọi hắn đến nhà cùng ăn cơm, dù cho sau này chịu ảnh hưởng của thành thị đều đóng kín cổng cao tường mà sống, quan hệ của thôn dân so với cư dân thành thị lạnh lùng vẫn là tốt hơn nhiều.

Sinh sống trong thành thị một thời gian, hắn vẫn rất yêu thích không khí của nông thôn.

Bây giờ hắn ở đây cũng coi như có hộ khẩu đơn độc, cái này chứng minh từ đây hắn liền thoát khỏi quan hệ với Triệu gia ở thôn tây, nhưng mà đáng tiếc, con trai Triệu Lâm cùng đứa trong bụng không thể theo họ Đường của hắn, vẫn phải theo họ Triệu, chính là nói, con trai của hắn vẫn được tính là người của Triệu gia, trừ phi sau này hắn tái giá phu gia đồng ý tiếp nhận liền có thể theo họ của phu gia, hoặc là Đường gia bên thôn Trấn Sơn kia đồng ý tiếp thu cho phép tiến vào gia phả.

Nhưng mà Trầm phu lang đã từng khuyên hắn, nếu như chỉ có một tiểu ca nhi là Triệu Lâm thì không sao, nhưng nếu như đứa bé trong bụng hắn là tiểu hán tử, nếu như sau này muốn vào học đường tham gia khoa cử thì không thể không để ý những thứ này. Trong lòng Đường Xuân Minh chỉ có thể thầm mắng tư tưởng bảo thủ của cái xã hội cổ đại này, cũng may mặc kệ là họ Đường hay họ Triệu cũng đều là con trai của hắn.

Trở lại nhà của mình vừa mới đẩy cửa viện ra, hắn liền nhìn thấy con trai ngoan ngoãn đang ngồi xổm cạnh cửa, nhìn thấy hắn đi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nở nụ cười vui mừng, đứng lên mềm mại kêu, "A mẫu, người về rồi a."

"Ai, con trai ngoan, đang đợi a mẫu sao, sao không chơi cùng bọn Đại Mao?" Trái tim Đường Xuân Minh nhất thời hóa thành nước mềm mại đến rối tinh rối mù, nói xong liền cúi đầu ôm lấy con trai.

"Không muốn, Tú a sao nói a mẫu có tiểu đệ đệ, không thể lại ôm A Lâm." Dù không muốn nhưng vẫn tránh khỏi hai tay của hắn, khuôn mặt nhỏ cẩn thận nhìn chằm chằm cái bụng của Đường Xuân Minh.

Tay Đường Xuân Minh giơ ra nhất thời cứng lại giữa không trung, tươi cười trên mặt cũng rơi mất, có cần phải lúc nào cũng nhắc hắn hiện thực tàn khốc như vậy hay không, con trai ngoan à đao của con đáng nhẽ nên thời thời khắc khắc hướng về phía kẻ thù đích thực của chúng ta mới đúng. Trong lòng hắn thở dài, tay đã giơ ra chỉ đành bóp bóp khuôn mặt cuối cùng cũng đã có chuyển biến tốt của con trai "Đi nào, vào nhà cùng a mẫu, không cần nghe Tú a sao của ngươi, a mẫu thích ôm A Lâm."

"Ai yêu, hai mẹ con nhà các ngươi thật là thân thiết a, A lâm nói nhất định phải chờ ngươi trở về nhà, Đại Mao Nhị Mao gọi hắn ra ngoài chơi cũng không chịu, thật là làm ta đố kị a. Được rồi, ngươi về rồi ta cũng nên về thôi, không quấy rầy các ngươi thân thiết." Trương Tú đứng trước cửa phòng cười trêu gọi, Đường Xuân Minh tới nhà Lý Chính liền đem con trai giao cho Trương Tú trông coi.

Tiễn Trương Tú ra cửa viện, Đường Xuân Minh mang theo con trai đi xem hai con gà mái, trước khi hắn đến nhà Lý Chính liền nghe được tiếng gà kêu, hoài nghi là có phải là gà đẻ trứng hay không, tuy nói trời lạnh gà sẽ không chịu đẻ trứng, nhưng mấy ngày hôm nay hắn nuôi như thế nào a, không chỉ có uống nước suối pha loãng trong không gian, ngay cả ăn cũng là lấy cỏ mọc từ trong không gian ra băm cho ăn, thậm chí còn có thêm gạo trước đây trồng không gian, hai con gà mái quả nhiên là tranh nhau ăn, cho bao nhiêu đều lập tức ăn sạch, điều này cũng khiến cho Đường Xuân Minh không sợ bị người khác phát hiện.

Lúc đó Trương Tú vừa vặn lại đây, hắn còn chưa kịp kiểm tra, lúc này mới nhớ tới liền đến chuồng gà ló đầu vào nhìn, ai yêu, trên cỏ lót hiện đang nằm hai quả trứng gà, Đường Xuân Minh vui mừng, " Con trai a, chúng ta rốt cuộc có trứng gà của mình ăn rồi, buổi trưa ta làm trứng gà chưng cách thủy cho con ăn." Trước kia ăn trứng gà đều là từ nhà người khác đưa, có nhà Lý Chính, có bên Trương Tú, còn có các ca nhi quen biết như Vương Mạc đưa tới, nhưng mà hắn cũng lo lắng ăn xong sẽ không còn, còn phải đi mua trứng gà sao? Bị người nhìn thấy khẳng định sẽ có người nói, hiện tại vào lúc này hắn mới không làm chuyện rủi ro như vậy, cũng bởi vậy, mấy ngày nay hắn mới liều mạng cho gà mái ăn, rốt cuộc cũng không phụ sự kì vọng của hắn.

Vì khao hai con gà mái, Đường Xuân Minh lại đi đến chỗ đựng thức ăn đổ thêm ít nước suối cùng với ít gạo, dùng lực lượng tinh thần thu hoạch ít rau bên trong, có thứ tốt không cần hắn gọi hai con gà mái liền vội tranh nhau cướp ăn, Đường Xuân Minh lấy trứng gà còn mang theo nhiệt độ ra, đem một quả cho con trai cầm.

Hai ngón tay nhỏ bé của Triệu Lâm hợp lại cẩn thận cầm, cũng rất vui vẻ, a mẫu chưng trứng gà ăn rất ngon, hưởng ứng nói, "A mẫu, A Lâm muốn ăn trứng gà chưng." Trước đây hắn dù muốn ăn cái gì cũng không dám nói, nhưng mà hiện nay mỗi ngày đều được Đường Xuân Minh nuôi ăn ngon ăn no, lá gan cũng lớn chút, đương nhiên cái này còn giới hạn ở mức Đường Xuân Minh phải nói trước.

"Được, sau này có trứng gà đều cho A Lâm lấy, chỉ cần có trứng a mẫu liền chưng cho A Lâm được không, chờ đến khi lấy gà con trở về cũng giao luôn cho A Lâm, sau này tích góp tiền riêng cho A Lâm." Đường Xuân Minh phất tay mang theo nhi tử nhanh chân hướng về phía phòng bếp, lại vừa miêu tả mỹ cảnh cho con trai.

"Nhất định mỗi ngày A Lâm đều đến xem." Tiểu ca nhi Triệu Lâm theo sát bước chân của a mẫu, cười đến con mắt đều sắp híp thành một đường. Tiểu ca nhi còn không hiểu được cái gì là tiền riêng, nhưng hắn cảm nhận được hắn có thể giúp a mẫu, nuôi gà còn có thể có trứng gà sau này ăn không hết, có thể đổi lấy tiền.

Trong phòng còn có hai con ngỗng nhỏ màu vàng mà Đại Sơn lên trấn trên kiếm được, nhiệt độ bên ngoài dù thế nào cũng thấp hơn, vì vậy sau khi mang về Đường Xuân Minh liền nhanh chóng cho uống chút nước suối cùng thả vào trong phòng, đến buổi tối liền trực tiếp mang vào không gian, ban đầu Trương Tú còn lo

lắng có thể sống được hay không, không nghĩ tới so với lúc mới ban đầu còn có sức sống hơn. Nhưng mà gà con các loại còn phải chờ đến khi trời trở nên ấm áp hơn, nhưng mà Trương Tú đã giúp Đường Xuân Minh tìm nhà chuyên môn ấp gà con đặt năm mươi con, sẽ chờ đến khi gà con nở ra liền có thể mang về được.

Sau khi vào phòng A Lâm liền ngồi xổm trước lồng trúc xem hai con ngỗng nhỏ, Đường Xuân Minh ngồi ở trên giường đếm số ngân lượng còn lại, tiền không đủ tiêu a, chỉ có vài ngày liền bỏ ra gần ba lượng bạc, còn tiền bốc thuốc, tiền đặt cọc mua ngỗng con cùng gà con, lễ đưa đến nhà Lý Chính cũng cần dùng tiền a, hơn nữa còn có dê sẽ mua về nữa, mười mấy lượng bạc này còn có thể dùng được trong vòng bao nhiêu lâu a? Hắn thực sự phải đi thị trấn một chuyến, các loại cây trồng trong không gian đã sắp được rồi a, thời tiết này mà bán rau trên trấn trên thực sự là hốt bạc về, nhưng mà không một ai tán thành quyết định này của hắn, mãi đến tận tháng ba thai nhi mới ổn định hắn mới được ra khỏi cửa xa xa một chút, khiến cho hắn dù có nhiều biện pháp hơn nữa cũng không thể để bạc từ trên đầu mình rơi xuống.

Nuôi gà cùng nuôi dê đều là ý kiến không tồi, cái thời đại này nhà nuôi súc vật quy mô lớn không nhiều, vì sao, nuôi quy mô lớn sẽ dễ dàng sinh bệnh, một khi dịch bệnh bùng phát súc vật đều chết rất nhiều cuối cùng chỉ có thể bù đến mất sạch của cải, nhưng Đường Xuân Minh có không gian trong tay căn bản không sợ, dựa vào thủ đoạn như vậy làm giàu cũng không gây sự chú ý, bằng không giải thích thế nào về chỗ bạc xuất hiện.

Hơn nữa nuôi dê mới tốt, vừa nghĩ tới dê trong đầu hắn liền nghĩ đến hàng loạt món ăn mỹ vị làm từ dê, thịt dê kho, dê nướng, thịt dê xỏ xâu, thịt dê tự nhiên… Không thể nghĩ tiếp nữa, điều này làm cho người không có thịt không vui nhưng sau khi xuyên đến nơi này vẫn chưa ăn được nửa miếng thịt nào, quay đầu lại nhìn con trai, may mà con trai không ngừng nhìn chằm chằm vào con ngỗng nhỏ, không chú ý tới, xoa xoa một chút. Nhưng mà bởi vì đại nghiệp ăn thịt, dê này hắn nhất định phải nuôi, cho dù trong thời gian ngắn không nhìn thấy lợi ích, nhưng đời trước có không ít nơi đem dê trở thành hàng hiệu.

&&&

Chuyện Lý Phong sửa nhà Đường Xuân Minh cũng biết, không gì khác, đứng ở cửa nhà hắn liền có thể nhìn thấy căn nhà bên kia đầy ắp người bận rộn.

Trương Tú nói với hắn: "Ngươi không biết thôi, Phong tiểu tử đưa ra tiền công làm một ngày là mười lăm văn, tuy nói không bao cơm, nhưng làm việc ở nơi này đều bằng làm công hai ngày ở nơi khác, nhưng đáng tiếc Đại Sơn nhà ta đã sớm làm việc trên trấn, bằng không cũng có thể giúp Phong tiểu tử sửa nhà rồi."

Đường Xuân Minh tức giận lườm hắn một cái, nói, "Việc này có thể làm được mấy ngày? Đại Sơn nhà ngươi làm việc trên trấn trên cũng phải gần tháng, tính ra tiền công bên kia càng nhiều, hay vẫn là do ngươi đau lòng Đại Sơn nhà ngươi đi sớm về trễ?"

"Ai nha, hiện tại cái miệng này của ngươi, " Trương Tú xấu hổ tiến đến nhéo gò má của Đường Xuân Minh, "Thực sự là cái gì cũng dám nói." Nhưng mà Trương Tú cũng không dám huyên náo quá phận quá đáng, dù sao còn phải cân nhắc đến tình trạng cơ thể của Đường Xuân Minh, hắn cũng chỉ nói như vậy, nếu như thật sự để cho Đại Sơn trở về không chỉ mình hắn, chính Đại Sơn cũng không nỡ, kiếm được chút tiền cũng đâu dễ dàng, vì vậy bây giờ hắn đối với tình huống của Minh ca nhi cũng có chút bận tâm, trái với bộ dáng không chút bận tâm nào của hắn, Trương Tú thực sự là người vô cùng sốt ruột.

Độ quan tâm của Đường Xuân Minh đối với nhà Lý Phong cũng không cao, bởi vì Trầm phu lang đã đem dê mẹ mang trở về, một dê mẹ lại thêm ba con dê nhỏ, hắn tổng cộng bỏ ra hai lượng bạc, lấy bạc thì thịt cũng đau một trận. Nhưng mà Trầm phu lang cũng là một người nhiệt tình, hắn không chỉ đem dê dắt tới, mà còn lo chỗ Đường Xuân Minh không có cái cho dê ăn, còn lấy một ít cỏ cùng những thứ khác từ bên nhà nuôi dê kia đến cho hắn, cùng hỏi rõ một chút đều cần chú ý khi nuôi dê hộ Đường Xuân Minh, từng cái từng cái đều nói rõ cho hắn, chỉ sợ Đường Xuân Minh không nuôi tốt liền phí hai lượng bạc làm vốn này.

Trước đó, Đường Xuân Minh liền đem chuồng lợn nhà mình sửa lại một chút làm chỗ nuôi dê, đem bên trong cố gắng quét dọn sạch sẽ, tung vôi sống một lượt, lại làm cỏ khô mềm mại chỗ bên trái chuồng. Khi hắn làm những thứ này Trương Tú đứng bên cạnh run như cầy sấy, muốn đoạt lấy việc nhưng Đường Xuân Minh không chịu, nói sau này chẳng lẽ việc gì cũng phải nhờ Trương Tú, chờ đến khi Đường Xuân Minh làm xong cũng chỉ ra một thân mồ hôi cũng không có tình huống dị thường nào khác lúc này Trương Tú mới đem trái tim thả lại trong bụng.

Sau khi dê được mang về Đường Xuân Minh đặc biệt đốt một chậu than cho dê mẹ cùng ba con dê con tắm sạch một chút, Trầm phu lang nhìn thấy Đường Xuân Minh làm việc cẩn thận thu thập cũng sạch sẽ liền đỡ lo không ít.

"Cái nhà kia đã nói rồi, muốn dê mẹ nhiều sữa, có thể cho nó ăn chút đậu tương, trong nhà nếu như không có đậu tương thì đến chỗ ta lấy chút, biết chưa, nó ăn cũng không được bao nhiêu." Trầm phu lang chỉ lo Đường Xuân Minh lại mang theo đồ đến cửa, cố ý dặn dò.

"Được rồi, trong nhà còn có chút, nếu như không đủ ta nhất định sẽ qua lấy, tuyệt đối sẽ không khách khí." Đường Xuân Minh nhấc tay bảo đảm nói.

"Được rồi, ta đi trước, nếu như ngươi có chuyện gì không hiểu có thể bảo ta, ta lại đi hỏi rõ ràng, đem dê nuôi thật tốt trong nhà cũng có thêm chút thu nhập." Trầm phu lang nói xong lại vội vã đi, bên chỗ Phong tiểu tử tuy nói không bao cơm, tuy nhiên vẫn cần phải có người nhìn một chút, đun chút nước làm ít bánh màn thầu, ăn no mới có sức làm việc.

Tiễn Trầm phu lang đi Đường Xuân Minh trở lại chuồng dê, A Lâm dựa theo hắn căn dặn đem dê con cách khá xa lại đây, nhìn thấy A Mẫu trở về liền chỉ vào ba con dê nhỏ dựa vào nhau nằm trên đống rơm, hai con mắt phát sáng nói: "A Mẫu, dê con."

"Đúng, dê con, còn có dê mẹ, sau đó A Mẫu mỗi ngày đều vắt sữa dê cho A Lâm uống, đem A Lâm nhà chúng ta nuôi đến trắng mềm." Đường Xuân Minh nhìn ra được con dê mẹ này rất khỏe mạnh, sữa cũng rất đủ, vú nặng trình trịch, đều sắp kéo dài tới mặt đất.

"Sữa dê? A Mẫu, có ngon như trứng gà chưng không?" Dần dần đã bị nuôi đến có khuynh hướng ăn vặt – A Lâm liếm liếm môi hỏi a mẫu.

"Đương nhiên uống ngon, đến, ngày hôm nay A Mẫu liền vắt chút sữa dê cho A Lâm uống thử."

Đường Xuân Minh chuẩn bị chậu gỗ chuyên để cho dê ăn, đổ chút nước suối rồi đưa đến trước mặt dê mẹ, mới vừa mang trở về thay đổi chỗ ở xa lạ, dù là súc vật cũng sẽ cảm thấy bất an, vì vậy trước tiên cần dùng nước suối động viên nó, khiến nó không bài xích mình tiếp cận thậm chí là vắt sữa. Ngay cả A Lâm cũng yêu thích mùi vị của nước suối, tại sao dê mẹ lại không bị hấp hẫn được, cúi đầu gần chậu gỗ ngửi một cái rồi lại ngẩng đầu nhìn Đường Xuân Minh, cuối cùng không nhịn được liền uống, ba con dê nhỏ khác, Đường Xuân Minh cũng cho uống chút nước suối, thời tiết có chút lạnh, dù thế nào cũng không thể để dê con sinh bệnh.

Nhìn dê bắt đầu uống nước, Đường Xuân Minh thử sờ sờ đầu vú nó, nhưng mà không dám để cho A Lâm tiếp cận, vẫn cứ để hắn tránh xa một chút. Dê mẹ chỉ là ngẩng đầu lên "Mị mị" kêu một tiếng liền lại cúi đầu uống nước, Đường Xuân Minh lại nhân cơ hội cho nó ăn thêm một chút rau xanh trong không gian, mà Triệu Lâm tiểu ca nhi đứng cách đó không xa thấy bản lĩnh thỉnh thoảng lại biến ra được đồ vật của a mẫu không ngừng sùng bái nhìn, a mẫu nói đây là bản lĩnh của thần tiên, không thể nói ra ngoài, nói ra sẽ bị thần tiên lấy mất bản lĩnh của a mẫu, nhưng mà a mẫu thật lợi hại a, sẽ không còn ai có thể bắt nạt a mẫu cùng nó đúng không.

Dê mẹ rất ôn thuần, không hề động đậy mà tùy ý để cho Đường Xuân Minh hành động, Đường Xuân Minh lại đem vú dùng vắt sữa rửa sạch sẽ, lúc này mới nắm lấy bắt đầu vắt sữa. Mới đầu có chút ngượng tay, dê mẹ chỉ kêu to "Mị mị", ai bảo Đường Xuân Minh chỉ có ký ức khi còn bé, lớn lên liền không còn làm nữa, sau khi có không gian mấy năm đó mặc dù hắn có ăn thịt dê, nhưng vắt sữa cái gì đó đều để cho người khác làm, hắn năm đó chỉ thuần túy là hưởng thụ sinh hoạt, làm sao thoải mái là được, đáng đời khiến cho cha hắn trong mộ cũng không vừa mắt.

Cũng may chỉ trong chốc lát liền tìm đúng cảm giác, sữa theo động tác của hắn ào ào chảy vào trong bồn, vắt được hơn nửa bồn mới hết. Đường Xuân Minh đổ một phần ba vào bồn nuôi dê con, còn lại đưa vào trong bếp đổ vào cái nồi đã chuẩn bị kĩ, đốt chút lửa rồi bắc nồi đun sữa dê.

Triệu Lâm vẫn đi theo bên người a mẫu bám lấy góc áo của a mẫu, Đường Xuân Minh cũng không chê hắn vướng chân vướng tay, đi đến chỗ nào cũng đều mang theo, sữa dê có mùi tanh khí nồng, không có mấy người có thể chịu được, nhưng mà Đường Xuân Minh biết rõ một số phương pháp loại bỏ mùi tanh, ví dụ như bỏ thêm lá trà, hoa lài, còn có bột hạnh nhân vào đun cùng, nhưng mà trên tay hắn không có bột

hạnh nhân, nhưng hai loại trước đó trong không gian hắn còn lại một ít, cảm tại tính năng chứa đựng của không gian được phát hiện, bên trong ngay cả tiền mặt cũng có, nhưng mà hiện tại chỉ là một đống giấy vụn, Đường Xuân Minh nhìn thấy cùng cảm thấy đau lòng, mà hai thứ đồ kia cũng bởi vì hắn thích uống trà hoa lài, bên trong trà thả mấy cánh hoa lài đặc biệt thơm.

Lấy chút hoa lài bỏ vào bên trong sữa dê cùng đun, dần dần mùi hoa lài tỏa ra thơm mát, mùi sữa thơm cũng bắt đầu dày đặc hơn.

"A Lâm, xem Đại Mao Nhị Mao có ở nhà không? Cũng kêu đến đây đi." Sữa dê mẹ không nhiều, chỉ có thể để ba đứa nhỏ uống chút, còn Đường Xuân Minh, nuốt ngụm nước bọt, quên đi, để ba đứa nhỏ uống đi, lần sau liền đến phiêm mình.

"Vâng ạ, A Mẫu."

Đường Xuân Minh ở nhà đợi một hồi lâu cũng không thấy a Lâm trở về, liền rút củi chỉ đủ để giữ cho sữa dê được ấm, trong lòng Đường Xuân Minh có chút bận tâm, nhà hắn cách nhà Trương Tú cùng không xa, vài bước liền đến, A Lâm không phải là chưa từng đến, nhưng mà vẫn không trở lại hắn liền không an lòng. Mở cửa viện liền muốn đi ra bên ngoài xem xem, liền nhìn thấy một đứa bé chạy tới, nhìn thấy hắn liền kêu to: "Đường a sao, nhanh, Đại Mao bảo con đi gọi người, Lâm ca nhị bị Triệu Đống bắt nạt."

"Cái gì?!" Đường Xuân Minh vừa nghe liền nổi trận lôi đình, Triệu Đống là ai? Triệu Đống chính là tiểu tử của Triệu lão đại cùng Vương Xuân Hoa, đều là hán tử mười một tuổi, lại bắt nạt tiểu ca nhi mới ba tuổi nhà hắn, coi Đường Xuân Minh hắn là người chết hay sao? Hắn ngay cả Triệu lão ma cũng không sợ, còn sợ cái tiểu hán tử hay sao?

Đường Xuân Minh xoay người liền vào phòng cầm chày giỗ dùng để giặt quần áo đi ra cửa: "Dẫn đường cho ta, A Lâm nhà ta ở chỗ nào? Nhanh."

Tiểu tử kia là thường xuyên chơi đùa cùng Đại Mao, Đại Mao Nhị Mao không dám đi ra, liền gọi tiểu tử này tới báo tin. Tiểu hài này vừa nhìn thấy bộ dáng hùng hổ của Đường Xuân Minh, sợ hết hồn, cái gì cũng không dám nói liền nhanh chóng chạy trước dẫn đường, Đường a sao thật đáng sợ a, cầm chày gỗ muốn đi đánh Triệu Đống sao?

15. Chương 15: Cuồng Đánh

Đường Xuân Minh không nghĩ tới hắn rời mắt một chút là con trai bảo bối của hắn lại bị bắt nạt, lại còn là Triệu gia hắn ghét nhất, đáng ghét! Con trai vốn bởi vì Triệu gia mà tính tình có chút sợ sệt, vì vậy bình thường hắn thường cổ vũ hai con trai của Trương Tú là Đại Mao cùng Nhị Mao đến chơi, có hai tên tiểu tử này che chở không lo tạo thành chuyện gì quá lớn, hơn nữa còn đi trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận được, nếu như nhà Trương Tú quá xa chắc chắn hắn sẽ không để cho con trai qua, chờ đến khi nó dần dần quên mất những chuyện trước kia mới để cho Đại Mao cùng Nhị Mao mang đi chơi đùa cùng những đứa bé khác trong thôn.

Đáng ghét, không để ý liền khiến chuyện xảy ra ngoài ý muốn của hắn!

Đến đích, Đường Xuân Minh nhìn thấy đầu tiên chính là con trai của hắn trên người dính đầy bùn, đôi mắt lần thứ hai khóc đến sưng đỏ, ngay cả tóc cũng đều tán loạn, nhất thời con mắt hắn đều đỏ, đảo mắt liền nhìn thấy tên tiểu tử béo bắt nạt con trai hắn, lửa giận trong mắt liền có thể hóa thành thực thể bốc cháy lên, xông lên phía trước giơ chày gỗ lên đánh một trận no đòn.

"Cho tên tiểu tử thối nhà ngươi bắt nạt con trai ta! Trước đây bắt nạt con trai ta ta không tính, hiện tại còn dám đến trêu chọc ta, để cho ngươi nếm thử mùi vị bị bắt nạt, để cho người lớn như ngươi lại không biết ngại ngùng đi bắt nạt một đứa nhỏ ba tuổi!"

"Oa oa… A Mẫu… Oa oa… Cha… Phong sao muốn đánh chết con trai các người, oa oa… Đau quá, A Mẫu…" Triệu Đống thể trọng siêu nặng bị gậy đột nhiên xuất hiện đánh vào mông, sau đó theo bản năng liền tìm chỗ trốn, chạy trối chết.

Người lớn trẻ con đứng bên cạnh vây xem nhìn thấy liền trố mắt ngoác mồm, người này vẫn là Minh ca nhi sao? Tuy rằng trước đó cùng Triệu gia ầm ĩ khiến cho người khác cảm thấy Minh ca nhi có chút thay đổi, nhưng cũng chỉ cho rằng bị người bắt nạt tàn nhẫn mới bộc phát ra, bằng không thực sự rơi vào kết quả bị bán đi, nhưng mà người cầm chày gỗ đuổi theo một đứa bé cuồng đánh này thực sự là Minh ca nhi sao? Từ lúc nào mà Minh ca nhi trở nên… dũng mãnh như vậy!

"Nói! Sau này còn dám bắt nạt A Lâm như vậy nữa hay không? Không nói? Vậy thì tiếp tục bị roi đánh!"

"Oa oa… Ta không dám nữa, thúc sao, ta không dám bắt nạt nữa, oa oa, đau quá a…" Đau đến nỗi khiến cho Triệu Đống vừa khóc vừa đảm bảo.

"Được rồi, Minh ca nhi, đừng đánh, dù cho hiện tại ngươi tách khỏi Triệu gia những cũng là trưởng bối của hắn, hơn nữa trong bụng còn có hài tử, cũng không thể tức giận như vậy." Xung quanh lập tức có người kéo Đường Xuân Minh lại để cho hắn tỉnh táo lại.

Đường Xuân Minh dựa vào hận thù đem tiểu tử thối đánh một trận, hiện tại bị người ngăn cản chỉ đành dừng tay, người cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn thấy tiểu hán tử béo trước mặt khóc đến nước mắt nước mũi tèm nhem, khi nhìn thấy ánh mắt Đường Xuân Minh thì sợ đến mức rụt người lại, lúc này hắn liền đem gậy gỗ trở thành gậy chống đỡ thân thể, vẫn còn nổi nóng với tên tiểu tử béo này nói: "Nhớ kĩ những gì nói ngày hôm nay, nếu như lần sau để ta biết được, liền không chỉ đơn giản như vậy."

Nhìn quanh một lần, còn có một ít người vẫn chưa kịp phản ứng lại hành động kinh người cùng bạo phát của Đường Xuân Minh, nhưng Đường Xuân Minh không quan tâm đến ý nghĩ của bọn họ, chỉ lo kiểm tra tình huống của con trai, lúc này mới chú ý tới nhi tử đang bị ôm trong lòng một hán tử, mà hán tử kia, trùng hợp là hắn mới gặp một lần, chính là Phong tiêu tử mới gặp thoáng qua tại cửa viện của nhà Lý Chính, bên cạnh hắn còn có tên to con miệng còn há thật to, nước bọt đều sắp chảy xuống, mà Đại Mao Nhị Mao cùng đang đứng cạnh Lý Phong, cùng nhìn hắn sững sờ.

Triệu Lâm tiểu ca nhi trước khi a mẫu đến đã được người dỗ cho không khóc nữa, lúc này liền giãy dụa muốn xuống, thấy a mẫu đánh đường ca một trận, nó bỗng nhiên không sợ. Trước đây khi đường ca bắt nạt nó, a ma mắng hắn, a mẫu chỉ có thể ôm hắn khóc, cha cũng không mắng đường ca, vì vậy mà hắn càng ngày càng sợ hãi đường ca, vô cùng không muốn theo cha và a mẫu đến nhà lớn, nhưng mà hiện tại a mẫu đại phát thần uy, không biết làm sao A Lâm liền không sợ nữa.

"A Mẫu…" Triệu Lâm về phía a mẫu giơ tay lên.

Lý Phong nhìn ca nhi lớn lên rất thanh tú nhưng động tác lại dũng mãnh này một chút, yên lặng mà đem tiểu ca nhi trong lồng ngực thả xuống, hắn mới cùng Dư Mộ đi khỏi nhà Lý Chính, liền gặp chuyện lấy lớn ép nhỏ này thì định giải quyết một chút, người còn chưa làm gì thì ca nhi này đã chạy tới không hỏi chuyện gì liền đánh cho tiểu hán tử kia một trận.

Tuy nói lấy lớn ép nhỏ là không đúng, nhưng mà hắn có thể nói… Đánh thật hay sao?

Thả tiểu ca nhi xuống, Lý Phong lại yên lặng mà nhìn bụng ca nhi một chút, động tác kích liệt lớn như vậy, đối với thai nhi không có ảnh hưởng sao? Nghe nói trước đó thai nhi bất ổn hai lần liền phải nhờ Hồ lang trung khám mà.

Buông mắt xuống, Lý Phong chỉ cảm thấy trong lòng hơi nhói lên một chút, từ khi cha mẹ mất, hắn không còn được hưởng thụ bảo vệ trắng ra như vậy nữa, nếu như cha mẹ hắn vẫn còn, thì sao địa bá sao lại có thể nhẫn tâm đối với hắn như vậy, khẳng định cũng sẽ như ca nhi này cầm đao đến nhà bọn họ nháo đến long trời lở đất đi. Sở dĩ hắn không phá bỏ nhà cũ xây nhà mới, chính là bởi vì đó là do cha mẹ hắn để cho hắn, lúc đó xây nhà hắn còn nhớ cha hắn đã nói, "Cha phải cố gắng kiếm tiền, chờ sau này A Phong cưới ca nhi thì cha cho người ba gia gạch ngói."

Đại Mao cầm tay A Lâm cùng Nhị Mao đi đến bên người Đường Xuân Minh, đem chuyện đã xảy ra nói lại cho Đường Xuân Minh một lần nữa, đang nói, Trương Tú nghe được tin tức cũng chạy tới, hắn cũng không

nghĩ tới chỉ rời nhà một lúc lại xảy ra những chuyện này, Đại Mao Nhị Mao chơi ở bên ngoài, hắn liền đi đến nhà khác mượn mẫu thêu hoa, còn chưa kịp về, có người chạy tới nói với hắn Đại Mao Nhị Mao mang theo Triệu Lâm tiểu ca nhi nháo chuyện với tiểu tử Triệu gia, hắn sợ nhảy cả lên.

Đường Xuân Minh cũng mới biết, hóa ra con trai không tìm thấy Đại Mao Nhị Mao ở nhà Tú a sao liền mò vào trong thôn tìm người, đứa nhỏ này nhìn ngang nhìn dọc chỉ biết gọi Đại Mao Nhị Mao, không nghĩ tới đi được nửa đường liền đụng phải tên tiểu tử thối Triệu Đống này, tiểu tử thôi này luôn luôn bắt nạt A Lâm quen rồi, lập tức liền nắm bùn nhão do tuyết mới tan trên mặt đất vứt về phía A Lâm, còn vừa vứt vừa mắng, đương nhiên những lời mắng kia hầu hết là hắn nghe được từ miệng a mẫu a ma, chờ đến khi Đại Mao Nhịn Mao đuổi tới, trên người A Lâm đều bẩn cả, người cũng ngã trên đất, hai người lúc đó liền nổi giận, cùng Triệu Đống đẩy nhau, mắt thấy chuẩn bị đánh nhau, Lý Phong cùng Dư Mộ đi ngang qua liền khuyên nhủ, cũng răn dạy Triệu Đống vài câu.

"Ông trời ơi, đứa nào đáng chết ngàn vạn lần dám bắt nạt con trai ta…"

Thanh âm này truyền đến, tên tiểu tử Triệu Đống vốn còn co quắp trên mặt đất gào khóc liền nhanh chóng bò dậy, hướng về phía âm thanh phát ra gào khóc nói: "A Mẫu, có người đánh ta, là phong sao đánh ta, oa…" Còn chưa nói xong, lại kêu gào một tiếng, hóa ra là Đường Xuân Minh lại giơ chày gỗ đến đánh tới.

Những người vốn ngăn cản Đường Xuân Minh cảm thấy một người lớn bắt nạt trẻ nhỏ còn có chút quá đáng, để cho tên tiểu tử béo Triệu Đống này ăn chút thiệt thòi là được rồi, để sau này không trêu chọc Minh ca nhi cùng Lâm tiểu ca nhi là được, dù sao tên tiểu tử béo này cũng không phải là người tốt, nhưng hiện tại đều đổi ý rồi, quả nhiên hạng người nào thì nuôi con kiểu đó, hai mẹ con đều một đức hạnh, đơn giản cũng không ngăn cản. Trương Tú biết chuyện xảy ra, cũng vô cùng hận tên tiểu tử béo này, liền một bên nhìn Đường Xuân Minh đánh một bên che chở, Minh ca nhi chính là đang có thai, cũng không thể để tên Vương Xuân Hoa này xông đến.

"A —— tên trời đánh ngươi lại dám đánh con trai ta, Vương Xuân Hoa ta liền liều mạng cùng ngươi ——" cả người xông lại giống như trâu, từ lúc sinh ra hắn cũng không dám đánh Đống nhi một ngón tay nào, hiện nay nhìn thấy con trai bị đánh đến gào thét lên, thù hận trong lòng Vương Xuân Hoa đối với Đường Xuân Minh triệt để bạo phát.

Đều do tên tiện nhân này, quấy nhiễu khiến Triệu gia trở thành trò cười trong thôn, đều do tên tiện nhân này, quấy nhiễu khiến hiện tại Triệu lão ma không cho hắn sắc mặt tốt, mỗi ngày ở nhà làm trâu làm ngựa ngay cả eo cũng không thẳng lên được, nhưng ngược lại con trai nhỏ của hắn thì tốt rồi, Triệu lão ma còn không phải là vì hắn mới liều mạng kiếm bạc, nhưng hắn lại phủi mông lên trấn trên ở, nói cái gì mà muốn ôn tập cùng giao lưu với đồng học, khiến cho một bụng lửa giận của Triệu lão ma hứng về phía hắn cùng đương gia mà trút xuống.

Tên béo Triệu Đống này nâng mông chạy đến sau a mẫu, trốn sau lưng hắn liền hung hăng hô lên, "A mẫu, a sao đánh ta, a mẫu nhanh báo thù cho ta, khiến cho hắn không chết tử tế được, bán hắn đổi lấy bạc cho ta ăn thịt." Mọi người xung quanh liền cả kinh không dám tin tưởng, đây thực sự là những lời mà một đứa bé sẽ nói ra sao? Lúc trước còn có người nghi ngờ Triệu gia có thực sự bức bách Minh ca nhi như vậy hay không, hiện tại không khỏi nghi ngờ phẩm tính của một nhà này, bao gồm cả một nhà Triệu lão đại lúc trước không bị liên lụy đến nhiều.

"Ầm!"

Người ngã ngựa đổ.

Tiếng kêu gào lần thứ hai vàng lên.

Một bóng đen chợt lóe trước mặt Đường Xuân Minh, chờ đến khi hắn nhìn rõ ràng thì, mới phát hiện tên to con bên người Lý Phong đã vọt đến trước mặt hắn chặn Vương Xuân Hoa lại, mà Vương Xuân Hoa lại giống như đụng phải một miếng sắt cứng mà ngã lộn xuống đất, đau đến nỗi cũng kêu gào giống như con trai của hắn.

Tư thế lúc này của Đường Xuân Minh vẫn là hai chân dang ra, hai tay nắm chặt chày gỗ, chày gỗ vung lên làm thành một độ cao 60 độ so với cơ thể, chờ đến ki con trâu kia xông lại thì đánh một đòn mạnh mẽ. Khi thấy rõ Vương Xuân Hoa bị ngăn cản thì trong lòng hắn có chút tiếc nuối, một chút cũng không để ý xem

thân thể hắn có chịu đựng được hay không, còn tưởng hắn vẫn là một đại nam nhân như trước đây, cũng khinh thường hoặc là quên với cái bụng kia của hắn có thể làm những động tác như vậy hay không.

Trương Tú thấy kết của của Vương Xuân Hoa suýt chút nữa ôm bụng cười to, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy tư thái Đường Xuân Minh bày ra, không cười nổi, Minh ca nhi là muốn làm gì, chẳng lẽ hắn còn muốn muốn đánh nhau với tên Vương Xuân Hoa này, cũng không nhìn một chút tình trạng hiện tại của mình, giơ tay ra bấm một chút lên eo Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh kêu lên một tiếng vung tay lên định đánh rồi bỏ xuống, còn không thức thời trừng Trương Tú một chút.

Khóe miệng Lý Phong giật giật, vội vã dời tầm mắt, hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tên đáng chết ngàn vạn lần nào dám chặn ta, ai yêu, giết người a, người đâu a, người bên ngoài đến thôn Bình Sơn của chúng ta giết người rồi! Tên Đường Xuân Minh không biết xấu hổ này dám đánh con trai của ta, tên không biết xấu hổ như ngươi còn dám câu dẫn hán tử bên ngoài đến bắt nạt người nhà họ Triệu chúng ta, mọi người mau đến xem…" Vương Xuân Hoa kêu thảm thiết bò từ dưới đất dậy nhìn thấy hán tử cao to dứng chắn trước tên ca nhi không biết xấu hổ kia, nhất thời liền ngồi dưới đất giãy dụa, nhưng âm thanh liền kẹt ở yết hầu, ánh mắt hán tử kia như dao hướng về phía hắn đâm tới, Vương Xuân Hoa sợ hãi ôm lấy cổ họng của mình, hắn đều sắp không thở nổi rồi.

Dư Mộ chán ghét nhìn về phía tên này, làm bẩn thanh danh của hắn cũng không quan trọng lắm, hắn chính là một hán tử chân chính, nhưng ca nhi nhà người ta không nên bị giội nước bẩn, "Trước đây lão tử ở trên chiến trường từng giết không biết bao nhiêu là man di, hiện tại thêm một mãng phu cũng không có gì khác biệt, dù gì cũng đều nói ta giết người, không giết người chẳng phải là phải gánh chịu cái ác danh này!"

Bộ dáng hung ác giống như sói đói nhìn chằm chằm con mồi trên thảo nguyên, khi thế ép người khiến cho Vương Xuân Hoa run cầm cập, giờ khắc này bọn họ đều tin tưởng tên hán tử này không chỉ nói suông, thật sự tàn nhẫn sẽ ra tay.

Hết chương 15.

16. Chương 16: Ấm Lòng

Vương Xuân Hoa cũng chỉ dám hoành hành ngang ngược trước mặt kẻ yếu, giống như Minh ca nhi trước đây, ngay cả trước mặt Triệu a ma hắn cũng chỉ có thể dùng tâm nhãn mà không phải là vũ lực, nếu như đụng phải người còn ngang ngược hơn hắn, hắn cũng chỉ có thể lùi bước, một Vương Anh ở thôn Trấn Sơn cũng khiến cho hắn không dám đứng ra nói chuyện, huống hồ Dư Mộ là hán tử trong quân đã từng giết người từng thấy máu.

Nhìn thấy bộ dáng bị sợ mất mật như hắn, Đường Xuân Minh liền hào phóng nói, "Quên đi, không cần tính toán với người như vậy, làm mất thân phận, người như vậy chính ta cũng đối phó được. Vương Xuân Hoa, nói cho ngươi biết, nếu như ngươi cùng con trai của ngươi dám to gan bắt nạt mẹ con chúng ta, ta gặp một lần liền đánh một lần!"

Nếu khổ chủ nói như vậy, hán tử như Dư Mộ đương nhiên cũng sẽ không làm to chuyện nữa, khôi phục lại dáng vẻ lãnh khốc trở lại bên người Lý Phong, cũng hướng về phia hắn ném một ánh mắt, lão đại chuyện ngươi để ta làm ta đã làm tốt a, như thế này cũng đủ hù dọa ca nhi hung ác ngang ngược này không dám bắt nạt ca nhi kia nữa.

Không ai đồng tình Vương Xuân Hoa, Vương Xuân Hoa vừa nghe thấy buông tha hắn, vội vội vã vã bò lên rồi nhanh chóng chạy trốn, giống như phía sau đang có chó đuổi theo, con trai của hắn cũng giống như vậy. Đường Xuân Minh liếc mắt một cái, nhìn thấy phía sau quần của hắn có vệt nước khả nghi, lông mày nhướn lên, lần này chỉ sợ trốn ở nhà không dám ra ngoài trong một thời gian dài đi.

"Đại ca tử (*to con, ta thấy xưng hô với người khác mà gọi là to con thì hơi lạ nên để luôn hán việt*), đa tạ." Tuy rằng người này khiến cho mình không thể vung gậy, nhưng Đường Xuân Minh vẫn biết tốt xấu, tên to

con này đứng chắn tước mặt hắn là bởi vì bảo vệ hắn, lại giúp hắn hù dọa Vương Xuân Hoa một lần, không liên lụy đến danh tiếng của hắn, dù hắn cũng không để ý, nhưng người ở thời đại này lại không như vậy.

"Ha ha, " Dư Mộ cười khúc khích gãi đầu một cái, hoàn toàn khác với bộ dáng hung ác lúc trước, "Không cần không cần, còn có, ta tên là Dư Mộ, không phải đại ca tử."

"Đại ca tử thúc thúc, người thật là lợi hại nha, có thể dạy chúng con hay không?" Đại Mao Nhị Mao một mặt sùng bái, đương nhiên, bọn họ cũng rất sùng bái Minh a sao, nhưng mà đại cá tử thúc thúc chỉ cần một ánh mắt cũng khiến cho người khác chạy mất, rõ ràng lợi hại hơn, nếu như bọn họ cũng học được, sau này còn ai dám bắt nạt Lâm tiểu ca nhi.

Khóe miệng Trương Tú giật giật, tiến lên trước mỗi tay nắm lỗ tay của một đứa nói: "Hai tiểu hỗn đản các ngươi, gọi Dư thúc thúc, còn có cảm ơn Dư thúc thúc, ngày hôm nay nếu có Phong thúc thúc Dư thúc thúc, hai tên tiểu hỗn đản các ngươi đến cả A Lâm cũng không bảo vệ được."

Đại Mao lớn tuổi hơn một chút cảm bị nhéo lỗ tai thấy ngay cả trước mặt mọi người là chuyện vô cùng đáng xấu hổ, đặc biệt là trước mặt người nó sùng bái, mặt đỏ tới mang tai, Nhị Mao thì lại trực tiếp kêu lên: "A Mẫu, đau, đau, con không dám nữa, Dư thúc thúc, cảm ơn Dư thúc thúc, A Mẫu người mau buông tay."

Đại Mao thở hổn hển cũng nói: "Cảm ơn Dư thúc thúc."

Dư Mộ đối với người ngang ngược như Vương Xuân Hoa thì hung ác, nhưng đối với ca nhi sảng khoái như Đường Xuân Minh cùng Trương Tú thì không biết làm sao, vội vã giơ hai tay, mặt đều đỏ lên, "Không cần không cần, hai tên tiểu tử rất đáng yêu, chờ ta cùng đại ca cùng chuyển về thì để cho hai tên tiểu tử này đến học mấy chiêu."

Lý Phong cũng nghiêm mặt nói với Trương Tú: "Ca sao không cần khách khí, ta cùng Đại Sơn là huynh đệ, Đại Mao Nhị Mao chính là cháu ta, mau dẫn bọn nhỏ trở về đi thôi." Trên người tiểu ca nhi vô cùng chật vật, cần phải trở về đổi một bộ quần áo ấm áp sạch sẽ khác, nếu không thân thể như như vậy cũng sẽ ốm, ca nhi kia cũng thật là, nói không chừng lại bị động thai khí.

Trương Tú vốn đối với Lý Phong có chút câu nệ, dù sao nhiều năm như vậy chưa từng gặp lại, không biết tính tình sẽ biến thành như thế nào, vừa nghe hắn nói như vậy liền yên tâm, dù sao cũng là huynh đệ cùng họ lớn lên chung với Đại Sơn, cũng không khách khí, kéo Đường Xuân Minh rời đi. Đường Xuân Minh rất buồn bực, ngày hôm nay hắn rốt cuộc cũng nhìn thấy người phi thường trong truyền thuyết, cũng không có cơ hội nói thêm vài câu với người kia, hắn thực sự là rất hâm mộ công phu trên tay tên to con. Nhưng mà lúc trước tên Vương Xuân Hoa kia nói cái gì mà câu dẫn dã hán tử đã nhắc nhở hắn, hắn là một ca nhi mới mất hán tử không nên cùng hán tử chưa lập gia đình có tiếp xúc trực tiếp nào.

Bị Trương Tú lôi kéo chậm rì rì theo ở phía sau, hung khí chày gỗ còn cầm trong tay, Triệu Lâm tiểu ca nhi bị Đại Mao Nhị Mao bảo vệ ở chính giữa, con mắt Đường Xuân Minh khẽ xoay chuyển một vòng, nếu không chờ sau khi bọn họ chuyển về thì để cho Đại Mao Nhị Mao tìm cơ hội thăm dò bọn họ? Đường Xuân Minh nhất thời bị trí thông minh của mình làm cho cảm động.

"Ai ai, A Tú ca, đây là đi nơi nào a?" Sau khi tính toán kĩ xong Đường Xuân Minh lại nhìn về con đường đang đi, không phải đường về nhà a.

"Ta đến nhà Hồ lang trung để hắn bắt mạch cho ngươi, chuyện vừa nãy thực sự là hù doạn người." Trương Tú không yên tâm nhìn cái bụng của hắn mấy lần liền, cũng may sắc mặt khá tốt.

"Không cần, không cần, " Đường Xuân Minh vội khoát tay, "Thân thể ta vẫn khỏe, thật sự, không tin, ta chứng minh cho ngươi xem."

Nói rồi làm bộ như thực sự chứng minh cho Trương Tú xem, khiến cho Trương Tú bị dọa vội vã đè hắn lại, đều sắp tức đến mức nở nụ cười: "Sao ngươi có thể không biết nặng nhẹ như vậy, thực sự là đều bị dọa sợ, được rồi được rồi, tin ngươi, nhưng mà về đến nhà thì phải nghe ta, nằm trên giường đi, nếu như có bất kỳ cái gì cảm thấy không thoải mái thì phải gọi Hồ lang trung ngay lập tức."

"Được, ta bảo đảm." Đường Xuân Minh nâng hai tay, chỉ cần tránh được một kiếp là tốt rồi. Thực sự là khổ đến chết, bị ngươo khác từng lần từng lần nhắc nhở sự thật hắn đang mang tai, giời ạ, chờ đến ngày

nào đó con hắn đi ra, hắn nhất định phải đánh mông con hắn một trận, một chút đều không ngoan ngoãn như A Lâm.

Hôm nay Lý Phong cùng Dư Mộ về nhà xem lại tình hình sửa nhà hiện tại, lại đem tiền công đưa cho Lý Chính, để cho hắn xem tình huống rồi phân phối tiền công. Chờ đến khi hai ca nhi là Đường Xuân Minh cùng Trương Tú đã đi được một đoạn, hai người mới từ từ trở về, Dư Mộ còn cười khúc khích, Lý Phong tức giận vỗ đầu hắn một cái, "Nghĩ gì thế, đây là muốn thành thân sao?"

"Không, không, " Dư Mộ vội vàng thu lại nụ cười trên mặt, làm biểu tình nghiêm túc, "Ta chỉ là cảm thấy tính tình ca nhi như vậy rất tốt, so với những ca nhi nũng nịu uỗn ẹo trong thành thì tốt hơn nhiều, chẳng trách đại ca muốn hồi hương sinh sống."

Lý Phong càng tức giận nhấc chân đạp hắn một cái, hắn cái gì cũng chưa nghĩ đến, nhưng mà khóe mắt nhìn thấy hai ca nhi đi trước hình như là muốn hướng về phía nhà Hồ lang trung, nửa đường lại rẽ một đường khác, Lý Phong rũ mắt, tiểu ca nhi nhà Lý Hạ Căn kia nhìn thấy hắn còn kêu gặp quỷ, nhưng tiểu ca nhi kia hôm nay lại không sợ hắn, trước khi đi còn mềm mại kêu hắn một tiếng "Phong thúc thúc ", khiến cho trong lòng Lý Phong có chút ấm áp.

Trong lòng Lý Phong không ngừng cảm thấy ấm áp, liền ngay cả khi về đến nhà nhớ lại cùng cảm thấy kì quái, A Lâm lại sẵn sàng cho Lý Phông ôm, phải biết rằng trước đó A Lâm bị nuôi tính tình nhất nhát gan, sợ người xa lạ, chứ đừng nói đến là cho người khác ôm.

Trương Tú bưng ba bát sữa dê từ trong phòng bếp ra, không nghĩ giống như Đường Xuân Minh, một bát trong đó là cho Đường Xuân Minh đang có thai, A Lâm một bát, mà Đại Mao Nhị Mao thì cùng nhau uống một bát, Trương Tú nói, để hai tên kia nếm được một chút mùi vị là được rồi, sữa dê bổ người, người mang thai uống càng tốt hơn.

Ba đứa nhỏ ngồi cùng một chỗ uống sữa dê, Trương Tú còn đặc biệt để Đại Mao về nhà một chuyến cầm đường kính còn thừa từ hồi tết lại đây, sữa dê vừa thơm vừa ngọt khiến ba đứa nhỏ yêu thích đến mức không nỡ uống sạch, còn từ từ liếm, đặc biệt là Đại Mao Nhị Mao, ngươi liếm một chút ta lại liếm một chút cùng nhau thay phiên liếm.

"Ngươi cũng đừng nhìn bọn chúng, mau uống bát sữa đi, ta còn nhìn đó, đừng nghĩ chơi xấu." Trương Tú cảm thấy tình tình Minh ca nhi càng ngày càng... linh hoạt, đúng, chính là cái từ này, có lúc lại có chút lẫm lẫm liệt liệt, cái gì cũng đều không để ở trong lòng, ngay cả cái bụng đang có thai còn quên, giống như vừa nãy, nếu như bình thường một ca nhi mang thai sẽ không hùng hổ như vậy, xông lên cùng người khác đánh nhau? Nhưng mà cùng thoải mái hơn trước đây, sẽ không cái gì cũng đều để ở trong lòng, gặp chuyện gì liền trực tiếp giải quyết ngay tại chỗ, sau này sẽ không dây dưa nhiều nữa, giống như hiện tại, báo thù xong liền đem Triệu gia đặt vào sau gáy.

Tuy rằng Trương Tú không hiểu tại sao tính tình Minh ca nhi lại thay đổi lớn như vậy, nhưng không thể nghi ngờ, tình tình như vậy càng thích hợp với hoàn cảnh hiện giờ, nếu như thực sự giống như trước chuyện gì cũng để ở trong lòng chỉ sợ cái bụng này đã không còn, trước đó Hồ lang trung đã rất lo lắng.

Hơn nữa ngay cả Lâm ca nhi cũng được hắn chăm sóc rất tốt, nói thật so với trước đây còn tốt hơn: "Nhắc tới cũng kỳ quái, tại sao A Lâm lại để cho Phong tiểu tử ôm, tuy rằng ta cũng không cảm thấy mặt Phong tiểu tử đáng sợ đến nỗi nào, nhưng nhìn hắn dù sao cũng không giống như hán tử khác trong thôn, cảm thấy không dễ nói chuyện, nhưng mà ta nhìn thấy hắn đối với A Lâm rất tốt."

Đường Xuân Minh nghe Đại Mao cẩn thận nói với hắn tình huống lúc đó, sau khi Lý Phong cùng Dư Mộ đến, là Lý Phong dỗ A Lâm bị bắt nạt đến khóc, Dư Mộ tiến lên đem mấy đứa nhỏ đã nháo thành một đoàn tách ra, có thể đem A Lâm dỗ đến nín khóc có thể thấy được người đàn ông kia tâm địa không tồi, không giống vẻ ngoài lạnh lẽo cứng rắn, nói: "Không phải đều nói tâm tư trẻ con đơn giản, không nghĩ đến nhiều chuyện phức tạp như người lớn, ai đối với nó tốt xấu lập tức liền có thể cảm nhận được, ta nghĩ vị hán tử cùng tộc với Đại Gia nhà ngươi đối với A Lâm rất kiên trì, A Lâm phân rõ được tốt xấu."

"Cái này cũng đúng, chờ đến khi Đại Sơn về ta liền cùng hắn nói chuyện, bên phía Phong tiểu tử kia cũng có thể giúp đỡ nhiều hơn một chút, hắn chỉ có một người sinh hoạt cũng có chút không tiện." Trương Tú cảm thấy lời nói của Đường Xuân Minh rất đúng, cổ nhân đã nói trẻ con có con mắt sáng nhất, thường thường

có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không nhìn được, nếu như Phong tiểu tử quả thực không giống như bề ngoài, có lẽ nên tiếp cận hắn? "Ta nói a, chờ đến khi hắn trở về ở, để Đại Mao Nhị Mao thường xuyên qua đó một chút, thuận tiện mang theo A Lâm đi theo, lá gan của A Lâm cũng sẽ lớn hơn mộ chút."

Đường Xuân Minh cảm thấy đề nghị này tốt vô cùng, A Lâm ngoan ngoãn với một mình hắn là được rồi, với bên ngoài sau này phải hướng về con đường phát triển dũng mãnh mới đúng, mới không bị người bắt nạt, dù cho sau này gả cho người, hừ hừ, dám bắt nạt hắn đánh chết.

Đường Xuân Minh cũng biết chuyện ngày hôm nay cùng chuyện ầm ĩ với Triệu gia lần trước nhất định sẽ có nhiều người nói hắn hung hãn, nhưng Đường Xuân Minh một chút cũng không để ý, thậm chí hắn còn chủ động hướng về phía phương diện này, hắn không hung ác chút mang theo A Lâm là một tiểu ca nhi còn không phải là để người bắt nạt, hắn chỉ muốn hung ác chút để những người muốn bắt nạt hắn cảm thấy sợ, còn những ca nhi như phu lang Lý Chính cùng Trương Tú, chắc chắn sẽ không bởi vì chút danh tiếng này mà không cùng hắn qua lại nữa.

Có một ví dụ vô cùng rõ ràng, đó chính là mẹ kế của hắn, ở thôn Trấn Sơn vô cùng có tiếng hãn phu, không thấy ngày đó Vương Xuân Hoa thấy mẹ kế hắn ngay cả rắm cũng không dám thả, sau khi cha đẻ của nguyên chủ chết rồi, mẹ kế mang theo một tiểu hán tử cũng khiến cho người ta không dám động đến sản nghiệp của cha đẻ hắn đem lại, đem mọi chuyện xử lý thỏa thỏa đáng đáng, tháng ngày trải qua cũng không kém so với thời gian khi đương gia còn sống.

Mẹ kế chính là tấm gương học tập của hắn.

Nếu như một hán tử chỉ bởi vì ca nhi mạnh hơn hắn liền sợ đến nỗi không dám cưới về, vậy hán tử dạng này không cần cũng được, hắn chỉ cần một mình mang theo A Lâm sống tốt là được rồi

&&&

Thôn tây Triệu gia.

Vương Xuân Hoa bị hù dọa đến không khống chế được tiểu tiện, cả người vừa giận vừa thẹn thùng, trên đường về nhà gió thổi lạnh, sau khi về đến nhà liền trực tiếp nằm xuống giường, khiến Triệu lão hoảng sợ vội vàng gọi Hồ lang trung đến, thuận tiện giúp con trai bảo bối của hắn nhìn một chút, từ khi trở về nhà Triệu Đống liền nằm trên giường không ngừng kêu đau, cả người đều đau.

"Hồ lang trung, mẹ bọn nhỏ hắn thế nào rồi? Sẽ không phải là bị doạ sợ đến hỏng rồi chứ?" Triệu lão đại lo lắng nói, một người đang nằm trong ổ chăn không ngừng run, một người nằm trên giường lăn lộn gào thét.

Hồ lang trung sờ sờ râu, nói: "Ta cho phu lang nhà ngươi hai thang an thần, uống sẽ không sao, sau đó a, khuyên phu lang nhà ngươi chừa chút phúc đức, loại hán tử sống sót từ trận đánh với man di phương bắc sát khí trên người là nặng nhất, ngay cả lão phu cũng không dám trêu chọc bọn hắn, phu lang nhà ngươi thì hay rồi, hừ."

Trong một thôn, lại có những người như vậy ở đây, bởi vậy trong thời gian ngắn tình hình lúc đó liền truyền đi, Hồ lang trung cũng nghe được những lời nói kia của Vương Xuân Hoa, dưới cái nhìn của hắn chính là đáng đời, ở trong thôn hoành hành quen rồi lại dám đối với loại hán tử trong quân kia làm trò này, coi mặt của mình lớn đến mức nào a.

Mặt Triệu lão đại lập tức xấu hổ đến đỏ bừng, nửa ngày mới hự hự nói: "Vậy hắn là một đại hán tử cũng không thể đối phó với ca nhi như vậy, xem này đều đem người doạ thành dạng gì."

"Vậy ngươi nói phải làm sao?" Hồ lang trung tức giận lườm hắn một cái, "Nói cho ngươi người như thế đã quen với giết người, chỉ là hù dọa một chút cũng có thể xem là thật, coi như ta không nói, sau này các ngươi làm gì thì làm, chính là làm mất mạng cũng không phải là chuyện của ta." Hồ lang trung để lại hai thang thuốc liềm cầm lấy cái hòm thuốc nhấc chân chuẩn bị đi, đối với Triệu lão đại cũng vô cùng không ưa, nếu thật sự có cốt khí thì tìm đến cửa nhà người ra giúp phu lang của mình hả giận đi, một hán tử ở nhà như ca nhi thì oán hận cái gì? Chẳng trách bị phu lang nắm ở trong tay.

"Đừng, đừng, " Triệu lão đại vừa nhìn Hồ lang trung muốn đi, vội vã cản, "Còn A Đống nhà ta a, ngươi còn chưa nói sao làm a."

"Một ca nhi bệnh nặng mới khỏi còn có bao nhiêu khí lực? Nằm đi, nằm mấy ngày là khỏe, thuốc cũng không cần dùng." Hồ lang trung bỏ lại lời này liền phất tay áo rời đi.

Đi tới trong sân còn nghe được Triệu lão ma còn hùng hùng hổ hổ trong phòng, đơn giản là mắng Đường Xuân Minh là sao chổi gây họa cho mình, Hồ lang trung thở dài lắc đầu, Triệu gia này đúng là càng ngày càng không ra sao, cũng may Triệu gia tam thúc công có thể quản Triệu lão ma, nói rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc, bằng không chỉ sợ lão ma này còn muốn chạy đến cửa nhà Minh ca nhi làm ầm ĩ đi.

17. Chương 17: Chuyện Phiếm

Đường Xuân Minh cũng không quan tâm những tháng ngày qua Triệu gia trải qua như thế nào, chỉ để ý đến những tháng ngày vắt sữa dê cho con trai uống, cũng bởi vì quá thèm thịt hắn liền đưa tiền cho Trương Tú nhờ Đại Sơn nhà hắn lên trấn trên mang mỡ cùng xương và một ít lòng heo về, mỡ chắc chắn không thể thiếu bằng không lúc xào rau không có mỡ A Lâm có thể chịu được nhưng Đường Xuân Minh lại không, mà giá cả của xương cùng lòng heo đương nhiên thấp hơn thịt heo nhiều, cũng giống như trước kia trên Trái Đất, trước khi thực sự chú ý đến chất lượng sinh hoạt thì giá cả những thứ đồ này thấp hơn cái sau nhiều.

Trương Tú cũng chỉ đành thở dài mà không ngăn cản. Dù sao hắn cũng biết lúc mang thai sẽ đặc biệt thèm muốn một thứ gì đó, có thể là Minh ca nhi muốn ăn thịt, huống hồ ca nhi cũng không phải là không hiểu chuyện, đều chọn lấy những phần giá rẻ mà mua.

Nhưng mà chờ đến khi hắn uống canh xương mà Minh ca nhi nấu liền không phản đối nữa, để Đại Sơn định kỳ giúp hắn mang xương về. Ngay cả hai đứa con trai của hắn đều thích uống canh xương ăn cùng bánh bột ngô, lại thêm vài miếng gan heo tim heo gì đó, mùi vị đó thực sự là rất ngon, ăn được mấy ngày, ngay cả Đại Sơn đều cảm thấy hai đứa con trai đều được nuôi đến sắc mặt hồng hào hơn nhiều.

Đường Xuân Minh thì lại cảm thấy có Đại Sơn làm công ở trên trấn trên rất thuận lợi, đi sớm về trễ, có đồ gì muốn mua thì nhờ Đại Sơn, đến buổi tối mang về là được. Chờ đến khi phúc lợi như vậy kết thúc, thời hạn thi hành án của hắn cũng kết thúc, có thể hoạt động được rồi.

Sắp qua tháng giêng thời tiết cũng dần dần ấm lên, trong nhà Đường Xuân Minh cũng có thêm nhiều thành viên khác. Đầu tiên là con chó con Đường Xuân Minh muốn nuôi để bảo vệ nhà rốt cuộc cũng tìm được. Trầm phu lang cũng rất có lòng, hắn tìm được một gia đình thợ săn, mà gia đình thợ săn này lại cũng quen biết Triệu Đại Hổ. Chó nhà hắn rất hung hãn, thường xuyên giúp săn thú, đúng lúc sinh chó con. Gia đình kia biết ca nhi nhà Triệu Đại Hổ muốn tìm chó trông sân cũng không báo giá tiền, để Trầm phu lang ôm một con lại đây. Nghe Trầm phu lang nói con chó này đời trước là chó săn, Đường Xuân Minh nghe xong vô cùng vui mừng.

Thế là sau đó Triệu Lâm tiểu ca nhi lại có thêm sủng vật mới, còn được a mẫu cổ vũ đặt tên cho sủng vật, Tiểu Hoa, Đại Mao Nhị Mao cùng Triệu Lâm cả ngày vây quanh Tiểu Hoa. Ba đứa bé thậm chí còn đem sữa dê của mình phân ra một chút để nuôi nấng Tiểu Hoa. Mỗi khi nghe thấy cái tên Tiểu Hoa này Đường Xuân Minh lại muốn bật cười. Con chó này có huyết thống của sói, sau này lớn lên nhất định rất uy phong, nhưng lại phối hợp với cái tên Tiểu Hoa này thực sự là cảm thấy buồn cười a.

Gà con đã đặt trước cũng được đưa tới, có thêm năm mươi con gà con, trong nhà lập tức náo nhiệt hơn nhiều, mỗi ngày Đường Xuân Minh lại có thêm nhiều chuyện bận rộn hơn, điều này làm cho hắn rất vui vẻ, không cần từ sáng đến tối đều nằm ở trên giường. Những con gà này hắn cũng giống như lúc mới lấy ngỗng con cùng dê con về, trước tiên cho dùng nước suối cùng lá rau trồng được trong không gian cẩn thận nuôi nấng, sau mấy ngày tình hình còn tốt hơn rất nhiều so với lúc mới được đem đến

Ngày hôm đó, Trương Tú bê chậu gỗ ra sông giặt quần áo. Mới ra đến bờ sông liền nghe thấy tiếng nói nghiêm nghị của Vương Mạc vẫn luôn ôn hòa không thích cùng người khác cãi vã "Chịu thiệt thòi cũng chính là ca nhi như các ngươi, chẳng lẽ không biết danh tiếng đối với một ca nhi rất quan trọng hay sao? Ngày đó xảy ra chuyện gì ai cũng biết, lại cố ý truyền ra những chuyện không có thực kia. Từ khi Triệu

Đại Hổ mất Minh ca nhi đi lại trong thôn được mấy lần, các ngươi nói thử xem? Hắn từ lúc nào liền cùng người khác cấu kết làm bậy? Những ca nhi như chúng ta ai lại không ở bên ngoài nhiều hơn hắn chứ?"

"Yêu, lại nói giúp tên kia, cũng không biết Đường Xuân Minh cho ngươi cái gì để ngươi nói tốt cho hắn như thế? Có câu không có lửa làm sao có khói, nếu như hắn thực sự không làm gì, tại sao trong thôn lại lưu truyền những chuyện như vậy?"

"Đúng rồi đó, lại nói ngay cả Triệu a ma đều không phản đối Minh ca nhi cái giá, chúng ta còn không phải là mong Minh ca nhi tìm được một nhà khá giả, nếu là ta, cái hán tử trong quân kia chà chà…"

"Các ngươi …" càng nói càng kỳ cục, Vương Mạc tức giận đến mức đem cây gậy giặt quần áo đập vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe.

Trương Tú bây giờ mới về hiểu được tại sao Vương Mạc tính tình luôn thật thà lại nói lớn như vậy, hắn mới không tốt tính được như Vương Mạc cùng người khác giải thích, "Đùng" một tiếng dùng sức đem chậu gỗ để dưới đất, mấy ca nhi vừa mới nói nhảm kia ngẩng đầu nhìn thấy người đến liền lập tức nhìn nhau rồi ngậm miệng lại.

"Nói đi, nói đi a, Minh ca nhi thì thế nào? Nếu như các ngươi thực sự nghĩ như vậy, tại sao không đến chỗ hán tử đó giúp Minh ca nhi làm mai mối đi? Từng người từng người các ngươi suốt ngày nhìn chằm chằm hán tử nhà người ta, ngay cả hắn thích người nào cũng đều rõ rõ ràng ràng sao? Đến cùng là ai tâm bất chính? Ai quyến rũ hán tử?

"Phi phi, nhà Đại Sơn, ngươi nói nhảm cái gì vậy? Ai tâm bất chính? Ai đi quyến rũ? Con mắt nào của ngươi nhìn thấy?" Một ca nhi chưa đến ba mươi tuổi mặt trắng bệch thả quần áo đang giặc trong tay xuống, ngón tay chỉ về phía Trương Tú Bắt hắn nhất định phải nói rõ ràng.

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy Minh ca nhi quyến rũ người khác thì con mắt đó của ta nhìn thấy ngươi cùng người khác không minh bạch, ai yêu, lần trước ta còn nhìn thấy Trương Hoa Lan ngươi cùng Hoàng Tứ Cẩu đứng nói chuyện ở bờ ruộng a, các ngươi cuối cùng là nói cái gì, dựa vào nhau gần như vậy." Trương Tú căn bản không sợ hắn uy hiếp, mắt nhìn thẳng mà há mồm nói, dù cho không có chuyện gì hắn cũng có thể nói cho ngươi biết được ba, bốn phần, ai bảo Hoa Lan này cùng Vương Xuân Hoa cùng nhà Lý Hạ Căn đi lại thân như vậy.

"Ngươi… Ngươi… Ta căn bản là chưa từng nói chuyện với hắn!" Trương Hoa Lan hoảng hốt, chớp mắt một cái chết cũng không thừa nhận, phải biết rằng lúc đầu hắn được làm mai chính là cho Hoàng Tứ Cẩu, sau đó mới gả cho hán tử hiện tại, hán tử nhà hắn vẫn nhớ chuyện ban đầu, nếu như bị hán tử tóm được hắn nhất định không tránh được một trận đòn, "Ta giặt sạch, các ngươi chậm rãi giặt, ta đi về nhà." Đem tất cả quần áo bỏ vào trong chậu rồi xoay người rời đi, trong lòng hận đến nỗi không thể xé nát cái mồm đó của Trương Tú.

Những người còn lại nhìn thấy sức chiến đấu mạnh nhất đã đi rồi, bọn họ lại càng không thể là đối thủ của Trương Tú, có ca nhi ngượng ngùng nói với Trương Tú: "Tú ca nhi, cái này còn không phải là ta nghe người khác nói bậy sao, chúng ta biết không thể coi là thật, Minh ca nhi là người thế nào chúng ta ở trong thôn chẳng nhẽ không biết được."

"Đúng, đúng, Minh ca nhi còn đang mang hài tử a, sao có thể có thể đi ra đi lại." Lại có người phụ họa.

Trương Tú cũng chẳng thèm tính toán cùng bọn họ, có chuyện của Trương Hoa Lan, chuyện của Minh ca nhi sẽ không bị mọi người bàn tán nữa, đem chậu bưng đến bên người Vương Mạc ngồi xổm xuống giặt với hắn. Hai mắt Vương Mạc lấp lánh mà nhìn Trương Tú, nói, "Tú ca nhi ngươi thực sự là lợi hại, ta nói nhiều như vậy cũng vô dụng, Tú ca nhi vừa đến liền giải quyết. Nhưng mà Tú ca nhi, chuyện ngươi nói giữa Trương Hoa Lan cùng Hoàng Tứ Cẩu là sự thật sao? Bọn họ thực sự nói chuyện ở bờ ruộng sao?"

Đoạn sau liền nhỏ giọng, trong mắt lóe ra ánh sáng tò mò, Trương Tú buồn cười trả lời, "Ta làm gì mà nói mò như bọn họ, nhưng mà thực sự là ta không biết bọn họ nói chuyện gì, ta thấy Hoa Lan chính là chột dạ đi, nên, để hắn nếm thử cảm giác của Minh ca nhi."

Bên cạnh còn có mấy ca nhi lớn tuổi một chút hỏi xem Trương Tú đến cùng là xảy ra chuyện gì, trước khi Trương Tú đến bọn họ cũng xen mồm vào lời đồn đãi của Minh ca nhi, người nhà quê chính là như vậy, thời

điểm nông nhàn không phải là nhà thôn đông làm sao thì cũng là nhà thôn tây thế nào, trong thôn có một hán tử trong quân đến hơn nữa Phong tiểu tử vừa trở về mọi người còn chưa thăm dò được tình huống của hắn, hán tử kia cũng không phải là người dễ chọc, mọi người vô cùng tò mò, vì vậy có lời đồn về quan hệ truyền ra, thực sự là thoải mái lòng nhiều chuyện của mọi người.

Trương Tú đương nhiên rõ ràng những ý nghĩ của những người này, vừa đem quần áo vào trong sông làm ướt, vừa nói: "Ta cũng chính là nói như vậy, lúc đó cách có chút xa, thực sự cũng không rõ ràng, ai bảo Trương Hoa Lan hắn giội nước bẩn lên người Minh ca nhi, ta cũng chỉ là hù dọa hắn một chút."

Hắn vừa nói như thế cũng khiến cho những ca nhi này không hiểu được đến cùng là chuyện như vậy hay chỉ là tình cờ, cũng có người đem chuyện làm mai trước đây của Trương Hoa Lan đùa giỡn một phen, mà những người nói xấu Đường Xuân Minh lúc trước, nhìn thấy Trương Tú căn bản là không để ý đến bọn họ, cũng nhanh chóng thu dọn quần áo rồi rời đi.

Sau khi giặt sạch quần áo đem về nhà phơi nắng xong, Trương Tú suy nghĩ một chút liền quyết định đem chuyện này nói cho Đường Xuân Minh, cũng để cho hắn chuẩn bị tâm lý, vạn nhất sau này đi lại trong thôn nghe được cái gì lại động thai, hoặc là không động thai nhưng lại động tay động chân với những người này, vậy thì không tốt, dáng vẻ cầm chày gỗ đuổi theo người khác lần trước của hắn thực sự quá mức kinh người khiến Trương Tú vẫn nhớ mãi.

Hơn nữa Vương Mạc nói cho hắn, hiện ở trong thôn cái gì cũng nói, có nói về Minh ca nhi cùng hán tử trong quân kia, thậm chí còn nói Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử, nói cái gì mà Phong tiểu tử cũng không chê hắn mang theo hài tử, hơn nữa tuổi của Phong tiểu tử cũng lớn, tướng mạo lại có vẻ hung ác, ca nhi bình thường chỉ sợ cũng không nói được, hai người cùng nhau sinh sống cũng không tồi. Những câu nói này khiến cho Trương Tú nghe được liền tức đến mức nở nụ cười, mặc kệ là Phong tiểu tử hay là vị hán tử Dư Mộ kia, chỉ là không vừa mắt A Lâm bị bắt nạt liền giúp một chút, liền bị những người này nói nhiều như vậy, thực sự là nhàm chán đến hỏng người.

Bây giờ Đường Xuân Minh đều đóng cửa mà sống, bởi vậy Trương Tú đến gõ cửa một chút mới có người đến mở cửa.

"A Tú ca, đây là làm sao, thật giống như tức giận không ít, Đại Sơn cũng không ở nhà a, tức giận với ai?" Đường Xuân Minh vừa đón Trương Tú vào cửa vừa trêu ghẹo, Trương Tú nhất thời không nhịn được liền cười ra tiếng.

Đóng kín cửa, hai người cũng hướng về phía nhà chính, Trương Tú cũng đem chuyện hắn nghe qua cùng Vương Mạc nói cho Đường Xuân Minh, vừa nói vừa để ý đến vẻ mặt của Đường Xuân Minh, vạn nhất tức giận đến thương tổn chính mình thì không có lời, chờ đến khi hai người nói xong cũng đến nhà chính, Trương Tú liếc mắt nhìn thấy hai đứa con trai của mình đang ở trên giường nghiêm túc dùng gậy khoa tay trên bàn cát, nhìn thấy vậy tức giận của hắn cũng không còn, trong lúc đó mặt mày cũng nhanh chóng nhiễm ý cười.

"A Mẫu."

"A Mẫu."

"Tú a sao."

Ba đứa nhỏ ngẩng đầu kêu một tiếng rồi lại cúi đầu, hiện tại ba đứa sau buổi trưa liền đến chỗ Đường Xuân Minh học chữ, nhưng mà giấy bút thực sự là quá đắt đối với những người muốn học chữ, hiện tại kinh tế Đường Xuân Minh cũng eo hẹp liền làm cho ba đứa cái bàn cát cùng que để luyện chữ,mà Trương Tú cũng chỉ muốn cho hai đứa không phải mù chữ chứ không muốn hướng đến con đường thi cử, cảm thấy như vậy rất là tốt. Trong lòng thôn dân, đọc sách tập viết đều là một chuyện rất thần thánh, Triệu lão tam thi được đồng sinh cũng không biết đã khiến cho bao nhiêu người trong thôn mơ ước, Triệu lão ma nói lý quấy nhiễu, nhưng mà vừa nhắc tới đứa con thứ ba của hắn mọi người liền không tự chủ được những chuyện hắn từng làm.

"Trước đây luôn cảm thấy hai tiểu tử này không ngoan ngoãn bằng tiểu ca nhi, suốt ngày ầm ĩ không có được thời điểm yên tĩnh, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy được thời điểm bọn họ có yên tĩnh chăm chú làm việc như vậy, nhờ có Minh ca nhi, có thể giúp bọn nó kiềm chế lại, ta cũng yên tâm hơn nhiều." Trương Tú cảm khái nói.

"Đại Mao Nhị Mao làm gì kém như vậy, ở chỗ này còn có thể giúp ta làm việc a, nói ra vẫn là ta không thể rời được bọn họ a." Đường Xuân Minh biết rõ Trương Tú chỉ nói như vậy, trong mắt trong lòng còn không phải là quý hai đứa con trai nhất, kỳ thực gia trưởng mọi nhà đều như vậy, hơn nữa dưới cái nhìn của hắn, Đại Mao Nhị Mao so với hắn khi còn bé còn hiểu chuyện hơn nhiều, lịch sử đen tối kia của mình khiến cho mình nghĩ lại mà kinh.

"Minh a sao, mau nhìn con viết a, lần này con viết đúng không." Tính tình của Nhị Mao hoạt bát hơn so với Đại Mao, không nhịn được đem khoe hi vọng được Đường Xuân Minh khích lệ, ngay cả a mẫu mình đều để một bên không để ý tới.

Đường Xuân Minh trước tiên để Trương Tú lên giường ngồi, chính mình lại qua nhìn giúp ba đứa nhỏ, chữ trong bàn cát tuy nhìn có chút xiêu vẹo nhưng đều viết đúng, Đường Xuân Minh đương nhiên không keo kiệt khích lệ hắn, Nhị Mao mặt mày mừng rỡ hớn hở. Đại Mao cũng được Đường Xuân Minh khen ngợi, tuy rằng bình thường thận trọng hơn so với Nhị Mao, nhưng lúc này cũng vui vẻ đến con mắt híp lại. Chờ đến khi Triệu Lâm tiểu ca nhi tha thiết mong ngóng nhìn hắn, Đường Xuân Minh nhìn liền mừng rỡ hôn hắn mấy cái, bởi vì tuổi của A Lâm nhỏ hơn rất nhiều so với Đại Mao Nhị Mao, chỉ là đứa trẻ ba tuổi, do vậy yêu cầu của Đường Xuân Minh đối với nó cùng thấp hơn một chút, học chữ cũng ít hơn, nhưng mà không hổ là con trai thông minh của hắn, một chữ cũng không quên đều đã học xong.

"Được rồi, ngày hôm nay chỉ đến đây thôi, đều đi chơi đi."

Đại Mao Nhị Mao hoan hô, nắm tay A Lâm cùng đi tới chỗ Tiểu Hoa, đối với hai dã tiểu tử suốt ngày ở bên ngoài mỗi ngày có được thời gian yên tĩnh như vậy cũng không dễ dàng gì, nhưng mà cũng bởi vì vậy bọn nó lại có cái để khoe khoang với những đứa trẻ khác trong thôn, có thể khiến những tiểu bằng hữu kia hâm mộ vô cùng.

Nhưng mà ai bảo Trương Tú có quan hệ tốt nhất với Minh ca nhi, những gia trưởng của những đứa bé kia cũng chỉ có thể ước ao, nhưng cũng không tiện tới hỏi.

Hiện tại trời lạnh, năm mươi con con gà con đều được thả trong phòng, ngoại trừ buổi trưa chuyển ra ngoài phơi nắng, bởi vì Đường Xuân Minh làm việc rất chịu khó, trong phòng cũng không có mùi gì quá mức. Trương Tú ló đầu nhìn ngó mấy con gà con, lúc trước cảm thấy Minh ca nhi có chút mạo hiểm, hiện tại thấy mỗi con đều sống rất tốt, cũng không khỏi cao hứng, đương nhiên chính hắn vẫn là cẩn thận chút đợi trời ấm hơn rồi mới bắt mấy con về nuôi.

"Ngươi nghĩ thế nào về những chuyện kia?" Trương Tú đem vừa đề tài bàn lại, "Ngươi nói xem rốt cuộc là ai truyền ra? Có phải là Vương Xuân Hoa?" Vương Xuân Hoa đã từng nói Minh ca nhi câu dẫn dã hán tử.

Đường Xuân Minh bĩu môi, thực sự là ăn no rửng mỡ truyền ra nhiều lời như vậy, không cần nói hắn bây giờ cũng không có tâm tư tìm hán tử, một lòng chỉ muốn nuôi con trai tốt cùng làm giàu lên, lại nói, coi như hắn muốn tìm hán tử thì có quan hệ gì đến những người này: "Thích nói những chuyện như vậy, ngoại trừ những người nói nhảm kia còn có ai tin, nói nhiều hơn nữa ta cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà mất khối thịt nào. Nhưng mà ta đoán có lẽ không phải là Vương Xuân Hoa, hắn hiện tại còn đang nằm ở nhà," Tình huống ngày ấy hắn không tin không để lại ám ảnh trong lòng Vương Xuân Hoa, sao có thể nhanh chóng khôi phục nhay nhót trong thôn như vậy, "Ta cảm thấy đôi phu phu bị ép đến mức phải phun đất cùng nhà của cháu trai kia có khả năng hơn."

"Ngươi nói nhà Lý Hạ Căn?" Trương Tú trợn mắt lên, nhưng mà cũng rất nhanh liền vỗ đùi kêu lên, "Ta thấy chính là hắn, ngày đó chính tiểu tử nhà hắn chạy đến Triệu gia tìm Vương Xuân Hoa, con trai nhà hắn thường cùng Triệu Đống chơi đùa thích bắt nạt những đứa trẻ khác."

"Ngươi cũng đừng quá nhạy cảm, ta thật sự không để ý, lại nói không phải ngươi đã vì ta báo thù sao." Đường Xuân Minh vui vẻ nói, Trương Tú cũng thật sự không phúc hậu a, nói như vậy thật khiến cho người ta nghi ngờ, chuyện truyền đi không biết sẽ thành cái dạng gì nữa, hắn đối với Trương Tú thực sự là cảm kích, có thể nói từ khi hắn đến thế giới này Trương Tú là người giúp hắn nhiều nhất a.

Hết chương 17.

18. Chương 18: Xuân Vanh

Đường Xuân Minh cho dê mẹ ăn đậu tương pha nước suối không gian mà sáng nay hắn mới làm xong, hiện tại, dê mẹ có thể một ngày cho sữa hai lần, sau khi tích lại hoàn toàn có thể đủ cho Đường Xuân Minh cùng ba đứa nhỏ uống, Đại Mao Nhị Mao sau khi uống sữa dê xong đều nói chờ đến khi mùa xuân tới liền đi cắt cỏ cho dê ăn.

Đem hai con dê nhỏ bỏ vào không gian, Đường Xuân Minh đi khỏi chuồng dê trở lại phòng, cũng đem mấy con ngỗng nhỏ cùng mấy con gà con đều bỏ vào hết, lúc này mới ôm Tiểu Lâm cùng A Hoa tiến vào không gian, đây là hoạt động thường lệ mấy ngày hôm nay sau khi ăn xong bọn họ đều làm, A Lâm sẽ cười khanh khách chạy theo Tiểu Hoa khắp nơi, mấy con động vật nhỏ cũng hoạt động trong phạm vi Đường Xuân Minh khoanh vùng, mỗi lần Đường Xuân Minh đều sẽ cắt một ít hoa cỏ cho chúng nó ăn.

Ban đầu Đường Xuân Minh còn do dự không biết có nên mang A Lâm mang vào hay không, nhưng không gian càng có ích cho thân thể người hơn nước suối, cũng bởi trong miếng ngọc không gian mới là cốt yếu đi. Hơn nữa sau một thời gian thử nghiệm, Đường Xuân Minh phát hiện A Lâm rất nghiêm túc tuân thủ theo căn dặn của hắn, chưa từng nói với người khác đồ ăn bỗng dưng xuất hiện, cho dù là Đại Mao Nhị Mao chơi rất thân với nó.

Đường Xuân Minh yêu thương A Lâm như con ruột, nếu là người một nhà hắn liền không muốn ngăn cách, cho dù hiện tại gạt A Lâm, nhưng đến khi lớn nhất hiểu chuyện nhất định sẽ phát hiện trong nhà khác thường đi, khi đó phải giải quyết như thế nào? Hơn nữa Đường Xuân Minh hắn cũng tự nhận có bản lĩnh một chút khả nghi cũng không để lộ. Trước đó đấu cùng Triệu gia đã khiến cho hắn mất đi rất nhiều tế bào não, mà bản thân hắn vẫn luôn luôn luôn lười động não, hướng tới chính là cuộc sống ung dung, vì vậy còn không bằng ban đầu liền thẳng thắn với A Lâm, nói cho nó biết đây là một nơi thần tiên tặng.

Bây giờ nhìn thấy A Lâm cười càng ngày càng nhiều cùng với ánh mắt càng thêm ỷ lại mình, Đường Xuân Minh liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Dê con rất thích đi theo sau Đường Xuân Minh không ngừng kêu mị mị, hai con ngỗng con an cư lạc nghiệp ở chỗ này trước tiên liền đảm đương trách nhiệm dẫn dắt đám gà con chơi đùa. A Lâm đã chạy mệt liền cùng Tiểu Hoa trở lại bên người a mẫu, mềm mại kêu, "A mẫu, con cùng Tiểu Hoa đói bụng."

Đường Xuân Minh ngồi xổm người xuống cố ý muốn sờ sờ bụng nhỏ của nó: "Mau để A Mẫu nhìn cái bụng nhỏ của A Lâm có thực sự đói bụng chưa nào." Còn chưa tìm được A Lâm liền cười trước tiên, tiến vào trong lồng ngực của a mẫu chơi xấu: "A Mẫu, ta muốn ăn hồng quả quả, Tiểu Hoa cũng muốn ăn."

Đường Xuân Minh vui mừng đứng dậy cầm lấy tay của con trai hướng về phía nhà gỗ bên kia, nói: "Được rồi, nhưng mà chỉ có thể ăn một quả a, bằng không ban đêm cái bụng sẽ đau, Tiểu Hoa cũng không thể ăn nhiều."

"Được, chỉ một quả." Trong con mắt đen nhánh của Tiểu Lâm tràn đầy vui mừng, mà Tiểu Hoa hình như cũng biết có thể thỏa mãn khát vọng ăn uống, vây quanh Đường Xuân Minh cùng Triệu Lâm không ngừng vui vẻ chạy nhảy. Nó bị Triệu Lâm đặt tên là Tiểu Hoa cũng bởi vì màu lông của nó, màu đen cùng màu nâu hỗn tạp, lông bù xù một đoàn, cho dù sau khi lớn lên sẽ uy phong, nhưng mà hiện tại chỉ là một con cún con người ta nhìn thế nào cũng chỉ cảm thấy ngây thơ đáng yêu.

Hồng quả quả A Lâm muốn ăn thực gia chính là quả cà chua, chua chua ngọt ngọt, ngay cả Đường Xuân Minh cũng thích ăn huống hồ là đứa nhỏ, Đường Xuân Minh lấy từ phòng chứ đồ ra hai quả, một quả để trong tay A Lâm để nó từ từ ăn, một quả ném tới bên người Tiểu Hoa để nó từ từ gặm, Đường Xuân Minh lại chạy đến trong ruộng hái đồ ăn, đợt rau trồng đầu tiên đã có thể hái được.

Cải xanh, cải thìa, rau chân vịt, cải củ, cà, dưa chuột, đương nhiên còn có cà chua vừa có thể làm hoa quả vừa có thể làm món ăn nữa, ngoại trừ cái sau, Đường Xuân Minh cơ bản là chọn các loại rau dưa bản địa, sau này mới có thể quang minh chính đại lấy ra ăn, đương nhiên hắn hiện đang suy nghĩ là làm sao để đem nhóm rau dưa này đổi lấy bạc, dù sao, hắn thực sự đã tìm được cơ hội.

Hắn đem mục tiêu hướng đến bên trong huyện, dù sao quy mô của thị trấn có hạn, còn rất dễ đụng phải người quen, không cẩn thận sẽ lộ ra ngoài, đến lúc đó hắn không cách nào giải thích rõ ràng những loại rau này có được từ đâu, quy mô của huyện lại lớn hơn nhiều, hơn nữa người có tiền cũng nhiều hơn những loại rau dưa này cũng bán được giá cao. Vừa hay, trong lúc nói chuyện cùng Trầm phu lang liền nghe hắn nói mấy ngày nữa muốn đi huyện một chuyến để đưa chút đồ ăn cùng đồ đạc cho hai đứa con trai của mình, Đường Xuân Minh liền chuẩn bị đi nhờ xe,

Ngoài ra, hắn cũng chuẩn bị ươm giống, trồng rau ở mảnh đất trong sân, có thể thu hoạch trước mọi người, những loại rau này có thể quang minh chính đại đem bán trên trấn, xem như là nguồn gốc mình có được nguồn thu. Nhưng mà cứ như vậy, nhiệm vụ của Đường Xuân Minh lại tăng thêm, trước hết phải đem đất trong sân khai hoang, chỉ bằng thân thể này của hắn, Đường Xuân Minh nghĩ mà cảm thấy đau đầu.

Theo thời gian luân chuyển, chuyện Đường Xuân Minh nỗ lực muốn quên đã không có cách nào tiếp tục không để ý nữa, cái bụng hắn đã bắt đầu hiện hình, khoảng thời gian này bởi vì ăn ngon lại dinh dưỡng, khối thịt trong bụng cũng lớn lên, mỗi khi nhìn thấy bụng của mình lồi ra một miếng thịt, Đường Xuân Minh khóc không ra nước mắt, nghĩ đến tình cảnh Minh ca nhi sinh A Lâm trong quá khứ, hắn liền rùng mình, trời ạ, thực sự là những ngày tháng không phải người.

Giống như hiện tại đang ngồi xổm xuống lập tức phải đứng lên, bằng không cái bụng rất khó chịu, may là hái dưa chuột không phải vấn đề lớn, bởi vì làm cái giàn có thể đứng hái. Trong chốc lát, A Lâm ăn xong cà chua liền đến giúp a mẫu giải quyết khó khăn, Đường Xuân Minh không có ngăn cản, tuy rằng người nhỏ tốc độ chậm, nhưng đến cùng cũng giải quyết được một gánh nặng của Đường Xuân Minh,

Những rau dưa thu hái được cẩn thận đặt vào trong sọt, từng sọt từng sọt trước hết đặt ở bên trong ruộng, chờ đến khi ra khỏi không gian Đường Xuân Minh liền vận dụng sức mạnh tinh thần đem vào bên trong phòng chứa. Đương nhiên hiện tại làm cũng được, nhưng hành động như vậy dù sao cũng quá mức kinh người, Đường Xuân Minh cũng không muốn lại giải thích cho con trai hắn học được bản lĩnh của thần tiên a.

Giữa lúc Đường Xuân Minh phát sầu phải thu dọn khoảng đất sau nhà như thế nào để trồng rau thì sức lao động miễn phí lại hiện thân. Đường Xuân Minh ngẩng đầu nhìn trời, ông trời đối với hắn thực sự khá tốt mà, mà Đường Xuân Vanh bị ca ca hắn Đường Xuân Minh coi là sức lao động miễn phí đưa tới cửa, bị ca ca hắn nhìn liền tê cả da đầu đánh giá lại cách ăn mặc của mình, giống như trước đây a, vậy vì sao ca ca lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn?

"Ca, ngươi đang làm gì? A Lâm đâu? Cữu cữu đến rồi." Trực giác của Đường Xuân Vanh nhắc nhở hắn vẫn nên tránh đi trước đã, liền bắt đầu tìm Lâm tiểu ca nhi để tránh khỏi Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh đưa tay chỉ về hướng chuồng dê: "Đều ở chỗ đó cho dê ăn a, Đại Mao Nhị Mao đều ở đó, đúng rồi, chính là chỗ chuồng lợn trước kia."

Đường Xuân Vanh dùng tốc độ nhanh gấp hai lần trước kia chạy đến đến chuồng dê, vừa đến gần liền nhìn thấy ba cái đầu tập trung lại một chỗ, còn có tiếng dê kêu mị mị, cảm giác sân của ca ca so với trước đây có sức sống hơn nhiều.

"Cữu cữu a." A Lâm nghe được tiếng kêu liền ôm Tiểu Hoa chạy đến chỗ hắn, có lễ phép kêu một tiếng, Đại Mao Nhị Mao cũng gọi cữu cữu theo.

Đường Xuân Vanh đáp một tiếng, xem sắc mặt của A Lâm, quả nhiên tách ra khỏi Triệu gia thì tốt hơn, mới không bao lâu liền nuôi đến tốt hơn rất nhiều so với lần trước, "A Lâm nhớ cữu cữu không? Cữu cữu mang kẹo đường cho A Lâm nha, Đại Mao Nhị Mao cũng có phần."

Đại Mao mím môi rụt rè nói tiếng cảm ơn, Nhị Mao biểu hiện liền trực tiếp hơn nhiều, nhưng mà cũng bởi vì đã theo Đường Xuân Minh học chữ bọn họ đều tự nhiên không giống như dã tiểu tử trong thôn, vì lẽ đó lúc đối mặt người ngoài còn thể hiện ra lễ phép nề nếp, thời điểm Trương Tú nhìn thấy cũng không khỏi châm biếm hai tên tiểu hầu tử này.

Mà Tiểu Hoa được A Lâm ôm vào trong ngực liền hướng về phía Đường Xuân Vanh kêu lên,

Cổ họng nhỏ mềm mại không hề có sức uy hiếp lực nhưng cũng liều mạng kêu thề phải bảo vệ tiểu chủ nhân, A Lâm vội vã vỗ Tiểu Hoa dỗ: "Tiểu Hoa, đây là cữu cữu, không được sủa a."

Tiểu Hoa dùng cổ họng nhỏ kêu hai tiếng mới không cam lòng dừng lại, xoay người vùi vào trong ngực tiểu chủ nhân dùng mông gặp người, Đường Xuân Vanh không biết vì sao cảm giác được con chó con này hình như là xem thường hắn: "Đây là con chó con ca mang về cho con sao, gọi Tiểu Hoa?" Được rồi, danh tự này rất thông dụng dễ hiểu, hình như còn là chó cái a.

Kỳ thực a, Tiểu Hoa chính là chó đực.

"Đúng vậy, Tiểu Hoa, mau chào cữu cữu." A Lâm cầm lấy chân trước của Tiểu Hoa giơ giơ lên "Cữu cữu, Tiểu Hoa vô cùng nghe lời, A Mẫu nói Tiểu Hoa lớn rồi sẽ giúp chúng ta trông sân."

"Đúng, Tiểu Hoa lớn lên sẽ rất lợi hại." Còn nhỏ như vậy liền biết hướng người khác nhe răng.

Đường Xuân Vanh sờ sờ mũi, kỳ thực thật không tiện, thời điểm lần trước đến quá vội vàng, chỉ lo lắng chuyện của ca ca, đã quên phải mang đồ ăn vặt cho tiểu chất nhi, mãi đến tận lúc gần đi trong lòng hắn mới lo lắng chuyện này, vì vậy lần này được a mẫu đồng ý cho đến nhà ca ca, hắn đặc biệt đem tiền tiêu vặt mình tiết kiệm được mua một bao kẹo mang đến.

"Đến, mỗi người hai khối, còn lại đều để ở chỗ a mẫu A Lâm, ăn xong lại đi xin." Ba đứa nhỏ đều nhìn chằm chằm bọc nhỏ trong tay Đường Xuân Vanh, dù cho hiện tại Tiểu Lâm không thiếu ăn, nhưng mà đã lâu rồi chưa được ăn kẹo. Tiếp nhận hai khối, một khối bỏ vào trong miệng, ngọt nị nị, ăn thật ngon, còn lại một khối cho A Mẫu.

&&&

Đường Xuân Vanh ôm A Lâm, trong lồng ngực A Lâm ôm Tiểu Hoa, phía sau là Đại Mao Nhị Mao, đoàn người liền tiến vào trong nhà, Đường Xuân Minh nhìn thấy liền nhịn cười, trong mắt hắn Đường Xuân Vanh chính là đại hài tử, hiện tại nhìn thấy vừa vặn chính là dẫn đầu bọn nhỏ.

"Ca, ngươi nói cái gì?" Đường Xuân Vanh thả tiểu chất tử xuống không nghe rõ liền hỏi.

"Không có gì." Đường Xuân Minh bận tâm đến tự ái của đệ đệ nên không đành lòng nói thẳng, "Ngươi đến chỗ ta a mẫu không nói gì chứ, đến vừa lúc, chỗ của ta cần ngươi giúp làm đất a."

Đường Xuân Vanh giờ mới hiểu được tại sao lúc hắn mới đến ca ca lại có vẻ mặt đó, lại có chút vui mừng vì mình tới đúng lúc, liền nói: "Ca, ngươi nghỉ ngơi đi, mấy chuyện cần sức lực thì để ta làm, phía sau viện là đất trồng rau đúng không, cuốc ở đâu? Ta dành thời gian ngày hôm nay giúp ngươi làm xong."

Đường Xuân Minh bị hắn làm cho cảm động, đệ đệ tốt như vậy hắn nhất định phải xem trọng, không thể để cho người khác lừa. Có thể là do mẹ kế quá hung hăng, tính tình của A Vanh so với những hán tử bình thường có vẻ yếu hơn mấy phần, nhưng mà không phải là không thay đổi được, lần trước không để ý đến a mẫu phản đối liền chạy đến chỗ mình, còn có hành động này của hắn.

Đường Xuân Vanh vẫn giống như lần trước mặc trường sam đến đây, Đường Xuân Minh mở rương ra tìm quần áo ngắn cho hắn, thời điểm Đường Xuân Vanh vào nhà liền nhìn thấy mấy con gà con được thả trong phòng, từng con từng con đều vô cùng có sức sống, kêu chít chít, A Lâm vui mừng nói cho cữu cữu, "Đây là a mẫu giao cho A Lâm nuôi, sau đó sẽ kiếm trứng gà, bán lấy tiền."

"A Lâm thật là ngoan!" Trong lòng Đường Xuân Vanh chua xót, vì A Mẫu, vì ca cùng A Lâm còn có đứa bé trong bụng của ca, hắn nhất định phải thi được công danh, thân nhân của hắn mới sẽ không dễ dàng bị người bắt nạt. Nếu như hắn có công danh tú tài, A Mẫu không cần khổ cực như vậy, ca ca không cần bị người cưỡng bức tái giá, A Lâm là một tiểu ca nhi nhỏ như vậy cũng sẽ không bị người đánh chủ ý tới. Lần trước nhìn thấy ca ca khổ cực như vậy mới thoát khỏi Triệu gia, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, tất cả những thứ này còn không phải là bởi vì hán tử Đường gia duy nhất là hắn quá vô dụng hay sao, vì vậy lần này hắn liền không muốn nghe lời a mẫu làm ruộng.

"Sau này cữu cữu cũng kiếm một đống tiền cho A Lâm, rất nhiều rất nhiều, để A Lâm dùng thế nào cũng đều không hết, cũng sẽ không có người bắt nạt A Lâm." Đường Xuân Vanh vuốt đầu A Lâm hướng.

"A Lâm cũng kiếm tiền cho a mẫu." A Lâm nghe không hiểu điều phức tạp, chỉ chỉ vào mấy con gà con trong chuồng nói.

"A Lâm chúng ta cũng giúp ngươi nuôi." Đại Mao Nhị Mao cũng tỏ thái độ. Nếu như lời này để Trương Tú nghe được, không biết nên tức hay nên cười, nhất định sẽ nói với Đường Xuân Minh, nhìn hai tiểu hán tử của ta này, hoàn toàn là nuôi trong nhà ngươi, trực tiếp đưa đến nhà ngươi được không.

Đường Xuân Minh đương nhiên nghe được đoạn đối thoại của đệ đệ cùng con trai, cảm động tự nhiên không thể thiếu, tuy nhiên chỉ làm như không nghe thấy, tìm được quần áo liền đi ra, vẫn là quần áo cũ của hắn đệ đệ hẳn là có thể mặc được đúng không, nghĩ như vậy tâm tình cảm động đều bay sạch, chỉ còn dư lại đau khổ, vóc người của ca nhi không cao to bằng hán tử, sau khi gả tới thôn Bình Sơn sinh sống khổ cực mấy năm liền khiến cho cơ thể không phát dục được, Đường Xuân Minh đại khái cũng chỉ cao có mét bảy.

Quả nhiên, sau khi Đường Xuân Vanh mặc vào, chỉ cần hơi hơi xắn tay áo ống quần liền không thành vấn đề. Đường Xuân Minh cho ba đứa nhỏ học chữ ngày hôm nay xong liền mang theo Đường Xuân Vanh hướng về phía hậu viện, Đường Xuân Vanh không nghĩ tới ca ca còn dạy mấy đứa bé biết chữ, nhưng mà cảm thấy cách làm của ca ca rất tốt.

"Ca, sau này rảnh rỗi ta cũng dạy bọn nhỏ được không."

"Việc học của ngươi quan trọng, dạy vài chữ ta vẫn có thể làm được, nếu như Đại Mao Nhị Mao có cơ hội đến học đường thì hãy nói sau. Còn ngươi thì thế nào? A Mẫu là để ngươi tiếp tục đọc sách hay là về nhà?" Đi qua gian nhà là đến hậu viện, hắn thả xuống dụng cụ trong tay, Đường Xuân Minh liền hỏi đệ đệ, đối chiếu với kí ức của nguyên chủ, hắn cũng có thể cảm giác được mẹ kế không có quá nhiều hảo cảm đối với người đọc sách, tất cả đều là do cha bọn họ tạo thành ấn tượng xấu, hơn nữa, đối với người trong thôn mà nói, muốn đọc sách kiếm được công danh thực sự rất khó.

Đường Xuân Vanh cúi đầu cầm cái cuốc bào một chút, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía ca ca nói: "Ca, ta muốn đọc sách, muốn thi công danh, có nhưng mà a mẫu không quá tán thành. Ca, ngươi cũng nhìn thấy, Triệu Bình Xuyên chỉ là một học trò nhỏ nhưng a mẫu của hắn lại dám ngang ngược ở thôn này như vậy, nếu như ta có danh tú tài, ít nhất sau này Triệu gia cũng không thể bắt nạt ngươi được nữa."

"Có thể thi ra được công danh đương nhiên là tốt, không nói những thứ khác, ít nhất thuế má trong nhà sẽ được miễn." Ở cổ đại, tất cả đều là thấp kém chỉ có đọc sách là cao quý, một khi thi đỗ công danh, liền giống như là cá chép hóa rồng, Đường Xuân Minh còn nhớ đến bài học Phạm Tiến trúng cử lúc còn đi học, một đám lớn tuổi như vậy vẫn đọc sách thi công danh, không phải là muốn ngày nào đó chuyển thân được hay sao. Không nói đến chuyện sau này có thể trúng cử làn quan được hay không, chỉ cần thi được tú tài liền có thể miễn được thuế lao dịch, Đường Xuân Minh liền cảm thấy rất có lợi.

"Ca, ngươi cũng tán thành đúng không." Hai mắt Đường Xuân Vanh nhất thời sáng lên.

Đường Xuân Minh nở nụ: "Ngươi muốn thuyết phục a mẫu cũng không thể nói đến ta, bằng không chỉ có thể phản tác dụng, a mẫu càng không đồng ý. Không bằng ngươi thương lượng cùng a mẫu một chút, có thể định ra một thời gian, giống như lấy hai lần viện thí làm, nếu như có thể thi được tú tài a mẫu liền không thể ngăn cản ngươi, nếu như trong vòng sáu năm thi không được, vậy ngươi liền tùy theo a mẫu sắp xếp, về nhà cưới ca nhi sinh con đi."

Đường Xuân Vanh nghe được phần trước thì cảm thấy thỏa đáng, trong lòng vô cùng đồng ý, tình trạng trong nhà hắn cũng không cho phép hắn tiếp tục thi, hai lần viện thí như ca hắn nói vừa vặn, nhưng nghe được nội dung phía sau mặt liền đỏ bừng, sau đó vội vã quay đầu làm việc, không để ý đến ca.

Thẹn thùng, Đường Xuân Minh mướn cười một trận, nhưng vẫn an ủi đệ đệ nói: "Hai năm qua ca hết cách rồi, chờ đến khi trong tay dư dả thì ngươi cũng chỉ cần đọc sách thôi, ca ủng hộ ngươi." Đường Xuân Minh tin tưởng mình tuyệt đối có thể làm được, hơn nữa đây cũng coi như hắn đầu tư cho đệ đệ, nói vậy bên phía mẹ kế kia cũng sẽ bởi vì hành động của hắn như vậy mà đồng ý qua lại với hắn đi, dù sao trng mắt mẹ kế quý giá nhất chính là A Vanh a.

19. Chương 19: Nhiệt Tình

Đường Xuân Vanh cùng người đọc sách Triệu Bình Xuyên không giống nhau, đến ngày mùa học đường liền cho nghỉ học, sau khi hắn về sẽ làm việc cùng a mẫu, không giống Triệu Bình Xuyên chỉ còn thiếu mỗi cơm đến há mồm, áo đến đưa tay thôi, sau đó Trương Tú hết bận chuyện trong nhà liền đến nhà Đường Xuân Minh xem con trai, lại cùng giúp một chút, kết thúc một ngày, gần một mẫu hậu viện đã được thu thập đến chỉnh tề.

Đường Xuân Minh kêu xe bò trong thôn đưa A Vanh về, lại dặn dò, "Cố gắng thương lượng cùng a mẫu, không được thì cứ bám lấy, ngươi nên biết, a mẫu coi trọng nhất chính là đứa con trai là ngươi, vì vậy cho dù ban đầu có phản đối nhưng cuối cũng sẽ theo ý ngươi."

"Ca ngươi yên tâm, ta lớn rồi, hiểu chuyện, sẽ không khiến a mẫu tức giận, ca chính ngươi ở nhà cũng cần cẩn thận một chút, có chuyện gì thì để người truyền tin đến học đường của ta hoặc chỗ a mẫu." Đường Xuân Vanh phất tay một cái ngồi lên rồi xe bò, ý bảo ca hắn nhanh về đi.

"Đại bá sao nói ngươi muốn đi huyện sao?" Sau khi về đến nhà, Trương Tú đang chơi cùng A Lâm liền hỏi hắn.

"Đúng vậy, khoảng thời gian này ở nhà sắp mốc meo, vừa vặn mang Lâm ca nhi đi ra ngoài dạo mở mang thêm chút kiến thức." Đường Xuân Minh lấy cớ như vậy trả lời.

"Vậy trên đường ngươi cẩn thận một chút, nếu như Đại Sơn còn chưa kết thúc công việc trên trấn, trong nhà không có người làm, nói không chừng ta cũng đi cùng ngươi, còn có thể trông ngươi một chút." Trương Tú tiếc nuối nói.

"Có Trầm phu lang ở đây, có cái gì không yên lòng."

Đệ đệ mang đến một bao kẹo, Đường Xuân Minh ngoại trừ ăn một khối A Lâm để lại cho hắn, còn lại đều để lại, làm bài tập khen thưởng mỗi ngày cho ba đứa nhỏ, Đại Mao Nhị Mao vô cùng vui mừng, bọn họ cũng chỉ có thể ăn được một ít lúc tết đến, bình thường a mẫu đều rất tiết kiệm.

Nhắc đến lời đồn đãi truyền ra trong thôn lúc trước, kết quả chứng minh suy đoán của Đường Xuân Minh là đúng, kết quả này vẫn là do Đại Mao Nhị Mao lừa được từ miệng những đứa trẻ khác trong thôn, khi Trương Tú nói cho Đường Xuân Minh, hắn không nói gì chỉ lắc đầu, chẳng trách mấy ngày trước Đại Mao Nhị Mao lại hỏi hắn một số chữ lạ viết kiểu gì, hóa ra là dùng để làm ngoại giao với những đứa trẻ khác đi.

Thôn dân, không có nhiều chú ý giống như nhà giàu, lúc nói chuyện còn phải tránh mặt trẻ con, có lúc những lời từ miệng trẻ con mới càng thêm chân thực. Đại Mao Nhị Mao dùng cách dạy những đứa trẻ khác viết tên của mình như thế nào làm thủ đoạn ngoại giao của mình, từ trong miệng bọn chúng tìm hiểu được những lời đồn đãi trong thôn đến từ đâu, kết quả thăm dò thực sự là a sao nhà Lý Hạ Căn.

Đường Xuân Minh đúng là thông qua chuyện này cảm thấy Đại Mao Nhị Mao đều rất thông minh, có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, chờ đến khi kiếm được tiền rồi thì nên mua sách cùng giấy bút, muốn dạy bọn nhỏ nhiều kiến thức hơn chút, ngược lại đến lúc đó bụng hắn càng lúc càng lớn nếu muốn ra ngoài cũng không có cách nào, chỉ có thể ở nhà. Cái này cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn muốn nhanh chóng kiếm được chút tiền, sinh con nuôi trẻ đều cần dùng tiền không ít, hơn nữa lại không có sức làm việc bên ngoài, dù thế nào cũng cần phải có chút bạc trong tay mới có thể yên tâm được.

Trời vừa mới tảng sáng, Đường Xuân Minh liền mang theo A Lâm khóa cửa ra ngoài, đem chìa khóa giao cho Trương Tú để hắn giúp trông nhà cùng chăm sóc dám động vật nhỏ, một lớn một nhỏ đến nhà Lý Chính. Trầm phu lang cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng mà bất ngờ chính là, Đường Xuân Minh lại có thể nhìn thấy được một nhân vật chính trong lời đồn mấy hôm trước, Lý Phong, mới nhớ tới, mấy ngày nay vội vàng thu thập, đều đã quên chuyện nhà hắn đã sửa tốt đã trở về trong thôn, Đại Mao Nhị Mao vội vã muốn đi liền bị Trương Tú khuyên nhủ, bởi vì mới vừa chuyển về có rất nhiều chuyện cần phải lo, Trương Tú cùng thường đi sang bên đó giúp một số chuyện.

Trầm phu lang vừa nhìn thấy Đường Xuân Minh xuất hiện liền nói với hắn: "Minh ca nhi, đây là Phong tiểu tử, ngươi cũng biết đúng không, vừa vặn ngày hôm nay hắn cũng muốn đi huyện liền kết thành một nhóm, dọc đường đi có hắn chúng ta cũng có thể an tâm chút." Trầm phu lang không phải không biết lời

đồn trong thôn, nhưng mà chuyện giữa hai người hắn lại quá rõ ràng, từ Trương Tú cũng biết Minh ca nhi cũng không ngại, hắn cũng không có gì hay cấm kỵ .

Kỳ thực, trong thôn cũng không có nhiều người gán ghép hai người với nhau, dù sao Lý Phong tuy rằng lớn tuổi chút nhưng nói thế nào cũng là hán tử chưa kết hôn, mà Đường Xuân Minh lại là ca nhi đã có con, ca nhi đã từng gả một lần lại còn có con cũng chỉ có thể tìm một phu lang đã mất phu thôi.

Đường Xuân Minh đương nhiên không ý kiến: "Ta chỉ cần có thể đi nhờ xe liền được, lại nói lần trước lúc A Lâm bị bắt nạt vẫn là vị đại ca này giúp một phen, A Lâm, chào Phong thúc thúc đi."

"Phong thúc thúc." A Lâm bám vào góc áo của a mẫu, con mắt đen láy đã sớm nhìn thấy Lý Phong, còn nở nụ cười đáng yêu, có thể thấy được chuyện xảy ra ngày đó vẫn còn ở trong lòng của nó a.

"Ngoan, thúc thúc mang con lên xe, đến." Lý Phong ngồi xổm xuống đưa tay ra, A Lâm quay đầu lại trưng cầu ý kiến của a mẫu, Đường Xuân Minh gật đầu, A Lâm liền thả tay ra hướng về phía Lý Phong, Lý Phong liền ôm cao lên, sợ đến mức A Lâm nhanh chóng ôm lấy cổ Lý Phong, trong chốc lát liền có tiếng cười khanh khách vang lên.

"Chúng ta cũng đi thôi, đồ vật đều để ở trên xe, đến, ta đỡ ngươi, cẩn thận dưới chân một chút." Trầm phu lang cũng có chút giật mình, Lý Phong lại ở chung với A Lâm tốt như vậy, nhưng mà chăm sóc Minh ca nhi vẫn là quan trọng.

Kéo xe chính là con la lớn, là gia súc trong nhà Lý Chính, chờ đến khi Trầm phu lang cùng Đường Xuân Minh ngồi lên xe, Lý Phong ngồi ngoài xe liền đem A Lâm chuyển cho Trần phu lang, A Lâm cũng ngoan ngoãn không muốn chen bên người a mẫu, chờ đến khi Lý Phong đánh xe, xe la bắt đầu chạy.

Trong thôn nhà có thể nuôi được gia súc không nhiều, con la lớn này của nhà Lý Chính là để cho nhà mình dùng, một hộ khác trong thôn chính là tam thúc công cùng Triệu lão lục nuôi một con trâu, tuy nhiên gia cảnh còn kém xa nhà Lý Chính, trâu nhà hắn ngoại trừ mùa thu dùng để canh tác, bình thường đều để người trong thôn đi lên trấn, người trong thôn muốn đi chỉ cần hai đồng liền có thể đi được một chuyến, Triệu lão lục phải dựa vào những cái này để trợ cấp gia đình. Trước đó Đường Xuân Minh đưa đệ đệ A Vanh về nhà chính là đi nhờ một chuyến xe của hắn.

Xe la nhà Lý Chính ngoại trừ trên đường gặp phải người trong thôn thì cũng sẽ cho đi nhờ miễn phí một chút, người muốn chiếm chút tiện nghi hoặc là muốn tiết kiệm một hai đồng tiền cho trẻ con ăn vặt vừa sáng liền đứng bên đường chờ, cho nên khi đến cửa thôn, mấy chỗ trong xe liền có người ngồi đầy, A Lâm vẫn ngoan ngoãn ngồi trong lòng Trầm phu lang, không hoạt bát như lúc trước không có người ngoài. Những người tới này có một người mà Đường Xuân Minh vô cùng quen thuộc, chính là phu lang của Lý Hạ Căn, nhìn thấy hắn còn cười cười chào hỏi mình, Đường Xuân Minh cảm thấy da mặt người này không phải là dày bình thường.

Kỳ thực trấn trên cùng huyện không cùng một hướng, sau khi thả bọn họ xuống ngã ba đường, bọn họ chỉ cần đi bộ một lúc liền có thể đến được trấn trên, dù thế nào cũng đều tiết kiệm được chút tiền. Trên giao lộ, xe bò của Triệu lão lục cũng ở đó, nhìn thấy xe la của Lý Chính liền lên tiếng chào hỏi Trầm phu lang, "Lại muốn đi huyện thăm hai đứa nhỏ sao?"

"Đúng vậy, còn không phải là ta lo bọn họ ăn không được no mặc không đủ ấm sao, đưa ít đồ qua, Lục thúc, chúng ta đi trước nhé." Trầm phu lang cười trả lời.

"Được rồi, trên đường cẩn thận, hôm nay có Phong tiểu tử đánh xe cho ngươi a, có thể được món hời lớn a, ha ha." Triệu lão lục cũng là người sảng khoái, nhìn bộ dáng như hơn năm mươi, sáu mươi tuổi.

&&&

Đường Xuân Minh ban đầu đối với nhà Lý Hạ Căn không nhạt không mặn, ở trên xe rất yên tĩnh, mà người sau dùng giọng nói lanh lảnh đặc biệt đâm vào màng tai hắn làm cho hắn đặc biệt khó chịu, Đường Xuân Minh từ đầu liền cảm thấy âm của hắn rất đặc biệt, giống như người có giới tính thứ ba ở Trái Đất thời cổ đại, thái giám, lúc cười thì ục ục như gà mái vừa đẻ trứng.

Gà mái lại ục ục nở nụ cười: "Các ngươi có biết không, tại sao mấy ngày hôm nay Trương Hoa Lan trốn trong nhà không ra? Ngày hôm qua ta đi ngang qua nhà hắn liếc mắt nhìn, ôi, tên kia bị đánh thật thảm,

bị hán tử nhà hắn đánh cho hai bên mặt đều thũng, ngay cả nói đều không rõ ràng, hại ta suýt chút nữa không nhận ra được, cũng khó trách trong lòng Trương Hoa Lan còn nhớ đến Hoàng Tứ Cẩu a, nếu là ta a, tuy rằng Hoàng Tứ Cẩu nhà có nghèo một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không động thủ đánh ca nhi của mình."

Có người thấy dáng vẻ của nhà Lý Hạ Căn chỉ là cười trên sự đau khổ của người khác, nói: "Không phải là ngươi rất thân thiết với hắn sao, lại sau lưng cười hắn như vậy, hơn nữa chẳng lẽ ngươi không hiểu được trong lòng hắn sao, nếu lời này truyền đến đương gia nhà hắn còn không phải một trận đánh, ngươi còn chê hắn không đủ thảm sao."

Còn có lời để trong lòng không có nói ra, thân thiết với nhà Lý Hạ Căn, thực sự là vận rủi tám đời. Tuy nói là Trương Hoa Lan tự tìm, nhưng mà bị hán tử nhà mình đánh tàn nhẫn như vậy, vẫn có người đồng tính với hắn, dù sao mọi người đều là ca nhi gả cho người ta, ai lại không muốn hán tử nhà mình yêu thương ca nhi.

Nhà Lý Hạ Căn căn bản không coi đó là chuyện gì to tát, lại ục ục cười nói: "Ta nói cái gì, còn không phải là người khác nói như vậy." Chớp mắt một cái lại chuyển tới trên người Đường Xuân Minh đang cúi đầu nhu thuận, "Không phải ta nói a, Minh ca nhi, muốn tái giá thì phải lựa chọn cho tốt a, Minh ca nhi dù sao cũng biết chữ ánh mắt tốt hơn một chút, một nếu như vừa ý chất tử nhà ta, không bằng bá bá ta làm mối cho các ngươi…"

"Được rồi, ngậm mồm thối của ngươi lại, nếu không thì xuống tự đi bộ đi." Trầm phu lang giận, người trong cuộc đều ở chỗ này, nhà Lý Hạ Căn này nói không chút khách khí nào, cho rằng người khác không biết xấu hổ như hắn sao.

Mới đầu Đường Xuân Minh còn không phản ứng lại hắn, hắn cũng không nghĩ tới ca nhi này lại không cần mặt mũi như vậy, một cái miệng a, từ khi lên xe miệng chưa từng nghỉ, toàn bộ trên xe đều là tiếng nói của hắn, chỉ chớp mắt liền đem chuyện kéo lên người mình. Coi Đường Xuân Minh hắn vẫn là ca nhi da mặt mỏng vẫn giữ im lặng như trước kia sao? Chẳng lẽ mọi cử động của mình ở trong thôn không khiến cho người khác thay đổi ấn tượng đối với mình?

Nhà Lý Hạ Căn bị Trầm phu lang quát lớn thì bĩu môi, không cam lòng nhưng hắn cũng biết Trầm phu lang không chỉ nói ngoài miệng mà thôi, thật sự là dám đuổi hắn xuống sao. Lúc này Đường Xuân Minh ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nhe hàm răng trắng, lúc hắn tưởng rằng mình nhìn nhầm liền nói: "Ta còn thật sự không biết nhà Lý Hạ Căn quan tâm ta như vậy, chính ta đều không có ý định tái giá, nhà Lý Hạ Căn liền nhiệt tình mở đường trong thôn như vậy, hơn nữa lại là Lý Phong đại ca, lại còn Dư Mộ bạn của hắn nữa, những lời nói lần trước ngươi cùng Trương Hoa Lan nói ở dưới tán cây hòe đều truyền vào tai ta, ta còn thật không biết ta lại có thể cùng lúc thông đồng cùng hai hán tử, nhà Lý Hạ Căn nhiệt tình như vậy không bằng dạy ta phải làm thế nào? Nhưng mà lần sau đừng có gán ta với hán tử chưa có gia đình, bằng không ca nhi mang theo con cái như ta đều sắp trở thành kẻ thù của tiểu ca nhi chưa gả a."

Mấy câu nói không chỉ khiến cho mấy ca nhi trên xe lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả Lý Phong ngồi ở trước xe đánh xe đều không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn, nắm đấm xiết chặt cũng thả lỏng hơn, lúc bá sao kéo chuyện đến trên đầu hắn, hắn thật hận không thể một quyền đập tới, dù cho hắn là thân thích của hắn.

Có ca nhi lớn tuổi liền bật cười lên tiếng: "Hóa ra những lời đồn trong thôn trước đó đều là truyền từ nhà Lý Hạ Căn a, ai nha nha, ngươi thực sự quan tâm đến chất tử của mình, không nói đến chuyện người vừa về liền trả nhà lại, sau đó lại còn thu xếp chuyện hôn nhân của chất tử. Nhưng mà ta nói nhà Lý Hạ căn a, hán tử Dư Mộ nhà người ta chính là hán tử trong quân a, chưa chắc đã nhìn thuận mắt ca nhi trong thôn, ngươi vẫn là để ý đến chất tử nhà ngươi thôi, hơn nữa Minh ca nhi đã nói hiện tại trong lòng không có ý muốn tái giá, ngươi a, vẫn là để ý thu xếp một tiểu ca nhi cho chất tử của mình đi."

"Đúng vậy, Phong tiểu tử tuổi cũng không nhỏ, ngươi làm bá sao của hắn liền để tâm một chút a." Có người khác phụ họa nói.

"Đúng vậy, Phong tiểu tử, " Liền ngay cả Trầm phu lang cũng tới tham gia trò vui, trêu ghẹo hỏi: "Ngươi muốn tìm ca nhi thế nào, trước hết nói với bá sao của ngươi một chút, bá sao của ngươi mới có thể thu xếp tốt cho ngươi a."

Lý Phong phiền muộn quay đầu lại liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Đường Xuân Minh cười xấu xa cùng với

vẻ mặt trêu ghẹo của người khác, đương nhiên nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng như máu của nhà Lý Hạ Căn tâm tình của hắn liền tốt hơn một chút, trả lời, "Chỉ cần là người tốt bụng, không có loại tâm địa độc ác, một chén nước liền đem người hôn mê đưa đến nơi xa lạ, kết quả nửa đường sinh bệnh suýt chút nữa liền không giữ được tính mạng."

Ban đầu Đường Xuân Minh còn tưởng rằng Lý Phong đang nói tiêu chuẩn chọn ca nhi của mình, không nghĩ tới phía sau liền xoay đầu mâu nhắm vào phía đại bá sao của hắn, vạch trần chân tướng bị trưng binh lúc trước, chẳng trách lúc trước mấy người trở về liền nói không biết tung tích của hắn, hóa ra là nửa đường sinh bệnh kéo dài thời gian tách ra cùng người khác. Lần này mỗi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn về phía nhà Lý Hạ Căn, trong lòng hắn chỉ hận không thể để cho tên tiểu tử chết tiệt này chết trên chiến trường, như vậy hắn liền không thể đem sự thật phun ra.

Hết chương 19.

20. Chương 20: Huyện Thành

Trên xe bởi vì mấy câu nói kia của Lý Phong mà yên tĩnh không ít, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động không ngừng, sau đó Trầm phu lang lại tìm đề tài khác thảo luận cùng các ca nhi, nhưng mà trong lòng mọi người đều nhất trí không để ý đến nhà Lý Hạ Căn, thế mà hắn vẫn có thể mặt dày ngồi đến ngã ba, điểm này cũng đủ để Đường Xuân Minh cảm thấy bội phục hắn, da mặt dày có thể so với tường thành a.

"Phong tiểu tử, năm đó đại bá của ngươi thực sự là làm như vậy sao? Tại sao lúc ngươi trở về lại không nói?" Trên đường đi, Trầm phu lang không nhịn được hỏi.

"Bá sao, tất cả đều là quá khứ, huống hồ mấy năm qua ta ở bên ngoài cũng học được không ít, xem như là nhờ bọn họ ban tặng đi." Đối với Lý Phong, nói đến hay không có gì khác nhau sao? Dù cho không đề cập tới người trong thôn cũng biết một nhà đại bá của hắn dùng biện pháp không minh bạch để ép hắn nhập ngũ, dù cho biết được thì làm thế nào? Mấy năm qua còn không phải là chiếm nhà cùng đất cha và a mẫu hắn để lại cũng không có người đứng ra trừng phạt, tâm tư người trong thôn hắn rõ ràng,chỉ là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ở bề ngoài không có trở ngại là được, huống hồ người khác đi tới phương Bắc, có thể sống sót trở về hay không cũng không biết được, ngay cả nhóm người Lý gia cũng mở một mắt nhắm một mắt.

Trầm phu lang cũng biết tình huống trong thôn, đương gia nhà hắn mặc dù là trong chính, nhưng trên đầu còn đè mấy lão già, có lúc hắn nói chuyện cũng chưa chắc hiệu quả, cho nên đương gia kì vọng vô cùng lớn đối với hai đứa con trai, chỉ cần có một đứa thi được công danh, lời nói của hắn ở trong thôn cũng nặng hơn, ít nhất cũng sẽ không bị lão già đè đầu..

Đường Xuân Minh nhìn ra Lý Phong không muốn nói nhiều những chuyện cũ, trong lòng đối với hắn cũng có một chút đồng tình, đương nhiên nhìn tình hình của hắn bây giờ căn bản là không cần người khác đồng tình, liền chủ động hướng về phía Trầm phu lang hỏi tình huống trong huyện, Trầm phu lang rất sảng khoái giới thiệu với hắn.

Bọn họ tiến vào thành từ cửa phía tây, theo như Trầm phu lang từng nói, tây thành bắc thành tập trung bách tính bình thường, mà mặt đông và nam chính là nơi sinh hoạt của những gia đình quyền quý và giàu có, căn cứ vào chuyện phân bố như vậy, bên trong huyện cũng có hai chợ lớn, chia ra làm chợ đông cùng chợ tây, chính là bởi vì nhằm vào đám người có đẳng cấp khác nhau.

Vị trí lớp học của hai tiểu tử nhà Trầm phu lang nằm ở phía nam, do cử nhân đã có tuổi xây dựng, ở vùng huyện A Bình cũng có chút tiếng tăm, không phải ai muốn vào liền có thể vào, hai tiểu tử nhà Lý Chính có thể học được ở trường này chứng tỏ hai tiểu tử này đọc sách khá tốt, Lý Chính cùng bởi vì vậy mới cực lực bồi dưỡng.

Vốn Trầm phu lang định để Đường Xuân Minh đi cùng đến lớp học, sau khi gặp con trai của hắn liền đến chợ tây mua đồ. Đường Xuân Minh sao có thể đồng ý, có Trầm phu lang còn có Lý Phong con mắt lơi hại ở đây, làm sao hắn có thể tìm được cơ hội lấy rau dưa của hắn ra bán lấy tiền, vì lẽ đó kiên quyết không đồng ý.

Trầm phu lang thấy sắc mặt Đường Xuân Minh hơi tái, cho rằng trên đường xóc nảy quá khiến cho thân thể hắn không chịu được, chỉ có thể bỏ sắp xếp của chính mình: "Như vậy đi, sau một canh giờ chúng ta gặp lại ở quán ăn, ăn một bữa trưa, nhưng mà nơi này ngư long hỗn tạp, ngươi tự mình mang theo A Lâm nhất thiết phải cẩn thận chút, ta cùng Phong tiểu tử rất nhanh liền trở lại."

"Yên tâm đi, ta cùng A Lâm đến lúc đó sẽ ở quán ăn đợi ngươi, ngươi cũng không cần quá vội, lâu rồi không thấy con trai khẳng định là có nhiều lời muốn nói." Đường Xuân Minh khuyên nhủ, thầm nghĩ một canh giờ chính là hai giờ, đã có thể làm được mọi chuyện cần làm chưa.

Trầm phu lang oán giận Đường Xuân Minh một chút, còn không phải là lo lắng một lớn một nhỏ này sao, nhưng mà Minh ca nhi hiện tại có chủ ý hơn nhiều, không yên tâm lại căn dặn vài câu, đặc biệt dặn cất tiền cho kĩ, đừng làm cho người để ý.

"Ngươi mang theo A Lâm phải cẩn thận, còn có… Xin lỗi." Trầm phu lang ngồi trên xe, không nghĩ tới Lý Phong vẫn không cùng Đường Xuân Minh nói chuyện lại bỗng nhiên quay đầu lại nói lời này, khiến cho Đường Xuân Minh đứng một bên ngẩn người, chờ đến khi hắn phản ứng lại tại sao Lý Phong lại nói xin lỗi thì xe la đã đi xa.

Xem ra người này cho rằng những lời đồn kia đều là do hắn mà truyền ra, đặc biệt là người truyền tin lại là một nhà đại bá hắn vẫn luôn hận nhất, Đường Xuân Minh nhịn không được cười lớn một tiếng, hắn cũng không nhận ra nhà Lý Hạ Căn là người như vậy, sẽ bởi vì Lý Phong không xuất hiện liền loan tin đồn về hắn không ít, không có Lý Phong còn có thể đem hắn những người khác nói hưu nói vượn với nhau, người miệng rộng như vậy nếu như muốn hắn nghỉ ngơi, chỉ sợ ngứa mồm, vì lẽ đó không thể có thời điểm yên tĩnh.

Ngày đó thời điểm nháo chuyện cùng với Triệu gia, nhà Lý Hạ Căn không phải là luôn quái gở nói hắn không đúng sao, hơn nữa Đường Xuân Minh cũng không đem người như thế để ở trong lòng, nếu như thật sự cùng tên phu trung niên ngang tàng này chấp nhặt thực sự là tự hạ thấp thân phận của mình, trong mắt hắn, phu trung niên ngang tàng giống như phụ nữ có chồng ngang tàng, mà Đường Xuân Minh hắn, mặc dù thân thể là ca nhi, nhưng tự nhận trong lòng chính là một đại nam nhân.

"A Mẫu, thật là nhiều người a." Từ sau khi xuống xe A Lâm đều nắm chặt tay a mẫu, chỉ lo bị tách khỏi a mẫu, thế nhưng hai con mắt đen lay láy liên tục nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt cùng quầy bán hàng rong bên đường.

"Đi, A Mẫu mua đồ ăn ngon cho con." Quán ven đường có quầy bán đồ ăn vặt —— kẹo hồ lô, đỏ mọng nhìn rất đẹp mắt, trong trí nhớ A Lâm chưa bao giờ thấy loại đồ ăn vặt này, đương nhiên, cơ hội ăn những loại ăn vặt khác cũng cực nhỏ.

Bên người bán hàng có không ít trẻ con, có người lớn thấy thế liền mua một cái cho đứa nhỏ, đứa bé mừng đến cắn một cái ngay lập tức, khiến cho những đứa nhỏ khác không có được dùng ánh mắt khát vọng theo dõi hắn, lại quay đầu lại nhìn về phía gia trưởng của mình, có người quyết tâm đem con trai của mình kéo đi, còn đứa không có người lớn bên người thì vẫn cứ đứng bên kia, xem người khác ngửi ngửi mùi cũng vô cùng tốt a.

"A Mẫu… A Lâm không muốn…" A Lâm cũng trông mà thèm, nhưng mà nhìn thấy phải bỏ tiền mới có thể ăn được, hắn vẫn bỏ qua khát vọng của mình nuốt một ngụm nước miếng mà cự tuyệt.

"Nghe A Mẫu, " nói xong người đã đi đến bên người bán hàng, kêu một tiếng, "Tiểu ca, cho một que kẹo hồ lô."

"Ai, được rồi, là cho này tiểu ca này đúng không, mau cầm lấy." Người bán hàng nhiệt tình đáp lại, đem một cái kẹo hồ lô nhét vào trong tay A Lâm, A Lâm nhìn thấy a mẫu của mình đem tiền đưa cho người bán hàng rồi trở lại vừa vui mừng vừa xoắn xuýt, gà con nó nuôi còn chưa có lớn nên chưa thể kiếm được tiền cho a mẫu a.

Đường Xuân Minh hít sâu một hơi, cầm lấy tay A Lâm muốn đi về phía trước, trong đầu đã đem những chuyện cần làm mô phỏng lại nhiều lần, mặc dù có chút mạo hiểm nhưng với tình huống của hắn thì không thể không làm, hơn nữa ai cũng sẽ không nghĩ đến trên người hắn còn giấu một không gian. Nhưng mà A Lâm lại kéo tay hắn lại, hắn quay đầu lại thì nhìn thấy A Lâm đang cố gắng giơ cao kẹo hồ lô trong tay, con mắt sáng lấp lánh nó: "A Mẫu, ăn."

Đứa nhỏ này vẫn còn chưa ăn một miếng nào, trước tiên liền nghĩ đến a mẫu, trong lòng Đường Xuân Minh mềm mại đến rối tinh rối mù, nói: "Được, A Mẫu ăn, A Lâm cũng ăn." Nói rồi khom lưng cắn một miếng nhỏ lên viên kẹo hồ lô cao nhất, ân, thật ngọt, ngọt vào trong lòng.

A Lâm vui vẻ nở nụ cười, mới cẩn thận từng li từng tí cắn một miếng nhỏ lên chỗ a mẫu vừa mới cắn, sau đó con mắt đều híp lại.

&&&

Một phút sau, Đường Xuân Minh cùng A Lâm đi tới chợ phía đông, chợ ở phía đông mới là nơi cùng cấp cho đám người không phú thì quý, những món đồ từ trong không gian hắn chỉ có thể bán ở đây mới có được cái giá tốt, thời tiết này, ngoại trừ gia đình giàu có phòng ấm, làm gì còn chỗ nào có được rau dưa mới mẻ, dân chúng bình thường càng ăn không nổi.

Vì tiết tiết kiệm thời gian, hắn còn đặc biệt tìm một cái xe bò chở A Lâm cùng hắn, trên đường còn cùng phu xe kia nói chuyện một lúc, biết nơi này có bao nhiêu tửu lâu lớn, tửu lâu nào có ông chủ phúc hậu chút, ở trong thành này phu xe thường đi lại xung quanh thường biết những chuyện này rõ ràng hơn ai hết.

Hiện tại Đường Xuân Minh đem mục tiêu nhắm vào hai nhà, một nhà là Minh Lan Cư bên trái hắn, một nhà là Thính Cảnh Các bên phải hắn, tên đều rất cao cấp, có người nói đều có quan hệ với quan lại, là hai tửu lâu lớn nhất trong thành. Bọn họ đi từ khi trời còn chưa sáng, trên đường lại tầm hai canh giờ, bây giờ nhìn sắc trời hẳn là hơn mười giờ sáng, còn chưa tới thời gian dùng cơm buổi trưa, lúc này khách ra vào tửu lâu cung không có nhiều, nhưng mà có thể nhìn thấy những người đó ăn mặc không bình thường, trên người Đường Xuân Minh cùng con trai đều là áo bông cũ, trong lòng hắn lo sợ đến lúc đó có khả năng sẽ không tiến vào cửa được.

"A Mẫu..." A Lâm cầm cái kẹo hồ lô mới được gặm một miếng nhỏ trong tay, không nỡ lập tức ăn hết, còn muốn thường xuyên chia sẻ cùng a mẫu, thấy a mẫu đứng bất động ở chỗ này, A Lâm tò mò giật giật tay mẫu.

Đường Xuân Minh ngồi xổm người xuống, dùng tay chỉ về phía hai phía tửu lâu, ôm lấy thân thể nhỏ bé của A Lâm nói: "A Lâm, hai nơi này, con thích nơi nào? Chọn một cái cho a mẫu, chúng ta đem đồ bán cho nhà hắn liền có thể kiếm được rất nhiều tiền."

Ngay tại thời điểm A Lâm vì a mẫu giao cho nhiệm vụ quang vinh mà vĩ đại mà khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại không biết nên chọn cái nào, bên trong Thính Cảnh Các, chưởng quỹ đang than thở,cái thời tiết này đối với tửu lâu cũng giống như thời điểm giáp hạt,chủ nhân vốn đã cẩn thận đặt một nhóm rau dưa mới từ phòng ấm đến, không ngờ đến nửa đường liền bị người chiếm, người chiếm là ai, còn không phải là là Minh Lan Cư đối thủ một mất một còn với Thính Cảnh Các, ai bảo bối cảnh của Minh Lan Cư cường hơn chủ nhân một chút, chủ nhân cũng chỉ có thể không nói gì tiếp tục tìm đến nguồn hàng cung cấp thay thế.

Lúc này, thanh âm tiểu nhị đang đứng đón khách ngoài cửa truyền vào bên tai chưởng quỹ: "Đi, đi, chủ nhân của chúng ta không có ở đây ngươi trả kiểu gì a, Thính Cảnh các chúng ta nói không thu là không thu, không phải là người nào cũng có thể đến được Thính Cảnh Các chúng ta."

"Tiểu Xuyên Tử, có chuyện gì vậy?" Chưởng quỹ trong lòng phiền muộn, nghe được thanh âm huyên náo của tiểu nhị lại càng buồn bực, tức giận quát lớn.

"Chưởng quỹ, " tiểu nhị đi tới vẻ mặt đau khổ nói, "Còn không phải là thư sinh kia lại tới nữa sao, lần trước không phải là chủ nhân nói hắn không đủ tư cách tiến vào Thính Cảnh Các chúng ta sao? Mẹ nó còn không tin, nhất định phải bảo chủ nhân của chúng ta xem lại một chút." Thính cảnh Các vì tạo một bầu không khí văn nhã, thu thập không ít thơ từ thư họa treo ở trên tường, một ít thực khách không thiếu tiền cảm thấy đi vào lượn một vòng đều có thể cảm nhận chút khí tức văn nhân, mà người có thân phận cũng cảm thấy tửu lâu này đẳng cấp không tồi, xứng với thân phận cùng địa vị của bọn họ.

Hết chương 20.

21. Chương 21: Bán Thức Ăn

"Chờ chút, " Thấy Tiểu Xuyên Tử lại muốn đem người đuổi ra ngoài, chưởng quỹ vội vã gọi lại, tự mình đi ra ngoài xem xem, hắn biết tâm tư của chủ nhân, có lúc thu chút tranh chữ của thư sinh không phải là bởi vì bản thân tranh chữ của bọn họ đáng giá, mà là một cách biến tướng để giúp đỡ một chút những thư sinh có gia cảnh bần hàn, dù sao cũng không thể nói chắc chắn được trong những người đó không có người về sau lại cao hơn một cái đầu, như vậy dù chủ nhân có phí bao nhiêu bạc cũng đều đáng giá, "Ngươi chào hỏi khách khứa đi, ta tới xem một chút."

Chưởng quỹ đi tới cửa, nhìn thấy một vị thư sinh mặc trường sam bị chắp vá mấy chỗ, người có chút ngại ngùng, nhìn thấy chưởng quỹ đi ra, vẫn là trước tiên liền giải thích: "Chưởng quỹ, tại hạ Đào Hằng, có chút quấy rầy, sau khi tại hạ trở về đã khổ luyện một quãng thời gian, muốn xin quý đông gia (*chủ nhân, ông chủ*) xem lại một chút."

Chưởng quỹ làm ăn nhiều năm như vậy cũng coi như có được nhãn lực, nhìn ra được thư sinh này chỉ sợ không còn cách nào mới đến Thính Cảnh Các bọn họ, trước mắt sắp đến viện thí, rất có thể là vì chuẩn bị lộ phí đi thi đi, nghĩ đến chủ nhân, chưởng trên mặt chưởng quỹ mang theo nụ cười ôn hòa nói: "Đào công tử, ta theo chủ nhân không ít thời gian, chủ nhân hiện tại đi xa không ở nhà, không nếu như để trước tiên để cho ta xem một chút, bên trong tửu lâu này ta vẫn có thể làm chủ được."

Trước đó thư sinh nghe được hiện tại chủ nhân không có ở đây, trên mặt lộ vẻ thất vọng, vừa nghe đến chưởng quỹ có thể làm chủ được, liền vội vã lấy ra một bức tranh chữ lớn "Đa tạ chưởng quỹ, vậy thì mời chưởng quỹ giúp ta xem một chút."

"Đào công tử trước tiên xin mời vào." Chưởng quỹ làm động tác mời, thư sinh vui vẻ nhấc chân đi vào.

Đường Xuân Minh cùng cùng A Lâm đang đứng đang bên đường của Thính Cảnh Các, trước tiên nhìn thấy một thư sinh nghèo giao thiệp cùng với tiểu nhị, sau đó chưởng quỹ đi ra đem thư sinh mời vào, cuộc đối thoại của ba người hắn nghe được mơ hồ, chỉ biết thư sinh mang theo bức tranh đến van cầu xem, cũng không biết bên trong đến cùng là làm sao, nhưng mà chưởng quỹ này thật không có vì thư sinh nghèo khó mà để hắn bên ngoài. Hắn đang muốn chờ xem bộ dáng của thư sinh sau khi ra thế nào, A Lâm đã nhấc tay chỉ về Thính Cảnh Các, nói: "A Mẫu, nhà này."

Đường Xuân Minh kinh ngạc nói: "Vì sao?"

A Lâm sao có thể nói ra được rõ ràng, chỉ nhướng mày lên nói: "Nhà này được, bá bá tốt."

Đường Xuân Minh nhịn cười, ôm lấy đại bảo bối của chính mình nói, nói: "Được, A Mẫu liền nghe A Lâm, chúng ta chờ một chút có được không?"

"Được!" Thấy A Mẫu nghe chính mình, A Lâm vô cùng vui vẻ lớn tiếng đáp.

Không để hai mẫu tử chờ trong thời gian dài, trong chốc lát thư sinh liền được chưởng quỹ đưa ra, thư sinh không có vẻ quẫn bách như lúc ban đầu, mà trên mặt mang theo vẻ vui sướng cùng cảm kích, đi tới cửa thư sinh quay đầu lại nói: "Trần chưởng quỹ xin dừng bước, tại hạ vô cùng cảm kích, nếu như quý đương gia trở về xin truyền lời tại hạ hướng đông gia vấn an."

"Được rồi, Đào công tử lên đường bình an, lời công tử ta nhất định sẽ chuyển đạt lại cho đương gia chúng ta, nếu như Đào công tử lại có thêm các tác phẩm khác nhất định phải ưu tiên cho Thính Cảnh Các chúng ta, ta tin rằng nhất định đương gia chúng ta sẽ rất thích."

"Đa tạ!" Thư sinh chắp tay cảm ơn rồi rời đi, trên thực tế trong lòng hắn cũng rõ ràng, đương gia cùng chưởng quỹ người ta chịu mua tranh chữ của hắn chẳng khác nào là tặng ngân lượng cho hắn, cũng không phải là do tranh hắn tốt đến mức nào, kỳ thực là bởi vì chưởng quỹ nhìn ra hoàn cảnh quẫn bách của hắn,

thư sinh mang theo đầy lỏng cảm kích rời đi, nghĩ rằng ngày sau nhất định phải tìm cách báo đáp lại ân huệ này.

Đường Xuân Minh nhìn thấy thư sinh sau khi ra thì bước chân cũng mạnh dạn hơn hẳn, cả người cũng thả lỏng không ít, từ khi nhìn thấy hầu bao thấp thoáng bên người của hắn, Đường Đường Xuân Minh mơ hồ rõ ràng được chuyện gì, không khỏi đánh giá cao Thính Cảnh Các cao hơn một chút, trong lòng có quyết định, đứng dậy kéo tay A Lâm lên, nói: "A Lâm, chúng ta rời đi trước, đợi lát nữa trở lại."

"Được, A Mẫu." A Lâm ngoan ngoãn nghe lời, hắn biết A Mẫu muốn tìm nơi đem rau củ lấy ra, không muốn cho người khác biết được.

Ước chừng khoảng hai khắc sau, trên con phố phồn hoa này liền xuất hiện một chiếc xe trâu, trước xe trâu có một ca nhi người hơi đen mặc quần áo dày dắt trâu đứng trước Thính Cảnh Các, mà đằng sau chiếc xe chất đầy cái sọt, trên mỗi sọt đều dùng rơm rạ che lại, trong lúc nhất thời không thấy rõ được bên trong chứa cái gì.

Thời gian này, Thính Cảnh Các đã có vài người khác nhân đến đây ăn cơm, nhưng mà rõ ràng, con số khác tới không bằng một phần của khác đến Minh Lan Cư phía đối diện. Tiểu Xuyên Tử đứng đón khách ở cửa lớn vừa nhìn thấy một chiếc xe trâu dừng lại trước cửa liền muốn tới mắng người, cái người này này dừng ở đây là muốn che tửu lâu của mình, không chỉ ngăn cản khách đến mà còn làm hỏng hình tượng của tửu lâu. Nhưng mà miệng còn chưa mở ra liền nhớ đến lời giáo huấn của chưởng quỹ trước đó, suy nghĩ một chút vẫn là đi ra vài bước, thét to, "Này này, ngươi làm gì vậy, không biết là sẽ ngăn cản khách đến tửu lâu của chúng ta sao?"

Người đến không phải người nào khác, chính là Đường Xuân Minh trước đó đã khảo sát thực tế, muốn bán rau dưa đương nhiên không thể ở trước mặt mọi người trực tiếp lấy ra được, hơn nữa muốn lập tức tận lực lấy rau dưa ra hắn không thể chỉ dựa vào một mình bàn tay của mình, cho nên hắn liền tìm một nơi hẻo lánh không có người đến liền mang theo A Lâm vào không gian, trước tiên tiến hành thay đổi diện mạo của mình, mặc trên người chính là áo bông lớn Triệu Đại Hổ để lại, điều chế đồ xong liền bôi lên mặt cùng người mình da liền lập tức biến thành màu đen tối, còn dùng tro than củi bôi vào lông mày trên mặt để thay đổi gương mặt, không nên kỳ quái vì sao hắn lại làm như vậy, rất nhanh liền xuất hiện một gương mặt mới, hắn cũng từng có đi cos* qua, hắn chính là muốn để cho người khác không nhận ra được mình, xấu chút cũng không liên quan, sau khi làm xong A Lâm còn chuyển vài vòng quanh hắn, con mắt trợn tròn lên, Đường Xuân Minh liền vui vẻ hôn vài cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

(* cosplay)

Sau khi hóa trang xong hắn liền để cho A Lâm ở trong không gian, thỉnh thoảng thông qua lực lượng tinh thần trò chuyện cùng nó, sợ nó ở một mình bên trong sẽ sợ hãi. Chính hắn thì lại tìm tới chỗ thuê xe trước đó thuê một cái xe trâu, đem gần mười lượng bạc của mình đều tiêu hết, thành bại chính là một lần này.

Sau khi thuê xong xe liền đến nơi ẩn giấu đem các loại rau dưa đã sớm chuẩn bị nhanh chóng chuyển lên xe trâu, liền kéo đến trước cửa Thính Cảnh Các, trong lòng Đường Xuân Minh cũng âm thầm lau mồ hôi trong lòng.

"Vị đại ca này, ta có chút chuyện làm ăn muốn bàn với chưởng quỹ của ngươi, không biết có được không?" Đường Xuân Minh có lễ hỏi.

Tiểu Xuyên Tử nghi ngờ nhìn nhìn Đường Xuân Minh, nhìn một chút cũng không giống như người đến nói chuyện làm ăn, rất quê mùa, lại nhìn về phía sau xe đẩy của hắn, hỏi: "Ngươi cuối cùng muốn bán cái gì thì nói cho ta biết một chút, ta mới có thể giúp ngươi nói với chưởng quỹ một câu, chưởng quỹ của chúng ta rất bận rộn, không phải người nào đều có thể thấy."

Tiểu ca này nhìn cũng không lớn tuổi lắm, cũng tầm mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng mà cũng không có bộ dáng hung hăng bá đạo, trong lòng nghĩ cái gì đều có thể viết hết ra mặt, Đường Xuân Minh suy nghĩ một chút liền mời hắn đến gần. Tiểu Xuyên Tử hoài nghi liếc mắt nhìn hắn, lớn mật đi lên phía trước, chẳng lẽ hắn còn sợ hắn? Đường Xuân Minh vạch một khe nhỏ ở cái sọt gần nhất, lộ ra màu xanh biết bên trong, Tiểu Xuyên Tử nhất thời trợn tròn mắt, không chờ được đẩy ra càng nhiều, sau khi xác định được cái gì ở

bên trong, ngay cả nói một câu với Đường Xuân Minh cùng không có liền xoay người một cái chạy vội vào trong tửu lâu.

Đường Xuân Minh bình thản, tiểu nhị này thực sự là một chút cũng không che lấp tâm tư của mình, từ phản ứng của hắn là có thể phán đoán ra được, bên trong tửu lâu của bọn họ thực sự là cần rau dưa mới mẻ, đối với cuộc mua bán này Đường Xuân Minh vô cùng nắm chắc. Quả nhiên, không mất một lúc, Tiểu Xuyên Tử liền lôi kéo chưởng quỹ chạy ra, chưởng quỹ đã vào tuổi trung niên làm sao chịu được lôi kéo như vậy, đi tới ngoài cửa liền giật khỏi tay Tiểu Xuyên Tử tức giận nói: "Sau này ngươi còn như vậy thì liền lập tức về nhà hầu hạ a mẫu của ngươi đi, xông vào khách mời thì sao một câu xin lỗi liền có thể xong việc?"

Tiểu Xuyên Tử gấp đến độ giơ chân, chỉ vào phía trước xe trâu nói: "Ta còn không phải là sốt ruột để ngươi xem một chút đồ trên xe sao." Sau đó ghé sát vào bên tai chưởng quỹ lẩm bẩm một câu, sắc mặt chưởng quỹ nhất thời đại biến, vẻ giận dữ lúc trước liền không còn một chút nào, kinh ngạc liếc mắt nhìn người đang mỉm cười đứng nhìn hắn cùng Tiểu Xuyên Tử.

Chưởng quỹ không lo lắng chào hỏi người kia trước, nhanh đi lên vài bước xốc lên một tấm rơm trong đó, vẻ vui mừng trong lúc đó không thể kiềm chế được để lộ ra, nhưng mà dù gì cũng là chưởng quỹ nhiều năm, hắn liền nhanh chóng che giấu vẻ vui mừng trên khuôn mặt, nếu không phải là Đường Xuân Minh liên tục nhìn chằm chằm hắn, rất có khả năng liền bỏ qua. Nhưng mà hắn hẳn là phải cảm ơn tiểu nhị có lẽ có quan hệ không tồi với hắn, tiểu nhị có thể không có được sự khôn ngoan như chưởng quỹ, vì vậy Đường Xuân Minh vô cùng khẳng định, Thính Cảnh Các này đang rất cần rau dưa mới mẻ, vì vậy căn bản không lo bán không được hoặc là bán không được giá tiền cao.

Chưởng quỹ nhanh nhẹn che tấm rơm lại, tuy rằng trên mặt khôi phục yên tĩnh, nhưng ngón tay vừa chạm qua rau dưa mới vẻ dưới lớp rơm rạ lại khẽ run lên, mới mẻ, tuyệt đối mới mẻ, hơn nữa phẩm chất tuyệt đối là vượt qua những rau dưa được đưa đến định kỳ. Lại ngẩng đầu nhìn về phía Đường Xuân Minh, liền thấy Đường Xuân Minh vẫn cứ mỉm cười nhìn hắn cùng Tiểu Xuyên Tử, chưởng quỹ nhất thời tỉnh ngộ, người đến sớm đã đem phản ứng của Tiểu Xuyên Tử nhìn vào trong mắt, biết bọn họ đang cần hàng.

Chưởng quỹ âm thầm trừng vì Tiểu Xuyên Tử không có tiền đồ một chút, xoay người đối với Đường Xuân Minh cười nói: "Vị phu lang này, không bằng chúng ta đi hậu viện trao đổi được không? Xin ngươi yên tâm, tửu lâu chúng ta luôn luôn phúc hậu, chắc chắn sẽ không để phu lang thất vọng."

"Tốt lắm, xin mời chưởng quỹ dẫn đường."

Đường Xuân Minh dẫn xe trâu đi theo sau chưởng quỹ, sau khi nói chuyện được vài câu liền biết được chưởng quỹ này họ Trần, liền gọi hắn là Trần chưởng quỹ, mà khi Trần chưởng quỹ hỏi đến nên xưng hô với hắn như thế nào, Đường Xuân Minh trực tiếp dùng tên của A Lâm đối phó, tự xưng họ Lâm, liền thành Lâm phu lang trong miệng Trần chưởng quỹ.

Trần chưởng quỹ bắt Tiểu Xuyên Tử trở về, có tên tiểu hỗn đản này ở chỉ có thể làm hỏng việc, Trần chưởng quỹ biết hiện tại quyền chủ động đã rơi vào tay người khác, nhưng mà không thể không đem người đưa vào trong, bằng không để Minh Lan Cư phía đối diện nhìn thấy không biết là sẽ xảy ra sóng to gió lớn gì nữa. Hơn nữa, vị Lâm phu lang này ở trong mắt hắn, tuy rằng màu da biến thành màu đen quần áo cũ nát, rất khó khiến người ta tin tưởng đươc có thể cùng lúc lấy ra được nhiều rau dưa mới mẻ như vậy, nhưng người này đứng ở nơi đó mỉm cười, ánh mắt trong trẻo, giống như là mình đang mặc tơ lụa vậy, thái độ dương dương tự đắc, càng ngày càng khiến người ta không dám coi khinh bất cẩn.

Nếu như Đường Xuân Minh biết được tâm trạng hiện tại của Trần chưởng quỹ, tiểu nhân trong lòng nhất định sẽ đắc ý ngửa mặt lên trời cười to, ha ha, cái này gọi là skill trang bức (* kiểu như là kĩ năng tỏ vẻ nguy hiểm ý*), không nghĩ tới một người hiện đại như hắn cũng có thể lừa gạt được người cổ đại a.

Xe trâu đến hậu viện, Đường Xuân Minh đem từng sọt từng sọt bỏ tấm phủ ra, nói: "Trước hết mời Trần chưởng quỹ kiểm tra hàng, ta dám bảo đảm toàn bộ huyện An Bình này không tìm ra được rau dưa mới mẻ ngon lành như thế này, dùng rau dưa của ta, bảo đảm chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các của các ngươi phát triển không ngừng, khách ăn rồi còn muốn ăn nữa."

Đường Xuân Minh không chỉ nói không, còn có hành động thực tế, dùng sự thực nói chuyện mới là cách làm tốt nhất khiến cho người khác tin phục. Liền lấy ra một quả dưa chuột trong sọt, "Răng rắc" một tiếng

bẻ thành hai nửa, chính mình trực tiếp cắn lấy một nửa trong đó, nửa kia đưa cho Trần chưởng quỹ, "Trần chưởng quỹ nếm thử mùi vị liền biết được ta có nói quá hay không."

Phần bên trong trong veo như nước khiến cho người ta nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ,, thấy Lâm phu lang tự tin như thế, Trần chưởng quỹ tiếp nhận nửa kia cũng cắn một miếng, nhất thời một mùi thơm tràn đầy khoang miệng, dưa chuột này, Trần chưởng quỹ cũng không biết nên hình dung như thế nào, chính là tất cả những dưa chuột hắn từng ăn đều không có mùi vị tốt như vậy. Hắn lại xé ra một loại rau dưa khác cho vào trong miệng thử nghiệm, con mắt càng ngày càng sáng, hắn dám đánh cuộc, có đám rau dưa này, Thính Cảnh Các bọn họ căn bản không cần lo lắng bị Minh Lan Cư phía đối diện chèn ép, thậm chí có thể vượt qua Minh Lan Cư.

"Không biết Lâm phu lang định giá bao nhiêu? Trong nhà có còn hay không?" Trần chưởng quỹ là người khôn khéo, đám rau dưa này chỉ sợ đến mùa cũng thuộc loại tốt nhất, nếu như có thể trường kỳ cung hàng cho Thính Cảnh Các hoặc là Thính Cảnh Các có thể triệt để nắm giữ con đường tiêu thụ này, chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các thực sự không không lo sẽ không phát triển.

Đường Xuân Minh cũng là người từng đi bán hàng, sao lại không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Trần chưởng quỹ, hắn là người hiểu rõ cách giả bộ hồ đồ, chuyện làm ăn như vậy chỉ làm một lần, giả vờ hào phóng vung vung tay nói: "Đi một chuyến đến huyện An Bình thật không dễ dàng, vì vậy liền tạm thời mang theo một chút ra vậy, còn giá tiền, ta tin Trần chưởng quỹ là người phúc hậu, sẽ cho ta một giá cả phúc hậu khiến cho ta trở về dễ nói với đương gia, nếu như đương gia của ta thỏa mãn, không chừng sau này sẽ để ta đi bàn chuyện ăn với người phúc hậu như Trần chưởng quỹ."

Khóe miệng Trần chưởng quỹ giật giật, không ngừng nhắc đến người phúc hậu, nghe những lời này, nếu như giá tiền lần này không hài lòng, như vậy lần sau liền không có cơ hội bàn chuyện làm ăn với đương gia nhà hắn. Đối với đương gia trong miệng Đường Xuân Minh, Trần chưởng quỹ cũng không có hoài nghi, bởi vì trời lạnh chỉ có trồng trong phòng ấm mới có thể trồng ra được rau dưa tươi mới, mà chi phí phòng ấm không thấp, đương gia cũng có phòng ấm của chính mình, nhưng mà căn bản không đủ để đưa đến tửu lâu, mà tạo hình của Đường Xuân Minh căn bản không giống như người có thể có được phòng ấm.

"Vậy ta cũng không ép giá, cứ dựa theo giá thu mua như thường lệ của chúng ta tăng lên năm phần mười được không? Đồng thời ta cũng hi vọng Lâm phu lang có thể tiếp tục cung cấp hàng cho tửu lâu nhà chúng ta."

"Năm phần mười?" Đường Xuân Minh không biết giá cả bình thường là bao nhiêu, nhưng từ việc đề cao năm phần mười cũng biết được giá cả không thấp, giả vờ sảng khoái nói: "Được rồi, ta thấy Trần chưởng quỹ cũng là người sảng khoái, ta cũng không cò kè mặc cả, ngươi để cho người đến kiểm tra hàng đi, bảo đảm bên trong cũng có chất lượng như bên ngoài, chúng ta cùng Trần chưởng quỹ đều là người phúc hậu, chắc chắn sẽ không làm ra hành động lừa dối."

Trần chưởng quỹ không nói gì, ca nhi này hình như rất thích ba chữ người phúc hậu này, hơn nữa một ca nhi ra bên ngoài giao tiếp với người khác, ngôn ngữ cử chỉ còn giống như là hán tử, trong lời nói lại kín kẽ không có một kẽ hở, nói từ đầu đến giờ cũng không thấy hắn nói ra đương gia là ai, đi từ đâu đến, Trần chưởng quỹ cũng chỉ có thể trước hết nhận đám rau dưa này rồi cân nhắc sau, nói chung phải cho đối phương một cái giá vừa ý mới có thể làm cho sau này nếu như đối phương có rau dưa mới mẻ sẽ cẫn nhắc Thính Cảnh Các bọn họ trước tiên.

Trần chưởng quỹ kêu người đến kiểm tra hàng cùng đếm số lượng, chính hắn cầm sổ sách cùng bàn tính, đem từng con số báo lên ghi chép lại cẩn thận, những loại rau dưa khác nhau đương nhiên có giá tiền khác nhau, giống như giá của dưa chuột thì cao hơn giá của cải củ, cuối cùng tổng cộng Đường Xuân Minh kéo đến được hơn năm trăm cân, tổng cộng đến một ngàn bốn trăm hai mươi hai, vẻ mặt Đường Xuân Minh vẫn nhàn nhạt, trên thực tế tiểu nhân trong lòng đã vui đến ngất trời.

Trần chưởng quỹ quả nhiên là người phúc hậu, lúc Đường Xuân Minh cẩn thận thu tiền kéo xe trâu rời đi còn không quên cùng người phúc hậu cười nói: "Trần chưởng quỹ mời trở về đi, ta nhất định sẽ nói lời tốt cho Thính Cảnh Các của các ngươi với đương gia, lần sau lại hướng về phía Thính Cảnh Các của các ngươi."

Sau đó phủi mông một cái rời đi, phía sau Trần chưởng quỹ còn hi vọng tràn đầy, không biết rằng người này đi rồi sẽ không quay lại nữa, dù cho tìm kiếm như thế nào cũng không thể tìm kiếm được một ca nhi

có nước da đen như vậy.

22. Chương 22: Lo Lắng

Từ trong không gian có thể thấy rõ được tình cảnh bên ngoài, Đường Xuân Minh ở trong không gian khoảng chừng mười phút, sau khi xác định hẻm nhỏ này vẫn không có ai xuất hiện, mới ôm A Lâm ra khỏi không gian, đột ngột xuất hiện trong hẻm nhỏ, đổi trở về trang phục ban đầu, Đường Xuân Minh thả A Lâm xuống, nắm tay của hắn đi ra khỏi ngõ nhỏ.

"A Lâm, nói cho A Mẫu, muốn ăn cái gì, A Mẫu đều mua cho con." Một tay khác của Đường Xuân Minh không có chút khí thế nào giơ giơ, bán đồ trong không gian xong hắn có được hơn năm mươi lượng bạc, hắn có thể hào phóng một lần, đầu tiên muốn thỏa mãn nhu cầu của con trai.

A Lâm biết A Mẫu đã bán rau dưa ra ngoài, cũng vô cùng hài lòng, ngẩng đầu con mắt sáng long lanh nói: "A Mẫu, con có thể mua kẹo hồ lô cho Đại Mao cùng Nhị Mao không?"

"Thực sự là con trai ngoan của ta, đương nhiên có thể, A Mẫu lập tức liền mua cho con, sau khi về nhà liền tự mình đưa cho Đại Mao Nhị Mao được không?" Đường Xuân Minh lập tức khen ngợi sự hào phóng của con trai, hắn cũng không muốn đem con trai bồi dưỡng thành một ca nhi lòng dạ hẹp hòi

"Được!" Triệu Lâm tiểu ca nhi đem đầu nhỏ không ngừng gật gật như gà con ăn thóc..

Một lớn một nhỏ lại trở về chợ tây, nhìn sắc trời mà ước lượng khoảng thời gian hẹn cùng Trầm phu lang, Đường Xuân Minh sau khi mua cho A Lâm ba que kẹo hồ lô để vào bên trong túi đeo trên lưng, chuẩn bị bắt đầu dạo chợ.

Khi hắn mang theo con trai đến trước cửa hàng bán thịt lợn, hai con mắt đều sắp tỏa sáng, tuy rằng có canh xương cùng thỉnh thoảng ăn chút gan heo đỡ thèm, nhưng còn cách những tháng ngày ăn từng miếng thịt lớn còn khá xa vời, lần này hầu bao rộng rãi, Đường Xuân Minh quyết định phải được ăn thịt, vung tay lên, liền để cho ông chủ bán thịt lợn cắt cho hai mươi cân thịt ba chỉ, khí phách tiến lên mua khiến cho ông chủ bán thịt lợn hoài nghi có phải là gặp phải tên lừa đảo hay không.

Mười bốn văn một cân thịt ba chỉ, Đường Xuân Minh sảng khoái thanh toán 280 đồng tiền, đến tận khi thu được tiền ông chủ bán thịt lợn mới lộ ra nụ cười, tâm tình vô cùng tốt lại tặng kèm mấy cục xương không có chút thịt nào, dùng lá sen gói kĩ lại cho hắn, đương nhiên, lúc Đường Xuân Minh đem thịt cất vào trong túi trên lưng, thịt bên trong đã được cất vào trong không gian.

Tiếp theo, đường, muối, giấm, bột mì, gạo... Đường Xuân Minh đều mang theo con trai càn quét một đường, ngay cả đồ ăn vặt cho con trai Đường Xuân Minh cũng mua vài loại, cuối cùng còn chạy đến cửa hàng văn phòng tứ bảo mua giấy cùng bút, lúc này mới vội vã chạy tới quán ăn đã hẹn trước, còn chưa tới cửa, liền đụng phải Lý Phong vì không yên lòng mà chạy ra ngoài tìm bọn họ.

Một lớn một nhỏ mặt đều đỏ bừng bừng, bởi vì do chạy trời nắng, cũng bởi vì do hưng phấn, A Lâm bị hành động của a mẫu ảnh hưởng, không nhát gan sợ sệt giống như trước nữa.

Thấy Lý Phong trầm mặt, Đường Xuân Minh vội vàng xin lỗi, "Xin lỗi, xem nhiều thứ quên thời gian, các ngươi có chờ lâu không?"

A Lâm thì lại vui vẻ kêu lên, "Phong thúc thúc!"

Lý Phong không biết nên hình dung cảm giác hiện tại của mình như thế nào, từ khi thả hai mẫu tử đơn độc này xuống hắn vẫn luôn không yên tâm, chợ tây nhiều người náo nhiệt, Đường Xuân Minh lại mang theo trẻ con rất dễ bị đi lạc, hơn nữa vùng này hạng người nào cũng có, bao gồm cả bọn buôn người, hai người lớn nhỏ này tướng mạo đều không tồi, rất dễ bị những người như vậy để ý, sớm biết vậy đã mang theo Dư Mộ, có hắn nhìn chăm chằm một lớn một nhỏ này hắn sẽ không cần phải lo lắng có chuyện gì xấu.

Đương nhiên, tâm tư của hắn trừ khi tự bản thân hắn bộc lộ ra, bằng không Trầm phu lang không thể nào biết được, nhưng mà cũng may Trầm phu lang biết được để một lớn một nhỏ này ở bên ngoài không quá an toàn, vì vậy lúc đi dọc đường cũng không tốn nhiều thời gian. Hai người đi xe bò đến trước quán ăn, quét qua các bàn một lượt đều không phát hiện được bóng dáng một lớn một nhỏ kia, Lý Phong liền không nhịn được nắm chặt nắm đấm, Trầm phu lang cũng không tìm thấy được cả người cũng suốt ruột, Lý Phong liền chủ động nhận nhiệm vụ ra ngoài tìm người.

Bây giờ nhìn thấy người hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở trước mặt mình, nắm đấm vẫn luôn xiết chặt của Lý Phong rốt cuộc cũng dần được thả ra, nhưng biết mình không có lập trường chỉ trích gì, khom lưng vỗ nhẹ lên đầu A Lâm nói: "Ngoan." Sau đó đưa tay về phía Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh không hiểu vì sao, nghi hoặc mà nhìn một bàn tay to lớn đưa đến trước mặt mình, lớn gần như gấp đôi hắn, rất thô ráp.

"Túi đồ." Thanh âm trầm thấp của Lý Phong vang lên, Đường Xuân Minh giờ mới hiểu được ý của hắn, hóa ra là người này muốn giúp hắn vác đồ vật, đúng là một người tốt, được rồi, mặc dù mình cũng là đàn ông, hầu hết đồ vật cũng đều được bỏ vào trong không gian, bên ngoài chỉ chừa một phần làm che giấu, nhưng bận bịu một trận thân thể này dù đã được điều dưỡng một thời gian nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi, liền cũng không khách khí đem túi trên lưng giao cho hắn cầm, cũng nói một tiếng: "Cảm ơn."

Lý Phong vừa một tay cầm lấy túi đồ, vừa cúi người xuống ôm lấy A Lâm, lúc này mới trả lời vấn đề ban đầu của Đường Xuân Minh: "Không bao lâu, Trầm phu lang ở bên trong." Dứt lời liền xoay người đi trước dẫn đường.

Đường Xuân Minh thấy hắn xoay người đi ở phía trước, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết vì sao, lúc trước Lý Phong đứng trước mặt hắn, dùng cặp kia đen không thấy đáy nhìn hắn, hắn thực sự cảm thấy vô cùng áp lực, hiện tại ngẩng đầu nhìn thân hình cao lớn trước mặt, có thể là do chênh lệch chiều cao khiến cho hắn cảm thấy áp lực đi, thân cao cùng thể trạng như vậy là chuyên môn đến đả kích hắn đúng không, không biết rất dễ khiến hắn chảy nước miếng sao?

Đường Xuân Minh tay không đi theo sau Lý Phong, đi vào quán ăn, liếc mắt liền thấy Trầm phu lang đang nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy Lý Phong cùng ôm lấy đứa bé trên tay, trên mặt lộ ra nụ cười.

Lý Phong đi tới đem đứa bé giao cho Trầm phu lang, lại thuận tay đem túi xách hắn vẫn luôn cầm trên tay để lên một cái bàn khác bên cạnh, lúc này Trầm phu lang mới nhìn thấy bên trong giỏ đựng không ít đồ, cười nói: "Xem ra ngươi mua không ít thứ a."

"Có kẹo hồ lô." A Lâm giơ lên một que kẹo hồ lô vẫn còn lại một ít.

Ba người bọn hắn ở chỗ này nói chuyện, bên kia Lý Phong sau khi thả túi xách xuống liền đi thu xếp đồ ăn cho bọn họ, một người một bát canh thịt lớn, Đường Xuân Minh kinh ngạc ngẩng đầu lên nói tiếng cảm ơn,người này làm việc đều là ngoài dự đoán mọi người, ở loại xã hội hán tử vi tôn này, hán tử im lặng không một tiếng phục vụ ca nhi như vậy không nhiều. Đặc biệt là hắn còn tỉ mỉ bảo ông chủ mang đến một bát nhỏ không có gì, để cho A Lâm ăn mì sợi,Trầm phu lang trêu ghẹo cười nói: "Không nghĩ tới Phong tiểu tử trầm lặng, lại là một người biết chăm sóc người khác, sau đó sẽ là người yêu thương ca nhi a, không biết ai có phúc khí này a."

Đường Xuân Minh nhìn về phía bát mì rồi phân ra bát không, hai mẫu tử chia nhau ăn là được rồi, lại cầm đôi đũa để A Lâm tự ăn, đem kẹo hồ lô trong tay nó thu hồi trước đã, nghe nói như vậy, tuy rằng trên gương mặt phản chiếu ánh sáng hiện ra màu đồng của hắn không có một tia khác thường, nhưng Đường Xuân Minh lại cảm thấy mặt của hắn đỏ, trong lòng không khỏi vui vẻ lên.

Lý Phong cắm đầu ăn mì sợi, giống như không nghe Trầm phu lang trêu ghẹo, Trầm phu lang cũng không cảm thấy khác thường, biết người này tuy mặt nhìn đáng sợ, nhưng là một người thiện tâm, chỉ cần nhìn cách hắn đối xử A Lâm liền có thể thấy được.

Canh thịt tuy rằng mùi vị bình thường, nhưng Đường Xuân Minh ăn say sưa ngon lành, hơn nữa số lượng vô cùng đủ, cùng A Lâm chia nhau một bát lớn, một lớn một nhỏ cũng ăn no bụng. Nhưng mà hán tử đến cùng không giống nhau, sau khi ăn xong một bát lớn, còn ăn hai cái bánh bao lớn mới dừng lại, Đường Xuân Minh nhìn ra đều thầm đoán, sợ người này còn chưa hoàn toàn no bụng đi.

Sau khi ăn bánh xong liền chia các khoản, Đường Xuân Minh móc năm đồng tiền, Lý Phong cũng không khách khí từ chối, điều này khiến cho Đường Xuân Minh cảm thấy dễ dàng tiếp thu chút, tuy rằng hiện nay hắn không có điều kiện, tuy nhiên nên chiếm không tiện nghi của người khác.

Sau khi rời quán ăn, Trầm phu lang đi cùng Đường Xuân Minh, Lý Phong thì đi làm chuyện của mình, Trầm phu lang ôm A Lâm, nói cho Đường Xuân Minh rõ, "Trong nhà Phong tiểu tử còn cần mua một ít thứ, có vài thứ trong huyện vẫn là tiện nghi chút, lại nói chỗ chúng ta cũng cách trên trấn khá xa." Lời này chính là nói thật, đến trên trấn ngồi xe bò mất hơn một canh giờ, gia súc nhà Lý Chính chính là la lớn, mất hai canh giờ mới có thể đến huyện, đương nhiên ngồi xe bò liền mất nhiều thời gian hơn, nếu như muốn đi một chuyến đến huyện, sợ là hết ngày chỉ có thể vội vã quay lại, ở trong huyện cũng không ở được lâu, nhà Lý Chính chính là cân nhắc đến hai tiểu tử đọc sách ở trong huyện mới đặt mua con la này.

Theo như Trầm phu lang nói, trong huyện giá vải tiện nghi hơn một chút so với trấn, vì lẽ đó hắn liền đi huyện một chuyến, có một số ca nhi quen biết liền nhờ hắn mang một chút vải bố về, trên đường tới đây Trầm phu lang cũng có đề cập tới việc này, vì vậy trước đó Đường Xuân Minh mua không ít thứ, chỉ có cửa hàng vải là chưa xem qua.

A Lâm nằm trên lưng Trầm phu lang, mí mắt đều muốn nhắm tịt với nhau rồi, hai người lớn chậm rãi đi đến cửa hàng vải Trầm phu lang hay mua. Trong kế hoạch của Đường Xuân Minh cần không ít vải, áo bông tạm thời không cần để ý đợi đến nửa cuối năm liền nghĩ sau, sau khi thời tiết bắt đầu ấm áp lên, hắn cùng A Lâm đều cần đổi áo mới, còn có cái bụng này thực sự là không thể không để ý, còn có chăn drap giường trong nhà các loại, dưới cái nhìn của hắn nếu như có thể hoàn toàn đổi mới là tốt nhất.

Cửa hàng vải Cát Tường cũng không phải là cửa hàng cao cấp, chủ yếu nhằm vào bách tính bình thường cùng với những nông thôn hương dân, cho nên nhìn thấy hai người Trầm phu lang đi vào liền rất nhiệt tình, giới thiệu các loại vải vóc trong cửa hàng cho hai người. Trầm phu lang thường đến, khá là quen thuộc liền để cho tiểu nhị đi tiếp đón những khách nhân có tiền khác, sau đó liền chọn hai khối vải bông tương đối tốt cho hai đứa con trai.

"Minh ca nhi, loại vải này không tồi, ta dự định làm hai bộ áo đơn cho hai tiểu tử nhà ta, không phải là ngươi nói mua cho A Lâm sao, ta thấy loại này có chất lượng không tồi, không bằng ngươi chọn loại có màu sắc sáng chút." A Lâm còn nhỏ, trong thời gian giữ đạo hiếu yêu cầu thoải mái hơn người lớn nhiều, vì vậy Trầm phu lang mới nói như thế, đối với Đường Xuân Minh hắn sẽ không đề cử màu sắc cùng loại vải.

Trong tay Trầm phu lang là vải bông màu xanh, Đường Xuân Minh cảm thấy màu sắc này không tệ, hắn thực sự không thể giống như những ca nhi khác yêu thích các loại màu sặc sỡ như hồng nhạt gì đó, đương nhiên A Lâm còn nhỏ, làm thế nào cho đáng yêu là được rồi. Cho nên dựa theo gợi ý của Trầm phu lang nói liền chọn cho A Lâm mấy loại màu rõ ràng chất liệu mềm lại là được, sau đó lại chọn lấy vải bông màu xanh cùng màu trắng, vải bố cũng mua chút, dù sao cũng phải làm việc, quần áo vẫn phải chịu đựng ma sát mới tốt.

Những này vải vóc này tốn của Đường Xuân Minh gần một lượng bạc, không nói Trầm phu lang, ngay cả Đường Xuân Minh cũng cảm thấy mí mắt giật giật mấy lần, cộng với những đồ linh tinh trước đó, ngày hôm nay hắn đã tiêu hơn sáu lượng bạc, đặc biệt là mấy loại bút lông cùng giấy có tính chất tương đối phổ thông kia, mới là khoản chi lớn nhất, trước còn cảm thấy đại gia một chút, hiện tại mới phát hiện theo như tốc độ này, bạc trong tay căn bản không dùng được bao nhiêu.

Trầm phu lang không nhịn được khuyên nhủ: "Minh ca nhi, trong tay ngươi nếu có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm chút, sau này sinh con, nửa cuối năm lại phải nộp thuế, đúng rồi, hết xuân lại còn phải lao dịch, những khoản này phải chuẩn bị tốt."

Đường Xuân Minh chỉ đành nhắm mắt giải thích với hắn: "Những khoản bạc kia ta đều để riêng rồi, sẽ không thiếu, ngươi cũng biết, hiện tại trong sân ta đã chuẩn bị trồng rau, đến lúc đó cũng có thể thu hoạch rau sớm, còn có gà trong nhà, nếu như nuôi được ta cũng chuẩn bị nuôi thêm một ít, đến lúc đó mặc kệ là bán trứng gà hay là bán gà cũng có nguồn thu vào, ta nghĩ rồi, chỉ dựa vào tiết kiệm cũng không thể khiến cho hai mẫu tử chúng ta sống tốt đẹp qua ngày."

Trầm phu lang nghe thấy Đường Xuân Minh sắp xếp liền biết được trong lòng hắn đã có tính toán, lúc này mới yên lòng vỗ vỗ tay của hắn nói: "Ta thấy những chủ ý này cũng không tệ, năm nay ngươi cũng không

thể làm ruộng được, thực sự không bằng đem sức lực đặt vào những thứ khác, nhưng mà nuôi gà cần phải chăm sóc tỉ mỉ một chút"

Buổi chiều, một xe tràn đầy đồ vật, ba lớn một nhỏ liền trở về, A Lâm trực tiếp ngủ một đường trong lồng ngực của Trầm phu lang, mãi đến tận khi xe la dừng trước cửa nhà Đường Xuân Minh mới bị Đường Xuân Minh đánh thức.

Vừa mới mở cửa ra, Tiểu Hoa liền phóng ra đầu tiên, A Lâm vẫn còn dụi mắt, Tiểu Hoa đã không ngừng đảo quanh chân hắn, Đại Nhi Mao cũng chạy ra sau đó.

Hết chương 22

23. Chương 23: Trồng Rau

Trương Tú cũng phủi quần áo đi theo sau, nhìn thấy mấy người trên xe la liền cười nói, "Một xe này của các ngươi kéo không ít đồ a, Lâm ca nhi của chúng ta cũng được đi dạo một vòng trên huyện đi, khiến cho Tú a sao thật hâm mộ a." Nói xong liền ôm lấy A Lâm chọc cười nó.

A Lâm vừa mới tỉnh ngủ, có chút mơ hồ, còn có chút thẹn thùng, giãy dụa mấy lần, quay đầu lại tìm A Mẫu: "A Mẫu, kẹo hồ lô." Đây là muốn mang kẹo hồ lô nó mang về cho Đại Mao cùng Nhị Mao ra đây a, Đường Xuân Minh móc ra từ ba lô ra gói kẹo hồ lô đã được gói kĩ, lấy ra hai que trong đó đưa đến trước mặt Đại Mao Nhị Mao, cười nói, "Đây là A Lâm nhớ phải mua cho các ngươi, cầm đi, ngày mai qua đây còn có thứ tốt a."

Nhị Mao rất vui mừng, ngay cả Đại Mao cũng có chút trông mà thèm, bình thường a mẫu làm sao chịu mua mấy thứ này cho bọn hắn ăn, nhưng mà tuổi của hắn có chút lớn cũng không dám đưa tay nhận lấy, Đường Xuân Minh nhìn về phía Trương Tú nhíu nhíu mày nói: "Đây là do A Lâm một đường đều nhớ, không thể cự tuyệt nha."

"Ngươi a, cũng không biết tiết kiệm, được rồi, Đại Mao Nhị Mao, còn không mau cảm ơn A Lâm, ra ngoài chơi một chuyến còn nhớ kỹ các ngươi, nhớ là ăn từ từ a." Đều mua về, đưa đi đưa lại cũng khó nhìn, Trương Tú liền bảo Đại Mao Nhị Mao nhận lấy, hai người vội vã nhận lấy tìm A Lâm nói chuyện, Trương Tú cũng để A Lâm xuống.

Trong lúc bọn hắn nói chuyện, Lý Phong đã nhảy xuống xe, đem túi xách của Đường Xuân Minh để xuống cửa viện, lại gọi Dư Mộ đang trông nhà lại đây đem đồ đạc mang về, lúc này Trầm phu lang cũng nói chuyện xong với Đường Xuân Minh, Lý Phong lại lên xe đưa Trầm phu lang trở về.

Trương Tú cùng Đường Xuân Minh tiến vào sân, "Đừng nhìn con chó con mới lớn được một chút này, ta còn lo nó đói bụng nên lấy thức ăn cho nó, vậy mà vật nhỏ này cũng không thèm nhìn, nhưng mà như vậy cũng hay, sau này chỉ ăn đồ ăn trên tay ngươi cùng A Lâm, như vậy mới có thể đảm nhiệm được trọng trách giữ nhà. Mặt khác, ta đã giúp ngươi làm nóng giường, nước nóng cũng đun rồi, hầm chút cháo loãng, gà cùng dê đều được cho ăn rồi, sữa dê cũng vắt, ngươi cũng mệt mỏi cả ngày rồi ăn sớm rồi nghỉ ngơi thôi, đi một đường thân thể ngươi cũng khó chịu, có chuyện gì sáng mai ta đến xem một chút."

Trong nhà dọn dẹp đến ngay ngắn rõ ràng, ở nông thôn điểm này rất tốt, không giống như trong thành phố, đời trước Đường Xuân Minh lớn lên ở nông thôn cũng là như vậy, cũng không cần cảm ơn nhiều, bởi vì Trương Tú có chuyện rời đi hắn cũng sẽ chăm sóc giống như vậy, vì vậy sau khi Trương Tú đem mọi chuyện đều bàn giao rõ ràng lại cho Đường Xuân Minh liền mang theo Đại Mao Nhị Mao trở về.

Trương Tú còn chưa dứt lời, nói chuyện Đường Xuân Minh cũng cảm thấy cả người mình trở nên mệt mỏi, ngồi xuống cái giường ấm áp liền không muốn chuyển động nữa, A Lâm sau khi ngủ một đường cũng cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều, tinh thần tốt hơn Đường Xuân Minh một chút. Tinh thần không tốt, A Lâm cũng còn nhỏ tuổi vẫn chưa thể chăm sóc a mẫu được, hơn nữa Đường Xuân Minh cũng không yên lòng a,

vì vậy liền cố gắng làm mấy món ăn lại đun chút cháo, một lớn một nhỏ đem bụng lấp đầy, lại tắm rửa sạch sẽ, đem A Lâm cùng mình nhét vào bên trong ổ chăn, ngủ.

&&&

Đại Mao Nhị Mao trời vừa sáng liền tới, trên bàn còn có sữa dê Đường Xuân Minh để cho hai đứa, còn có điểm tâm mang về từ hôm qua, một cái bao khác Đường Xuân Minh dự định để Trương Tú mang về cho hắn cùng Đại Sơn, hai đứa nhỏ thì ở lại đây ăn. Đường Xuân Minh lấy ra giấy cùng bút mới mua ngày hôm qua, bởi vì quá đắt nên hắn đành cam lòng không mua mực cùng nghiên mực, dùng bộ cũ của hắn, đương nhiên, còn có vở tập viết cũng mua ngày hôm qua.

Đại Mao Nhị Mao uống sữa dê ăn điểm tâm liền đàng hoàng ngồi ở trên giường, dưới sự chỉ đạo của Đường Xuân Minh liền bắt đầu nghiêm túc tập viết chữ, A Lâm liền ở một bên nhìn. Thái độ của Đại Mao Nhị Mao rất nghiêm túc, nhưng cũng rất kích động, chỉ lo sẽ đem tờ giấy trước mắt làm bẩn, tay không ngừng lau lau vào quần áo trên người.

Sau khi dạy dỗ hai người, a mẫu của bọn họ cũng tới.

Đại Sơn đã làm xong công việc trên trấn, từ hôm nay trở đi liền không cần đi sớm về trễ nữa, ở nhà bận bịu chuẩn bị việc làm vụ xuân.

Có Đại Sơn ở nhà, Trương Tú cũng ung dung rất nhiều, vì vậy hôm nay liền chuẩn bị đến giúp hắn làm đất. Nhìn thấy biểu hiện nín cười của Trương Tú, Đường Xuân Minh biết trong thôn lại có chuyện xảy ra, đầu óc xoay chuyển một cái liền nghĩ đến náo động hôm qua ở trên xe la, hỏi Trương Tú, "Có phải là Trương Hoa Lan cùng nhà Lý Hạ Căn gây náo loạn."

"Ồ? Sao ngươi biết được?" Trương Tú kỳ quái nói.

Đường Xuân Minh đem chuyện xảy ra ngày hôm qua nói lại một lần, hắn nói, "Ngươi nói xem tại sao có người ngu xuẩn như vậy, hắn là cho rằng những câu hắn nói không truyền đến tai Trương Hoa Lan được hay là cho rằng những lời này căn bản không có chuyện gì." Đường Xuân Minh tự nhận là không thể nào hiểu được đường não tư duy của những ca nhi trung niên cực phẩm này, thật là thần kỳ.

"A, " Trương Tú vung vung tay nói, "Như trước, ngươi hãy chờ xem, hiện tại Trương Hoa Lan đang chạy đến nhà Lý Hạ Căn làm ầm ĩ một hồi, có thể qua trận này, hai người này lại sẽ không còn qua lại đi, vì vậy a, ta mới sẽ không thích loại ca nhi như Trương Hoa Lan này, hắn bị đánh cũng là đáng đời. Ngươi không biết đâu, lúc trước thời điểm hắn mới gả tới bị đánh, còn có người khuyên can, nhưng mà chỉ chớp mắt Trương Hoa Lan lại nói với bên ngoài hán tử nhà hắn tốt như thế nào, biết chăm sóc nhường nào, lời này như là có ý tứ là những người can thiệp kia có chút nhiều chuyện a."

Đường Xuân Minh không nói gì nhìn trời, người như vậy đời hắn đã từng gặp phải, trước đây trong thôn cũng có một đôi vợ chồng như vậy, mỗi lần đánh tới đều vô cùng tàn nhẫn, móng tay của bà vợ còn lưu lại từng vệt máu trên cổ ông chồng, nhưng mà sau khi đánh xong không bao lâu lại vô cùng thân thiết, ngược lại còn nói những người khuyên can kia không đúng, cho đến cuối cùng khi hai vợ chồng kia đánh nhau, mọi người đều chỉ đứng xa xa mà xem trò vui, cơ bản không ai tiến lên khuyên bảo nữa."

Trương Tú giúp Đường Xuân Minh đem mầm đã được chỉnh lý hoàn chỉnh ra khỏi phòng, nói, "Không nghĩ tới ngươi lại làm tốt như vậy, nhìn thấy cái này ta cũng muốn cùng ngươi làm một chuyến." Vì che lấp sự tồn tại của không gian cùng nước suối khác thường, Đường Xuân Minh lấy mấy cái khuông gỗ cũ bỏ bùn đất vào bỏ vào trong phòng, trong phòng giường sưởi nhiệt độ cao hơn bên ngoài, đem hạt giống đã ngâm vào nước suối trong không gian ra rồi chôn vào trong đất, chỉ qua hai, ba ngày, những hạt giống này liền nảy mầm.

Bây giờ đã trồng được mười mấy ngày, nhiệt độ bên ngoài cũng cao hơn chút, Đường Xuân Minh liền dự định đem những loại rau dưa này chuyển sang trồng trong hậu viện. Trương Tú lo lắng không biết chúng có thể sống nổi hay không, nhưng mà trong lòng Đường Xuân Minh lại nắm chắc, một tầng bên trong những khuông gỗ này đều được phủ một tầng đất không gian, sau khi di chuyển mỗi ngày đều được tưới nước suối pha loãng, dù cho là nhiệt độ thấp hơn một chút cũng có thể sống được vô cùng tốt.

"Nơi này vẫn là quá nhỏ, chờ đến khi ta trồng thêm một nhóm mới liền cho ngươi một ít." Đường Xuân Minh nói, hiện tại trong phòng vừa ươm giống vừa nuôi gà con, dù loạn, may mắn liền có thể lập tức chuyển chúng ra ngoài.

"Vậy được rồi, ta thấy những thứ này được trồng không tệ, không biết ngươi làm thế nào trồng được, quên đi, ta cũng không đòi hỏi, sau này trồng những thứ này liền có thể kiếm được tiền cho ngươi sống." Tuy rằng Trương Tú ước ao nhưng cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, cũng không thể chặt đứt con đường tài lộ của Minh ca nhi, huống hồ Minh ca nhi đối với hai đứa con của mình cũng đủ tận tâm.

"Đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút xem người nào làm, " Đường Xuân Minh làm bộ đắc ý, "Lúc ươm giống bỏ thêm không ít thứ vào trong đất, mới có thể lớn tốt như vậy, lúc di chuyển liền chuyển cả đất theo, khẳng định không thành vấn đề." Lời này nói ra Trương Tú vẫn đúng là tin.

Trong chốc lát, Vương Mạc cũng đến giúp đỡ hắn, Đường Xuân Minh đóng cửa sân lại, ba người ở bên trong bận rộn hơn nửa ngày mới đem những loại rau dưa chuyển hết ra bên ngoài, người bên ngoài một chút cũng không biết được tình huống bên trong, chỉ có Trầm phu lang mơ hồ biết được một ít, sau này khi nhìn thấy những loại rau dưa ở đây lớn nhanh hơn những người khác, tại thời điểm dưa chuột của những người khác vẫn còn đang leo dây Đường Xuân Minh hắn đã bắt đầu bán rau, người trong thôn lúc đầu còn ngạc nhiên không thôi, không ít người còn tìm tới cửa tìm hiểu tình huống, nhưng mà đều bị Trương Tú cùng Trầm phu lang khuyên trở lại.

Gieo trồng xong rau dưa, Đường Xuân Minh cảm giác như mình mới bắt đầu bước chân lên con đường làm giàu, chuyến lữ trình mạo hiểm bán rau trước kia không thể bán tiếp, có lẽ hắn chỉ cần vừa lộ diện liền bị Thính Cảnh Các thậm chí là Minh Lan Cư phía đối diện nhìn chằm chằm. Vào lúc này, nghe Trương Tú nói, nhà Lý Phong cũng đã được dàn xếp tương đối, liền mời những người đã hỗ trợ cùng với tộc trưởng và Lý Chính ăn một bữa lớn, trong đó có một nhà Lý Đại Sơn, sau khi Đại Sơn trở về liền nghe theo lời khuyên của Trương Tú đi qua giúp mấy chuyến.

Sau khi dàn xếp xong bên kia, lúc xế chiều, Đại Mao Nhị Mao liền mang theo A Lâm đi ra ngoài chơi, Đường Xuân Minh cùng Trương Tú cũng đều mặc kệ, bây giờ công phu quyền cước của Dư Mộ được lưu truyền vô cùng kỳ diệu, đối với Trương Tú mà nói, hai đứa con trai mình có thể học được mấy chiêu thức qua loa là được rồi, hắn cũng không muốn bọn hắn thành sợ săn thực sự mà chỉ muốn thỉnh thoảng lên núi săn mấy con vật cải thiện bữa ăn mặn là được, sau này cũng coi như là có bản lĩnh sau khi lập hộ.

24. Chương 24: Cật Hóa (tham Ăn)

Huyện An Bình – Thính Cảnh Các.

Trần chưởng quỹ gần đây vừa thấy vui mừng lại vừa thấy khổ não, nhận được tin đông gia của hắn cũng trở về từ bên ngoài, đối với tình hình khách đến không ngừng rất thỏa mãn, nhưng khi đi theo Trần chưởng quỹ đến hầm dự trữ, lông mày của hắn cũng cau như Trần chưởng quỹ.

Đông gia còn trẻ, nhìn qua mới chỉ chừng hai mươi tuổi, trên người mặc cẩm bào đại diện cho trường phái công tử nhà giàu, nhưng mà giờ khắc này lại không hề để ý đến hình tượng cầm một quả dưa chuột bắt đầu gặm, sau khi ăn được một miếng liền không thể dừng lại được, bây giờ hắn đã có thể dễ dàng hiểu được tại sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các lại tăng lên nhanh chóng như vậy, chính là hướng đến hương vị của những món ăn này, thật sự không sợ những khách nhân này không quay lại.

Tạm thời đã giải quyết xong cửa ải khó khăn, nhưng mà trước mặt còn có một vấn đề quan trọng hơn, chính là cung ứng hàng hóa tiếp theo, bằng không chuyện làm ăn của tửu lâu sẽ nhanh chóng hạ xuống như trước đó.

"Trần chưởng quỹ, ngươi đem chuyện này nói lại với ta một lần nữa xem nào." Đông gia đi từ bên trong hầm ra, Trần chưởng quỹ theo ở phía sau, đem chuyện hôm đó tỉ mỉ kể lại một lần, kể cả những nghi ngờ cùng

phỏng đoán với thân phận của người kia.

Đi lên trên mặt đất, Đông gia dùng ngón tay ấn ấn mi tâm, hắn không thể nói Trần chưởng quỹ là không đúng, từ trong miêu tả liền có thể thấy được người đưa rau dưa đến căn bản khôn muốn để cho bọn họ bất kì tin tức liên quan nào, điều này làm cho bọn họ đi tìm kiểu gì?

"Thiếu gia, " Trần chưởng quỹ còn nói, "Cuối cùng ta chỉ có thể điều tra được vị phu lang kia đã thuê một chiếc xe bò từ chợ tây, nhưng mà không ai có thể nói được vị phu lang kia xuất hiện như thế nào, sau đó lại đi nơi nào, càng không cần phải nói đám rau dưa này được đưa đến từ đâu, hơn nữa hai ngày nay, Minh Lan Cư cũng đang âm thầm điều tra vị phu lang đưa rau dưa cho chúng ta từ đâu đến." Khẩu vị thức ăn của Thính Cảnh Các tăng lên rất nhiều, có thể cũng do đổi đầu bếp, Minh Lan Cư đương nhiên cũng sẽ thu được nội tình liên quan đầu tiên, hắn có thể thăm dò được Thính Cảnh Các có được rau dưa mới mẻ, trình độ hoanh nghênh vượt quá món ăn ngon của đại trù.

Trần chưởng quỹ mắt thấy tốc độ tiêu hao của đám rau dưa này quá nhanh trong khi tạm thời không tìm được người cung ứng, chỉ đành nghĩ đến biện pháp tiến hành hạn định tiêu thụ mỗi ngày, cố gắng kéo dài thời gian một chút, gia tăng số người tìm kiếm vị phu lang kia cũng như Đông gia ở phía sau hắn, nghĩ biện pháp đem nguồn hàng cung cấp này nắm vào trong tay của Thính Cảnh Các.

"Xem ra người kia cố ý không để cho chúng ta tìm được tung tích của hắn, chuyện này lão Trần làm rất tốt, trước hết sống qua khoảng thời gian này đã, mùa xuân rau sẽ được gieo trồng ngay thôi, chúng ta lại từ từ tìm kiếm, ngươi ở lại chỗ này, có phát hiện gì thì phái người truyền tin cho ta, ta đi dạo vùng xung quanh một lần xem sao." Đông gia cho rằng người này cách huyện An Bình không xa, Trần chưởng quỹ đã nói rồi, lúc rau dưa được mang tới, giống như là vừa mới được hái xuống, nhất định là không mất bao nhiêu thời gian trên đường, vì vậy vị đường gia trẻ tuổi này quyết định đi dạo những vùng quanh đây một vòng, nói không chừng có thể gặp được hắn lần nữa, lần này dù thế nào cũng phải nghĩ biện pháp nắm lấy nguồn cung ứng nguyên liệu thức ăn, coi như là không thể độc chiếm, cũng phải nghĩ hết tất cả biện pháp cướp được số lượng nhất định.

"Được rồi, thiếu gia, ta cũng sẽ để ý, nếu như vị phu lang kia quay trở lại ra sẽ lập tức phái người đi thông báo cho thiếu gia." Trần chưởng quỹ đáp.

&&&

Đường Xuân Minh cũng không biết đám rau dưa hắn bán ra này gặp phải chuyện gì, không chỉ có Thính Cảnh Các nhìn chằm chằm hắn, ngay cả Minh Lan Cư cũng âm thầm tìm hiểu tình huống của hắn, nhưng mà ngay cả Trần chưởng quỹ cũng không nghĩ đến người hắn tìm chính là một ca nhi góa phụ ở nông thôn, phía sau căn bản không có đông gia nào, đương nhiên dù cho Đường Xuân Minh biết rõ tình huống bên ngoài, cũng chỉ khiến hắn âm thầm vui mừng cùng đắc ý.

Giờ khắc này hắn đang tưới nước cho đám rau dưa bên ngoài, dựa theo tỉ lệ nhất định pha loãng nước suối trong không gian để cho tốc độ sinh trưởng của đám rau dưa không quá khiến cho người khác chú ý đến, đời trước đã thăm dò qua, vì vậy nước suối trong không gian từ ngón tay của hắn chảy xuống thùng, một tay lấy gáo dội xuống, lá non đưng đưa tựa hồ càng thêm xanh biếc.

Trước viện, Đường Xuân Minh nhờ Trương Tú cùng hán tử nhà hắn Đại Sơn làm hàng rào bao quanh một khoảng để nuôi gà, bằng không gà chạy khắp nơi liền phá tan mọi nơi trong nhà. Đương nhiên đây cũng chỉ là tạm thời, hiện tại hoàn hảo, đến lúc trời càng nóng mùi vị sẽ càng nồng, mùa hè còn có rất nhiều muỗi cùng ruồi, trong kế hoạch của hắn là muốn mua lại toàn bộ núi hoang, sau này nuôi gà nuôi dê đều có nơi đầy đủ.

Vốn hoạt động như vậy cũng không nặng, Đại Sơn làm nửa ngày liền có thể làm được, nào biết được tên to con Dư Mộ này sau khi biết được liền lôi kéo Lý Phong đến giúp đỡ, Đường Xuân Minh rất muốn nói, hắn chỉ có từng ấy chỗ, thật sự không cần nhiều người đến lăn qua lăn lại như vậy.

Sau khi tưới xong tất cả cây trồng, Đường Xuân Minh liền xách thùng trở lại tiền viện, ba đại hán tử kia làm đến khí thế ngất trời, sau khi bàn luận một chút, liền trực tiếp làm thành một chuồng gà lớn cho Đường Xuân Minh.

Trương Tú ở bên ngoài hỗ trợ chuyển đồ vật, thấy Đường Xuân Minh lại đây thì vỗ vỗ bụi trên quần áo, dạo một vòng cùng hắn, trên mặt không ngừng cười nói, "Ngươi biết được vì sao tên to con Dư Mộ này lại nghe được chuyện nhà ngươi mà đến không? Nói đến thì chính là Đại Mao Nhị Mao tự rước lấy, hai đứa này đúng là không giữ được mồm miệng, nói là ngươi làm món ăn ăn rất ngon, hai hán tử bọn họ vẫn luôn tự túc tự ăn với nhau, nghe nói như vậy liền luôn ghi nhớ."

Mặt Đường Xuân Minh nhất thời liền đen lại, hắn đã nghi ngờ tại sao bọn họ lại tới, "Thôi dù sao đã tới rồi, buổi trưa ta nấu thêm hai món ăn, ngươi cùng Đại Sơn cũng ở lại đi."

"Hừm, ta đến làm trợ thủ cho ngươi." Trương Tú không từ chối, nếu như chỉ có Đại Sơn đến giúp đỡ hắn cũng sẽ không ở lại, hai tên tiểu tử này chiếm tiện nghi đã tốt lắm rồi, Đại Sơn nhà hắn cũng chỉ có thể giúp đỡ làm chút chuyện chân tay thôi, nhưng mà bên ngoài còn có hai hán tử khác lại không giống như vậy, không có đạo lý ca nhi tang phu lại đơn độc tiếp đãi hán tử bên ngoài, đó là khiến cho người gièm pha.

Hai người lau sạch tay, Đường Xuân Minh dự định làm thịt kho tàu, rau hẹ xào trứng gà, vốn là còn có chút gan heo còn lại, lại thêm chút bánh hẹ, một bữa cơm cũng coi như có thể đối phó được. Thịt mua về, Đường Xuân Minh cũng không dám thoải mái ăn hết, trước hết liền gói chút sủi cảo, một nửa là đem tặng người, lại bớt lại chút ít làm món thịt xào, thịt hôm nay làm vẫn là do nhờ Vương Mạc mang về từ trên trấn để chuẩn bị hôm nay Đại Sơn đến giúp thì mời cả nhà bọn họ ăn, xem như là công khai, rau hẹ cùng hành lá cũng mới mọc từ trong vườn, trứng gà là từ nhà Trương Tú mang đến.

Trương Tú nhóm lửa, Đường Xuân Minh bỏ mỡ vào chảo cho nóng, đem từng miếng thịt đã được cắt thành từng miếng vào chảo, mùi thịt liền nhẹ nhàng bay ra, ba đứa bé vốn ở trong phòng viết chữ đã có chút ngồi không yên, tất cả đều chạy đến nhà bếp.

"Minh a sao, ngươi làm món gì ăn ngon vậy?" Người còn chưa vào liền nghe thấy âm thanh của Nhị Mao.

"Tên này thật không tiền đồ, " Trương Tú cười mắng, "Về nhà để Đại Sơn dạy lên tiểu tử ngu ngốc kia."

Nhị Mao đã xông tới, hướng về a mẫu làm một cái mặt quỷ, Đại Mao cùng A Lâm cũng đi vào từ phía sau, con mắt của A Lâm cũng sáng lấp lánh nhìn về phía nồi trên bếp, được rồi, ba tên cật hóa này, Đường Xuân Minh liền nở nụ cười: "Ngày hôm nay làm thịt kho tàu cho ngươi, bảo đảm cho các ngươi ăn rồi còn muốn ăn nữa."

Nhị Mao cùng A Lâm vui mừng hô lên, Đại Mao ngượng ngùng cười cười, nhưng mà ánh mắt hiển nhiên cũng vô cùng mong chờ.

Thịt trong nồi vừa mới ngấm nước màu sắc nhìn qua vô cùng mê người, Đường Xuân Minh lại cho thêm chút gia vị, hương vị càng ngày càng nồng, lần này ngay cả hán tử làm việc trong sân cũng không nhịn được giật giật mũi, Dư Mộ là người không khách khí nhất, "Thật là thơm a„ Đại Mao Nhị Mao quả nhiên nói không sai, tay nghề nấu cơm của a mẫu của A Lâm thực sự rất tốt, xem đi, ta kéo ngươi tới đúng là không sai đúng không." Đắc ý nhìn về phía Lý Phong.

"Ngươi nhanh chóng làm đi, chỉ có chút hoạt động như vậy cũng không cảm thấy ngại khi ăn chùa uống chùa." Lý Phong liếc mắt nhìn về phía nhà bếp, cảm thấy bộ dáng đắc ý của Dư Mộ cực kì chướng mắt, dù cho hắn cho mình một cái cớ chạy đến hỗ trợ, nhưng cũng không đành lòng tăng thêm gánh nặng cho Minh ca nhi.

"Không bằng như vậy đi, " Đầu óc Dư Mộ rất linh hoạt, vì để được ăn một bữa cơm thực sự chứ không phải là cơm heo đầu óc hắn thực sự là hoạt động hết công suất, "Không phải Minh ca nhi có vài mẫu đất sao? Lão đại, không bằng hai chúng ta làm luôn bên đấy, để Minh ca nhi làm mấy bữa ngon cho chúng ta được không?"

Lý Đại Sơn vừa cúi đầu làm việc vừa không nhịn được nở nụ cười, hắn cũng là một hán tử thành thật, hai tiểu tử nhà mình được Minh ca nhi quan tâm, trong lòng hắn luôn nghĩ làm sao giúp Minh ca nhi làm chút việc chân tay, không nghĩ tới một bữa cơm liền có thể có được hai sức lao động cường tráng như vậy.

"Đại Sơn đại ca, ngươi thấy lời ta vừa nói thế nào? Ngược lại thân thể của Minh ca nhi cũng không thể làm được việc nặng trong ruộng, có lẽ đến thời điểm làm ruộng cũng là nhờ người đến hỗ trợ, còn phải đưa tiền công, ta cùng lão đại chỉ cần có cơm ăn là được." Dư Mộ liền tìm Lý Đại Sơn giúp hắn nói chuyện.

Lý Đại Sơn cười nói: "Ta thấy các ngươi a, vẫn là nhanh chóng cưới ca nhi trở về đi, không nói cái khác, trong nhà tốt xấu gì cũng có người làm cơm." Lý Đại Sơn vô cùng lý giải những ngày tháng của hai hán tử độc thân gay go cỡ nào, giống như lúc hắn làm việc trên trấn, buổi trưa đều tập trung lại cùng nhau ăn cơm, buổi tối trở về uống một hớp canh nóng ca nhi nhà mình nấu, lại trở về mái ấm trong lòng, cực khổ hơn nữa cũng đáng giá.

"Còn không phải là lão đại hắn không muốn sao…"

Lời còn chưa dứt, một bãi bùn ném tới trên đầu Dư Mộ, Dư Mộ lập tức ngậm miệng lại, hơn nữa giận mà không dám nói gì a, Lý Đại Sơn đúng là nhìn ra chút vấn đề, vừa dùng bùn bôi lên tường vừa tò mò hỏi Lý Phong bên cạnh: "Phong tiểu tử, ngươi ở bên ngoài nhiều năm như vậy vẫn không có người vừa ý sao? Nếu không để Thẩm đại bá sao giúp ngươi tìm một người?"

Hiện nay chiều gió trong thôn đã có chuyển biến, tuy rằng Lý Phong chỉ đem nhà tu sửa chứ không xây lại, nhưng sau một chuyến đi từ trên trấn mang đồ vật trở về cũng đáng giá không ít tiền, người trong thôn còn không ngừng truyền tai nhau, Phong tiểu tử mấy năm nay chỉ sợ cũng có chút tài sản, bằng không tại sao lại mất khí lực lớn mua những thứ như vậy, hơn nữa lại có vài mẫu, có mấy nhà liền không khỏi động tâm.

Ngoại hình Phong tiểu tử nhìn đáng sợ không quan trọng lắm, vượt qua được những tháng ngày sau mới quan trọng, gả cho người như vậy dù sao cũng hơn gả cho tên nghèo làm biếng nhiều, còn có người tìm đến Trầm phu lang nhờ hắn nói mấy lời, Trầm phu lang cũng không nói chút lời nào cho Lý Phong, ca nhi những nhà kia đều là thế nào a, dưới cái nhìn của hắn căn bản không xứng với Phong tiểu tử.

Tình huống trong thôn căn bản không thể gạt nổi Trương Tú, mà Trương Tú từng nói thầm với Đại Sơn, vì vậy hiện tại Đại Sơn cũng biết được giá thị trường của Phong tiểu tử, tuy rằng trước đó bị tiểu ca nhà đại bá hãm hại một chút, nhưng hiện tại cũng không phải là không hấp dẫn ca nhi, chỉ xem ánh mắt của Phong tiểu tử có cao hay không.

Dư Mộ cúi đầu muốn cười, lúc đó còn không ngừng nháy mắt về phía lão đại nhà hắn, Lý Phong tức giận trừng một chút, quay đầu còn phải nói với Lý Đại Sơn: "Không vội, trước tiên sống tốt những ngày tháng sau này mới được." Lý Đại Sơn cũng chỉ đành lắc đầu một cái, biết lời này của Phong tiểu tử chỉ là trốn tránh, hán tử đến tuổi như hắn sao lại thực sự là không vội vã a.

Nhưng mà hắn cũng biết Phong tiểu tử là người có chính kiến, không phải người khác khuyên mấy câu liền có thể thay đổi chủ ý, liền cúi đầu cùng hắn làm việc tiếp, hắn cùng Lý Phong đều là người không nói nhiều, chỉ có Dư Mộ thỉnh thoảng lại nói vài câu, mãi đến tận khi mùi hương trong phòng bếp khiến cho bụng bọn họ không ngừng sôi sùng sục.

Trương Tú đi ra gọi ba người: "Nhanh chóng rửa tay thôi, bữa trưa đã chuẩn bị xong, nhanh ăn lúc nóng thôi."

"Hay quá, ca sao, khổ cực ngươi cùng Minh ca nhi." Dư Mộ chính là đang chờ những câu này a, không nói hai lời liền nhanh chóng bỏ dụng cụ trong tay xuống, nhanh chân hướng về phía thùng nước, múc nước rửa tay, làm đến nhanh lẹ, sau đó một mặt cười khúc khích đi theo sau Trương Tú.

Ở nông thôn cũng không có nhiều quy củ, năm người lớn cũng ba trẻ con liền tập hợp thành một bàn ăn cơm, tuy rằng món ăn không nhiều, nhưng mỗi một món lại vô cùng đủ lượng, ở giữa là một bát thịt kho tàu to, từng miếng từng miếng thịt heo đều được nước ấm bao lấy, khiến người ta nhìn mà không khỏi nuốt nước miếng.

Bữa cơm này mỗi người đều ăn được vô cùng hài lòng, Đường Xuân Minh như ý nguyện được ăn thịt heo, thời đại này thịt heo không có mấy loại như thịt heo bơm nước gì gì đó, là thịt heo thuần khiết ở nông thôn, mùi vị không chỉ chính tông, mà còn nộn nộn, cuộc sống không có thịt ăn đã kết thúc khiến cho hắn cảm động đến rơi lệ. Tên to con Dư Mộ vừa không ngừng nhét thịt vào trong mồm vừa không ngừng khen thịt ngon, mà Lý Đại Sơn cùng Lý Phong lại im lặng mà ăn, cuối cùng ba đứa nhỏ cũng no đến mức đánh ợ một cái.

"Dư thúc thúc, ta nói không sai đúng không, món ăn Minh a sao làm là ngon nhất." Nhị Mao còn liếm liếm dư vị bên miệng

"Ăn ngon, so với đại trù làm còn ngon hơn." Tuy rằng chỉ mấy món ăn thông thường không có gì đặc biệt, nhưng mà mùi vị rất tuyệt vời, Đường Xuân Minh có thể nói cho bọn họ biết rằng đó là do trong nguyên liệu có bỏ thêm nước suối trong không gian sao? Đương nhiên là không.

Bánh mà Đường Xuân Minh chuẩn bị cũng được ăn được sạch sành sanh, ngay cả chút nước thịt cuối cùng đều bị Dư Mộ dùng bánh chấm vào ăn nốt, ham ăn là tình trạng chung, có người cổ vũ Đường Xuân Minh cũng vui vẻ, nhất thời đắc ý vênh váo phất tay nói: "Nếu như thích ăn thì sau này thường xuyên đến đi."

Vừa mới dứt lời bên hông liền bị Trương Tú bấm một cái, Đường Xuân Minh còn không hiểu vì sao liền thấy Dư Mộ cười rộng đến mang tai, "Quá tốt rồi, hóa ra Minh ca nhi chính là một người sảng khoái, ta cùng đại ca liền không khách khí, Minh ca nhi, mấy mẫu điền kia của ngươi liền để cho ta cùng đại ca lo đi, chỉ cần chuẩn bị cho chúng ta những món ăn như ngày hôm nay là được."

"Như vậy có chút không hay lắm, " bị siết đến có chút tỉnh táo, Đường Xuân Minh chần chờ một chút, "Những thức ăn này không đáng chút gì, năm mẫu nhờ người khác làm cũng tốn không ít tiền công a."

"Người khác làm gì làm thức ăn tốt như Minh ca nhi, chính là không kém so với đại trù làm a, Minh ca nhi ngươi cứ yên tâm đi, để ta và đại ca làm, chúng ta không biết làm cơm, có thể dùng khí lực để đạt được điều mình không làm được, coi như vậy đi, đại ca, Đại Sơn đại ca, chúng ta nhanh chóng làm việc cho xong đi." Dư Mộ chỉ lo Minh ca nhi đổi ý, vội vã lôi kéo hai người khác đi làm việc.

Mọi người đi ra, Đường Xuân Minh mới ý thức được tình huống không đúng, gãi gãi cằm cười: "Như vậy… Không sao đúng không, ngược lại… Vốn cũng phải mời người thu dọn." Năm mẫu, cần nhờ Đường Xuân Minh ưỡn bụng lên làm việc, đoán chừng đem hắn mệt chết cũng không thể làm xong được, vì vậy hắn liền dự định đợi người khác làm xong vụ xuân liền nhờ mấy người làm, cũng không bỏ lỡ thu hoạch.

"Cẩn thận một chút, ta cũng là sợ người trong thôn bàn tán điều khác, nếu chính ngươi đều không để ý, ta cũng không quan tâm chuyện này, đến lúc đó ta để Đại Sơn lại đây giúp đỡ một chút." Thấy phản ứng của tên to con Dư Mộ, căn bản là sẽ không thu lại lời nói ra, liền vì vài bữa cơm, hơn nữa ngày đó Minh ca nhi trào phúng nhà Lý Hạ Căn đã sớm lưu truyền trong thôn, người trong thôn cũng biết là nhà Lý Hạ Căn bịa đặt, thêm vào đó gần nhất lại có người vừa ý Phong tiểu tử, đúng là không còn người ghép Minh ca nhi với Phong tiểu tử nữa.

"Các ngươi đi ra ngoài chơi một chút đi, chỗ này để ta đến thu dọn." Nghĩ thông suốt Trương Tú liền đuổi Minh ca nhi cùng ba đứa bé ra ngoài, Đường Xuân Minh cũng vui vẻ đi ra ngoài, một chút cùng không ngại ngùng, kéo A Lâm đứng dậy, mang theo cơm canh thịt cho Tiểu Hoa, Đại Mao cùng Nhị Mao cũng đi bộ trong sân, ba đứa trẻ từng đứa từng đứa ưỡn bụng đi khiến cho Đường Xuân Minh nhìn thấy đều không nhịn được một trận cười.

Đường Xuân Minh đi ra ngoài nhìn một chút, bắt đầu từ khi thu hoạch trước mùa đông năm ngoái liền không còn ở nơi đó, bây giờ trời đã bắt đầu trở nên ấm áp cỏ cũng mọc đầy. Nơi đó cũng không cách quá xa, ngay dưới chân núi, năm mẫu thành một vùng, phía đó cũng có đất mà những người khác trong thôn khai khẩn ra, bây giờ có sức khỏe làm được, ai lại không muốn khai khẩn thêm chút đất ruộng, hơn nữa ba năm đầu khai hoang không cần nộp thuế, ba năm sau sau khi nộp thuế liền chính thức trở thành của chính mình, dù nói thế nào thì một năm qua luôn có thể làm ra được chút lương thực từ khu đất này.

Không có ruộng nước Đường Xuân Minh cảm thấy có chút đáng tiếc, chuyện này có nghĩa là không có gạo, đất khai hoang này người trong thôn bình thường cũng chỉ dùng để trồng chút cao lương như đậu nành cùng hoa màu, nhưng mà Đường Xuân Minh dự định để ra một nửa trồng lúa mạch, còn chuyện thu hoạch thấp? Đó là người khác, đến tay hắn sao lại thấp được? Còn lại trồng chút đậu nành cao lương đậu phộng là được.

Sau khi về nhà Đường Xuân Minh liền nói dự định của mình cùng Trương Tú, Trương Tú ngẫm lại cũng không khuyên hắn đổi ý, thu hoạch thấp thì thấp đi, trong nhà dù sao phải có nguồn thu vào, nửa cuối năm cả hài tử cả sản phu dù sao phải chuẩn bị một ít bột mì hoặc gạo, hơn nữa nhìn đất trồng rau chỗ hậu viện được thu thập không tồi, rau hẹ xào trứng buổi trưa cũng ăn rất ngon.

&&&

Nháy mắt trong thôn liền trở nên bận rộn, từng nhà đều muốn dọn dẹp ruộng của mình, Trầm phu lang vốn không biết dự định của Đường Xuân Minh, đặc biệt chạy tới hỏi, biết hắn đều giao cho Lý Phong cùng Dư

Mộ thu dọn cũng không nói gì, quay đầu chạy đến nhà Lý Phong nói lúc nào cày ruộng liền đến nhà hắn mang theo đại la đi cùng, tính cả bốn mẫu ruộng trung đẳng của Phong tiểu tử, hai đại hán tử khỏe mạnh chỉ cần chăm chỉ hai ngày liền có thể làm xong.

Sau khi Đường Xuân Minh biết được chuyện này liền thầm cảm ơn nhà Lý Chính, biết đây là nhà Lý Chính chăm sóc mình cùng A Lâm, bằng không người chờ mượn gia súc nhà hắn không thiếu, chỉ cần Lý gia cũng rất nhiều người, Lý Chính không cho người nhà họ Lý mượn trước mà lại cho người khác họ là hắn mượn,trong này khẳng định phải chịu không ít áp lực.

Đường Xuân Minh mang theo bình nước cùng xếp cơm canh vào rổ, nắm tay A Lâm đi vào trong thôn, bởi vì vị trí cho nên trên đường không tránh khỏi phải đụng độ với những người khác, có người đi đưa cơm nước giống như hắn, lại có người gánh dụng cụ đi, lúc đụng phải dù sao cũng phải lên tiếng chào hỏi, mà nhà của Đường Xuân Minh mọi người đều biết nơi nào, hiện đang bận bịu là ai mọi người cũng biết, cũng may còn có Đại Sơn bận rộn làm đất cùng, nhưng cũng không tránh khỏi những lời nói thầm hay nghĩ trong bụng, những câu nói hồi trước truyền ra thực sự là không có gì đúng không, bằng không tại sao Phong tiểu tử đều đuổi nhà những người đến hỏi kia.

Tuy rằng Minh ca nhi dẫn theo đứa bé lại mang thai một đứa, nhưng mà nếu nói về tướng mạo, những ca nhi kia đều kém xa hắn, hơn nữa Minh ca nhi lại biết chữ thông văn, hai tiểu tử nhà Đại Sơn không phải là cũng đang theo hắn học chữ sao, năm đó Đại Hổ thực sự là gặp vận may lớn mới gặp được ca nhi như vậy, bằng không ca nhi như vậy cũng nên được gả vào gia đình giàu có.

"Minh ca nhi, đây là lại đưa thức ăn đến cho Phong tiểu tử?" Có ca nhi đặc biệt bát quái không kìm lòng được liền nói mấy lời với Đường Xuân Minh.

"Lý Phong đại ca? Sẽ không a, chỗ ta không phải là có mấy người làm sao? Cũng may là A Tú ca hắn thấy ta là cô nhi quả phụ không thể làm được mấy mẫu này, liền để Đại Sơn nhà hắn giúp ta thu thập, vừa hay, nhà Lý Phong đại ca mượn đại la bên nhà Lý Chính chỉ cần mấy ngày liền có thể thu thập được. Ngươi cũng biết a, nhưng mà A Tú ca chính là người không ở không được, liền chỉ có một mình ta không ở nhà, liền đảm nhận nhiệm vụ đưa cơm, phải biết rằng ngay cả Đại Mao cũng đều đi theo người lớn làm việc, cũng không thể ta cái gì cũng không làm, ngươi nói đúng hay không?"

Đường Xuân Minh mỉm cười mang theo giải thích, tuy rằng phí chút miệng lưỡi, nhưng theo như Trương Tú nói, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đồng ý với lời giải thích của Trương Tú, nói ra ba nhà cùng nhau, chuyện này ở trong thôn cũng rất nhiều, chủ yếu là thân thích với nhau, vì vậy nên khi người khác giúp Đường Xuân Minh cũng không có gì bất ngờ cả.

"Đúng vậy đúng vậy, " ca nhi kia chỉ cười cười, cười đến thịt trên mặt có chút cứng, "Thời điểm ngày mùa này nếu như ai thực sự ở trong nhà nhàn hạ liền bị người mắng, không phải là người nào cũng có phúc như đại ca của ngươi vậy, nhưng mà năm nay a, hắn cũng không thể trộm biếng được a."

"Đại ca sao?" Đường Xuân Minh sửng sốt một chút mới phản ứng được người này nói chính là Vương Xuân Hoa, thực sự là, trước đây ở Triệu gia do Triệu Đại Hổ cùng Triệu Đại Ngưu cùng làm việc, đương nhiên, Triệu Đại Ngưu kéo dài công việc đó là một chuyện khác, mà công việc trong nhà đương nhiên hoàn toàn rơi vào trên người Minh ca nhi, mỗi khi đến ngày mùa, Vương Xuân Hoa không phải nơi này đau chính là chỗ đó không thoải mái, nói chung đều là tìm cớ để lười biếng, mà Triệu lão ma biết rõ ràng Vương Xuân Hoa lười biếng nhưng cũng không nói cái gì, chỉ đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào trên người Minh ca nhi, nửa giờ cũng không cho hắn nghỉ ngơi, vì vậy đến ngày mùa tuy rằng Minh ca nhi không xuống ruộng, nhưng đến khi kết thúc ngày mùa, cả người hắn cũng đều gầy xuống một vòng, mà Vương Xuân Hoa, nhìn thế nào cũng đều là mập lên một vòng, bởi vì ngày mùa dù Triệu lão ma có tiết kiệm đi nữa cũng sẽ cải thiện thức ăn một chút, đương nhiên những thứ này đều không tiến được vào miệng Minh ca nhi cùng A Lâm

25. Chương 25: Ngày Mùa

Nhưng mà năm nay liền không có chuyện tốt như vậy, mấy ngày nay Trương Tú bận bịu, những người khác cũng không có công phu miệng lưỡi, vì vậy Đường Xuân Minh cũng không biết rõ lắm tình huống trong thôn, nhưng mà dù cho không ai nói cho hắn, Đường Xuân Minh cũng có thể đoán được tình huống trước mắt của Triệu gia.

Mất đi lực lượng lao động chính là Triệu Đại Hổ này, những mảnh đất kia của Triệu gia ai đến làm? Hiện tại Triệu gia chỉ có mỗi hán tử là Triệu Đại Ngưu nhàn rỗi, Triệu lão tam đã đi tới châu phủ. Lại nhiều năm như vậy, coi như mỗi ngày đều dậy sớm hoạt động, Triệu Đại Ngưu cũng không thể xử lý hết được đám cây trồng này, mà Vương Xuân Hoa, năm nay cũng không trộm làm biếng được, không cần hắn lẽ nào lại để Triệu gia đích thân làm việc nhà? Không nói đến ngày mùa, từ trong miệng của những người khác Đường Xuân Minh cũng biết được, bình thường Vương Xuân Hoa ở Triệu gia cũng không được như ý, dù cho có tiểu ca nhi Triệu Mai làm làm rất nhiều việc làm, nhưng mà Triệu lão ma một bụng tức giận không có nơi phát tiết mỗi ngày đều nhìn chằm chằm Vương Xuân Hoa.

Nghĩ đến tiểu ca nhi Triệu Mai kia, trong lòng Đường Xuân Minh cũng chỉ đành thở dài đồng tình, nhiều hơn nữa cũng không có. Ở Triệu gia coi trọng hán tử khinh thường ca nhi không phải là ngày một ngày hai, đương nhiên hầu hết những người nông thôn đều như vậy, dù cho Vương Xuân Hoa chính là a mẫu của tiểu ca nhi Triệu Mai, nhưng ở trong ký ức của Đường Xuân Minh đều không có ngày tháng tốt lành nào, ăn ngon đều để cho hán tử Triệu Đống này, nếu phải làm việc đều để cho tiểu ca nhi Triệu Mai này đến làm, kết quả nuôi Triệu Đống thành mập mạp, còn Triệu Mai vừa gầy vừa nhỏ.

Ngay cả mẫu thân là Vương Xuân Hoa cũng không đau lòng con trai của mình, Đường Xuân Minh là người ngoài đương nhiên càng không làm được cái gì, bằng không đối với sự hiểu biết của hắn với Vương Xuân Hoa, nếu như Đường Xuân Minh có hành động gì, Vương Xuân Hoa tuyệt đối sẽ quấn lấy như đỉa nháo đến không thể yên ổn được.

"Ngươi còn chưa biết đi, " Ca nhi kia rất thích nhiều chuyện, nói cho Đường Xuân Minh, "Ta mới vừa qua Triệu gia, nhìn thấy Vương Xuân Hoa đang ở trong ruộng a, Triệu a ma liền đứng ở bờ ruộng quan sát, ai yêu, hai người này, thực sự là khiến cho những nhà khác cười hỏng mất."

Hắn nói Vương Xuân Hoa muốn chơi xấu làm biếng thế nào, Triệu lão ma hỏa nhãn kim tinh căn bản không tin tưởng hắn, còn nói xong không làm xong việc liền không cho hắn ăn cơm, nghe được câu này hai con mắt của Đường Xuân Minh đều híp lại, tuy rằng đã phân rõ quan hệ với Triệu gia, nhưng nghe đươc mấy kẻ ác này dằn vặt lẫn nhau, trong lòng hắn vô cùng sung sướng, thực sự là không có lời nào để nói.

Cười híp mắt cùng người kia tạm biệt, Đường Xuân Minh cầm lấy tay A Lâm nói: "A Lâm, theo sát a mẫu không nên chạy loạn nha, bằng không đụng tới người xấu sẽ bị mắng."

A Lâm vốn vẫn biết quan sát sắc mặt người khác, khoảng thời gian này trí lực càng tăng thêm, ngẩng khuôn mặt nhỏ đáng yêu kia hỏi a mẫu, "A mẫu là nói ma ma cùng bá sao sao?"

Đường Xuân Minh sờ sờ đầu con trai, như trước cười híp mắt nói: "Ngoan, tự chúng ta biết là tốt rồi, chớ nói ra ngoài."

A Lâm hiểu chuyện cũng rất chăm chú gật đầu: "A Mẫu, A Lâm biết, A Lâm ở bên ngoài sẽ không nói xấu bọn họ." A Lâm nắm tay, tuy rằng bọn họ thật sự rất xấu, không cho A Lâm ăn cơm còn đánh A Lâm mắng A Lâm, còn bắt nạt A Mẫu, nhưng mà a mẫu nói bọn họ là trưởng bối không được nói xấu, dù sao hiện tại mọi người đều biết bọn họ là người xấu.

Đến trong ruộng của mình, Đường Xuân Minh liền để ba hán tử bên trong còn có Đại Mao cùng Trương Tú đều dừng lại ăn cơm, vì để cho mấy người ăn no, Đường Xuân Minh đều bỏ công sức làm cơm nước, buổi trưa hôm nay chính là bánh bao lớn, món ăn là thịt rau kết hợp, một phần là thịt heo hầm đậu, thịt mỡ giao nhau khiến cho người ta vô cùng muốn ăn, ăn vào trong miệng không có cảm giác bị chán ngấy, một phần rau cải thìa xào, trong bàn ăn của mỗi nông hộ không ai là chưa từng ăn món này, nhưng đến cả Đại Sơn không thừa nhận cũng không được, tay nghề của Minh ca nhi tốt hơn ca nhi nhà mình, còn có ruột già kho, kẹp bên trong bánh bao ăn mùi vị thực sự vô cùng tốt đẹp.

Không nói cái khác, ngay Đại Mao tuổi nhỏ như thế liền đều muốn theo người lớn làm việc, Đường Xuân Minh thật là đau lòng, vì vậy để trong bát mỗi người hai quả trứng chần, Đại Mao nhìn thấy trứng trong bát liền cười hì hì nói cảm ơn với Đường Xuân Minh, còn hỏi Nhị Mao đang làm gì, Đường Xuân Minh nói ở nhà giữ nhà, chờ đến khi hắn cùng A Lâm trở về liền ăn cơm.

Xung quanh cũng có những người cùng nhau tụ tập nói chuyện, đối với Lý Phong cùng Dư Mộ chưa quen thuộc, nhưng có Đại Sơn liền không để ý nhiều như vậy, mỗi lần sau khi Đường Xuân Minh đến đưa cơm hương thơm đều bay ra bốn phía, khiến cho những hán tử khác ước ao đố kỵ a, không nhịn được liền chạy tới ăn mấy đũa. Hiện tại cũng vậy, chờ đến khi Dư Mộ lấy hết các món ở bên trong ra cùng chia đũa, mấy hán tử bên cạnh đã chạy đến cướp đồ ăn với hắn. Tình cảm của mấy hán tử cũng tăng lên nhanh chóng, sau mấy lần đoạt thức ăn cũng không cảm thấy hung danh của Dư Mộ có bao nhiêu khó tiếp cận, trái lại cảm thấy vô cùng hào phóng, Phong tiểu tử cũng không phải là khó ở chung như trong lời đồn, nhưng mà tính tình có chút trầm lặng.

Đường Xuân Minh sau khi đem thức ăn đến liền để cho bọn hắn ăn, hắn thì mang theo A Lâm cho đại la chút nước, bên trong có chút nước suối trong không gian, đại la mệt nhọc đến giữa trưa, Đường Xuân Minh cảm thấy hắn vẫn nên để tâm chút.

A Lâm sau khi tự nuôi Tiểu Hoa cùng trong nhà nuôi dê, đối với gia súc liền rất có hảo cảm, Tiểu Hoa cùng hắn chơi, dê mẹ còn có thể cho hắn uống sữa thật ngon, mà đại la lại dẫn nó cùng a mẫu đến huyện lại có thể giúp a mẫu cày, a mẫu nói rồi, đại la cày là có thể cho hoa màu được mùa, sau này A Lâm liền không lo đói bụng.

A Lâm đưa tay sờ sờ đầu đại la, bi bô nói: "Đại la ngươi giúp thúc thúc siêng năng làm việc, A Lâm buổi tối để lại đồ ăn ngon cho ngươi." Ngày hôm qua nó đều đem một nửa điểm tâm cùng đường của mình cho đại la ăn, Đường Xuân Minh thấy cũng không ngăn cản.

Ngôn ngữ của trẻ con khiến cho người khác hiểu ý mà cười.

Nhưng mà một mực còn có người sát phong cảnh, Đường Xuân Minh cho la ăn xong liền mang A Lâm trở lại, bát cùng rổ chờ tí nữa liền mang trở về, có âm thanh quái gở truyền đến.

"Yêu, đệ sao, ngươi bây giờ thật sự có phúc khí a, động động miệng lưỡi, mọi việc đều có người tranh nhau làm, không bằng ngươi cũng nói với bọn hắn một chút, giúp a ma cùng ca sao một chút, ngươi không thấy a ma mệt đến đều sắp muốn té xỉu sao?"

Đường Xuân Minh xoay người nhìn lại, người nói chuyện không phải Vương Xuân Hoa còn có ai, bên cạnh hắn còn có Triệu lão ma đang đứng sắc mặt âm trầm, con mắt theo dõi hắn như là đang nhìn kẻ thù mấy đời liền, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Đường Xuân Minh nhíu mày, trong lòng cũng không hề tức giận, hắn đều không có cảm tình với những người này, sao lại chỉ vì mấy lời nói của hắn liền có thể tức giận? Chỉ có để bọn họ trong lòng mới bởi vì bị đối xử không công bằng cùng hà khắc mà không cam lòng, có thể là Minh ca nhi cùng Triệu Đại Hổ trước đây còn thực tâm muốn bọn hắn vui mừng, nhưng trong mắt Đường Xuân Minh, hai người này, nói khó nghe một chút, giống như là một đống phân vậy.

Nhưng mà đầu tiên hắn liền cúi người nói với A Lâm bởi vì hai người này xuất hiện mà nắm chặt góc áo của hắn, "A Lâm ngoan, đi đến chỗ Tú a sao cùng Đại Sơn thúc thúc, nghe a mẫu."

A Lâm lúc này mới thả góc áo của a mẫu ra, vừa đi lại vừa quay lại nhìn a mẫu, hán tử đang ăn cơm ở bên kia cũng dừng đũa lại, biết được ca nhi này chính là muốn tìm Minh ca nhi, nếu như hai người đó muốn động thủ, bọn họ vẫn đúng là không thể khoanh tay đứng nhìn, không nói đến Đại Sơn cùng bọn Lý Phong, chính hai hán tử khác dù sao cũng ăn món ăn của Đường Xuân Minh, không thể coi như là không thấy được.

Mà Trương Tú trực tiếp hơn, trực tiếp thả đũa trong tay xuống đi đến bên người Minh ca nhi, Minh ca nhi hiện tại thân thể càng ngày càng nặng, cũng không thể ra một chút chuyện, bằng không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, Đại Mao cũng đi phía sau a mẫu, hắn cùng Nhị Mao đều cực kỳ không thích người Triệu gia, dù sao cũng phải bảo vệ thật tốt Minh a sao, đứa bé choai choai đứng trước người Minh ca nhi dùng sức trừng mắt nhìn hai người kia.

Đường Xuân Minh nhếch miệng lên, từ sau lần nháo chuyện kia đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hai người này, nói thật ra thì tâm tình của hắn rất tốt, bởi vì hình ảnh của hai người này quá tệ, có câu nói thế nào nhỉ, biết các ngươi sống không tốt, vậy ta liền yên tâm, hơn nữa rất vui vẻ, hắn hiện tại chính là đang trong trạng thái này.

Triệu lão ma không còn như lúc trước, thịt trên mặt còn có chút chảy xệ, khiến cho xương gò má vốn không thấp liền càng cao hơn, hơn nữa kết hợp với nếp nhăn trên mắt, cả người liền có vẻ cay nghiệt hung tàn.

Đường Xuân Minh còn có tâm tình thầm nghĩ, như vậy đại khái là kết quả của đau lòng bạc đúng không, một chuyến đi châu phủ của Triệu lão tam nhất định phải tốn không ít bạc, trước đó chi tiêu trên trấn cũng tốn không ít, Triệu lão ma không thể lấy được bạc từ trên người mình, chỉ có thể đào lấy bạc ban đầu của hắn, vậy còn không là đào tim phổi của hắn sao, hắn lại không nỡ thiệt thòi con trai của mình, vì vậy chỉ có thể tự mình đau lòng chịu đựng.

Vương Xuân Hoa thì càng thêm không còn hình tượng, không chỉ so với lần trước gầy đi một vòng lớn, hơn nữa hai mắt vô thần tóc tai ngổn ngang, cả người cũng phờ phạc, còn có bùn đất bám vào lúc làm ruộng, phải biết trước đây ở Triệu gia, Vương Xuân Hoa vì muốn thể hiện dịa vị của mình ở Triệu gia không giống như Minh ca nhi đem mình ăn mặc đến chỉnh tề, đều muốn tốt hơn Minh ca nhi, giống như chỉ có như vậy liền có thể ép Minh ca nhi một đầu, cũng càng yên tâm thoải mái mà áp bức Minh ca nhi.

Hiện tại nhìn lại, hai người đúng là thay đổi chóng mặt, hiện tại Đường Xuân Minh không chỉ mập lên chút, quần áo mặc trên người cũng là áo bông mới Trương Tú làm giúp, ăn ngon lại có nước suối nuôi, người cũng trắng hơn không ít, nhìn qua giống như là so với Vương Xuân Hoa trẻ ra mấy tuổi, điều này khiến cho Vương Xuân Hoa thấy rõ hình dáng hiện tại của Đường Xuân Minh càng không ngừng cảm thấy đố kỵ, hận không thể cào lên gương mặt non mịn của Đường Xuân Minh.

"A ma sắp té xỉu còn không phải là do ngươi làm sao, " Đường Xuân Minh cười khẩy nói, "Trước đây không phải ca sao đều ghét bỏ ta tay chân vụng về hầu hạ a ma không tốt sao, bây giờ ngươi chăm sóc a ma thế nào vậy, không phải ta nói, thường ngày thời điểm Đại Hổ còn, lúc nào để a ma xuống ruộng? Chà chà, ca sao ngươi cùng đại ca thực sự không tốt, điểm này còn kém xa Đại Hổ." Đường Xuân Minh chuyên môn hướng về lòng người đâm xuống, bọn họ càng không muốn đề cập Đường Xuân Minh lại càng muốn nhắc nhở bọn họ đã bỏ mất cái gì, là ai tạo thành tất cả những thứ ngày hôm nay.

Đương nhiên muốn cho những người như vậy tự thừa nhận mình sai lầm là tuyệt đối không thể, nhưng mà chỉ cần để bọn họ sâu sắc cảm nhận được sự đối lập giữa những ngày đó là được rồi.

Triệu Đại Ngưu bên kia cũng đang chầm chậm đi tới, mệt giống như là con chó vậy, những câu nói này của Đường Xuân Minh đều rơi vào tai hắn không sót một chữ nào, nhất thời khiến cho hắn xấu hổ đến đỏ mặt, đúng vậy, thời điểm cho Triệu Đại Hổ, bọn họ người nào cũng thư thư phục phục, chính Triệu Đại Ngưu hắn tuy rằng cũng làm việc, nhưng thời điểm lười biếng còn nhiều hơn.

Từ ngày đầu tiên làm việc, Triệu Đại Ngưu có chút hối hận rồi, hối hận năm ngoái không ngăn cản A Mẫu một chút, biết rõ khi đó vào núi sâu có chút nguy hiểm, nhưng lúc đó hắn không nói cái gì cả chỉ chờ được ăn thịt, giờ thì hay không, không chỉ không có thịt ăn, liền ngay cả công việc đồng án cũng đều rơi vào người hắn, Triệu lão tam? A Mẫu cam lòng để cho đệ đệ tốt của hắn xuống ruộng sao? Dù cho hắn mệt chết cũng không có ngày người kia ra khỏi phòng làm việc. Đối với A Mẫu bất công, hắn không phải ngày đầu tiên biết được.

"Ta chăm sóc a mẫu thế nào không cần người ngoài như ngươi nói? Hiện tại lão tam không ở nhà còn không phải là ta cũng Đại Ngưu hầu hạ a mẫu ăn mặc, ngươi cái tên trời đánh, thà rằng đem thịt cho người ngoài ăn cũng không cho a mẫu ăn một miếng, ông trời đều nhìn cái tên bất hiếu nhà ngươi đó!". Vương Xuân Hoa bị kích thích đến lời chua ngoa cũng thốt lên, đặc biệt là mùi thịt kia, càng khiến cho ánh mắt của hắn đều đỏ, chỉ có thời điểm ngày mùa, Triệu lão ma mới cam lòng bỏ tiền mua chút thịt trở về.

"Người ngoài? Xì, " Đường Xuân Minh cười nhạo, "Ca sao không phải là nói ta là người ngoài sao, vậy còn muốn người ngoài đến hiếu thuận cho a mẫu các ngươi ăn thịt sao? Hiếu thuận a ma để a ma ăn thịt không phải là phải do những người trong nhà như các ngươi sao?"

"Không phải vậy sao" Trương Tú cũng quái gở mở miệng phụ hoạ, "Minh ca nhi bây giờ chính là người đơn

độc lập hộ, đối với các ngươi mà nói thực sự là người ngoài, Triệu gia các ngươi lúc trước phân ra ngay cả hai mẫu đất cũng đều thu hồi lại, làm sao, hiện tại chẳng lẽ còn cần phải nhờ một ca nhi đến nuôi dưỡng một đại gia đình các ngươi sao?"

Lời này nói thực sự là khó nghe, trước đây Đường Xuân Minh lúc đem quyển sách lấy ra chính là âm thầm nói một nhà Triệu gia đều dựa vào Triệu Đại Hổ nuôi, hiện tại lại truyền ra chuyện muốn cho Minh ca nhi nuôi dưỡng cả nhà bọn họ kia thực sự đem danh tiếng của Triệu gia đều ném vào trong nước bẩn rồi.

Giữa trưa trên ruộng có không ít người ở, có người xem náo nhiệt, mọi người vừa nói chuyện vừa ăn cơm, đương nhiên cũng có những người ăn xong trưa liền nghỉ ngơi, bên này ruộng có không ít người tụ lại, nghe được những câu nói này, có mấy người liền trực tiếp bật cười. Có người liền nói, đây là do Vương Xuân Hoa thèm thịt, không nhìn xem hiện tại hắn gầy thành như vậy, còn không phải là thèm thịt đến phát cuồng sao, bây giờ nhìn thấy miếng thịt lớn Minh ca nhi liền không nhịn được muốn cướp lấy vào bát của mình. Muốn nói Triệu gia ăn không nổi một miếng thịt, người trong thôn làm gì có ai tin tưởng được, ăn không nổi thịt, một là bởi vì Triệu lão ma, không nỡ tiêu một đồng mua thức ăn, hai là bởi vì tiền đều tiêu vào trên người Triệu lão tam, không thấy Triệu lão tam ăn mặc đều vô cùng cẩn thận sao.

Hết chương 25.

26. Chương 26: Mất Mặt

Vương Xuân Hoa tức giận đến thân thể run lên, hắn chưa từng mất mặt trước mặt Đường Xuân Minh ở bên ngoài như vậy, hậm hực nói: "Đúng đấy, hiện tại ta không thể như đệ sao được, ngoắc ngoắc đầu ngón tay thì có dã hán tử đến giúp đỡ, thật sự nên để Đại Hổ bò lên khỏi lòng đất xem gương mặt dâm đãng này của ngươi, thật sự khiến cho Triệu gia ta mất hết mặt rồi a! Thấy từng người từng người các ngươi đừng có xem là chuyện cười nữa, bảo vệ cho tốt hán tử nhà các ngươi đi, nếu không không biết ngày nào liền bị người khác câu đi, lúc đấy còn không có chỗ mà khóc đâu!"

Lời này thực sự là đánh vào lòng của một phần ca nhi ở đây, đặc biệt là hai ca nhi có hán tử hai ngày nay thường chạy đến đây cướp thức ăn, nhìn hán tử của mình cùng sắc mặt của Đường Xuân Minh liền cảm thấy không đúng, hiện tại mỗi người đều phải xuống đồng làm việc, sắc mặt nào có tốt như Đường Xuân Minh, hiện tại mới bừng tỉnh phát hiện, Triệu Đại Hổ mất mấy tháng rồi, Đường Xuân Minh càng không chỉ không sống được qua ngày, ngược lại trải qua càng ngày càng thoải mái, mà Lý Phong ngay cả thân thích mình cũng không giúp đỡ làm, một mực chạy đến nhà Minh ca nhi, trong này nói không có chuyện gì thực sự là không thể nào tin được.

Đặc biệt là một ít ca nhi lớn tuổi trong thôn, từ ban đầu đã không vừa mắt với cách làm của Minh ca nhi, bọn họ không để ý đến chuyện ca nhi này gặp có người đồng tình hay không, mà chỉ biết ca nhi này dám khiêu khích quyền uy của Triệu lão ma cắt đứt quan hệ với Triệu gia một mình lập hộ, rất không lọt mắt xanh của bọn họ, cách làm của Minh ca nhi chẳng phải là khuyến khích những ca nhi trẻ tuổi không hiếu kính trưởng bối sao, khiến cho bọn họ học tập răm rắp, sau này những ma ma như bọn họ làm sao nắm được quyền nữa?

Hơn nữa hán tử chết rồi, ca nhi ngược lại trải qua càng ngày càng thoải mái, trong mắt ma ma lớn tuổi chính là tội lỗi lớn nhất, bọn họ sẽ không nghĩ đến chuyện có phải trước đây hán tử bạc đãi ca nhi hay không, mà cho rằng ca nhi này lòng dạ độc ác vô tình nhanh như vậy liền đem hán tử quăng ở sau đầu, ca nhi như vậy ai dám muốn?

Trong mắt âm thầm đánh giá những gì xảy ra trong thời gian qua, mấy người liền thấp giọng nói thầm, âm thanh bay vào trong tai Vương Xuân Hoa, khiến cho hắn càng thêm căm ghét cùng âm thầm đắc ý, hắn chính là muốn xé nát gương mặt kia của Đường Xuân Minh, khiến cho thanh danh của hắn triệt để hỏng.

"Oa ——" Triệu lão ma vẫn đứng không nhúc nhích chỉ dùng ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm Đường Xuân Minh, ở thời điểm không ai dự liệu được đột nhiên đặt mông ngồi xuống dưới đất bạo phát, gào tên

người đến thương tâm thê thảm, khàn cả giọng, "Đại Hổ sao ngươi liền đi sớm như vậy để lại một mình a mẫu số khổ, ngươi nhìn xem ca nhi nhà người đảo mắt liền đi câu dẫn dã hán tử, quên mất hắn là người nhà ai, bại hoại danh tiếng của Triệu gia chúng ta —— Đại Hổ" Bỗng nhiên hắn nện một quyền vào ngực hai mắt trắng dã rồi ngã về phía sau..

Đường Xuân Minh luôn luôn chú ý đến Triệu lão ma, lão ma có ánh mắt hung tàn như vậy nếu như buông tha hắn chỉ sợ ông trời không mở mắt, chờ đến khi hắn mở mắt ra Đường Xuân Minh lại cảm thấy nhẹ nhõm, lại nhìn thấy sau khi hắn lên án xong liền ngã xuống liền biết được Triệu a ma này chơi trò xiếc gì, xem đi, vừa có chút lớn tuổi ánh mắt của hắn càng ngày càng không đúng, nói về diễn kịch hắn không sợ a, Đường Xuân Minh hắn cũng là người biết diễn, năm đó lúc đến trường hắn đã giả bộ bệnh lừa biết bao nhiêu giáo sư.

"A —— bụng của ta, đau quá, a..." Đường Xuân Minh ôm bụng của mình bắt đầu kêu gào, Trương Tú cùng Đại Mao bởi vì phản ứng bất ngờ của Triệu lão ma sợ hãi nhảy lên, lần này thực sự là sợ hết hồn, vội vã quay đầu lại nắm lấy tay Đường Xuân Minh, Trương Tú vội hỏi, "Minh ca nhi, chuyện gì xảy ra? Đại Sơn, nhanh, mau gọi Hồ lang trung, Minh ca nhi không tốt rồi!"

Đường Xuân Minh vừa kêu thảm thiết vừa âm thầm ngắt tay Trương Tú, lại hướng về Trương Tú sắc mặt lo lắng nháy mắt, Trương Tú lúc này mới phản ứng được Minh ca nhi là đang diễn trò a, không khỏi vừa tức vừa cười, trái tim của hắn còn không ngừng nhảy lên đây, đương nhiên trên mặt vẫn phải phối hợp diễn thôi, Triệu lão ma thực sự là một kẻ đáng ghét, cũng chỉ có làm như vậy mới có thể đối phó được loại lão nhân không cần mặt mũi như vậy.

Lý Đại Sơn nhanh chóng chạy về trong thôn, Lý Phong đem A Lâm đang lo lắng cho a mẫu nhét vào trong lồng ngực của Dư Mộ rồi nhanh chóng chạy về phía Đường Xuân Minh, bên này Trương Tú liền theo ý của Đường Xuân Minh dùng sức khóc nháo, "Triệu gia, Minh ca nhi đến cùng là làm điều gì có lỗi với các ngươi mà các ngươi muốn bức hắn vào dường chết? Trong bụng hắn không phải là đang mang cốt nhục của Triệu gia hay sao? Đại Hổ đi rồi Triệu gia các ngươi có người nào từng qua nhà đưa cho hắn một món đồ ăn chưa? Hiện tại các ngươi để ý đến danh tiếng của Triệu gia cùng Triệu Đại Hổ, vậy lúc trước là ai buộc Minh ca nhi tái giá? Triệu gia các ngươi đem danh tiếng của Triệu gia làm thành như vậy, đến thời điểm cần lại lấy ra để bức Minh ca nhi, thời điểm không dùng tới liền ném sang một bên bức bách Minh ca nhi, có phải là Minh ca nhi cùng đứa bé trong bụng chết trước mặt các ngươi các ngươi mới vừa lòng buông tay a?"

"Mọi người xem đi xem đi, Minh ca nhi cũng chỉ có vài mẫu đất hoang Triệu Đại Hổ để lại, nhưng mà hiện tại đang mang thai, chẳng lẽ muốn cho Minh ca nhi mang theo đứa con bé tí như A Lâm tiểu ca nhi đến làm việc? Mọi người thương tình đến giúp cô nhi quả phu này lại còn bị gièm pha, cuộc sống như thế các ngươi đã từng nghĩ chính mình trải qua một chút không, không muốn đứng nói chuyện không đau eo, các ngươi đều quên chuyện năm đó của Đại Liên sao?"

Lý Phong chạy tới trực tiếp tiếp nhận Đường Xuân Minh từ tay Trương Tú, Trương Tú còn chưa kịp phản ứng lại người liền bị hắn thả trên mặt đất, mắt thấy Lý Phong muốn quỳ một chân xuống mặt đất định bắt mạch cho Đường Xuân Minh, trong nhất thời Trương Tú chỉ có thể đứng yên ở đó nháy mắt một cái, Lý Phong này là đang làm gì a? Còn có tên tiểu tử Lý Phong này biết y thuật?

"A Mẫu, A Lâm bảo vệ A Mẫu bảo vệ đệ đệ, bá sao cùng ma ma đều là người xấu, oa oa..." Triệu Lâm tiểu ca nhi bị dọa sợ, đã quên chuyện trước đó đã đồng ý không nói xấu ma ma cùng bá sao, dưới cái nhìn của nó đều là bọn họ hại A Mẫu, giãy khỏi lồng ngực của Dư Mộ muốn chạy tới chỗ a mẫu.

Dư Mộ buông Triệu Lâm ra, A Lâm liền nhào tới bên người a mẫu, không dám hướng vào lồng ngực của a mẫu, dùng bàn tay nhỏ thuận khí cho a mẫu, Đường Xuân Minh vội vã đem A Lâm ôm vào trong lồng ngực, nhỏ giọng ghé vào tai của hắn nói gì đó, lúc này A Lâm mới ngừng khóc nức nở. Mà Lý Phong bắt mạch cho Đường Xuân Minh cũng chú ý tới tình cảnh này, con mắt tối đen như có ánh sáng lóe lên, nhưng trên mặt lại không chút biến sắc.

Những người vừa mới đồng tình với Triệu lão ma bị Trương Tú chất vấn liền không nói ra lời, có mấy người liền hướng nòng súng về phía Vương Xuân Hoa, nhìn hắn đứng ngốc một bên liền quát hắn một tiếng, "Còn không mau nâng a ma ngươi dậy, liền để a ma ngươi nằm trên đất như vậy? Người dù có khỏe nằm như vậy cũng sẽ bệnh, ngươi đây là muốn làm gì hả? Nhìn thịt nhà người khác liền thèm ăn nên cuốn cả a ma ngươi

vào không cho lão nhân được sống yên ổn đúng không"

"Ta... Hắn..." Vương Xuân Hoa tức giận đến ngực không ngừng phập phồng, Triệu lão ma có rất nhiều trò, hắn mới không tin Triệu lão ma là thật sự là bị ngất đi, cũng chỉ là vì muốn nhân cơ hội bắt bí Đường Xuân Minh thậm chí làm ô danh Đường Xuân Minh, cứ như vậy sẽ không ai nói Triệu gia không đúng, trong lòng Triệu lão ma đều là dự định cho con trai thứ ba của hắn.

Lý Đại Sơn cùng Hồ lang trung lại đây, dọc theo đường đi liền đem mọi chuyện nói lại một lần, hơn nữa không chỉ có Hồ lang trung đến, trên đường đón Hồ lang trung liền gặp phải toàn gia đình Lý Chính, bọn họ cũng đều theo lại đây.

Nhà Lý Chính cũng không ít, hai đứa con trai cũng chạy về từ trên huyện đến hỗ trợ, nhưng mà cũng không sánh bằng nông dân làm việc nhiều năm trên đồng, vì vậy mỗi khi đến ngày mùa nhà Lý Chính đều sẽ thuê vài người đến hỗ trợ. Trầm phu lang cũng đưa thức ăn đến ruộng, thuận tiện gọi hai đứa con trai trở lại dùng cơm nghỉ ngơi một chút, cuối cùng vẫn là đau lòng hai đứa con trai của mình, người còn chưa trở lại, liền nhìn thấy Đại Sơn cõng Hồ lang trung vội vàng lại đây, vội vàng hỏi chuyện.

Kết quả hay rồi, lại là Minh ca nhi xảy ra chuyện, Trầm phu lang vừa nghe lại là Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa nháo chuyện, hỏa khí liền nhanh chóng bay lên, hắn liền kêu đương gia nhà mình cùng lại đây. Hai đứa con trai cũng hiếu kỳ, bọn họ không biết rõ chi tiết, nhưng mặc kệ là Lý Chính hay là Trầm phu lang đều nói cho bọn họ biết, không cần đi lại quá gần với Triệu lão tam, duy trì quen biết sơ qua là có thể. Hai huynh đệ nhìn nhìn nhau, cuối cùng quyết định nên đến xem một chút.

"Được rồi, nhanh buông ta xuống, ngay cả bữa trưa cũng không làm cho người ta được an ổn." Hồ lang trung tức giận nói, Lý Đại Sơn cười ngượng ngùng thả hắn xuống, cẩn thận đi theo bên cạnh hắn, đối với Hồ lang trung hắn rất kính trọng, tuy rằng tính khí của Hồ lang trung có lúc không được tốt lắm, nhưng mà dù nói năng chua ngoa những lòng lại mềm yếu, y thuật lại không hề kém so với đại phu trên trấn.

Hồ lang trung được thả xuống liền đi về phía Đường Xuân Minh, không để ý đến âm thanh gọi hắn trước tiên xem cho Triệu lão ma đã, vừa đi vừa oán giận, "Không phải nói không thể tức giận nữa sao? Tự bản thân mình cũng không cẩn thận, đứa bé trong bụng này giữ lại dễ dàng lắm sao?" Làm đại phu không thích nhất chính là gặp được bệnh nhân đem thân thể của mình xem nhẹ, như vậy hắn có kê thêm nhiều thuốc hơn nữa cũng đều là lãng phí, ngẫm lại hắn đem Minh ca nhi cứu từ quỷ môn quan dễ dàng hay sao?

"Kêu la cái gì, từng người từng người, ta là lang trung chẳng lẽ không biết được tình huống hai người ai nghiêm trọng hay sao?" Quay đầu lại liền hướng về phía Vương Xuân Hoa rống một câu.

Có người không khỏi hoài nghi tình huống của Triệu lão ma, sẽ không phải là giả vờ đúng không, giả bộ bệnh chính là một thủ đoạn là lão nhân thường dùng để bắt bí tiểu bối, còn có người nhớ tới một số nội dung mà trước kia Đường Xuân Minh ghi trong sổ, có một ít chính là Triệu lão ma bị bệnh muốn Triệu Đại Hổ chi tiền chữa bệnh, còn tình huống thực tế, mọi người đều là có mắt.

Tuy rằng trước mắt sắc mặt của Triệu lão ma có chút khó coi, người cũng gầy chút, vì vậy bọn họ mới lo lắng Triệu lão ma bị bệnh, giờ thì hay không, lời nói của Hồ lang trung khiến cho bọn họ nghi ngờ, có người âm thầm lùi về phía sau một bước, quyết định không lẫn vào.

Đường Xuân Minh nhắm mắt đưa tay duỗi ra, được rồi, hắn chỉ có thể hy vọng vào Hồ lang trung đồng tình không cần nói ra chân tướng thôn.

Trương Tú ở bên cạnh cũng có chút nóng nảy, nói: "Hồ lang trung, vừa rồi Minh ca nhi bị chọc tức ư, thét lên đau bụng a, thân thể mới được dưỡng tốt sẽ không có vấn đề gì đúng không. Ai, người trong thôn này ai lại không nhìn thấy Minh ca khó xử, người có lương tâm đều sẽ giúp đỡ vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng có chút người, chỉ có những người lòng dạ độc ác, đem Minh ca nhi bức đến trình độ như thế này còn không muốn buông tha hắn, thật sự là muốn đem người không bức chết không tha sao?" Trong bóng tối liền âm thầm nói cho Hồ lang trung tình cảnh khó xử của Minh ca nhi, hi vọng Hồ lang trung giúp Minh ca nhi một chút.

"Có người tuổi cũng không còn nhỏ, liền không thích nhìn tiểu bối sống yên ổn qua ngày, nhất định phải làm đến mức người ngã ngựa đổ mới thoải mái." Trầm phu lang đi tới trực tiếp đứng bên phía Đường Xuân Minh trong lời nói đều là chỉ trích Triệu lão ma, nếu như Hồ lang trung không vội vã đến xem Triệu lão

ma, hắn cũng không cho rằng tình huống của Triệu lão ma có gì nghiêm trọng, "Còn có Vương Xuân Hoa ngươi, không cố gắng làm việc suốt ngày làm ầm ĩ lên cái gì hả? Lúc trước không phải là các ngươi làm ầm ĩ nhất định phải phân rõ quan hệ, hiện tại lại tìm Minh ca nhi nói hiếu kính hay không hiếu kính cái gì hả? Ngươi là ca sao cũng không cảm thấy ngại khi tìm một đệ sao không có chỗ dựa muốn ăn thịt sao, da mặt của ngươi thực sự là dày bao nhiêu a!"

Trầm phu lang không chút khách khí mắng Vương Xuân Hoa, hắn làm phu lang của Lý Chính nên làm người khá sảng khoái, ở trong thôn lời nói vẫn có uy tín nhất định, thấy miệng Vương Xuân Hoa giật giật muốn nói điều gì, Trầm phu lang liền mắng tiếp, " Bình thường đều chưa từng thấy các ngươi giúp đỡ Minh ca nhi một chút nào, nói thế nào thì trong bụng hắn vẫn đang mang dòng máu của Triệu gia đấy. Các ngươi không giúp hắn làm ruộng thì không nói làm gì, chẳng lẽ người không nhìn được liền giúp một chút chính là bị Minh ca nhi cám dỗ? Vậy nhà ta cho Minh ca nhi mượn đại la thì sao, có phải là ngay cả nhà ta cũng bị liên lụy?"

Có người liền bật cười một tiếng, đúng vậy, lúc trước khi người khác đến mượn đại la Trầm phu lang đã nói, trước tiên chăm sóc Minh ca nhi một chút, chờ đến khi rau củ thu hoạch được thì lại nhìn tình huống, cũng không phải là không có lợi. Có người quay đầu lại liền nhìn thấy sắc mặt của Lý Chính trầm xuống, Trầm phu lang nói chuyện không chút kiêng kỵ nào, đương gia nhà hắn cũng tức giận, ngay cả hai đứa con trai nhìn thấy sắc mặt của cha mình cũng nín cười, sức chiến đấu của a mẫu thực sự là một chút cũng không giảm.

"Ca, ngươi thấy không? Con ngươi của Triệu a ma đang chuyển động a." Lão nhị nhà Lý Chính kề tai đại ca hắn nói thầm, Hồ lang trung có ý kệ hắn, hắn cũng không có cách nào khác ngoài tiếp tục nằm, nhưng mà dù giả bộ thế nào cũng lộ ra sơ sót.

Tuy nói là nói thầm, nhưng mà âm thanh cũng không tính là quá nhỏ, người bên người cũng có thể nghe được, lão đại nhà Lý Chính lườm hắn một cái trả lời: "Ngươi lại không phải lang trung, tại sao ngươi biết được lúc ngất sẽ thế nào, nói không chừng chính là có người bộ dáng như vậy a."

Ai nha nha, đại ca thật là giảo hoạt.

Lỗ tai Đường Xuân Minh cũng dựng thẳng, nghe được cuộc trò chuyện của hai huynh đệ này suýt chút nữa không nhịn cười được phun ra tiếng. Cố gắng nhịn xuống, hắn chỉ có ấn tượng mơ hồ đối với hai đứa con trai của Trầm phu lang, cũng có ấn tượng sâu đậm hơn với ca nhi đã gả ra ngoài của nhà hắn, nhưng mà khi nghe những lời này hắn liền biết được hai người đọc sách này hoàn toàn khác với Triệu lão tam, trên người không có loại khí chất cổ hủ kia.

Hồ lang trung tức giận xem Đường Xuân Minh một chút, đứng dậy giải thích với mọi người xung quanh, tổng kết lên chính là, Minh ca nhi lại động thai khí, cần phải tĩnh dưỡng, chịu không chịu được mệt mỏi cũng như là tức giận, chuyện ngày hôm nay đã hoàn toàn đem vài ngày điều dưỡng trước đó lãng phí, sau này tuyệt đối không thể làm như vậy.

Đường Xuân Minh cảm kích hướng về phía Hồ lang trung cười cười: "Đa tạ Hồ lang trung, ta sẽ chú ý, cố gắng không để cho lời của người khác ảnh hưởng đến mình." Hồ lang trung là một tiểu lão đầu rất thú vị, nghĩ lại lúc hắn mới đến thế giới này liền bị bộ dáng cầm châm của lão dọa đến ngất đi, thực sự là quá mất mặt.

Hồ lang trung chắp tay sau lưng hừ một tiếng lại đi về phía Triệu lão ma, con mắt của người vây xem liền chuyển động theo hắn, muốn nghe một chút cuối cùng là Triệu lão ma là bị bệnh thật hay bệnh giả. Hồ lang trung bắt mạch, lại nhấc mí mắt của hắn lên xem chút, Triệu Đại Ngưu xoa xoa hai tay ngượng ngùng tiến lên hỏi: "A Mẫu không sao chứ? Người vốn đang rất tốt tại sao tự dưng lại…"

"Đúng đấy, người vốn đang rất tốt tại sao lại đột nhiên ngất đi? Ta làm nghề y nhiều năm cũng nghĩ không được, không bằng như vậy, ta châm mấy cái cho hắn đi, xem có thể cứu tỉnh hắn hay không." Hồ lang trung giả vờ cao thâm, mở hòm thuốc bên người ra, lấy ra một loạt châm, đặc biệt chọn cái dài nhất thô nhất giơ giơ mấy lần trước mặt Triệu lão ma, giống như không quyết định chắc chắn được nên đâm chỗ nào.

Triệu Đại Ngưu bị dọa, không biết nên ngăn cản hay là nên đánh thức a mẫu: "Hồ lang trung, cần phải dùng đến châm lớn như vậy sao? Nếu không đổi một cái nhỏ hơn được không? Ngươi đã già rồi cần phải

cẩn thận một chút a, tuổi tác của a mẫu đã lớn không chịu nổi…"

Lời còn chưa dứt, Triệu lão ma đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy châm lớn như vậy chuẩn bị đâm tới cả người bị dọa sợ giống như lúc Đường Xuân Minh mới tỉnh lại, nhưng mà hắn không ngất đi, mà là kêu gào một tiếng từ trên mặt đất bò lên, trốn đến phía sau Triệu Đại Ngưu.

Hồ lang trung xì cười một tiếng, cũng không miễn cưỡng muốn đâm châm vào hắn, đem châm thu lại, nói với Triệu lão ma: "Người lớn tuổi nên đem tâm mở rộng chút, lần này tuy rằng không có chuyện gì, nhưng trường kỳ như vậy không khỏi tích tụ trong lòng không tốt cho thân thể." Cũng cái hòm thuốc quay đầu lại tìm Đại Sơn: "Lý Đại Sơn, đưa ta về, thuận tiện lấy thuốc dưỡng thai của Minh ca nhi."

"A, được." Lý Đại Sơn nghe lời đi tới ở trước mặt hắn ngồi xổm người xuống, Hồ lang trung nhảy lên trên lưng hắn vẫy tay một cái với mọi người.

Hồ lang trung đi rồi có người liền nở nụ cười có người bắt đầu thầm thì to nhỏ, tình huống vô cùng rõ ràng, một cần kê dược một lại không cần kê, hiển nhiên một người thực sự là bị bệnh còn một người là giả bộ, nói cái gì mà mở rộng tâm hơn một chút lại tích tụ trong lòng, có thể thấy được Triệu lão ma vẫn còn ghi hận những chuyện trước đó Minh ca nhi làm, nhưng mà ngược lại không thể bắt bí được Minh ca nhi lại còn bị người chọc thủng tấm mặt nạ, chuyện này thực sự là mất mặt a.

Bên phía tam thúc công sau khi nghe được người khác nói tình huống liền nhanh chóng chạy đến, đầu ngón tay hận không thể đâm tỉnh Triệu lão ma, đã nói rõ ràng với hắn sau này tránh xa Minh ca nhi một chút, nhất quyết không tha người lại ầm ĩ lên, nháo chuyện cuối cùng người mất mặt không phải là Triệu gia hắn sao, lẽ nào hắn không nhìn ra được, Minh ca nhi bây giờ không còn là ca nhi nhu thuận mặc hắn bắt nạt trước kia nữa sao, làm gì có lần nào chiếm được chỗ tốt từ trong tay hắn?

Triệu lão ma cũng biết náo loạn như thế này đến cuối cùng không có chỗ tốt nào, cầm lấy khăn che mặt mình, ở trước mặt người khác dù có là Lý Chính hắn cũng dám phản lại, nhưng trước mặt Tam thúc công hắn đúng là không dám nói gì.

"Ngươi… Ngươi muốn ta nói thế nào đây?" Tam thúc công tức giận đến run cầm cập, "Lúc trước không phải ngươi cũng định để cho Minh ca nhi tái giá sao? Nếu lúc trước không để Minh ca thủ tiết hiện tại lại nhảy ra nói làm cái gì? Ta nói cho ngươi biết, hiện tại Minh ca nhi dù có nuôi cốt nhục của Triệu gia nhưng không có bất kì quan hệ gì với chúng ta, hắn dù có lập gia đình hay là không tái gia thủ tiết vì Đại Hổ, đều cùng ngươi, cùng nhà Đại Ngưu không có bất cứ quan hệ gì, sau này đừng để ta nghe thấy chuyện các ngươi nhúng tay vào chuyện Minh ca nhi tái giá!"

Nói cách khác, chính là sau này dù Minh ca nhi có xảy ra chuyện gì, cũng không có quan hệ gì với Triệu gia, coi như Minh ca nhi gây ra chuyện bại hoại danh tiếng cũng không có quan hệ gì với Triệu gia, chuyện trước đó còn chưa thực sự bình ổn lại, dưới cái nhìn của hắn, chuyện của Minh ca nhi căn bản là không thể động chạm, nhưng mà đôi ma sao ngu xuẩn này, mí mắt quá nông cạn, không biết hướng về lâu dài bên trong xem, chờ đến khi Triệu lão tam thi đậu, mất mặt chính là Đường Xuân Minh hắn mà không phải là Triệu gia, đến lúc đó là thời điểm hắn chịu khổ.

"Sau này ngươi đừng khuyến khích trước mặt a ma của ngươi nữa, hầu hạ a ma của ngươi cho tốt mới là bổn phận của ngươi, còn không mau đưa a ma ngươi trở về, mất mặt ở bên ngoài còn chưa đủ hay sao?" Lại rống Vương Xuân Hoa một trận, cuối cùng còn nói với Triệu Đại Ngưu: "Quản tốt ca nhi nhà mình, hầu hạ trong nhà là được rồi, ngươi là trưởng tử trong nhà, trước đây đều là Đại Hổ giúp ngươi đảm nhận trọng trách."

"Vâng, vâng, tam thúc công, ta biết rồi, ta sẽ làm tốt." Triệu Đại Ngưu đỏ cả mặt gật đầu, vội vội vã vã theo sát Vương Xuân Hoa cùng đỡ Triệu lão ma hướng về nhà.

"Được rồi, giữa trưa mọi người đều giải tán đi, nhà ai cũng không rảnh rỗi. Minh ca nhi ngươi cũng biết tính cách của a ma ngươi, nể tình tuổi của hắn liền không cần cùng hắn tính toán, nói thế nào sau này hai đứa trẻ vẫn phải gọi một tiếng a ma."

Đường Xuân Minh phát hiện, Vương Xuân Hoa cùng Triệu lão ma đối với hắn mà nói chỉ cần đi vòng ra xa chút là được, hơn nữa người như thế không có tâm cơ gì quá lớn, mọi sự tàn nhẫn đều viết lên trên mặt, trực tiếp phản kích trở lại là được, nhưng mà cái người cậy già lên mặt tam thúc công này mới thực sự khiến

cho hắn không thích cùng khó chịu, lời này dù bên trong hay bên ngoài, khắp nơi đều lộ ra sự xem thường mình, lại giống như mình có cái gì khiến cho hắn sợ dính phải mà không thể thoát ra được, thực sự là làm cho người khác buồn nôn.

Người bên ngoài nghe không hiểu, nhưng Lý Phong nhưng cùng Đường Xuân Minh lại hiểu được, đây là muốn lấy thân phận đến ép Đường Xuân Minh a, Lý Phong không khỏi xiết chặt nắm đấm, Triệu gia tam thúc công này trên mặt dù hiền lành nhưng thực tế lại không thích Minh ca nhi. Trong lòng Lý Chính đều hiểu rõ ràng, thành kiến của Tam thúc công đối với Minh ca nhi rất lớn, cho rằng hắn làm xấu danh tiếng của Triệu gia, cũng không biết, gốc rễ của Triệu gia đều đã nát, còn cần người khác đến làm xấu sao?

Lý Chính giơ nắm đấm đến bên miệng ho nhẹ như muốn nói cái gì, Đường Xuân Minh dựa vào tay Trương Tú đứng lên, nhìn thẳng về phía Tam thúc công, không hề có chút lảng tránh thoái nhượng, thậm chí còn lộ ra nụ cười, "Tam thúc công, ta hiểu rõ, cũng là bởi vì hiểu rõ a ma bọn nhỏ có tính tình như thế nào, vì vậy có lúc mới không thể thoái nhượng, bằng không hai mẫu tử chúng ta liền không có đường sống. Nhưng mà tam thúc công yên tâm, xưa nay ta đều tránh bọn họ, chỉ cần bọn họ không tìm đến ta gây phiền phức là được, ta mặc kệ những chuyện trước kia, ta làm gì rảnh rỗi như vậy, bạc hàng năm phải giao đã đủ đau đầu, tam thúc công, ngươi nói đúng hay không?"

Lý Chính lại nắm tay khụ một tiếng, đúng là coi thường Minh ca nhi, Minh ca nhi cũng vô cùng hiểu rõ thái độ của Tam thúc công, như vậy cũng được, Triệu gia tam thúc còn tưởng rằng Minh ca nhi sẽ dính lên Triệu gia nên mới đợi không kịp liền phân rõ giới hạn, nhưng mà nhìn bộ dáng kia của Minh ca nhi chỉ sợ có chết cũng không tìm đến cửa Triệu gia.

Con mắt phải của Tam thúc công nháy nháy tức giận, tức giận vì Đường Xuân Minh không hiểu được tôn trọng người già, chỉ đành phất tay áo nói, "Đó là chính ngươi cầu đến, bên phía a ma ngươi có lão già ta lo, sau này ngươi chăm sóc thật tốt cho hai đứa bé đi." Tức giận đến thở phì phò.

Đường Xuân Minh nhếch nhếch khóe miệng, cho dù không sống nổi, hắn tình nguyện mang theo con mình tái giá cũng sẽ không trở lại Triệu gia, hắn thoát ly quan hệ với Triệu gia dễ dàng lắm sao.

Hết chương 26.

27. Chương 27: Bất Công

Vụ xuân vẫn còn tiếp tục, có hai lao động cường tráng là Lý Phong cùng Dư Mộ ở đây, ba nhà rất nhanh liền thu dọn xong, nhà Đường Xuân Minh, tất cả hạt giống đã được hắn xử lý cũng được trồng xuống, chỉ cần mưa thuận gió hòa, được mùa là không thành vấn đề.

Vừa mới hết bận công việc trong ruộng, Đường Xuân Vanh liền vội vã tới thôn Bình Sơn, không nghĩ tới nhà ca ca hắn đều đã làm xong, không cần hắn nhúng tay chút nào. Trước ngày mùa Đường Xuân Minh liền nhờ người nhắn tới lớp học của hắn, để cho hắn bận bịu làm xong công việc trong nhà đã, đợi khi nào hết bận thì đến xem một chút, Đường Xuân Vanh cũng biết một mình a mẫu như vậy có chút vất vả khổ cực, vì vậy hắn liền nhanh chóng cùng a mẫu làm xong công việc trong ruộng, hi vọng nhanh chóng trở lại giúp ca ca một chút.

"Được rồi, có người giúp ca ca ngươi làm việc ngươi còn không cao hứng sao? Ngươi nên yên tâm mới đúng. Nếu đến rồi thì nghỉ ngơi một chút đi, ca làm món ngon bồi bổ cho ngươi, thấy ngươi lần này còn gầy hơn lần trước nữa." Đường Xuân Minh đau lòng đệ đệ, chỉ mới mười một tuổi tuổi liền phải gánh cả gia đình, áp lực không nhỏ, lại còn rất thích đem tất cả mọi chuyện đều đặt lên vai mình.

"Ca, không có chuyện gì, gần đây bận bịu, ngày kia phải đi học đường, thịt trên người cũng sẽ từ từ trở về thôi." Đường Xuân Vanh có chút ngại ngùng cười cười, sau đó ôm lấy chất tử, đùa hắn: "A Lâm có nhớ cậu hay không? Có chăm sóc tốt a mẫu hay không?" Đại Mao Nhị Mao cũng nhân cơ hội quấn lấy hắn hỏi bài tập, Đường Xuân Minh cười cười đi ra, chuẩn bị mấy món ăn ngon cho đệ đệ, ra ngoài nhờ Triệu Lục thúc lúc lên trấn trên liền mang mấy cân thịt trở về.

Ở đây hai ngày ăn được đến miệng đầy mỡ, Đường Xuân Vanh lưu luyến không rời vẫy tay tạm biệt ca ca cùng tiểu chất tử, còn mang theo mấy loại rau từ hậu viện của ca ca về cho a mẫu nếm thử trước tiên, thấy tình hình của nhà ca ca hắn cũng tin tưởng ca có thể sống tốt những ngày tháng tiếp theo.

&&&

Sau khi vụ xuân qua đi chính là một trận mưa xuân kéo dài, toàn bộ thôn Bình Sơn cùng đại sơn đều bao phủ mịt mờ trong sương mù, khi nhìn có vẻ vô cùng không chân thực.

Có câu nói mưa xuân quý như mỡ, trận mưa này tới rất kịp lúc, phần lớn người trong thôn đều vô cùng cao hứng, trên mặt đều mang theo nụ cười, đương nhiên cũng có nhà mang theo buồn bực, từ từ chậm chậm, Triệu Đại Ngưu cùng Vương Xuân Hoa sau khi mưa rơi xuống mới trồng hết hạt giống xuống ruộng, cái này vẫn là do tam thúc công không vừa mắt mới cho mấy hán tử Triệu gia đến giúp đỡ mới hoàn thành được.

Trương Tú cùng Vương Mạc đều ở nhà Đường Xuân Minh may quần áo mùa xuân, bọn họ nói cho Đường Xuân Minh, người tốt để tam thúc công làm, nhưng mà những người ở Triệu gia lại không thoải mái trong lòng, vì sao?

" Triệu lão ma nên gọi là Triệu lão khu (*kia bo, bủn xỉn*), người ta nhọc nhằn khổ giúp nhà bọn họ trồng trọt, thậm chỉ ngay cả chút thịt cũng không được ăn, ngươi chờ xem, sau này còn có thể điều động được bọn họ làm cho nhà này nữa hay không, nếu là ta ta cũng không nỡ để Đại Sơn nhà ta đi làm không công cho người ta một chút cũng không được chỗ tốt nào." Trương Tú khinh bỉ nói, đặc biệt trong thôn còn có chút người nhàn rỗi liền so sánh Triệu lão ma cùng Đường Xuân Minh, tuy rằng Đường Xuân Minh mời người khác làm hộ cũng không trả tiền công, nhưng mà xem người ta chuẩn bị cơm nước thế nào, mấy hán tử làm việc đều được bảo đảm cơm thịt đầy đủ, chỉ vì bữa thịt, trong thôn còn có hán tử muốn tới đây hỗ trợ a.

Đường Xuân Minh bởi vì Triệu tam thúc công mà tức giận mấy ngày cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, tội gì cùng loại người này tức giận chứ, thậm chí hắn còn đang nghĩ, phải nói trước với mẹ kế hắn, sau này A Lâm cùng đứa bé trong bụng này tốt nhất là mang họ Đường bọn họ, hắn đều không muốn con của mình mang họ Triệu, đỡ cho sau này Triệu gia này còn nắm lấy hai đứa bé để tìm chuyện.

"Ta cũng không lọt mắt gia đình như vậy, Minh ca nhi tách bọn hắn ra mới tốt, thấy Minh ca nhi hiện tại trải qua ngày tháng tốt như thế nào, sắc mặt ngươi cũng tốt hơn nhiều." Vương Mạc nhìn mặt Minh ca nhi nói, hiện tại đẹp như vậy, khẳng định là đẹp mắt hơn lúc mới được gả vào Triệu gia, Triệu Đại Hổ có phúc khí lớn đến mức nào, là hắn không có phúc phận.

"Ta thấy a, có lẽ Vương Xuân Hoa không vừa mắt Minh ca nhi mới tìm hắn gây phiền phức như vậy, " Trương Tú vui vẻ nói, trên mặt Đường Xuân Minh liền hắc tuyến, một đại nam nhân như hắn bị người khen xinh đẹp thật sự là phiền muộn a, không để ý tới hai người này, Trương Tú vẫn nói tiếp, "Nếu là ta a, Minh ca nhi nên tìm người tái giá đi, đứa bé cũng nên đổi họ, sau này Triệu gia có chuyện cũng không cần ngươi ra mặt." Chuyện xảy ra ngày đó khiến cho hắn nhảy dựng một trận, các hán tử khác cũng muốn giúp đỡ, tuy nhiên kiêng kỵ sẽ bị người nói lời gièm pha, cũng không có lập trường nói ra, lúc đó còn không phải là bị Vương Xuân Hoa giội nước bẩn vào người sao.

Đường Xuân Minh lườm một cái: "Xung quanh đây thật sự có hán tử tốt như vậy, chịu đem con của người khác đối xử như với con của chính mình sao? Có câu nói "Có mẹ kế thì có bố dượng", có bố dượng cũng giống như vậy." Suy bụng ta ra bụng người, bản thân hắn đều không làm được, làm sao lại muốn cầu người khác làm như vậy? Mọi người đều có tư tâm. Vì vậy dù cho trong lòng đối với vóc dáng của người nào đó chảy nước miếng, vì A Lâm hắn cũng không dám nảy sinh tâm tư nào, chờ đến khi hai đứa bé lớn lên đã hiểu chuyện có thể tự lập được đến lúc đó nghĩ cũng không muộn, nếu theo cách nói của kiếp trước ba mươi tuổi mới là thời gian quý báu nhất a.

"Sao ngươi lại biết được không có ai quan tâm thực sự đến con của ngươi, A Lâm của chúng ta vừa nhìn là biết là đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện." Trương Tú liếc mắt, trong đầu nhớ tới những lời nói của Trầm phu lang, ngày đó ở trong ruộng, biểu hiện của Lý Phong, hắn đều nhìn được rõ ràng, Trầm phu lang cũng ý thức được một điểm, đặc biệt là, Lý Phong đối với đứa nhỏ A Lâm này thật sự rất tốt, A Lâm cũng yêu thích hắn, nếu như hai người thật sự có ý, vậy cuộc hôn nhân này thực sự là không thể tốt hơn, hắn cũng có thể yên tâm.

Trước đó hắn căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện này, làm gì có chuyện Phong tiểu tử không muốn lấy ca nhi chưa kết hôn lại lựa chọn Minh ca nhi còn mang theo con cái? Trầm phu lang cũng cực kì kinh ngạc, thậm chí còn suy nghĩ có nên tìm cơ hội thăm dò ý tứ của Phong tiểu tử, nếu như việc hôn nhân này thực sự có thể thành, sau này Minh ca nhi còn có chỗ dựa vào, quan hệ với Triệu gia sẽ càng xa hơn.

Ở đây Trương Tú âm thầm tính toán trong lòng, Trầm phu lang ở nhà cũng nói việc này với Lý Chính, Lý Chính nghe xong liền trừng mắt, thuốc lá suýt chút nữa rơi từ trên tay xuống, nói, "Chuyện này không thể đi, tại sao Phong tiểu tử lại coi trọng Minh ca nhi? Minh ca nhi chính là mang theo hai đứa bé a." Phong tiểu tử cũng chỉ là muộn mấy năm thôi, dù thế nào đi nữa cũng là hán tử chưa kết hôn, lại có sức khỏe, không lo không sống được qua ngày, Minh ca nhi tuy rằng biết chữ thông văn lại lớn lên xinh đẹp mấy ngày tháng qua cũng ăn no mặc ấm được, nhưng trong con mắt của người ở nông thôn, người đã từng gả một lần lại mang theo con cái, hai người này thức sự là chênh lệch.

Trầm phu lang trừng mắt: "Làm sao, Minh ca nhi có chỗ nào không tốt? Sao lại không xứng với Phong tiểu tử? Hơn nữa ngươi cũng không phải Phong tiểu tử, ngươi tại sao ngươi biết được trong lòng hắn nghĩ cái gì, nói không chừng hắn chính là vừa ý Minh ca nhi a, lẽ nào ngươi không thấy dáng vẻ hắn ngày ấy khẩn trương vì Minh ca nhi?" Trầm phu lang càng nghĩ càng cảm thấy như vậy, trên mặt Phong tiểu tử lạnh lùng, đối với những người khác trong thôn cũng đều là bộ dáng như vậy, nhưng mà đối với A Lâm tiểu ca nhi lại hết sức kiên nhẫn. Mà Minh ca nhi vốn là một ca nhi lớn lên vô cùng tốt, chỉ là mấy năm qua bị Triệu gia hành hạ tàn nhẫn, hiện tại tách khỏi Triệu gia tháng ngày ngược lại càng dễ chịu hơn dễ chịu, người cũng càng thuận mắt..

Trong lòng Trầm phu lang có chút bận tâm, trong thôn không phải không có loại người tâm tư bất chính trộm gà bắt chó, thấy bộ dáng của Minh ca nhi hơn nữa trong nhà lại không có hán tử, người lại ở xa, vạn nhất có chút hán tử động tâm tư lợi dụng lúc tối lửa tắt đèn, Trầm phu lang càng nghĩ càng lo lắng.

Hắn biết hán tử của mình có thiên hướng về phía Phong tiểu tử vì là họ Lý, nhưng mà Trầm phu lang lại cảm thấy hiện tại Minh ca nhi là người hợp với hắn nhất, nhìn thế nào cũng thấy thích hợp, nếu không phải bởi vì có hài tử liên lụy, hắn còn cho rằng Phong tiểu tử không xứng a.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, Lý Chính bị nghẹn một chút, cảm thấy phu lang nhà mình dù nói thế nào cũng không thông, đơn giản liền cúi đầu hút thuốc lá, để cho phu lang nhà mình tự hiểu đi, hắn chính là cảm thấy Phong tiểu tử dù thế nào cũng sẽ không coi trọng ca nhi mang theo hai đứa con do hán tử khác để lại.

Trầm phu lang cũng xoay người bận bịu chuyện của chính mình, trong lòng cũng đang bắt đầu tự cân nhắc, hắn không thể thật sự chạy đến trước mặt Phong tiểu tử trực tiếp hỏi rằng có phải là hắn vừa ý Minh ca nhi hay không, hay là chạy đến chỗ tên to con Dư Mộ này tìm hiểu chút nhỉ.

&&&

Đường Xuân Minh căn bản không biết có hai người vô cùng nhiệt tình quan tâm đến chuyện đại sự của đời mình, muốn tìm hán tử cho hắn, hiện tại hắn đang nhìn mảnh đất trồng rau của mình mà cảm thấy vui mừng, tâm tình thậm chí tốt đến mức không ngừng ngân nga, những thứ này đều là tiền a tiền, hắn lại có thể bắt đầu kiếm tiền, kiếm tiền gì đó chính là chuyện sảng khoái nhất.

Tiểu Hoa được ăn nhiều liền cao hơn không ít, luôn chạy quanh chân A Lâm. Chuyện xảy ra ngày ấy lúc đưa cơm cuối cùng A Lâm vẫn chịu chút ảnh hưởng, càng ngày càng dính bên người a mẫu, rất thích đi bên người a mẫu bận trước bận sau.

Đường Xuân Minh cho dê mẹ uống nước ăn cỏ xanh, A Lâm liền ở bên cạnh cho dê con ăn, Đường Xuân Minh quét tước dọn dẹp chuồng dê cùng dọn phân dê, A Lâm liền dắt dê mẹ cho đi dạo quanh sân, hai con dê con tự động đi ở phía sau. Mưa vừa mới tạnh, đất còn ẩm ướt, Đường Xuân Minh bảo A Lâm đừng có chạy xa.

Đại Mao Nhị Mao mang theo rau dại cùng nấm mà bọn nó theo a mẫu hái được sau núi đến. Đường Xuân Minh thực sự rất muốn đi, nhưng mà Trương Tú nhất quyết không đồng ý, tuy rằng biết được chuyện trước đó là do Đường Xuân Minh diễn trò, nhưng Trương Tú rất sợ hắn không cẩn thận hoặc là sảy chân đụng

phải bụng, vậy thì trò giả lại thành thật rồi, biết Đường Xuân Minh thích ăn rau dại cùng nấm, Trương Tú đồng ý để cho Đại Mao cùng Nhị Mao đào những thứ kia cho hắn.

Khổ sở bị hạn chế ở trong sân của chính mình,Đường Xuân Minh chỉ có thể ngẩng đầu nhìn quang cảnh sau núi để cho đã nghiền, hắn thực sự hi vọng có thể được tự do vào núi đi dạo, nói không chừng còn có thể bắt được mấy con thỏ,... Ồ, không đúng, hắn có thể dạy Đại Sơn làm cạm bẫy a, đến lúc đó bắt được hai con thì hắn cũng có thể được một con a, ha ha, hắn thực sự là quá thông minh, không thể chờ đợi được nữa muốn gọi Trương Tú về.

Làm cạm bẫy thế nào cũng là do hắn học được từ cha, đời trước vào trời thu thỏ thực sự rất béo, bắt được thỏ hai cha con đều ăn không hết, ngoại trừ tặng người khác chính là làm thành thỏ hong khô là có thể ăn được đến tết, sau này hắn học đại học thân thể của cha hắn cũng không được như trước trước kia, cơ hội ăn được dã vật (*con vật hoang dã*) thực sự là càng ngày càng ít, mãi đến tận khi hắn trở về quê, nhưng mà đến cùng vẫn không thể sống những ngày hạnh phúc với cha hắn.

Sau khi quét dọn chuồng dê xong rồi đem dê lùa vào chuồng, Đường Xuân Minh liền xắn tay áo lau mồ hôi, A Lâm túm lấy góc áo của A Lâm nói, "A mẫu a mẫu, A Lâm giúp a mẫu lau mồ hôi."

"Được, A Lâm hiếu thuận nhất." Ai cũng không ngoan ngoãn tri kỉ bằng con trai của hắn a, Đường Xuân Minh đỡ bụng ngồi xuống, dù có khó khăn nhưng hành động của con trai đều làm cho hắn cao hứng, A Lâm kiễng mũi chân lấy khăn tay ra nghiêm túc lau mồ hôi trên trán cũng chóp mũi của hắn.

Cửa viện vang lên ầm ầm, Đường Xuân Minh hướng về phía Tiểu Hoa, Tiểu Hoa không có cảnh giác, ngược lại lắc đầu quẫy đuôi chạy ra cửa, xem ra là người quen, vỗ vỗ tay A Lâm nói: "Đi, nhìn xem ai tới."

"Được."

"Minh ca nhi, có ở nhà không? Ta là Dư Mộ a!" Chưa đến cổng liền nghe thấy một giọng nói to.

"Đến đây." Đường Xuân Minh vội vội vã vã đáp lại.

Đường Xuân Minh mở cửa cũng không nhắc đến chuyện mời người vào nghỉ chân một lúc, đây là điều trước đó Trương Tú đã nhắc hắn, hiển nhiên Dư Mộ cũng rõ ràng, đứng bên cạnh cửa nhếch miệng cười, "Xem ta cùng đại ca đi vào núi liền kiếm được không ít thứ, Minh ca nhi giúp chúng ta nấu chút món ăn đi, còn thừa lại liền để cho ba đứa bé bổ sung thêm chút chất, Minh ca nhi, ta thả nơi này a, chờ đến khi làm xong liền để cho Đại Mao Nhị Mao đưa đến là được rồi." Nói xong liền thả đồ trên lưng xuống rồi rời đi.

Đường Xuân Minh nhìn về đống lớn đó, mừng lớn, thực sự là muốn gì được nấy a, bên trong là mấy con gà rừng cùng mấy con thỏ đã được sơ chế xong, chỉ chờ cho vào nồi a, đợi người đi xa, Đường Xuân Minh cũng không khách khí mang vào viện, đóng cửa lại một lần nữa, nói với A Lâm, "Đi, buổi tối a mẫu làm món ăn ngon cho con." Thỏ mùa này tuy rằng ít thịt chút, nhưng dù sao có còn hơn không, ngay cả Tiểu Hoa cũng được thơm lây.

Tối muộn Đại Mao và Nhị Mao cùng a mẫu về nhà, bởi vì biết được những thứ mình hái được đều mang đến cho Đường Xuân Minh, vậy nên hai tiểu tử đều vô cùng chăm chỉ làm việc, hai người gộp lại cũng không ít hơn so với của Trương Tú, đặc biệt là nấm, vừa hay dùng để nấu gà rừng, mùi vị đó thực sự là vô cùng ngon nha.

Buổi tối cũng không cần Đại Mao Nhị Mao đưa, sau khi Đường Xuân Minh nấu xong, Trương Tú trực tiếp để cho hán tử nhà mình mang một nửa đến nhà Lý Phong đồng thời cũng bảo hắn không cần trở lại, mẫu tử bọn họ liền trực tiếp ăn tại nhà Đường Xuân Minh, còn Đại Sơn ba hán tử muốn làm thế nào cho thoải mái thì làm, muốn uống rượu cũng không có ca nhi quản.

Trương Tú cùng Đường Xuân Minh vừa ăn vừa nói chuyện, không biết làm sao liền nhắc đến Triệu Đại Hổ, "Lúc trước những dã vật Đại Hổ đánh được kia không có bao nhiêu là tiến vào miệng ngươi cùng A Lâm, nếu không phải là đưa sang bên kia thì chính là mang lên trấn bán, mọi người bên ngoài đều nghĩ rằng những ngày tháng của ngươi thực sự rất tốt a, không ít người ở sau lưng nói lời gièm pha, nếu như thực sự tốt như lời bọn họ nói, ngươi cùng A Lâm lúc sẽ không gầy như vậy, mà bên kia người nào cũng đều mập mạp a, giờ thì hay rồi, lúc này mới mấy tháng trôi qua a, mỗi một người đều gầy đi, trái lại bên ngươi càng ngày càng

tốt. Quên đi, không nói, mọi người cũng không còn để ý đến chuyện này nữa, hắn ở dưới đất chẳng lẽ còn có thể nghe được? Sau này a, A Tú ca sẽ giúp ngươi tìm một hán tử thật yêu thương ca nhi."

"A Tú ca, không phải là ngươi uống rượu chứ, sao lại nói mê sảng rồi, Đại Mao nhanh mang thịt thỏ cho a mẫu ngươi, lấp kín cái miệng của hắn đi." Đường Xuân Minh cười nói.

"A Mẫu ăn thịt." Đại Mao rất nghe lời gắp một miếng thịt thỏ vào trong bát a mẫu, Nhị Mao cùng A Lâm cũng răm rắp học theo, rất nhanh trong bát của Trương Tú liền có thêm ba miếng thịt thỏ, Trương Tú cũng không nhịn được nở nụ cười.

"Được rồi, ta không nói nữa được chưa, vậy ta liền nói với Đại Sơn nhà ta đi, ngươi xem Đại Sơn trầm lặng, nhưng trong lòng hắn đều có ba mẹ con chúng ta, biết che chở ba người chúng ta, a ma nhà chúng ta thường mắng hắn cưới ca nhi liền quên mẹ, xì, cũng không nhìn hắn một chút, bởi vì Đại Sơn sẽ không như đại ca hắn chọn lời mà hống a mẫu cao hứng, vì vậy lòng của a ma cũng lệch, muốn cầm đồ của nhà chúng ta đi trợ giúp nhà đại ca, chẳng lẽ Đại Sơn không biết? Chính là mấy ngày trước còn gọi Đại Sơn về mắng một trận, còn không phải là nói Đại Sơn không để Phong tiểu tử cùng tên to con Dư Mộ đến giúp nhà đại ca hắn làm việc, nói cái gì là thà giúp người ngoài cũng không muốn giúp huynh đệ trong nhà, vậy thì bên kia cũng nên có bộ dáng của huynh đệ a, bình thường ta cùng Đại Sơn hiếu kính không ít đi, chẳng lẽ còn phải muốn Đại Sơn nhà chúng ta nuôi luôn cả nhà đại ca cũng cháu trai mới gọi là hiếu thuận a."

Không biết sao, nói nói liền biến thành chỗ kể khổ, nhà ai lại không có chuyện phiền lòng, đều là những va va chạm chạm khó tránh khỏi trong cuộc sống, người ngoài đều thấy Trương Tú cùng Đại Sơn ân ân ái ái lại có hai đứa con hiểu chuyện thì vô cùng ước ao, làm sao biết được a ma trong nhà cũng là người bất công.

"Con không thích bá sao cùng Đại Bảo ca, a ma còn bảo con cùng ca ca mang theo Đại Bảo ca lại đây học chữ với Minh ca nhi, con cùng ca ca không đồng ý a ma còn mắng chúng con." Nhị Mao đột nhiên nói.

Trương Tú sửng sốt, Đường Xuân Minh cũng há hốc mồm, lại còn có chuyện như vậy, thấy Đại Mao cúi đầu gặm xương không lên tiếng, xem ra thực sự là có chuyện như vậy. Trương Tú liền tức giận, nhưng mà bởi vì không ở nhà mình cùng kiêng kị thân thể của Minh ca nhi, chỉ cáu giận nói: "Nhìn xem những người này a, Đại Bảo Đại Bảo, đến cùng có bao nhiêu bảo bối a, hai đứa con nhà ta cũng không thể sánh nổi một đứa tiểu tử nhà đại ca hắn sao?."

Đường Xuân Minh cũng biết được, Lý Đại Sơn là lão nhị, phía trên có một đại ca, sau khi Đại Sơn kết hôn liền tách khỏi đại ca, A Mẫu là ở cùng với đại ca. Đại ca của Đại Sơn ban đầu là sinh hai tiểu ca nhi, vẫn không có tiểu tử, khi đó Đại Mao đã được sinh ra, rất được a ma nhà hắn yêu thích, chủ động tìm Trương Tú giúp trông con, nhưng đợi đến khi đại ca nhà Đại Sơn sinh ra tiểu tử, đãi ngộ của Đại Mao liền giảm đi nhanh chóng, Nhị Mao lại càng chưa từng được hưởng đãi ngộ như vậy, toàn nhà kia thực sự là đem Đại Bảo kia sủng lên trời.

Nhưng mà cũng may Đại Sơn không giống như Đại Hổ cái gì cũng đều nghe lời a mẫu, Đại Sơn vẫn che chở gia đình nhỏ của mình cùng đau lòng hai đứa bé, thấy hai đứa con bị cha cùng a mẫu mình lạnh nhạt liền rất ít khi để cho chúng chạy đến nhà đại ca hắn, đỡ đến khi bị bắt nạt còn bị nói là không phải, chính hắn cũng thường xuyên chạy lên trấn làm việc chính là vì muốn kiếm thêm chút tiền để cho hai đứa con sống càng ngày càng tốt.

Đường Xuân Minh vỗ vỗ tay của hắn nói: "Không cần phải tức giận, lại nói, ngươi cùng Đại Sơn nếu như thực sự mang đến còn phải xem ta có nhận hay không, ta cũng không phải tiên sinh chuyên dạy học, chỉ có hai chữ dạy bảo thôi, hơn nữa Đại Mao Nhị Mao cũng chịu khó, nếu như thay đổi là chất tử nhà người kia, từ đâu tới đây cũng phải về thôi, chẳng lẽ lại để ta đi hầu hạ hắn?"

&&&

Nhà Lý Phong, không biết Dư Mộ lấy rượu ở đâu, ba hán tử bắt đầu uống với nhau, rượu vào nhiều ăn cũng nhiều lời liền bắt đầu nhiều lên.

Đừng thấy bình thường Lý Đại Sơn đều trầm lặng ít lời, nhưng mà sau khi uống rượu lại hoàn toàn là hai người khác nhau, máy hát vừa mở ra liền không thể im lặng được nữa.

"Phong tiểu tử, đừng trách ca ta nói, ngươi cũng trưởng thành, đại bá cùng đại bá sao của ngươi dù thế

nào cũng sẽ không lo lắng đến chuyện của ngươi, chính ngươi chẳng lẽ lại không tự suy tính một chút, dã vật bắt về cũng không có người nấu giúp, còn phải đến nhà người khác nhờ làm, nếu như trong nhà có ca nhi, không nói được ăn thoải mái, chính là ở cũng thư thư phục phục, người bên ngoài đều nói A Tú nhà ta ngang ngược, nhưng mà bọn họ làm sao biết được hắn tốt đến mức nào." Bình thường không lộ ra vẻ gì trước mặt người khác, giờ khắc này trên mặt Đại Sơn lại toát ra vẻ mặt được gọi là đắc ý.

28. Chương 28: Thiên Tổng

Dư Mộ chưa từng thấy mặt này của Đại Sơn, kinh ngạc đến mức miếng thịt trong miệng đều rơi xuống, người này là hán tử thành thật trước đó hắn vẫn biết sao? Không nhịn được liền tiến đến bên tai Lý Phong nhỏ giọng hỏi, "Đại Sơn đại ca lúc uống rượu chính là như vậy sao? Trước đây cũng vậy?"

Lời này giống như gợi lại hồi ức hồi xưa của Lý Phong, trên mặt liền lộ ra ý cười hiếm thấy, nói: "Năm đó thời điểm hắn cưới ca nhi chính là bộ dáng như vậy, bị những hán tử trong thôn đố kỵ đến mức liên hợp lại đánh hắn một trận." Tuy nhiên năm đó hắn còn nhỏ tuổi không thể tham gia trò vui, nhưng cũng là một người vây xem.

"Ha ha…" Dư Mộ vỗ bàn cười to, "Đại ca, hiện tại ta muốn đánh hắn thì làm sao bây giờ? Nếu không thì đại ca ngươi nhanh chóng cưới một ca nhi còn tốt hơn của hắn đi, nhìn xem sau này hắn còn đắc ý được nữa không."

Đại Sơn nghe xong cũng không buồn, ca nhi của chính mình thì chỉ cần mình thỏa mãn là được, người khác cho dù tốt cũng không bằng tri kỷ chính mình yêu thương, nhưng mà hắn cũng cảm thấy hứng thú với lời của Dư Mộ, thừa dịp còn hơi rượu liền hỏi: "Phong tiểu tử, ngươi hãy thành thật nói cho ca ca, mấy năm nay ngươi ở bên ngoài có vừa mắt ca nhi nào không? Bằng không tại sao một chút cũng không vội vã a?"

Dư Mộ ở bên cạnh cười không ngừng, Lý Phong liếc xéo hắn một cái mới khiến cho hắn dừng lại, nhưng mà vai vẫn cứ run run liên tục, nhưng mà Đại Sơn đã uống nhiều đến mức hồ đồ rồi, tình hình này, chẳng lẽ nói Phong tiểu tử thực sự là có người bên ngoài?

"Đừng nghe hắn nói bậy, ta vừa lớn tuổi lại vừa nghèo, ca nhi nhà ai lại có thể vừa ý? Người ta chính là bảo bối trong tay cha mẫu nhà họ, cưới về không phải là khiến cho người ta chịu khổ sao. Ta trở về cũng chỉ là muốn được thanh tĩnh, trước hết liền sống tốt những ngày tháng sau này, sau đó cũng giống như Đại Sơn đại ca tìm một ca nhi biết lạnh biết nóng cùng nhau sinh sống." Nói thì nói như vậy, trong đầu Lý Phong lại hiện lên một bóng người, rõ ràng tháng ngày sẽ vô cùng gian nan, nhưng trên người người kia lại muốn mang theo ý cười phóng khoáng, giống như khó khăn gì cũng không thể làm khó được ca nhi như hắn, hoàn toàn khác với những ca nhi trước đó hắn đã gặp, dù cho y không cùng hắn nói lời nào, chỉ ngồi cùng một chỗ cũng có thể bị khí tức trên người hắn cảm hóa.

Lý Phong muốn tìm một ca nhi không sợ lệ khí trên người của hắn, có thể cùng hắn sống cuộc sống an bần hưởng lạc (*ân phận nghèo hưởng vui thú*), hai người có thể cùng nhau chống đỡ gia đình nhỏ của bọn họ, dù cho bên ngoài mưa to gió thét cũng không thể xóa tan được ấm áp bên trong gia đình nhỏ này.

Vốn lúc hắn trở về cũng không có ý định lập gia đình, nhưng mà ánh mắt của hắn lại không tự chủ được bị người kia hấp dẫn, cho dù y sắp có hai đứa con. Đương nhiên nếu trước đó Đại Hổ vẫn còn, hắn cho dù bị hấp dẫn cũng sẽ giữ một khoảng cách chỉ thưởng thức ca nhi như vậy, mà sẽ không có suy nghĩ không an phận nào khác.

"Nếu như ca nhi nhà người ta mang theo hai đứa con thì sao? Ngoại trừ cái này, những phương diện khác đều không tồi, nếu như đổi thành ca nhi chưa kết hôn, sợ là bà mối đều đạp cửa mà đến." Lý Đại Sơn gánh vác nhiệm vụ ca nhi nhà mình giao cho đến thăm dò tâm tư của Phong tiểu tử, nếu như không uống rượu, những câu nói này của hắn dù thế nào cũng phải hỏi, hiện tại đơn giản là hỏi toàn bộ ra.

Dưới cái nhìn của hắn, nếu như Minh ca nhi không có hài tử liên lụy, vậy thì thực sự là một đối tượng kết thân tốt, chỉ cần hắn biết chữ liền có thể vượt qua được tất cả ca nhi trong thôn, lại còn có được một tay

làm thức ăn ngon, còn biết quản gia đình, nhìn cũng không phải là người có tâm lớn. Thế nhưng hắn cũng là hán tử, nếu như đổi là hắn hắn cũng không muốn cưới một ca nhi mang theo hai đứa bé, hắn tự hỏi bản thân của mình cũng rất khó làm được.

Lý Phong đang cúi đầu uống rượu, Đại Sơn không nhìn được trên mặt hắn có biến hóa gì, nhưng mà Dư Mộ, xúm lại đây cười đến đầu trộm đuôi cướp: "Có phải là còn có một tay nghề làm thức ăn ngon? Đứa bé kia còn ngoan ngoãn rất được người yêu thích? Nếu như có ca nhi như vậy có thể nói cho tiểu đệ ta biết được hay không."

"Phốc!" Lý Phong cùng Lý Đại Sơn cùng phun ra một ngụm rượu khụ khụ liên tục, Lý Phong màu da ngăm đen, không biết được trên mặt hắn có một vệt đỏ khả nghi, nhưng mà dưới chân lại một chút cũng không khách khí, một cước đá cho tên to con Dư Mộ ngã lăn xuống đất, lau rượu bên miệng, quát lớn nói: "Cút! Ngày mai liền cút về trong doanh trại đi, ngươi ở đây cũng đủ lâu rồi."

Lý Đại Sơn há hốc mồm: "Dư Mộ huynh đệ còn là quan sao?" Trước kia nghe nói Dư Mộ là quan trên của Phong tiểu tử, nhưng mà người trong thôn thấy Dư Mộ vẫn luôn đi bên người Phong tiểu tử nên dần nổi lên nghi ngờ đối với thân phận của hắn.

"Nào có nào có, " Dư Mộ cũng không tức giận, bò lên nở nụ cười ngốc nghếch vuốt đầu nói: "Năm đó đệ đệ ở phương bắc giết không hết man tử, luận quân công cũng cho ra được một cái Thiên tổng, cái này còn không phải là ở bên cạnh đại ca thoải mái quá nên không muốn về, khà khà."

Ở triều Đại Chu, trong quân Thiên tổng đại nhân chính là chức quan võ lục phẩm, một chức Huyện lệnh mới là quan văn thất phẩm, tuy nói địa vị của quan võ không cao bằng quan văn, nhưng hiện tại Khánh Nguyên Đế đương triều có ý đồ dùng binh phía bắc, địa vị của quan võ tăng mạnh so với trước đây. Đối với dân chúng bình thường mà nói, Thiên tổng đại nhân là quan mấy phẩm bọn họ cũng không có khái niệm gì nhiều, chỉ cần nha dịch trong nha môn cũng đủ để cho bọn họ kính nể tránh xa, chức Thiên tổng đại nhân này dù thế nào cũng cao hơn nhiều so với chức nha dịch đúng không.

Bởi vậy Lý Đại Sơn lập tức hoảng sợ rồi, Thiên tổng đại nhân không phải là người mà dân chúng bình thường có thể chọc, trước đó vì thái độ quá tùy ý với Dư Mộ mà muốn đứng lên nhận lỗi với hắn.

Dư Mộ vội vã nhảy đến phía sau đại ca, Lý Phong thì lại đè Đại Sơn để hắn ngồi xuống, một chút cũng không bỏ sót hoảng sợ trên mặt hắn, đồng thời nghi hoặc nhìn về phía Phong tiểu tử, Dư Mộ là một Thiên tổng lại còn gọi Phong tiểu tử là đại ca, như vậy Phong tiểu tử còn mạnh hơn so với người nắm chức Thiên tổng này, nghĩ như vậy đột nhiên cảm giác được khoảng cách với huynh đệ ngày xưa càng ngày càng kéo xa.

Lý Phong đã biết sau khi nói xong người trong thôn hoặc chính Đại Sơn cũng kinh sợ tránh xa hoặc là leo lên muốn thơm lây, vì vậy sau khi trở về thôn hắn liền không muốn nhắc đến chuyện mấy năm qua ở ngoài, Lý Chính dù đoán được một ít nhưng cũng không dám xác định, huống hồ bây giờ hắn thực sự là một người từ chức dưỡng bệnh ở nhà, cả người đều nhàn hạ không có gì làm.

"Đại Sơn ca, ngươi hành lễ với hắn làm gì, hắn chỉ là một tên hỗn tiểu tử đã từng giết ma tử ở phương bắc mà thôi, những cái khác đều giống như chúng ta, trước đây đều là kiếm ăn từ đất, thực sự không còn cách nào mới đi phương Bắc, có thể sống sót được trong một đống người khác đã là vạn hạnh. Đại Sơn ca, ngươi xem hiện tại không phải ta cũng phải trở về trồng trọt giống như ngươi sao, nếu như người làm như vậy thì sau này ta cũng không dám đi lại trong thôn nữa."

"Đừng, đừng, " Lý Đại Sơn lập tức phản đối, vụng về khoác tay, sau đó lại cười ngây ngô, "Chính là có chút bất ngờ, ngay lập tức không thể quen được, Dư Mộ huynh đệ, ta bồi tội với ngươi." Trương Tú nói hán tử nhà hắn trong lòng là một người rõ ràng không phải là nói sai, thấy Dư Mộ cùng Phong tiểu tử không muốn hắn đối xử khác biệt, biết bọn họ đối xử với mình như là với huynh đệ, quen biết được huynh đệ như vậy, sau này đối với hắn chỉ có lợi.

"Cái kia, những chuyện ta vừa mới nói kia..." Tuy rằng Phong tiểu tử không nói, nhưng Lý Đại Sơn cũng có chút ý thức được chỉ sợ thân phận của hắn không đơn giản, nếu như muốn đem Minh ca nhi gả cho hắn liệu hắn có nghĩ là xem thường hắn không, lại nghĩ đến không thể hoàn thành được nhiệm vụ ca nhi nhà mình giao phó, hán tử Lý Đại Sơn nhất thời có chút tay chân luống cuống.

“Khà khà, ” Dư Mộ tặc cười trở lại vị trí của mình, vỗ vỗ hán tử thành thật, ” Ta có thể làm chủ được chuyện của đại ca ta, nếu như không phải lúc, nói không chừng ta đã sơm tìm bà mối cho đại ca ta.”

“Ngày mai ngươi liền cút cho ta, không cho phép tiếp tục ở lại đây nữa!” Lý Phong phẫn nộ quát, nhưng mà Đại Sơn lại nháy mắt mấy cái, sao hắn lại cảm thấy được Phong tiểu tử xấu hổ nhỉ, đúng vậy, chẳng nhẽ Phong tiểu tử thật sự như Trương Tú nói coi trọng Minh ca nhi ? Chỉ có điều bởi vì hiện tại Minh ca nhi đang trong thời kỳ giữ hiếu cho Đại Hổ, cho nên mới kiềm chế lại không lên tiếng?

“Ha ha, uống rượu dùng bữa.” Lý Đại Sơn suy nghĩ một lúc, liền khuyên hai người, có mấy lời nhắc đến là được, còn lại nên để cho Phong tiểu tử tự mình thu xếp, đây chính là chuyện đại sự cả đời của hắn.

&&&

Mấy loại rau dưa trong hậu viện của Đường Xuân Minh đã sớm ăn được mấy lần, nhà quen biết hắn đều đưa, có nhà Lý Chính, nhà Vương Mạc, nhà Triệu Lục thúc thường lên trấn trên mang mấy thứ đồ về cho hắn, nhà Trương Tú đương nhiên không thể thiếu, đếm đếm đầu ngón tay, Đường Xuân Minh quyết định mang chút rau dưa lên trấn bán, tốt nhất là tìm được một khách hàng trường kỳ thu mua tận cửa, bằng không hắn thực sự không có cách nào ngày nào cũng lên trấn bán rau.

Bây giờ cái bụng của hắn lớn lên như quả bóng vậy, có lúc trong bụng còn có động tĩnh, hắn lại không thể không chấp nhận hiện tại, trong bụng luôn chờ đến thời điểm thời cơ chín muồi, đến thời điểm đó hắn có thể ra ngoài mỗi ngày sao? Tuy rằng hiện tại Đường Xuân Minh có vài lần bịt tai trộm chuông không muốn sinh con thêm lần nữa, nhưng mà cũng không thể không làm thêm chuẩn bị.

Nghĩ tới đứa con này dằn vặt hắn như vậy, còn chưa tới cõi đời này liền khiến cho Đường Xuân Minh ghét bỏ, thấy thế nào cũng đều là A Lâm hiểu chuyện tri kỉ, sau này đứa bé kia được sinh ra dù thế nào cũng sẽ không có được địa vị như A Lâm ở trong lòng Đường Xuân Minh. Đương nhiên phần tâm tư này hắn không nói với bọn Trương Tú, bằng không biết sẽ bị bọn họ quở trách thế nào đây.

Trên trấn mùng năm mùng mười đều là ngày gặp mặt, ngày hôm nay vừa hay là ngày rằm, sáng sớm Đường Xuân Minh liền hái được hai sọt rau lớn, cẩn thận hẹn Vương Mạc cùng Trương Tú lên trấn, hai nhà bọn họ cũng tích góp chút trứng gà muốn lên trấn trên bán.

Cho gà cùng dê ăn, lại để lại đồ ăn cho Tiểu Hoa, Đường Xuân Minh dắt A Lâm khóa cửa, cùng Trương Tú đang chờ ở đi đến cửa thôn, hai sọt đồ ăn do Đại Sơn khiêng đến cửa thôn cho lên xe bò của Triệu Lục thúc.

“Lục thúc.”

“Minh ca nhi đến rồi, mấy loại rau này của ngươi thực sự là mọng nước a, đưa lên trên trấn nhất định có thể bán được giá cao.” Triệu Lục thúc lại đây hỗ trợ Đại Sơn mang hai sọt rau cho lên xe bò, bởi vì chính mình cũng từng ăn qua, hắn đương nhiên hiểu được những loại rau này mùi vị vô cùng ngon lành.

“Vậy thì nhận lời chúc tốt lành của Lục thúc, chờ ta bán được giá tiền cao liền mua đồ ăn cho đại tôn tử của ngươi.”

“Ha ha, tốt.”

Đại Sơn sau khi chuyển đồ lên xe liền nói với Trương Tú một tiếng rồi trở về. Vương Mạc cũng vội vàng chạy đến từ phía sau. Trương Tú đặc biệt giúp Đường Xuân Minh lót thêm một tấm đệm để cho hắn có thể ngồi thoải mái hơn một chút, cùng Vương Mạc hai bên trái phải đem hắn bảo vệ ở chính giữa, A Lâm cũng do Trương Tú ôm ngồi ở trong lồng ngực của hắn, thấy người lên trấn đều đến đủ, Triệu Lục thúc giơ roi lên, xe bò bắt đầu động.

Trên xe bò chen mười người, đương nhiên tốc độ không thể so với đại la nhà Lý Chính, nhưng mà lúc đi đường lại rất vững vàng.

Trên xe mọi người đều cảm thấy hứng thú với hai sọt rau mà Đường Xuân Minh mang lên trấn, trước đó đưa đến nhà Lý Chính là do Trương Tú mang theo rổ xuyên qua thôn đưa đến, trên đường đương nhiên thu hút không ít ánh nhìn, lúc đó Trương Tú liền không giấu diếm, nói cho mọi người biết là nhà Minh ca nhi trồng được, muốn dựa vào chúng để kiếm tiền nuôi sống gia đình, còn thiếu nước trực tiếp nói cho bọn họ biết, đứng đánh chủ ý đến Minh ca nhi, đoạt lấy con đường tài lộ của người khác sẽ bị trời mắng.

Đường Xuân Minh ứng phó vài câu, đơn giản chính là chăm sóc tỉ mỉ gì đó, người hiểu rõ trong lòng đương nhiên sẽ không tiếp tục tìm tòi, tuy nhiên có người không vừa mắt, trực tiếp nói: "Tú ca nhi, ngươi cùng Minh ca nhi thân thiết như thế, sao không cùng gieo trồng chút rau dưa, hiện tại cũng có thể bán trên trấn đi, ta thấy thế nào cũng có thể kiếm được chút tiền a."

Đây là gây xích mích ly gián a, trong lòng Đường Xuân Minh buồn cười, Trương Tú liền không khách khí đáp trả: "Tại sao ngươi biết ta không trồng? Lúc trước Minh ca nhi gieo thêm mạ đều là phân cho ta cùng Mạc ca nhi, nhưng chúng ta không giống Minh ca nhi có dũng khí trồng nhiều như vậy trong thời tiết này chỉ sợ không sống nổi, lại nói cái này cũng phải phụ thuộc vào tay nghề, những cái mạ được Đường Xuân Minh chăm sóc tốt hơn nhiều so với chúng ta, cái này cũng giống như trồng hoa màu vậy." Có người chăm sóc lúc thu hoạch đươcc cao chút, có người chăm sóc không được lúc thu hoạch liền được ít, cái này chỉ có thể trách ông trời, trồng rau cũng giống như vậy.

"Đúng đấy, ta cùng Tú ca nhi không dám trồng nhiều, lúc đó Minh ca nhi còn nói muốn giúp chúng ta ươm mạ a. Nhưng mà hai nhà chúng ta không trồng nhiều bằng nhà Minh ca nhi, nhưng rau cũng đủ nhà ăn, so với tự chúng ta trồng còn ăn ngon hơn nhiều." Vương Mạc cười nói tiếp, a ma hán tử trẻ con nhà hắn đều thích, vì vậy mà cũng không tính đến chuyện bán hay không, trồng ít trong nhà còn không đủ ăn a.

Đúng là có người nghe xong càng thêm ước ao, đều biết Trương Tú cùng Vương Mạc và Minh ca nhi rất thân thiết, bình thường có chuyện gì hai nhà đều rất tận tâm hỗ trợ, còn những người bọn họ bình thường lại cách khá xa, chỉ lo Minh ca nhi có chuyện gì dính đến trên người bọn họ, hiện tại cũng chỉ có thể nhìn. Cũng có người mặt dày hỏi Đường Xuân Minh lúc nào lại ươm thêm giống đợt mới thì ươm cho họ, Trương Tú tựa tiếu phi tiếu (*cười mà không cười*) nhìn người kia, Đường Xuân Minh cũng không trực tiếp đáp ứng, thuận miệng ứng phó vài câu.

Nếu như những loại rau này có thể bán được giá tiền cao trên trấn, vậy tại sao hắn phải giúp người khác ươm giống? Muốn ươm, đưa tiền đây mua là được.

Một đường đi lên trên trấn, phần đoạn đường sau Đường Xuân Minh gần như là ngủ gật, con trai của hắn A Lâm cũng cùng một bộ dạng với hắn, đến trên trấn một lớn một nhỏ này mới bị Trương Tú cùng Vương Mạc lay tỉnh. Chủ yếu là bởi vì sáng sớm phải dậy sớm hái rau lại còn cho gà ăn, vì vậy Đường Xuân Minh phải thức dậy sớm hơn nhiều so với trước đó, mà A Lâm luôn luôn cùng hắn ngủ thấy hắn vừa có động tĩnh liền muốn dậy cùng, cái này mới khiến nửa đường liền cảm thấy buồn ngủ.

Triệu Lục thúc rất nhiệt tình, sau khi đưa Đường Xuân Minh đến nơi bày sạp hắn mới đánh xe rời đi, nói cẩn thận buổi chiều sẽ chờ hắn ở chỗ nào. Trước đó Đường Xuân Minh liền cảm thấy kỳ quái tại sao thái độ của Triệu Lục thúc trước sau liền không giống nhau, nhưng mà khi đó cũng không quá để ở trong lòng, cho rằng Triệu Lục thúc chính là thương tiếc hắn cùng Triệu gia nháo chuyện sau này mới chăm sóc hắn một chút, mà mà sau khi trở về trong lúc vô tình hắn liền hỏi một chút, sau khi biết rõ tình huống mới rõ ràng nguyên nhân thái độ của Triệu Lục thúc trước sau khác biệt như vậy, chỉ có thể nói Triệu Lục thúc cũng là người khổ cực.

Triệu Lục thúc cũng tính là người Triệu gia ở trong thôn, đều có quan hệ máu mủ với tam thúc công và Triệu Đại Ngưu, theo lý mà nói Triệu Lục thúc nên có quan hệ gần với hai nhà này hơn mới đúng, nhưng mà Đường Xuân Minh lại nhớ rõ ràng, trước đây Triệu Lục thúc đối với hai nhà họ Triệu bao gồm cả Minh ca nhi gả vào đều có thái độ nhàn nhạt, còn việc gọi hắn muốn đi xe? Có thể, đưa tiền đây là được, không có chuyện gì căn bản sẽ không tập cùng mọi người nói chuyện phiếm.

Nhưng mà sau khi Đường Xuân Minh phân rõ quan hệ với Triệu gia xong, Triệu Lục thúc đối với hắn rõ ràng nhiệt tình hơn nhiều, mỗi lần nhờ hắn mua ít thịt từ trấn trên về cũng không cần phải trả thêm thù lao, nếu đưa dư tiền mua thịt thì lúc trở về dù chỉ một văn cũng đưa lại cho hắn, lúc đó Đường Xuân Minh không nói được tại sao, nhưng chính là rõ ràng cảm giác được Triệu Lục thúc đem hắn hoàn toàn tách khỏi Triệu gia..

Nói đến Đại Liên, kỳ thực chính là một ca nhi mà đến tuổi trung niên Triệu Lục thúc mới có được, tiểu ca nhi mà với phu lang hai người hắn đều xem như là châu báo quý hiếm mà nuôi lớn, nhưng mà không ngờ lại là người tóc bạc tiễn người tóc đen, ngay cả phu lang hắn cũng thương tâm quá mà bị bệnh một trận rồi qua đời, nhà Triệu Lục thúc cũng bởi vậy mà cắt đứt quan hệ với những người Triệu gia khác ở trong thôn,

từ xưa đến nay đều không có sắc mặt tốt.

Ở trong miệng Trương Tú, Đại Liên là một ca nhi điềm đạm lại có chút ngại ngùng, Lục thúc không nỡ để tiểu ca nhi gả ra ngoài, vẫn kéo dài tới mười sáu tuổi mới bắt đầu làm mai, ngàn chọn vạn chọn được một gia đình giàu có, trong thôn có tiểu ca nhi được như vậy cũng là hiếm có, khi đó còn có không ít người hâm mộ Triệu Lục thúc a.

29. Chương 29: Đại Liên

Nhưng mà hai phu phu Triệu Lục vạn vạn không ngờ rằng, ca tể ngàn chọn vạn tuyển kia, hai năm sau khi ca nhi được gả vào liền bởi vì mắc bệnh lao mà đi đời nhà ma, phu gia này cũng bởi vì quá mức đau lòng con trai chết sớm, càng phẫn nộ lên người Đại Liên, nói với người bên ngoài là Đại Liên khắc phu, đồng thời cũng không cho phép Đại Liên về nhà mà buộc hắn phải thủ tiết vì con trai của mình, đương nhiên Triệu Lục thúc không đồng ý, mang theo con trai của mình đánh tới đại môn, mạnh mẽ cướp lấy ca nhi số khổ nhà mình về nhà, cho dù bọn họ phải nuôi ca nhi quá lứa những cũng không muốn để cho hắn ở lại phu gia này chịu tội, nhìn bộ dáng của phu gia kia như hận không thể bức tử Đại Liên mới bằng lòng bỏ qua.

Hai nhà ra tay đánh nhau, Triệu Lục thúc mặc dù có lòng đem ca nhi đón về nhà, nhưng bất đắc dĩ người đơn lực bạc, hắn cùng phu lang chỉ có hai đứa con, một đứa là hán tử một đứa là ca nhi Đại Liên này, phu gia chính là nhân khẩu dồi dào, ỷ vào nhiều người đem hai cha con Lục thúc đuổi ra ngoài, không để cho Đại Liên ra nhìn thấy bọn họ.

Danh tiếng Đại Liên khắc phu càng truyền càng nổi, cũng truyền đến thôn Bình Sơn, Triệu Lục thúc cùng con trai mang theo thương tích trở lại thôn Bình Sơn, muốn tập trung người Triệu gia đến nháo một hồi thề phải đón được ca nhi trở về, hắn cho rằng nể phần hắn dù sao cũng là họ Triệu những người trong tộc dù thế nào cũng giúp đỡ một chút, không ngờ phu gia kia cùng nhà mẹ của Triệu gia lão ma kia có chút quan hệ thân thích, cũng không biết người nhà kia nói cái gì, Triệu lão ma liền khuyến khích hán tử trong tộc từ chối thỉnh cầu của Triệu Lục thúc, còn khuyên Triệu Lục thúc tạm thời để ca nhi ở lại gia đình kia, dù nói thế nào thì cũng là một ca nhi hỏng danh tiếng rồi, cũng không có cách nào tái giá ngay lập tức được.

Ở Triệu gia người có bối phận lớn nhất là tam thúc công đương nhiên cũng không đồng ý đứng ra, nói cái gì mà nếu như đem ca nhi như vậy đón trở về thì cũng có ảnh hưởng tới danh tiếng của Triệu gia, không thể làm hỏng việc hôn nhân của những ca nhi chưa xuất giá ở Triệu gia, còn nói gia đình kia cũng là người có danh tiếng, sẽ không thiệt thòi Đại Liên, Triệu Lục thúc đối mặt với lời nói được tính toán thỏa đáng của Triệu Tính Nhân như vậy thổ huyết tại chỗ, về nhà liền bị bệnh, phu lang của hắn cũng ngã bệnh nằm liệt giường.

Triệu Lục thúc hữu tâm vô lực không cách nào cứu được ca nhi nhà mình, nhưng trong lòng vẫn không cam lòng, kéo thân thể bệnh tật đi tìm đến nhà Lý Chính, khi đó Lý Chính là cha của Lý Chính hiện tại, tuy rằng e ngại Triệu gia không ra mặt quá nhiều, nhưng cũng đáp ứng sẽ đến chỗ nhà Lý Chính của phía phu gia kia thương lượng một chút, sau đó liền tìm biện pháp đi thương lượng với bên phu gia Đại Liên.

Trong lòng Triệu Lục thúc tràn đầy vui mừng, vì thế tốn không ít bạc, nhưng không ngờ ngay khi cõi lòng tràn đầy hi vọng liền truyền đến một tin tức dữ, Đại Liên lại nhảy sông tự vẫn, chờ đến khi được người phát hiện thì đã sớm không còn tin tức, Triệu Lục thúc nghe được tin tức liền cảm giác như không thở được, cùng Lý Chính đi đến bên phía nhà kia, hắn tuyệt không tin ca nhi của mình lại vô duyên vô cớ ngã xuống sông tự sát.

Ban đầu nhà kia còn che che giấu giấu không chịu nói thật, còn nói cái gì mà Đại Liên không xa được hán tử tự nguyện đi xuống cùng hắn, nhưng mà trên đời này không có bức tường nào không lọt được gió, cuối cùng vì sao Đại Liên ngã xuống sông vẫn truyền ra một ít tin tức, hóa gia là một hán tử bên phía phu gia kia nhân lúc người ta không để ý liền mò đến phòng Đại Liên, lợi dụng Đại Liên thương tâm liền mạnh mẽ muốn cùng hắn thành chuyện tốt, Đại Liên đương nhiên không chịu đáp ứng liền nháo chuyện lên, đã kinh

động đến người phu gia, hán tử kia thấy mọi chuyện không thể che dấu được liền đem tất cả mọi tội lỗi đổ lên người Đại Liên nói hắn câu dẫn hắn khiến cho hắn nhất thời không kiềm chế được.

Người phu gia vốn hận Đại Liên, đem chuyện con trai chết đều đổ lên người hắn, mọi lời ác độc đều mắng lên người hắn, còn nói muốn nhốt vào lồng trư, Đại Liên giận dữ và xấu hổ lại tuyệt vọng nhất thời nghĩ không thông liền muốn tìm đến con đường chết.

Sau khi mọi chuyện nháo ra ngay cả người trong thôn đều không tin Đại Liên là người như vậy, trái lại là hán tử kia bình thường phẩm hạnh không tốt, thường thường truyền đến tin đồn bóng gió, hán tử kia lại cố cãi do Đại Liên làm chuyện gièm pha như vậy nên cảm thấy mất mặt mới tìm đường chết, trái lại lại muốn truy cứu đến trên đầu Triệu Lục thúc, nói ca nhi nhà hắn làm bại hoại danh tiếng nhà bọn họ. Lúc đó sự tình huyên náo quá lớn, ngay cả một ít người đồng tình Đại Liên ở thôn Bình Sơn cũng đồng thời nháo đến thôn bên kia, suýt chút nữa để khiến ác chiến của hai làng kinh động đến quan phủ.

Cuối cùng vẫn là dưới sự can thiệp của Lý Chính hai thôn, đem hán tử muốn cưỡng bức Đại Liên kia đuổi ra khỏi làng, Triệu Lục thúc cũng có thể mang thi thể ca nhi nhà mình về nhà an táng, tiễn đưa ca nhi rồi lại đưa phu lang nhà mình, mà cừu hận của hắn cùng Triệu gia cũng kết thành như vậy. Triệu Lục thúc vẫn cho rằng, nếu như ban đầu tam thúc công cùng một nhà Triệu lão ma có thể đồng ý cùng hắn đến gia đình kia đòi người, mọi chuyện sẽ không đến mức độ như vậy, Đại Liên cũng sẽ không tự tử, phu lang cũng sẽ không bởi vì chịu đả kích thương tâm quá độ mà mất, dù cho chuyện sau này tam thúc công cũng ra mặt, nhưng mà trong lòng Triệu Lục thúc vẫn không thể tha thứ.

Nghe xong những chuyện mà Triệu Lục thúc cùng Đại Liên gặp phải, bây giờ Đường Xuân Minh mới hiểu được, tại sao lúc đó Triệu lão ma bóng gió nói hắn không thủ tiết cho Triệu Đại Hổ, nhưng Trương Tú lại nhắc đến tên Đại Liên những người trong thôn liền không nói gì nữa, không đi phụ họa Triệu lão ma. Chuyện của Đại Liên tuy rằng đã qua nhiều năm như vậy, nhưng người trong thôn Bình Sơn cũng rất ít khi nhắc đến chuyện ca nhi thủ tiết, chỉ sợ lại xảy ra bi kịch như của Đại Liên.

Có thể Triệu Lục thúc nhìn thấy được một chút bóng dáng của Đại Liên trên người mình nên sau này mới nhiệt tình chăm sóc hắn như vậy, có thể là muốn tìm một chút an ủi bên trong tâm lý, dù nói thế nào, đây đều là trưởng bối đáng được kính trọng, hoàn toàn khác với tam thúc công suốt ngày đuổi theo cái gọi là hư danh.

Nhìn cách làm bây giờ của tam thúc công, liền biết chuyện năm đó căn bản không đủ để gây giáo huấn cho hắn.

Đường Xuân Minh là người có ân thì báo, Triệu Lục thúc mặc kệ là vì nguyên nhân nào mà đối ử tốt với hắn, nhưng đều là muốn tốt cho hắn, vì vậy hắn cũng đồng ý chăm sóc Triệu Lục thúc một chút.

&&&

Ngày họp chợ trên trấn rất náo nhiệt, sáng sớm bọn Đường Xuân Minh liền đi khỏi thôn, chạy tới trấn trên thì cũng đã có người đi lại, Trương Tú mang theo Đường Xuân Minh đi tìm một nơi trống để bày sạp hàng.

Người trên trấn cũng rất thích đi dạo một chút vào thời điểm này, lúc này giá cả của các hương dân còn rẻ hơn so với bên trong các cửa hàng, thời tiết này cũng không có nhiều trứng, một đồng một quả rất nhanh trứng bên trong rổ của Trương Tú cùng Vương Mạc đều đã hết.

Rau dưa Đường Xuân Minh bày ra đương nhiên cũng hấp dẫn ánh mắt người khác, vào lúc này những loại rau của như cải trắng để từ năm ngoái đã không còn mùi vị gì, rau khô ăn cũng chán, mà rau dưa mới trồng còn chưa được đưa ra bán, lúc này nhìn thấy rau dưa mới mẻ mọng nước khiến người ta không khỏi không dừng chân dừng lại hỏi giá cả, nói không chừng còn có thể mua mấy cân cho người trong nhà nếm thử.

Nhưng mà phần lớn những người sau khi nghe xong giá cả đều lui bước, chỉ là rau dưa mà thôi, giá cả còn cao hơn thịt a, mua trên một cân rau cũng đủ để ăn được một bữa thịt, người bình thường đều cảm thấy Đường Xuân Minh bán quá đắt, nhưng Đường Xuân Minh tạm thời không cân nhắc đến chuyện giảm giá.

Nhưng mà cũng có gia đình có điều kiện, nhìn những loại rau này tươi ngon liền không nhịn được mua một hai cân về nếm thử, nếu như ăn ngon thì về sau mua tiếp.

"Minh ca nhi, " Trương Tú nhìn thấy hiện tại mới bán ra chưa tới mười cân rau, không khỏi lo lắng nói: "Có phải là bán quá đắt hay không? Trên trấn này những gia đình quyền quý cũng không có nhiều." Trước khi đến hắn cũng không có hỏi rõ Đường Xuân Minh muốn bán giá như thế nào, hắn chỉ cho rằng giá đắt hơn mấy đồng so với lúc vào mùa mà thôi, ai biết được Minh ca nhi lại muốn bán với giá như vậy, khiến cho hắn không khỏi lo lắng.

"Chờ một chút rồi xem sau, bán ở đây trước sau đó ta liền đến mấy cửa hàng trong trấn nhìn một chút, chắc là sẽ có người biết được hàng đi." Đường Xuân Minh thầm nghĩ mình cũng chỉ là bán mười mấy đồng một cân, nói thật là giá cả so với lần trước ở huyện thực sự là quá thiệt thòi, tuy nói những loại rau từ hậu viện tuyệt đối không sánh được so với được trồng từ trong không gian, nhưng chắc chắn không cùng một đẳng cấp với những món ăn thông thường, hắn lại có thể cam lòng bán bằng giá, nếu như thực sự không được thì lại đến trong huyện thăm dò?

"A Tú ca, Mạc ca nhi, trên trấn này có những tửu lâu nào? Chuyện làm ăn thế nào? Đúng rồi, những thú rừng trước đây Đại Hổ đánh được thì đưa đến tửu lâu nào, nếu không sau này ta liền đến đấy hỏi một chút?" Trước đây Minh ca nhi chưa từng hỏi chuyện này, hắn rất tuân theo chủ nghĩ hán tử đối ngoại ca nhi đối nội, vì vậy mà Minh ca nhi càng không đi đến tửu lâu nào. Thế những bây giờ suy nghĩ một chút, lấy cách làm người của Triệu Đại Hổ, đối nội không thể nào dễ nói, nhưng đối với bên ngoài, thực sự là không ai không khen, nói như vậy nhất định chưởng quỹ không có ấn tượng xấu đối với Triệu Đại Hổ, nói làm liền làm, Đường Xuân Minh liền quyết định mang một rổ rau đến chỗ tửu lâu đó một chuyến.

"Đúng, ta từng nghe Đại Sơn nhắc đến, nếu không ta cùng ngươi đi một chuyến để cho Mạc ca nhi ở lại đây trông coi?" Trương Tú đề nghị.

"Ta không thành vấn đề, các ngươi mau đi đi, sớm tìm được người mua liền có thể an tâm hơn chút." Vương Mạc cũng có suy nghĩ giống như Trương Tú, nhưng mà nếu như thực sự có thể bán được cái giá như vậy thì sau này Minh ca nhi không cần phải sầu nữa.

A Lâm vẫn rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh không gây phiền phức cho a mẫu, lúc này thấy a mẫu phải đi hai mắt liền đảo quanh, Đường Xuân Minh nắn nắn gò má gầy gò của A Lâm: "A Lâm đương nhiên sẽ đi cùng a mẫu rồi, đi, mở đường cho a mẫu."

Trương Tú nghe được buồn cười, nhẹ nhàng đập Đường Xuân Minh một cái, A Lâm thì lại mừng rõ cầm rổ giúp a mẫu, Trương Tú nhìn thấy liền vội vã đoạt lại, người nó nhỏ như vậy cầm rổ gần như là đem cả người đều bị che khuất.

Vương Mạc đem đồ mình thêu được đưa cho Trương Tú, để hắn cùng đưa tới phường thêu, hai người thường làm giúp tăng thêm chút nguồn thu cho gia đình, đương nhiên trước đây còn có thêm Minh ca nhi, có thể hiện tại Đường Xuân Minh lại không muốn làm, hơn nữa chuyện trong nhà hắn cũng nhiều, hai người này cũng không khuyên nhiều, đương nhiên cũng không nghĩ nhiều.

Đường Xuân Minh cầm lấy tay A Lâm chen vào đám người, giữa đường còn mua cho A Lâm một que kẹo hồ lô, cùng Trương Tú chầm chậm đi tới một tửu lâu treo hai chữ Cẩm Ký lớn.

Trương Tú là người nóng tính, nếu như trước đó hắn đã sớm vội vã chạy tới tửu lâu, sớm biết được kết quả, mặc kệ là tốt hay xấu, nhưng mà quay đầu lại nhìn thấy Minh ca nhi ưỡn cái bụng lớn hai chân bước rộng giống như con vịt đi a đi, không nhịn được cười cười đi chậm lại bước cùng hắn.

Đường Xuân Minh không nói gì nhìn hắn một chút, biết dáng đi của mình khó coi, ngay cả chính hắn cũng ghét bỏ bản thân, huống hồ là người bên ngoài. Nếu như cái bụng này lớn hơn một chút, ngay cả cửa hắn cũng không muốn ra.

Cẩm Ký tửu lâu về quy mô đương nhiên không thể so với Thính Cảnh Các cùng An Minh Cư trên huyện, nhưng so với các tửu lâu khác ở trên trấn, cũng được cho rất bắt mắt, quanh trấn Bình An tập trung khoảng mười mấy thôn, hơn nữa đối với những gia đình trên núi những thứ khác không nhiều nhưng sản vật núi rừng đương nhiên sẽ không thiếu, ở trấn Bình An cũng sẽ có thương nhân từ nam đến bắc đến thể giao thương. Cho nên, coi như không phải là lúc tụ tập thì người trên trấn cũng đi lại không ít, vì vậy chuyện làm ăn của tửu lâu từ trước đến giờ đều không ảm đạm chút nào.

Cách lần đi huyện đã qua không ít thời gian, ngoại trừ vì bạc Đường Xuân Minh mới nghĩ tới chuyện không tử tế dùng cách nịnh hót người khác là người phúc hậu, đã sớm đem chuyện của vị Trần chưởng quỹ kia ném ra sau gáy, hắn tự cho rằng, chỉ cần không cần đi lên huyện đụng chạm vào tửu lâu Thính Cảnh Các kia, hắn cùng Trần chưởng quỹ sẽ không có thêm cơ hội chạm mặt nữa, chưởng quỹ một tửu lâu lớn như vậy, cũng sẽ không có người nhàn nhã không có chuyện gì làm lại chạy tới một trấn nhỏ như vậy đi.

Trần chưởng quỹ đương nhiên sẽ không chạy tới, chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các hắn không thể bỏ mặc không quan tâm, nhưng mà Trần chưởng quỹ không đến, không có nghĩa là những người khác của Thính Cảnh Các không xuất hiện ở trấn Bình An, có lúc vận mệnh chính là trùng hợp như vậy, tửu lâu Cẩm Ký này, đông gia sau lưng, cũng chính là đông gia của Thính Cảnh Các.

Đương nhiên, Đường Xuân Minh ngay cả đông gia của Thính Cảnh Các là ai cũng không biết, dù cho ông chủ của Cẩm Ký đứng trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không đem hắn cùng Thính Cảnh Các liên hệ với nhau.

Chưởng quỹ tửu lâu Cẩm Ký họ Tề, đây là điều mà trước đây Đường Xuân Minh nghe Triệu Đại Hổ nhắc tới, khi vị Tề chưởng quỹ này nhìn thấy Đường Xuân Minh còn sửng sốt một chút, hắn cũng là được tin Triệu Đại Hổ chết trong núi, nghe được tin tức còn tiếc nuối sau này ít đi một hộ cung cấp thú rừng, nhưng mà cũng chỉ là tiếc nuối mà thôi sẽ không có nhiều hành động hơn nữa, bốn dặm tám hương sẽ không thiếu hộ săn bắn, ít đi Triệu Đại Hổ đương nhiên sẽ có những hộ săn bắn khác đưa dã vật đến cho bọn họ.

"Ngươi là ca nhi nhà Đại Hổ? Đây là con trai của Đại Hổ huynh đệ?" Tề chưởng quỹ trước kia đã từng nghe đến chuyện Đại Hổ cưới một ca nhi, bây giờ nhìn đến người thật ở trước mặt thì không khỏi thở dài Triệu Đại Hổ thực sự là không có phúc phận, ca nhi tốt như vậy lại không thể bảo vệ lại ra đi sớm.

"Đúng, đã sớm muốn đến bái phỏng ngươi, nhưng mà vẫn không có thời gian, trước đây có ngươi chăm sóc Đại Hổ nhà ta, một nhà chúng ta mới có thể sống được qua ngày. Ta họ Đường, đây là tiểu ca nhi nhà ta, A Lâm, gọi Tề bá bá đi." Đường Xuân Minh rất vô liêm sỉ lôi kéo Triệu Đại Hổ theo thấy người sang liền bắt quàng làm họ.

"Tề bá bá." A Lâm mềm mại kêu, hắn kế thừa tướng mạo của Minh ca nhi, gần đây lại được điều dưỡng rất tốt, không còn gầy gò tóc xơ vàng nữa, khiến người ta vừa nhìn chính là một tiểu ca nhi khiến người yêu thích quý mến.

"Bé ngoan." Tề chưởng quỹ kêu tiểu nhị lấy một gói điểm tâm, A Lâm thẹn thùng nhìn về phía A Mẫu, Đường Xuân Minh gật đầu với hắn, hảo ý của Tề chưởng quỹ hắn tiếp nhận, có thể thấy được ngày xưa có quan hệ không tồi với Triệu Đại Hổ, đường này hắn đi đúng rồi.

Tề chưởng quỹ cũng hiếu tò mò ca nhi nhà Triệu Đại Hổ đến đây làm gì, hắn trực tiếp hỏi: "Không biết Đường phu lang tới đây là có chuyện gì, nếu như tại hạ có thể giúp nhất định sẽ làm." Lời cũng không nói hết, để lại chỗ trống, nhưng nhìn ánh mắt của ca nhi này trong sáng, không giống như loại người hay làm chuyện quấy nhiễu, vì vậy có chút ngạc nhiên khi ca nhi này đến.

Đường Xuân Minh cũng là người sảng khoái, nhận lấy rổ trong tay của Trương Tú, trực tiếp đưa tới trước mặt Tề chưởng quỹ nói: "Ta ngồi không ở nhà liền trồng chút rau dưa, muốn cho chưởng quỹ nhìn xem có thể để vào mắt hay không, những cái này cho Tề chưởng quỹ, để đầu bếp làm mấy món ăn nếm thử xem, nếu như cảm thấy được thì chúng ta lại bàn sau, đương nhiên Tề chưởng quỹ cũng không cần phải nể mặt Đại Hổ mà chăm sóc chúng ta, những loại rau này của ta có giá không thấp, vì vậy Tề chưởng quỹ sau khi suy nghĩ thật kỹ liền đến chợ tìm ta là được."

Mấy câu nói khiến cho Tề chưởng quỹ vô cùng kinh ngạc, trước đây thấy Triệu Đại Hổ không nhắc tới ca nhi trong nhà hắn còn tò mò hỏi qua, Triệu Đại Hổ nói ca nhi nhà mình có chút hướng nội không thích nhìn thấy người lạ, nhưng mà người trước mặt này lại hoàn toàn đánh đổ nhận thức trước đó của hắn, thế này mà là hướng nội không thích thấy người lạ, rõ ràng rất quen thuộc a, cái gì gọi là không cần nể mặt Đại Hổ mà chăm sóc bọn họ, cái gì gọi là có giá không thấp, Tề chưởng quỹ suýt chút nữa cười ra tiếng, ca nhi này thực sự là biết điều, cũng nhìn không ra bộ dáng thương tâm sau khi Đại Hổ rời đi, tiểu ca nhi cũng được nuôi rất khá.

Tề chưởng quỹ tuy không biết tại sao vị Đường phu lang này tự tin như vậy, nhưng hắn cũng nói rồi, rổ rau này là cho bọn họ, nhận lấy cũng không sao, bọn họ làm tửu lâu đương nhiên có con đường cung cấp của

mình, không phải tùy tùy tiện tiện liền đi đổi, bằng không làm Thương nhân chẳng phải là không có uy tín sao. Còn sau khi nhận lấy có muốn bàn lại hay không lại là quyền chủ động của bọn họ, bằng không hiện tại chối từ cũng khiến cho mặt mũi người ta khó coi, Tề chưởng quỹ tội gì làm người xấu gây khó dễ người khác.

Ngay sau đó cũng trưng khuôn mặt tươi cười nói: "Tốt lắm, vậy ta liền cảm tạ Đường phu lang, vào lúc này rau dưa mới mẻ ít có, tí nữa liền để cho đại trù làm chút món ăn nếm thử trước đã." Cũng không bảo đảm bất kỳ cái gì cả, trong lòng Đường Xuân Minh Tâm nắm chắc, cũng không nói nhiều, sau khi đưa xong rau liền để cho A Lâm vung tay nhỏ chào tạm biệt vị bá bá này, cùng Trương Tú rời khỏi tửu lâu này.

"Minh ca nhi, không phải nói muốn bán cho nhà bọn họ sao? Sao lại thành tặng không? Sau này còn có thể làm chuyện làm ăn được không?" Trước đó Trương Tú vẫn không hé răng, dù sao cũng chưa từng thấy được kiến trúc hoành tráng như vậy, hơn nữa cũng không biết Minh ca nhi tính toán thế nào, nhưng vừa ra khỏi tửu lâu liền không nhịn được hỏi.

"A Mẫu, " A Lâm thì lại ôm điểm tâm vui vẻ nói: "Ta muốn mang về cùng Đại Mao ca Nhị Mao ca cùng nhau ăn."

"A Lâm của chúng ta thật ngoan, đến, Tú a sao ôm một cái." Trương Tú vui mừng ôm lấy A Lâm.

Đường Xuân Minh cầm lấy đồ trên tay Trương Tú, vừa đi vừa giải thích: "Ngươi cũng biết những loại rau ta trồng có mùi vị thế nào, ta dám nói không phải là số một thì cũng là số hai, chỉ cần hắn ăn nhất định sẽ tới cửa, trừ phi hắn lén lút ném những loại rau kia đi, có thể sao?"

Trương Tú liền vui vẻ: "Vào lúc này lại chưa phải thời điểm rau dưa mới được đưa ra thị trường, làm gì có ai lại bán đi, được rồi, ta cùng ngươi chờ chưởng quỹ kia đến cửa." Trương Tú tuy biết rau ăn ngon, nhưng ai biết được trong chuyện làm ăn này có môn đạo gì, Đường Xuân Minh đương nhiên cũng biết, hắn cũng không phải là chờ đợi vô thời hạn, cho một ngày là đủ rồi, nếu như Tề chưởng quỹ không xuất hiện, vậy hắn lại tới tửu lâu khác chờ xem, rau dưa tốt như vậy mà bán không được quả thực là không có đạo lý, nhìn xem Trần chưởng quỹ của Thính Cảnh Các phúc hậu đến mức nào a.

Huyện An Bình Trần chưởng quỹ đang đứng sau quầy của Thính Cảnh Các đột nhiên hắt hơi một cái, vội vã dùng khăn lau lau mũi, đây là người nào nhắc đến hắn ở sau lưng đây.

Hai người vừa đi vừa hướng về phía phường thêu, mà bên phía tửu lâu Cẩm Ký kia, Tề chưởng quỹ bị Đường Xuân Minh so sánh với Trần chưởng quỹ của Thính Cảnh Các, sai người cầm rổ rau ra đằng sau để đại trù làm vài món ăn, vừa hay trong khoảng thời gian này đông gia đang ở đây, chờ đến lúc đó liền để cho đông gia nếm thử xem. Hắn biết lần này đông gia đến là vì nguồn cung thực phẩm, nói thật, hắn đều không thể tin được miêu tả của đông gia, thật sự có loại rau ngon như vậy khiến cho người ăn một lần liền không thể quên được? Đông gia đang nói là đồ của thần tiên đúng không.

"Thiếu gia." Tề chưởng quỹ giống như Trần chưởng quỹ đều là những lão nhân, là a mẫu của thiếu gia để cho bọn hắn đi bên người thiếu gia, chỉ là sản nghiệp của thiếu gia rất phân tán, lại không dùng bảng hiệu thống nhất, vì lẽ đó ngoại trừ cái Thính Cảnh Các ở huyện An Bình kia, không có bao nhiêu người sẽ đem các cửa hàng phân tán ở phủ Định Châu này liên hệ với nhau.

"Lão Tề, ngồi đi, làm sao, vừa xảy ra chuyện gì?" Trước đó khi Đường Xuân Minh tìm đến Tề chưởng quỹ, là tiểu nhị trong cửa hàng gọi hắn.

Tề chưởng quỹ nói hết mọi chuyện, nói là xem nể mặt Triệu Đại Hổ không có từ chối ngay mặt, đương nhiên hắn cũng quyết định nếm thử xem, xem món ăn có ngon không, nếu như thật sự thì cũng không ngại cho hắn mặt mũi, nếu như chỉ là bình thường, hắn cũng sẽ không đắc tội người cung hàng cũ, Cẩm Ký tửu lâu mở được không ít thời gian, luôn luôn rất có danh tiếng.

"Một ca nhi? Đưa rau dưa?" Thiếu gia tuổi trẻ tuy rằng dựa vào cửa sổ nhìn dòng người trên phố, không mang theo bất kỳ mục đích gì, đầu óc đang không ngừng suy nghĩ, khoảng thời gian này hắn vẫn chạy khắp nơi, nhưng mà căn bản không thể nào tìm được vị ca nhi có màu da ngăm đen trong miệng Trần chưởng quỹ kia, càng không cần phải nói đến rau dưa có khẩu vị như vậy, giống như là đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất không có tăm hơi, không khỏi có chút nhụt chí.

Lúc này nghe được Tề chưởng quỹ nhắc tới một ca nhi đến đây đưa rau, đột nhiên liền chạm đến dây thần kinh nào đó của hắn, nếu như là trước đây, hắn căn bản sẽ không để ý đến chuyện này, toàn quyền giao do Tề chưởng quỹ xử lý, mặc kệ là lão Trần hay là lão Tề đối với hắn đều vô cùng trung thành tận tâm, đem cửa hàng xử lý tốt vô cùng, nhưng mà sau chuyện cầu mà không được ở Thính Cảnh Các kia, thiếu gia trẻ tuổi ôm tâm lý thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót để Tề chưởng quỹ dặn dò người trong phòng bếp vội vàng làm mấy món ăn kia.

Thiếu gia dặn dò Tề chưởng quỹ đương nhiên sẽ không phản đối, vội vàng truyền đạt, bồi tiếp thiếu gia cùng chờ món ăn được làm xong, vị đông gia trẻ tuổi này họ Đằng tên Dục, chính là tộc nhân của Đằng thị ở huyện An Bình, nhưng mà thuở nhỏ a mẫu mất sớm, hơn nữa trưởng thành ở bên ngoài, không có tình cảm sâu đậm với người ở trong tộc.

Đằng Dục chờ Tề chưởng quỹ ngồi xuống liền tỉ mỉ hỏi chuyện vừa nãy, vừa nghe được miêu tả tướng mạo của ca nhi kia, trong mắt Đằng Dục lóe lên vẻ thất vọng, khác nhau quá nhiều, biết rõ khả năng như vậy vạn người chưa chắc có được một, nhưng mà hắn vẫn ôm chút hi vọng, kết quả cũng ở trong dự liệu. Một người màu da ngăm đen, một người da trắng như ngọc, một người ăn mặc mập mạp một người là mang theo thân thể mang thai mấy tháng, một người nắm giữ phòng ấm người bình thường không thể nào chế tạo nổi, một người là nông gia bần cùng lại còn vừa mất đi hán tử đương gia, dù thế nào Đằng Dục cũng không thể tìm được một chỗ tương tự.

Món ăn đến rất nhanh, Đằng Dục không chờ thời gian lâu, hai đĩa rau xào không thêm bất kì nguyên liệu nào khác được bưng ra, còn chưa để trên bàn, mũi của Đằng Dục liền không nhịn được mà giật giật, giống như ngửi được một tia mùi vị quen thuộc, màu sắc cũng xanh tươi ướt át, trái tim vừa bình thường lại nhảy lên không ngừng, không chờ Tề chưởng quỹ nói cái gì, liền cầm lấy chiếc đũa vội gắp một miếng bỏ vào miệng.

"Thiếu gia, cẩn thận nóng, chậm một chút." Tề chưởng quỹ nhìn thiếu gia nhà mình lớn lên, cảm tình rất sâu đậm, không phải là quan hệ chủ tớ bình thường.

"Đúng, chính là mùi vị này, không, không đúng, vẫn là kém một chút, lão Tề, ngươi mau nếm thử, không đúng, mau phái người tìm vị phu lang kia về, món ăn này tuy có chút khác biệt nhưng không thể bỏ qua." Đằng Dục không thể chịu được mà đứng dậy, hoàn toàn khác với hình tượng thận trọng ban đầu.

30. Chương 30: Ký Kết

Đường Xuân Minh đi theo Trương Tú đến phường thêu, nhìn Trương Tú đem mấy sản phẩm thêu hồi trước tích góp đổi được mười mấy đồng tiền, lại cầm thêm chút chỉ thêu cùng các loại tài liệu về tiếp tục làm hoạt động thêu thùa tích góp tiền, về phần Vương Mạc cũng giống như vậy, Đường Xuân Minh nhìn mà không khỏi cảm thán kiếm tiền cũng không dễ, nếu như không phải hắn có không gian theo cùng, những tháng ngày của hắn chắc chắn là không dễ chịu gì, còn không biết phải vắt óc tìm mưu kế kiếm chút tiền lẻ như thế nào a.

Hai người chậm rãi trở về, Đường Xuân Minh mua cho A Lâm không ít đồ chơi nhỏ, giống như là mặt nạ, tượng gỗ, kẹo đường, mứt hoa quả,... nếu như không phải Trương Tú giơ tay ngăn cản nhắc Vương Mạc còn đang chờ bọn hắn, Đường Xuân Minh có lẽ còn muốn tiếp tục, thực sự là những đồ chơi dân dã này hắn nhìn cũng rất yêu thích.

Trương Tú chọc chọc đứa bé trong lồng ngực, "Xem a mẫu ngươi thương ngươi như vậy, sau này lớn rồi nhất định phải cố gắng hiếu kính a mẫu."

A Lâm một tay cầm một con cọp vải to hơn hai nắm đấm của hắn, một tay cầm lấy một que kẹo hồ lô, những thứ khác đều do Đường Xuân Minh cầm, ánh mắt đen láy nói, "A Lâm sẽ đối với a mẫu tốt nhất, còn có tiểu đệ,cái này cho tiểu đệ." Nâng con cọp ở trong tay lên, nó rất thích, nhất định đệ đệ cũng rất thích.

Hai lớn một nhỏ cười đi trở về, từ khi đi ra Cẩm Ký lâu đến hiện tại cũng ước chừng được hai khắc, nhìn về phía quầy của bọn hắn, đang có mấy người ở đó, mà Vương Mạc lại đang gấp gáp hướng về những người kia giải thích gì đó.

"Chuyện gì xảy ra? Minh ca nhi ngươi chậm một chút, ta đi trước nhìn xem là người nào." Trương Tú vừa ôm A Lâm vừa vội vã đi về hướng đó, đến trên trấn bán đồ vật, có lúc sẽ đụng phải mấy tên du côn lưu manh quanh trấn, nhưng mà nhìn bộ dạng của những người kia không giống như là đến để đòi tiền.

Trương Tú có chút hốt hoảng, người trong thôn không muốn trêu chọc người trên trấn, đặc biệt là những tên du côn lưu manh kia, không có hán tử ở bên người che chở cái gì tránh được thì nên tránh, Đường Xuân Minh đi phía sau lại rõ ràng nở nụ cười, cười đến híp cả mắt, trong những người kia, rõ ràng có một người là Tề chưởng quỹ mới tách ra không lâu a, khách tới cửa đi.

Ngoại trừ Tề chưởng quỹ và những người bên cạnh hắn, xung quanh sạp còn có những người tụ lại xem náo nhiệt, cũng bởi vậy mà ban đầu Trương Tú hoảng loạn không hề nhận ra Tề chưởng quỹ đến, đợi đến khi hắn ôm A Lâm đến trước mặt Vương Mạc thì, Tề chưởng quỹ đứng trong đám người kia liền vui vẻ lên tiếng: "Đây không phải là vị phu lang cùng Đường phu lang đến tửu lâu chúng ta đưa rau sao? Vị phu lang này, tại hạ là Tề chưởng quỹ của Cẩm Ký, ngươi cùng Đường phu lang mới rời khỏi Cẩm Ký không lâu, chẳng lẽ đã quên?"

Trương Tú nhìn về phía chủ nhân của giọng nói, nháy mắt mấy cái, đột nhiên ý thức được cái gì, trong lòng nhất thời vui vẻ lên, xem ra kế hoạch của Minh ca nhi đã thành công, đem tề chưởng quỹ dẫn lại đây, hắn liền vội vàng giao A Lâm trong lồng ngực cho Vương Mạc, hướng về phía Tề chưởng quỹ nói, "Đúng vậy, ta họ Trương, phu gia họ Lý, Tề chưởng quỹ là đến tìm Minh ca nhi đúng không, vừa hay, hắn đi phía sau, Tề chưởng quỹ có chuyện gì liền nói cùng Minh ca nhi đi. Minh ca nhi, mau tới, là Tề chưởng quỹ Cẩm Ký đến rồi." Sau đó giương giọng gọi Đường Xuân Minh đang đi không nhanh không chậm về phía này.

Tề chưởng quỹ nhìn theo phương hướng hắn vẫy vẫy tay, vị kia không phải là Đường phu lang sao, vội vàng xoay người hướng về phía Đằng Dục nói: "Thiếu gia, vị kia chính là Đường phu lang, chủ nhân của sạp này chính là vị phu lang kia."

&&&

Vương Mạc giật nhẹ tay áo Trương Tú, hỏi: "Chuyện gì thế này a? Mấy người này vừa đến đã nói với ta muốn mua toàn bộ rau ở đây, bảo ta đừng bán ra bên ngoài, còn hỏi cái gì mà Đường phu lang ở nơi nào, dọa sợ ta, ta cũng không biết phải làm sao." Hắn chỉ lo là Minh ca nhi trêu chọc người nào nên họ muốn đem những loại rau này đoạt toàn bộ.

Không trách hắn, chủ yếu là do biểu hiện của thiếu gia mặc cẩm bào đứng bên cạnh kia quá đáng sợ, cùng hán tử trung niên không ngừng hỏi tình huống của Minh ca nhi, khiến cho Vương Mạc vốn lá gan nhỏ nói thầm, những người này thấy thế nào cũng giống như là người có tiền, không phải tiểu dân chúng có thể chọc được.

"Đây chính là Tề chưởng quỹ của Cẩm Ký, không cần lo lắng, hẳn là vừa ý rau dưa của Minh ca nhi, lúc này mới lại đây bàn chuyện cùng Minh ca nhi a." Trương Tú vỗ vỗ tay của hắn động viên nói, trong lòng cũng không khỏi cảm khái, trước kia tuy rằng Minh ca nhi không lớn tiếng nói chuyện cũng như không đứng ra, nhưng dù sao người từng đọc sách cũng không giống như bọn họ, nhìn Minh ca nhi, cùng những người có tiền này giao tiếp một chút cũng không sợ hãi.

&&&

"Đường phu lang, rốt cuộc tìm được ngươi, đây là đông gia của chúng ta, trước đó những loại rau Đường phu lang để lại chúng ta liền lập tức cho người làm, vừa hay đông gia cũng ở đó, mọi chuyện đều phải cẩn thận, đông gia của chúng ta cũng tự mình lại đây, nếu không, Đường phu lang ngươi xem, nơi này cũng không phải là nơi nói chuyện, không bằng chúng ta đến tửu lâu rồi ngồi xuống nói chuyện được không." Tề chưởng quỹ mặt đầy nụ cười nói, nhìn qua thân thiết lại ôn hòa, che dấu vẻ khôn khéo bên trong.

"Tại hạ họ Đằng tên Dục, Đường phu lang xin chào, Cẩm Ký chúng ta rất có thành ý muốn hợp tác cùng ngươi, chỉ không biết những loại rau này của Đường phu lang có số lượng là bao nhiêu, mặc kệ là bao nhiêu, Cẩm Ký chúng ta đều đồng ý mua." Đằng Dục nhìn ca nhi bụng lớn đến gần, thầm nghĩ trong lòng hoàn

toàn không có chỗ giống với miêu tả của Trần chưởng quỹ, tuy rằng trang điểm giống như những ca nhi khác trong thôn, nhưng mà thần thái cùng khí độ để lộ ra vẫn không giiống nhau,người này ở trong cái chợ ầm ĩ như vậy lại đặc biệt nhàn nhã, nếu như hắn không nhìn nhầm, khóe miệng của ca nhi này còn mang theo vệt ý cười giống như là hồ ly chờ con mồi tới cửa vậy, xem ra là đã dự đoán bọn họ sẽ đến.

"Dễ bàn dễ bàn, " Đường Xuân Minh cười híp mắt nói, "Không nghĩ tới Đằng công tử cùng Tề chưởng quỹ lại vội vàng như vậy, đúng là ta chậm chạp, như vậy đi, chỗ này của chúng ta thu thập một chút, sau đó liền đi dạo một chuyến đến Cẩm Ký lâu các ngươi đi. A Tú ca, Mạc ca nhi, còn chờ cái gì, mau mau."

"Làm gì cần Đường phu lang tự mình động thủ, các ngươi nhanh chóng giúp Đường phu lang cùng bạn hắn thu thập đồ đạc, cùng đưa đến tửu lâu đi." Đằng Dục còn dẫn theo hai tiểu nhị của tửu lâu bên người, hai người vừa nghe thiếu gia phân phó như vậy liền không nói lời nào, tiến lên liền đoạt công việc của Trương Tú cùng Vương Mạc, ngay cả ổ trứng gà của hai người cũng ôm đi, khiến cho hai người đứng một bên giương mắt nhìn.

"Đường phu lang xin mời."

"Đằng công tử cùng Tề chưởng quỹ trước hết mời." Đường Xuân Minh cũng khách khí nói, hướng về phía A Lâm ngoắc ngoắc tay, "A Lâm, theo A Mẫu."

A Lâm cẩn thận đáp một tiếng, đi tới bên người a mẫu tóm chặt lấy tay a mẫu, đối với người xa lạ có phòng bị, dù cho nó biết cái người gọi là Tề bá bá này trước đó đã cho nó một gói điểm tâm.

"Minh ca nhi, " Trương Tú theo ở phía sau giật nhẹ ống tay áo Đường Xuân Minh nói, "Nếu không chúng ta chờ ngươi ở ngoài cửa… Không, quên đi, vẫn là mặt dày cùng ngươi đi vào một chuyến là được rồi." Trương Tú vốn có chút khiếp đảm, nhưng mà nghĩ đến nếu như bọn họ không đi vào vậy chẳng phải là để cho Đường Xuân Minh một mình đối mặt với vị công tử kia sao, cái này có khiến cho hắn thế nào cũng không thể yên tâm được.

Vương Mạc cũng theo gật đầu: "Chúng ta cùng đi vào, tốt xấu chống lưng cho Minh ca nhi."

Tề chưởng quỹ đi ở phía trước nghe được câu sau liền không khỏi giật giật khóe miệng, xem tửu lâu Cẩm Ký của bọn họ là ổ sói hay sao? Quay đầu nhìn thiếu gia, thiếu gia vẫn mỉm cười như trước, giống như là không nghe thấy.

Đến tửu lâu, Tề chưởng quỹ mời mấy người đến nhã gian ở lầu hai, vị trí cạnh cửa sổ, cũng chính là gian phòng trước kia Đằng Dục ngồi. Đến phòng riêng, Tề chưởng quỹ lập tức dặn dò người hầu bưng trà cùng điểm tâm, nếu thiếu gia vừa ý vị Đường phu lang kia, cần phải đem bọn họ hầu hạ cho tốt. Trong lòng của Tề chưởng quỹ, cũng không bởi vì thân phận của ba người mà xem thường.

Về điểm tâm, Tề chưởng quỹ còn cố ý cho người chuẩn bị những món mà tiểu ca nhi tuổi này thích ăn, bởi vì hắn nhìn ra được, Đường phu lang rất bảo vệ con trai của mình, dỗ được trẻ con đương nhiên cũng có thể khiến Đường phu lang hài lòng.

"Đây là trà từ phía nam mới đưa đến, ba vị nếm thử xem." Đằng Dục làm một tư thế mời, đương nhiên quan trọng là đặt trên người Đường Xuân Minh, trên người hắn không hề nhìn ra một chút câu nệ nào như hai vị ca nhi khác.

Trà mới a, Đường Xuân Minh uống một hớp nhỏ rồi chép miệng một cái, trà ngon! Tuy nói hắn là kẻ thô lỗ không hiểu được thưởng thức trà, nhưng trà ngon hay không tốt xấu gì cũng có thể nhận ra được, đặc biệt là sau khi có không gian thường xuyên ăn món ăn từ không gian, đầu lưỡi hắn ngày càng điêu luyện, ngon hay không vừa uống vào miệng hắn liền biết được, nếu như có thể dùng nước suối trong không gian của hắn thì mùi vị càng ngon hơn.

Lá trà, đối với người nông thôn mà nói là vật quý giá, bình thường lúc chiêu đãi khách, có thêm chút kẹo đường cùng nước đường đã là rất tốt rồi, Trương Tú cùng Vương Mạc vốn đến để trợ uy cho Đường Xuân Minh, nhưng mà trước mắt không khỏi nói thầm trong lòng, người có tiền đúng là không giống như bọn họ, không nói đến trà này, ngay đến là điểm tâm cũng đều mang đến mấy loại, nếu như bình thường nhìn thấy đã sớm ngồi không yên, nhưng bây giờ bọn hắn đi cùng Đường Xuân Minh đến dù có nhắm mắt cũng không thể lùi, hai người liếc nhìn nhau, trong mắt vô cùng kiên trì.

Đằng Dục là người nào, mười mấy tuổi liền bắt đầu quản lý chuyện làm ăn của chính mình, qua lại với không biết bao nhiêu người, Trương Tú cùng Vương Mạc là người như thế nào đối với hắn mà nói chỉ cần nhìn một chút liền có thể nhìn thấu được, nhưng mà đối với Đường Xuân Minh lại không thể nhìn rõ được, trong lòng hắn không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Được rồi, trà cũng uống, không bằng chúng ta nói luôn vào chuyện rau dưa của ta đi, quý tửu lâu muốn dùng giá cả như thế nào để mua, cần số lượng là bao nhiêu?" Đường Xuân Minh đặt chén trà xuống, vừa nói vừa dùng tay lấy một miếng mứt hoa quả đưa đến bên miệng A Lâm, không có hắn động thủ A Lâm sẽ không ăn, thấy bé ngoan A Lâm há mồm ra ngậm lộ ra khuôn mặt tươi cười, Đường Xuân Minh cũng nở nụ cười.

"Đường phu lang là người sảng khoái, vậy ta cũng không nói lời dư thừa, Đường phu lang tổng cộng có bao nhiêu loại rau? Mặc kệ có bao nhiêu tửu lâu chúng ta đều có thể mua hết, còn giá tiền thì dễ thương lượng, chúng ta lấy mốc là chợ, chúng ta liền mua với giá cao hơn hai phần mười được không?

Tuy rằng Đằng Dục càng muốn biết vị Đường phu lang này có quan hệ gì với vị phu lang da đen trong miệng Trần chưởng quỹ, nhưng cũng biết là việc không thể gấp được, trước tiên cần phải nắm được vị Đường phu lang này, sau này mới có thể chậm rãi điều tra những việc sau lưng hắn. Mặc kệ là có quan hệ hay không, bằng vào việc hắn tra được trong khoảng thời gian này, chỉ có rau dưa vị Đường phu lang này cung cấp là có mùi vị giống nhất với đám rau dưa được đưa đến Thính Cảnh Các kia, Đằng Dục liền không thể bỏ qua đám rau dưa này.

Đương nhiên cũng phải bảo đảm những đợt rau sau này của vị Đường phu lang này tuyệt đối không kém hơn so với lần này mới được.

Hai phần mười? Trương Tú cùng Vương Mạc lộ ra vẻ vui mừng, hơn hai phần mười, vậy sau này chỉ cần bán rau dưa cũng đủ để nuôi sống hai mẫu tử Minh ca nhi, hận không lên thúc giục Minh ca nhi nhanh chóng đồng ý. Nhưng mà trong lòng Đường Xuân Minh còn đang cân nhắc, hai phần mười nghe có vẻ là không ít, nhưng thời đại này, đến mùa khô rau dưa là thứ không đáng tiền nhất, mấy đồng liền có thể mua một đống lớn, nhưng mà rau của mình hắn biết phẩm chất như thế nào, rau mọc từ nước suối trong không gian, không nói đến mùi vị, ngay cả dinh dưỡng còn tăng lên không ít, người thường ăn rau trong không gian thân thể liền khỏe mạnh hơn, không nói cái khác, sau khi hắn đến đây đều dùng nước suối trong không gian điều trị cho thân thể mình cùng A Lâm đến trình độ này, không phải là chuyện mà người khác có thể làm được.

Làm ăn vốn là có qua có lại, sao có thể để đối phương vừa định giá liền chấp nhận, Đường Xuân Minh liền lắc đầu một cái nói: "Quá thấp, chắc là các ngươi sau khi ăn mới quyết định chọn chúng ta đúng không, hiện tại giá cả còn tốt, nhưng mà đợi thêm hai tháng, bên ngoài rau dưa đều không đáng giá, nhưng rau dưa của ta lại không như vậy, ngay từ thời điểm ươm giống đều rất cẩn thận, sau đó tưới nước bón phân cũng hoàn toàn không giống như những gia đình khác, dù thế nào cũng không chỉ có giá đấy, bằng không ngay cả vốn cùng không thu lại được."

Trương Tú cùng Vương Mạc đều muốn rớt cằm, Minh ca nhi này đúng là to gan, giá như vậy mà còn kêu thấp, hai người trừng mắt sốt ruột.

Tề chưởng quỹ chớp chớp con mắt, đây thật sự là ca nhi của Triệu Đại Hổ sao? Sao hoàn toàn khác với tính tình của Triệu Đại Hổ, đó là một hán tử thành thật đến cỡ nào a, đương nhiên tửu lâu bọn họ cũng chưa bao giờ bắt nạt người đàng hoàng, chưa từng cắt xén dã vật hắn đưa đến, nghĩ đến lời giải thích của Đại Hổ với ca nhi nhà mình: hướng nội không thích tiếp xúc với người lạ, Tề chưởng quỹ thật muốn hỏi Đại Hổ ở dưới lòng đất, hắn nói thực sự là ca nhi của mình sao?

Đằng Dục thì lại nhíu mày, không bởi vì Đường Xuân Minh cò kè mặc cả mà tức giận, trước đó thực sự là hắn không cân nhắc kĩ, chờ đến khi qua thời gian này rau dưa thực sự là không đáng giá, coi như nhắc lại hai phần mười cũng đáng không được bao nhiêu, liền cười hỏi: "Vậy Đường phu lang nói mấy phần mười mới có thể đáp ứng được?"

"Sáu phần mười!"

Phía sau lại truyền đến tiếng hít không khí, Đường Xuân Minh mắt điếc tai ngơ, chỉ nhìn vị đông gia của

tửu lâu Cẩm Ký này, hắn cũng sẽ không bị vẻ ngoài của vị công tử này đánh lừa, nhìn Tề chưởng quỹ kính trọng hắn liền biết, đây không chỉ là một vị thiếu gia có mỗi tiền không.

"Ba phần mười!" Đằng Dục nhíu mày lại.

"Sáu phần mười!" Đường Xuân Minh cắn chết không tha.

"Bốn phần mười!" Đằng Dục lại lui một bước.

"Sáu phần mười!" Đường Xuân Minh không hề lay chuyển.

"Không được, sáu phần mười quá cao, vào mùa thì còn được, nhưng mà trước mắt, giá tiền này liền phi thường cao, tửu lâu chúng ta cũng chỉ là buôn bán nhỏ, nể mặt chúng ta có lòng thành, hi vọng Đường phu lang có thể nhường một chút." Đằng Dục không thể làm gì khác hơn là lấy tình cảm ra lay động.

"Được rồi, vậy chúng ta đều thối lui một bước, năm phần mười thế nào? Phải biết rau dưa này các ngươi cũng không thể bán với giá cả ban đầu, hơn nữa có những loại rau này làm bảng hiệu, các ngươi có thể thu hút càng nhiều khách đến cửa, đến lúc đó chuyện làm ăn phát triển không ngừng, tiền kiếm được không cần bận tâm đến số tiền nhỏ này." Được rồi, kỳ thực Đường Xuân Minh vốn muốn nói năm phần mười, nhưng nhìn dáng vẻ hẹp hòi của Đằng Dục không thể làm gì khác hơn là ra giá cao hơn một chút cho hắn mặc cả, xem đi, hiện tại hắn lui về phía sau một bước nhất định sẽ làm cho Đằng Dục càng hài lòng hơn.

Thấy Đường Xuân Minh cười híp mắt lộ ra dáng vẻ vẫn là tửu lâu nhà các ngươi chiếm lợi, trong lòng Đằng Dục âm thầm cười, trên mặt chỉ nói: "Được rồi, vậy thì theo Đường Xuân Minh nói năm phần mười, bất quá thứ cho ta nói thẳng, chúng ta nhất định phải lập khế ước, sau này Đường phu lang chỉ có thể cung cấp cho một mình Đằng gia ta, không thể lại bán cho những nhà khác."

"Đây là đương nhiên, nhưng mà, nếu như ta trồng nhiều hơn, chỉ một tửu lâu Cẩm Ký có thể dùng hết sao? Số rau thừa ta làm thế nào? Cũng không thể để chúng thối trong đất đúng không." Bán nhà ai cũng đều là bán, điểm ấy Đường Xuân Minh không coi trọng, nhưng mà có chút vấn đề cũng phải suy nghĩ cho kỹ.

"Ngươi yên tâm, ngoại trừ Cẩm Ký ta còn có mấy cửa hàng khác, sẽ không để cho rau dưa của Đường phu lang hỏng đi, cùng ngươi kí kết là Đằng gia ta chứ không phải là Cẩm Ký." Đằng Dục tự tin nở nụ cười.

Quả nhiên là người có tiền a, trong lòng Đường Xuân Minh cảm thán một câu, lại bổ sung: "Khế ước này để một năm là tốt nhất, đủ thời gian cho mọi người cân nhắc, được không?"

"Chuyện này..." Đằng Dục liếc mắt nhìn Tề chưởng quỹ ngồi bên cạnh mặt không đổi sắc, đây chính là ca nhi nhà hán tử thành thật mà Tề chưởng quỹ nói? "Có thể, nhưng mà bên trong khế ước phải nói rõ, sau đó nhất định phải cân nhắc Đằng gia ta trước tiên, trừ phi chúng ta chủ động từ bỏ."

"Không thành vấn đề, tất cả đều dễ bàn." Bàn xong xuôi tâm tình Đường Xuân Minh tự nhiên cũng tốt lắm, cười ha ha nói.

Khóe miệng Đằng Dục cũng giương giương, tính tình người này không giống như những ca nhi bình thường, nếu như không phải là đặc thù ca nhi quá rõ ràng, hắn còn tưởng rằng mình đang đối mặt với hán tử a.

Lúc này Tề chưởng quỹ chuyển động, chuẩn bị khế ước cho hai bên, một thức ba phân, cũng mời người bên trong nha môn lại đây. Nhìn dòng chữ nhỏ Đường Xuân Minh viết tên mình ở cuối, Tề chưởng quỹ vẫn là không thể tin được hắn là ca nhi của Triệu Đại Hổ một chữ cũng không biết kia, cũng không hiểu rõ tại sao ca nhi như vậy lại gả cho một người như vậy.

Cất khế ước cẩn thận, để lại số rau dưa còn thừa lại một nửa, mang về gói điểm tâm mà Tề chưởng quỹ gói cho A Lâm, trong lồng ngực Đường Xuân Minh còn có tiền đặt cọc của cuộc giao dịch này, lôi kéo Trương Tú cùng Vương Mạc vẫn còn khiếp sợ rời khỏi tửu lâu.

Vẫn ở nhã gian kia, Đằng Dục vừa uống trà vừa nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy ba lớn một nhỏ đi khỏi tửu lâu, vị Đường phu lang kia đang đùa giỡn với hai người khác, hắn đánh mỗi ca nhi một cái cho họ tỉnh lại, một người trong đó còn thét lên, khiến cho Đường phu lang cười ha ha, dáng dấp cười to kia tuyệt đối không có dáng vẻ rụt rè mà ca nhi nên có.

Vẫn nhìn theo thân ảnh cười đùa của ba người đều cuối con đường, Đằng Dục mới thu hồi ánh mắt, nhìn thấy Tề chưởng quỹ còn đứng ở bên cạnh hắn, Đằng Dục ra hiệu hắn ngồi xuống nói chuyện, nói: "Lão Tề cảm thấy cuộc làm ăn này không có lợi?"

Tề chưởng quỹ lắc đầu một cái, rau dưa trước đó hắn cũng ăn, dùng loại rau như vậy nấu ăn tuyệt đối sẽ cho ra mùi vị tốt hơn bình thường nhiều, chuyện làm ăn đương nhiên sẽ như Đường phu lang nói, phát triển không ngừng, từ lâu mà xem thì cuộc làm ăn này tuyệt đối có lợi với tửu lâu, nhưng mà, thiếu gia hình như đối với vị Đường phu lang kia...

"Thiếu gia, hán tử nhà Đường phu lang Triệu Đại Hổ vừa chết chưa được nửa năm, còn dẫn theo hai đứa bé." Ca nhi như vậy, dù cho là làm thiếp của thiếu gia cũng không đủ tư cách", Tề chưởng quỹ không thể không nhắc nhở thiếu gia nhà mình.

Đằng Dục là người nào, đương nhiên hiểu được ý tứ của Tề chưởng lão, buồn cười nói: "Lão tề ngươi xem ta xem thành người nào? Không nói người ta còn đang giữ đạo hiếu, dù cho ra hiếu ta thấy người như vậy tuyệt đối sẽ không chịu làm thiếp của người khác. Ngươi cho rằng hắn giống như những ca nhi trong huyện sao? Những ca nhi kia nếu như có tính cách của Đường phu lang thì sao lại không thể tự sống tốt được?"

Tề chưởng quỹ lắc đầu một cái, hắn đương nhiên biết là không giống nhau, nhưng mà thiếu gia không phải bởi vì không giống nhau nên mới có thêm vài phần kính trọng đối với vị Đường phu lang kia sao, được rồi, nếu trong lòng thiếu gia có nắm chắc, hắn cũng không nói nhiều.

Nhưng mà vẫn còn nói: "Thiếu gia, ngươi nên thành gia, ngươi xem Đường phu lang người ta ngay cả con cũng đều có hai đứa rồi." Tuy rằng còn có một đứa còn ở trong bụng, nhưng mà tuổi còn không lớn bằng thiếu gia a,.

Đằng Dục hắc tuyến, lão Tề này đúng là không chịu buông tha. Miễn cưỡng vung vung tay nói: "Biết rồi, ngươi xuống làm chuyện khác đi, ta muốn ngồi ở đây một chút."

"Vâng, thiếu gia." Tề chưởng quỹ thấy thiếu gia không muốn nói tiếp, chỉ có thể âm thầm thở dài, thiếu gia lúc nào mới lập gia đình a.

&&&

Ba người điên một hồi lâu mới yên tĩnh lại, Trương Tú cùng Vương Mạc cũng không khách khí để Đường Xuân Minh mời cơm, lúc ăn cơm Trương Tú còn nói: "Vị đông gia kia lớn lên thật đẹp trai, đúng là thiếu gia ở trong thành hán tử trong thôn chúng ta tuyệt đối không thể sánh được."

"Tốt, chờ đến khi ta về liền nói cho Đại Sơn, nói Tú ca nhi vừa ý thiếu gia trong thành."

"Phi!" Trương Tú đập Đường Xuân Minh một cái, vì hắn không giữ mồm giữ miệng, Vương Mạc cũng ở một bên buồn cười không ngớt, được rồi, hắn cũng cảm thấy công tử trong thành vô cùng đẹp trai, chẳng trách những tiểu ca nhi lớn lên xinh đẹp trong thôn đều muốn gả vào trong thành, nhưng mà không cần hắn nói, mấy tên tiểu ca nhi tự cho là xinh đẹp kia còn không bằng Minh ca nhi a.

Sau khi ăn cơm Đường Xuân Minh lại đi mua không ít đồ, lần này Trương Tú không ngăn cản, hắn biết được chỉ cần trồng rau sau này liền kiếm được không ít tiền.

Chờ đến khi đến nơi cùng Triệu Lục thúc hẹn trước, Lục thúc đã chờ từ sớm ở nơi đó, Trương Tú cùng Vương Mạc ai cũng không nhắc đến chuyện bán rau này, tuy rằng sau này người của Cẩm Ký đến thu mua món ăn người trong thôn cũng sẽ biết, nhưng mà ít nhất hiện tại trên đường trở về cũng có thể bớt đi được một ít chua ngôn ngoa ngữ.

Xem đi, những người kia nhìn thấy hai sọt của Đường Xuân Minh đều được bán hết liền biết bán được không ít tiền, trên xe còn nói chút lời chua ngoa, còn muốn thăm dò Minh ca nhi bán được bao nhiêu tiền, bị Trương Tú cùng Vương Mạc nhất trí chuyển chủ đề.

Chờ đến trở lại thôn Bình Sơn, Đường Xuân Minh đúng như lời hẹn cho Triệu Lục thúc một bao đường lại bỏ thêm một ít điểm tâm của Cẩm Ký, Triệu Lục thúc muốn từ chối, nhưng mà Đường Xuân Minh nói ra đều sớm chuẩn bị, Trương Tú cùng Mạc ca nhi đều có, lại nói không phải là cho Lục thúc, mà là cho đại tôn tử của Lục thúc. Triệu Lục thúc chỉ đành nhận lấy, nói thật hắn cũng đau lòng đại tôn tử, năm đó vì

chuyện của ca nhi nhà mình mà tốn một lượng tiền lớn, con bò này vẫn là hắn cường ngạnh khiêng về từ phu gia kia, may là có con bò này mới có thể miễn cưỡng duy trì sinh kế trong gia đình, đại tôn tử có thể ăn cơm no đã rất tốt, làm gì còn tiền mà mua đồ ăn vặt.

Ngồi ở trên xe bò chạy về, con mắt Triệu Lục thúc có chút đỏ lên, năm đó nếu như Đại Liên có thể kiên cường một chút như Minh ca nhi, nói không chừng hiện tại người một nhà cũng có thể cùng nhau vui vẻ sinh sống, người một nhà cùng nhau so với cái gì cũng đều là điều tốt nhất.

&&&

Về đến nhà không bao lâu, Lý Chính cùng Trầm phu lang liền đến cửa, Đường Xuân Minh mở cửa cho bọn họ liền kinh ngạc, Trầm phu lang lại đây là bình thường, nhưng mà Lý Chính đến cửa nghĩa là có chuyện, cái thời tiết này sẽ có chuyện gì đây? Bỗng nhiên một từ thoáng hiện ở trong đầu hắn.

Mẹ nó! Lao dịch!

Nói thật nếu như không có chút sở trường cùng tầm mắt hạn hẹp như cổ nhân những tháng ngày này thực sự không dễ chịu, vào lúc này Đường Xuân Minh có chút rõ ràng tâm tư của tam thúc công, mong Triệu gia thi ra một tú tài, như vậy tộc nhân trong tộc dùng công danh tú tài liền không cần nộp thuế, nhà tú tài cũng không cần phục lao dịch, chỗ tốt vô cùng lớn. Nếu như có thể đậu cử nhân thì càng không cần phải nói.

Đương nhiên lý giải không có nghĩa là đồng ý, đối với những người khác tam thúc công thực sự là đủ nhẫn tâm.

Đường Xuân Minh vừa nghĩ vừa mới Lý Chính vào nhà, quả nhiên đi phía sau là hai nha dịch mặc quan phục, Tiểu Hoa nhe răng gầm gừ về phía người lạ, bị Đường Xuân Minh vỗ một cái liền quẫy đuôi đứng một bên, nhưng mà vẫn nhìn chằm chằm vào mấy người, mà A Lâm lại được Trầm phu lang ôm vào lòng, sợ tiểu ca nhi bị dọa sợ.

Dê trong sân kêu mị mị, năm mươi con gà được nuôi thả trong sân cũng ầm ĩ muốn ăn, vừa mới trở về còn chưa kịp cho chúng nó ăn, nhưng mà bên trong khu nhà nhỏ cũng đặc biệt tràn đầy sức sống.

Lý Chính vừa vào liền nói thẳng mục đích đến đây: "Minh ca nhi, trước đó đã nói với ngươi, sau vụ xuân chính là lao dịch, bây giờ, nha môn đến thống kê nhân khẩu, đi lính hay là lấy bạc thay lao dịch đều cần có câu trả lời, nhưng mà tình huống bây giờ của ngươi cũng chỉ có thể lấy bạc, dựa theo tình huống nhà ngươi, cần nửa lượng bạc. Minh ca nhi, nếu như trước mắt ngươi có khó khăn, không bằng…"

Lý Chính đã thương lượng qua với Trầm phu lang, nếu như Minh ca nhi thực sự khó khăn, nhà bọn họ liền tạm thời ứng ra một chút, chờ đến khi đứa bé được sinh ra rồi nói sau, Minh ca nhi cũng là người chịu khó, hắn cũng có khả năng như hán tử, thường nghe Trầm phu lang nói, hiện tại lại sang nhìn tình huống sân nhà hắn, xác thực là đã có tính toán trong lòng, chỉ cần vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt sau này liền có thể sống tốt.

"Lý Chính đại thúc không cần lo lắng, ngươi còn không biết ngày hôm qua ta vừa lên trấn bán một ít rau dưa, số bạc này vẫn có thể lấy ra được, chờ chút, ta vào phòng lấy bạc ra." Lưu lại Lý Chính cùng hai nha dịch đứng trong sân, Đường Xuân Minh chạy vào trong phòng, Trầm phu lang cũng lo lắng nhìn hắn, Đường Xuân Minh cười mở ra cái rương thực tế là lấy ra một khối bạc vụn trong không gian, vừa vặn nửa lạng, đi ra ngoài đưa cho hai nha dịch.

Nha dịch sẽ không quản ngươi là hạng người gì, nhà có điều kiện hay là nghèo khó, bọn họ cần chính là nhà ngươi giao đủ số bạc để cho bọn họ trở về báo cáo nhiệm vụ, đương nhiên ca tế nhà Lý Chính cũng nằm trong số bọn họ, vì vậy mà ở thôn Bình Sơn thực sự rất khó khăn.

31. Chương 31: Lao Dịch

Lý Chính không có thời gian ở nhà Đường Xuân Minh lâu, thân là Lý Chính hắn có trách nhiệm giúp đỡ lao dịch, trong lúc thống kê, thôn dân có thể phát sinh mâu thuẫn xung đột với nha dịch, công việc của hắn thực sự là không thoải mái chút nào a.

Tiễn Lý Chính cùng nha dịch, Đường Xuân Minh trở lại phòng của mình, nhìn thấy tình cảnh trong nhà hắn không khỏi vui vẻ, con trai của hắn đang giúp hắn chiêu đãi khách nhân a, lấy ra gói đồ ăn từ Cẩm Ký cùng với cái mình mua trên trấn đưa cho Trầm phu lang ăn, trong lồng ngực còn ôm con cọp vải kia.

Trầm phu lang nhìn thấy Đường Xuân Minh đi vào liền vui vẻ nói: "A Lâm thật ngoan, sau này lớn lên nhất định sẽ có khả năng như a mẫu nó."

A Lâm bị cười đến có chút thẹn thùng, uốn éo người muốn đi về phía a mẫu. Con trai được người ta khen, Đường Xuân Minh đương nhiên hài lòng, đồng thời không chút khiêm tốn tiếp nhận "Sự thực" là "Hắn cũng có khả năng", nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai lên cắn một cái, chọc cho A Lâm khanh khách cười không ngừng.

Đường Xuân Minh vừa trêu chọc con trai vừa nói chuyện với Trầm phu lang,:"Ngày hôm qua còn chưa nghe nhắc đến chuyện này, tại sao hôm nay lại đột nhiên tới đây? Khiến cho người ta đều chưa chuẩn bị được tâm lý. Còn có lao dịch năm nay là làm cái gì?" Người xưa thật không hạnh phúc, triều đình quy định mỗi gia đình hàng năm đều phải phục lao dịch, hàng năm còn có một tháng lao dịch miễn phí, mà hắn giao cái gọi là lấy bạc thay lao dịch, trên danh nghĩa là để quan phủ dùng bạc này thuê người khác lao dịch cho hắn, nhưng mà Đường Xuân Minh cũng rõ ràng trong lòng, lần này giao bạc đến cuối cùng là rơi vào túi ai vẫn chưa nói chắc được.

"Đương gia ta cũng nói đột nhiên đến đây, bên phía ca tế cũng chưa nhắc đến, " Trầm phu lang cười ha hả nhìn hai mẫu tử trêu đùa lẫn nhau, "Chuyện của quan trên chúng ta là dân thường sao có thể đoán được, ca tế bọn họ cũng chỉ là người hầu nghe phía trên sai bảo, phía trên nói thế nào liền làm như thế đó, nhưng mà lao dịch năm nay không quá giống như trước đó, trước đó thông thường là thanh lý đường sông tu sửa quan đạo, năm nay đi có chút xa, phải chạy đến bên phía Định Châu phủ kia, cũng là ca tế sai người tiện thể nhắn trở về nói cái gì mà có quan hệ với việc xây binh doanh mới, cụ thể là cái gì ta cũng không rõ ràng được."

"Binh doanh?" Đường Xuân Minh có chút ngạc nhiên, "Bên phía Định Châu kia cũng có quan binh đóng quân đúng không, binh doanh mới này là thế nào vậy? Đúng rồi, Dư Mộ đại ca không phải hán tử trong quân sao? Hẳn là còn ở đó chứ?" Lý Phong cùng Dư Mộ hai người kia thấy thế nào cũng không giống như là hán tử trong quân thông thường, đặc biệt là Lý Phong, khí thế không giận mà uy kia khiến cho Đường Xuân Minh cảm giác như là người cầm binh, đương nhiên lời này hắn không nói với người bên ngoài, chỉ là suy nghĩ trong lòng một chút.

Trầm phu lang cũng chỉ có thể buông tay với Đường Xuân Minh, trả lời không được vấn đề của hắn, đứng dậy phủi mông một cái xoay người đi: "Chỗ này của ngươi trực tiếp nộp bạc, bớt đi không ít chuyện, nhưng những nhà khác lại không dễ nói chuyện như vậy, được rồi, ta cũng đi xem xem bên phía đương gia có thể giúp được chút nào hay không, ngươi mới trở về trước hết làm chuyện của mình đi, có thời gian liền qua chỗ ngươi nói chuyện."

Đường Xuân Minh đứng dậy tiễn người, lấy một gói điểm tâm nhét vào trong tay Trầm phu lang nói: "Ngày hôm nay ta bàn chuyện làm ăn với Cẩm Ký tửu lâu, đây là tửu lâu bọn hắn đưa, sau này rau trong sân nhà ta bọn họ sẽ đến lấy." Đường Xuân Minh đem tình huống của mình nói qua cho Trầm phu lang, cũng khiến cho Trầm phu lang thường quan tâm tới tình huống của hắn có thể an tâm, quả nhiên Trầm phu lang nghe xong thì vui mừng vô cùng, liên tục nói tốt, cũng không từ chối gói điểm tâm kia nữa.

Đi tới cửa, Trầm phu lang mới xoay người lại bảo Đường Xuân Minh một chuyện mới xảy ra ban ngày, "Ngươi không biết đâu, Triệu gia lại náo loạn một hồi, khiến cho nha dịch đều không có sắc mặt tốt với bọn họ, Triệu tam thúc công không biết tốn bao nhiêu khuôn mặt tươi cười. Những năm qua bạc lao dịch nhà bọn họ đều lấy từ số bạc của Đại Hổ, năm nay thì hay rồi, ít đi con đường tài lộ là Đại Hổ, Triệu lão ma không nỡ lấy bạc ra, nha dịch cũng chỉ có thể lấy tên Triệu Đại Ngưu, nhưng mà Vương Xuân Hoa sao có

thể đồng ý, hán tử nhà mình mình biết được, đến đó căn bản là không chịu nổi khổ cực, nháo với Triệu lão ma, may mà hôm nay người lên trấn, nếu không không chừng lại nháo đến lên người ngươi."

Đường Xuân Minh nhíu nhíu mày cười nhạo một tiếng, huyên náo tốt, chỉ tiếc không thể tận mắt đến, cười đến híp cả mắt nói: "Đến cuối cùng là giải quyết thế nào? A ma thực sự là lòng dạ độc ác a, bên tiểu thúc kia quanh năm suốt tháng tốn bao nhiêu bạc, cũng là con trai chút bạc như vậy cũng không chịu bỏ ra, chẳng trách đại ca sao lại làm ầm ĩ."

Trầm phu lang cũng cười vui vẻ, Minh ca nhi cũng thực sự xấu, nghe chút lời này, giống như là đồng tình với đại ca sao, nếu để cho Vương Xuân Hoa nghe được lời này Triệu gia đừng mong có tháng ngày yên ổn, đương nhiên hiện tại cũng không quá an ổn, vỗ tay Đường Xuân Minh nói tiếp: "Hai ma sao này vì chút bạc liền đánh nhau, nhưng mà nha dịch mới không có thời gian cùng bọn họ ầm ĩ a, nói chuyện liền muốn mang Triệu Đại Ngưu đi, kết quả ngươi biết không, cuối cùng là Triệu Đại Ngưu cùng Vương Xuân Hoa nháo lên. Hóa ra a, Triệu Đại Ngưu thấy mình sắp bị mang đi Vương Xuân Hoa lại giống như là ngầm thừa nhận đương nhiên là không đồng ý, hắn biết được Vương Xuân Hoa tích góp được không ít tiền riêng, nhất định bắt Vương Xuân Hoa móc bạc ra nộp, như vậy hay rồi, ngay cả Triệu lão ma cũng đứng bên phía Triệu Đại Ngưu, nói thực là Vương Xuân Hoa thực sự là cùng một dạng với ma ma hắn, giữ bạc đến chặt chẽ, ai muốn động vào liền liều chết với người đó. Đại Ngưu lần này kiên cường một hồi, thấy Vương Xuân Hoa không chịu móc bạc ra liền muốn hưu hắn, Vương Xuân Hoa thực sự là muốn cắn nát cả răng."

Đường Xuân Minh nghe được con mắt đều sửng sốt, đây thực sự là bước ngoặt thần kỳ, trước đây không nói Triệu gia, ngay cả thôn Bình Sơn có thể nói là đều biết Triệu Đại Ngưu đối với Vương Xuân Hoa kia nói là muốn gì được đấy, ca nhi trong thôn tuy rằng không lọt mắt hán tử làm biếng như Triệu Đại Ngưu cũng không lọt mắt nhân phẩm của Vương Xuân Hoa, nhưng cũng ước ao có được những ngày thư thái như Vương Xuân Hoa, hóa ra tháng ngày tháng ngày thư thái này cũng phải cần có một cái tiền đề vững chắc, chính là có người cho bọn họ tháng ngày thoải mái, một khi cái tiền đề vững chắc này không còn, cái gì mà muốn gì được đó gì đó, đều là phí lời, từng người từng người đều lộ ra bộ mặt thật.

Trong lòng Đường Xuân Minh cảm thấy sảng khoái vì Minh ca nhi trước kia, hắn vốn không có trực tiếp ra tay trả thù, chính là vì biết được tính tình của nhà kia, nếu không có Triệu Đại Hổ tương lai nhất định sẽ không dễ chịu, tự bản thân mình cũng có thể dẫn mặt chính mình, nhìn xem, chuyện vụ xuân, chuyện lao dịch, lúc này mới được non nửa năm, quan hệ gia đình kia ngày càng kịch liệt, không có gì sảng khoái hơn so với nghe được tin tức bọn họ không dễ chịu gì.

Trong lòng sảng khoái vô cùng, nhưng bề ngoài Đường Xuân Minh còn làm ra vẻ kinh ngạc, nói: "Đại ca sao này… Không phải luôn luôn hiểu rõ hán tử của mình nhất sao? Hắn lại tình nguyện nhìn hán tử của mình chịu khổ lao dịch cũng không muốn lấy bạc ra sao?"

Trầm phu lang biết Minh ca nhi sẽ không thực sự đồng tình với người nhà kia, đương nhiên bên ngoài vẫn phải giả bộ, cũng nhịn cười nói: "Không nói ngươi, ngay cả Đại Ngưu cũng không thể tin được a, ngươi cũng không biết, trong tay Vương Xuân Hoa thực sự là giấu không ít tiền, sau khi nha dịch đi rồi hai ma sao này còn nháo tiếp a. Cho nên nói a, vẫn là chỗ của ngươi yên tĩnh, nhưng mà phải cẩn thận an toàn của chính mình, đồ trong nhà cất giữ kĩ." Trầm phu lang nhắc nhở Đường Xuân Minh, tháng ngày qua được tốt đẹp không tránh khỏi sẽ có người đỏ mắt liếc nhìn, hơn nữa Minh ca nhi ở một mình lại mang theo một tiểu ca nhi, chuyện an toàn nay thực sự là khiến cho người ta lo lắng, cũng may bên phía Phong tiểu tử kia không phải là không có chút ý tứ nào, nhưng mà trước mắt cũng không phải thời điểm nhắc đến chuyện này, dù thế nào cũng phải chờ cho qua thời kỳ của Triệu Đại Hổ mới được.

"Biết rồi, ta sẽ cẩn thận."

&&&

Tâm tình của Đường Xuân Minh cực kỳ tốt, lúc cho gà cùng dê ăn còn không nhịn được ngâm nga một điệu nhạc, cũng không bao lâu, Đại Mao Nhị Mao cũng tới, sáng ngày hôm nay Đường Xuân Minh không thể dạy chữ cho bọn họ, tuy nhên cũng để lại nhiệm vụ, hai đứa bé ngoan ngoãn lại đây để Đường Xuân Minh kiểm tra bài tập.

"Minh a sao, Dư thúc thúc nói phải đi, Dư thúc thúc cùng Phong thúc thúc đang thu thập thỏ cùng gà rừng, nói sau đó đưa tới để Minh a sao làm mấy món ngon cho bọn họ. Minh a sao, ngươi nói Dư thúc thúc muốn

đi đâu a? Lúc nào mới có thể trở về a?" Nhị Mao líu ra líu ríu hỏi, tính tình của nó không có trầm ổn như Đại Mao, từ nét chữ liền có thể thấy được, nhưng xét về trẻ con ở độ tuổi này mà nói đây đã rất kiên nhẫn.

"Đi?" Đường Xuân Minh sờ sờ đầu Nhị Mao, "Ta cũng không biết a, chuyện của bọn họ phần lớn là nghe các ngươi nói, nhưng mà dù cho Dư thúc thúc phải đi Phong thúc thúc chắc là vẫn còn ở chứ?" Mới không bao lâu hai đứa bé này đã dưỡng được cảm tình với tên to con Dư Mộ rồi, A Lâm ở một bên nghe đượcccũng lập tức nhảy xuống dưới, tay cũng nhanh chóng vơ vét đồ ăn trên bàn, ôm vào trong lồng ngực nhìn a mẫu: "A Mẫu, con muốn đến xem Dư thúc thúc, A Lâm cũng không nỡ xa Dư thúc thúc."

"Đi thôi, đều đi theo chào tạm biệt Dư thúc thúc, phải nhớ nói cảm ơn với Dư thúc thúc đã chăm sóc các con." Đường Xuân Minh phất tay một cái để chính bọn hắn ra ngoài chơi, Nhị Mao cầm lấy tay A Lâm vội kéo ra ngoài, Đại Mao vội vàng đuổi theo.

Phải nói chuyện Dư Mộ là Thiên tổng, không cần nói Đường Xuân Minh, liền ngay cả Trương Tú cũng không biết, Lý Đại Sơn giữ yên lặng, người này công phu bảo mật là đệ nhất. Dưới con mắt của Đại Sơn, nếu ngay cả người ta cũng không muốn nói, hắn vẫn là không có tư cách nói chuyện của bọn họ ra ngoài, Lý gia có mấy người hắn cũng rất không ưa, cho nên liền ngay cả chính ca nhi nhà mình hắn cũng không nói.

Đường Xuân Minh tưới nước ở sau viện, bên trong ngoại trừ rau có thể liên tục hái, cái khác còn cần không ngừng gieo, hắn dự định đem tất cả mầm trong không gian đều gieo ra ngoài, không mất bao lâu liền có thể trưởng thành, chờ đến khi tiền trong tay dư dả một chút, hắn muốn đem bên cạnh cũng mua mở rộng diện tích, bằng không chỉ riêng một mẫu này gieo trồng cũng có hạn, nếu như họ Đằng kia nói có bao nhiêu đều có thể mua được, hắn cần gì phải lo không bán được a.

Đột nhiên cửa viện vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Hoa đang trông nhà liền kêu lên mấy tiếng, là tiếng kêu nhắc nhở chủ nhà là người quen đến, khác với tiếng kêu khi có người lạ. Đường Xuân Minh đi từ hậu viện ra, Tiểu Hoa chạy đến bên chân hắn đuôi không ngừng vung vẩy như đang tranh công, Đường Xuân Minh xoay một cái trên tay liền xuất hiện một quả anh đào to bằng trứng bồ câu, Tiểu Hoa gâu một tiếng liền nhào tới.

Tiếng gõ cửa không vang lên nữa, người bên ngoài cũng không lớn giọng như tên to con Dư Mộ, Đường Xuân Minh có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ tên to con này bởi vì sắp dời đi mà thay đổi tính nết? Thấy thế nào cũng đều không giống như người sẽ như vậy a.

Khi cửa được mở ra, Đường Xuân Minh cũng sửng sốt một chút, hắn vẫn cho là người đến là Dư Mộ, không nghĩ tới là Lý Phong, khuôn mặt nghiêm túc đứng ở trước cửa, nhìn thấy Đường Xuân Minh trong ánh mắt như có cái gì đó lóe lên.

"Ngươi… Vẫn tốt chứ?" Lý Phong thăm dò hỏi.

"A?" Đầu óc Đường Xuân Minh mơ hồ, nháy mắt tự cho là trả lời, "A, vừa ở phía sau viện làm đất trồng rau tưới nước, nghe được âm thanh mới đi ra nên mất một đoạn thời gian." Hết cách rồi, bụng lớn nên làm gì cũng chậm chạp, nghĩ như vậy trên mặt Đường Xuân Minh liền lộ ra vẻ ai oán.

Lý Phong sợ hết hồn, chẳng lẽ thật sự gặp chuyện khó xử: "Không, ta không phải nói cái này, buổi chiều trong thôn có nha dịch đến vì chuyện lao dịch, không biết tình huống bên chỗ ngươi…"

Lý Phong nghiêm mặt giải thích muốn biểu đạt rõ ý tứ của mình, ánh mắt Đường Xuân Minh nhìn chằm chằm gương mặt góc cạnh rõ ràng lại thêm mấy phần lệ khí của Lý Phong, trong tai nghe Lý Phong giải thích, vì sao hắn có thể từ gương mặt không có bao nhiêu cảm xúc này đọc ra được rất nhiều ý tứ nhỉ, có ngượng ngùng, có lo lắng, có ngốc nghếch, giống như còn có mấy phần… chờ mong, Đường Xuân Minh đột nhiên giật mình trong lòng, lắc lắc tiểu nhân trong lòng, khẳng định là hắn hoa mắt, khuôn mặt trước hắn này nào có vẻ mặt gì, chỉ là một tấm mặt đơ thôi.

Đường Xuân Minh vung vung tay nói: "Không có việc gì, nộp bạc xong Lý Chính liền mang theo hai nha dịch đi rồi, làm ngươi nhọc lòng rồi. Sao vậy, Dư Mộ đại ca phải đi rồi sao? Sao lại đột nhiên như vậy? Sau này hắn còn quay lại thôn Bình Sơn của chúng ta không?"

Trong lòng Lý Phong thở phào một cái, nhưng lại giống như có chút mất mát, còn có chút hoảng hốt, ca nhi này thật to gan, có thể trực tiếp đánh giá người khác như vậy, may mà hắn đánh nhau với man tử phương

bắc mấy năm liền lại từng nắm binh quyền, bằng không thực sự là sẽ lộ ra vẻ khốn quẫn. Nếu như đổi lại là người bên ngoài dùng ánh mắt không chút che dấu nào đánh giá hắn như vậy, Lý Phong nhất định sẽ dùng ánh mắt giết người phóng qua, nhưng mà trước mắt hắn chỉ có thể ngây ngốc đứng yên tại chỗ không dám có bất kỳ cử động nào, chỉ lo kinh động đối phương.

Thấy đối phương nhắc đến tên Dư Mộ, Lý Phong thầm kêu may mắn tên khốn Dư Mộ này phải đi, bằng không thực sự là chướng mắt, hắn còn nhớ tình cảnh ngày ấy A Lâm bị bắt nạt Đường Xuân Minh liền mang theo chổi rễ nhà mình chạy tới, nhìn thấy Dư Mộ hai mắt đều muốn tỏa sáng, hiện giờ nhớ tới vẫn khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. (*có người nào đó ăn nhầm vại giấm rồi a~*)

"Dư Mộ đi lâu như vậy sẽ khiến cho người khác để ý đến, nếu như không đến Định Châu phủ báo danh sợ là sẽ có người tìm hắn gây chuyện, vì vậy trước khi đi làm phiền ngươi nấu một bữa cơm cho chúng ta, còn sau đó, phải xem tình huống thế nào đã." Tốt nhất không cần trở lại làm chướng mắt người khác, ít nhất là trước khi hắn đem người thu phục được thì tự động biến mất đi.

Bằng không… Hừ!

Thiên tổng đại nhân Dư Mộ bị phái đi nơi khác lại còn bị người vô tình đánh đuổi bây giờ đang ngồi trong sân đón gió rơi lệ, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, rất giống như đang trên thảo nguyên mà bị sói dữ nhìn chằm chằm vậy, hai mắt không dấu vết nhìn bốn phía một lượt, sau đó nghi hoặc gãi đầu một cái, cái gì cũng không phát hiện, chẳng lẽ trực giác dã thú của hắn đã mất linh rồi sao?

Chẳng trách lão đại bảo hắn nhanh chóng trở về, chính là đáng tiếc đến quân doanh chỉ có thể ăn thức ăn cho heo a, Dư Mộ vừa hi vọng vừa rơi lệ, hắn cũng muốn giống như lão đại bỏ gánh không làm a.

"Không phiền toái gì, " nhìn Lý Phong đem dã vật đã thu thập sạch sẽ xong chỉ cần cho vào nồi đưa đến trước mặt hắn, Đường Xuân Minh vừa tiếp nhận vừa nói, "Lại nói ta cũng là chiếm tiện nghi, bằng không dù cho ta muốn ăn những thứ này cũng khong có cách nào. Vẫn là giống như trước đúng không, chờ ta nấu xong liền để cho Đại Sơn nhà Trương Tú mang sang?"

"Được." Lý Phong dừng một chút, cảm thấy không nên tiếp tục nán lại, chỉ đành xoay người bước đi, sau khi bước được một bước lại quay đầu lại nhìn Đường Xuân Minh vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt dao động một chút nói, "Ngày mai ta gánh nước giúp ngươi, bên chỗ núi kia." Dùng tay khoa khoa phương hướng một chút, còn không chờ Đường Xuân Minh phản ứng lại liền nhanh chóng rời đi.

Đường Xuân Minh sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng được ý tứ của người này, hẳn là vì cảm ơn hắn làm vài bữa cơm vì vậy ông mất cân giò bà thò chai rượu giúp hắn làm việc? Nhưng vì cái gì thân ảnh ấy hình như có chút không thể chịu được mà muốn nhanh chóng rời đi còn suýt chút nữa là dùng cả tay cả chân vậy?

Nhìn nhầm đi, Đường Xuân Minh âm thầm lắc đầu cầm lấy một đống đồ rồi đóng cửa lại, trước đây hắn không nói được mấy câu với Lý Phong, đều là nghe Đại Mao Nhị Mao nói Phong thúc thúc thật nghiêm khắc, nhưng mà A Lâm lại nói Phong thúc thúc rất tốt, bởi vậy trong đầu Đường Xuân Minh hiện lên một người vô cùng nghiêm khắc, hình tượng như là huấn luyện viên, nhưng cũng rất bảo vệ kẻ yếu, nhưng mà hôm nay tiếp xúc lại phát hiện là người rất có ý tứ.

Nghĩ gì thế, dù có ý tứ đi nữa hắn cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng của người ta chảy nước miếng thôi, đừng nói hắn hiện tại không có tâm tư này, chỉ nhắc đến quan niệm của nơi này, hán tử chưa kết hôn sao có thể để mắt tới một ca nhi thủ tiết tang phu lại mang theo con cái, không phải là hắn tự làm thấp bản thân, mà là không muốn làm chút chuyện quá khác với con người cùng hoàn cản nơi này, vẫn là thuận theo đại lưu thì tốt hơn.

Nhìn dã vật trong tay, Đường Xuân Minh chảy nước miếng lần thứ hai, hắn đặc biệt nhớ thịt thỏ cay xào săn, còn có gà cay thì làm sao bây giờ? Nhưng mà hiện thực rất tàn khốc, hắn lúc tìm tất cả ký ức trong đầu cũng không phát hiện được thời đại này có vết tích tồn tại của cây ớt, như vậy hắn cũng không thể lấy ớt từ không gian ra, có bao nhiêu mỹ thực đang vẫy tay tạm biệt với hắn a, hai con mắt Đường Xuân Minh đều muốn đỏ lên.

Không được! Đường Xuân Minh nắm tay, nhất định phải nghĩ một biện pháp để cây ớt đi vào trong lòng của vạn ngàn mỹ thực đại chúng!

Bữa tối này xem như là bữa tiễn đưa Dư Mộ, Đường Xuân Minh đương nhiên làm cực kỳ phong phú, dã vật Lý Phong đưa tới hắn đều làm toàn bộ không lưu lại chút nào, xào, kho, hầm, rán, lại phối hợp với từng loại rau dưa hái từ hậu viện mình, bày đầy một bàn, khiến người ta nhìn đều phải chảy nước dãi, Dư Mộ ăn đến miệng đầy dầu mỡ đồng thời lần thứ hai hối hận vì quyết định rời đi của mình, hắn liền trực tiếp hỏi Lý Phong lão đại có thể lưu lại thêm một quãng thời gian được hay không a, sắc mặt Lý Phong liền không tốt trực tiếp đạp hắn một cái ngã xuống đất.

Khí trời trở nên ấm áp, thời gian ban ngày cũng được kéo dài thêm, thôn dân cổ đại không có trò giải trí vào ban đêm, thông thường đều là ăn cơm trước khi trời tốt, đến khi trời đen kịt hầu hết đều chui vào ổ chăn nằm ngủ.

Hôm nay tuy rằng có nha dịch lại đây phá hỏng hưng phấn của mọi người khiến cho trên mặt hầu hết mọi người đều mang theo vẻ mặt sầu khổ, mắt thấy trời đã dần dần tối, không ít nhà mới bắt đầu bận rộn làm cơm tối, cũng không cam lòng thắp đèn, không nỡ để hán tử nhà mình đi chịu khổ thì đương nhiên sau này phải tiết kiệm hơn, đốt đèn cũng tốn dầu, dù thế nào cũng phải thắt lưng buộc bụng tiết kiệm chút tiền a.

Không ít người nói đến lao dịch mà biến sắc, bởi vì dù cho chỉ có một tháng đi lính, nhưng mà đều là làm những công việc mệt nhọc nhất, hơn nữa lại không được ăn ngon ngủ yên, trong thôn hàng năm đều có người đi ra làm, qua một tháng trở về người liền gầy đi một vòng, dù cho là hán tử khỏe mạnh cũng không chịu nổi dằn vặt như vậy.

Ngay cả Trương Tú lại đây trên mặt cũng mang theo vẻ buồn phiền, hắn cũng không nỡ để Đại Sơn đi chịu khổ, cho nên hôm nay nhà hắn cũng nộp bạc, nhìn thấy một bàn món ăn mới cao hứng một chút, lại nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Đại Mao cùng Nhị Mao, trên mặt mới lộ ra nụ cười, dù thế nào thì người một nhà được ở cùng nhau và vui vẻ mới là tốt nhất.

"Đừng nghĩ nhiều như thế, " Đường Xuân Minh vừa gắp thịt cho A Lâm vừa an ửi Trương Tú, "Nếu như trong tay không có nhiều tiền, chỗ ta còn có một chút, trước tiên ngươi cầm dùng trước đi, ta còn không tin được ngươi sao? Hơn nữa tạm thời ta cũng không cần dùng nhiều tiền. Không bằng như vậy đi, ngươi cùng Mạc ca nhi trồng rau trong sân nhà mình rồi mang đến Cẩm Ký bán đi, cũng làm cho bọn họ định giá rồi thu, bên ta sẽ cung cấp hạt giống cùng cách làm cho các ngươi, ngươi cũng đừng nói gì, ngươi xem nhà ta, ngay cả lấy nước gánh củi cũng đều là Đại Sơn làm, nếu như không có nhà ngươi thì ta thực sự không thể sống qua được những tháng ngày này, nhất là khi trời lạnh thì thực sự không thể nào sống nổi."

Đây là lời nói thật, thời điểm trời lạnh mỗi ngày giường sưởi đều cần phải dùng củi đốt một chút cũng không thể giảm lược được, hiện tại tuy rằng dùng ít củi, nhưng mà trời ấm lượng dùng nước lại tăng lên, trước khi tự đào giếng ở nhà mình hắn vẫn cần phải nhờ Đại Sơn gánh nước giúp, trải qua thời gian dài như vậy Đường Xuân Minh cũng không khách khí với bọn họ nhắc đến chuyện tiền nong nữa, chỉ là nghĩ một chút biện pháp giúp bọn họ ở những phương diện khác, ai cũng không thể một mực cho đi a. Tuy rằng nói rằng ca nhi phải tính toán mọi chuyện trong nhà, có lúc tính toán quá rõ ràng sẽ tổn thương tình cảm, đương nhiên cũng phải nhìn từng người, giống như nhà Trương Tú, tuy rằng Đường Xuân Minh trợ giúp không ít ở phương diện Đại Mao Nhị Mao học chữ, nhưng mà Trương Tú cùng Đại Sơn cũng không đem những cái này coi là chuyện đương nhiên, nếu như thật sự là như vậy Đường Xuân Minh đã dần dần làm lạnh quan hệ giữa hai nhà.

"Nhưng là, cái này có được không vậy?" Trương Tú có chút động lòng cũng có chút lo lắng, "Sẽ không làm hỏng chuyện làm ăn của ngươi đúng không, ta cũng không thể làm chuyện như vậy."

Đường Xuân Minh bật cười một cái nói: "Ta cũng không phải muốn bắt Cẩm Ký phải mua rau dưa của các ngươi giống như giá của ta, ý của ta, có hạt giống ta cung cấp cùng cách chăm sóc, mấy loại rau dưa kia tuy rằng không thể so được với chỗ ta nhưng mà tốt hơn so với những chỗ khác, ngược lại đến lúc đó để người Cẩm Ký đến xem một chút, để chính bọn hắn quyết định có muốn hay không, lấy giá cả bao nhiêu để thu mua, không muốn lại mang lên trấn trên cũng bán được giá cả cao hơn so với những loại rau thông thường, cũng có thể trợ cấp cho gia đình được một chút."

Đường Xuân Minh không nghĩ đến đạo lý một mình làm giàu, người đã giúp hắn hắn liền tình nguyện đưa tay giúp đỡ, như vậy dù cho sau này có chuyện gì thì những nhà này cũng có thể đứng bên phía hắn, không đến nỗi một mình hắn cô đơn mặc người ta bắt nạt, nếu như thật sự chỉ lo mỗi bản thân mình sống tốt qua

ngày, vậy những người ngày xưa từng giúp hắn qua thời gian dài cũng sẽ dần dần lạnh tâm.

Dù nói thế nào, hiện nay Đường Xuân Minh không nghĩ đến chuyện rời khỏi thôn Bình Sơn đi những nơi khác, sau này con trai của hắn cũng cắm rễ sinh hoạt ở đây, cũng không thể làm hỏng quan hệ với người trong thôn. Đương nhiên Đường Xuân Minh cũng có giới hạn của bản thân, nếu như thực sự quá đáng thì chuyển sang nơi khác cũng không phải là chuyện không thể.

"Chuyện này…" Trương Tú động tâm nghiêm túc suy tính, trong chốc lát có quyết định, "Được rồi, ta liền dính ánh sáng của Minh ca nhi, nhưng mà phải nói trước, những hạt giống của ngươi ta cùng Mạc ca nhi đều phải bỏ tiền ra mua, ngươi cũng không thể cho không, bằng không những gia đình khác cũng tới cửa đòi ngươi thì biết làm thế nào? Cho hay là không cho? Sau này chẳng lẽ cũng phải giúp bọn họ tìm nguồn tiêu thụ? Không thể để lâu dài như vậy được, từ từ rồi cũng sẽ trở thành nhà Triệu lão ma kia, ngươi cũng không thể lại trở thành Triệu Đại Hổ thứ hai."

Đường Xuân Minh cũng nở nụ cười, cười đến rất vui vẻ: "Được rồi, nhưng mà các ngươi đều là người nhà ta, ý tứ là được, phải phân rõ giới hạn với những người ngoài kia, ta cũng không phải là người ai cũng đều dễ nói chuyện."

"Phi! Cái gì mà nhà ta với người ngoài, mồm miệng không có kiêng kị gì cả." Gương mặt xinh đẹp của Trương Tú đỏ lên, nhà ta chính là quan hệ của hai người trong lúc đó a.

"Ha ha…" Đường Xuân Minh thấy bộ dáng kia của Trương Tú thú vị cực kì, nhân cơ hội duỗi tay heo ra sờ soạng mặt Trương Tú một cái, ha ha mừng lớn.

Đại Mao lớn tuổi chút hiểu được một chút chuyện giữa người lớn với nhau, tình cảnh này khiến hắn cả kinh, thịt trong miệng đều rơi xuống trên bàn, tim gan run rẩy, A Mẫu hắn… Bị Minh a sao… Đùa giỡn?! Vậy cha phải làm sao bây giờ?

"Ta sợ ngươi rồi, nhanh nhanh ra hiếu tìm một hán tử đi, đỡ phải cả ngày dằn vặt ta!" Trương Tú đỏ mặt mắng, đều do Minh ca nhi quá đẹp.

Đang lúc này, Tiểu Hoa đang vui sướng gặm xương dưới bàn đột nhiên hướng về phía bên ngoài kêu lên, Đường Xuân Minh cùng Trương Tú cũng không náo loạn, đặt đũa xuống nghe động tĩnh bên ngoài, bên ngoài giống như có tiếng ồn ào, đây là nhà ai đang gây chuyện a.

Hết chương 31.

32. Chương 32: Tới Cửa

Trương Tú để đũa xuống đứng lên: "Ta ra ngoài xem xảy ra chuyện gì, Minh ca nhi ngươi trước hết ở trong phòng đợi đã."

Đường Xuân Minh cũng không ngại, phất tay một cái để mấy đứa bé tiếp tục ăn cơm, người buổi tối không có chuyện làm nhàn rỗi đến mức đi kiếm chuyện, dưới cái nhìn của hắn đơn giản cũng chỉ bởi vì lao dịch mà gây ra mâu thuẫn gia đình, có muốn để người đi lính hay không, để ai đi lính, nếu như không muốn thì số bạc này phân chia thế nào, vì việc này mấy ngày nay trong thôn nhất định sẽ có chuyện, còn không phải là chỉ một hai nhà, kỳ thực nói cho cùng, đơn giản đều là do một chữ nghèo gây nên, cộng thêm tư tâm của mỗi người, nếu như mọi người đều có đầy đủ tiền bạc, người gây chuyện nhất định sẽ ít hơn rất nhiều.

Nhưng mà đối với những nhà có nhân phẩm cực kỳ cá biệt, giống như Triệu lão ma dù có chết cũng nhất quyết giữ bạc, sợ là dù trong tay có nhiều bạc hơn nữa cũng sẽ không tình nguyện móc ra ngoài, ngoài trừ khi dùng trên người con trai bảo bối của hắn.

Lại nói Triệu lão tam sắp đi thi viện đúng không, sẽ có cái kết quả gì đây?

Hiển nhiên Đại Mao Nhị Mao càng cảm thấy hứng thú với món ăn trên bàn hơn, mà không phải đi quan tâm đến chuyện bên ngoài ai đang gây sự.

Quá mười mấy phút bọn họ mới nghe được Tiểu Hoa kêu lên, ngẩng đầu nhìn bên ngoài, Trương Tú đang đi từ trong sân vào, Tiểu Hoa lại gục đầu xuống tiếp tục gặm xương.

Thấy gương mặt muốn cười nhưng cố nhẫn nhịn không cười trên sự đau khổ của người khác của Trương Tú, Đường Xuân Minh nghi ngờ nói, "Hẳn là Triệu gia lại nháo chuyện đúng không? Nói như vậy ta cũng phải đi nhìn náo nhiệt một chút, động tĩnh này chỉ sợ huyên náo rất lớn đúng không?" Ở trong phòng này mà cũng có thể nghe được huyên náo trong thôn.

Trương Tú tú cười cong cả eo: "Ngươi thực sự đoán đúng rồi, hôm nay không phải là Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa đánh nhau rồi sao, không nghĩ tới ban ngày mới nháo qua, đêm nay vẫn không chịu buông tha, tinh thần này thực sự rất tốt. Nhưng mà ngươi vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi chút đi, buổi tối đường cũng không thấy rõ được, vạn nhất lại đụng phải cái gì thì chết." Liếc Đường Xuân Minh một cái.

Đường Xuân Minh vô vị bĩu môi.

Trương Tú cũng không đùa Đường Xuân Minh, uống một ngụm canh, liền đem những chuyện mình nghe được nói ra: "Ban ngày không phải đã nói Vương Xuân Hoa giấu tiền riêng sao, Triệu lão ma ban ngày không có động tĩnh gì nhưng vẫn không ngừng nhìn chằm chằm số tiền này, đợi đến khi tối muộn Vương Xuân Hoa chạy đi làm cơm tối, Triệu lão ma liền chạy đến phòng của lão đại Triệu gia bắt đầu lục lọi tìm kiếm, kết quả Triệu lão ma tìm ra gần hai mươi hai lượng bạc. Chờ đến khi ăn cơm tối xong Vương Xuân Hoa trở về phòng, phát hiện gian nhà bị người động tới liền hoang mang tìm bạc, nhưng mà a, bạc nào cũng không còn, liền bắt đầu nháo lên, muốn chết muốn sống."

"Hai mươi hai?" Đường Xuân Minh trợn mắt dựng thẳng hai đầu ngón tay.

"Đúng, không nghĩ tới, Vương Xuân Hoa lại có thể giấu được nhiều bạc như vậy, ngẫm lại xem tình cảnh trước khi hắn xuất giá là như thế nào chứ, Hừ!" Trương Tú nhắc đến liền tức giận, thời điểm Vương Xuân Hoa gả tới chỉ mang theo hai cái bọc quần áo nhỏ, thật sự là không thể nào so với Đường Xuân Minh, nhưng khi tiến vào Triệu gia thì càng ngày càng thoải mái. Hắn có thể lấy được nhiều bạc như vậy từ tay Triệu lão ma thực sự là quá giỏi, hiện tại bạc đều không còn Trương Tú cũng phải nói một tiếng nên vậy, cũng làm cho hắn nếm thử tình trạng lúc trước của Minh ca nhi, nhưng mà đối với Triệu lão ma bỗng nhiên lại được một bút phát tài liền không cam lòng.

"Là cái này." Đường Xuân Minh cũng không khỏi dựng thẳng ngón tay cái lên biểu thị kính nể đối với Vương Xuân Hoa: "Nháo đi, nháo chuyện càng to càng tốt, Triệu Đại Ngưu thì sao? Nói thế nào?"

"Xì, " Trương Tú khinh thường cười," Tên hán tử nhát gan kia còn không phải là đứng một bên tùy ý để cho Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa đánh nhau sao, đơn giản nói vài câu khuyên bảo, nhưng ai lại nghe hắn chứ, lúc ta rời đi Triệu Tam thúc cũng đi tới, không phải ta nói, Triệu Tam thúc thực sự là có đủ quan tâm tới Triệu gia."

"Còn không phải là vì Triệu lão tam, " Đường Xuân Minh lườm một cái, "Ngươi xem đi, tam thúc công khẳng định là giúp Triệu lão ma, dù nói thế nào, hiện tại là Triệu lão ma quản gia nên Vương Xuân Hoa lén lút tích cóp tiền riêng liền không nói lý, tiền bị móc đi vậy là đáng đời, nhưng mà danh tiếng của Triệu lão ma khẳng định cũng càng ngày càng kém, sau này muốn tìm được nhà tốt cho Triệu lão tam ở vùng xung quanh thực sự là khó tìm, có một ma ma như vậy, nhà ai dám gả? Đương nhiên nếu như Triệu lão tam thi đậu tú tài vậy thì lại là một chuyện khác."

Thực sự, Triệu lão tam thi đậu tú tài quả thật có thể vươn mình, đến lúc đó chính là thời điểm Triệu lão ma vênh váo tự đắc, vì bám vào người Triệu lão tam, khẳng định Vương Xuân Hoa cũng sẽ ngừng chiến tranh. Nhưng mà những chuyện này có quan hệ gì với Đường Xuân Minh, hắn đã sớm nói sẽ không dính vào những người như vậy, hận không thể cách càng xa càng tốt, vẫn là câu nói kia, cực phẩm như vậy không cần người khác dằn vặt, cho dù là sống tốt cũng sẽ tự dằn vặt chính bản thân mình đi, hắn sẽ ngồi chờ xem kịch vui a.

Triệu lão tam có thể thi đậu tú tài hay không Trương Tú cũng không dám khẳng định, năm đó Trệu lão tam thi đậu đồng sinh, người trong thôn đều truyền nhau, nói cái gì mà Triệu lão tam là sao Văn Khúc hạ phàm, còn nói là thần đồng cái gì đó, ngay cả Triệu lão ma như vậy cũng được người khen ngợi một hồi, nói hắn sinh con trai thật tốt, khi đó Triệu lão ma thực sự vô cùng đắc ý. Vì vậy mà trong mắt Trương Tú, tuy rằng nhân phẩm của Triệu lão tam không tốt, nhưng mà trên phương diện đọc sách cũng có chút thiên

phú, nhưng mà nhìn Minh ca nhi, hắn thực sự hi vọng tuyệt đối không nên thi đỗ, bằng không nhìn sắc mặt những người kia, khiến người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

"A Mẫu, sau này ta cũng có thể thi đậu tú tài." Giống như phát hiện được tiếng lòng của a mẫu, Nhị Mao đột nhiên loén tiếng nói.

Trương Tú nhất thời mặt mày hớn hở: "Hay, hay, chờ Nhị Mao nhà ta thi đậu tú tài, ta chính là a mẫu của tú tài, Đại Mao nhà chúng ta cũng phải cố gắng theo Minh a sao đọc sách đấy."

Đại Mao cũng nghiêm túc gật đầu.

"Còn có ta, ta cũng thế!" A Lâm không cam lòng lạc hậu, khiến cho Trương Tú càng thêm vui vẻ, cũng giống như Đường Xuân Minh không nói cho nó biết ca nhi không được thi khoa cử, dù sao cũng là trẻ con, tạm thời hò hét cao hứng là được rồi.

&&&

Ngày thứ hai trời vừa sáng Đường Xuân Minh liền dậy, cho dê cùng gà chút nước cùng đồ ăn sau đó đến hậu viện hái rau, ngày hôm nay Cẩm Ký sẽ đến thu mua rau, Đường Xuân Minh cũng biết, chủ yếu là Cẩm Ký muốn đến nhìn tình huống vườn rau nhà mình một chút, nếu chưa nhìn thấy khẳng định sẽ không thể yên tâm đi.

Đương nhiên hắn còn chưa biết, đông gia của Cẩm Ký cùng Thính Cảnh Các đều là cùng một người, Đằng Dục luôn nghi ngờ không biết hắn có quan hệ gì với vị phu lang da đen đến bán rau dưa hay không, nhà của Đường Xuân Minh khẳng định là phải đến.

Bên trong có không ít món ăn, sau khi trưởng thành ngoại trừ đưa cho mấy nhà có quan hệ tốt thì Đường Xuân Minh đều không động tới, gia đình hắn ăn đều là dùng rau trong không gian, rau ở trong không gian đều có đủ để ăn hơn nữa phẩm chất cũng tốt hơn của bên ngoài nhiều lắm, đầu óc hắn không bình thường mới để những đám rau đấy ở nguyên đấy mà không động chút nào. Hơn nữa sau khi bán một đám rau trong không gian hiện tại Đường Xuân Minh không muốn bán ra bên ngoài nữa, trừ khi cần dùng tiền gấp hắn mới cân nhắc chút, bằng không bán ra ngoài quá nhiều sẽ khiến cho người ta nghi ngờ, đời trước hắn đã gặp được, may mà khi đó hắn cũng không phải cần dùng quá nhiều tiền, sau khi làm một lần liền cẩn thận hơn nhiều, đồng thời cũng làm rất nhiều che giấu.

Dưa chuột trên dàn cũng đã bắt đầu nở hoa rồi, có chỗ còn đã kết quả to bằng ngón tay, còn có dây mướp đắng bò đằng sau nhà, Đường Xuân Minh lợi dụng đầy đủ không gian, sau nhà cùng tường chỗ hậu viện đều bò không ít dây mướp cùng dưa chuột, không bao lâu nữa sẽ có thu hoạch lớn.

Nhưng diện tích còn chưa đủ lớn a, chờ qua một quãng thời gian bán rau dưa nhất định phải mua phần đất sát vách, đến lúc đó liền cho người vây lại giống như sân, nhưng mà cứ như vậy, hình như nuôi một con chó cũng không đủ, xem ra còn phải nuôi thêm.

Sáng sớm hôm sau, người trong thôn còn chìm đắm trong chuyện của Triệu gia, cửa thôn liền xuất hiện một chiếc xe ngựa, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt. Ngựa không phải là gia súc quý giá nhất sao, ngay cả Lý Chính trong thôn cũng không nỡ nuôi một con ngựa, mới sáng sớm nhà ai lại có được khách mời quý giá như vậy?

Xe ngựa dừng ở bên đường phu xe liền hỏi đường người trong thôn, vừa nghe nói là tìm Đường phu lang Đường Xuân Minh, người trong thôn hầu như đều hoài nghi lỗ tai của mình nghe lầm, nhưng mà phần lớn thôn dân vẫn rất giản dị, thuận tiện liền chỉ đường cho người đánh xe, nói nhà kia ở dưới chân núi có đại viện chính là Đường gia. Từ sau khi Đường Xuân Minh đơn độc lập hộ, người trong thôn đều dần dần thay đổi xưng hô, đặc biệt là ngày hôm qua Đường Xuân Minh không chút do dự nào nộp bạc, một ít người trong thôn đều thêm mấy phần tán đồng với hắn.

Trong xe ngựa, Đằng Dục cùng Tề chưởng quỹ đi cùng nhau, hai người từ trong xe nhìn ra cảnh sắc thôn làng cùng ngọn núi xa xa, Đằng Dục thở dài nói: "Nơi này thực sự là nơi không tồi, có núi có nước thực sự là một nơi sinh hoạt tốt, lẽ nào cũng bởi vì khí hậu của nơi này nên mới trồng được rau như vậy?"

Trong lòng Tề chưởng quỹ cười thầm, thiếu gia trưởng thành ở trong thành, làm gì từng trải qua sinh hoạt của nông thôn, có núi có nước chính là nơi sinh hoạt tốt? Hắn nghe người trong thôn nói đã bắt đầu bắt

lao dịch rồi, những người nhà quê này chắc đang rầu rĩ làm thế nào để sống qua ngày đây, hơn nữa núi quá nhiều cũng có nghĩa là đất ruộng ít hơn nữa lại còn phải đối mặt với mỗi nguy hiểm từ trong núi, người có thể sống tốt được những tháng ngày này cũng không có nhiều.

Dưới sự chú ý của người trong thôn, xe ngựa dừng ở cửa Đường gia, phu xe nhảy xuống gõ cửa.

Tiểu Hoa đang canh cửa lập tức kêu lên, Tiểu Hoa đang không ngừng lớn lên, hiện tại cổ họng không còn bi bô không có uy lực như trước nữa, mà là hơi có uy thế.

"Nhà Đường phu lang nuôi một con chó thật biết trông nhà." Tề chưởng quỹ xuống khỏi xe trước tiên, cười ha hả xoay người nói với thiếu gia nhà mình đang xuống xe.

Trong viện có người lên tiếng động, chỉ chốc lát sau liền có người mở cửa, Tề chưởng quỹ vừa nhìn thấy người kia liền nở nụ cười: "Đường phu lang, sớm a, chúng ta không quấy rầy ngươi chứ."

Đây chính là đến đưa tiền cho hắn, Đường Xuân Minh thấy người đến đương nhiên cũng nở nụ cươi chào đón: "Người nhà quê làm gì có chuyện dậy muộn đâu, ngược lại các ngươi mới sớm đã đi đến, mới thực sự là dậy sớm a, mau vào đi, ta đang thu thập những loại rau đây, các ngươi xem trước một chút."

Đón người vào, cửa viện cũng không đóng, hắn là một ca nhi độc thân cũng không thể khiến cho người khác nói lời gièm pha, Đường Xuân Minh thường xuyên bị Trương Tú nhắc nhở cũng dần có một ít phản xạ có điều kiện.

"Yêu, viện tử của ngươi thật náo nhiệt, đều là một mình ngươi thu thập sao? Đường phu lang cũng không dễ dàng." Tề chưởng quỹ tiến vào sân liếc mắt liền nhìn thấy quanh cảnh quanh sân, làm chưởng quỹ của tửu lâu hắn thường phụ trách tất cả chuyện của tửu lâu, liên quan cả chọn nguyên liệu nấu ăn cùng chọn người làm, hắn cũng thường xuyên chạy đến các nhà ở nông thôn, nhưng mà quanh cảnh trước mắt, không một nhà nào tràn đầy sức sống như của nhà Đường phu lang.

"Làm gì có, đều làm linh tinh, làm sao so được với đông gia các ngươi cùng Tề chưởng quỹ, các ngươi mới là làm ăn lớn." Đường Xuân Minh khiêm tốn nói.

Đằng Dục vẫn thuộc phái đoàn công tử nhà giàu một thân cẩm bào, trong tay vẫn còn cẩm quạt giấy, đứng ở trong tiểu viện nông gia có vẻ hoàn toàn không hợp, nhưng mà vẻ mặt hắn vẫn ung dung tự tại, gập quạt giấy lại liền gõ gõ lên lòng bàn tay, hứng thú đánh giá tiểu viện trong nông gia này, còn cười hỏi Đường Xuân Minh nuôi bao nhiêu gà, đồng thời còn nhân cơ hội nói, nếu như gà hắn nuôi cũng có khẩu vị giống như rau dưa kia, tửu lâu bọn họ cũng có thể thu mua toàn bộ.

"Đằng thiếu gia nếu mà muốn đương nhiên có thể, khẩu vị cái gì, chờ sau khi lớn lên liền giết một con cho các ngươi nếm thử là được, nếu như giá cả có thể làm cho ta thỏa mãn thì bán cho tửu lâu các ngươi cũng không thành vấn đề gì, đỡ khiến cho ta mất công tìm một nhà khác." Đường Xuân Minh cười híp mắt trả lời.

Mí mắt Đằng Dục nhảy nhảy, nghiêm túc nhìn về đám gà con được hàng rào vây quanh, nghe giọng điệu tự tin này, chẳng lẽ gà thực sự là giống như rau dưa tốt hơn nhiều so với thông thường? Nếu như là như vậy thì thực sự phải đem mối làm ăn này cướp được, nhưng mà nghe Đường phu lang nói, đến lúc đó nếu như không ra giá cao chỉ sợ rất khó bắt được. May mà thời gian còn dài, Đằng Dục cũng không suốt ruột, chờ đến khi đám gà này lớn thì lại nói tiếp, hơn nữa số lượng cũng có chút ít.

Lúc này Đường Xuân Minh đương nhiên không nói với hắn là đang chuẩn bị mở rộng nuôi trồng a.

Trương Tú nghe được động tĩnh bên ngoài cũng chạy lại đây hỗ trợ, thấy Đường Xuân Minh đang chào hỏi khách khứa, hắn liền chạy đến hậu viện giúp đỡ hái rau. Trước khi vào cửa có người gọi hắn lại hỏi có chuyện gì xảy ra, tại sao Đường gia lại có khách quý như vậy tới cửa, Trương Tú cũng không giấu giếm nữa, liền nói là tửu lâu trên trấn đến đây thu mua rau, là khách hàng Minh ca nhi tự tìm được ở trên trấn.

Đằng Dục nhìn cái gì cũng đều cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả ba con dê trong chuồng dê cũng để ý, chỉ vào dê mẹ hỏi: "Ngươi nuôi dê mẹ này là để chuẩn bị cho đứa bé vẫn chưa sinh ra?" Được rồi, Đằng đại thiếu gia còn biết trẻ con cần phải uống sữa, ca nhi cũng có sữa, nhưng còn lâu mới đủ cho trẻ sơ sinh uống, gia đình giàu có đều có nãi sao, nhưng người nhà quê hắn cũng biết được không mời nổi nãi sao, vậy là cho uống sữa dê?

Tề chưởng quỹ đi theo bên cạnh không biết nói cái gì được, thiếu gia nhà mình từ lúc nào lại hiếu kỳ nhiều như vậy? Ngay cả chuyện sinh con của nhà người ta cũng phải hỏi, có biết hay không Đường phu lang đang thủ tiết cho tang phu a.

"Con dê mẹ này đều sắp không còn sữa, con ta còn có mấy tháng nữa mới sinh ra a." Lại thêm một người nhắc nhở hắn, Đường Xuân Minh tức giận trả lời, "Đó là cho A Lâm của ta uống."

"A, đúng, tiểu ca nhi còn nhỏ a, lão Tề, tiểu tôn tử nhà ngươi cũng đều uống sữa đến ba tuổi đúng không." Đằng Dục vỗ trán một cái, sau đó một mặt hiểu rõ nói.

Tề chưởng quỹ đen mặt, thật không muốn để thiếu gia nhà mình tiếp tục a, vấn đề thiếu gia quan tâm có phải là quá nhiều hay không.

Đường Xuân Minh minh không nói gì trả lời: "Sữa dê tốt cho người, tuổi gì cũng có thể uống, A Lâm nhà ta uống, đứa nhỏ tám tuổi nhà hàng xóm ta cũng uống, kỳ thực Tề chưởng quỹ đến tuổi này cũng nên uống chút sữa dê mới tốt đảm bảo thể ngươi tốt."

"Thật sự?" Đằng Dục lại xoay người hỏi Tề chưởng quỹ đứng nên cạnh, nhưng nhìn thấy da mặt Tề chưởng quỹ đỏ bừng lên.

Tề chưởng quỹ thực sự là muốn khóc, chỉ đành bất đắc dĩ nói với thiếu gia nhà mình: "Thiếu gia hay là đi hậu viện nhìn đất trồng rau đi, hái rau xong còn phải vội vàng đưa đến tửu lâu."

Đường Xuân Minh không rõ tình huống, giống như là hắn nói khiến cho Tề chưởng quỹ xấu hổ, sờ đầu một cái liền đi tới hướng hậu viện: "Trước đó ta hái cũng gần đủ rồi, các ngươi cũng nhìn một chút, có loại nào chỗ ta không có thì bảo để ta gieo, hơn nữa ta cũng chuẩn bị đem đất bên cạnh làm thành đất trồng rau, sau này lượng sẽ tăng lên." Nói xong sau này liền nhìn Tề chưởng quỹ một cái, hắn đến cùng là đã nói cái gì không nên nói a?

Tề chưởng quỹ già đầu, bị một ca nhi trẻ tuổi đánh giá như vậy, thật muốn cầm tay áo che mặt già của mình a, sau này không cần gặp người. Không nghĩ tới Triệu Đại Hổ thành thật lại sẽ lấy được một ca nhi như vậy, hơn nữa nhìn ca nhi người ta cũng không có một chút thê lương cùng thương tâm của một ca nhi tang phu bình thường, Tề chưởng quỹ cũng hoài nghi mối quan hệ giữa đôi phu phu này.

Đằng Dục vốn còn muốn ở lại chơi một thời gian, nhưng mà Tề chưởng quỹ không thể chờ được nữa phải rời đi, Đằng Dục thực bất đắc dĩ, chỉ đành nói lời tạm biệt với Đường Xuân Minh, đồng thời dặn dò hắn nhanh chóng mở rộng diện tích, sân rau hiện nay này căn bản không thỏa mãn được số lượng hắn cần.

Trước khi đi hắn còn sảng khoái thanh toán một phần tiền, vì để cho Đường Xuân Minh nhanh chóng trồng thêm rau.

Đường Xuân Minh cùng Trương Tú tiễn người ra cửa, nhìn bọn họ lái xe đi xa.

Bọn họ vừa đi, người hiếu kỳ với Đường gia lập tức xông tới, những người trước đó vây quanh cửa sau khi nhìn thấy Đằng Dục một thân cẩm bào bộ dáng công tử phú quý, căn bản không dám bước lên tìm hiểu cái gì, nhưng hiện tại người đã đi rồi, trong lòng không ngừng hiếu kỳ với thân phận của công tử cẩm bào kia, Minh ca nhi lại có thể quen biết được loại gia đình này.

"Minh ca nhi, ngươi thực sự làm buôn bán với Cẩm Ký tửu lâu ở trên trấn trên?"

"Ngươi không thấy từng sọt từng sọt được đặt trên xe của bọn họ sao, cái này chẳng lẽ còn giả được?" Không cần Đường Xuân Minh trả lời thì có người đã giải thích thay hắn, sau đó người này lại quay lại cười hỏi Đường Xuân Minh, "Minh ca nhi, sao ngươi lại biết người của tửu lâu? Nhìn thiếu niên kia khẳng định không phải người bình thường đúng không, Minh ca nhi, có phải bọn họ thu mua rau đúng không? Nhà chúng ta cũng trồng rau, chờ thêm một thời gian nữa là có thể hái được, bọn họ thu của ngươi bao nhiêu tiền một cân?"

Đường Xuân Minh bị người chen ở giữa không ngừng hỏi chuyện, dở khóc dở cười, cái này là thế nào? Muốn tìm hiểu thân phận của vị Đằng thiếu gia kia hay là muốn theo con đường bán rau của hắn, tâm tư muốn kiếm tiền hắn rõ ràng, nhưng chẳng lẽ hắn sẽ trải đường sẵn cho người khác như vậy? Minh ca nhi hắn trong lòng người khác thiện lương như vậy sao?

"Có lẽ trước đây Triệu Đại Hổ bán dã vật chính là cho Cẩm Ký tửu lâu đi, Minh ca nhi, đây là con đường Đại hổ để lại cho ngươi sao?" Có người bừng tỉnh nhớ tới, tự cho là mình đã tìm được đáp án. Đúng vậy, Minh ca nhi cũng sinh ra ở nông thôn như bọn họ, tuy rằng biết chữ nhưng mà cũng chưa từng va chạm xã hội, sao có thể có thể nhận thức được quý công tử như vậy.

"Được rồi được rồi, các ngươi cũng từ từ hỏi, đừng chen chúc Minh ca nhi, người ta có mua rau hay không cũng không phải là chuyện Minh ca nhi quyết định được, hắn cũng là hôm qua theo chúng ta lên trấn mới bàn được chuyện làm ăn này, người ta vừa ý rau dưa của Minh ca nhi, các ngươi có thể trồng được rau dưa giống như của Minh ca nhi thì cũng mang đến tửu lâu bán cho người ta đi". Trương Tú giúp Đường Xuân Minh chặn người, những người này, thật sự muốn chết, Minh ca nhi lại không phải chưởng quỹ, sao có thể quyết định được cái gì.

Trương Tú nhanh chóng che chở Đường Xuân Minh trở về sân, những người này thật là khiến người ta không thể chịu nổi, cũng không nhìn tình huống xem Minh ca nhi thế nào.

"Tú ca nhi này cũng thật là, chỉ hỏi có mấy câu thôi mà, hắn cùng Minh ca nhi thân thiết, chúng ta cũng sẽ không đoạt con đường tài lộ của hắn." Có người sau khi không tìm hiểu được tin tức không khỏi nói thầm.

"Cũng phải nhìn ngươi có tay nghề hay không nữa đi, các ngươi có thể giống như Minh ca nhi có thể trồng được rau giữa thời tiết lạnh như vậy sao?" Có người nói một câu công đạo.

&&&

Trời còn chưa sáng Lý Phong liền tiễn Dư Mộ lên trên trấn, nơi đó có thể mua được ngựa đến Định Châu phủ, Hắn mượn la bên nhà Lý Chính, thời gian đi cũng nhanh, lúc vừa trở lại thôn thì vừa vặn gặp phải nhóm người Đằng Dục đang rời đi.

Từ xa, Lý Phong liền nhìn thấy xe ngựa đứng trước cửa viện nhà Minh ca nhi, lông mày Lý Phong nhíu lại một chút, người đến là ai? Miệng Lý Đại Sơn này kín như hũ nút, không nói với ca nhi nhà mình chuyện Dư Mộ là Thiên tổng, đồng dạng cũng không nói cho Lý Phong biết chuyện Minh ca nhi có buôn bán với tửu lâu trên trấn, vì vậy đương nhiên Lý Phong cũng không biết sáng sớm nay có người đến đây lấy rau dưa.

Đằng Dục không tiếp tục kéo mành lên nhìn phong cảnh bên ngoài, đường hẹp hai chiếc xe ngựa cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi qua, lúc hai xe đi ngang qua nhau Đằng Dục ngẩng đầu nhìn về phía hán tử đang đánh xe, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị kia cùng sát khí trên người khiến cho hắn bỗng nhiên rùng mình một cái, người kia hình như càng thêm cảnh giác với người ngoài, hắn vừa nhìn liền nổi lên cảnh giác, hướng về phía hắn ôm quyền chào hỏi một chút.

Quay đầu lại chỉ huy la đi vào trong thôn, Đằng Dục không thể nào quên được cảm giác ban nãy, hỏi Tề chưởng quỹ: "Trong thôn này có nhân vật có tiếng tăm như vậy sao? Căn bản không giống như hán tử trong thôn, trái lại… Giống như là người vừa trở về tử chiến trường." Điều này là bởi vì bên người Đằng Dục cũng có người như vậy, hắn vào nam ra bắc nhiều nên cũng cần có người bảo vệ bên người, mà những người kia vẫn chưa kịp khử đi sát khí trên người mình.

Tề chưởng quỹ tuy không có cảm giác sâu sắc như của Đằng Dục, nhưng cũng nhìn ra được người kia không phải là hán tử nông thôn bình thường, ngờ vực nói: "Chắc là hán tử từng đi binh dịch sau trở về ."

Đáp án này lại không chiếm được tán đồng của Đằng Dục, cảm giác của hắn đối với người kia, là của người từng giết người trên chiến trường trong thời gian dài, còn đám người phục binh trở về kia, hắn biết thời gian trở về, căn bản không giống.

"Trở về liền cho người tìm hiểu một chút đi."

"Được rồi, thiếu gia." Tề chưởng quỹ cũng không hỏi nhiều, hắn vốn cho người tìm hiểu tình huống của Đường phu lang, hiện tại chỉ là tiện thể cho người tìm hiểu thêm một người nữa mà thôi.

&&&

Con mắt của Lý Phong rất lợi hại, quét một vòng liền có thể nhìn thấy mấy sọt rau phía sau xe ngựa, trong lòng lập tức rõ ràng tại sao xe ngựa này lại xuất hiện trước cửa nhà Minh ca nhi. Tay nghề nấu ăn của Minh ca nhi còn có rau dưa ở vườn nhà Minh ca nhi có khẩu vị thực sự khác với bình thường, hắn so với

tên cật hóa như Dư Mộ chỉ biết có ăn thì càng hiểu hơn giá trị của chúng, mơ hồ nghe Đại Sơn nói sau này Minh ca nhi sẽ dựa vào bán rau để kiếm sống, không nghĩ tới nhanh như vậy lền có thể tìm được người mua, nhưng mà bởi vì biết được cái này không giống nhau, trong lòng hắn có chút bận tâm những người này liệu có ôm tâm tư khác trong lòng hay không.

Ví dụ như tại sao những món ăn kia lại có mùi vị như vậy, Đại Sơn từng cảm khái qua, mầm lấy từ chỗ Minh ca nhi, tuy rằng ăn cũng ngon những mà không thể sánh bằng trồng trong hậu viện Minh ca nhi, cái này chắc chắn là có bí mật bên trong, có lúc sử dụng không tốt liền có thể mang đến tai họa cho người ta.

Trong lòng Lý Phong lo lắng.

Lúc đi ngang qua nhà Minh ca nhi, người tụ lại đây tìm hiểu tin tức mới bắt đầu tản đi, người chủ động chào hỏi Lý Phong cũng không nhiều, tiếng nói của bọn họ được đè thấp, nhưng mấy câu nói kia cũng đã truyền vào tai Lý Phong.

"Thấy chưa, đầy ba sọt rau a, ước chừng cũng được trăm cân đi, nghe nói thời tiết này rau dưa tươi mới rất hiếm, so với ăn thịt còn quý hơn, ngày hôm qua Minh ca nhi mang đi hai sọt, ngày hôm nay lại ba sọt không biết kiếm được bao nhiên tiền a!" Có người mê tít mắt thở dài nói.

"Không thể nào, không phải đều là rau sao?" Những người nghe được hít một hơi lạnh.

"Làm gì giống nhau, hán tử nhà ta làm ở trên trấn trên, nghe người hầu nhà bọn họ nói, không có sai."

Lập tức có người thầm tính toán trong lòng, sau đó giật mình, "Ai ya, vậy không phải nói rõ ca nhi chỉ cần bán rau liền có thể kiếm được mấy lượng bạc sao?" Thanh âm kinh ngạc đến có chút biến điệu, trên mặt mấy người khác cũng có khiếp sợ cùng hâm mộ như vậy, dưới cái nhìn của bọn họ, Minh ca nhi căn bản không cần phí nhiều công sức, bạc này lại như là rơi từ trên trời xuống vậy.

Cũng có người đem chú ý tập trung lên người công tử trẻ tuổi kia.

"Công tử trẻ tuổi kia thật là đẹp trai a, so với công tử ta từng thấy trước kia ở trên trấn còn đẹp trai hơn, nói không chừng thực sự là công tử nhà giàu có ở trong thành."

"Ai nha, trước khi đi hắn còn cười với chúng ta, không nghĩ tới công tử trong thành lại có tính tình tốt như vậy." Tâm nói, kỳ thực là cười với ta, vừa nghĩ như thế mặt đều có chút ửng hồng, mùa xuân đến rồi, xuân tâm dập dờn.

"Minh ca nhi còn đang thủ hiếu cho Triệu Đại Hổ đấy, lại để công tử như vậy tới cửa, Minh ca nhi này hẳn là..." Chưa hết thòm thèm khiến người ta mơ tưởng viển vông.

"Đừng nói bừa, thiếu gia công tử trong thành này, tiểu thị hầu hạ bên người cũng đều đẹp hơn so với tất cả ca nhi trong thôn của chúng ta, cũng không suy nghĩ một chút người ta đeo vàng đeo bạc, sao lại vừa ý ca nhi ở nông thôn."

"Công tử đẹp trai người ta không vừa ý, nhưng mà không thể tránh khỏi trong lòng ca nhi này..." Lại là chưa hết thòm thèm, khiến cho những người có cái nhìn tương đồng trả lại một ánh mắt châm biếm, buồn cười đến một nửa cũng cảm giác được một ánh mắt lạnh lùng đâm tới, khiến người ta lạnh cả sống lưng, quay đầu đi tìm, chỉ nhìn thấy Lý Phong lái xe đi.

Chờ Lý Phong quẹo góc không thấy bóng người, mấy người này mới vỗ vỗ ngực nói: "Phong tiểu tử này thật là đáng sợ, đều là người nông thôn, cả ngày cũng không thể trưng ra khuôn mặt tươi cười được, thật kỳ cục! Đối với Minh ca nhi thực sự là móc tim móc phổi, hiện tại còn không phải bị người quăng đi, công tử trong thành như vậy cũng đến rồi, Phong tiểu tử này sao lại so được với công tử người ta? Phi!"

"Chẳng trách Minh ca nhi càng dài càng tuấn tú, thật là a, đến cả ta cũng không tiện nói." Một tiếng cười khiến người ta nổi cả da gà.

Tiếng nói này khiến cho những người khác nhíu nhíu mày, theo bản năng mà bước nhanh hơn cách mấy người này xa xa một chút, thực sự là không giữ mồm miệng, tuy rằng bọn họ cũng ước ao đố kị Minh ca nhi, nhưng không giống như những ca nhi có ý đồ giội nước bẩn lên đầu người khác này, không có chuyện gì bọn họ cũng có thể nói được như thế.

Hết chương 32.

33. Chương 33: Tú Tài

Đường Xuân Minh biết mình sẽ bị người trong thôn nghị luận, nhưng mà cũng nói rồi, trên người hắn không mất đi khối thịt nào, không đáng để tức giận.

Nghĩ đến ngày hôm qua Lý Phong nói giúp hắn tưới cây, cố tính toán thời gian, Đường Xuân Minh giao cho Đại Mao Nhị Mao bài tập luyện chữ lại để A Lâm ở nhà trông nhà liền ra sân xem tình huống một chút, tưới cây ở vùng núi là chuyện phiền phức nhất, đặc biệt là đối với tình huống của hắn hiện tại, vì vậy trước đó hắn đều nhờ Đại Sơn lấy mấy thùng nước cho hắn, có lúc bọn Dư Mộ nhìn thấy cũng sẽ giúp một tay, nhưng mà tưới cây đều là do hắn làm, bởi vì hắn phải dùng nước suối trong không gian.

Đại Mao lớn tuổi nhất, lại có bài tập viết năm tờ luyện chữ, Nhị Mao còn nhỏ chút, liền để hắn viết ba tấm, còn A Lâm, ra ngoài dự liệu của Đường Xuân Minh, đứa bé ba tuổi cũng có thể kiên trì đến mức này, cùng hắn biết được mười mấy từ, mỗi ngày đều kiên trì luyện chữ, Đường Xuân Minh đều để cho hắn tự do phát triển.

Này nếu như để ở kiếp trước, trẻ con như vậy có thể được xem là tiểu thiên tài đi, chỉ là ở thế giới này thì đáng tiếc, thân là ca nhi có rất nhiều bất tiện. Nhưng mà, dưới cái nhìn của hắn, biết chút chữ vẫn là điều cần thiết, có thể mở rộng tầm mắt cũng như mở rộng lòng, mà không phải câu nệ với những chuyện nhỏ lặt vặt trong nhà.

"Minh ca nhi, đi đến ruộng sao?" Trên đường gặp phải vài người, thái độ giống như là nhiệt tình hơn trước đó một chút, đều là trong sân, chuyện nhà Đường Xuân Minh được người của tửu lâu đến thu mua rau đã truyền khắp nơi, dù cho sau lưng hắn mọi người cái gì cũng có thể nói được, nhưng mà trên mặt hầu hết mọi người đều không làm khó dễ hắn thậm chí là chủ động lấy lòng.

"Đúng đấy, nhìn tình huống trong ruộng chút." Đường Xuân Minh cũng trưng khuôn mặt tươi cười chào đón bọn họ.

Còn chưa tới bên trong ruộng của mình, liền nhìn thấy một bóng người gánh hai thùng nước đi từ hướng khác lại đây, không phải là Lý Phong đến hỗ trợ thì còn ai. Nhìn thấy Đường Xuân Minh xuất hiện, Lý Phong cũng hơi kinh ngạc, không phải là nói giúp hắn sao? Lẽ nào Minh ca nhi không muốn mình giúp đỡ? Trong lòng Lý Phong nhất thời có chút trầm xuống.

Chờ đến khi Đường Xuân Minh đi tới trước mặt, Lý Phong giơ con mắt đen nhánh lên nhìn hắn, nói: "Ta sẽ giúp ngươi."

Đường Xuân Minh phát hiện, nói chuyện cũng người này, nhất định phải tự động não giúp hắn bổ sung thêm từ, mới có thể hiểu được ý tứ hắn muốn biểu đạt là gì, giống như hiện tại, ý của hắn kỳ thực là, có ta giúp ngươi tưới, sao ngươi còn đến đây? Nhưng mà càng nói cứng rắn càng dễ khiến cho người ta hiểu lầm ý tốt của hắn.

"Ta biết, nhưng mà vẫn là để ta tưới nước đi, nhưng mà phiền ngươi gánh giúp ta thêm mấy thùng nước. Của nhà ngươi cũng phải tưới đi, nếu không ngươi liền làm xong chỗ của ngươi trước, chờ đến khi ta muốn dùng nước liền gọi ngươi?"

Lý Phong yên lặng mà nhìn hắn, xác định Đường Xuân Minh không phải miễn cưỡng, lúc này mới thả gánh trên vai xuống nhận lấy thùng Đường Xuân Minh mang đến xoay người đi lấy nước tiếp. Nhìn bóng lưng của người này, trong lòng Đường Xuân Minh cảm thán một chút, thực sự là người tốt a.

Lý Phong vừa tưới nước bên trong ruộng mình vừa lưu ý đến tình huống bên chỗ Minh ca nhi, lo lắng bụng hắn lớn nên hành động không tiện, đương nhiên ca nhi nông thôn có rất ít người vì thân thể mang thai mà không xuống làm việc, ngoại trừ những người có thân thể đặc biệt yếu ớt, mà Đường Xuân Minh lại một người dẫn theo một tiểu ca nhi sống như vậy, càng không thể trộm lười không làm việc được.

Trước đó Lý Phong cũng cùng Dư Mộ lấy nước giúp hắn, lưu ý đến tình huống bên trong ruộng cua Minh ca nhi, kỳ thực đến hiện tại mặc dù hắn không cố ý lưu tâm, nhưng bất kỳ người nào tùy tiện đi qua ruộng này, cũng sẽ phát hiện, hoa màu bên trong tốt hơn so với những nhà khác nhiều. Trên mặt Lý Phong không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại nghĩ nhiều hơn những người khác, Minh ca nhi cố ý tưới nước cho cho hoa màu có thể chính là nguyên nhân khiến cho hoa màu trong ruộng hắn khác với những nhà khác đi, nghĩ như vậy hắn cũng không tiếp tục cướp việc của hắn nữa.

&&&

Tưới nước xong trở về, Đường Xuân Minh lại xui xẻo đụng phải Vương Xuân Hoa, nhưng mà có thể là ăn không ít lần ăn thiệt thòi trên người Đường Xuân Minh, lần này Vương Xuân Hoa cũng không có lại gần hắn, chỉ đứng xa xa dùng con mắt hận thù theo dõi hắn.

Mới đầu Đường Xuân Minh sợ hết hồn, người này vẫn là Vương Xuân Hoa sao? Lần trước nhìn thấy hắn chỉ là gầy đi chút, không còn chỉnh tề như trước, sắc mặt cũng kém chút mà thôi, nhưng mà hiện tại người này, trên mặt có một khối bầm tím, còn có một con mắt sưng lên không thể không híp mắt nhìn người khác, trên mặt trên cổ lộ ra không ít dấu móng tay, tóc trên đầu hình như cũng bớt đi không ít.

Thấy rõ ánh mắt thù hận của Vương Xuân Hoa, Đường Xuân Minh chỉ cảm thấy buồn cười lại thêm hoang đường, mặc kệ là Minh ca nhi nguyên bản hay là hắn sau này, đều không có chủ động đi trả thù bọn họ, trước đây Minh ca nhi bị ức hiếp đến mức nào hắn cũng không nhắc đến, sau khi hắn đến cũng chỉ là phân rõ quan hệ với nhà bọn họ, người này hoàn cảnh bây giờ đều không phải là do bọn hắn tự tạo thành, lại căm hận người ngoài mà không tìm nguyên nhân từ hắn sao?

Đường Xuân Minh cười nhạo một tiếng liền bước đi qua mặt Vương Xuân Hoa, lại bị hắn gọi lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đường Xuân Minh, đều là bởi vì ngươi mới làm hại ta bị bộ dạng như bây giờ, có phải ngươi rất đắc ý đúng không? Tên hồ ly đáng chết nhà ngươi, ngươi đừng quá kiêu ngạo!"

Đường Xuân Minh xoay người, lộ ra vẻ châm biếm: "Ta hại ngươi như thế nào? Chỉ bởi vì ta không mặc kệ các ngươi ức hiếp nữa nên biến thành ta hại ngươi? Hoặc là nói bây giờ ta để các ngươi bán ta đi đổi lấy bạc mới khiến cho các ngươi thỏa mãn? Vương Xuân Hoa, chưa từng thấy người ngu xuẩn như ngươi vậy, coi những người khác đều là kẻ ngu si chỉ có ngươi là thông minh hay sao? Từ trước tới này ta cũng không nợ Triệu gia cái gì."

Nói xong không để ý đến cảm tưởng của Vương Xuân Hoa liền xoay người rời đi, Vương Xuân Hoa hận không thể tiến lên cào một cái vào gương mặt hồ ly kia của Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh sống được càng ngày càng tốt càng làm nổi bật sự bất hạnh của hắn, mà hắn đem tất cả những chuyện này đổ lên đầu Đường Xuân Minh, nhưng mà bên này không phải là không có người khác, đặc biệt là phía sau còn có một người khiến cho hắn sợ hãi đang gánh nước tiến vê hướng này, Vương Xuân Hoa chỉ đành xoay người rời đi.

Hiện tại Triệu lão ma không ngừng dùng những thủ đoạn dùng trên người Đường Xuân Minh trước kia đến hành hạ hắn, ngay cả Triệu Đại Ngưu sau ngày hôm qua thái độ đối với hắn cũng có chút biến hóa, sau này Vương Xuân Hoa mới hối hận, lúc đó hắn nhằm vào Triệu lão ma ép hắn đào bạc ra, nhưng đã quên hán tử nhà hắn cũng đứng ở một bên trơ mắt nhìn tất cả, thấy mình không chịu đào bạc chỉ sợ trong lòng không thoải mái, sau đó chờ đến lúc buổi tối đi ngủ, Triệu Đại Ngưu dĩ nhiên hỏi cũng không có hỏi một tiếng chỉ xoay lưng vào hắn ngủ say như chết, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây.

Vì vậy Vương Xuân Hoa không ngừng hận, hắn không cho là chính mình làm sai, chỉ là nhất thời sơ sẩy mà thôi, Triệu lão ma không phải là càng nhẫn tâm sao, hắn có thể móc nhiều bạc đến như vậy cho con trai nhỏ của hắn như vậy nhưng lại không chịu lấy chút tiền lẻ cho lao dịch, hắn làm như vậy không phải là bởi vì bức bách Triệu lão ma để cho người trong thôn nhìn thấy Triệu lão ma bất công đến trình độ nào sao,Triệu Đại Ngưu căn bản không nên đối với hắn như vậy, những năm này hắn kiếm sống dưới con mắt của Triệu lão ma thủ dễ dàng lắm sao?

Phía sau Lý Phong híp híp mắt thấy Vương Xuân Hoa đang đi xa, hắn biết bây giờ Minh ca nhi miệng lưỡi bén nhọn, ca nhi Vương Xuân Hoa này tuyệt đối không chiếm được tiện nghi, nhưng mà tên ca nhi tâm địa xấu xa này sẽ không đơn giản, Lý Phong âm thầm cân nhắc làm thế nào để trừ đi hậu họa sau này.

&&&

Một lần hai lần, Đường Xuân Minh chợt phát hiện, hắn cùng Lý Phong trong lúc đó không biết lúc nào đã hình thành hiểu ngầm, mỗi khi hắn đến ruộng, Lý Phong liền yên lặng mà đem thùng nước đã được đổ đầy để bên cạnh hắn, chờ hắn lại đây tưới nước, chờ hắn dội hai thùng nước xong, lại đem hai thùng nước mới được đặt bên cạnh hắn, lúc đó Đường Xuân Minh đã nói rõ sau khi hắn tưới nước, Lý Phong không cần lại đây giúp đỡ, chỉ cần làm nhiệm vụ tưới nước.

Nếu như chỉ có một lần hai lần, Đường Xuân Minh sẽ coi đó là người nhiệt tình, nhưng mà mỗi lần đều là như vậy khiến cho hắn không thể không nghĩ nhiều, tên Lý Phong này rốt cuộc là có ý gì? Tuy nói mình cũng thường thường xuyên làm mấy món ăn để Đại Mao Nhị Mao khi đi học võ thì mang qua, nhưng mà người này thật sự chỉ là ông mất cân giò bà thò chai rượu? Vừa nghĩ tới có lẽ người này yên lặng thầm mến mình, trong lòng Đường Xuân Minh nhất thời như được uống mật.

Thật sự không phải là mình tưởng bở chứ? Thật sự không phải là mình tưởng bở đúng không!

Này, người anh em, kỳ thực hoàn toàn không cần thầm mến, quang minh chính đại đến theo đuổi ta đi, không biết ta thích nhất chính là loại hình nam nhân lãnh khốc như vậy sao? Sau lưng không biết chảy bao nhiêu nước miếng rồi.

&&&

Bây giờ Đường Xuân Minh để nguyên một góc trong hậu viện dùng để ươm mầm, gieo các loại rau, một nửa bán nửa tặng cho Trương Tú cùng Vương Mạc, có hai nhà này tuyên truyền, người trong thôn đều biết mầm rau đều có thể mua được, điều này khiến cho người muốn nhờ Đường Xuân Minh ươm hộ dừng bước chân, trong lòng còn thầm nói, không phải là mầm rau sao? Chẳng lẽ còn không giống nhau? Còn nói Đường Xuân Minh keo kiệt bủn xỉn, cả mầm rau còn phải bỏ tiền ra mua, cho nên hầu hết người ở đây đều quan sát, nếu như Trương Tú cùng Vương Mạc thực sự kiếm được tiền, vậy bọn họ mới làm.

Nhưng mà đúng là có thêm hai nhà khác đến đây mua, một chính là Trầm phu lang, còn một là Triệu Lục thúc, Trầm phu lang đã từng ăn rau nhà hắn, đến mua cũng không khiến cho Đường Xuân Minh cảm thấy kỳ quái, bởi vì nhà hắn cũng không thiếu chút tiền này, hơn nữa hắn vốn chuẩn bị một ít cho nhà Lý Chính, nhất định phải tạo quan hệ tốt với nhà Lý Chính, sau này có chuyện Lý Chính đứng ra nói chuyện một câu còn nhiều hơn người khác nói mười câu. Nhưng Triệu Lục thúc đến khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Triệu Lục thúc mang theo đại tôn tử của hắn tới cửa, đại tôn tử của hắn năm nay mới sáu tuổi, so với Nhị Mao lớn hơn chút, lúc tới đây nhìn có vẻ rất thẹn thùng, nhìn thấy Nhị Mao mới hơi khá một chút, bình thường ở trong thôn cũng thường thường chơi cùng nhau, Đường Xuân Minh để cho ba đứa bé cầm điểm tâm đi chiêu đãi người bạn nhỏ này.

Nhìn ra được Triệu Lục thúc rất đau lòng đại tôn tử này, có thể làm đem tình yêu thương đối với ca nhi nhà mình năm đó chuyển lên người tiểu tôn tử, những năm này Triệu Lục thúc mới có thể kiên trì sống sót.

"Lục thúc, đừng nói có mua hay không, chờ mấy ngày nữa ta mang đến cho các ngươi."

"Đừng, đừng, " Triệu Lục thúc vội vã xua tay, "Trong thôn có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm a, cũng không thể phá lệ, ta không thể để cho sau này trong thôn có người làm khó ngươi. Lại nói ta cũng là muốn kiếm thêm chút ít tiền, ta mỗi ngày đều chạy lên trấn, đến lúc đó tiện thể bán chút rau cũng rất tiện, ta biết rau của Minh ca nhi ngươi có thể kiếm được tiền."

"Được rồi, nếu Lục thúc nói như vậy, ta cũng không khách khí, Lục thúc muốn bao nhiêu muốn loại gì thì nói cho ta một chút, ta chuẩn bị."

"Được, được." Trên mặt Lục thúc cười nở hoa.

Ngoài ra, Đường Xuân Minh cũng không quên bên phía Hồ lang trung, thường xuyên đưa chút rau sang. Lúc mới tới đây là Hồ lang trung cứu hắn, sau đó thời điểm nháo chuyện cùng Triệu lão ma và Vương Xuân Hoa cũng là Hồ lang trung giúp hắn che giấu, còn âm thầm nói chuyện giúp hắn, bằng không ngày ấy sao có thể qua thoải mái như vậy.

Đường Xuân Minh ngồi trên giường lấy hòm tiền từ trong không gian ra, lại đếm tài sản hiện tại của hắn một lần. Bên phía Cẩm Ký sẽ đến thu rau mỗi ngày, tính tổng hắn kiếm được mười lượng bạc từ bên Cẩm Ký, khoảng thời gian này cũng không có gì cần dùng nhiều quá, thêm vào đó tiền bán rau trên trấn, tính cũng được gần sáu mươi lượng bạc, bên phía Cẩm Ký vẫn luôn thúc giục hắn nhanh chóng mở rộng diện tích, thậm chí có lần còn nói, nếu như phương diện tiền bạc có chút khó khăn, bên phía Cẩm Ký có thể giúp thanh toán một phần chi phí trước.

Đường Xuân Minh từ chối, nhưng mà thực sự có thể mua đất, quanh thân đều là đất hoang, giá tiền sẽ không quá đắt, sau khi mua lại liền cho người vây tường, chi phí cần thiết cũng chỉ chiếm một phần nhỏ số tiền đang có trong tay. Đáng tiếc là tiền trong tay vẫn còn quá ít, bằng không hắn muốn mua cả vùng núi phía sau nhà, vây lên sau này muốn nuôi gà hay dê đều không phải lo là không có chỗ nữa.

Lấy ra hai mươi hai bạc vụn, còn lại đều để trong không gian, Đường Xuân Minh đi ra khỏi phòng, A Lâm đang chơi đùa cùng Tiểu Hoa liền quay đầu nhìn về phía hắn. Đường Xuân Minh ngoắc ngoắc tay nói: "Ta muốn đi đến nhà Lý Chính đại thúc, A lâm trông nhà hay ta muốn đi theo ta?"

"Con muốn đi, con muốn đi cùng a mẫu, để Tiểu Hoa giữ nhà." A Lâm nhanh chân đi mấy bước nhào tới. Đứng trước mặt Đường Xuân Minh trông ngóng nhìn hắn.

"Được rồi, chúng ta để Tiểu Hoa giữ nhà, A Lâm đi cùng a mẫu." Đường Xuân Minh cười ha hả sờ sờ đầu con trai, Tiểu Hoa ngẩng đầu kêu hai tiếng bên chân bọn hắn, giống như đang nói nó sẽ trông nhà cho chủ nhân, bảo vệ tốt gà cùng dê trong nhà thật tốt.

Đường Xuân Minh không phải đi tay không, trong tay lấy ra một rổ rau, còn có dưa chuột mới hái được, lúc này ăn thực sự rất tươi ngon.

Người trong thôn lại nhìn thấy Đường Xuân Minh, ánh mắt có chút phức tạp, những người vốn muốn quan sát hắn buôn bán cùng tửu lâu, không nghĩ tới tửu lâu kia chính là đến cửa thu mua, có mấy gia đình thấy rau nhà họ đã có thể hái được, đặc biệt chờ ở ven đường ngăn cản xe ngựa của tửu lâu muốn cho bọn họ xem rau nhà mình một chút, có chiếm chút tiện nghi chút cũng không liên quan, nhưng mà người trong tửu lâu sao lại nghe bọn họ được, rau dưa Đường gia lại không cùng một đẳng cấp so với của bọn họ, không thấy bây giờ chuyện làm ăn của Cẩm Ký phát triển không ngừng sao, còn không phải là bởi vì rau dưa nhà Đường phu lang sao.

Khi đó có người cười nói cho Đường Xuân Minh nghe, Đường Xuân Minh cũng chỉ là nghe một chút mà thôi, hồn nhiên không để ở trong lòng, bọn họ có năng lực liền tự tìm nguồn tiêu thụ đi, rau dưa của mình mới không sợ không có người biết hàng. Đương nhiên nếu như người trong thôn có thể từ hành động của hắn mà được dẫn dắt mở rộng tầm mắt chứ không phải chỉ nhìn chằm chằm vài mẫu đất của mình, nói không chừng còn có biện pháp làm giàu khác, hắn lớn lên ở nông thôn, tận mắt nhìn thấy biến hóa long trời lở đất ở nông thôn chỉ sau mấy năm, dù sao tư tưởng biến hóa mới là cái quan trọng nhất.

Chờ hắn đi tới, Đường Xuân Minh biết rõ người trong thôn khẳng định lại đang thảo luận hắn kiếm được bao nhiêu tiền từ Cẩm Ký, chờ khi tin tức hắn mua đất tung ra, có lẽ hắn lại thành nhân vật đứng đầu bảng bát quái trong thôn a.

Trầm phu lang cũng vừa mới trở về từ nhà ca nhi nhà mình, nhìn thấy một lớn một nhỏ này cũng rất vui mừng, ca nhi nhà hắn ở trên trấn cũng vừa mới mang thai, tuy nói cái thai đầu tiên này hi vọng có thể sinh được tiểu hán tử cho ca tế, nhưng mà nếu có được tiểu ca nhi hiểu chuyện ngoan ngoãn như A Lâm thế này cũng thật là thích.

Bây giờ Minh ca nhi có thể sống tốt khiến cho hắn vô cùng cao hứng a: "Minh ca nhi là tìm đại thúc ngươi sao? Hắn hẳn là ở nhà." Tiếp theo liền hướng trong sân giương giọng hô: "Đương gia, có ở hay không? Minh ca nhi tìm ngươi có việc đây." Bởi vì Đường Xuân Minh ngoại trừ có việc hoặc là ra ruộng làm việc, rất ít ở đi lại trong thôn, đúng là hắn cũng mấy ca nhi khác quen biết đều thường xuyên đến nhà Minh ca nhi, dù sao lấy thân phận bây giờ của hắn đều có chút bất tiện, vì vậy Trầm phu lang khẳng định Minh ca nhi là đến tìm hán tử nhà hắn có việc.

"Ngươi a, tới thì tới đi, mang đồ tới làm gì, hiện nay ở trông thôn làm gì có người không biết rau nhà ngươi dùng để bán lấy tiền, lần sau không được như vậy a." Trầm phu lang nhìn rổ rau trong tay Đường Xuân

Minh liền sẵng giọng, nhưng mà cũng biết được tấm lòng của Minh ca nhi, có lẽ lần sau còn tiếp tục như vậy, cũng khó trách mình thích Minh ca nhi như vậy, so với ca nhi khác trong thôn đều hiểu chuyện hơn, chính mình cũng đồng ý giúp đỡ hắn nhiều thêm chút.

"Biết rồi, " Đường Xuân Minh thuận miệng trả lời một câu, "Đây còn không phải là cho ngươi cùng Lý Chính đại thúc nếm thử trước tiên sao, dưa chuột vừa mới hái xuống, trong nhà của ngươi nhất định phải chờ một thời gian nữa mới ăn được." Trầm phu lang nhìn liên tục nói tốt.

"A Lâm ngoan, a sao ôm một cái, ai yêu, mấy ngày không gặp, A Lâm của chúng ta đã nặng hơn chút, nếu như có thêm chút thịt nữa a sao cũng không thể ôm được A Lâm của chúng ta." Trầm phu lang ôm lấy vừa A Lâm cùng cùng Đường Xuân Minh tiến vào sân vừa trêu A Lâm.

"A Lâm phải nhanh nhanh lớn lên sau đó ôm đệ đệ." A Lâm ước gì có thể lớn nhanh hơn một chút, vì vậy rất cố gắng ăn cơm, bây giờ khuôn mặt nhỏ liền bị Đường Xuân Minh nuôi đến mức tròn lên.

"Sau này A Lâm nhất định là ca ca tốt hiểu chuyện nhất." Trầm phu lang khen ngợi nói, trong sân Lý Chính đang đi từ trong buồng ra, trên mặt mang theo ý cười, hỏi: "Minh ca nhi tìm ta có chuyện gì? Có chuyện gì cứ mở miệng."

"Lý Chính đại thúc, " Đường Xuân Minh rất dứt khoát mở miệng hỏi, "Đất bên cạnh nhà ta có người không? Nếu như không có nhà ta liền muốn mua, trong sân có ít đất quá không đủ để trồng rau."

Trầm phu lang cùng Lý Chính đều kinh ngạc nhìn Đường Xuân Minh một chút, xác định hắn không có nói đùa, mới biết khoảng thời gian này hắn thực sự kiếm được không ít tiền từ Cẩm Ký. Lần này ngay Lý Chính đều có chút ước ao như Đường Xuân Minh, thu kinh ngạc rồi cười nói: "Vào nhà nói chuyện, yên tâm, những mảnh đất kia đều không ai xem trọng, ngươi nếu muốn rất dễ dàng."

"Tốt, cám ơn Lý Chính đại thúc trước." Đường Xuân Minh cũng cười đáp lời.

Đến trong phòng, thái độ của Lý Chính liền nghiêm túc, đem Minh ca nhi coi như một gia chủ mà đối xử, mà không phải là ca nhi yếu ớt cần chăm sóc lúc trước, tuy rằng không làm được mấy chuyện, nhưng dưới con mắt của Lý Chính, Minh ca nhi còn cường hơn một số hán tử khác trong thôn.

Xung quanh nhà Đường Xuân Minh đều là đất hoang, cũng không ít đá vụn, như vậy mọi người đều muốn mua xây phòng, rất ít người sẽ đồng ý mua cho việc khác, thu dọn còn phải phí không ít công phu. Lý Chính dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất tính cho Đường Xuân Minh ba lượng bạc một mẫu, mà ước chừng năm mẫu xung quanh nhà hắn đều không có người, Đường Xuân Minh nghĩ vừa hay, đơn giản đều mua hết, đỡ cho sau này lại có người đánh chủ ý đến xung quanh nhà hắn, số bạc còn lại cũng gần như có thể xây được tường. Liền đem chuyện này nói cho Lý Chính, khiến cho hắn giúp đỡ tìm người thu thập một chút cùng xây tường vây, đến lúc đó hắn trả tiền, hắn cũng giống như khi Lý Phong sửa nhà, chỉ trả tiền công không lo cơm nước, bằng không một mình hắn cũng không làm được.

"Như vậy cũng được, đương gia, thừa dịp này liền nhanh chóng làm xong đi, chờ thêm nữa bụng của Minh ca nhi cũng không chờ được, vào lúc này hán tử trong thôn cũng nhàn rỗi cũng sẽ đồng ý lại đây hỗ trợ." Trầm phu lang ở bên cạnh nói, tuy rằng một nửa hán tử ra ngoài phục lao dịch, nhưng có một ít người lưu lại, cũng bởi vì mất tiền cho lao dịch, tiền trong nhà cũng căng thẳng, ai cũng đều hi vọng có thể kiếm được chút việc làm tăng thêm trợ cấp cho gia đình.

"Được, " Lý Chính cũng rất dứt khoát gõ gõ tẩu thuốc lá, "Việc này cứ để ta, trước tiên đi trên trấn làm xong khế đất, sau đó ta giúp ngươi thu xếp mấy người nhìn một chút, để bọn họ làm xong sớm một chút."

"Vậy ta liền cảm tạ Lý Chính đại thúc, sau này cũng có không ít chỗ cần phiền đến Lý Chính đại thúc." Đường Xuân Minh cười nói.

"Nào có cái gì phiền phức, hắn không phải là Lý Chính sao, những chuyện này còn không phải là hắn nên làm, ngươi a, có chuyện gì chỉ cần mở miệng với hắn, nếu như hắn không chịu, hừ hừ." Trầm phu lang ngược lại tốt, tự cho mình là đương gia, nói khiến cho Lý Chính dở khóc dở cười, hắn lúc nào nói không làm cho Minh ca nhi a.

Khế đất rất nhanh làm xong, cũng có người xuống đo đạc, mắt thấy Minh ca nhi mới phân ra không được bao lâu liền mua đất, toàn bộ thôn Bình Sơn đều oanh động, đều nói Minh ca nhi phát tài, không biết kiếm

được bao nhiêu tiền từ Cẩm Ký, bằng không sao lại có thể lập tức ra nhiều bạc như vậy để mua đất.

Đương nhiên cũng có người nói trước mặt Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa, hai ma sao này hận đến hỏng mất, bọn họ đều không cho là Đường Xuân Minh thật sự có thể dựa vào bán rau mà có thể kiếm được tiền mua đất, nhất định là bạc của Triệu Đại Hổ trước đây kiếm được đưa cho Đường Xuân Minh, nhưng bởi vì tam thúc công nhắc nhở nên không có cách nào tìm tới cửa nháo chuyện, càng ngày càng cảm thấy khuôn mặt của Đường Xuân Minh thật đáng ghét.

Những câu nói này cũng có người truyền tới, nhưng mà phần lớn người nghe xong cũng chỉ cười, nghĩ cũng biết là mấy người Triệu lão ma đỏ mắt bạc của Đường Xuân Minh mới cố ý nói như vậy, thực sự là những kẻ đáng ghét, mấy năm kia Đại Hổ trợ cấp bạc cho bọn họ còn ít sao? Dù cho có bạc cho Đường Xuân Minh cũng không liên quan gì đến bọn họ, Đường Xuân Minh đã sớm phân ra khỏi Triệu gia, hắn kiếm được còn không phải là của mình?

Lý Chính đang giúp Đường Xuân Minh tìm mười hai hán tử đến giúp làm việc, Lý Phong cùng Đại Sơn đều ở bên trong, Đại Sơn là do Đường Xuân Minh nói, nhưng mà Lý Phong âm thầm đến làm không công, Lý Chính muốn nói cái gì liền bị phu lang của mình ngăn lại, Trầm phu lang hiện tại đã xác định được Phong tiểu tử thực sự coi trong Minh ca nhi, Nhưng mà phải chờ Minh ca nhi ra hiếu mới dễ tìm bà mối tới cửa làm mai.

Bình thường Đại Sơn hỗ trợ nhà Minh ca nhi đều là làm không công, nhưng lần này lại có tiền công, Đường Xuân Minh đương nhiên muốn chăm sóc người có quan hệ tốt với mình trước tiên.

Bên này mới vừa khí thế ngất trời làm lên, bên kia Triệu gia lại truyền đến việc vui, nhất thời đem chuyện Đường Xuân Minh mua đất đè ép xuống..

Triệu lão tam trở về, đồng thời thi đỗ tú tài, những ngày tháng sau này Triệu lão ma lại có thể vênh váo tự đắc rồi,người vẫn luôn giữ bạc như hắn lại có thể nói muốn mở tiệc ở nhà chúc mừng cho con trai.

Tam thúc công cũng ở trước mặt người cười ha ha, gặp người liền khen Triệu lão tam học giỏi như thế nào, hiểu chuyện hiếu thuận đến mức nào, chỉ kém nước thổi hắn lên tận trời cao, còn mang theo nhi tử tôn tử nhà mình để Triệu lão ma thu xếp, ngay cả những nhà có gia cảnh tốt một chút ở vùng xung quanh cũng tới bái phỏng.

Tuy rằng Lý Chính cảm thấy khuôn mặt tươi cười của Triệu lão ma cùng tam thúc công có chút chướng mắt, nhưng mà dù nói thế nào, sau khi lão tú tài trước đó qua đời, thôn Bình Sơn đã có nhiều năm không có ai thi đỗ tú tài, đây là chuyện tốt đối với thôn Bình Sơn, vì vậy trên mặt cũng giúp nhà đỡ Triệu lão ma chiêu đãi khách mời.

&&&

Triệu gia.

Triệu lão ma mặc bộ quần áo mới bình thường không nỡ mặc, ngồi ở vị trí chính giữa ở trong nhà chính, nghiễm nhiên coi chính mình là lão thái thái, trưng khuôn mặt mỉm cười nghe người khác nịnh nọt, bên người có người trong thôn, có người ngoài thôn tới, có cả thân thích phía nhà mẹ đẻ, bao nhiêu năm qua Triệu gia chưa từng náo nhiệt như vậy, mà hắn phải tăng thêm mặt mũi cho con trai yêu quý nhất của hắn.

Vương Xuân Hoa cũng ngồi ở vị trí dưới, trên mặt tràn đầy ý cười, làm gì còn nhìn ra được dáng vẻ tiểu tụy lúc trước, thỉnh thoảng còn rót nước cho Triệu lão ma, thân thiết vô cùng, một chút cũng không nhìn ra được tình cảnh hai người đánh giết gào thét đến cuối thôn còn nghe được lúc trước, giờ khắc này thực sự là hiếu thuận tri kỉ không ai bằng.

"Ai nha, ngươi nói cái gì đó, a mẫu ta thực sự là tốt nhất, ta có thể gả vào Triệu gia đều là phúc đức từ kiếp trước. Lại nói a mẫu nhà ta biết dạy dỗ người nhất, không chỉ có dạy dỗ được một tú tài, hơn nữa, các ngươi xem, con trai ta cũng đều là do a mẫu một tay nuôi nấng, vô cùng hiếu thuận tri kỷ. Con trai, đứng ngốc ở đó làm gì, còn không mau đến đấm lưng cho ma ma ngươi." Vương Xuân Hoa cầm khăn che miệng cười, những người biết được sự thật đều không khỏi giật giật khóe miệng, công phu diễn kịch của Vương Xuân Hoa, trong thôn này chỉ sợ là đứng hàng đầu.

"Ai, biết rồi, ma ma, ta đấm tấm cho ngươi." Triệu Đống hiện tại không còn béo như trước kia, tuy rằng trong lòng không vui ngày đó a mẫu luôn bắt mình làm cái này cái kia, nhưng mà a mẫu nói rồi, tiểu thúc đỗ tú tài sau này trong nhà liền có thật nhiều tiền không phải lo nữa, hơn nữa trong thôn này cũng không ai dám bắt nạt bọn họ nữa, Triệu Đống đã sớm ngóng trông ngày đó, lúc trước những người trong thôn kia đều không mang hắn đi chơi cùng, khiến hắn thực sự tức giận a.

"Ma ma, ta dùng lực đạo thế nào a? Đấm ma ma có thoải mái hay không?" Triệu Đống khoe thành tích nói.

"Thoải mái, ma ma thật sự thư thái, vẫn là đại tôn tử của ta hiếu thuận, sau này cùng tiểu thúc của ngươi cố gắng học một ít." Vì mặt mũi, Triệu lão ma chỉ lạnh lùng liếc Vương Xuân Hoa một chút rồi không nói cái gì nữa, con trai thứ ba của hắn đã căn dặn ngày hôm nay không thể nháo chuyện gì cả.

"Được rồi, ma ma." Triệu Đống không cam lòng không muốn trả lời, hắn sợ nhất đọc sách, nhìn thấy liền đau đầu, vì vậy Triệu lão ma lại dù yêu thương đại tôn tử cũng xa xa mới bằng con trai thứ ba của hắn, dưới cái nhìn của hắn, chỉ bằng này một đại tôn tử này còn kém con trai của hắn nhiều lắm.

"Nhìn xem tiểu thúc nhà ta thật là có khả năng a, sau này sống tốt còn không phải là tiểu thúc đến giúp sao, có người a, lại không có mệnh được hưởng cái phúc này, một ca nhi lại nói cái gì mà xuất đầu lộ diện theo người khác đến nói chuyện làm ăn với tửu lâu, nếu như Đại Hổ còn ở a, mới không thèm ca nhi không cần mặt mũi như vậy, may mà a ma nhà ta đã sớm thấu hiểu bộ mặt thật của ca nhi này mà sớm phân hắn ra ngoài, bằng không chẳng phải là làm hỏng mấy danh tiếng của tiểu thúc tử nhà ta sao." Vương Xuân Hoa đầy mặt ghét bỏ, nhìn thấy còn có người phụ họa hắn, mà Triệu lão ma cũng phá lệ hướng hắn lộ ra nụ cười, trong lòng khỏi nói đắc ý đến mức nào, hiện tại hắn thật sự muốn nhìn thấy bộ dáng hối hận cùng hâm mộ của tiện nhân Đường Xuân Minh kia.

"Hừ, ta đã nói hắn là tên khắc phu, còn là một cái sao chổi, sau khi phân ra ngoài Triệu gia thật sự là càng ngày càng tốt, bằng không nếu như làm lỡ tiền đồ của con trai thứ ba nhà ta, ta thật sự là muốn giết chết hắn." Triệu lão ma đầy mặt xem thường, hận hận nhổ một cục đờm lên trên đất.

Triệu lão tam vừa vặn vén rèm đi vào, liếc mắt liền thấy hành động của a mẫu, không vui nhíu nhíu mày. Triệu lão ma sau khi nhìn thấy con trai liền lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Bình Nguyên, không phải là ngươi ở bên ngoài chào hỏi khách khứa hay sao? Có chuyện gì muốn A mẫu làm sao?"

"Các vị, xin lỗi. A Mẫu, Trầm gia trên trấn trên phái người đến, A Mẫu đi ra giúp ta bắt chuyện một chút với Thẩm gia đi." Triệu Bình Xuyên có lễ xin lỗi các vị đang ngồi đây sao đó mới kéo a mẫu ra ngoài, dù là ai thấy đều phải khen một tiếng Triệu lão tam lễ phép, chẳng trách Triệu lão ma lại tận tâm tận lực bồi dưỡng hắn như vậy, nếu nói Triệu Đại Hổ a, thực sự là không có phúc khí mới mất mạng trong núi sâu như vậy, bằng không đợi thêm mấy tháng còn không phải là được hưởng phúc của đệ đệ. Tuy nói trước đó cùng Triệu lão tam cực khổ một chút, nhưng chờ đến khi Triệu lão tam thi đậu chẳng lẽ lại bạc đãi nhị ca này? (*Thực sự là vậy đó, thằng đó còn muốn cướp cả vợ nó mà, ahiuhiuhiu*)

Triệu lão ma vừa nghe nói là Trầm gia trấn trên con mắt đều sáng lên, những người khác đồng dạng như thế, nói tới người nhà này, người cả thôn Bình Sơn đều biết đến, đó là gia đình giàu có có tiếng trên trấn, mơ hồ nhớ tới, Trầm gia này có một ca nhi chưa xuất giá, vào lúc này lại tìm tới Triệu gia hắn là… Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Triệu Bình Xuyên càng ngày càng sáng

Triệu lão ma cũng là nghĩ như vậy, hắn vẫn bận tâm đến việc hôn nhân của lão tam, cũng mặc kệ là lão tam hay là tam thúc công, đều kiên trì chờ đến khi Triệu lão tam thi xong viện thí làm này mới làm quyết định, nếu như có đỗ trong tú tài vậy dĩ nhiên nhà đến hỏi cũng cao hơn một bậc, vạn nhất không được thì dựa vào Triệu lão tam tuổi nhỏ mà đã được đồng sinh người muốn đến làm thân cũng không quá kém. Bây giờ lão tam trúng tú tài, hắn thành a mẫu của tú tài, đối với vấn đề này đều tăng cao yêu cầu, nhà bình thường căn bản đều không thể lọt nỗi mắt xanh của hắn, hắn không thể cho Tam nhi tìm một ca nhi lỗ mãng như Vương Xuân Hoa, nhất định phải là ca nhi gia đình giàu có mới xứng với thân phận của Tam nhi.

Thẩm gia này chính là đại địa chủ, có mấy trăm mẫu ruộng tốt cũng có không ít cửa hàng, ca nhi gả tiến vào Triệu gia nhất định mang theo không ít đồ cưới, đến thời điểm những thứ đồ này còn không phải đều là của lão tam sao, mà lão tam hiếu thuận với hắn nhất, hắn cũng có thể trải qua tháng ngày có người hầu hạ.

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa Triệu gia, Lý Chính đang cùng tam thúc công đi ra ngênh đón một

đôi phu phu trung niên, hán tử trung niên thân thiện hướng về phía bọn họ chúc: "Chúc mừng chúc mừng Triệu gia sinh ra được một tú tài, ai là tú tài vậy? Sao không thấy bóng người?"

"Thẩm lão gia mau mau vào trong, Bình Nguyên nghe được có khách quý đến liền cố ý vào gọi a mẫu hắn đến tiếp ngài, nhìn, còn không phải đang đến sao." Tam thúc công cũng là người biết ăn nói, hôm nay đã cười đến miệng đều không đóng lại được, phu phu Thẩm gia giàu có đều tự mình đến đây thật sự là không thể nghi ngờ gì đã tăng thêm sĩ diện cho Triệu gia, nếu như chuyện tốt lại có thể thành đôi, thực sự là không gì tốt hơn.

Lý Chính âm thầm lắc đầu, Triệu gia như vậy trong lòng Lý Chính hắn cũng là ước ao, nhưng muốn hắn phải dựa vào Triệu gia thì hắn không làm được, hắn hy vọng vào hai đứa con trai của mình ba năm sau cũng có thể khiến cho hắn được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người như vậy, nghĩ đến Phu tử đánh giá với hai đứa con trai của hắn, Lý Chính không khỏi giương cao lồng ngực.

Hết chương 33

34. Chương 34: Dạy Đệ

Đường gia thôn Bình Sơn, người đang bận rộn trên đất ngẩng đầu liền nhìn thấy người đi về phía Triệu gia và bên phía Triệu gia kia truyền đến tiếng cười vui, lại so sánh với bên phía Đường gia kia, không khỏi quá đối lập.

Đại Sơn im lìm không nói tiếng nào ném một tảng đá đi, lại lấy ra một khối đá lớn, sau đó lại vứt đi, loại hoạt động này tuy rằng không quá mệt mỏi, nhưng mà rườm rà, cũng may mười đại hán tử đều không có ai làm biếng, một ngày chắc cũng đủ để thanh lý đi, phần dọn dẹp còn lại thì từ từ làm.

Những người khác thỉnh thoảng cũng sẽ ước ao Triệu gia, không nói cái khác, chỉ cần Triệu lão tam đỗ tú tài như vậy Triệu gia quanh năm suốt tháng có thể tiết kiệm được không ít tiền thuế má, còn không cần phục lao dịch. Có người đột nhiên nhắc đến, "Không phải Triệu gia vừa mới nộp bạc cho lao dịch sao? Đảo mắt Triệu lão tam liền đỗ tú tài, lẽ ra nhà bọn họ không cần phục lao dịch, các ngươi nói xem nhà bọn họ có đến nha môn đòi bạc lại hay không?"

Tuy nói là ước tình trạng như bây giờ của Triệu gia, nhưng mà nghe nói như vậy cũng có người cười ra tiếng, tính tình của Triệu lão ma trong thôn này thế nào ai cũng đều rõ ràng, rất có khả năng sẽ làm như vậy.

Đại Sơn ngẩng đầu nhìn về phương hướng Triệu gia, nhìn thấy Lý Phong vẫn đang im lặng làm việc ở bên cạnh, thấp giọng nói với hắn, "Này, Phong tiểu tử, ngươi nói xem Minh ca nhi nhìn thấy cảnh này có khó chịu trong lòng không? Sau này Triệu gia còn đến cửa bắt nạt hắn nữa hay không?"

Lý Phong cũng ngẩng đầu nheo mắt nhìn ra ngoài, ánh mắt kia, Đại Sơn không nói được cảm thụ như thế nào, luôn có cảm giác như Phong tiểu tử không giống như những hán tử trong thôn như bọn hắn liền nghe hắn nói, "Chỉ là một tú tài mà thôi."

Lời này lạnh đến nỗi khiến cho hai hàm răng của Đại Sơn đánh vào nhau, khẩu khí của hắn thật là lớn, đối với thôn dân như bọn họ mà nói, tú tài là người vô cùng có danh vọng địa vị, trong lòng càng thêm hoài nghi trước đây Phong tiểu tử làm chức gì, khí thế kia tuyệt đối còn lợi hại hơn so với Dư Mộ làm thiên tổng.

"Yên tâm, tú tài cũng không thể muốn làm gì thì làm, hơn nữa dù cho là làm quan cũng có thể bị tước quan thậm chí là đầu rơi xuống đất mà, huống hồ chỉ là một tú tài." Lại là thanh âm lạnh lùng.

Trong lòng Đại Sơn không khỏi tăng thêm vài phần kính nể đối với Phong tiểu tử, lòng lo lắng cho Minh ca nhi cũng bởi vì vậy mà giảm đi mấy phần, luôn cảm thấy, Phong tiểu tử có năng lực bảo vệ Minh ca nhi, hi vọng Triệu gia không tự mình chuốc lấy khổ cực chọc tới trên đầu Phong tiểu tử.

Ngoài miệng nói chuyện nhưng tay cũng không dừng lại, hai sọt đá đã chứa đầy đang chuẩn bị đưa đến chỗ chuyên môn để đá, ven đường Triệu Lục thúc vội vàng mang xe bò lại đây, các hán tử đang làm việc vui

mừng đến bắt chuyện, "Lục thúc lại tới nữa sao? Chúng ta đang chờ ngươi đấy." Bọn họ đều là đến làm việc vì tiền công, nhưng mà Triệu Lục thúc này thì lại kỳ lạ, không cần Minh ca nh trả tiền công cũng đến giúp đỡ, mỗi ngày sau khi trở về từ trấn trên liền vội vàng đánh xe lại đây, dùng xe bò chở đá đi, khiến cho những hán tử này đỡ tốn sức hơn nhiều.

Vốn thấy Triệu gia hôm nay rất náo nhiệt, còn cho rằng Lục thúc sẽ qua bên kia một chút, nhưng mà nhìn tình huống này thì cũng biết được Triệu Lục thúc căn bản ngay cả liếc mắt cũng không nhìn, sau khi trở lại liền trực tiếp đem xe qua. Oán hận của Lục thúc cùng Triệu gia những người trong thôn đều biết, dù sao có một cái mạng của Đại Liên trong đó, Lục thúc khó có thể bỏ xuống những ân oán này cũng là hợp tình hợp lý, không phải tất cả mọi người đều sẽ không coi trọng ca nhi nhà mình.

Triệu Lục thúc cười ha ha: "Ta đến có thể để cho các ngươi lười biếng đi, được rồi, xe đến rồi các ngươi mau chóng chất lên đi, ta kéo đi cho các ngươi."

"Ha ha, cảm ơn Lục thúc." Ở trước mặt Lục thúc, ai cũng không nhắc đến náo nhiệt của Triệu gia.

Bây giờ đã qua buổi trưa. Tuy rằng còn chưa đến mùa hè, nhưng mà từng người cũng đầu đầy mồ hôi. Có người lau mồ hôi trên đầu, hướng về phía sân nhìn một chút, vừa hay cửa viện được đẩy ra, lập tức vui vẻ nói, "Tên to con, bọn trẻ đưa thức ăn nước uống đến rồi."

Mọi người ngừng công việc trên tay lại, nhìn về phía cửa, Đại Mao nhà Đại Sơn đi đầu, mang một bình nước lớn, phía sau là Nhị Mao cùng tôn tử nhà Lục thúc tiểu Trụ hợp sức cùng mang một cái rổ lớn, bên trong nhất định là đồ ăn, nước là nặng nhất to nhất, vì vậy để cho đứa lớn nhất mang theo, phía sau, còn có một con chó màu vàng nâu trốn ra theo, đứng ở cửa kêu to hai tiếng, cuối cùng là một đứa bé ôm một con cọp vải đi ra, là tiểu ca nhi nhà Đường Xuân Minh.

Mấy đứa trẻ cùng một con chó đi về phía mọi người làm việc, Đường Xuân Minh đứng ở cửa cũng không tiến lên hỗ trợ, liền nhìn mấy đứa bé cố hết sức mang đồ, đi được một nửa, các hán tử đều bỏ việc trong tay xuống đi lại đón bọn chúng, trước tiên nhận lấy cái bình nước của Đại Mao, Đại Mao liền hướng về phía hán tử kia nói cảm ơn.

Mặc dù nói là chỉ trả tiền không có cơm tháng, nhưng mà lúc xế chiều, Đường Xuân Minh đều chuẩn bị bánh màn thầu cùng nước đưa tới, có lúc còn nấu chút canh xương, nhưng đồ này đều là hắn cùng Trương Tú và Vương Mạc làm, hán tử nhà Vương Mạc cùng làm ở đây, Lý Chính chọn người cũng không cần Đường Xuân Minh đề cập đến đều an bài hai hán tử nhà này vào, ai bảo ca nhi nhà bọn họ qua lại thân thiết với Minh ca nhi a, người bên ngoài cũng không nói cái gì.

Hán tử nhà Vương Mạc linh hoạt hơn Đại Sơn nhiều lắm, nhưng mà gặp Đường Xuân Minh vẫn là cười hì hì, nói cảm tạ Đường Xuân Minh đã chăm sóc ca nhi nhà hắn, khiến cho Đường Xuân Minh vô cùng vui vẻ.

Mấy đứa bé được rảnh tay liền hướng về phía mọi người cười hì hì, Đại Mao Nhị Mao đặc biệt hài lòng, bởi vì hai ngày nay Phong thúc thúc thả bọn họ chơi. Trước đây luyện võ cùng Dư Mộ thúc thúc, quá nửa đều là vừa học vừa chơi, nhưng mà Dư Mộ đi rồi liền đến phiên Lý Phong tiếp nhận, cuộc sống của bọn họ liền không dễ chịu, Phong thúc thúc lại không dễ nói chuyện như Dư Mộ, quy định thời gian trung bình phải đứng tấn là bao nhiêu, không được chút lười biếng nào. Đại Mao hiểu chuyện cắn răng kiên trì, nhưng mà Nhị Mao đã muốn lâm trận lùi bước, ban đầu Trương Tú cũng đau lòng Nhị Mao tuổi còn quá nhỏ để luyện võ, để Đại Sơn nói chuyện cùng Lý Phong một chút, nhưng mà đợi đến khi Đại Sơn đi tìm Lý Phong nói chuyện xong, kiên quyết đem Nhị Mao đưa đến chỗ của Lý Phong giao cho hắn quản giáo, sau khi bị Lý Phong quản giáo mấy bữa liền vô cùng hâm mộ A Lâm, tại sao Phong thúc thúc lại đối với A Lâm tốt như vậy nhưng đối với bọn họ lại hung như thế! Còn có con ngựa gỗ lớn mà Phong thúc thúc làm cho A Lâm bọn họ cũng muốn a, Phong thúc thúc quá bất công rồi!

Bây giờ thấy Lý Phong, thực sự là không khác gì chuột nhìn thấy mèo, mới vừa chơi xấu với cha bọn hắn, vừa thấy Lý Phong liền không còn âm thanh, ngoan ngoãn chào mọi người.

Đường Xuân Minh để cho mấy đứa bé ở bên ngoài, còn mình trở vào trong nhà, Trương Tú cùng Vương Mạc đều rửa sạch tay đem số bánh màn thầu còn lại xếp lên bàn, trực tiếp bắt đầu ăn, bọn họ ai cũng không đi về phía Triệu gia, vào lúc này đến Triệu gia tham gia trò vui chẳng khác nào là đâm vào trái tim của Minh

ca nhi. Nhưng mà Trầm phu lang kia, hán tử nhà hắn chính là Lý Chính nên đành hết cách rồi, nhưng mà Trầm phu lang ngược lại rất tốt, từ sáng sớm liền đến nhà ca nhi nhà mình đang mang thai trên trấn chơi.

Trương Tú đưa cho Đường Xuân Minh một cái bánh màn thầu, lại múc một chén canh để trước mặt hắn, "Vừa nãy mới ở cửa nhìn một cái, Triệu gia quả nhiên náo nhiệt, xe ngựa cũng có mấy cái liền. Ai, ta nói vẻ mặt của các ngươi là thế nào vậy, Triệu gia chính là Triệu gia, có quan hệ gì với ta, Triệu lão tam hắn dù đi thi đậu cử nhân ta cũng vẫn sẽ sống như vậy." Thấy bộ dáng hai người cẩn thận từng li từng tí một, Đường Xuân Minh vô tình phất tay một cái, hắn thật sự không để ở trong lòng, một tú tài mà thôi, lúc trước hắn tốt xấu gì cũng là tốt nghiệp tại trường đại học trọng điểm, đệ đệ hắn Xuân Vanh đọc sách cũng không tồi, không kém so với Triệu lão tam, cách làm người lại mạnh hơn hắn nhiều.

"Ngươi a, thật làm làm cho người khác không biết nói với ngươi thế nào cho tốt, ngươi xem đi, sau khi Triệu gia có một tú tài chiều gió trong thôn cũng phải thay đổi, sau này đôi ma sao Triệu gia kia còn không biết bôi đen danh tiếng của ngươi như thế nào nữa, tuy rằng chúng ta đều hiểu rõ bọn họ là hạng người nào, nhưng mà cũng khó tránh được có mấy người vì nịnh nọt Triệu lão ma mà giội nước bẩn lên người ngươi." Trương Tú lo lắng nói, không nghĩ tới Triệu lão tam thực sự thi đỗ, trước đó chịu thiệt thòi trên tay Minh ca nhi, lấy tính tình của Triệu lão ma sao có thể buông tha?

Đường Xuân Minh cười nhạo một tiếng nói, "Ta đóng kín cổng ở nhà trồng rau thì quản bọn họ nói cái gì, lại nói Triệu lão tam là người đọc sách nên đều sĩ diện hơn so với bất kì ai, các ngươi yên tâm, có hắn ở đôi ma sao này không dám làm gì đâu, bằng không chẳng phải là làm hỏng danh tiếng của người đọc sách sao, nhiều nhất cũng chỉ để bọn họ nói sướng mồm thôi." Những thứ này đối với Đường Xuân Minh thực sự mà nói là không đáng làm gì.

"Ngươi thực sự là hào phóng." Vương Mạc nói một câu, thấy Đường Xuân Minh thật sự không để ở trong lòng, nhưng mà như vậy cũng là tốt nhất, đỡ phải để trong lòng khiến cho thân thể không tốt.

Những người ngày nay làm còn chưa tản đi, Đường Xuân Vanh liền vội vã chạy tới thôn Bình Sơn, bọn họ ở học đường đương nhiên cũng biết được kết quả thi viện lần này, trấn Bình An này lần này có bảy, tám đồng sinh tham gia viện thí, nhưng mà cũng chỉ đỗ được hai tú tài, một người trong đó chính là Triệu Bình Sơn ở thôn Bình Sơn, Đường Xuân Vanh vừa nghe thấy liền sốt ruột, hắn quá rõ ràng cuộc phân tranh lúc đó của Triệu gia cùng ca ca, lần này Triệu gia lại có thể được như vậy không biết muốn bắt nạt ca ca đến mức nào nữa, vừa được nghỉ học hắn liền chạy về thôn Bình Sơn, nhờ người chuyển lời cho a mẫu, đêm nay hắn ở lại thôn Bình Sơn.

"Ca, ca, ngươi không sao chứ?" Đường Xuân Vanh chạy đến mồ hôi chảy ròng ròng vừa nhìn thấy Đường Xuân Minh liền vội vàng hỏi.

Đường Xuân Minh hắc tuyến, từng người từng người đừng có đem hắn là đồ sứ chạm vào liền vỡ nữa được không? Tức giận chọc chọc gáy của hắn nói: "Không phải là Triệu lão tam thi đỗ tú tài sao, ta còn chờ ba năm sau ngươi cũng thi đỗ tú tài trở về cho ta đây, thực sự là, tú tài có cái gì quá mức, nếu như ngươi thực sự lo lắng Triệu gia bắt nạt ngươi, tốt lắm, thi ra được cử nhân trở về vượt qua hắn."

Vương Mạc vì chăm sóc trẻ con nên phải về nhà, nhưng Trương Tú vẫn còn ở lại, vừa nghe được Đường Xuân Minh mạnh miệng, hắn liền cười lên tiếng.

Đường Xuân Vanh đỏ mặt, không không nghi ngờ gì mà bắt đầu cân nhắc trong lòng, thật sự muốn ép Triệu gia một đầu, phải thi cao hơn so với Triệu lão tam, liền quyết định càng thêm cố gắng hơn, dù thế nào cũng không thể thua loại người nhã nhặn bại hoại này được, Đường Xuân Vanh căn bản là xem thường Triệu lão tam: "Ca, ngươi chờ, ta thi được liền làm chỗ dựa cho ngươi!"

"Tốt, đây mới gọi là có chí khí, trước mắt những cái này đáng là gì, sau này chờ ngươi thi đỗ ra ngoài nhận thức liền mở rộng tầm mắt, loại tiểu nhân này căn bản không đáng để ngươi lãng phí quá nhiều tâm tư lên người hắn, nắm một cái liền được cả đám lớn." Đường Xuân Minh mở ra hình thức dạy đệ đệ.

Đường Xuân Vanh nghe được mơ hồ, không biết rõ ca ca nói tới cái gì, Đường Xuân Minh không ngừng cố gắng nói: "Ngươi nói Triệu lão tam tiểu nhân như vậy quan tâm nhất chính là cái gì? Lúc trước ta là dựa vào cái gì liền thoát khỏi quan hệ với Triệu gia được?"

"Danh tiếng?" Lần này Đường Xuân Vanh đã phản ứng lại được.

"Không sai, người như thế quan tâm nhất chính là mặt mũi, tuy rằng hiện tại hắn đỗ tú tài có người đồng ý cho hắn mặt mũi, nhưng đụng tới người như ta không quan tâm đến sĩ diện không cho hắn mặt mũi, Triệu lão tam hắn dám động ta? Xì, không phải ta xem thường hắn, nhưng mà dám uy hiếp hắn, hắn còn muốn tiếp tục đi lên con đường thi cử, vậy hắn liền không thể không bận tâm danh tiếng, không thể không ràng buộc nhà người nhà hắn, tốt xấu gì thì ta cũng nuôi nấng cốt nhục Triệu gia."

Đường Xuân Minh trực tiếp nói cho Đường Xuân Vanh, những người khác có lẽ sẽ có kiêng kị lưu lại một đường cho mình, nhưng mà với hắn mà nói, mặt mũi danh tiếng cái gì là cái không đáng giá nhất, càng để ý đến danh tiếng càng trói buộc tay chân mình, đương nhiên hắn tình nguyện người bên ngoài dùng vật như vậy đến ràng buộc chính bọn hắn, Đường Xuân Minh có thể không kiêng kị gì mà làm việc, ngược lại một ca nhi như hắn thì sợ cái gì chứ, cùng lắm thì thu thập đồ đạc rời đi.

"Ca..." Đường Xuân Vanh giống như rõ ràng cái gì, nhưng trong lòng lại có chút khổ sở, nếu không phải là hắn không có bản lĩnh bảo vệ được ca ca, ca ca cũng không cần tình nguyện làm hỏng danh tiếng cũng không muốn thỏa hiệp với người của Triệu gia a.

"Tuổi không lớn lắm liền cau mày, cẩn thận biến thành cái ông cụ non, suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, đến rồi thì an tâm ở lại, buổi tối làm món ngon cho ngươi, vừa hay buổi sáng nhờ Lục thúc mang theo chút thịt trở về." Đường Xuân Minh tức giận tuốt một cái tóc của đệ đệ lại giống như là đang bắt nạt hắn.

Đường Xuân Vanh thở phì phò đẩy bàn tay của hắn liền chạy, nếu không phải kiêng kỵ bụng ca lớn hắn đã phản kháng rồi, Trương Tú ở bên cạnh nhìn mà buồn cười, nói với Đường Xuân Minh một câu, không được bắt nạt đệ đệ như vậy.

Lúc này Đường Xuân Minh cũng không ý thức được lời này của hắn lại có ảnh hưởng sâu sắc đến nhân sinh quan của Đường Xuân Vanh, miễn cưỡng đem đệ đệ vốn tình tình thuần lương quẹo vào một con đường khác. Đường Xuân Vanh nhiều lần hỏi mình, uy hiếp của hắn là cái gì? Hắn không muốn trở thành người như Triệu lão tam, có thể không để ý đồ vật bên ngoài phù phiếm như vậy, nhưng là, người nhà, a mẫu cùng ca ca nhất định trở thành uy hiếp của hắn, như vậy, chỉ có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn mới có thể bảo hộ được uy hiếp của mình.

&&&

Huyện An Bình.

Ở trong huyện càng sớm nhận được kết quả của viện thí hơn so với trong trấn, Đằng Dục trở lại từ trấn cũng là người quan tâm đến thi viện, Trần chưởng quỹ trời vừa sáng liền biết được kết quả viện thí cùng danh sách tú tài, khi bọn họ nhìn thấy tên của ngươi đỗ liền sửng sốt, xoa xoa con mắt của chính mình, thật sự là không nhìn lầm.

Ngươi nói xem lần này thủ hoa thi viện là ai? Chính là thư sinh đã từng đến Thính Cảnh Các trước kia Đào công tử, lúc trước Trần chưởng quỹ chỉ là ôm ý nghĩ giăng lưới cũng như nâng cao danh tiếng của Thính Cảnh Các, không nghĩ tới thực sự bắt được con cá lớn, nghĩ đến biểu hiện quẫn bách mang theo ngượng ngùng của Đào công tử lúc đó, làm thế nào Trần chưởng quỹ cũng không nghĩ tới học vấn của hắn lại giỏi như vậy.

"Thiếu gia, ta tìm hiểu chỗ Đào công tử nghỉ ngơi rồi đưa lễ qua?" Trần chưởng quỹ đề nghị.

"Cũng được, nhưng mà không cần nhắc lại chuyện ban đầu, nhớ kỹ Thính Cảnh Các chúng ta không thể đem chuyện ban đầu coi như thi ân, phải nhớ, chúng ta chỉ là thương gia, một tay giao bạc một tay giao hàng, vì vậy chỉ là kết một cái thiện duyên, mặc kệ là người nào đều không nợ Thính Cảnh Các chúng ta cái gì cả." Đằng Dục nhắc Trần chưởng quỹ, đối với người đọc sách mà nói quan trong nhất chính là mặt mũi, để người ta biết Thính Cảnh Các bày ra chuyện thi ân giả này, chỉ sợ có thể rước lấy phiền phức cho người kia đồng thời cũng bất lợi đối với danh tiếng của Thính Cảnh Các.

"Vâng, thiếu gia, ta nhớ rồi." Trần chưởng quỹ lập tức căng thẳng trong lòng, hắn xác thực là có suy nghĩ như vậy, là bọn họ trợ giúp Đào công tử mới có thể có kết quả này, bằng không lấy tình trạng quẫn bách của Đào công tử chỉ sợ ngay cả thi viện cũng không tham gia được, nhưng mà như thiếu gia từng nói, nếu như Đào công tử thật sự chú ý đến bọn họ lấy chuyện ban đầu bắt bí lời của hắn chỉ sợ trong lòng sẽ ghi một bút cho Thính Cảnh Các, ngược lại sẽ mang đến tai họa.

Ngay cả Trần chưởng quỹ cũng chỉ giống như những người khác, chuẩn bị một bộ văn phòng tứ bảo cùng một số bạc đưa đến cửa Đào công tử, trong danh sách quà tặng cũng không tính là bất ngờ, nhưng mà Đào công tử sau khi xã giao xong liền muốn bái phỏng ông chủ của Thính Cảnh Các, biểu đạt lòng biết ơn của hắn.

&&&

Triệu gia, đám người nhiệt nhiệt nháo nháo tản đi, Triệu lão ma sai Vương Xuân Hoa dọn dẹp nhà, Vương Xuân Hoa cũng cười hì hì đồng ý, không hề có một chút không tình nguyện khi bị Triệu lão ma sai khiến như trước, xoay người liền đem con trai dụ dỗ đi bồi a ma đi, chính mình bấm tiểu ca nhi Triệu Mai một cái, để hắn nhanh chóng làm việc không cho phép lười biếng, mắng Triệu Mai một trận trong lòng mới thoải mái hơn một chút, bị Triệu lão ma đối xử như vậy không phải là không tức giận, nhưng mà vì muốn sống tốt qua ngày tháng sau này hắn nhất định phải nịnh Triệu lão ma thật tốt.

Chỉ tiếc số bạc bị Triệu lão ma đào đi, ngẫm lại trong lòng liền nhỏ máu.

Triệu Bình Xuyên tiễn khách mời cuối cùng mới trở về nhà, cùng Triệu lão ma thương lượng việc hôn nhân của hắn, hôm nay đôi phu phu đại hộ Trầm gia đến đây chúc mừng hắn, nhưng ý tứ thực tế đến Triệu lão ma cũng nhìn ra được, đây là muốn cho Triệu lão tam làm ca tế nhà bọn họ đây.

"Bình Xuyên, ngươi nghĩ thê nào? Bên phia tam thúc công nói như thế nào?" Triệu lão ma thấy con thứ ba đi vào không thể chờ được nữa hỏi, nếp nhăn trên khuôn mặt bị hắn chen thành một đóa hoa.

"Tam thúc công đương nhiên là nói suy nghĩ cẩn thận, " Triệu Bình Xuyên tự mình rót chén trà uống, ngày nay đều không có thời gian nghỉ một chút nào, cổ họng cũng nói khô rồi, "Nhưng mà, ta hình như cũng không nghe được ca nhi của Trầm gia ở trên trấn trên như thế nào."

Triệu Bình Xuyên cũng không giống Triệu lão ma cùng tam thúc công đều hận không thể lập tức đồng ý, chỉ lo kéo dài hôn sự này lại xảy ra biến hóa mất đi nhà tốt như Trầm gia, nhưng mà khoảng thời gian này Triệu Bình Xuyên ở lại phủ Định Châu, ăn ở phủ Định Châu, biết được sự phồn hoa của phủ Định Châu, lại thường xuyên đi lại với những con cháu xuất thân phú quý ở phủ Định Châu, tầm mắt đương nhiên rộng hơn, hóa ra mình vẫn là ếch ngồi đáy giếng, thế giới bên ngoài so với tưởng tượng của hắn còn lớn hơn nhiều, hắn sao có thể bị ràng buộc ở một nơi nhỏ như thế này, dù cho gia đình đại hộ Trầm gia này điều kiện dù tốt, dưới cái nhìn của hắn cũng chỉ là gia đình hơi giàu có, nhưng không hề có bối cảnh khác, đối với khoa cử của mình mới có tác dụng thực tế.

Hắn đã nói với tam thúc công rồi, hưng phấn trong lòng tam thúc công cũng lạnh xuống, dưới cái nhìn của hắn, sau này Tam thúc công chỉ sợ không chỉ là một tú tài như vậy, nếu đúng như Triệu lão tam nói, đại hộ Trầm gia đương nhiên không thể giúp cho Triệu lão tam đi lên con đường quan trường, hắn mới không để cho đại hộ Trầm gia làm trì hoãn con đường của Triệu lão tam.

"Cái này dễ thôi, " Triệu lão ma vỗ đùi nói, "Ngày mai a mẫu liền lên trấn nghe ngóng, còn có bà mối trên trấn nhất định sẽ biết tình huống ca nhi của Trầm gia, nếu như ca nhi nhà bọn họ không được, phi! Của hồi môn nhiều hơn nữa ta cũng không thèm!" Triệu lão ma đối với những người khác đều có thể tàn nhẫn, cầm bạc một chút cũng không nỡ dùng, nhưng hắn đối với con thứ ba của mình đó là tình yêu chân thành, làm gì có chuyện không cẩn thận, ngay cả bạc cũng đứng phía sau con trai của hắn.

"Vậy cũng được, a mẫu chờ ngày mai ngươi lên trấn hỏi chuyện, cả ngày hôm nay a mẫu cũng mệt mỏi rồi, nghỉ sớm một chút đi." Chính hắn cũng mệt mỏi, nhưng trên mặt một đều là biểu tình hiếu thuận suy nghĩ cho a mẫu.

"Vẫn là Tam nhi hiếu thuận, nào giống như hai ca ca bất tài của ngươi." Triệu lão ma kích động kéo tay con trai của hắn bắt đầu kể khổ, "Ngươi không biết khoảng thời gian ngươi không ở đây, tên sao chổi kia đã làm những cái gì, hiện tại cuối cùng ngươi cũng có thể thi đỗ tú tài, a mẫu đã có chỗ dựa, ngươi nhìn, ngày mai, không, ngày kia xem ta thu thập con tiện nhân kia thế nào!"

Ngày đó bị vạch trần giả bệnh trước mặt mọi người khiến cho Triệu lão ma mất hết mặt mũi, Triệu lão ma hoàn toàn trách tội trên người Đường Xuân Minh, nếu không phải tại tên sao chổi này, sao hắn có thể rơi xuống mức bị tiểu bối chế giễu như vậy, còn bị tam thúc công mắng một trận, bây giờ hắn đã là a mẫu của tú tài, ai dám cười hắn, ngay cả tam thúc công cũng không thể không kính trọng hắn, hừ!

Triệu lão ma muốn xả cơn giận này!

Triệu Bình Xuyên vừa nghe liền biết a mẫu nói tới ai, lông mày lập tức cau lên, không phải nói A Mẫu không cần tìm người kia gây phiền phức sao? Trong lòng hắn cũng rõ ràng, việc này chỉ sợ là a mẫu mình tới tìm đối phương, phải biết trước kia a mẫu bắt nạt người khác quen rồi, hiện tại để hắn cúi đầu chịu thua sao có thể có thể nuốt được cơn giận này.

Nghĩ tới đây không khỏi oán giận A Mẫu không hiểu chuyện, mỗi lần đều phải để hắn cản, a mẫu như vậy sao có thể khiến hắn an tâm đưa ra ngoài?

"A Mẫu, " Triệu Bình Xuyên nhẫn nhịn hỏi, "Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Như thế rất tốt, Triệu lão ma rốt cục chờ được cơ hội kể ra mọi chuyện, một phát liền đem những chuyện mà hắn tự cho là Đường Xuân Minh làm không biết xấu hổ kể từ đầu đến đuôi, cái gì mà câu dẫn hán tử giúp hắn trồng trọt, còn cám dỗ chưởng quỹ tửu lâu ở trên trấn, bằng không người ta dựa vào cái gì tốn nhiều bạc như vậy mua rau của hắn, hiện tại lại thêm một nhóm hán tử ra vào sân nhà hắn, quả thực đem bộ mặt của ca nhi đều làm mất hết rồi, tiện nhân không có mặt mũi như vậy nên nhét vào lồng heo.

Ở trước mặt con trai của mình, Triệu lão ma mắng thật sảng khoái.

Triệu Bình Xuyên vừa nghe trán càng ngày càng nhăn lại, hết ngày sự kiên nhẫn của hắn cũng đã dùng hết, chẳng trách tam thúc công không ngừng nhắc nhở hắn khuyên a mẫu mấy câu, hóa ra là vì việc này. Hảo cảm của hắn đối với ca sao Đường Xuân Minh này đã sớm từ thất vọng đến chán ghét, nếu như không phải tại Đường Xuân Minh, tại sao người trong thôn có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, khiến cho hắn không thể không đến trấn trên trước thời gian.

Bây giờ nghe được Đường Xuân Minh suốt ngày giao thiệp với hán tử trong thôn, ác cảm trong lòng càng sâu thêm một tầng, nhưng mà khiến cho hắn thất vọng chính là, Đường Xuân Minh lại thật sự đem những ngày tháng qua sống rất tốt, còn bám được vào tửu lâu Cẩm Ký trên trấn. Hắn không giống như Triệu lão ma nghĩ Đường Xuân Minh cám dỗ chưởng quỹ mới được lợi như vậy, hắn đã đi qua Cẩm Ký, được tính là tửu lâu ngon nhất trên trấn, chưởng quỹ kia sao có thể bị một ca nhi nông thôn hấp dẫn đến mức bỏ bạc ra, nghĩ tới, sau khi trở về liền nghe được bạn học cùng trường nói hình như món ăn của Cẩm Ký tốt hơn trước kia nhiều, nói ngày nào đó mời hắn đến tửu lâu kia ăn, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không đem chuyện này có liên hệ gì đến Đường Xuân Minh, nhưng cũng sẽ không đồng ý với a mẫu mình.

Hắn vốn muốn nhìn tình cảnh Đường Xuân Minh không sống được qua ngày nữa mà đến cầu bọn họ, nhưng không như mong muốn.

Đối với lời Triệu lão ma nói Đường Xuân Minh lấy được bạc từ trên tay Triệu Đại Hổ, Triệu Bình Xuyên cũng là không quá tin tưởng, Triệu Đại Hổ như thế nào, Triệu Bình Xuyên tự nhận sẽ không nhìn nhầm, hai ca ca hắn, một người vừa ngu vừa lười, một người lại thành thật trung hậu, đối với A Mẫu vô cùng hiếu thuận, đối với đệ đệ là hắn cũng thực sự là quan tâm chăm sóc, nhưng mà vì một ít chuyện Triệu Bình Xuyên luôn luôn không ưa người ca ca thô tục này, đối với A Mẫu không ngừng đòi ngân lượng từ Triệu Đại Hổ cũng mắt nhắm mắt mở, trước mắt bọn họ gian khổ một ít, sau này còn không phải là muốn dựa vào hắn sao?

Hắn rõ ràng a mẫu chỉ là đỏ mắt số bạc kia thôi.

"Được rồi, A Mẫu, " Triệu Bình Xuyên không nhịn được mở miệng, "Tam thúc công không phải sớm nói ngươi không cần quản đến chuyện nhà hắn sao, sao ngươi không chịu nghe a, đại ca sao cũng là, sau này a mẫu ít quan tâm đến chuyện của hắn, người kia đã sớm phân ra không có liên quan đến chúng ta, bây giờ ngươi nháo đến cửa không phải là để người ta bàn tán sao? Không phải nói Triệu gia ta còn không tha một ca nhi hán tử đã chết rồi? A Mẫu, ngươi có biết hay không bây giờ có bao nhiêu người đỏ mắt nhà chúng ta?"

"Con trai của ta bây giờ đã là tú tài, ta sợ hắn làm chi?" Triệu lão ma hét ầm lên, để hắn cúi đầu trước tiện nhân kia, đời sau cũng không thể.

"Vâng, ngươi không sợ, nhưng con trai của ngươi sợ, được chưa, " Triệu Bình Xuyên biết mình không có cách nào thay đổi được ý nghĩ của a mẫu, chỉ đành uy hiếp, "Ta sợ gánh vác danh tiếng bức tử ca sao, đến

lúc đó ngay cả công danh tú tài cũng không gánh được, ta cầu ngài, sau này ta còn phải tiếp tục thi công danh, ta có thể nào vì một ca nhi không biết vô liêm sỉ như vậy mà bị phá hủy tiền đồ? Sau này a mẫu muốn theo ta vào thành làm lão thái thái, ngày tháng sau sẽ càng tốt, A Mẫu nếu như kiên quyết tìm người kia tính sổ, tốt lắm, sau này ta liền trực tiếp ở nông thôn đi, khỏi phải đi thi, đỡ phải phí công một hồi cuối cùng lại không được kết quả tốt."

"Không thể nào? Một tên tiện nhân như hắn lại có thể phá hủy tiền đồ của con trai ta? Xem ta có giết chết hắn không!" Ánh mắt oán hận, giống như Đường Xuân Minh thật trì hoãn tiền đồ của con trai hắn vậy. Dù cho bây giờ Đường Xuân Minh thay đổi rất nhiều, nhưng trong lòng Triệu lão ma,vẫn còn là ca nhi mặc hắn bắt nạt như trước, vì vậy hiện tại càng thoát ly khống chế của hắn càng khiến hắn tức giận.

"Nếu như sau này ta có thể một tay che trời ở huyện An Bình, tùy tiện ngươi đối phó với hắn thế nào cũng được, nhưng trước lúc này không được." Triệu Bình Xuyên nói, đồng thời lại cho A Mẫu hi vọng, Triệu Bình Xuyên dã tâm bừng bừng, không cho là ngày kia sẽ không đến, tú tài, cử nhân, tiến sĩ, ở trước mặt hắn đều là một con đường bằng phẳng, hắn không cần vì người không quá quan trọng như vậy phá hủy tiền đồ của mình.

"Được, " Triệu lão ma không thể không nuốt xuống cơn giận này đồng ý, "A Mẫu chờ một ngày kia!" Hắn không tha cho con tiện nhân kia.

Triệu Bình Xuyên tuy rằng ghét bỏ a mẫu mình thô tục, nhưng cũng không phải một chút hiếu tâm đều không có, ít nhất dưới tình huống không uy hiếp đến lợi ích của hắn. Hắn biết mình có thể thi đậu tú tài đều là công lao của a mẫu,nếu như không có a mẫu, sau khi cha mất hắn không thể có nhiều tiền bạc phục vụ cho việc ăn học của hắn như vậy.Vì vậy, vì có thể để cho a mẫu thư thái một chút, hắn đang suy nghĩ có nên lên trấn tình hiểu tình huống của đông gia tửu lâu Cẩm Ký một chút hay không, nếu như có thể đứt đoạn con đường tài lộ của người kia…

Dưới cửa sổ một bóng chậm rì rì đi ra ngoài, sau khi cách xa bóng đen mới đứng thẳng lưng, thở dài một hơi. Từ xưa đến nay hắn đều biết tam đệ không muốn nhìn mình cùng Đại Hổ, ngay cả trong lòng a mẫu cũng chỉ có một đứa con trai là tam đệ, đem mình cùng Đại Hổ đều coi là không có chuyện gì to tát cả, Đại Hổ chết a mẫu cũng không rơi một giọt mắt thật lòng nào.

Danh tiếng? A, Triệu Đại Ngưu cười khẽ, Triệu Bình Xuyên hắn không chỉ sợ bị danh tiếng nào không tốt sao, ngày tốt của Triệu Đại Ngưu hắn đến rồi, Triệu Bình Xuyên đừng hòng thoát khỏi đại ca là hắn này, bằng không hắn sẽ khiến cho danh tiếng của hắn hỏng bét!

Bạc, cái gì cũng không quan trọng bằng bạc! Nghĩ đến những lễ vật mà người mang đến cửa kia, ánh mắt của Triệu Đại Ngưu lóe lên vẻ tham lam.

&&&

Đường Xuân Vanh hai ngày nay đều ở bên phía ca ca, thấy sau khi khách khứa đến Triệu gia về, Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa cũng không có tới cửa làm ầm ĩ, trong lòng cũng yên ổn hơn rất nhiều, xem ra quả nhiên giống như ca ca nói, Triệu lão tam có thể ràng buộc được những người ác độc kia. Nhưng mà hắn cũng hiểu được ràng buộc này chỉ là tạm thời, có người chính là chó không thể không ăn cứt, ba năm sau, hắn nhất định phải thi được vị trí cao hơn Triệu lão tam!

Đối với chuyện Minh ca nhi làm ăn buôn bán với tửu lâu, Đường Xuân Vanh vô cùng cao hứng, tháng ngày này ca ca càng trải qua thoải mái hắn càng yên tâm, ca ca nói trên tay hắn có giống tốt, có khả năng có được sản lượng cao trước kia nếu như năm nay thu hoạch tốt, sang năm hắn sẽ cho a mẫu một ít giống, Đường Xuân Vanh nghe xong càng cao hứng hơn, bây giờ ca ca đang cố gắng cải thiện quan hệ cùng a mẫu, hắn thực sự rất vui vẻ.

Đường Xuân Vanh đi rồi, một số người muốn xem náo nhiệt trong thôn liền thất vọng. Ngày đó Triệu lão ma thả ra lời hung ác đương nhiên sẽ có người truyền đi, một số người đỏ mắt vì Đường Xuân Minh kiếm được tiền đương nhiên cũng không ưa gì hắn nên muốn xem người tìm hắn gây phiền phức, nhưng đợi mấy ngày cũng không thấy động tĩnh, Triệu lão ma hiếm khi ra ngoài lại chạy lên trấn trên một chuyến, nhưng mà đều là dựa vào hai chân mà đi, Triệu Lục thúc làm sao lại để hắn lên xe bò, dù cho tam thúc công đến cũng đều là vô dụng.

Hắn giống như Đường Xuân Minh, cũng không bao giờ muốn mượn Triệu lão tam mà phát tài, hận không thể cách những người này càng xa càng tốt, đỡ phải nghĩ đến cừu hận năm xưa.

Mà tam thúc công thấy Triệu lão ma quả nhiên không gây sự nữa, trong lòng đối với Triệu Bình Xuyên nghe lời càng cảm thấy hài lòng, hết sức nâng cao danh tiếng của Triệu Bình Xuyên ở trong thôn cùng những vùng xung quanh.

Dưới tình huống một nhóm người ngồi xem kịch vui đều cảm thấy thất vọng, tường vây mới nhà Đường Xuân Minh đã được xây xong, dùng đất cùng đá tạo thành, đồng thời, Đường Xuân Minh còn nhờ người cắm những cục đá có phần góc nhọc trên trên đầu tường, để phòng ngừa có người leo tường bò vào. Dù gì cùng là Đường Xuân Minh ra tiền, hắn nói thế nào thì người ta làm như vậy, làm thêm cái này nữa lại được thêm một ngày tiền công a.

Ngày cuối cùng, bọn họ còn mượn bò nhà Triệu Lục thúc cùng la bên nhà Lý Chính, đem tường cẩn thận mà cày sâu thêm một lần. Cuối cùng lúc phát tiền công, Đường Xuân Minh mời những người này ăn một bữa ăn, ăn đến từng người từng người đều cảm thấy hài lòng, mà danh tiếng tay nghề nấu ăn của Đường Xuân Minh tốt lắm cũng được lưu truyền trong thôn.

Sân mới xây xong, làm một cánh cửa liên kết với sân cũ, không cần ra khỏi cổng liền có thể qua được. Sân mới càng rộng rãi hơn, ba đứa bé cùng với tiểu Trụ gần đây được thêm vào cũng thường mang theo Tiểu Hoa chơi đuổi bắt ở chỗ này, Đường Xuân Minh cũng không ngăn cản, để cho bọn chúng rèn luyện thân thể. Hắn cũng thường đến sân mới một chút, vốn nơi hắn có thể đến cũng có hạn, không thể vác cái bụng này mà đi lại khắp nơi trong thôn, chỉ có thể ủy khuất ở nhà, tự mình cũng cảm thấy thương mình, giờ thì hay rồi, nơi lớn như vậy đều thuộc về mình, Đường Xuân Minh không khỏi có thêm cảm giác thành công trong lòng.

Có sân mới, kế hoạch đào giếng lấy nước của Đường Xuân Minh cũng được bắt đầu, bằng không sau này muốn tưới nước trong sân, hắn thực sự không tiện để Đại Sơn làm sức lao động miễn phí của hắn, đưa tiền công Trương Tú cũng sẽ không muốn, vì vậy đành phải làm vậy.

Lúc này tâm điểm chú ý của mọi người đều đặt lên người Triệu gia, Đường Xuân Minh nhanh chóng nhờ Lý Chính tìm người đến xem, tính toán mạch nước ngầm rồi đào lên, đóng cửa viện lại không ai biết bọn họ đang làm gì, chờ đến khi tin tức Triệu gia muốn kết thân với gia đình giàu có trên trấn truyền ra, Đường Xuân Minh đã đào xong giếng, nhìn dòng nước mát mẻ trong lòng dưới giếng, Đường Xuân Minh vui cười hớn hở nở nụ cười.

35. Chương 35: Làm Mai

Sân mới xây có chuồng gà cùng dê, Đường Xuân Minh chuyên môn tìm hai chỗ để nuôi gà cùng dê đem năm mươi con gà cùng ba con dê đều mang qua, trời càng nóng thì mùi càng nặng, nếu tiếp tục ở trong sân cũ thì thực sự là khổ cực, mà trong sân cũ, Đường Xuân Minh chuẩn bị gieo mấy cây ăn quả cùng một giàn nho, đợi đến khi mùa hè vừa ngồi dưới giàn nho hóng gió vừa ăn nho, mùi vị đó, chà chà, khiến cho Đường Xuân Minh hận không thể để cho thời gian trôi nhanh hơn nữa.

Nhưng mà an toàn cũng rất quan trọng, Đường Xuân Minh dùng quan hệ của mình nhờ người tìm đến chó tốt, lần này Triệu Lục thúc giúp hắn tìm hai con chó con, hắn thường chạy đến trấn trên nên quen biết nhiều, sau khi nghe ngóng một hồi liền biết được có hộ gia đình nuôi chó nào có chó con mới sinh hay không, gia đình bình thường ai lại muốn giữ nhiều chó như vậy, không có lương thực để nuôi chúng nó, vì vậy hầu hết đều là tặng người.

Hai con chó con, một con toàn đen, đương nhiên bị mấy đứa bé theo truyền thống của Tiểu Hoa nhất trí gọi là Tiểu Hắc, còn một con khác lại khác phiền phức, cái này cũng là một con chó con có hai màu lông giao nhau, danh tự Tiểu Hoa này đã có chủ nhân, cho nên gọi thế nào mới tốt. Mấy đứa bé tên gì cũng nghĩ

đến, cuối cùng không quyết định được liền hỏi Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh vừa nhìn thấy trên đầu con chó thứ hai này có một nhúm ngốc mao, liền quyết định gọi là Tiểu Ngốc.

Sau khi hai con chó đến, Tiểu Hoa đã thoát khỏi phạm trù chó con từ lâu liền oai phong lẫm liệt dương dương tự đắc, đuôi không ngừng vểnh cao, nó đã quang vinh thăng cấp làm cẩu lão đại rồi, phía dưới còn có hai tiểu đệ, Đường Xuân Minh chủ nhân nói hai con chó con này sau này liền giao cho hắn quản, Tiểu Hoa có thể nói là vô cùng tận chức với hai con chó con này.

Điển hình nhất là chuyện, còn không đến phiên Đường Xuân Minh đến huấn luyện hai con chó con, chúng nó cũng đã phi thường tự giác đi theo phía sau Tiểu Hoa đến nơi đã chỉ định để giải quyết vấn đề sinh lý, đó là một cái hố Đường Xuân Minh chuyên đào cho Tiểu Hoa, phía trên dùng một miếng gỗ, trên đó đào một cái lỗ, Đường Xuân Minh sẽ đinh kỳ dội nước vào.

Lần thứ nhất nhìn thấy Tiểu Ngốc lảo đảo theo sát phía sau Tiểu Hoa cùng Tiểu Hắc giải quyết vấn đề sinh lý, Trương Tú cùng Vương Mạc đều cười cong eo, thực sự là Đường Xuân Minh vô ý hay tên Tiểu Ngốc quá hình tượng, con chó con tròn vo ngây thơ thực sự rất đáng yêu, rõ ràng lớn như Tiểu Hắc, nhưng mà ngay cả bước đi đều không bình thường, thường thường đi một chút lại té chổng bốn chân lên trời, Tiểu Hoa cùng Tiểu Hắc xoay người lại dùng miệng cho nó củng lên, nó còn mê hoặc kêu một tiếng.

"Ta thấy đều là do tên ngươi lấy không tốt, tên gì không lấy lại đi gọi là Tiểu Ngốc, bây giờ thì cứ ngơ ngơ ngác ngác thế này." Trương Tú vừa cười đau bụng vừa nói.

"Ai yêu, Lục thúc đến cùng là từ chỗ nào kiếm được cho ngươi con chó như vậy, thực sự là một tên hề." Vương Mạc cũng cười nói.

"Ta nào có biết, " Đường Xuân Minh nhún nhún vai, "Chờ đến khi lớn hơn sẽ tốt hơn chút đi, nhìn Tiểu Hoa hiện tại đều cao hơn nhiều, hai ngày trước còn bắt được con chuột đấy." Nuôi lớn như vậy cuối cùng cũng coi như có chút công dụng rồi, Đường Xuân Minh hồn nhiên không cảm thấy bắt chó đi cày là quản việc không đâu.

Đương nhiên lúc Tiểu Ngốc được ôm đến hắn đã biết Tiểu Ngốc có vấn đề, một chân đằng sau hình như ngắn hơn một chút, nhưng mà không lưu ý xem thì sẽ không chú ý tới, chủ nhân của con chó này vốn muốn ném đi, Triệu Lục thúc nghĩ thầm trước tiên ôm trở về để Minh ca nhi nhìn chút, nếu như không vừa ý thì vứt liền được. Sau khi Đường Xuân Minh nhìn thấy không có bất kỳ ý kiến gì liền cho nó ở lại, con chó như vậy nếu ném đi căn bản không sống nổi, đến cùng không đành lòng, cũng muốn nhìn một chút nước suối trong không gian này có tác dụng gì với con chó này hay không.

Hiệu quả còn chưa thấy, nhưng mà bởi vì Tiểu Ngốc mà có nhiều hơn rất nhiều lạc thú, Đường Xuân Minh liền cảm thấy nuôi Tiểu Ngốc vẫn là đáng giá.

Năm mươi con gà ban đầu đều sống, bây giờ cũng đã thành gà lớn rồi, sau khi chuồng gà mới được dựng xong, Đường Xuân Minh lại bắt thêm năm mươi con gà con về, chuồng dê cũng nhiều thêm mười con dê nhỏ cùng hai con dê mẹ, con dê vốn đã sắp hết sữa kia lại lai giống sinh ra được một con dê con.

Đương nhiên quy mô Đường Xuân Minh muốn hoàn toàn không phải như bây giờ, nhưng mà hiện tại bản thân lại thiếu kinh nghiệm, thứ hai cũng cần phải có thời gian thích ứng cho người trong thôn, chờ sau này Đường Xuân Minh lại mở rộng quy mô lớn, bọn họ sẽ tự tìm được nguyên nhân, kinh nghiệm nuôi trồng chính là từng bước tích lũy thành.

Còn sót lại hơn ba mẫu, Đường Xuân Minh vốn là muốn mời người trồng rau toàn bộ, nhưng mà có Trương Tú, Vương Mạc cùng Trầm phu lang giúp đỡ, thêm vào Triệu Lục thúc rảnh rỗi cũng lại đây một chuyến, căn bản không cần Đường Xuân Minh mời người khác, một ngày mấy người này liền giúp hắn gieo toàn bộ rau, tốc độ làm việc không kém hán tử nhà bọn họ chút nào. Mấy người này căn bản không muốn tiền công của Đường Xuân Minh, hắn chỉ đành làm bữa cơm phong phú báo đáp lại bọn họ.

Nhưng mà chuyện trong nhà càng ngày càng nhiều, không mời người hỗ trợ dựa vào một mình hắn làm cũng không được, phương châm của Đường Xuân Minh là sống những ngày tháng hưởng thụ an nhàn tốt đẹp, không phải là vì trải qua ngày thật tốt mà đem mình mệt gần chết, vậy thì cái được không đủ bù cái mất. Nhưng mà giai đoạn này Đường Xuân Minh còn đang do dự, không vì những thứ khác, chỉ vì hiện tại cách

hắn cho gà cho dê ăn cùng tưới rau đều không thể minh bạch, để người trong thôn thấy sẽ mắng hắn chà đạp lương thực.

"Ngươi là nói, Triệu gia muốn kết thân cùng đại hộ trên trấn?" Mấy ngày nay Đường Xuân Minh bận bịu đến xoay quanh mấy chuyện cho gà ăn nuôi dê trồng rau một khắc không rảnh rỗi, hoàn toàn đem chuyện của Triệu gia ném ra sau đầu, cái gì tú tài hay không tú tài, không quan trọng bằng chuyện mình kiếm bạc a? Hiện tại hắn bất ngờ nghe Trầm phu lang nhắc đến tin tức mới trong thôn.

Bởi vì Triệu lão tam là một trong hai người duy nhất thi đỗ tú tài của toàn bộ trấn, vì vậy nổi tiếng hơn không ít, ngay cả Trầm phu lang đến nhà ca tế ở trấn trên cũng sẽ nghe nhắc đến Triệu tú tài tuổi trẻ tài cao, còn nói đại hộ Trầm gia đã chọn trúng hắn làm ca tế, đồng dạng, trong thôn cũng truyền ra như vậy.

Có người nói, trước đó Triệu lão ma đặc biệt chạy đến trên trấn, chính là vì tìm hiểu tình huống ca nhi đại hộ Trầm gia, vì vậy, chuyện kết thân này tám chín phần mười là sự thật.

Mấy ngày trước bận bịu đến đau người, hiện tại Đường Xuân Minh nửa nằm ở đó cũng không muốn nhúc nhích, nghe được Trầm phu lang nói chuyện, hứng thú của mấy đứa bé đối với sân mới cùng hai con chó con vẫn chưa giảm bớt, ở bên kia chơi đến điên rồi, Đường Xuân Minh cũng để bọn nó chơi, trẻ con có đứa nào là không đùa nghịch, hơn nữa còn có Lý Phong này có thể quản thúc bọn chúng.

Lòng bát quái của Đường Xuân Minh cũng phát tác, trong lòng cùng tò mò về gia đình kết thân với Triệu lão tam, rốt cuộc là nhà ai không có mắt coi trọng tên ngụy quân tử chỉ có bề ngoài như vậy?" Đại hộ Trầm gia này rốt cuộc là nhà thế nào a? Còn có tiểu ca nhi nhà hắn coi trọng Triệu lão tam?"

"Nghe nói ngày đó đến chúc mừng Triệu gia có hai phu phu Trầm gia, nhưng mà ta ở trên trấn đúng là nghe được một tin, tiểu ca nhi muốn làm thân kia không phải là con ruột mà Trầm phu lang kia sinh, mà là một ngoại thất sinh ra trước kia Trầm gia nuôi ở bên ngoài, ngoại thất kia đã sớm không còn, tiểu ca nhi này liền bị Trầm đại hộ ôm trở về, nói là nuôi bên người phu lang nhà hắn, nhưng mà ca nhi nhà ta cũng nói, hắn gả đến trấn trên mấy năm rồi cũng không thấy được Trầm phu lang kia mang theo tiểu ca nhi mang ra ngoài, hiện tại cũng không biết lớn lên có bộ dạng thế nào nữa, xì." Trầm phu lang cười nhạo một tiếng, ý trong này khiến cho Đường Xuân Minh cân nhắc một hồi lâu.

Trong này, có xem thường đối với Trầm đại hộ nuôi ngoại thất ở bên ngoài đi, còn có ý tứ không rõ với cách làm của phu lang Trầm đại hộ đi, có thể có đồng tình, có thể còn có xem thường, một tiểu ca nhi như vậy lại chưa từng mang ra ngoài lần nào, lại không phải là tiểu ca nhi nuôi ở trong khuê phòng của các gia đình quan lại, chỉ là một trấn mà thôi, có thể tưởng tượng được tiểu ca nhi như vậy tuyệt đối không được nuôi nên hồn.

Đây vẫn là lần đầu Đường Xuân Minh biết được thế giới này cũng có chuyện hán tử có thể thu nạp tiểu thất, nói vậy này phu lang Trầm đại hộ cũng là người lợi hại, làm cho hán tử của mình năm đó chỉ có thể lén lút nuôi tiểu thất ở bên ngoài mà không dám mang về nhà, có thể coi là người thế nào, còn không phải không quản được nửa người dưới của hán tử nhà mình, lại kiếm con riêng về coi như là nhắc nhở tội mà hán tử nhà hắn đã từng làm, coi như có tiền nhưng những ngày tháng này cũng đủ mệt.

Nếu như sau này nam nhân của hắn dám phạm phải sai lầm, hừ hừ, Đường Xuân Minh dám cam đoan có thể khiến cho hắn không dùng được cái vật phạm sai lầm kia, sau đó đem hắn đuổi ra khỏi cửa. Nhưng mà nghĩ đến chuyện này, trong đầu Đường Xuân Minh lóe qua một bóng người, người kia... Hẳn là sẽ không phạm sai lầm đúng không, nếu như thật sự có, hắn tay nhỏ chân nhỏ, thật sự là đánh không lại người ta a, nếu không, suy nghĩ một chút nữa? (Em đúng là nghĩ nhiều quá =))))

" Triệu lão tam thật sự đồng ý hôn sự này? Tình nguyện cưới tiểu ca nhi như vậy?" Đường Xuân Minh đang suy nghĩ Triệu lão tam đến cùng là muốn bạc hay là mặt mũi, Trầm đại hộ nếu muốn lôi kéo một tú tài, nói vậy hồi môn nói cũng sẽ không quá keo kiệt khiến cho cọc hộ sự này quá khó coi, nhưng mà ngay cả Trầm phu lang đều biết tiểu ca nhi này là ngoại thất để lại, nói thế nào đều là có chỗ không tốt về danh tiếng đi, Triệu lão tam chú trọng bề ngoài sẽ đồng ý sao?

"Ta đây không biết, nhưng mà ngay cả ca nhi nhà ta ở trên trấn đều nói hai nhà sắp kết thân, nghe nói của hồi môn của tiểu ca nhi là một tòa trạch viện trên trấn, sau này tiểu phu phu hai người có thể ở trên trấn, nói cái gì mà để Triệu tú tài chuyên tâm đọc sách. Lời như vậy khẳng định là Trầm đại hộ truyền ra,

bằng không sao lại cẩn thận như vậu." Trầm phu lang cũng không hiểu đến căn nguyên, đành tự mình đoán, "Nhưng mà nghe được trước khi có chuyện này truyền ra, đúng là có không ít bà mai đến Triệu gia làm mai, hai ngày này lại không thấy."

Bên này bọn họ nói đến chuyện hôn nhân của Triệu lão tam, trên trấn, Triệu Bình Xuyên mời đồng học đi uống rượu, cũng vì việc này bó tay toàn tập, trong lòng vừa có chút đắc ý, nhưng mà không kiên nhẫn với cách làm của Trầm gia, hắn còn chưa đồng ý đây, Trầm gia này sao liền tung tin đến cả thôn đều biết vậy.

Hôm nay gặp đồng học, mỗi người đều chúc mừng hắn, nói là khi nào thì được uống rượu mừng của hắn đây, lúc này hắn mới biết mình đã trở thành ca tế tương lai của Trầm gia trong miệng những người khác, Triệu Bình Xuyên luôn luôn thích nắm mọi thứ trong tay mình, liền không thích cách làm của Trầm gia.

Nơi hắn mời khách chính là tửu lâu Cẩm Ký, cùng ba đồng học liền muốn một nhã gian trên lầu, sau khi tiến vào Triệu Bình Xuyên liền không kiên nhẫn kể lại mọi chuyện một lần, nói cái này đều là do Trầm gia tự chủ trương, nhà hắn vẫn còn chưa nói đồng ý hay không, bây giờ nhìn lại việc hôn nhân này càng không được. Trước đó a mẫu đã lên trấn tìm hiểu qua nhưng lại không tìm hiểu được tình huống của ca nhi này, có người nói vẫn là nuôi trong nhà rất ít đi ra ngoài, hơn nữa còn có tri thức hiểu lễ nghĩa, những điều kiện sau đều rất phù hợp với yêu cầu của Triệu Bình Xuyên, dưới cái nhìn của hắn, ca nhi nên đều như vậy, mà không phải là xuất đầu lộ diện giống như hán tử, ca nhi nhà hắn chỉ cần ở nhà hiếu thuận cha mẫu cùng hầu hạ hán tử của mình thật tốt, chuyện bên ngoài không nên hỏi đến, bằng không chẳng phải là ném mặt của hán tử nhà mình đi hay sao, từ khi có ví dụ như Đường Xuân Minh, đối với ca nhi mình muốn cưới hắn càng ngày càng yêu cầu nghiêm khắc hơn.

"Nếu là ta a, điều này cũng không có gì không tốt, nếu không phải là Bình Xuyên ngươi tuổi còn trẻ đã dỗ tú tài, Trầm gia chính là để ý đến tiền đồ của ngươi nên mới muốn gả ca nhi nhà họ cho ngươi, muốn cho ngươi dẫn dắt Trầm gia bọn họ. Cứ như vậy, Trầm gia này chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi, vì vậy trước hết cưới đã, sau đó nếu thực sự là không hợp ý, bỏ hoặc là lại nạp thêm người vừa ý về nhà, còn không phải là hán tử chúng ta nói sao." Có người đề nghị.

Cuối cùng Triệu Bình Xuyên có chút không cam lòng, hắn còn muốn tới phủ Định Châu hoặc là huyện nhìn một chút, hắn tự tin bằng điều kiện của chính mình, tuyệt đối có sáng mắt sẽ biết được tiền đồ của hắn, còn Trầm gia muốn trước tiên treo đó, chỉ là như vậy thì có chút đáng tiếc, dù sao Trầm gia này ánh mắt không tệ, biết mình đáng giá đầu tư, nhưng là bọn họ quá vội vàng.

"Đúng vậy a, nếu không trước tiên tìm một cơ hội gặp gỡ tiểu ca Trầm gia kia? Nói không chừng lớn lên còn có một gương mặt đẹp như hoa a." Tên còn lại phát ra tiếng cười ám muội, tuổi của bọn họ lớn hơn Triệu Bình Xuyên một chút, không phải không trải qua chuyện đời.

Bọn họ ở trong nhã gian bàn luận chuyện của Trầm gia cùng tiểu ca Trầm gia, dưới lầu, có người đem những chuyện bọn họ đã nói nhỏ giọng nói cho Tề chưởng quỹ, đây vẫn là do lúc trước Đằng Dục muốn biết Đường Xuân Minh có quan hệ gì với vị phu lang da đen trên huyện kia nên Tề chưởng quỹ mới cho người điều tra tình huống của hắn, cho nên Tề chưởng quỹ vô cùng rõ ràng tình huống hiện giờ của Đường Xuân Minh, tú tài mới ra lò kia của Triệu gia chính là người của Triệu gia mà Đường Xuân Minh mới thoát ly quan hệ kia, nhìn thấy Triệu tú tài vừa đến tửu lâu của mình, Tề chưởng quỹ liền không thể không để ý đến chút.

So với một tú tài chưa biết tiền đồ thế nào, dù là hắn hay Đằng Dục đều tự nhiên coi trọng Đường Xuân Minh hơn, huống hồ sau khi điều tra qua tình huống của Đường Xuân Minh, cũng biết được Triệu gia là người thế nào, dù cho Tam thúc công tận hết sức lực tuyên dương danh tiếng của Triệu lão tam, nhưng những chuyện của thôn Bình Sơn làm gì có chuyện không truyền ra ngoài một chút nào, vì vậy Tề chưởng quỹ vô cùng rõ ràng những chuyện của Triệu gia, tự nhiên đối với người có nhân phẩm như Triệu lão tam cũng không có ý coi trọng.

Tề chưởng quỹ không phải là người không biết nội tình giống như Triệu Bình Xuyên, hắn làm chưởng quỹ bao năm ở trên trấn, chuyện của Trầm gia sao hắn lại không rõ ràng được, lập tức trong mắt lóe lên, trong lòng có quyết định, đã như vậy không bằng để hắn đứng sau lưng đẩy một cái, để chuyện tốt của Triệu lão tam thành đi.

Nếu như không phải Triệu lão tam chạy đến tửu lâu của mình uống rươu, hắn còn không nhớ ra được phải giúp Đường phu lang, nói thế nào thì hiện tại Đường phu lang cũng đã mở rộng diện tích, vì chuyện làm ăn

của tửu lâu thiếu gia cùng Cẩm Ký bọn họ đương nhiên vui mừng khi thấy Đường phu lang có thể trải qua những tháng này yên ổn không bị quấy rối.

Tề chưởng quỹ ở dưới lầu đang muốn tính kế Triệu lão tam một cái, cũng không biết Triệu lão tam ở trên lầu đang muốn liên lụy đến con đường làm ăn của Cẩm Ký, hắn hỏi một người trong nhà có nguồn tin, " Ông chủ của Cẩm Ký là người nào ngươi có biết không? Nếu như ta muốn nhờ Cẩm Ký một ít chuyện thì phải làm thế nào?"

"Làm sao? Chuyện gì lại đụng phải ông chủ Cẩm Ký? Theo ta được biết, ông chủ của Cẩm Ký là từ huyện xuống, lai lịch hình như không nhỏ." Người này đúng là có chút nguồn tin, ngay cả Đằng Dục đến từ huyện An Bình cũng rõ ràng, như vậy, hắn thật sự là không biết một chút nào đối với chuyện của Trầm gia sao? Người kia nhấm nháp chén rượu nhìn về phía Triệu Bình Xuyên.

"Còn không phải là chuyện trong nhà, " Triệu Bình Xuyên cau mày dáng vẻ rất khổ não, đem chuyện của Đường Xuân Minh đổi thành một câu trả lời hợp lý, "Tuy rằng Nhị ca ta đã mất, nhưng nhà ta cũng không thể không quan tâm đến Nhị ca sao, còn muốn xuất đầu lộ diện muốn buôn bán với tửu lâu sao? Hiện nay ở trong thôn ai cũng nói ta về Nhị ca sao này, ngay cả a mẫu ta cũng đều mắc cỡ không dám ra ngoài sợ không ngẩng đầu lên được, ta nghĩ có thể nói với người làm tửu lâu này một chút được hay không, đổi một người bán rau mới không được hay sao? Không phải là trồng rau sao, đổi nhà nào cũng đều như vậy mà." Triệu Bình Xuyên thật sự không đem chuyện này coi là chuyện lớn, đổi một người bán rau đối với Cẩm Ký không có tổn thất nào, bằng vào danh tiếng tú tài của hắn chẳng lẽ Cẩm Ký còn không cho hắn mặt mũi sao.

"Ngươi nói Nhị ca sao nhà ngươi gần đây bán rau cho Cẩm Ký?" Người vốn đang cân nhắc nhưng sau khi nghe được tin tức này liền siết chặt chén rượu, trong mắt một tia sáng chói lóe qua.

"Đúng đấy, bán rau còn có thể đổi được mấy đồng? Nhưng lại làm cho người ta nói rằng Triệu gia chúng ta ngay cả một ca nhi cũng không nuôi được, nói a mẫu ta giấu bạc đi, Triệu gia chúng ta cũng không phải là không nuôi được hắn, nhưng không ném nổi khuôn mặt này, dù như thế nào, ta cũng không thể để cho người khác nghị luận chuyện a mẫu nhà ta làm khó người." Triệu Bình Xuyên mặt đầy bất đắc dĩ.

"Việc này dễ làm, vậy giao cho ta đi, thật ra ta cũng có chút quan hệ với tửu lâu này, ta nói với người ta một tiếng, bảo đảm sẽ không làm ngươi khó xử." Người kia để chén rượu xuống vỗ vỗ vai Triệu Bình Xuyên đáp lời.

"Vậy thì xin nhờ Chi Dật huynh rồi!" Triệu Bình Xuyên chắp tay thái độ rất là thành khẩn.

Tề chưởng quỹ cũng không để cho người nghe tiếp, nhưng lại không biết những tiểu nhân trong mắt hắn lại đang hợp mưu muốn cắt đứt con đường làm ăn của tửu lâu hắn.

Chờ đến cơm nước no nê, Triệu Bình Xuyên cùng ba người kia tạm biệt. Nhìn bóng người Triệu Bình Xuyên đi xa, người trẻ tuổi ban đầu khuyên Triệu Bình Xuyên nên xem trên phương diện tiền tài mà cưới ca nhi Trầm gia về, nếu như không hợp ý liền có thể cưới tiểu thất, nói với vị gọi là Chi dật huynh kia nói, trong giọng nói còn mấy phần giễu cợt, "Chi Dật huynh thật sự là muốn để cho tên ngụy quân tử này cưới tiểu ca ngoại thất sinh nhà Trầm gia?"

Hiển nhiên, ba người này đều rõ ràng chuyện kia của Trầm gia, nhưng ai cũng không nói cho Triệu Bình Xuyên, có thể thấy được cái gọi là tình nghĩa đồng học cũng chỉ là như vậy, người thứ ba thì lại cười nói: "Cưới cũng không có gì không tốt, Trầm gia không công đưa Triệu gia hắn một bút của hồi môn lẽ nào lại thiệt thòi Triệu gia hắn?" Trên mặt làm bộ muốn tốt cho Triệu Bình Xuyên, trên thực tế ai cũng không đem Triệu Bình Xuyên này để ở trong mắt, một tên thư sinh nghèo từ nông thôn, một mực giả vờ thanh cao ngay cả thương nhân cũng không để vào mắt, một người tự cho là đúng, chỉ là không nghĩ đến hắn thực sự thi đậu tú tài.

"Đúng vậy đúng vậy, " vị Chi Dật huynh kia vỗ tay cười nói, "Ta còn muốn cảm tạ Bình Xuyên huynh cung cấp cho ta một cái tin tức quan trọng a, vì vậy thế nào cũng không thể bạc đãi hắn, giai nhân tài tử, chẳng phải là ông trời tác hợp cho, tin rằng sau này Bình Xuyên huynh nhất định sẽ cảm kích chúng ta."

"Chi Dật huynh, chẳng lẽ Nhị ca sao kia của hắn…"

“Không thể nói, không thể nói, ” Chi Dật huynh rung động ngón trỏ, “Tự chúng ta biết là được, ha ha, về đi.”

&&&

Đường Xuân Minh cũng không biết Triệu Bình Xuyên ở sau lưng hắn dám muốn cắt đứt con đường tài lộ của hắn, bằng không thì sẽ không ngồi xem trò vui của Triệu gia, chỉ sợ ngay cả suy nghĩ muốn cầm dao giết hắn cũng có, đương nhiên hắn cũng không biết có người đang tìm hiểu nguồn hàng cung ứng gần đây của Cẩm Ký, lại bị Triệu Bình Xuyên đánh bậy đánh bạ tiết lộ ra.

Buổi chiều ngày hôm đó, Đường Xuân Minh đang ngồi trong nhà đang gọt đào, dùng chính là đào trong không gian của mình, sau khi đào trong không gian chín, A Lâm vẫn vô cùng thích ăn, mà Đường Xuân Minh cũng vui vẻ động thủ vì con yêu. Hiện tại hắn vì đánh lừa con mắt người khác, trong viện đã trồng mấy loại cây ăn quả, có lê, táo, hồng, đều là nhờ người tìm đến, hai đứa con trai Trầm phu lang ở trên trấn cũng giúp đỡ tìm xem có loại cây ăn quả nào mới mẻ hoặc là hoa quả bán ra, chờ đến khi tập hợp đủ các loại giống như trong không gia xong, sau này hoa quả trong không gian hắn có thể quang minh chính đại lấy ra ăn mà không cần giống như bây giờ có cảm giác như đang ăn vụng, hơn nữa còn rất dễ bị phát hiện.

Ba con chó con một lớn hai nhỏ đều nằm nhoài bên chân A Lâm, gặm hoa quả, giống như Tiểu Hoa, từ trước đến giờ Tiểu Hắc cùng Tiểu Ngốc đều không cự tuyệt bất cứ thứ gì sản xuất từ trong không gian, có lẽ những động vật này đối với khí tức của không gian càng thêm mẫn cảm, biết được ăn những đồ này rất có lợi cho thân thể chúng nó.

“A Mẫu, nhìn chữ của con.” A Lâm trên mặt dính mực lộ ra nụ cười thật to giơ lên một tờ giấy giơ đến trước mặt a mẫu, xế chiều hôm nay Lý Phong không có ở nhà, nhưng mà hai tiểu tử kia đều bị hắn giao bài tập luyện trung bình tấn ở sân nhà hắn, nếu như bị hắn phát hiện lười biếng sẽ trừng phạt gấp bội, vì vậy mặc dù Lý Phong không có ở nhà nhưng Đại Mao Nhị Mao không dám lười biếng, A Lâm cũng không đi tham gia trò vui mà ở nhà cùng a mẫu.

“Được, A Lâm viết rất tốt, đây là khen thưởng A Lâm.” Đường Xuân Minh vừa nhìn liền nở nụ cười, đem quả đào đã được gọt đưa đến, lại dùng khăn ướt cẩn thận lau mực nước dính trên mặt nó. Chờ đến khi A Lâm ăn no Đường Xuân Minh mới dời mắt nhìn lên tờ giấy, tuổi còn nhỏ lực đạo yếu đương nhiên không thể nào so với Đại Mao Nhị Mao, thậm chí mấy chữ cuối cùng bởi vì ngửi thấy mùi đào mình thích ăn nên có chút nóng nảy, viết đến xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng mà nét bút không tồi, Đường Xuân Minh cũng không quá nghiêm khắc, tùy ý để A Lâm tự do phát triển theo ý mình.

Đường Xuân Minh cũng cầm một quả lên gặm, bụng hắn lớn dần nên sức ăn cũng càng lớn, mới ăn trưa không bao lâu liền bắt đầu đói bụng, hắn chỉ dựa vào ăn hoa quả mà bổ sung, chờ đến khi hai người ba chó ăn xong lại dọn dẹp sạch sẽ, bên ngoài liền có tiếng động, Tiểu Hoa liền nhanh chóng vọt ra ngoài, Tiểu Hắc dùng cổ họng nhỏ mềm mại mà kêu, mà Tiểu Ngốc vẫn còn mê man quay đầu không biết xảy ra chuyện gì.

“A Mẫu, có khách đến.” A Lâm vội trượt xuống giường, sau đó muốn đỡ lấy A Mẫu, được rồi, Đường Xuân Minh đều không đành lòng mượn lực từ đứa nhỏ như vậy.

Chờ đi tới trong sân, liền nghe được cửa viện có người kêu lên: “Đường phu lang có ở đây không? Ta là Tề chưởng quỹ Cẩm Ký a.”

Tề chưởng quỹ? Sao hắn lại đến? Tuy rằng Đường Xuân Minh nghi ngờ nhưng cũng nhanh chóng trả lời: “Đến ngay, chờ một chút.” Sau lần đầu tiền, vẫn luôn là tiểu nhị của Cẩm Ký chạy đến thu mua rau, tiểu nhị này rất chịu khó, nếu như đến mà Đường Xuân Minh vẫn chưa kịp hái xong rau còn giúp hắn hái nhưng mà hắn đều là đến vào buổi sáng, sao hôm nay lại đến buổi chiều?

Đường Xuân Minh mở cửa viện ra, nhìn thấy xe ngựa dừng ở bên ngoài cùng Tề chưởng quỹ đang đứng bên cạnh, tiến lên gõ cửa chính là tiểu hán tử thường đến thu mua rau, Tề chưởng quỹ cười híp mắt chắp chắp tay hướng về phía Đường Xuân Minh nói: “Đường phu lang, thật quấy rầy rồi, vừa hay hôm nay Tề mỗ rảnh rỗi, liền đến cùng Tiểu Thuận.”

Đường Xuân Minh cười cười tránh ra: “Mời vào, Tề chưởng quỹ bận bịu vậy mà vẫn dành thời gian lại đây, ta đương nhiên vô cùng hoan nghênh, mau mau vào nhà.”

Tề chưởng quỹ bị lời giải thích của Đường Xuân Minh chọc cười, không giống như những ca nhi bình thường, không thô tục giống như ca nhi nông thôn lại có một cảm giác sang sảng khác với những ca nhi khác, để Tiểu Thuận chuyển những lễ vật mang đến cho Đường Xuân Minh chuyển xuống khỏi xe ngựa chuyển vào sân, Tề chưởng quỹ vừa đi vừa cười, "Hai con chó này của Đường phu lang cũng thật có lương khí," Tiểu Hoa không giống như trước hướng về phía hắn sủa, nhưng vẫn cảnh giác đi theo bên người Đường Xuân Minh, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể cắn Tề chưởng quỹ một cái, một con chó đen tuyền tiến đến bên chân hắn ngửi một cái, khiến Tề chưởng quỹ bước đi đều phải cẩn thận, chỉ lo không cẩn thận đạp phải một cước, "Sớm nghe Tiểu Thuận nói chỗ ngươi xây sân mới, hôm nay rảnh rỗi tới xem một chút, thuận tiện lại mang chút món qua."

Trên tay Tiểu Thuận xách một giỏ điểm tâm có vải bông che lên, đều là món Đường Xuân Minh có thể ăn, tính toán rất chu đáo, Đường Xuân Minh chỉ đành kiên trì cái bụng chậm rãi cùng Tề chưởng quỹ đi đến bên sân mới, "Chỗ của ta chỉ là trò đùa trẻ con, sao có thể được vào mắt của Tề chưởng quỹ cùng đông gia Đằng thiếu gia các ngươi, lúc này mới xây xong, còn vô cùng bừa bộn, ngươi cẩn thận dưới chân, A Lâm, con vào nhà rót một cốc nước cho Tiểu Thuận ca."

"Vâng ạ, a mẫu." A Lâm ngoan ngoãn đáp một tiếng, nói với Tiểu Thuận một tiếng, tiểu đại nhân tự mang Tiểu Thuận vào nhà.

Cùng Tề chưởng quỹ đi một vòng quanh sân mới, những loại rau mà Đằng Dục yêu cầu cũng đã được trồng, Tề chưởng quỹ nhìn rất hài lòng, lượng cung hàng hiện tại căn bản không thể nào đáp ứng được yêu cầu của tửu lâu, huống hồ đông gia lại không chỉ có một tửu lâu, Đường Xuân Minh trồng càng nhiều càng tốt.

Tề chưởng quỹ cũng không che giấu những lời khen ngợi của người đến ăn đối với những loại rau này, nói nói không biết làm sao liền kéo tới trên người Triệu Bình Xuyên: "Nghe tú tài mới ra Triệu tú tài cũng là người thôn Bình Sơn các ngươi, xem ra thôn Bình Sơn thực sự là địa linh sơn kiệt, rau dưa được trồng ra, người được nuôi ra cũng không bình thường."

Đường Xuân Minh liếc xéo Tề chưởng quỹ một chút, lúc này còn nghe chưa ra ý đồ của Tề chưởng quỹ, đến đây hắn coi như sống uổng phí cả kiếp trước rồi, chẳng trách nói chuyện phiếm với hắn nửa ngày, hóa ra là chờ ở đây a, cười híp mắt nói: "Một ca nhi có thai như ta làm sao có thể có kiến thức rộng rãi như Tề chưởng quỹ, hiểu không được những đạo lý lớn kia, Tề chưởng quỹ nói không bình thường vậy đương nhiên là không bình thường."

"Ha ha, " Tề chưởng quỹ càng cảm thấy ca nhi này thông minh thú vị, tiếp theo ý của hắn, "Ta cũng chỉ là ở trong tửu lâu gặp nhiều người nên biết được, chuyện nghe được cũng nhiều hơn một chút thôi. Còn không phải vậy sao, Trầm đại hộ trên trấn tinh mắt trọng người tài mới muốn đem ca nhi nhà mình gả cho tú tài mới này, đây không phải là một việc tốt sao. Theo ta biết được, tiểu ca nhi này sau khi được Trầm đại hộ đón về, liền được phu lang nhà hắn chăm sóc bên người, nhưng không ngờ là người ít phúc, không chịu được phúc khí này, vẫn bị bệnh, hai phu phu chỉ sợ không nuôi nổi tiểu ca nhi, đơn giản liền đưa đến nông thôn mời người cẩn thận chăm sóc, ai biết được tiểu ca nhi sau khi đưa đến nông thôn thân thể càng ngày càng tốt, mắt thấy đã đến tuổi làm mai, phu phu Trầm đại hộ lại tuyển chọn tỉ mỉ mới lựa chọn tú tài mới này a."

Nhớ đến một ít tình huống mà Trầm phu lang nói với hắn lúc trước, Đường Xuân Minh suýt chút nữa không kiềm được cười dài, hóa ra Tề chưởng quỹ đặc biệt chạy tới là vì nói cho hắn chuyện hôn nhân của Triệu lão tam này, Tề chưởng quỹ là muốn ở phía sau đẩy người tác hợp cho việc hôn nhân này? Chẳng trách trên trấn không nghe được tin tức của tiểu ca nhi kia, hóa ra vẫn là bị người nuôi dưỡng ở nông thôn, hơn nữa mấy chữ tỉ mỉ chăm sóc này cũng có thể nói được.

"Phu phu Trầm gia này thực sự là chạy khắp nơi suy nghĩ vì tiểu ca nhà họ, bọn họ còn có con cái khác sao?"

"Đương nhiên là có, nghe nói tiểu ca này cũng mang phúc, sau khi trở lại Trầm gia không lâu thì Trầm gia có thai, năm sau sinh ra một tiểu tử béo, bây giờ chính là bảo bối của Trầm gia." Tề chưởng quỹ cười ha hả trả lời.

Đi một vòng lại trở về trong sân cũ, Tiểu thuận đã hái xong rau ở hậu viện đưa đến trong sân, A Lâm ôm Tiểu Ngốc đứng một bên nhìn chằm chằm, giống như một giám công(*người trông coi công việc*) nhỏ, mà

Tiểu Thuận cũng đang nói chuyện cùng A Lâm.

Lúc này cửa đột nhiên truyền đến thanh âm tranh chấp, còn có một thanh âm lạnh lùng quát lớn, nghe hết sức quen thuộc, không phải là Lý Phong ra ngoài trở về sao? Chuyện gì xảy ra? Đường Xuân Minh nâng cái bụng đi tới cửa viện nhìn xung quanh.

Lý Phong vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Đường Xuân Minh, mà cửa viện còn có một chiếc xe ngựa, Lý Phong có chút ấn tượng, là tửu lâu Cẩm Ký, đi phía sau còn không phải là Tề chưởng quỹ sao. Lý Phong quay đầu lại không nhịn được mặt lạnh nói với hai chiếc xe bò đang tranh chấp nhau: "Các ngươi rốt cuộc muốn đi về phía nhà ai? Đỗ ở đây thì ra cái gì!"

Lý Phong đi ra ngoài một chuyến, khi trở về lại cũng đánh một chiếc xe ngựa, cửa nhà Đường Xuân Minh náo nhiệt, cửa chính là xe ngựa của Tề chưởng quỹ dừng một bên, đi lên phía trước nữa là hai cái xe bò đang tranh cãi nhau, ai cũng muốn vượt lên xe của người khác, phía sau là Lý Phong đang điều khiển xe ngựa chạy đến.

Trong xe bò hai người ăn mặc khiến cho Đường Xuân Minh có chút cảm thấy giống như tú bà đang lớn giọng cãi vã.

"Rõ ràng là ta đi trước, nên lui ra chính là ngươi mới đúng, không cần cản đường của ta!"

"Nhìn vị trí này đi, rõ ràng ta đi trước, ngươi lại còn cố chen vào, ngươi có còn nói đạo lý hay không!"

Chờ đến khi Lý Phong quát lớn một tiếng, hai cái ma ma vội vàng đầu, hầu như là cùng nói một lúc: "Ngươi bảo hắn lui ra!"

"Ồ? Các ngươi không phải là Trần môi ma đầu trấn trấn đông, một người là Hoa môi ma đầu trấn tây sao? Sao hôm nay lại cùng nhau đến thôn Bình Sơn vậy, đây là muốn làm mai giúp nhà nào a?" Từ phía sau Đường Xuân Minh truyền đến thanh âm vạch trần thân phận của hai người, Đường Xuân Minh nháy nháy mắt, thực sự là muốn rửa mắt, chẳng trách nhìn không thoải mái, đây là môi ma(*ma ma mai mối) a.

"Hóa ra là Tề chưởng quỹ, ta muốn đi Triệu gia." Trần môi ma che khăn nói.

"Hóa ra là Tề chưởng quỹ a, ta đây là muốn đến Đường gia, không biết Đường gia là nhà nào a?" Hoa môi ma cũng trưng khuôn mặt tươi cười trả lời.

36. Chương 36: Ngồi Vững

Đường Xuân Minh không cười nổi, ca nhi Đường gia này, đúng là có một người, nói đến Đường gia, ở thôn Bình Sơn này còn nhà nào nữa, không phải là nhà hắn mới tách ra lập hộ đấy sao? Đường Xuân Minh trừng mắt nhìn môi ma kia, Hoa môi ma nhìn ánh mắt lạnh như dao của Lý Phong cũng không sợ nhưng lại run rẩy, ca nhi này sao lại nhìn mình như vậy.

Tề chưởng quỹ cũng sửng sốt, ngốc lăng nhìn Đường phu lang, là đến làm mai cho Đường phu lang sao? Chẳng lẽ không biết Đường phu lang vẫn còn đang thủ hiếu sao?

Ánh mắt của Lý Phong càng thêm thâm trầm không thấy đáy, giống như đang chuẩn bị bão táp, tay nắm lấy dây cương liền kéo một cái, con ngựa kia không biết vì sao lại đột nhiên hí lên rồi đá hậu một cái, con bò vẫn luôn thành thành thật thật giống như là bị kinh sợ không chịu nghe theo điều khiển của phu xe liều mạng chạy về phía trước, hai môi ma bị va chạm xóc nảy không hề phòng bị mà suýt chút nữa bị văng ra, hoảng loạn ngồi xuống ôm lấy bản xe, gương mặt vốn bôi một tầng phấn giờ càng thêm trắng bệch, rít gào bắt phu xe nhanh chóng khống chế xe.

Lý Phong không chút biến sắc nhảy xuống, con ngựa có vẻ nôn nóng bất an, Lý Phong vỗ vỗ cổ nó một cái rất nhanh liền yên tĩnh lại, quay đầu thân thiết chà chà bàn tay lớn của Lý Phong. Đường Xuân Minh chưa gặp nhiều ngựa, nhưng Tề chưởng quỹ là người đã từng vào nam ra bắc bên người có mang theo gia súc, trong mắt xẹt qua vẻ tán thưởng, lại nhìn về phía hán tử Lý Phong giống như là không liên quan đến

mình nhưng khí tức lại vô cùng ngột ngạt khó chịu, trong lúc nhất thời còn không phản ứng được vì sao Lý Phong lại làm kinh hãi hai vị môi ma kia.

Đúng vậy, nhìn thấy con ngựa cùng Lý Phong hành động như vậy, Tề chưởng quỹ có thể thấy, con ngựa này tương thông tâm ý với chủ nhân, vì vậy nếu không có ám chỉ của chủ nhân thì làm sao lại có hành động như vậy.

Nghĩ đến lần trước thiếu gia để cho hắn điều tra về hán tử này, những ngoại trừ phát hiện chuyện năm đó hắn nhập ngũ cùng năm nay mới trở về, thì hầu như không có phát hiện gì, nhưng mà hán tử cùng hắn trở về lại xuất hiện ở phủ Định Châu, trở thành Thiên tổng đại nhân. Dừng lại ở đây, Tề chưởng quỹ không dám tiếp tục điều tra, nhưng trong lòng khó có thể đem người này trở thành hán tử nông thôn được nữa.

Phu xe của hai chiếc xe bò thật vất vả mới khống chế được bò, sau khi nhảy xuống xe liền vội vàng đỡ hai môi ma xuống, cẩn thận mà nhận lỗi, bọn họ cũng không biết vì sao đang bình thường bò lại không thể khống chế được, cũng may không gây ra chuyện lớn gì.

Làm môi ma cái miệng cũng hơn người bình thường, hai người kia liền đem phu xe mắng một trận cho thoải mái.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên đã kinh động đến hành xóm xung quanh, đặc biệt là nhà Trương Tú gần đó. Đại Sơn vốn đang làm việc trong sân, liền nhìn thấy có cả ngựa và bò, vội vã ra ngoài xem, chỉ sợ nhà Đường Xuân Minh lại xảy ra chuyện gì, sau đó liền nhìn thấy một màn kinh tâm động phách này.

"Đây là có chuyện gì?" Trương Tú đi từ trong nhà ra, sau khi ra ngoài thì nhìn thấy tình cảnh môi ma đang mắng người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn thấy Đường Xuân Minh cũng đứng ở cổng, liền từ nhà mình vòng qua che chở hắn, lại hướng về Tề chưởng quỹ mà hỏi, nhìn thấy con ngựa bên người Lý Phong trong lòng cũng kỳ quái.

Đại Mao cùng Nhị Mao đang đứng trung bình tấn ở nhà Lý Phong cũng chạy ra, bọn họ càng hiếu kì với con ngựa mà Phong thúc thúc mang về hơn, muốn sờ nhưng lại không dám, còn hai môi ma gì đó, bọn họ một chút cũng không quan tâm.

Thấy có người đi ra vây xem, hai môi ma cũng biết không phải thời điểm gây chuyện, chỉ đành im miệng, bọn họ còn có nhiệm vụ quan trọng, trong lòng thầm mắng một tiếng xúi quẩy, hi vọng chờ đến khi làm chuyện quan trọng không bị chuyện xúi quẩy này làm ảnh hưởng.

Trần môi ma vẩy vẩy khăn, một lần nữa bò lên trên xe bò, thét to với phu xe: "Còn không mau đánh xe, Triệu gia ở đầu thôn đấy, không được làm lỡ chuyện tốt của Trầm đại lão gia cùng Triệu tú tài."

"Yêu, hóa ra Trầm đại hộ thực sự là muốn kết thân với Triệu gia a, đều mời môi ma đến cửa rồi." Việc này đã truyền một thời gian dài ở trong thôn, mọi người đều đợi xem khi nào thì môi ma tới cửa đây.

"Đúng vậy, nhà của Trầm đại hộ là nhà nào a, không nói đến đất cùng cửa hàng trong nhà, tiểu ca trong nhà càng xinh đẹp tài năng, cùng Triệu tú tài chính là một đôi trời sinh." Trần môi ma nhân cơ hội khen một trận.

Hoa môi ở phía sau cũng hướng Trần môi pha phi một cái, hắn cùng Trầm môi ma một người ở phía đông một người ở phía tây là đối thủ một mất một còn, mỗi lần chạm trán đều phải tranh cãi phân cao thấp, ai cũng cảm thấy ngứa mắt đối phương, Nhưng nghề môi ma cũng có đạo đức nghề nghiệp, biết rõ tình huống của nhà Trầm đại hộ này, hắn cũng không khoa trương nói quá câu nào, nhưng mà, nếu như cọc hôn nhân này hoàn thành, bạc vào tay cũng không ít hơn đối phương, nghĩ đến hứa hẹn của vị thiếu gia ra tay hào phóng kia, Hoa môi ma nhất thời hứng khởi lên, bằng cái lưỡi ba tấc không xương của hắn, hơn nữa còn hỏi thăm được tình huống của vị Đường phu lang kia, hôn sự này căn bản không cần hắn phí bao nhiêu sức lực liền có thể hoàn thành.

"Ai, các vị ca nhi, cho ta hỏi thăm một chút, Đường gia ở thôn Bình Sơn này ở chỗ nào vậy, ai nha, " Hoa môi ma vừa cười tươi như hoa vừa vỗ ký bắp đùi nói, "Chỗ của ta có một cọc hôn nhân tốt đến không thể tốt hơn muốn nói cho hắn đây, các vị chỉ đường chỉ đường cho Hoa môi ma ta đi, sau này ta tìm cho hài tử của ngươi một người trên trấn để hưởng phúc."

Mọi người vốn còn đang bàn luận chuyện của Trầm đại hộ cùng Triệu gia, chờ đến khi Hoa môi ma dứt lời, cửa nhà Đường Xuân Minh liền yên tĩnh lại, mọi người đồng loạt đem đầu chuyển đến trên người Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh vốn còn đang nhìn chằm chằm Lý Phong, đừng cho rằng hắn không biết được nguyên nhân gây ra tai nạn lúc trước là do ai, cái tên gia hỏa này cứ im lặng không nói cái gì cả, giờ xem đi, hiện nay cũng có cả người đến cửa cầu hôn ca rồi đó, tuy rằng ca mang theo hai đứa con cũng không phải là hàng ế a, hừ hừ.

Từ sau khi đoán được Lý Phong có ý với hắn, Đường Xuân Minh vẫn còn đang rụt rè chờ Lý Phong tiến thêm một bước đây, vậy mà người này đều không có một động tác dư thừa nào, vẫn quy củ như trước khiến cho hắn ngứa cả răng, khiến cho Đường Xuân Minh còn thương tâm một thời gian, còn cho rằng hắn tưởng bở a, nói không chừng người ta căn bản không có ý gì với mình cả, chỉ là thấy mình mang thai đến cảm thấy đáng thương mà thôi.

Nhưng mà vừa nhìn thấy tình cảnh lúc nãy khiến cho lòng hắn không ngừng cảm thấy vui mừng, cái miệng đều sắp không nhịn được mà nứt ra.

Nhưng mà hắn cũng rất hiếu kỳ không biết người nào lại mời ma môi đến cửa nhà mình, nghe Tề chưởng quỹ nói vị Hoa môi ma này chính là đến từ trấn trên, trấn Bình An hắn cũng chỉ qua lại với Tề chưởng quỹ của Cẩm Ký, còn những người khác đều không quen biết, sao lại có người biết hắn mà tìm đến cửa? Không cần người khác nói cho vị Hoa môi ma kia biết nhà hắn muốn tìm ở ngay phía sau hắn, Đường Xuân Minh đã mở miệng, "Trong thôn này chỉ có một mình Đường gia nhà ta, nhưng ta hiện còn đang trong hiếu kì, thứ cho không tiếp môi ma được. A Lâm, chúng ta trở lại, Tề chưởng quỹ, xin lỗi, khiến ngươi chê cười."

"A Mẫu." A Lâm tóm chặt lấy tay a mẫu, ngửa đầu lo âu nhìn A Mẫu, môi ma xuất hiện gợi lại một ít ký ức không vui của nó lúc trước, dù cho nó còn nhỏ, nhưng nó không có cách nào quên được tình cảnh ma ma bắt a mẫu phải tái giá, A Mẫu tái giá, đối với tâm hồn nho nhỏ của nó có nghĩa là phải tách ra, hắn còn nhớ a ma cùng đại bá mẫu thường mắng nó là hàng bồi tiền, con ghẻ, phải tặng hắn cho người khác.

Nhìn thấy trong mắt con trai bị sương mù sợ hãi bao phủ, Đường Xuân Minh lập tức rõ ràng trong lòng con trai nghĩ tới điều gì, trong lòng thầm mắng một tiếng môi ma chết tiệt, làm gì còn có thời gian suy đoán tâm tư của Lý Phong, dỗ con trai mới quan trọng, "A Lâm đã quên a mẫu nói gì sao, a mẫu vĩnh viễn sẽ không tách khỏi A Lâm."

Tề chưởng quỹ vốn đang muốn khách khí nói mấy câu, đảo mắt lại nhìn thấy tình hình của hai mẫu tử này, thẳng thắn ngậm miệng lại, tiểu ca nhi nhỏ như vậy tâm tư cực kỳ mẫn cảm, như vậy là do trước đây gặp phải chuyện vô cùng gay go đi, bởi vì đã điều tra, vì vậy hắn biết được đầu năm nay hai mẫu tử này bị ép đến suýt chút nữa phải tách nhau ra.

"Chết tiệt, " Trương Tú cũng ý thức được tiểu A Lâm nhớ đến chuyện gì, thầm mắng đôi ma sao hại người Triệu gia kia, không nghĩ tới tiểu bé con còn nhớ chuyện lúc trước, đau lòng ôm lấy A Lâm, vỗ lưng dỗ, "A Lâm ngoan a, xem Tú a sao đem người xấu đánh đuổi."

"Người xấu!" Được A Mẫu bảo đảm lá gan của A Lâm cũng lớn hơn chút, ôm cổ Trương Tú tức giận hướng về phía Hoa môi ma bi bô hô, "Người xấu, đi ra!"

"Đúng vậy, người xấu, không cho phép mang Minh a sao cùng A Lâm đi!" Nhị Mao cũng che ở trước người A Lâm hướng về phía môi ma hô to.

Ngay cả Tiểu Hoa cũng tới tham gia trò vui, hướng về phía Hoa môi ma phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, nếu như chủ nhân ra lệnh một tiếng, nó nhất định muốn xông lên cắn người.

Thôn dân bên ngoài không khỏi cười lớn, Hoa môi ma thế mới biết đươc mình đã gây nên chuyện cười, còn đứng trước cửa nhà người được tìm mà hỏi đường. Nhưng mà làm mai ngoại trừ miệng lưỡi lợi hại linh hoạt ra, còn có một đặc điểm chính là da mặt vô cùng dày, không quan tâm người khác nói cái gì bọn họ nếu như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, huống hồ hai đứa bé hướng về phía hắn đuổi, hắn đúng là không để vào mắt a.

Đúng là người đến tìm hắn làm mối trước đó cũng không nói cụ thể vị Đường phu lang này lớn lên như thế

nào, chỉ nói bên người còn mang theo một tiểu ca nhi cùng một cái thai mồ côi cha từ trong bụng mẹ, trong lòng hắn liền nghĩ những ngày tháng này trải qua cực kỳ khó khăn, dù cho vì bạc mà chạy một chuyến đến đây, trong lòng hắn cũng không nghĩ ra được, người nào lại mắt mù muốn tìm một quả phu muốn cái gì cũng không có lại còn dẫn theo hai cái trói buộc. Nhưng mà hiện tại vừa nhìn thấy trong lòng liền thầm nghĩ, không nghĩ tới là một ca nhi xinh đẹp như vậy, nếu như là một tiểu ca nhi đang chờ gả, bằng vào bản lãnh của hắn tuyệt đối có thể tìm được một nhà khá giả cho tiểu ca nhi này hưởng phúc đi, nhưng đáng tiếc, hán tử chết rồi lại còn dẫn theo hai đứa con, nhưng mà hiện tại cũng không kém, ngay cả như vậy cũng có thể câu tâm của hán tử đi, ngay cả dẫn theo hai đứa con cũng không để ý nhất định phải cưới về.

Thấy Đường Xuân Minh xoay người muốn đi vào trong sân không muốn tiếp hắn, Hoa môi ma sao có thể buông tha, vội vã kêu to: "Ai ai, không nghĩ tới vị phu lang này chính là người ta muốn tìm, đều do ta có mắt không tròng, nên đánh," nói xong vỗ mặt mình một cái, "Đường phu lang không cần lo lắng, Hoa môi ma ta làm nghề này trên trấn bao năm, sao lại có thể phạm phải sai lầm bắt người tái giá này, chỉ có điều trước tiên định việc hôn nhân này đã, chờ đến khi ra hiếu liền có thể hoan hỉ vui mừng đem chuyện này hoàn thành, ta nói a người nhà kia chính là người tốt, cả thôn này cũng không có người tốt bằng, nhà kia nói a, hai đứa bé cũng có thể mang tới, hiện nay làm gì còn hán tử tốt hiểu chuyện như vậy nữa ... Này này, ngươi người này là muốn làm gì hả, đừng có ngăn cản đường của ta, dù cho muốn nhờ ta làm mai cũng chờ đến khi ta làm xong cọc hôn nhân này của Đường phu lang đã, trước tiên đi sang một bên."

Đường Xuân Minh quay đầu nhìn lại, không khỏi bật cười, A Lâm dám mắng người đủ để chứng minh lá gan của nó to hơn trước đây nhiêu, trong lòng hắn cũng an tâm hơn, tâm tình này sau khi nhìn thấy tình cảnh này, liền cười ra tiếng.

Hoa môi ma muốn cùng hắn tiến vào sân, không nghĩ tới bị một cái đầu đen đứng trước mặt hắn, không cho hắn lại đây, Hoa môi ma gấp đến mức vừa hô về phía bên này vừa đưa tay đẩy Lý Phong, nhưng Lý Phong là người nào, làm sao lại có thể dễ dàng bị một ma ma đây, dù cho là một ma ma béo, cũng không thể làm gì được hắn.

Trương Tú cùng Đại Sơn cũng vui vẻ a, bọn họ biết được tâm ý của Lý Phong, bình thường không không làm gì không nghĩ tới vào lúc này lại gấp như vậy, một người như vậy lại có thời điểm cản ma ma, thực sự là khác với hình tượng bình thường của mình.

Đường Xuân Minh vừa lau mấy giọt nước mắt của A Lâm bị Trương Tú ôm vào trong lồng ngực vừa nói, "Nhìn ngươi nói, rốt cuộc là nhà ai, nói chuyện giống như là ta sẽ đồng ý." Không trách Đường Xuân Minh nghi ngờ, hiện tại Trương Tú cùng Trầm phu lang bọn họ đã sớm bỏ suy nghĩ tìm một cọc hôn nhân sau khi hắn ra hiếu, những ngày tháng này vừa mới tốt lên liền có môi ma đến cửa, nếu như là người bình bình có thể để ý đến con đường tài lộ của hắn, nhưng mà nghe ngữ khí của môi ma này, hình như đối phương cũng không phải là người thiếu tiền, chuyện này liền kỳ quái.

Đường Xuân Minh làm sao biết Trầm phu lang cùng Trương Tú từ bỏ suy nghĩ đấy là do biết tâm tư của Lý Phong,có sẵn có người tuyển cần gì phải đi nơi khác sắp xếp nữa.

Đường Xuân Minh kỳ quái, Tề chưởng quỹ cũng như vậy, người trên trấn hắn cũng coi như có hiểu biết, không biết Hoa môi ma nói là cái nhà nào, cái này có thể quan hệ đến chuyện làm ăn của Cẩm Ký cùng đông gia nhà bọn họ, tuy rằng có khế ước nhưng cũng không thể đoán trước được chuyện sau này sẽ thế nào, bọn họ không hi vọng có người ở giữa thò chân vào. Vì vậy Tề chưởng quỹ cũng không kiêng kị đứng ở nơi đó nghe.

Hoa môi ma cho rằng Đường Xuân Minh thật sự động tâm, những ca nhi tang phu mang theo con cái muốn tái giá kia, lo lắng nhất còn không phải là vấn đề con cái sao, phu gia chịu cho đem con cái mang tới thật sự là ít có, ca nhi còn không phải nên thiên ân vạn tạ gả đi sao.

Hoa môi ma muốn đi tới, Lý Phong lại như trước không tha, đi tới chỗ nào liền chặn tới chỗ đó, Hoa môi ma chỉ đành buồn bực che khăn, yêu một tiếng liền muốn mở miệng giới thiệu với Đường Xuân Minh về nhà kia, không ngờ Lý Phong lại hắt hơi một cái, mùi hương hạ cấp thực sự là quá kích thích mũi hắn.

Đường Xuân Minh cũng bị hắn trái một tiếng phải một tiếng yêu kích thích đến nổi cả da gà, môi ma này trên mặt trát phấn tay nắm hoa lan chỉ, bước đi còn lắc trái lắc phải, ngươi nói xem một ca ma có tuổi lại còn có bộ dáng như vậy, không phải là cố ý làm kẻ đáng ghét sao. Phải biết rằng từ sau khi Đường Xuân

Minh đến thế giới này phần lớn ca nhi hắn gặp tuy rằng đều có địa vị như phụ nữ trên Trái Đất, nhưng cũng đều là người sang sảng, không có quá nhiều nương khí, khiến người ta nhìn cũng không cảm thấy quá khó chịu, không nói đến Trương Tú cùng Trầm phu lang, chính là Vương Mạc dưới cái nhìn của hắn cũng chỉ là nho nhã mà không có cảm giác nũng nịu, bây giờ hai môi ma này thực sự là làm bẩn con mắt của hắn.

Hoa môi ma âm thầm trừng tên mặt than một chút, tiếp tục cổ vũ Đường Xuân Minh: "Chẳng phải là Lý chưởng quỹ của Mãn Phúc Đường sao, nhà kia thực sự là người tốt a, phu lang đã mất một năm, chỉ để lại một tiểu ca nhi, đang muốn tái giá a, cùng Đường phu lang không phải là ông trời tác hợp thì còn là gì, sau này không còn cọc hôn nhân tốt hơn thế này nữa đâu. Tề chưởng quỹ cũng biết Mãn Phúc Đường đúng không, một tửu lâu lớn như vậy đều dựa vào Lý chưởng quỹ, người như vậy còn có gì không hài lòng."

Tên Mãn Phúc Đường vừa ra, cả khuôn mặt Tề chưởng quỹ liền đen, mình còn đang ở đây này, Hoa này môi ma này lại đến đào chân tường, thực sự là buồn bực! Hắn không nghĩ tới Mãn Phúc Đường nhanh như vậy liền tìm hiểu được tin tức của Đường phu lang còn muốn ra một chiêu như vậy, phu lang của Lý chưởng quỹ kia thực sự là chết rồi, cũng thực sự là muốn tái giá, nếu như Đường phu lang thật sự động tâm, chuyện làm ăn sau này của Cẩm Ký thực sự là khó nói.

Nhưng mà trước mắt hắn cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể âm thầm theo dõi Đường phu lang, bọn họ đã gia hạn khế ước, Đường phu lang cũng không thể chọn nhà khác, hơn nữa Lý chưởng quỹ kia thực sự là không phải là người tốt gì, trong nhà đã sớm nuôi tiểu thất, lúc trước khi phu lang nhà đó còn sống đã làm ầm ĩ một trận, nhưng là hiện tại hắn không thể nói lời này được.

Đường Xuân Minh cũng nghe rõ ràng, đây chính là người mà tửu lâu Cẩm Ký mang đến, hắn đã nói hắn chỉ im lặng ở trong nhà trồng sau thôi, sao người trên trấn biết hắn mà đến làm mai được, đây không phải là chọn trúng hắn mà là chọn trúng thức ăn của hắn, hừ, khỏi nói hắn chỉ là một chưởng quỹ nho nhỏ, dù cho hắn phú giáp một phương Đường Xuân Minh hắn cũng sẽ không để ý.

Ánh mắt Đường Xuân Minh khiển trách nhìn về phía Tề chưởng quỹ, tin tức này khẳng định là do bọn họ để lộ, đây chính là phiền phức các ngươi tìm cho ta.

Tề chưởng quỹ tỉ mỉ nghĩ lại, không có khả năng lắm, bọn họ ước gì gắt gao giấu kín chuyện chỗ này, vì vậy ngay từ đầu thiếu gia đã thỏa thuận với Đường phu lang là sẽ đến cửa thu mua rau, chính là vì lo lắng Đường phu lang lộ diện sẽ có người tìm hiểu lý do tìm tới bọn họ, chuyện Đường phu lang là người cung cấp đương nhiên là truyền càng muộn càng tốt, cũng bởi vậy, những người ở tửu lâu chạy đến chỗ Đường phu lang này bao gồm cả Tiểu Thuận đều là người hắn đã kiểm tra nhiều lần, đặc biệt là Tiểu Thuận là người hắn có thể tin được.

Hai người trao đổi ánh mắt, Đường Xuân Minh liền quyết định gọi vị Hoa môi ma này vào nhà để hỏi rõ ràng, liền mở miệng nói, "Chuyện hôn nhân này của ngươi nói rất kỳ lạ, số lần ta đến trên trấn vô cùng ít, càng không thể biết được vị Lý chưởng quỹ này, ngươi vào nhà nói rõ ràng mọi chuyện đi. Này, cho hắn vào." Câu cuối cùng là nói với Lý Phong, có lẽ nếu như hắn không lên tiếng, người này dù thế nào cũng sẽ không chịu thả người đâu, ngày hôm nay người có mắt đều nhìn thấy, xem ra sau này lời đồn này liền muốn vững vàng.

Đường Xuân Minh hắc tuyến, cái tên này chẳng lẽ là có chủ ý này? Không nghĩ tới mặt ngoài thành thật như vậy những bên trong lại gian xảo như vậy, hừ hừ.

Lý Phong quay đầu, con mắt đen thẳm kia sâu kín nhìn Đường Xuân Minh một chút, trong lòng Đường Xuân Minh liền run lên, thầm xì một tiếng, giống như là hắn làm chuyện gì có lỗi với hắn vậy, bát tự vẫn còn chưa so đâu.

Đường Xuân Minh chỉ đành ngạo kiều quay đầu đi vào trong, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt đằng sau như muốn thiêu đốt ra một lỗ thủng.

"Này, tiểu tử ngươi nghe được đúng không, nhanh nhanh tránh ra!" Hoa môi ma giống như không nghe ra được ý tứ ngầm của Đường Xuân Minh, đắc ý chờ Lý Phong nhường đường.

Lý Phong quay đầu lại, lạnh lùng chăm chú nhìn Hoa môi ma một chút, nhìn chăm chú đến mức Hoa môi ma rùng mình một cái, ánh mắt kia như là chó sói. Cũng may Lý Phong rất nhanh liền tránh đi, bằng

không tiếp tục nữa Hoa môi ma này ngay cả đứng cũng không đứng nổi, hiện nay trong lòng vẫn không còn run rẩy đây, vừa vỗ ngực vừa đi đằng sau Đường Xuân Minh.

Trương Tú đi theo Đường Xuân Minh tiến vào, tuy không biết vì sao Đường Xuân Minh lại muốn gọi người vào, tuy nhiên hắn rõ ràng chuyện này chỉ sợ không đơn giản, Mãn Phúc Đường cũng là tửu lâu giống như Cẩm Ký, lần này đánh chủ ý gì hắn cũng có thể thấy được.

Lý Đại Sơn ở phía sau, thấy Lý Phong tránh đường, đi tới vỗ vỗ vai huynh đệ, ngày hôm nay ngược lại khiến cho kiêng kị của hắn đối với Phong tiểu tử giảm một chút, dù cho Phong tiểu tử từng là quan lớn, nhưng mà hiện tại còn không phải là một tiểu tử ngốc sao, Đại Sơn thầm vui vẻ trong lòng, nói, "Ngươi muốn làm thế nào? Lần này có thể đến một lần, sau này nói không chừng còn có người khác thì sao, hiện tại Minh ca nhi cũng không phải là tình cảnh như lúc trước nữa." Hắn cũng biết được những tháng này Minh ca nhi trải qua rất tốt, người để ý đến hắn cũng nhiều hơn nhiều, ngay cả trong thôn bọn họ cũng có, chỉ là bị Trầm phu lang hai ba câu liền nói trở lại thôi.

Những nhà nổi lên tâm tư kia, không nói đến Minh ca nhi, chính Đại Sơn hắn cũng không lọt nổi mắt xanh, đều là có chút xiên xiên vạo vạo a, chính bản thân mình không có bản lĩnh liền để ý đến tài sản của Minh ca nhi, còn muốn từ chỗ hắn tìm phương pháp, khiến cho hắn đen mặt dọa đi rồi. Nhưng mà những việc này hắn cũng Trương Tú đều không nói đến trước mặt Minh ca nhi, đỡ khiến người ta tức giận.

Lý Phong quay đầu lại liếc nhìn Đại Sơn, không hề nói gì, Đại Sơn cũng không nhìn ra được có ý gì, không tìm được manh mối. Gãi đầu một cái nhìn về phía chiếc xe ngựa Lý Phong mang về kia, con ngựa kia vẫn đang yên tĩnh chờ đợi, chủ nhân lại đây mới thò đầu nhìn về phía hắn, giống như đang cười nhạo chủ nhân.

Lý Phong không để ý đến nó, đi tới phía sau xe chuyển mấy thứ trong xe ra, Đại Sơn nhìn một chút, hóa ra là mua đồ giúp Minh ca nhi, Phong tiểu tử thật sự là vừa lòng Minh ca nhi không thay đổi chút nào.

Lý Phong nhấc lên mấy cây nhỏ lại cầm lấy một túi vải, xoay người liền hướng về phía sân nhà Đường Xuân Minh, những thôn dân tập hợp lại đây xem náo nhiệt liền trơ mắt nhìn Lý Phong không dừng chân chút nào đi về phía sân nhà Đường Xuân Minh. Đại Sơn nhìn thấy biểu hiện trên mặt những người khác, bên tai lại nghe được lời bàn tán của bọn họ, lại nhìn về phía bóng người Lý Phong, bỗng nhiên tỉnh ngộ, tiểu tử này làm như vậy cũng không sợ Minh ca nhi tức giận? Minh ca nhi vẫn chưa đáp ứng cái gì cả, Đại Sơn lo lắng nhanh chóng đi theo, ca nhi nhà hắn ở bên trong đó, hắn đi vào cũng sẽ không bị người nói lời dèm pha.

&&&

Đường Xuân Minh đau đầu, ngày hôm nay là ngày gì mà mỗi người đều không bình thường a.

Lý Phong nghiêm mặt nói cho Đường Xuân Minh, "Đây là mấy cây đào lấy được từ bên phủ Định Châu, trong túi này là một ít hạt giống không lạ." Liếc về phía Đường Xuân Minh tuy rằng không cười nhưng ánh mắt vẫn theo dõi hắn, nếu nói như trước đây hắn có năm phần ý tứ, hiện tại lại vô cùng quyết tâm, tuyệt đối không thể để ca nhi này gả tới nhà người khác, chỉ có thể gả cho Lý Phong hắn, mặc kệ là trâu bò rắn rết gì, đều biến hết đi!

"Là ta đưa tin nhờ tiểu tử Dư Mộ kia đến phủ Định Châu tìm kiếm," Ánh mắt trong trẻo của Minh ca nhi nhìn sang, Lý Phong lại không tự chủ được bỏ thêm một câu, nói xong lại muốn đánh miệng mình, lắm miệng làm gì, sau khi hắn giải thích ánh mắt của Minh ca nhi càng sáng hơn, sớm biết vậy liền không nhắc đến tên khốn Dư Mộ này.

"A, thay ta cảm ơn Dư Mộ." Trong lòng Đường Xuân Minh vui mừng, tuy rằng còn không biết trong túi có hạt giống gì, nhưng chỉ cần riêng mấy cây đào này cũng khiến cho hắn vô cùng vui mừng, được rồi, dù nói thế nào, Lý Phong này cũng có tâm, ai biết được hắn lại im lặng đưa tin để Dư Mộ tìm kiếm những thứ này.

"Không cần." Lý Phong khô khốc trả lời, nhưng Đường Xuân Minh lại không nhịn được cười loan mắt, bởi vì hắn nhìn ra được người này có chút không dễ chịu, mà hắn càng cười người này càng thêm không thoải mái.

Trương Tú cùng Đại Sơn hơi liếc mắt nhìn nhau, cũng vui vẻ, hành động qua lại của hai người này bọn họ nhìn ra được, xem ra Phong tiểu tử này có ý, Minh ca nhi cũng không phải là không có tâm tư, nếu như hai

người thật sự thành công bọn họ thật sự vô cùng cao hứng. Tuy rằng Minh ca nhi luôn miệng nói không muốn tìm bố dượng cho A Lâm, nhưng mà Phong tiểu tử đối với A Lâm thực sự là vô cùng quan tâm.

Tề chưởng quỹ mèo già hóa cáo con ngươi đảo một vòng, sao có thể không nhìn ra được hàm ý trong này, tâm hắn, rốt cục thả xuống hơn nửa. Còn Mãn Phúc Đường, hừ, chờ xem!

Hoa môi ma vô cùng không vui trừng tên mặt than dám cắt ngang lời của hắn một chút, tìm kiếm cái gì chứ, thực sự là đáng giận, lời nghe được một nửa, liền cho rằng Lý Phong chỉ là một tiểu tử nghèo do người sai đến tặng đồ. Vẫy vẫy khăn kéo sự chú ý của Đường phu lang về, liều mạng mà khen Lý chưởng quỹ kia, " Mãn Phúc Đường này ở trên trấn chỉ có Cẩm Ký mới có thể so được," Nếu như Tề chưởng quỹ không ở đây nhất định hắn sẽ nói một lời khá, đem Mãn Phúc Đường khen đến trên trời dưới đất chỉ có một mình nhà này là tốt nhất, "Từ trước đến giờ đều vô cùng đông khách, Lý chưởng quỹ đều dựa vào Mãn Phúc Đường mà tích góp từng chút của cải tạo thành gia nghiệp, trong nhà đều có mấy tiểu nhị sai khiến, nếu như gả đi chỉ cần hưởng thụ được người hầu hạ là được rồi. Bên kia nói, chỉ cần Đường phu lang đồng ý, chỉ cần Đường phu lang đồng ý, lúc gả đi lập tức liền để Đường gia lang quản nhà, sau này nếu như Đường Phu lang lại sinh cho Lý chưởng quỹ một tiểu tử béo, tài sản của Lý gia không phải là đều là của tiểu tử béo sao…"

Nắm đấm của Lý Phong nắm chặt, Đường Xuân Minh nghe được cũng thiếu kiên nhẫn, gọi hắn đi vào ai muốn nghe những lời này, vừa nghe liền phù phiếm đến đòi mạng, hắn mới không tin hắn có thể làm được, vung vung tay đánh gãy lời của hắn hỏi: "Ta chỉ hỏi một câu, Lý chưởng quỹ này sao biết được ta? Ta đoán, chỉ sợ là ta có hình dáng như thế nào hắn cũng không biết đi, xì."

Ánh mắt mang theo vài phần châm biếm nhìn Hoa môi ma, Hoa môi ma không biết làm sao, đoán lại thành thật, lúc đang muốn nói cái gì để phủ nhận, lại nghe Đường Xuân Minh nói, "Đi tới thôn Bình Sơn này cũng không biết Đường gia ở chỗ nào, cũng dám nói biết Đường Xuân Minh ta ở nơi này?" Lúc nói lời này còn nhìn Tề chưởng quỹ một chút, tin tức này nhất định là từ phía trấn trên rò rỉ ra ngoài, "Ta chỉ muốn biết, việc hôn nhân này đến cùng là do bản thân Lý chưởng quỹ hay là do người này đứng sau hắn nhờ ngươi nói?"

"Chuyện này…" Ánh mắt Hoa môi ma lóe lên một cái, khiến Đường Xuân Minh biết mình đoán đúng, cũng không muốn tiếp tục nghe Hoa môi ma này nói người nào, quá bẩn con mắt, đứng dậy tiễn khách, không lưu tình nói: "Trở về liền nói cho người sau lưng biết, Đường Xuân Minh ta không đến nỗi để cho người khác đến cửa mưu hại, làm ăn vốn là phải nói đến là thành ý, dùng thủ đoạn này chính là khiến cho ta căm ghét, ngươi đi đi."

"Ngươi… Sao ngươi có thể không biết điều, một ca nhi mang theo con cái như ngươi còn muốn tìm được nhà tốt sao? Lý chưởng quỹ người ta có thể đồng ý ngươi mang theo con cái cũng là để mắt ngươi, bằng không ngươi xem những người ở xung quanh đây làm gì có ca nhi nào mang theo trẻ con mồ côi cha tìm được nhà tốt?" Hoa môi ma đi tới nông thôn từ trước đến giờ đều là được người nịnh hót, nhưng hôm nay mọi chuyện không thuận, trong lòng hắn cũng tức giận.

"Tiểu Hoa…" Đường Xuân Minh tức giận, há mồm liền muốn gọi Tiểu Hoa cắn người.

Nhưng mà có người còn nhanh hơn hắn, thịch thịch tiến lên vài bước liền nhấc Hoa môi ma sắp đến hai trăm cân lên, ung dung bước ra ngoài, cửa viện vẫn chưa đóng lại, một quả cầu thịt liền bị hắn thuận lợi ném ra ngoài, cầu thịt kia phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt.

"Ồ, đây không phải là Hoa môi ma mới đi vào sao? Xảy ra chuyện gì sao bị ném ra?"

"Giết người rồi! Tên hán tử trời đánh này dám đối với ta như vậy, thôn Bình Sơn các ngươi không ai quản sao?" Hoa môi ma lôi căng cổ họng kêu gào.

Lại không người phụ họa hắn, vốn tưởng rằng thân thủ tên to con Dư Mộ kia rất tốt, nhưng mà hôm nay thấy Phong tiểu tử ung dung liền đem người này ném ra, khiến người ta bất thình lình nghĩ đến lúc trước trên tường nhà đại bá hắn bị tên to con Dư Mộ này đấm một cái thủng một lỗ, chỉ sợ bình thường đều coi thường Phong tiểu tử.

"Sau này đừng để cho ta gặp lại ngươi, bằng không gặp một lần vứt một lần! Mau cút!" Lý Phong lạnh lùng buông lời uy hiếp.

Ánh mắt lạnh vào vèo khiến cho Hoa môi ma không dám lên tiếng, thực sự là sát thần, nhanh chóng bò lên xe ngựa giục phu nhanh nhanh đi, chờ đến khi đi xa mới quay đầu lại xì một tiếng, "Cũng không biết nhìn lại mình xem như thế nào, chuyện tốt trên trời rơi xuống lại dại dột đẩy ra bên ngoài, đáng đời thủ tiết cho hán tử chết rồi!" Trong lòng tính toán sau khi trở về thêm mắm dặm muối chửi bới gia đình này như thế nào, cọc hôn nhân này không thành không phải là do hắn, mà là gia đình này quá không biết điều, tuy là nghĩ như vậy, nhưng đến cùng đau lòng số bạc bay mất, chết tiệt, hắn đem Đường Xuân Minh cùng tên hán tử mặt than kia mắng lần thứ hai, bằng cái lưỡi ba tấc không xương của hắn, sau này hán tử nhà ai còn dám cưới ca nhi như vậy.

&&&

Lý Phong xoay người tiến vào nhà Đường Xuân Minh lần nữa, người bên ngoài nghị luận sôi nổi, nếu như nhìn không ra tâm tư của Lý Phong thì bọn họ cũng sống uổng đi.

Dù cho trước đó trong thôn có lời đồn đãi, nhưng mọi người cũng không tin nhiều, tuy Phong tiểu tử tuổi không nhỏ, nhưng cũng là hán tử chưa kết hôn, sao lại có thể vừa ý Minh ca nhi muốn cưới hắn được,nhưng mà tình cảnh trước mắt này lại cho thấy tâm tư của hắn.

Như Đường Xuân Minh dự đoán, sau ngày hôm nay, những lời đồn đãi này liền ngồi vững, sau này, mặc dù là lời đồn việc hôn nhân của Trầm đại hộ cùng Triệu gia cũng không thể che nổi lòng hiếu kỳ của mọi người.

Lại nói Lý Phong lại trở lại trong sân, Đường Xuân Minh cũng không để ý tới hắn, chỉ nhìn Tề chưởng quỹ, đây chính là bọn họ rước lấy phiền phức.

Mặt già của Tề chưởng quỹ đỏ ửng, ngày hôm nay hắn mới biết được, một ca nhi mà ngay cả môi ma cũng có thể khiến cho hắn á khẩu, khó trách những ca nhi ở vào hoàn cảnh của hắn lại không cách nào sống được qua ngày, nhưng hắn lại sống càng ngày càng tốt, hoàn toàn không phải lúc Đại Hổ còn sống có thể so được, trước đây hắn cũng không biết Triệu Đại Hổ lại là người ngu hiếu như vậy, thật sự là nhìn nhầm.

"Đường phu lang yên tâm, ta sau khi trở về nhất định sẽ làm rõ chuyện này cho Đường phu lang một lời thỏa đáng, chỉ hy vọng Đường phu lang không cần như vậy liền trách tội lên người Cẩm Ký chúng ta."

"Được rồi, ta sẽ chờ kết quả của Tề chưởng quỹ, ta cũng không muốn lại có thêm kẻ đáng ghét như vậy đến cửa." Đường Xuân Minh vung vung tay, hắn cũng không phải kẻ hẹp hòi, cũng rõ ràng tin tức để lộ kỳ thực là chuyện sớm hay muộn, hiện tại chỉ là xuất hiện sớm hơn dự liệu mà thôi, đặc biệt là buồn nôn một cái, nhìn đến sắc mặt của môi ma kia, giống như hắn được lợi lớn lắm, nghe một chút lời kia, người mang theo con cái như hắn chỉ nên cưới một người xiên xiên vẹo vẹo vậy, phi! Hắn càng muốn tìm hán tử khiến cho những ca nhi chưa kết hôn phải ghen tị hắn.

Vừa nghĩ như thế, con mắt vừa liền liếc về phía Lý Phong, có cần suy nghĩ thêm một chút hay không?

Trong lòng Lý Phong run lên, ca nhi miệng lưỡi bén nhọn này đang có ý đồ gì? Lẽ nào biểu hiện ngày hôm nay của hắn còn chưa đủ?

Tề chưởng quỹ trước khi đi lại nói cho Đường Xuân Minh một chuyện: "Còn không phải là Cẩm Ký chúng ta không bằng Mãn Phúc Đường nên nói xấu bọn họ, nhưng họ Lý kia thực sự không phải là người tốt, phu lang trước kia của hắn chính là bị hắn tức chết, tiếng xấu nào cũng đều phát ta từ nhà bọn họ, bây giờ, tuy nói hiện tại còn không có gì, nhưng mà tiểu thất trong nhà cũng đã chơi đùa đến rối loạn cả Lý gia rồi." Tuy nói Đường phu lang mang theo hai đứa con, nhưng mà cái nhìn của hắn, Đường phu lang có nhan sắc có tay nghề, dù thế nào cũng không cần buồn vì ăn mặc, hà tất gì phải tìm nhà như vậy buộc tội mình.

Đường Xuân Minh lần thứ hai buồn nôn một cái, phát hiện Lý Phong đối vị môi ma kia thực sự là quá lịch sự , nếu sớm biết, dù thế nào hắn cũng phải để Tiểu Hoa cắn một cái.

"Chẳng lẽ thực sự như vậy!" Trương Tú cũng cáu giận.

Đường Xuân Minh vừa quay đầu lại, phát hiện không biết lúc nào A Lâm đã bò đến trên đùi Lý Phong thân thiết nói gì đó, mà ánh mắt Lý Phong cũng nhu hòa rất nhiều, Nhị Mao cũng vây quanh Lý Phong, ngay cả Đại Mao trong mắt cũng lộ ra ánh mắt sùng bái, vô lực thở dài, chỉ là một động tác liền đem mấy đứa bé này thu phục rồi.

"Phong thúc thúc, ngựa bên ngoài là của ngươi sao? Sau này có thể dạy chúng con cưỡi ngựa không?" Nhị Mao cảm thấy vừa nãy hành động lúc nãy của Phong thúc thúc thực sự là vừa khốc vừa soái, thần khí cực kỳ, con ngựa bên ngoài cũng như vậy. Nếu như Lý Phong có thể nghe được đánh giá trong lòng Nhị Mao, phỏng chừng nó cũng sẽ có đãi ngộ như của Hoa môi ma vậy.

"Cưỡi ngựa lớn!" A Lâm cũng tham gia trò vui, ánh mắt sáng lấp lánh, Phong thúc thúc thật là lợi hại, trực tiếp đem người xấu ném ra ngoài, ngoại trừ A Mẫu, A Lâm thích nhất Phong thúc thúc.

"Được, Phong thúc thúc mang A Lâm đi cưỡi ngựa lớn." Nói xong liếc Đường Xuân Minh một cái, phát hiện hắn không có sắc mặt dị thường gì, đem A Lâm nâng lên cho nó ngồi lên vai mình đi ra chỗ ngựa, hắn đương nhiên biết Minh ca nhi rất bảo vệ con, hơn nữa hắn cũng thực yêu thương đứa bé này.

Chờ Đại Sơn cũng rời đi, Trương Tú cười ra tiếng, đảo đảo cánh tay Đường Xuân Minh: "Lần này thoả mãn? Ta thấy rất tốt, đối với A Lâm cũng tốt."

Đường Xuân Minh nhìn Trương Tú một cái.

Trương Tú coi Đường Xuân Minh là thẹn thùng nên không nói gì, không tiếp tục nói nữa, nói sang chuyện khác: "Nghe bọn họ nói có ngựa, lẽ nào ngựa bên ngoài là của Phong tiểu tử? Nhìn con ngựa này, có lẽ tốn không ít bạc mới có thể mua được, xem ra Phong tiểu tử cũng không phải không có của cải, những nhà trong thôn kia có lẽ là hối hận đến chết rồi." Không nói những gia đình khác, ngay cả đại bá đại bá sao của hắn không biết sẽ suy nghĩ thế nào.

Tác giả có lời muốn nói: mọi người đều đoán sai đi, làm mối cho không phải hồ bằng cẩu hữu kia, loại người như vậy, cũng tự cho là đúng, coi như nạp tiểu cũng sẽ không coi trọng quả phu mang theo hai đứa con, ngược lại chỉ cần thu nạp lại đây ai quản là gả cho người nào, chỉ cần khống chế được là được, đương nhiên đây cũng là bởi vì chưa từng thấy Minh ca nhi.

37. Chương 37: Đăng Đường

Đối với hành động rõ ràng của Lý Phong, Đường Xuân Minh cũng có thái độ bịt tai trộm chuông không quan tâm đến lời đồn đãi trong thôn, toàn là Minh ca nhi hắn dựa vào gương mặt mà cám dỗ Phong tiểu tử Lý gia, thích buôn truyền thì buôn đi, lại không phải hắn chủ động tìm tới cửa.

Từ ngày đó trở đi, hán tử mặt ngoài thành thật bên trong lại xảo trá này lại không chút cấm kỵ nào đến cửa nhà hắn. Trời vừa sáng, có người gõ cửa nhà hắn, Đường Xuân Minh mở cửa ra xem, Lý Phong mang theo một bó củi lớn đứng trước cửa nhà hắn. Nhìn thấy hắn xuất hiện, người này liền dùng con ngươi đen như mắt mèo nhìn Đường Xuân Minh từ đầu đến chân một lần, sau đó ngay trước mặt hắn nhấc chân tiêu sái đi vào, tự động tìm tới chỗ bổ củi đốt lửa đặt bó củi xuống.

Mẹ nó, đây thực sự là Lý Phong sao? Hắn còn có biết đây là nhà ai nữa không?

Không chờ hắn lên tiếng, A Lâm liền vui vẻ chạy tới Phong thúc thúc của nó, Đường Xuân Minh âm thầm đố kỵ, tên khốn này còn không được bao lâu liền bắt cóc con trai của hắn, xem một lớn một nhỏ chơi đến hài lòng, Đường Xuân Minh chỉ đành chống eo đi đến chuồng dê vắt sữa dê.

Kỳ thực đối với chuyện con trai đặc biệt thân cận Lý Phong, trong lòng Đường Xuân Minh càng vui vẻ, hình tượng như Lý Phong mới phù hợp với hình tượng cha trong lòng A Lâm. Trước đây tuy rằng nhân duyên bên ngoài Triệu Đại Hổ rất tốt, nhưng mà trong nhà, A Lâm lại không thân cận người cha đẻ này của nó, theo Đường Xuân Minh, Triệu Đại Hổ đối với con ruột là A Lâm còn không bằng đứa chất tử là Triệu Đống kia, hay là hắn cũng chiu ảnh hưởng của Triệu gia coi trọng hán tử coi thường ca nhi, hơn nữa tại thời điểm A Lâm bị bắt nạt bên ngoài, cha đẻ Triệu Đại Hổ này rất ít khi đứng ra giữ gìn bảo vệ nó, mà trách đứa nhỏ này còn nhỏ không hiểu chuyện, trong ký ức của Minh ca nhi cũng chỉ đem A Lâm tận lực để bên cạnh mình ở trong nhà.

Mà hiện tại Phong thúc thúc này, lần đầu tiên A Lâm gặp, liền lấy một hình tượng cao to mà A Lâm vẫn chưa thể lý giải được đứng trước mặt hắn, sau đó lại đuổi người bắt nạt a mẫu cùng nó đi, vì vậy mặc dù trong lòng những đứa bé khác hình tượng của Phong thúc thúc vô cùng hung dữ, nhưng đối với A Lâm mà nói lại là một người sẽ bảo vệ nó vào a mẫu.

Cũng không lâu lắm, Trương Tú cùng Đại Sơn chạy đến, Đường Xuân Minh vừa hỏi mới biết tại sao vừa sáng Đại Sơn lại chạy đến, hóa ra củi hồi trước Đại Sơn mang đến không phải là đi sau núi nhặt được, mà là Lý Phong thu thập củi xong liền để cho Đại Sơn mang đến cho Đường Xuân Minh, hai người thông đồng lừa gạt sau lưng Đường Xuân Minh, mà hôm nay Đại Sơn không gặp được Lý Phong, trong nhà cũng không thấy, liền chạy về phía nhà Đường Xuân Minh xem chút, vừa hay, người này đã đứng bổ củi trong sân.

Nhìn Lý Phong như không có chuyện gì xảy ra, hán tử thành thật Đại Sơn liền không thể chịu nổi, nếu còn nhìn nữa sẽ bị mù mắt, nhanh về nhà thôi, Trương Tú cũng cười ám muội quay trở lại nhà. Đường Xuân Minh cũng không nói gì nhìn trời, không phải người xưa rất bảo thủ sao? Như vậy thật sự là cũng được sao?

Lời đồn trong thôn được lưu truyền nhanh chóng, ngày thứ nhất xảy ra chuyện ngày thứ hai liền truyền khắp, cho nên ngày thứ hai Trầm phu lang liền chạy đến, nhìn thấy Lý Phong đang giúp Đường Xuân Minh quét dọn chuồng dê, liền cười nói với Đường Xuân Minh, "Lần này ta liền yên tâm, vốn chúng ta đều lo lắng một mình ngươi quản lý vườn lớn như vậy cũng không giúp được, hơn nữa cũng không an toàn, giờ thì hay rồi, chuyện này liền ném cho Phong tiểu tử làm đi, ngươi a, chỉ cần thảnh thơi dưỡng dưỡng thân thể là được rồi, chờ đến khi đứa bé trong bụng đi ra, liền làm tiếp, không cần phải vội vàng làm hết mọi chuyện."

Đường Xuân Minh nhất thời có một loại cảm giác như chuyện làm quá sức tưởng tượng, chân trước còn đang hưởng thụ cảm đắc ý hư vinh khi được người theo đuổi, chân sau liền bị người báo cho biết, khỏi đắc ý, chờ đến giờ liền theo họ người khác đi. Đường Xuân Minh chóng mặt hỏi, "Nhanh như vậy? Ta không muốn nhanh như vậy liền đem mình gả đi a, hơn nữa có thể A Lâm không đồng ý cho ta tìm bố dượng cho nó."

"Nhanh cái gì mà nhanh, có người còn không kịp đợi muốn nhanh hơn nữa kia kìa, bằng không tại sao hôm qua còn làm chuyện như vậy, còn không phải là do nhìn thấy môi ma tới cửa liền phát hỏa trong lòng, lại nói bây giờ ngươi cùng Phong tiểu tử trong mắt người khác cũng gần như là người một nhà, nếu như ra hiếu còn không mau mau làm xong chuyện thì thanh danh của ngươi liền hỏng." Trầm phu lang giương mắt nhìn nhìn gương mặt đen lại của Phong tiểu tử sau khi nghe thấy lời của Minh ca nhi, thật vất vả mới nhịn không cong khóe miệng lên.

"Đây là ý gì? Sao thanh danh của ta lại hỏng rồi?" Đường Xuân Minh còn mơ hồ lắm, vì sao nội dung vở kịch đều không dựa theo ý nghĩ của hắn a?

"Chờ đến khi ra hiếu các ngươi liền làm xong mọi chuyện đi, những lời đồn đãi trong thôn còn chưa có nhắc hẳn đến các ngươi, nhưng mà sau khi ra hiếu nếu như các ngươi vẫn còn tiếp tục như vậy, như vậy thực sự là đầu đề bàn tán của đám người Triệu a ma kia." Trầm phu lang thấy Minh ca nhi hình như còn chưa rõ ràng được chuyện này, chỉ đành nói rõ với hắn, những câu nói kia của đôi ma sao Triệu gia còn chưa nói trắng ra, chắc là Minh ca nhi sẽ hiểu đi.

Hiểu? Đương nhiên đã hiểu, nói đến trình độ như thế này sao còn có thể không nghe hiểu được, chính là nói, nếu như cuối năm nay sang năm đầu năm hắn còn không kết hôn cùng Lý Phong, hắn thật sự thành hồ ly đê tiện không biết xấu hổ chuyên đi câu dẫn hán tử, trước mắt Đường Xuân Minh liền biến thành màu đen, phát hiện mình quả thực dại dột vô cùng, còn vui vẻ cái gì a, đây là bị người bán còn giúp người đếm tiền, nói chính là hắn đúng không.

Hắn đúng là muốn kiên cường một hồi a, nhưng mà sự nghiệp hắn vừa mới phát triển tạm thời không thể rời khỏi thôn Bình Sơn được, ở thế giới xa lạ này thôn Bình Sơn vẫn là khiến cho hắn có cảm giác thân thiết hơn chút, những người cùng vật quen thuộc trong ký ức khiến cho hắn không quá cảm thấy xa lạ đối với thế giới này, có thể thuận lợi thích ứng được. Lại nghĩ tới con mắt tối như mực thỉnh thoảng lại lóe lên trong đầu hắn cùng với cảm giác thiêu đốt thỉnh thoảng lại truyền từ sau lưng, tuy rằng có chút cảm giác không trâu bắt chó đi cày, nhưng mà bảo hắn bỏ một người như vậy, trong lòng hắn thực sự là không quan tâm, mặc kệ từ phương diện nào, người này đều rất hợp với tâm ý của mình.

Thấy Minh ca nhi hồi lâu không lên tiếng, Trầm phu lang không khỏi lo lắng nói, "Chẳng nhẽ Minh ca nhi

không vừa ý Phong tiểu tử?" Bằng không tại sao mặt lại do dự như vậy? Trầm phu lang hồi hộp trong lòng, bọn họ chỉ cân nhắc đến ý nguyện của Phong tiểu tử, đã quên mất hiện tại Minh ca nhi người ta cũng có chủ ý của mình.

Lời này vừa nói xong, Trầm phu lang cùng Đường Xuân Minh đều cảm giác được nhiệt độ bên người giảm xuống, chà chà da gà nổi lên trên cánh tay, Đường Xuân Minh vội nói, " Cũng không phải, chỉ là dù sao cũng hiểu ít quá, như là mấy năm nay hắn làm gì ở bên ngoài, không nói ta, đến cả các ngươi cũng không biết đúng không, những chuyện trải qua kia có thể ảnh hưởng đến sinh hoạt sau này hay không. Hơn nữa, dù thế nào thì A Lâm cùng đứa bé trong bụng cũng không phải là thân sinh của hắn, sau này..." Thời gian dài, có thể trở thành mụn nhọt trong lòng hay không, hiện tại A Lâm rất mẫn cảm trong lòng, so với chuyện tìm nam nhân, hiện nay đối với Đường Xuân Minh, vẫn là con trai có vị trí quan trọng hơn.

Cũng may nhiệt độ cuối cùng cũng coi như tăng trở lại chút, trong lòng Trầm phu lang thầm lau mồ hôi, Minh ca nhi thực sự là nói đúng, Phong tiểu tử thực sự là khác nhiều so với trước đây, xem đi, từng luồng từng luồng khí lạnh này, đều gần sánh bằng vào ngày đông hàn rồi. Nhưng trong lòng cũng nín cười, kỳ thực để cho Phong tiểu tử nghe suy nghĩ của Minh ca nhi một chút cũng không phải là không có chỗ tốt, nếu như Phong tiểu tử thật sự có chút miễng cưỡng vậy thì cũng không cần phải tiếp tục đi xuống.

Vỗ vỗ vai Minh ca nhi, Trầm phu lang nói: "Những câu nói này ngươi phải nói chuyện cùng Phong tiểu tử, tương lai là vẫn là của hai người, cũng phải để hắn hiểu được suy nghĩ trong lòng ngươi, hơn nữa giữa hai người, vẫn là hắn hiểu rõ suy nghĩ của ngươi, tương lai mới tránh cho có chuyện rắc rối, bằng không mọi người đều giấu suy nghĩ vào trong bụng, chẳng phải là càng ngày càng kém sao."Trầm phu lang lấy thân phận người đi trước truyền thụ kinh nghiệm cho Minh ca nhi, hắn cùng đương gia cũng là như vậy, hắn là người không nhịn được cái gì trong lòng, cho dù có tức giận cũng trước tiên hướng đương gia phát ra một trận, nhưng dù cho bọn họ nháo chuyện đi nữa, nhưng tình cảm là thật, không phải là loại phu phu nháo đến đỏ mặt kia, Trầm phu lang không thể nào tưởng tượng được bọn họ sao có thể sống nổi qua ngày, sinh sống sao có thể không có mâu thuẫn.

Trước đây Minh ca nhi thật sự là đối với Triệu Đại Hổ ủy khúc cầu toàn (*nhẫn nhịn chịu đựng để mọi việc được tốt đẹp*), nhưng mà kết quả chẳng phải là cũng không được cái gì, còn không phải là để cho mình cùng con cái chịu khổ sao.

"Được rồi, ta tìm hắn nói chuyện, nói ra." Đường Xuân Minh chỉ đành gật đầu đáp ứng, chuyện đã đến bước này, không phải lảng tránh là có thể giải quyết được.

"Tốt lắm, Phong tiểu tử, ngươi cũng không thể khiến Minh ca nhi tức giận a, có lời gì cố gắng nói, bằng không ta sẽ không tha cho ngươi." Trầm phu lang đột nhiên nói với phía sau Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh giật mình, người đứng ở phía sau? Đây chẳng phải là những lời nói trước đó đều bị nghe được? Đường Xuân Minh vội vàng xoay người xem sắc mặt người kia, nhưng mà xoay người quá nhanh, liền lập tức ôm bụng kêu lên.

"Làm sao? Đều sắp là a mẫu của hai đứa rồi, sao còn vội vã bất cẩn như vậy!" Trầm phu lang sợ hết hồn, bất nhưng mà hắn còn chưa kịp nâng Đường Xuân Minh lên, Lý Phong đã vọt tới, cái gì cũng không nói liền ôm ngang người lên, nhanh chân đi về phía phòng.

"Ta gọi Hồ lang trung đến." Trầm phu lang vội vàng muốn đi gọi người.

"Đừng, đừng, " Đường Xuân Minh vừa nắm lấy tay Lý Phong vừa đỏ mặt vội vàng gọi Trầm phu lang trở lại, "Ta không phải đau bụng, là chân rút gân. Còn có, ngươi nhanh buông ta xuống, ta có thể tự đi, qua một lúc là tốt rồi." Mình bị như vậy còn không là người này hại, đang yên lành tự dưng trốn phía sau nghe mình nói chuyện, thật là không biết xấu hổ, nghĩ như vậy, Đường tay Đường Xuân Minh liền không khách khí đập ngực Lý Phong một cái, nhưng mà bởi vì chân rút gân, trên tay cũng không có khí lực gì nhiều, giống như là gãi ngứa vậy, Lý Phong cúi đầu liếc mắt nhìn, sắc mặt tốt hơn một chút, xem ra là không có gì đáng lo đi.

Trầm phu lang nghe được câu sau cũng dở khóc dở cười, nhưng mà thấy Phong tiểu tử đối với Minh ca nhi như vậy, sau này hắn là cũng sẽ là hán tử yêu thương ca nhi, chút khó chịu giữa hai người, để chính bọn hắn giải quyết đi thôi.

Lý Phong bước nhanh vào trong nhà, cẩn thận mà đặt người lên giường, trên mặt vẫn có vẻ lo âu, nhìn hai chân Đường Xuân Minh, mở miệng hỏi: "Là bên kia sao, ta xoa bóp cho ngươi."

"Phong thúc thúc, để con, lúc trước a mẫu rút gân đều là A Lâm xoa xoa." Khi A Lâm nghe được a mẫu rút chân cũng không căng thẳng giống như người lớn, mà đi theo sau vào phòng bò lên giường, Lý Phong vừa nhìn tình hình này làm sao lại không hiểu, khẳng định là thường xảy ra tình huống như vậy, hơn nữa đều là đứa bé A Lâm này đang chăm sóc.

Không đợi đến lúc Đường Xuân Minh mở miệng, Lý Phong liền quan sát một bên chân của Đường Xuân Minh, một chân trong đó hơi khác thường, hắn đoán chính là chân đó, cố gắng đem cái chân này để nằm ngang, sau đó trên tay dùng chút lực cầm lấy, nắm khiến cho Đường Xuân Minh kêu lên một tiếng, trong lòng chỉ muốn mắng người, hắn xuyên qua chính là để chịu tội đúng không, cũng chỉ tại tiểu bại hoại trong bụng này, những tháng ngày yên ổn của hắn càng ngày càng ít, hiện tại hắn mới cảm thấy phụ nữ trên Trái Đất khổ đến mức nào a.

"A mẫu, A Lâm đấm đấm chân cho ngươi." A Lâm giơ quả đấm nhỏ, ngoan ngoãn gõ lên một chân khác của Đường Xuân Minh.

"A mẫu không sao rồi, A Lâm không cần lo lắng, có A Lâm đấm đấm cho a mẫu, cái gì cũng để bay đi." Đường Xuân Minh nhịn đau an ủi con trai, lại khiến cho Lý Phong nhìn thấy được sắc mặt càng ngày càng trầm. Làm sao hắn không nhìn ra được, chỉ sợ bình thường cũng đều là nhịn đau như vậy mà dỗ con trai, lại không có người ở bên cạnh giúp đỡ một chút, một mình ca nhi này đều cố gắng gắng gượng, bình thường cảm thấy hắn miệng lưỡi bén nhọn, nhưng bây giờ lại cảm thấy khiến người khác thương tiếc.

Nghĩ như vậy, động tác trong tay cũng nhu hòa hơn nhiều, ngay cả những câu nói trước kia của Đường Xuân Minh cũng không ngại, trái lại ca nhi này không thể chạy khỏi bàn tay hắn.

Nhìn trong phòng hòa hợp vui vẻ, Trầm phu lang đưa tới một chén nước liền lặng lẽ ra ngoài, đối với cọc hôn nhân này hắn vô cùng hài lòng, xem đi, trong nhà thực sự là cần một hán tử, bằng không một mình Minh ca nhi cũng quá cực khổ, hơn nữa nhìn Minh ca nhi đối với Phong tiểu tử cũng không phải là vô ý, chỉ sợ là sợ mất mặt mũi đi.

Nghĩ đến đương gia nhà mình sau khi nghe được chuyện hôm qua thì mặt đầy xoắn xuýt phiền muộn, Trầm phu lang vui cười hớn hở, việc này là Phong tiểu tử làm, trưởng bối như hắn cũng không có cách nào ngăn cản. Trầm phu lang cũng không đi chọc chân đau của hắn, nhưng mà nhìn hắn cũng không lâu lắm liền thoải mái hơn, chắc là cũng nghĩ thông suốt được, bản thân Minh ca nhi cũng không kém, bây giờ lại sinh sống tốt, sau này nói không chừng còn không kém bất kỳ nhà nào trong thôn.

Trong phòng, lần đầu tiên Đường Xuân Minh khôi phục lại khi bị rút gân nhanh như vậy, sau khi nhận lấy khăn người này đưa tới xoa xoa mồ hôi, Đường Xuân Minh nghi hoặc mà nhìn về phía hắn hỏi, "Tại sao hai chân ta lại cảm thấy nóng, chẳng lẽ đây là..." Đánh giá thân thể Lý Phong một chút, con mắt liền sáng lên, "Nội lực? Luyện võ thật sự có thể luyện được nội lực?"

Không trách hắn hiếu kỳ, là một nam nhân trên Trái Đất từ nhỏ đều xem tiểu thuyết võ hiệp mà lớn lên, chỉ sợ trong lòng mỗi người đều có một giấc mộng đại hiệp, trông ngóng có thể đạt được cảnh giới phi diêm tẩu bích trích diệp hại người (*vượt nóc băng tường, ngắt lá đả thương người khác*), đây cũng là nguyên nhân hắn kích động sau khi nghe thấy Dư to con có thể đấm một quyền liền thủng tường, chẳng lẽ Lý Phong còn lợi hại hơn Dư to con?

Tai Lý Phong hơi nhúc nhích một chút, bên tai nhiễm màu đỏ khả nghi, nhưng trên mặt lại đàng hoàng trịnh trọng trả lời, "Là nội lực, nhưng mà có thể luyện được nội lực hay không còn xem căn cốt của từng người, không phải mỗi người đều có tư chất này."

"Vậy ta thì sao? Ta có thể luyện được hay không?" Đây là vấn đề Đường Xuân Minh quan tâm nhất, con mắt nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Lý Phong.

"Không được, lớn tuổi nên gân mạch trong cơ thể đã định hình." Lý Phong cũng chú ý với vẻ mặt của hắn, trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác bừng tỉnh ngộ, khi đó Minh ca nhi cảm thấy hứng thú với tiểu tử Dư Mộ kia chẳng lẽ là bởi vì hắn biểu hiện thân thủ trong thôn? Trong lòng không khỏi hối hận, vì sao lúc đó hắn lại để cho tên tiểu tử Dư Mộ này ra mặt a, nói không chừng trong mắt Minh ca chỉ sẽ chỉ có hắn đi.

Nhìn thất vẻ mặt ảm đạm thất vọng của Minh ca nhi, Lý Phong lại nhanh chóng thêm một câu, "Nhưng mà rèn luyện một chút vẫn có lợi với thân thể, chờ ngươi sinh con xong nếu như muốn luyện, ta có thể dạy ngươi."

"Được rồi." Đường Xuân Minh thực sự rất thất vọng, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt Lý Phong nhìn hắn, hắn liền miễng cưỡng đồng ý, "Đến lúc đó nói sau đi." Tuổi dã lớn, vậy người này bắt đầu luyện từ lúc nào? Thời điểm hắn rời khỏi thôn Bình Sơn cũng mới mười mấy tuổi đúng không, trong mắt hắn liền hiếu kì, "Vậy ngươi bắt đầu luyện từ lúc nào? Dư to con luyện cùng ngươi sao? Các ngươi ai lợi hại hơn vậy?"

Trong lòng Lý Phong lại đố kỵ, lần thứ hai hối hận quyết định ban đầu, nhưng mà vẫn là hỏi gì đáp nấy, "Năm đó trên đường rời khỏi nơi này bị bệnh suýt chút nữa đã trì hoãn hành trình, là một vị đại phu trong quân mang ta theo hắn, chờ đến khi thân thể ta đã tốt liền dạy cho ta một bộ quyền dùng thể cường thân luyện thể, sau này lại cùng những người trong quân học tập một chút, liền luyện thành như vậy. Dư Mộ không giống như ta, hắn là man lực trời sinh."

Đường Xuân Minh lần thứ hai nhìn ra được vẻ mặt ẩn dấu bề ngoài trấn định của hắn, giống như là đang khoe khoang đắc ý, như là nói ta rất lợi hại. Có thể là bị ánh mắt của Đường Xuân Minh nhìn đến nỗi không chịu nổi, Lý Phong liền tìm cớ đi ra ngoài, " Ta tưới nước cho cây, ngươi nằm đi, A Lâm ngoan ngoãn ở cùng a mẫu."

"Phong thúc thúc, A Lâm sẽ ở cùng a mẫu." A Lâm rất ngoan ngoãn đáp lại, cọ cọ bàn tay lớn của Phong thúc thúc dang xoa xoa đầu nó.

Lý Phong đi tới cửa lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đường Xuân Minh trên ở trên giường, nói: "Ngươi muốn biết chuyện trước kia, ta sẽ từ từ nói cho ngươi, những chuyện ngươi lo lắng kia, đều sẽ không xảy ra." Bỏ lại những câu nói này người liền đi xa, Đường Xuân Minh ngây người một lúc lâu mới phản ứng được người này đang có ý gì, đây là bảo đảm cho những lời trước đó hắn nói với Trầm phu lang?

Nhưng mà Đường Xuân Minh phản ứng lại có chút thẹn quá hóa giận, người này thật sự chắc chắn hắn sẽ đồng ý? Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt vui vẻ của A Lâm, hắn lại không thể phản bác được, làm người thân nhất của A Lâm, hắn đương nhiên biết được thái độ của A Lâm đối với Phong thúc thúc không giống bình thường, nhưng là, nếu như A Lâm biết được Phong thúc thúc này không chỉ muốn làm thúc thúc mà còn muốn làm bố dượng, còn có thể tin cậy hắn như trước sao?

Đường Xuân Minh thở dài, bàn tay sờ qua đỉnh đầu mới bị Lý Phong xoa, tâm tình có chút phức tạp. Làm một người đồng tính trên Trái Đất, đi tới thế giới toàn nam nhi này, kỳ thực sâu trong lòng hắn có loại cảm giác vui sướng thoải mái, chuyện này cũng có nghĩa là hắn có thể quang minh chính đại tìm nam nhân, mà không cần phải lo người ngoài dùng ánh mắt khác nhau cùng thái độ hận không thể tránh xa, lúc trên Trái Đất Đường Xuân Minh không phải là chưa tìm người thử qua, hắn hi vọng có người có thể cùng mình giúp đỡ lẫn nhau sinh sống, mà không phải là trốn trốn tránh tránh, nhưng mà cuối cùng cũng không thể chống lại được hiện thực mỗi người một ngả.

Mà đến khi có được một cuốc sống an nhàn ổn định, chẳng biết vì sao hắn lại có chút lùi bước.

"A mẫu..." A Lâm ôm lấy tay Đường Xuân Minh cọ cọ, sao đó cẩn thận mà đem bàn tay nhỏ của mình cẩn thận để lên cái bụng của Đường Xuân Minh, đây là trò chơi nhỏ gần đây hắn thường xuyên chơi, mà vật nhỏ trong này sẽ thường xuyên đáp lại hắn, "Đệ đệ."

Lại tới nữa rồi, Đường Xuân Minh chỉ đành rên rỉ một tiếng, A Lâm được đáp lại liền nở một nụ cười thật to, vui vẻ khoe khoang: "Đệ đệ, đệ đệ của A Lâm."

Đường Xuân Minh chỉ đành thua nụ cười của con trai, lần thứ hai thỏa hiệp, "Ừm, đệ đệ của A Lâm."

&&&

Người có quan hệ tốt với Đường Xuân Minh, giống như đối với chuyện giữa hắn cùng Lý Phong đều vô cùng vui vẻ không có ý kiến gì, tại thời điểm Lý Phong giúp hắn làm việc nhà, ngay cả ca nhi Vương Mạc cùng chạy tới nhìn vài lần, sau đó vô cùng khẳng định tán dương, Đường Xuân Minh thường thường không nhịn được thở dài, nếu như hắn không muốn là một kẻ bạc tình, thì chỉ có một con đường có thể đi, vậy thì sau khi ra hiếu thì lập gia đình vậy.

Triệu Lục thúc nhìn thấy Đường Xuân Minh cũng cười ha hả chúc mừng hắn, nói cái gì mà Phong tiểu tử là một hán tử tốt.

Tên gian trá!

Được rồi, hắn thừa nhận mấy ngày nay mình thoải mái hơn rất nhiều, có Lý Phong, ngoại trừ làm cơm, còn lại rất ít chuyện cần hắn phải nhúng tay vào.

Về chuyện tưới nước, trước đó Đường Xuân Minh đã thăm dò bỏ ít nước suối trong không gian vào, hắn nhất định phải cân nhắc đến tình huống của thân thể mình, chờ đến khi hắn không có cách nào tưới nước được, vậy những loại rau trong vườn phải làm thế nào bây giờ a? Sự chênh lệch về khẩu vị thì giải thích thế nào? Kết quả sau khi thí nghiệm khiến cho lòng người rất thoải mãn, bên trong nước giếng mang theo ít linh khí đặc biệt của nước suối, là loại mà không thể nào tả rõ được.

Vì vậy hắn mới tùy ý để Lý Phong đến giúp hắn tưới cây, ngay cả mấy mẫu núi kia, hắn cũng dặn Lý Phong trực tiếp dùng nước giếng trong nhà, Lý Phong cũng không có câu hỏi nào mà trực tiếp làm theo.

Ung dung nhàn rỗi nhưng Đường Xuân Minh cũng có chỗ bất tiện, mỗi khi muốn lấy đồ vật trong không gian ra, Đường Xuân Minh đều lo lắng có bị người phát hiện ra hay không, hắn có thể mang A Lâm vào không gian, nhưng lại không thể nào tin tưởng được Lý Phong, nếu như sinh sống lâu dài với nhau, Đường Xuân Minh thực sự không tin rằng mình có thể mãi mãi giữ được bí mật sự tồn tại của không gian này.

Chỉ có thể cố gắng kéo dài, sau đó xem tình huống mà quyết định sau.

Trời vừa sáng Lý Phong liền lại đây hái rau chờ người của Cẩm Ký đến lấy, ngay tại thời điểm Đường Xuân Minh đã đun xong sữa dê chuẩn bị gọi A Lâm vẫn luôn đi sau mông Lý Phong đến ăn điểm tâm, Tiểu Thuận của Cẩm Ký đã đến, hơn nữa, chưởng quỹ của Cẩm Ký cũng lần thứ hai theo đến đây.

Tề chưởng quỹ nhìn thấy Lý Phong bận rộn trong sân khóe miệng liền giật giật, liền nhiệt tình chào hỏi cùng hắn một chút, xem ra là chờ đến khi Đường phu lang ra hiếu,nhất định là muốn kết hôn với hán tử khiến cho người ta nhìn không thấu này, không thấy hiện tại người này đã đường hoàng tiến vào đây hay sao.

Được rồi, dù sao vẫn tốt hơn là bị đối thủ đào chân tường.

"Đường phu lang, chuyện lần trước lúc về ta đã tra được một ít, sợ Tiểu Thuận không nói rõ được, vì vậy lần này liền cố ý đến đây một chuyến, tránh cho ngươi lo lắng, "Tề chưởng quỹ chắp tay nói với Đường Xuân Minh.

"Vào nhà rồi nói sau đi, Tề chưởng quỹ ăn điểm tâm chưa? Nếu như chưa thì cùng ăn một chút đi." Đường Xuân Minh mời người vào trong nhà.

"Được, vậy Tề mỗ cung kính không bằng tuân lệnh, Tiểu Thuận, ngươi trước tiên kiểm tra số lượng một chút, sau đó lại tính toán rõ ràng tiền bạc cho Đường phu lang." Tề chưởng quỹ phân công Tiểu Thuận đi làm việc. Tiểu Thuận cũng không dị nghị, dù sao đến lúc về Đường phu lang cũng sẽ để lại một phần cho hắn.

Lý Phong đương nhiên cũng vào phòng, sau khi mỗi ngày đều lại đây làm việc, một ngày ba bữa đương nhiên là giải quyết ở chỗ Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh cũng dần dần quen thuộc trên bàn cơm có thêm một người, chính là lượng cơm nước chuẩn bị cho mỗi bữa tăng lên rất nhiều, một mình hắn (*Lý Phong*) ăn còn nhiều hơn hắn (*Đường Xuân Minh*) cùng A Lâm cộng lại.

Sữa dê, bánh trừng, cháo trắng được ninh nhừ, Đường Xuân Minh làm cả bánh bao nấm hương, nấm hương là Lý Phong mang về lúc vào núi, còn có dưa chua cùng thịt chua xào mà Trương Tú đưa từ sáng, sau khi đặt hết lên bàn, khiến người ta nhìn lại có cảm giác thèm ăn, lại còn thêm mùi hương không ngừng xông vào mũi, Tề chưởng quỹ vốn chỉ muốn ăn một ít để lót dạ, nhưng mà hiện tại lại cảm thấy những món ăn này còn mê người hơn so với món mà được đại trù chuẩn bị tỉ mỉ.

A Lâm sau khi ngoan ngoãn chào hỏi Tề chưởng quỹ xong liền bám vào góc áo của Đường Xuân Minh hỏi, "A mẫu, sữa dê của Đại Mao ca cùng Nhị Mao ca."

Đường Xuân Minh vỗ vỗ đầu nó, "Yên tâm, để trong phòng bếp, chờ bọn chúng lại đây thì uống."

Tề chưởng quỹ nghe vậy suýt chút nữa bị sặc, nhưng đến khi nhìn thấy Lý Phong đặt một bát sữa dê trước mặt A Lâm rồi lại bưng thêm một bát để tới trước Đường Xuân Minh, người sau mặt không biến sắc cầm bát lên uống, lúc này hắn mới ý thức được, chuyện Đường Xuân Minh nói sữa dê có thể điều dưỡng thân thể thực sự không phải là nói đùa, nhưng mà ngửi cái mùi sữa nhàn nhạt kia, Tề chưởng quỹ vẫn còn đang không thể tiếp thu được hiện thực ngoài trẻ con ra người lớn vẫn có thể uống sữa được.

"Tề chưởng quỹ muốn uống?" Đường Xuân Minh uống một nửa xong thả bát trong tay xuống lại nhìn thấy Tề chưởng quỹ đang nhìn chằm chằm vào bát hắn, liền hỏi, nhớ tới lần trước lúc hắn nói đến chuyện này sắc mặt Tề chưởng quỹ có chút khó coi, sau này mới biết được từ chỗ Trương Tú, hình như ở chỗ này sữa là thứ chuyên dùng để cho trẻ con uống, Đường Xuân Minh có chút không hiêu được, nhớ tới trong lịch sử của Trung Quốc thái hậu Từ Hi còn uống sữa người nữa a.

Lý Phong bưng chén cháo tay ngừng lại một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ca nhi mang theo nụ cười xấu xa, lại như không có chuyện gì xảy ra mà lấy một bát cháo nhỏ đặt trước mặt A Lâm.

Mặt Tề chưởng quỹ lần thứ hai đỏ lên, vội vã xua tay: "Không, không muốn, ta húp cháo, sáng sớm húp cháo tốt cho cơ thể." Đường Xuân Minh cũng có chừng có mực không lại trêu ghẹo tiếp.

Tuy rằng trước đó có chút lúng túng, nhưng mà Tề chưởng quỹ vẫn ăn đến no bụng, món ăn nông gia bình thường, lại càng khiến cho hắn ăn đến nỗi không ngừng miệng được, trong lòng thầm quyết định sau này thường xuyên đên ăn chực một chút, đương nhiên nếu như Đường phu lang không tiếp tục nhắc đến chuyện sữa dê thì càng viên mãn.

"Chuyện lần trước không phải từ phía tửu lâu chúng ta để lộ tin tức."

Ngữ khí của Tề chưởng quỹ rất chắc chắn, khiến cho Đường Xuân Minh kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, hắn sẽ không cho là Tề chưởng quỹ bởi vì không muốn gánh trách nhiệm mà cố ý lừa hắn, tin tức kia đến cùng là truyền đi từ chỗ nào.

Tề chưởng quỹ tiếp tục nói: "Tuy rằng không có được tin tức chính xác, nhưng ta nghi ngờ việc này rất có khả năng là từ Triệu gia Triệu tú tài truyền đi."

"Triệu lão tam?" Đường Xuân Minh kinh ngạc hơn, động tác thu dọn bàn của Lý Phong cùng ngừng lại, trong mắt có gì đó xẹt qua, "Triệu lão tam muốn làm gì? Làm sao biết là hắn?"

Tề chưởng quỹ vỗ vỗ cái bụng nói: "Mạnh gia sau lưng Mãn Phúc Đường, mà Mạnh gia lại có một vị thiếu gia trùng hợp là đồng học của Triệu tú tài, lần trước ta có nhắc với ngươi chuyện kết thân của Triệu tú tài cùng Trầm gia đúng không, đây là chuyện mà lúc Triệu tú tài đến tửu lâu nhà ta dùng cơm cùng đồng học có nhắc đến, bị người trong tửu lâu ta vô tình nghe được liền nói cho ta biết, sau khi trở về ta tra một chút, mới được báo ngày đó trong những người Triệu tú tài mời khách người trong thì có thiếu gia Mạnh gia, hay là tại thời điểm Triệu tú tài đang nói chuyện phiếm thì vô tình lỡ miệng. Sau đó ta lại dùng chút thủ đoạn để Hoa môi ma nói thật, người phái hắn tới làm mai thực sự là người của Mạnh gia."

Đường Xuân Minh đương nhiên biết lần trước Tề chưởng quỹ đặc biệt lại đây một chuyến là muốn đưa một món nợ ân tình cho hắn, nói cho hắn Triệu lão tam kết thân cùng Trầm đại hộ, mà Trầm đại hộ hình như cũng không phải là đối tượng lý tưởng để kết thân, nói như vậy, đúng là hoàn toàn trùng hợp: "Xem ra cũng thật là đúng dịp, nhưng mà người trong thôn ta hầu hết đều biết được Cẩm Ký các ngươi đến nhà ta mua rau, vì vậy có thể tin tức bị lộ từ chỗ này. Triệu lão tam cùng Mạnh thiếu gia đúng không, hừ." Cũng là do hắn không lo lắng chu toàn, cho rằng người trong thôn không tiếp xúc nhiều với tửu lâu trên trấn, không nghĩ tới là từ nơi này để lộ tin tức, nhưng mà vừa nghĩ đến cũng thấy đúng, chỉ cần một câu nói vô tình liền có thể khiến cho người ta đoán được Cẩm Ký thay đổi người có quan hệ với hắn. Mặc kệ là Triệu lão tam kia vô tình hay cố ý, nhưng hắn cùng Mạnh thiếu gia kia đều đã đắc tội với Đường Xuân Minh, Mạnh gia triệt để vào danh sách đen của hắn.

"Phía sau Mạnh gia có bối cảnh gì sao?" Lý Phong vẫn yên tĩnh nghe đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Mạnh gia có một tiểu ca nhi hiện tại rất được Huyện thái gia sủng ái, hiện tại danh tiếng vang dội, Mạnh gia cũng nhân cơ hội đem chuyện làm ăn tiến vào trong huyện, ở trấn này đương nhiên cũng muốn lật đổ Cẩm Ký chúng ta, để cho Phúc Mãn Đường bọn họ một mình độc chiếm trấn trên này." Tề chưởng quỹ liếc mắt nhìn Lý Phong cũng không có che dấu sự thật.

"Đông gia các ngươi không có cách nào đối phó được với Mạnh gia?" Lý Phong hỏi lại.

"Cũng không phải vậy, việc này ta đã nói qua cho thiếu gia nhà ta, thiếu gia nói trên huyện kia hắn sẽ nghĩ cách chèn ép kiêu ngạo của Mạnh gia một chút, bên này trên trấn ta cũng sẽ để ý đến động tác của Mạnh gia, tận lực không để cho hắn quấy rầy đến Đường phu lang nữa." Tề chưởng quỹ mang theo vẻ xin lỗi, tuy nói không phải truyền từ tửu lâu của bọn họ, nhưng cuối cùng cũng bởi vì Cẩm Ký mà liên lụy đến Đường xuân lang, nói rõ ràng chuyện này cũng là sợ vạn nhất phòng bị không được để Đường phu lang cùng vị hán tử Lý Phong này có chuẩn bị trước, sẽ không giống lần trước ứng phó không kịp, bị huyên náo đến không đầu không đuôi.

Hết chương 37

38. Chương 38: Nhập Thất

Đối với chuyện Tề chưởng quỹ đặc biệt đến giải thích, trong lòng Đường Xuân Minh cũng cảm thấy cảm kích, dù thế nào, vị Đằng Dục thiếu gia kia cùng vị Tề chưởng quỹ này luôn dùng thủ đoạn làm ăn chính đáng để bàn chuyện buôn bán với hắn, đặc biệt khi đối chiếu với thủ đoạn buồn nôn của họ Mạnh kia, Đường Xuân Minh đương nhiên càng có thiên hướng hướng về Cẩm Ký.

Tề chưởng quỹ đương nhiên cũng nhìn ra được, Đường phu lang vô cùng căm ghét hành vi của Mạnh gia, vì vậy chỉ cần bọn họ cố gắng ngăn chặn những thủ đoạn làm ăn trong tối ngoài sáng của Mạnh gia cùng với Phúc Mãn Đường kia, chắc chắn Đường phu lang sẽ không nghiêng về phía trận doanh kia, có lần này, quan hệ hợp tác của bọn họ càng thêm vững chắc, nghĩ đến đây còn phải cảm ơn Mạnh gia cũng Phúc Mãn Đường, không phải tất cả mọi người đều chịu thua thủ đoạn uy hiếp hoặc dụ dỗ của bọn họ như vậy.

Đường Xuân Minh nghĩ đến một chuyện, hỏi Lý Phong cùng Tề chưởng quỹ, "Chuyện hôn nhân của Triệu lão tam cùng Trầm gia có thành công hay không?" Hai ngày nay còn phải đối phó với con người gian xảo nào đó, làm gì còn tâm trí quan tâm đến chuyện bên ngoài, lúc này trong lòng lại ghi một bút cho Triệu lão tam, đương nhiên muốn xem chuyện cười của hắn.

"Đã trao đổi ngày sinh để xem bát tự, có người nói đây là ông trời tác hợp cho." Đây là tin tức Tề chưởng quỹ nghe được.

"Nghe nói ngày đó môi ma đến Triệu lão tam không có ở nhà, Triệu a ma liền đáp ứng luôn việc hôn nhân này, nghe nói cũng bởi vì chuyện này mà Triệu gia tam thúc công lại đến cửa mắng Triệu a ma một trận, hình như Triệu gia tam thúc công không quá xem trọng chuyện hôn nhân này." Đây là tin tức Lý Phong nghe được, hắn là tai nghe tám hướng, đặc biệt là mấy chuyện xấu Triệu gia làm với Minh ca nhi, hắn càng để ý đến mấy động tĩnh của Triệu gia. Vì vậy tuy nói hắn là hán tử, nhưng ở phương diện chi tiết hắn còn để ý hơn so với Đường Xuân Minh khoác da ca nhi này.

"Triệu lão tam còn chưa trở lại?" Đường Xuân Minh vừa nghe liền hiểu được chuyện này, con mắt nhất thời sáng lên.

Trong mắt Lý Phong cũng lóe lên một nụ cười, nói: "Còn chưa, nghe nói đi huyện." Đây là Triệu lão ma tự mình tuyên truyền ở trong thôn, nói cái gì mà quan lớn trong trấn trên mời Triệu lão tam đến nhà làm khách.

"Ha ha, hiện tại ta thật sự không kịp đợi đến khi Triệu lão tam trở về a, haha…" Đường Xuân Minh cười trên sự đau khổ của người khác, giống như con cáo nhỏ giảo hoạt, Lý Phong thực sự vô cùng yêu thích mặt này của hắn, một chút cũng không cảm thấy hành động như vậy của Đường Xuân Minh là không đúng, đối với hắn mà nói, đối xử với kẻ địch không giơ tay chém xuống đã là nhân từ, đương nhiên cũng hi vọng người mình chọn trúng là một người ân oán rõ ràng, điểm này của Minh ca nhi khiến cho hắn vô cùng vừa ý.

"Ha ha…" Tề chưởng quỹ cũng nghe rõ ràng, con cáo già này âm thầm tiếc hận trong lòng vì không thể ở lại trong thôn Bình Sơn để xem trò hay, đúng rồi, giao cho Tiểu Thuận, để hắn để ý đên động tĩnh của Triệu

gia, có chuyện gì phải kịp thời báo cho hắn.

&&&

Biết chuyện không còn đường lui nữa, Đường Xuân Minh đơn giản thản nhiên đối mặt với Lý Phong, trong nhà này thực sự là cần phải có người giúp hắn thu xếp, hơn nữa, hắn không phải là còn nửa năm quan sát sao, nếu như không hợp, hừ hừ, Đường Xuân Minh ngạo kiều, hắn sẽ trả hàng.

Ngày đó Tề chưởng quỹ đến, Tiểu Thuận cũng thanh toán rõ ràng rau dưa trong ngày, thanh toán tiền ngay tại chỗ, tổng cộng có nửa lượng bạc. Nửa lượng bạc này Tiểu Thuận liền giao cho Lý Phong đang bận trước bận sau, mà Lý Phong xoay người liền đưa đủ số lượng cho Đường Xuân Minh. Lúc đó Đường Xuân Minh cũng không để ý đến khúc nhạc dạo ngắn này, cầm bạc liền ném vào trong không gian, hiện tại dưa chuột cũng có thể hái được rồi, số lượng mỗi lần bán rau cũng tăng lên nhiều, vì vậy mà số lượng mỗi lần nhập sổ cũng không tính là thấp, trong lòng âm thầm tính toán, cách ngày hắn có thể mua toàn bộ đỉnh núi cũng càng ngày càng gần.

Trong lòng còn đang tiếp tục tính toán xem còn bao nhiêu ngày tháng liền có thể có được một bút tài sản cố định, Lý Phong trở về nhà mình sau đó nộp cho Đường Xuân Minh một cái tráp, nói, "Sau này đều do ngươi quản."

Ngữ khí đương nhiên khiến cho Đường Xuân Minh giật giật khóe miệng, hỏi rõ ràng, "Trong này là cái gì?" nói cũng không nói rõ liền để cho hắn bảo quản? Vạn nhất có tổn thất thì sao? Chẳng lẽ cũng bắt hắn phải phụ trách?

Trên tráp đều không có khóa lại, Lý Phong trực tiếp đưa tay mở ra, đến khi nhìn rõ bên trong là gì, con mắt của Đường Xuân Minh đều trừng lớn, hận không thể xoa xoa con mắt của mình để xem mình có nhìn nhầm hay không.

Tráp này có thể nói không nhỏ, tầng trên cùng là bạc thỏi cùng vàng lá, chỉ cần số vàng bạc này cũng đủ khiến cho hắn hoa cả mắt, Đường Xuân Minh cấu bắp đùi của mình một chút, a một tiếng đau quá trời, hắn tìm được một đại tài chủ đúng không, hàng này ẩn giấu nhiều tiền như vậy mà lại còn mặt than đến ăn chực một ngày ba bữa cơm nhà hắn, trước đó hắn còn suy nghĩ có nên bắt tên kia giao tiền ăn ra hay không, nhưng mà thấy hắn bận bịu đem tất cả việc trong nhà đều làm hết nên mới xem như là bỏ qua, coi như tiền ăn bù vào tiền công của hắn.

"Ngươi là một tên đại tài chủ, " Đường Xuân Minh lập tức đóng tráp lại, đố kị nói "Nếu như những thân thích trong nhà kia của ngươi biết được, dù cho khóc lóc năn nỉ cùng phải nịnh nọt được ngươi." Hắn đẩy về Lý Phong, tuy rằng đỏ mắt, nhưng những thứ này cũng không phải là của hắn a.

"Từ thời điểm năm năm trước lúc ta bị tính kế ép phải rời khỏi thôn Bình Sơn liền không nghĩ tới cho bọn họ sắc mặt tốt gì, khi đó liền nghĩ, ta tình nguyện chết đói ở bên ngoài cũng không muốn trở về ăn một miếng cơm của bọn họ." Vì vậy, dù cho kiếm được một phần tiền cũng không chia cho bọn họ một đồng nào", lời này nếu như để người khác nghe được sẽ nói hắn đại nghịch bất đạo, dù thế nào người kia cùng là huynh đệ ruột của cha hắn, nể mặt cha hắn cũng không thể làm quá đáng, nhưng hắn biết người trước mắt này sẽ không yêu cầu như vậy, bởi vì trong xương bọn họ giống nhau, sẽ không vì mặt mũi mà cúi lưng làm những chuyện bọn họ không muốn làm, từ việc hắn kiên quyết muốn thoát khỏi quan hệ với Triệu gia cũng có thể thấy được.

Nói xong lại đẩy tráp về phía Đường Xuân Minh tiếp tục giải thích, "Trong nhà này do ngươi làm chủ, đương nhiên phải do ngươi bảo quản, ta chỉ biết tiêu tiền không biết kiếm tiền, hiện tại đã không còn đánh trận, để ở chỗ này cũng chỉ có thể miệng ăn núi lở," Đây là chuyện mà lúc trước cầm bạc của Cẩm Ký giao cho Minh ca nhi hắn mới bừng tỉnh nghĩ đến, hành vi trước đó của hắn có thể coi là bám váy ca nhi đi, điều này sao có thể! Làm gì có chuyện ca nhi nuôi dưỡng hán tử! Nuôi gia đình nên là hán tử mới đúng! Nhớ tới trong nhà có một tráp bạc hắn liền nhanh chóng lấy lại đây.

Thấy hắn đẩy trở về, trong lòng Đường Xuân Minh liền vui rạo rực, mọi chuyện đều để trong tay mình, khi đó mạch máu kinh tế đề nằm ở trong tay mình, xem hắn còn dám làm chuyện có lỗi với mình hay không? Tiểu nhân trong lòng Đường Xuân Minh vui ngất trời, trên mặt cũng mặt mày hớn hở, lần thứ hai mở tráp

ra, điển hình của tiểu nhân đắc ý, đếm đếm bạc thỏi cùng vàng lá trong tráp nói, "Đây chính là ngươi nói chứ không phải là ta yêu cầu, đến trong tay ta liền không thể trở lại, ai ai, không biết có bao nhiêu bạc a?"

Lý Phong cùng rất hài lòng khi nhìn thấy vậy, bây giờ đã cầm đồ của hắn đương nhiên không thể trả hàng, vì vậy ca nhi này sau này không thể nói không thích hắn nên không muốn kết hôn nữa, hắn càng danh chính ngôn thuận đăng đường nhập thất, nhìn khuôn mặt tươi cười của Minh ca nhi mặt không biểu tình nói, "Khoảng chừng hai ngàn đi, ta cũng không biết rõ bao nhiêu."

Lạch cạch lạch cạch, thỏi bạc trong tay Đường Xuân Minh liền rơi thẳng xuống dưới bàn, hai con mắt của Đường Xuân Minh trợn tròn, không dám tin mà nhìn nam nhân mặt không đổi sắc này, âm điệu cũng biến cao hơn, "Hai ngàn mấy? Ngươi nói không sai đúng không?"

Lý Phong nhặt thỏi bạc đã rơi xuống lên, để tới trên bàn, sau đó đẩy tầng cao nhất trên tráp ra, Đường Xuân Minh cúi đầu nhìn, bên trong lại còn có mấy tờ ngân phiếu, nhìn độ dày liền biết cũng không ít, hắn hít vào một hơi lắc lắc đầu, giời ạ, thế này đâu phải là đại tài chủ, rõ ràng là nhà giàu mới nổi a.

Nếu là có cái mấy chục mấy trăm lượng hắn còn có thể giả vờ từ chối một chút, hiện tại hai ngàn mấy? Không cửa đâu, tất cả đều thu hết! Đường Xuân Minh nhanh chóng thu hết tất cả bạc cùng vàng vào bên trong trác, ôm vào trong lồng ngực, còn suýt chút nữa thu vào trong không gian ngay trước mặt Lý Phong, tốt xấu gì hắn còn duy trì một chút lý trí, "Ha ha, nói ra liền không thể thu lại, sau này đều do ta quản, ta muốn mua núi, muốn trồng cây ăn quả khắp núi, còn muốn nuôi một đàn dê cùng gà, lại mở một quán toàn dê, ta làm đại tài chủ chỉ cần ngồi trong nhà đếm bạc mà thôi."

"Được, ngươi nói cái gì đều được, đều nghe lời ngươi." Lý Phong tốt tính đáp, khóe miệng, khóe mắt cũng đều giương lên, nếu như lúc này Dư Mộ có thể nhìn thấy vẻ mặt của lão đại nhà hắn, nhất định sẽ bị dọa sợ đi.

"Được rồi, ngày hôm nay làm tiệc lớn khen thưởng ngươi." Đường Xuân Minh vung tay lên hào phóng nói.

"Được." Vẫn như trước không có phản đối.

Ngày đó Đường Xuân Minh thực sự rất hào phòng, mua thịt lợn, còn sai Lý Phong lên núi săn bắn vài dã vật trở về, hơn nữa có rau trong nhà, làm một bàn đầy món ăn, gọi một nhà Trương Tú cùng Vương Mạc còn có nhà Lý Chính cùng phu phu Triệu lục thúc cũng đều gọi đến ăn cơm, nhưng mà hán tử nhà Vương Mạc lại ngại ngùng không đến, nhà Lý Chính cũng chỉ đến mỗi Trầm phu lang, Triệu lục thúc cũng dẫn theo đại tôn tử đến đây tham gia trò vui, cùng nhau ăn bữa cơm, chờ đến khi Trương Tú hỏi Đường Xuân Minh tại sao lại muốn mời mọi người đến ăn cơm, nhưng mà thế nào cũng không dụ ra được sự thật, Đường Xuân Minh sao có thể nói hắn mới thu vào không gian mấy ngàn lượng bạc nên muốn tìm người chia sẻ vui sướng a.

Cuối cùng vẫn là Trầm phu lang để lộ ra mấy câu nói, khiến cho mọi người tưởng là Đường Xuân Minh cùng Lý Phong chính thức xác định quan hệ, lúc này mới mời mọi người ăn cơm coi như là chứng kiến, kỳ thực cũng gần như vậy, nhận bạc của người ta rồi còn không mang người bồi cho người ta?

Ngày sau, Lý Phong liền mang ngựa nhà mình đến sân mới nhà Đường Xuân Minh, an cư lạc nghiệp ở bên kia, ở chỗ nuôi súc vật dựng một lều che mưa chắn gió, mà Đại Mao Nhị Mao thường ngày đi theo Lý Phong tập võ cùng triệt để trở lại nhà Đường Xuân Minh, buổi sáng thì tập viết, buổi chiều thì luyện võ cùng Lý Phong, một ngày hơn nửa thời gian đều ở chỗ này.

Lý Phong hình như cũng nhìn ra được tâm tư của Đường Xuân Minh, thời gian ở chung với A Lâm lại càng dài, tuy nói hiện tại Minh ca nhi chấp nhận hắn, nhưng nếu như A Lâm lại chịu nhận người cha này thì triệt để không còn nỗi lo sau này.

Lý Phong chải bờm ngựa trong sân mới, mấy đứa trẻ đều vây xem bên cạnh, còn có ba con chó, hai con ngan, tình cảnh này thực sự là náo nhiệt, Đường Xuân Minh cũng kiên trì vác cái bụng đi vây xem, nếu như không phải tình huống không cho phép, hắn cũng muốn đi lên cưỡi một vòng.

"Sao ngươi lại đến, " Lý Phong vừa thấy Đường Xuân Minh người lên căng thẳng, mỗi lần nhìn thấy Đường Xuân Minh ôm bụng còn lẫm lẫm liệt liệt bước đi hắn liền căng thẳng, không phải là hắn chưa từng thấy ca nhi khác mang thai, nhưng mà ai cũng không giống như Minh ca nhi, nói thật, lấy trạng thái bây giờ của

Đường Xuân Minh, ngoại trừ khuôn mặt càng ngày càng hồng hào của hắn có mấy phần đáng xem, những cái khác, thực sự là vô cùng thê thảm, đặc biệt là tướng đi hình chữ bát kia càng ngày càng lợi hại, muốn nói một tiếng đẹp đẽ thực sự là quá trái lương tâm, nhưng mà Lý Phong chỉ sợ hắn bước đi nếu mất thăng bằng đụng phải đồ khác liền không tốt, nhanh chóng rửa sạch tay tiến lại, lại sai mấy đứa bé bê cái ghế lại đây, để Đường Xuân Minh ngồi xuống mới cảm thấy an tâm, "Nếu như muốn tới đây nhìn thì nói với ta một tiếng, ta mang ngươi đi."

Đường Xuân Minh liếc xéo hắn một cái, nói: "Ta có yếu ớt như vậy sao? Thời điểm ngươi chưa xuất hiện cũng sinh sống như vậy, một nhà lớn như vậy cũng đều do ta dọn dẹp."

Được rồi, biết Minh ca nhi mạnh mẽ, Lý Phong nghĩ thầm sau này vẫn nên chú ý hơn một chút, trên miệng ít nói vẫn tốt hơn, cũng may không chờ Lý Phong giải thích gì, A Lâm liền chạy đến, hướng về phía Đường Xuân Minh khoe khoang: "A Mẫu, ngựa, ngựa gọi là Kinh Phong, A Lâm vừa mới tắm rửa cho ngựa."

Nhìn thấy A Lâm chơi rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ phấn khởi, Đường Xuân Minh vừa cầm khăn lau mồi hôi cùng nước mưa trên trán nó vừa nói: "A Lâm nhà chúng ta thật lợi hại, hóa ra con ngựa này tên là Kinh Phong a, ta cũng không biết đâu."

"Minh a sao, Kinh Phong thật là lợi hại, Phong thúc thúc nói Kinh Phong đã cứu tính mạng của hắn, chỉ cần một đá như vậy, " Đại Mao vừa nói vừa khoa tay múa chân làm một động tác, "Liền đem man tử phương bắc đá cho ngã lăn."

Chẳng trách mấy đứa trẻ đều yêu thích con ngựa này, hóa ra Kinh Phong còn có lịch sử như vậy, Đường Xuân Minh nghĩ như vậy mắt liền chuyển hướng về phía Lý Phong: "Hóa ra con ngựa tên Kinh Phong này lại là công thần a, tên này là ngươi đặt? Lại có thể có cái… Có cái tên phong cách như vậy." Xem nhà bọn họ đi, cái gì mà Tiểu Hoa, Tiểu Hắc, còn có Tiểu Ngốc, quê mùa đến cỡ nào a, nếu cũng lấy tên giống như Kinh Phong có phải là có cảm giác hơn không.

Lý Phong bị nhìn cả người đều căng thẳng, nhanh chóng giải thích: "Kinh Phong là do đại phu lúc trước cứu ta gọi, người thô lỗ như ta sao có thể nghĩ ra được cái tên nho nhã như vậy, Kinh Phong là ngựa hoang được thu phục trên thảo nguyên, sau khi theo ta liền không chịu rời đi, đợt trước Dư Mộ liền mang nó đến phủ Định Châu."

Nói tới đây, không nghĩ được tên có phong cách cũng không phải là do hắn quá kém? "Kinh Phong đúng không, tên không tồi, khẳng định chạy trốn rất nhanh đúng không, đúng rồi Kinh Phong là đực hay cái? Có thể sinh con hay không?" Đường Xuân Minh cảm thấy hứng thú quan sát Kinh Phong, cúi đầu nhìn nhìn, a, không cần Lý Phong giải thích liền biết, tiếc hận nói: "Hóa ra là ngựa đực, không thể sinh tiểu mã câu." Thấy A Lâm cùng Đại mao Nhị Mao đều yêu thích, nếu có thể sinh tiểu mã câu sau này còn có thể cho A Lâm cưỡi cưỡi a, ngựa cao to như vậy hắn cũng không dám cho a.

"Không có chuyện gì, chờ sau này ta kiếm một tiểu mã câu cho bọn nhỏ chăm." Lý Phong lập tức tỏ thái độ.

"Thật sự? Phong thúc thúc! Quá tốt rồi, lúc nào mua về a…" Đường Xuân Minh còn chưa nói lời nào, mấy đứa trẻ liền nhào lên trước tiên, vây quanh bên người Lý Phong líu ra líu ríu, hận không thể để Phong thúc thúc lập tức mang tiểu mã câu trở về, còn Kinh Phong, bọn họ cũng muốn cưỡi a, nhưng vóc dáng bọn họ còn chưa có cao bằng Kinh Phong, nghĩ cũng khỏi nghĩ, chỉ đành để Phong thúc thúc dẫn bọn nó tới xem cho đã nghiền.

"Chờ lần sau ta đi huyện."

"Ừ! Quá tốt rồi!"

Sau này Trương Tú biết liền dùng ngón tay chọc chọc Đường Xuân Minh nói, "Ngươi quản bọn chúng đi, cũng không xem ngựa là gia súc quý đến mức nào, người nông thôn nào có thể nuôi nổi."

Đường Xuân Minh làm bộ vô tội: "Cũng không phải ta nói, là chính hắn đáp ứng mấy đứa trẻ, cũng không thể nói rồi lại không thực hiện đúng không." Kỳ thực hắn thật sự muốn đứng ở cửa hô to một tiếng, bây giờ hắn chính là đại tài chủ trong tay có mấy ngàn lượng bạc a, có bạc còn muốn giả nghèo, những ngày tháng này thực sự là khó chịu a.

Minh ca nhi ngươi xác định không phải là do ngươi quá đắc ý sao?

"Vậy ngươi cũng không thể tất cả đều theo Phong tiểu tử a, trên phương diện tiền tài mình phải nắm chặt, ta đã nói với ngươi a..." Trương Tú liền bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm quản lý gia đình cuo Đường Xuân Minh, hán tử nhất định phải thường xuyên báo cáo với hắn. Những lời nói này của Trương Tú cũng không phải là không có nguyên do, tuy rằng hiện tại Minh ca nhi thay đổi rất nhiều, nhưng hắn chỉ sợ lại làm ra thêm một Triệu Đại Hổ, như vậy thực sự là có nỗi khổ cũng không nói được.

"Yên tâm đi, ta rõ ràng, hiện tại tài sản nhà hắn đều do ta quản, vì vậy nếu như muốn dùng bạc còn cần phải đến chỗ ta lấy, lần này còn không phải là xem bọn trẻ sao, nếu không sao ta có thể để cho hắn vừa lòng đẹp ý." Đường Xuân Minh liếc qua một bóng người vừa đi qua chỗ cửa bên trái, miệng nhếch lên hướng về phía Trương Tú, Trương Tú quay lưng về cửa nên cũng không chú ý đến tình cảnh bên ngoài.

"Thật sự?" Trương Tú không nghĩ tới Phong tiểu tử còn làm được như vậy, chẳng trách gần đây thái độ của Minh ca nhi đối với hắn có chuyển biến lớn, hóa ra đều là ở chỗ này, hán tử ít lời này đúng là khiến cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Đương nhiên." Đường Xuân Minh cười híp mắt.

"Vậy ta cũng yên tâm, nhung mà ngươi cũng cẩn thận một chút, tiết kiệm một ít, tích góp bạc nhanh chóng mua thêm vài mẫu, chỗ núi kia dù sao cũng không sản xuất được nhiều." Trương Tú cẩn thận dặn dò.

"Ta biết." Đường Xuân Minh biết Trương Tú là vì suy nghĩ cho mình nên mới nói như vậy.

&&&

Đường Xuân Minh vẫn là có khả năng làm việc, để cho hắn hoàn toàn rảnh rỗi không làm gì là không được, Lý Phong chỉ đành run như cầy sấy nhìn hắn run run rẩy rẩy, thực sự là còn muốn mạng hơn so với ra chiến trường giết man tử, sao ca nhi này lại không biết điều như vậy.

Đường Xuân Minh hoàn toàn không biết tâm tình căng thẳng của Lý Phong, hài lòng nhìn mấy cây đào mới được trồng trong sân, tưới chút nước. Mấy cái cây này kì thực không phải mấy cái cây Lý Phong mang về, từ trước khi trồng xuống đã bị hắn tráo đổi, mấy cây ăn quả khác nếu như trong không gian có cũng bị hắn đổi qua, trong không gian đều là cây ăn quả chất lượng tốt, có như vậy lúc ta quả mới được ăn quả ngon.

Nho là loại cây được trồng sớm nhất, trên danh nghĩa là dây nho dại mang về từ trên núi, Đường Xuân Minh khoa tay múa chân quanh khu vực này nói, "Chỗ này dựng một cái giàn, trời ấm dây nho cũng bò nhanh, nói không chừng đến mùa hè liền có thể kết quả a."

Đây là sai Lý Phong làm, Lý Phong không chút do dự mà gật đầu đáp lại, chỉ cần ca nhi này có thể ngồi yên, để hắn làm cái gì cũng được, còn một đôi mắt sắc bén rèn luyện từ trên chiến trường kia của hắn phát hiện ra chỗ dị thường, hắn cũng đều quên không nhắc đến.

"Này, " Đường Xuân Minh được Lý Phong đỡ ngồi xuống, dùng chân đá đá chân Lý Phong nói, "Ngươi nói xem đỉnh núi kia cần bao nhiêu bạc mới mua được? Bây giờ hẳn là đủ để mua đúng không?"

Lý Phong cũng không ngại ca nhi làm vậy, thậm chí ở trong mắt hắn lại cảm thấy đây là một loại biểu hiện thân mật, nhưng mà vấn đề tên gọi này nên nói ra, liền nghiêm túc nói, " A Phong, hoặc là Phong ca."

"Cái gì?" Đường Xuân Minh nhất thời không phản ứng lại được, không phải đang nói chuyện mua đỉnh núi sao?

Lý Phong lấy dũng khí nắm tay ca nhi này, tai hơi ửng hồng, trước kia không phải là không tiếp xúc tứ chi, thậm chí cũng đã ôm, nhưng mà thời điểm đó đều lo lắng cho ca nhi này, làm gì còn có thể lĩnh hội được tâm tình như vậy, chỉ là nắm tay, lại có loại cảm giác tê giật như bị điện giật. Không nên hỏi làm sao hắn biết được cảm giác bị điện giật, ngày mưa gió cũng có thể bị sét đánh mà.

Đường Xuân Minh ngây ngốc nhìn người này liều mạng cầm lấy tay của mình không tha, sau đó nhìn hắn giương mặt than cố gắng giải thích: "Ta lớn hơn ngươi, ngươi nên gọi ta một tiếng Phong ca."

Đường Xuân Minh nhất thời bật cười thành tiếng, lần này thực sự là nhìn thấy người này đỏ mặt, ánh mắt cũng có chút dao động, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn, giống như là muốn hắn kết luận vậy, Đường Xuân Minh há mồm, "Được rồi, Phong ca." Kêu một tiếng ca cũng không mất một miếng thịt nào, hơn nữa, còn có thể nhìn thấy người này đỏ mặt, đáng giá.

"Ừm." khóe miệng Lý Phong giương lên, độ cong vô cùng rõ ràng, thực sự yêu thích vẻ tinh ranh này của ca nhi, suy nghĩ một chút lại nói: "Minh ca nhi."

A, đây là gọi mình a, thường ngày hai người cũng không cần xưng hô, nếu cần cũng chỉ gọi này ê như mình, bây giờ nghe hắn kêu to tên mình như vậy, tay lại rơi vào trong một bàn tay rộng lớn ấm áp, Đường Xuân Minh thực sự nếm trải tư vị luyến ái, tuy rằng thanh thanh thản thản, nhưng có khác một loại cảm giác an tâm thật sự.

Nghĩ như vậy, Đường Xuân Minh không khỏi dùng đầu ngón tay gãi gãi bàn tay của Lý Phong, Lý Phong suýt chứ nữa nhảy lên theo bản năng, bên tai lại càng đỏ, nhưng cũng không cam lòng buông tay ra. Trong lòng thầm nói, ca nhi này lá gan quá lớn, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết, chỉ có thể để Lý Phong hắn biết cũng như đối mặt với người lớn mật như thế.

Hai người ngồi dưới giàn nho vẫn chưa được dựng xong, một người nét mặt tươi như hoa, một người nghiêm mặt giả vờ trấn định, bên người còn có hai con ngỗng trắng vừa trưởng thành lắc lư cạc cạc đi tời, A Lâm chạy khắp sân đuổi theo Tiểu Hoa, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười khanh khách, Tiểu Ngốc chạy phía sau thỉnh thoảng còn ngã sấp xuống, bây giờ đã học được cách tự đứng lên.

Khu nhà nhỏ ấm áp mà an nhàn.

&&&

Triệu Bình Xuyên trở về từ huyện An Bình, ngồi trên xe bò, thỉnh thoảng có người chào hỏi hắn, kêu Triệu tú tài, điều này làm cho hắn vô cùng thỏa mãn.

"A, Triệu tú tài đã về rồi, chúng ta đang chờ uống chén rượu mừng đây."

"Sẽ có, không vội, đến lúc đó đương nhiên xin mời các vị hương thân trình diện." Triệu Bình Xuyên ôm quyền mỉm cười nói.

"Đương nhiên, Triệu gia bây giờ cũng là gia đình giàu có, Trầm đại hộ lại càng sẽ không kém, tiệc của Triệu tú tài đương nhiên khiến cho chúng ta uống sảng khoái."

"Làm gì có, làm gì có..." Triệu Bình Xuyên đang làm bộ khiên tốn đột nhiên nghe nhắc đến Trầm đại hộ, mặt liền cứng lại, thăm dò hỏi, "Trầm đại hộ?"

"Đúng đấy, đều định ra rồi còn muốn gạt những người nông thôn chúng ta sao? Triệu tú tài, không cần ngại ngùng, đây chính là việc hôn nhân hạng nhất của thôn Bình Sơn chúng ta a, ha ha, Triệu tú tài nhanh chóng trở về đi thôi, Triệu a ma khẳng định không kịp đợi."

Đoạn đường sau đó, người trong thôn phát hiện, Triệu tú tài không còn tươi cười đầy mặt, mà có vẻ âm trầm, không nói gì, ngồi bất động cụp mắt xuống, có chút giống như Triệu lão ma, nên nói không hổ là hai mẹ con sao? Nếu là trước đó, hắn nhất định sẽ đi ngang qua nhà trước đây của Triệu Đại Hổ một chút, bây giờ bị cắt mất con đường buôn bán với tửu lâu Cẩm Ký, ca sao kia nên thành thật một chút, nhưng mà hiện tại hắn không có tâm tư này.

Trước khi đi không phải đã nói với a mẫu không nên vội đính hôn sao? Hay là do người ngoài nghe nhầm hắn có ý định đính hôn?

Sớm có người nịnh nọt Triệu lão ta nói cho hắn biết con trai tú tài của hắn đã trở về, bởi vậy khi xe bò đến cửa Triệu gia ở thôn tây, Triệu lão ma đã đứng trước cửa nghênh đón con trai, "Tam nhi, mệt không, một chuyến lên huyện cũng không dễ dàng, nhanh chóng vào phòng nghỉ ngơi một chút, a mẫu đun canh gà cho ngươi."

Vương Xuân Hoa cũng ở phía sau, cũng mang theo con trai của hắn theo, trước khi ra ngoài đã xách lỗ tai hắn lên dặn dò nhất định phải hống ma ma cùng thúc thúc nó, tiền đồ sau này của nó đang nằm trên người tam thúc, Triệu Đống vốn rất không tình nguyện, nó luôn luôn bị nuông chiều làm sao có thể cúi thấp người đi nịnh nọt người khác, nhưng mà Vương Xuân Hoa nói với nó, "Sau này ngươi có muốn trải qua những tháng ngày được người hầu hạ hay không? Có muốn có nhiều bạc mua thịt đến mức ăn không hết không? Muốn vào thành sinh sống sung sướng hay là muốn ở lại nông thôn làm ruộng?" Vừa nói như vậy Triệu Đống làm gì có chuyện phản đối nữa, lần này trẻ con trong thôn không còn bài xích nó nữa nó lại có thể

giễu võ giương oai, đều là bởi vì có tam thúc, nhìn thấy một chuyến đi đến huyện của tam thúc nó thấy cũng thèm muốn ước ao, bây giờ biểu hiện của nó cũng chân thành hơn bình thường rất nhiều.

Triệu lão tam vừa xuống xe, sau khi thanh toán xong tiền xe liền lạnh giọng nói với Triệu lão ma: "A Mẫu, ngươi đã chấp nhận việc nhân nhân với Trầm gia?" Âm thanh giương lên, ngầm có ý tức giận, trong lòng Triệu lão ma lộp bộp một tiếng, trước đây tam thúc công đã mắng qua hắn, nhưng mà lão tam dù sao cũng là miếng thịt rớt xuống từ trên người hắn, hắn cũng không cảm thấy việc hôn nhân của Trầm gia quá kém.

Nghĩ như vậy trong lòng trong lòng có chút sức mạnh, nhăn mặt nói: "Sao không thể đồng ý? Sau này cũng không cần ngươi phải bỏ tiền ra, Trầm gia đã đáp ứng của hồi môn hai cửa hàng năm mươi mẫu ruộng tốt, cái cũng cũng tốn đến gần ngàn lượng bạc, đến thời điểm gả tới còn không phải là của ngươi, ta đều là suy nghĩ cho ngươi, ngươi cũng giống như tam thúc công trách cứ a mẫu như vậy?"

"Đúng vậy a, tiểu thúc, không phải ca sao ta nói ngươi, a mẫu còn không phải là suy tính cho ngươi sao, chờ đến khi ca nhi nhà Trầm gia gả vào, không chỉ ngươi, ngay cả a mẫu cũng chỉ cần chờ hưởng phúc, ngươi thi đỗ tú tài không phải là do a mẫu chịu khổ sao." Vương Xuân Hoa cũng ở một bên giúp đỡ nói chuyện, việc hôn nhân này thành cũng là do hắn đứng bên thúc đẩy, đống bạc trắng tinh kia, không nói cái khác, chỉ cần có Trầm đại hộ này làm thân gia, sau này chỉ cần sắp xếp cho Đại Ngưu một công việc khoái hoạt nhàn hạ ở trên trấn, vậy thì đương nhiên cũng không thiếu bạc, bàn tính này của Vương Xuân Hoa đúng là đánh đúng hướng, có môi ma ở, hơn nữa có hắn khuyên bảo, còn có môi ma bí mật đưa bạc cho Triệu lão ma, Triệu lão ma sao có thể từ chối.

Triệu lão tam tức giận đến thân thể run lên, trước đó hắn chính là sợ a mẫu hắn thấy tiền sáng mắt, vì vậy mới đặt biệt nhắc đến tiền đồ của mình, nghĩ thầm lại có tam thúc công ở bên cạnh nhìn chằm chằm, dù thế nào a mẫu cũng sẽ không lập tức đáp ứng việc hôn nhân của Trầm gia,. Giờ thì hay rồi, chính mình ở trên huyện làm công chuyện, a mẫu ở đây lại cản lại, quả thực,… Triệu lão tam đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Vương Xuân Hoa, ánh mắt lạnh lùng, "A mẫu, có phải là đại ca sao khuyên ngươi đồng ý? Rõ ràng trước đó ta đã nói cho ngươi biết, sao ngươi có thể thay đổi chủ ý?" Nếu như nói cản trở, Vương Xuân Hoa cũng chạy không được, trước kia những mưu kế vặt vãnh của hắn chỉ cần không động đến trên đầu hắn, hắn cũng mắt nhắm mắt mở, nhưng mà hiện tại đem chủ ý đánh tới trên đầu hắn, sao có thể!

"Tam đệ ngươi nói cái gì đó, sao ngươi có thể nói với đại ca sao của ngươi như vậy, thời điểm ngươi rời nhà còn không phải là do đại ca cũng đại ca sao ngươi chăm sóc a mẫu, còn phải cung ngươi ăn ngươi uống, không cần ngươi nói lời tri kỉ, chỉ cần ngươi nhớ chúng ta vẫn là đại ca đại ca sao của ngươi." Không ngờ Triệu Đại Ngưu vẫn luôn luôn không lên tiếng bất ngờ chạy lại quát lớn.

Những người đi theo sau cho rằng Triệu gia có việc vui nên sẽ náo náo nhiệt nhiệt, nhưng mà náo nhiệt có nhìn thấy, nhưng lại khác với lường trước của bọn họ, không phải là việc vui a, hình như còn cãi nhau nữa.

Triệu lão tam càng tức giận, ngay cả đại ca Triệu Đại Ngưu ngu xuẩn nhất vô dụng nhất cũng dám trèo lên đầu hắn lớn tiếng phản bác, nhưng không muốn để cho chuyện nhà mình thành trò cươi cho người khác, chỉ đành kiềm chế lại tức giận đi vào trong sân, Triệu lão ma cùng Triệu Đại Ngưu đương nhiên cũng đi sau, Vương Xuân Hoa bĩu môi đi sau cùng, quay người hướng về những người bên ngoài hô, "Tam đệ nhà chúng ta sắp làm tân lang, đây là thẹn thùng a, mấy hôm nữa nhất định sẽ mời các ngươi đến uống rượu." Sau đó mới đóng cửa lại.

"Ngươi ——" Triệu lão tam tức giận đến vẻ mặt đều vặn vẹo, không có người ngoài, Triệu lão tam không kiêng dè nữa mà quát, "Lui, lập tức đem việc hôn nhân này lui cho ta. Đại ca, quản ca nhi nhà ngươi, việc hôn nhân của ra còn chưa đến đại ca sao như hắn định đoạt, chuyện của Triệu gia cũng không phải do hắn định đoạt!"

"Vậy ai định đoạt? A mẫu nói lẽ nào cũng không tính?" Vương Xuân Hoa âm thầm bĩu môi, sau đó nhỏ giọng thầm thì nói, đây là gây xích mích ly gián a.

"Đúng đấy, lẽ nào lời của ta nói cũng không tính? Ngươi để ta đi từ hôn? Vậy mặt mũi của lão ma ta thì để ở đâu a?" Triệu lão ma quả nhiên tức giận.

Triệu lão tam càng hận Vương Xuân Hoa xúi miệng, lúc tính đến trên đầu mình mới phát hiện ca sao này đáng ghét như vậy, tức giận sai khiến Triệu Đại Ngưu: "Đại ca, mời tam thúc công đến." Thấy bộ dáng của

Triệu Đại Ngưu hình như không muốn động đậy, không nhịn được lên giọng, "Làm sao? Ta cũng không nói được? Tốt lắm, sau này đại ca có chuyện gì cũng không cần cầu đến trên đầu đệ đệ, nhà đại ca các ngươi tự trải qua những tháng ngày sau!" Triệu lão tam thực sự tức giận mới nói ra những lời không nể mặt mũi như vậy, thầm hận chính mình dốc sức làm việc ở bên ngoài, trong nhà ngoại trừ a mẫu thì không có ai thực sự suy nghĩ cho mình, còn khuyến khích a mẫu làm ngược lại với mình.

Triệu Đại Ngưu âm trầm, cuối cùng cũng không nói cái gì, mà mở ra cửa viện đi ra ngoài, đi mời tam thúc công lại đây. Vương Xuân Hoa thầm hận hán tử nhà mình không có dũng khí, hắn chính là ca ca a, sao có thể đệ đệ nói cái liền xì hơi.

Nhưng mà hắn cũng ngoan ngoãn đứng sau lưng Triệu lão ma, âm thầm trừng Triệu Đống một chút, để nó đừng có nói chuyện vào lúc này chọc giận người khác, sau đó cụp mắt không lên tiếng. Cũng âm thầm đắc ý trong lòng, việc hôn nhân này đã trao đổi ngày sinh làm gì có chuyện từ chối, bằng không Triệu gia còn biết xấu hổ hay không, Trầm đại hộ cũng không phải dễ chọc.

Triệu lão ma sức lực cũng dùng hết, tuy tức giận tam nhi cái gì cũng tìm tam thúc công thương lượng mà không để ý đến a mẫu là hắn, nhưng đến cùng vẫn quen rồi, mang theo chút thấp thỏm hỏi: "Tam nhi a, tại sao phải để a mẫu lui việc hôn nhân? Chẳng lẽ ngươi tìm được nhà tốt hơn ở trên huyện?" Cuối cùng cũng coi như không ngu ngốc, nhớ tới câu nói Triệu lão tam nói trước khi đi, bằng không, những người khác hắn đúng là không nghe lọt.

"Đúng đấy, đó là ca nhi nhà chủ bộ của Huyện lão gia, chủ bộ đại nhân rất hài lòng với ta, chuyện làm thân vẫn còn chưa định, nếu như để cho bọn họ biết được bên ta đã định thân, không chỉ không kết thành thân gia trái lại lại kết thành thù, a mẫu ngươi nói xem việc hôn nhân này có nên lui hay không?" Triệu lão tam vốn đắc ý bây giờ hoàn toàn không có cảm giác nữa, vốn muốn dựa vào chủ bộ đại nhân, nhất định tương lai sẽ không tồi với hắn, hắn tiến vào trường trên huyện cũng có người giúp đỡ, sớm biết vậy trước đó hắn không nên có chút do dự như vậy mà trực tiếp từ chối, cũng không có phiền phức như bây giờ.

"Chủ bộ đại nhân trong huyện? Ai yêu này!" Triệu lão ma còn đang run rên, Vương Xuân Hoa lại hối hận vỗ đùi kêu to, "Tam đệ sao ngươi không nói sớm, ngươi nếu như ngươi nói sớm với chúng ta có thể leo được đến quan trong huyện, đại ca sao như ta dù có phải liều mạng cũng ngăn a mẫu lại, dù cho đắc tội Trầm đại hộ cũng phải từ chối a!"

Hắn thật sự hối hận rồi, nhưng đáng tiếc Tam đệ này vẫn thần thần bí bí, có chuyện đều không với bọn hắn thì sao bọn hắn biết được, sao Triệu lão ma có thể quyết định được? Triệu lão tam còn chưa nói gì, bên này hắn liền hối hận đến thối ruột, khiến Triệu lão tam tức điên lên, làm lỡ tiền đồ của Triệu lão tam cũng không sao, nhưng lần này cũng làm trì hoãn tiền đồ của ba người nhà bọn họ a.

Tiểu ca nhi Triệu Mai này không được nằm trong cân nhắc của Vương Xuân Hoa, dù sao chính là hàng bồi tiền, đến tuổi thì nhanh chóng lập gia đình thôi.

"… Tam nhi… Đây là thật sự…" Triệu lão ma run cầm cập cả miệng cả tay đều run lên.

"Ta sẽ nói giỡn chuyện này sao?" Triệu lão tam tức giận nói, không để ý đến vẻ mặt của a mẫu mình.

Triệu lão ma vẫn duy trì bộ dáng như vậy trong khoảng một hút, không có một chút âm thanh nào phát ra, sau đó đột nhiên bạo phát, quát to một tiếng: "Là ta hại Tam nhi a ——" tiếp theo liền nhảy lên quạt Vương Xuân Hoa một bàn tay, "Đều là ngươi cái sao chổi nói Trầm gia là gia đình giàu có một mực khuyên ta đáp ứng, bằng không sao ta có thể suy nghĩ hạn hẹp như vậy, đều là là tên ngu ngốc nhà ngươi hại tiền đồ của Tam nhi a ——" nện ngực kêu khóc, lần này thật sự là thương tâm, mà không phải diễn trò, nước mắt chảy xuống.

39. Chương 39: Mua Núi

Trong tay Lý Phong xách hai con cá hơn nửa cân cùng một ít tôm tép nhỏ trở về, chuyện Minh ca nhi bị rút chân ngày đó hắn vẫn để trong lòng, nhân lúc Minh ca nhi nghỉ ngơi liền chạy đến trong nhà Hồ lang

trung, dưới cái nhìn của hắn mãi rút chân cũng không phải là một chuyện, nghe A Lâm nói có lúc ban đêm cũng sẽ như vậy, ban ngày hắn có thể bảo vệ, nhưng ban đêm thì làm sao?

Hồ lang trung cũng nói rồi, đây là hiện tượng thông thường khi mang thai, muốn trị tận gốc, không có cách nào, chỉ có thể chú ý trên phương diện ăn uống một chút, đây là do đứa bé trong bụng đang tranh ăn cùng phu lang, theo như yêu cầu của Lý Phong Hồ lang trung kê một tờ món ăn nên ăn, lại nói rất nhiều chú ý có liên quan đến người mang thai.

"Được lắm, ta thấy ngươi là hán tử tốt!" Hồ lang trung khen Lý Phong, lại nói cho hắn, "Trước đây thân thể Minh ca nhi rất yếu, nửa năm nay tuy rằng có điều dưỡng thỏa đáng, nhưng dù sao cũng ảnh hưởng đến sau này." Cái này cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn không thích Triệu gia.

Khoảng thời gian tiếp xúc này, Lý Phong cũng biết Minh ca nhi sẽ không bạc đãi mình trên phương diện đồ ăn, hắn chỉ có thể làm chút việc phù hợp với khả năng của mình. Canh xương thịt, thịt dê, trứng gà, thường thường có thể nhìn thấy trên bàn cơm, nhưng mà cá sông rất khó nhìn thấy trên bàn, sau khi Lý Phong dò hỏi Hồ lang trung liền thỉnh thoảng đi bờ sông bắt cá sau khi trở về mặc kệ là nấu hay kho, thấy Minh ca nhi ăn được hắn liền thỏa mãn.

Đối với chuyện Minh ca nhi đặc biệt dặn bắt tôm cá nhỏ, thực sự dễ như ăn cháo, Lý Phong không để ý nhiều, hoặc là nói có ý định quên mất.

"Yêu, Phong tiểu tử lại đi đánh cá a." Người trong thôn nhìn thấy hắn liền lên tiếng chào hỏi, cười nhìn cá trong tay hắn.

"Hừm, thân thể Minh ca nhi không tốt, Hồ lang trung nói cần bồi bổ." Lý Phong nhàn nhạt đáp lại, dành thiện ý cho hắn hắn cũng sẽ đáp trả lại thiện ý, cái khác,hắn căn bản không để vào mắt, Minh ca nhi cũng như vậy, mặc kệ chuyện có khẩn trương thế nào cũng không để trong lòng, bằng không xoắn xuýt đến xoắn xuýt đi còn không phải là ảnh hưởng đến thân thể của chính mình, Minh ca nhi cũng hiểu được điều ấy, từ điểm ấy liền hiểu được ca nhi này có tâm khá phóng khoáng.

"Minh ca nhi thật đúng là có phúc, cái này gọi là khổ tận cam lai." Tuy mang thiện ý, nhưng vẫn không tránh khỏi ước ao trong lòng, lúc này mới qua bao lâu, những ngày tháng Minh ca nhi trải qua đều tốt hơn bất kì ai, không chỉ biết kiếm tiền, hán tử cũng tự động đưa đến cửa, còn là một người biết yêu thương ngươi, khiến cho những người bình thường sợ hãi tướng mạo của Phong tiểu tử hối hận biết bao nhiêu.

"Làm gì, bản thân Minh ca nhi là một ca nhi rất tốt." Lý Phong tuy không nói nhiều, nhưng đồng ý nói mấy lời hay vì Minh ca nhi, sau này mới có thể dễ đi lại trong thôn.

Chờ sau khi Lý Phong đi xa, những người này liền náo nhiệt hẳn lên. Có người trước đó ghét bỏ tướng mạo đáng sợ của Phong tiểu tử lại còn chuyện xảy ra giữa thân thích, những người trong thôn đều suy nghĩ không phải là đối tượng kết thân tốt, chuyện này cũng truyền ra ngoài thôn, người ta nghe được hán tử kia đối với đại bá đại bá sao tuyệt tình như vậy, sau này còn có thể đối tốt với ca nhi người ta sao? Lại còn nói tướng mạo không tốt, khiến cho ca nhi chưa lập gia đình sợ hãi thét ầm lên, khẳng định là vô cùng đáng sợ, cho nên danh tiếng bên ngoài cũng càng ngày càng xấu, đương nhiên chuyện này cũng không thể thiếu do đôi phu phu kia cố sức tuyên truyền.

"Nhà Lý Hạ Căn hiện tại chắc chắn hối hận chết rồi, còn nói cháu trai nhà bọn họ là quỷ nghèo đấy, không thấy lúc này mới qua bao lâu, liền mang ngựa từ trong thành về, nghe nói con ngựa kia có giá trị mấy chục lượng bạc a!" Trong giọng nói tràn đầy thán phục và ước ao, nếu như đổi thành bạc cũng đủ cho một nhà tiêu dùng rất nhiều năm, nghĩ lại nhà Lý Hạ Căn lại đẩy số bạc này ra ngoài, khiến những nhà khác nhìn cũng cảm thấy vui vẻ.

"Lần này lại để cho Minh ca nhi được lợi, ngươi xem hiện tại, trong ngoài nhà đều không để cho Minh ca nhi động tay, Minh ca nhi có thể kiếm bạc, những ngày sau liền khiến người khác đỏ mắt với bọn họ." Có người cảm khái những ngày tốt của Minh ca nhi đã đến rồi.

"Cần gì đến sau này, hiện tại người mê tít mắt còn không thiếu đâu, không nói đến nhà khác, nhà Lý Hạ Căn sao có thể không mê?" Có người cười nhạo nói.

Mấy người cười vang lên, trong chốc lát liền nhìn thấy nhà Lý Hạ Căn cùng tiểu ca nhi nhà hắn đi tới từ

chỗ giao lộ, mọi người đều nhất trí càng thêm to giọng nói về chuyện của Phong tiểu tử, nói hắn rất tốt với Minh ca nhi, mỗi ngày đều bắt cá cho Minh ca nhi ăn, dù cho trước đây lúc Triệu Đại Hổ còn sống minh ca nhi cũng không được hưởng phúc như vậy a, còn nói nhìn thấy người của Cẩm Ký thanh toán cho Minh ca nhi một thỏi bạc, mấy ngày lại có xe ngựa đến một chuyến, một năm qua không biết tích góp được bao nhiêu bạc a.

Nhà Lý Hạ Căn biết được những người này là cố ý nói cho hắn nghe muốn cho hắn lúng túng a, hắn một mực không để ý đến họ, nhưng mà sau khi đi qua, trên mặt liền vặn vẹo. Tiểu ca nhi nhà hắn năm nay mười bốn, chính là thời điểm muốn tìm nhà làm mai, nhà Lý Hạ Căn vô cùng kỳ vọng tiểu ca nhi nhà mình, toàn bộ thôn Bình Sơn này, làm gì có tiểu ca nhi nhà nào đẹp như tiểu ca nhi nhà hắn, nhất định phải tìm một gia đình giàu có, xem trong thôn còn có nhà nào không nịnh hót hắn.

"A Mẫu, bọn họ nói có đúng không? Nhị thúc thật sự kiếm được rất nhiều bạc ở bên ngoài?" Tiểu ca nhi ở trong thôn cũng có người chơi thân, khoảng thời gian này có không ít người nói thầm với hắn chuyện của Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, có mấy tiểu ca nhi chưa xuất giá rất ngứa mắt Minh ca nhi, một quả phu mang theo con nhỏ thật không biết xấu hổ, lại vô liêm sỉ đi quyến rũ hán tử chưa kết hôn trong thôn, nếu như trước đó, những ca nhi chưa xuất giá như bọn họ làm gì có chuyện nhìn trúng hán tử có bộ dáng đáng sợ như Lý Phong, nhưng bọn họ không nhìn trúng cũng không có nghĩa là sẽ thoải mái khi thấy hán tử kia chọn trúng một quả phu có con nhỏ.

"Phi! Cái gì mà Nhị thúc, hắn đều không chấp nhận thân thích như nhà chúng ta, chúng ta làm gì muốn mặt dày đi nhận thân thích với hắn?" Nhà Lý Hạ Căn nhớ tới việc này liền liền tức giận, lúc trước bị bức trả lại cùng với bị chọc tức khiến cho hắn nằm trên giường không dậy nổi, sau đó hắn liền bắt đầu nói xấu cháu trai hắn ở trong thôn, trong lòng hắn, xem sau này còn có ca nhi nào chịu gả cho hán tử như vậy không, để hắn cô độc cả đời đi, nói không còn muốn nhận một đứa trẻ nhà bọn họ làm con nuôi a, đến lúc đó tài sản kia còn không phải là trở về tay bọn họ.

Đến khi xuất hiện con ngựa kia, hắn còn đặc biệt chạy lên trấn hỏi, mọi người đều nói, nếu là ngựa mấy chục lượng bạc cũng chưa chắc có thể mua được, còn hỏi con ngựa nhà hắn như thế nào, khiến cho hắn hận không thể lập tức mang con ngựa kia đi bán để lấy tiền.

Đều là tên tiểu tử chết tiệt này, lúc trở về nhất định là cố ý giấu diếm, lúc này mới khiến cho người trong tộc đều đứng bên hắn mà không ai nói chuyện cho nhà mình, rõ ràng mình có bạc còn muốn cướp nhà với bọn họ, thực sự là từ trong ra ngoài đều hỏng hết rồi!

Tiểu ca ca cũng hận Nhị thúc này khiến cho nhà bọn họ không được sống yên ổn, từ khi nhà đại ca trở lại đại ca sao liền náo chuyện không có ngày nào yên ổn, cũng khiến cho được sống của hắn không dễ chịu chút nào, ca sao kia mỗi ngày đều theo dõi hắn lại còn muốn sai hắn làm việc, thường thường lấy tiêu chất làm cái cớ, khiến cho trong khoảng thời gian này ngón tay của hắn cũng đều trơ nên thô hơn, sau này sao có thể lập gia đình được.

"A Mẫu, vậy chúng ta cứ như vậy liền quên đi? Nhị thúc quấy nhiễu nhà chúng ta khiến chúng ta không sống yên ổn được ngày nào, ngươi cam tâm sao?" Tiểu ca nhi nghĩ kế gây xích mích, "Nếu là ta a, sẽ tìm người trong tộc đến nói chuyện, lúc trước Nhị thúc trở về cũng nói hắn lừa dối, trong tộc mới tặng nhà cho hắn, hiện tại hắn tình nguyện đưa nhà cho người ngoài, vậy đem mặt mũi Lý gia ta để chỗ nào?"

"Đúng, nếu hắn bất nhân chúng ta cũng không cần thiết nói chuyện tình cảm thân thích với hắn, ngươi đi về nhà, ta liền đi tìm trưởng bối trong tộc nói lẽ phải." Nhà Lý Hạ Căn nghe lời tiểu ca nhi nhà mình nói phải, liền vội vàng đi.

Lý Phong mang theo cá trở về nhà, hiện tại đối với hắn mà nói, nơi có Minh ca nhi là nhà của hắn, còn gian nhà kia của mình, mặc dù là nơi từng sinh sống cùng cha mẹ, nhưng trong năm năm kia bị gia đình kia chà đạp lại được tu sửa trước đây không lâu, khiến cho những vết tích ngày xưa hầu như đã không còn thấy được, dù cả trong thời gian có Dư Mộ, cũng khiến cho hắn sống ở bên trong cảm thấy vô cùng cô tịch, nhưng mà hiện tại mỗi ngày chỉ cần thấy khuôn mặt tươi cười tràn đầy sức sống của Minh ca nhi, cả người hắn cũng cảm thấy có sức sống hơn.

"Minh ca nhi, ta đã trở về." Tiến vào sân, Lý Phong lớn tiếng chào hỏi người bên trong, trong chốc lát, một lớn một nhỏ liền ra khỏi phòng nghênh đón hắn, Lý Phong một tay bế A Lâm lên một tay một tay đưa cá

cho Minh ca nhi: "Cẩn thận một chút, đừng làm cho cá vung nước lên người ngươi." Cá vẫn còn sống, nếu không phải tay nghề của mình quá kém, thì ngay cả việc bếp núc trong nhà hắn cũng ôm lấy.

"Biết rồi, ngươi cũng đi rửa tay đi, đừng có đem mùi tanh dính vào trên người A Lâm." Đường Xuân Minh ghét bỏ nói, xách theo cá ì ạch tiến về phía phòng bếp.

"A, biết rồi." Lý Phong ở phía sau lớn tiếng đáp.

"Phong thúc thúc, cưỡi ngựa lớn đi." A Lâm mặc kệ có mùi tanh hay không, chỉ có Phong thúc thúc trở về mới có thể dẫn nó cưỡi ngựa lớn a.

"Trước tiên A Lâm cưỡi ngựa nhỏ được không? Chờ đến khi bọn Đại Mao Nhị Mao làm xong bài tập thì cưỡi ngựa lớn được không?" Lý Phong với hắn thương lượng nói.

"Vậy cũng tốt, phải đợi Đại Mao ca Nhị Mao ca, Phong thúc thúc thả con xuống đi." A Lâm vẫn là đứa bé biết nghe lời, bằng không Đại Mao ca Nhị Mao ca sẽ thương tâm, vừa được thả xuống liền vừa chạy vừa gọi: "Tiểu Ngốc, cùng ta cưỡi ngựa nhỏ đi." Tiểu Ngốc lảo đảo đi phía sau nó, Tiểu Hắc lại ngoan ngoãn đi theo sau Tiểu Hoa tuần tra vườn.

Cái gọi là ngựa nhỏ chính là con ngựa gỗ mà Lý Phong làm giúp nó, thực sự hợp với đứa bé độ tuổi như A Lâm chơi đùa.

Lý Phong vào nhà bếp làm trợ thủ cho Minh ca nhi, trong nhà còn có dã vật săn được ngày hôm qua, Lý Phong thương lượng nói, "Nếu không hôm nay mời nhà Lý Chính đến dùng cơm, vừa hay hỏi chuyện mua núi một chút?" Trong lòng Lý Phong vẫn nhớ đến chuyện Minh ca nói trước kia, tuy rằng trong thôn chưa có người làm vậy, nhưng cũng không có nghĩa là Minh ca nhi làm không được.

"Được đó, vậy ngươi nhanh chóng đi gọi người đi, ta đi ra sau hái thêm chút rau, nấu thêm mấy món ăn, nếu không cũng gọi bọn A Tú đi, nhiều người náo nhiệt." Đường Xuân Minh không nghĩ tới Lý Phong vẫn nhớ những lời hắn nói, cũng chỉ sợ là chỉ có một mình hắn ủng hộ mình, trong mắt người khác nhất định là do kiếm nhiều tiền liền ném bạc vào núi đây.

Ừm, mình thực sự là có mắt nhìn người, chọn được hán tử tri kỉ như vậy, trong lòng không ngừng cảm động, dùng đầu ngón tay ngoắc ngoắc người làm phiền trong phòng bếp vẫn chưa đi. Lý Phong hơi hướng đầu về bên này, trong ánh mắt đầy nghi vấn.

"Lại gần đây một chút, không có chuyện gì lớn cao như vậy làm gì." Đây là Đường Xuân Minh đố kị trong lòng a, nhưng trong lòng cũng thỏa mãn, đây mới là nam nhân lý tưởng trong lòng hắn a, gương mặt kia dần gần lại, trên mặ còn mang theo chút vết tích, nhưng mà trong mắt hắn lại vô cùng có mùi vị nam nhân.

Lý Phong không hiểu gì cả, dựa theo yêu cầu của Minh ca nhi mà dần cúi thấp đầu, cảm giác được hô hấp của người kia thổi lên trên mặt hắn, tay không khỏi nắm chặt lại, tự nói với mình không thể tiếp tục nhìn chằm chằm vào mặt Minh ca nhi, nhưng mà khuôn mặt trắng nõn với lỗ chân lông rất nhỏ, khóe miệng khẽ cong lên cùng ánh mắt như mang theo nụ cười, khiến cho hắn không thể dời mắt được, gần như là si mê nhìn chằm chằm.

Bỗng nhiên khuôn mặt này tiến lại càng ngày càng gần, hô hấp ấm áp phun lên mặt hắn, một cảm xúc mềm mại chạm vào khuôn mặt hắn rồi nhanh chóng tách ra, khi đến khi ý thức được xảy ra chuyện gì, Lý Phong kinh ngạc đến mức suýt chút nữa không đứng được mà ngã sấp xuống, mặt oanh một cái liền đỏ lên, hô hấp lập tức gấp gáp hẳn, suýt chút nữa hoảng loạn mà bọ chạy.

"Ha ha…" Đường Xuân Minh bị phản ứng của Lý Phong chọc cười, cảm giác mình thực sự không nên đùa giỡn, đùa hán tử ngây thơ như vậy, được rồi, hắn từ trước đến giờ cũng là nhiều lý luận ít thực tiễn, làm được cũng chỉ miễn cưỡng tàm tạm, vỗ vỗ hắn một cái, nói: "Đây là phần thưởng, đi nhanh về nhanh."

"Ồ…" Lý Phong chỉ ngây ngốc xoay người đi ra ngoài, đi ra nhà bếp bị gió thổi mới thanh tỉnh lại, hắn vừa bị Minh ca nhi hôn! Hắn bị Minh ca nhi hôn! Nhưng là, Minh ca nhi chủ động như vậy, hắn lại biểu hiện không giống hán tử như vậy, chuyện như vậy sao có thể để ca nhi người ta chủ động a, khẳng định là chính mình quá không tích cực.

Không chút nghĩ ngợi lại đột nhiên xoay người về nhà bếp, Đường Xuân Minh còn đang vui cười hớn hở nhìn bộ dáng Lý Phong ngốc nghếch như vậy, vừa quay đầu lại thấy một cơn gió thổi qua, một cái đầu tối om trực tiếp đè lên, khóe miệng vừa tê rần vừa thấy nặng.

Đường Xuân Minh cũng choáng váng, sau khi Lý Phong rời nhà bếp, hắn mới phản ứng được, trước đó hắn đùa giỡn Lý Phong một cái, sau đó liền bị báo ứng, hắn lại bị đùa giỡn lại.

Sờ sờ khóe miệng, hắn thật không biết nói cái gì mới tốt, chỉ có điều, để sau khi hắn tới nơi này gặp được hán tử ngốc như vậy, có thể thực sự là cha ở trên trời phù hộ hắn đi.

&&&

Lý Phong mời mọi người đến, lần này bởi vì Lý Phong nói có việc muốn thương lượng, Lý Chính cũng không từ chối nữa, cùng phu lang của hắn đến, cảm thấy mỗi một lần lại đây viện tử này lại càng thêm một phần sức sống.

Các loại cây ăn quả trong sân đều mọc lên lá non, xung quanh nhà còn được trồng mấy loại hoa cỏ xa lạ, Lý Chính còn tò mò hỏi phu lang nhà mình, "Minh ca nhi trồng cái gì vậy? Nói hắn không giống ca nhi nông thôn thực sự là đúng, chỉ có người đọc sách mới có nhã hứng như vậy."

"Nói lời ngốc gì đấy, đây là ghét bỏ ta thô lỗ đúng không." Trầm phu lang tức giận đáp trả hắn một câu, đương gia nhà hắn những phương diện khác đều tốt, chỉ có một chút khiến cho hắn không vừa mắt, rõ ràng xuất thân chân đất trong thôn, lại chỉ bởi vì học được mấy chữ sau đó làm được chức Lý Chính, liền yêu thích bưng bộ mặt kia, giống như muốn thể hiện hắn không bình thường, được người khen vài câu liền có thể quên mất mình họ gì. Trầm phu lang nghĩ thầm, may là năm đó không tiếp tục đọc sách, nếu không có lẽ sẽ có đạo đức giống như Triệu lão tam xem thường người nông thôn.

"Nào có, ở nơi khác nói bậy cái gì đó!" Mặt già của Lý Chính đỏ ửng, quát lớn phu lang một câu, Trầm phu lang mới không bị hắn dọa sợ, ngược lại lôi kéo hắn giải thích, "Đây là Minh ca nhi sợ trong nhà nuôi nhiều gà dê như vậy trời nóng sẽ thu hút nhiều muỗi, đặc biệt tìm một chút hoa cỏ có tác dụng đuổi muỗi, có một ít là hỏi Hồ phu lang, nếu như thật có hiệu quả, ngày mai ta cũng học Minh ca nhi trồng một ít."

"Thật sự?" Mùa hè bọn họ cũng chỉ là đốt hương muỗi.

"Chờ xem là được rồi, mấy ngày nay cũng sẽ nóng lên. Lại nói nơi này hầu hết đều là hoa lài, Minh ca nhi nói hong khô rồi để pha trà cũng rất tốt, chờ đến lúc đó ta đến chỗ Minh ca nhi xin một ít về." Vừa nói vừa vào phòng, còn giương giọng nhắc nhở Đường Xuân Minh, "Minh ca nhi, chúng ta đều nói rồi, đến lúc đó ngươi cũng không thể quên phần của ta."

"Không quên đâu, đến lúc đó chỉ cần đến đây nói với ta hoặc là A Phong là được rồi" Đường Xuân Minh cũng không coi là chuyện ghê gớm gì, làm sao không đáp ứng. Sau khi nhà Lý Chính đến, cũng không đấu võ mồm với phu lang như trước, mà là chắp tay sau lưng giả vờ cao nhân, bị Trầm phu lang bấm một cái mới cười ha hả tìm Đại Sơn nói chuyện, dù thế nào bọn họ cùng Phong tiểu tử đều là người Lý gia, quan hệ càng gần hơn một ít.

"Phong tiểu tử đâu? Sao lại không ra tiếp chúng ta?" Lý Chính không tìm được Lý Phong, quay đầu hỏi Đại Sơn, kể từ khi biết Phong tiểu tử vừa ý Minh ca nhi nhà người ta lại mạnh mẽ đem chuyện này xác định, hắn cũng dần dần xem Minh ca nhi như người một nhà.

Đại Sơn cười ha hả trả lời: "Ở trong phòng bếp giúp Minh ca nhi a, sắp xong rồi, lập tức ra ngay."

"Thực sự là coi mình là khách mời a, đạo đức thối!" Trầm phu lang tức giận nói, xoay người cũng đi tới nhà bếp hỗ trợ. Nếu không phải là vô cùng hiểu rõ tính tình của phu lang nhà mình, Lý Chính có thể thực sự tức giận với phu lang nhà mình, cũng tức giận nói với Đại Sơn: "Nhìn Phong tiểu tử xem, trong phòng bếp có ca nhi là được, hắn đi xem náo nhiệt gì, cái gì cũng tranh làm… Sau này ca nhi còn không phải là bò lên đầu hắn!" Được rồi, Minh ca nhi cũng rất tốt, nhưng chủ ý cũng rất lớn, sau này trong nhà còn có chỗ cho Phong tiểu tử nói chuyện?

Đại Sơn nhịn cười nói: "Đại bá ngươi yên tâm, Phong tiểu tử biết tốt xấu, còn không phải là sợ thân thể Minh ca nhi mang thai không tiện, ngay cả Trương Tú nhà ta đến đây cũng vào hỗ trợ luôn, Phong tiểu tử cũng chỉ là giúp châm lửa thôi."

Được rồi, lời này khiến Lý Chính thoải mái chút, Đại Sơn này tuy rằng tính tình thành thật, nhưng Tú ca nhi ở bên ngoài vẫn nghe lời hán tử nhà mình, tuy rằng a mẫu Đại Sơn bất công nhà lão đại, nhưng mà A Tú cùng không hề bất kính hắn, điều này khiến cho người trong tộc nhìn cũng cảm thấy thư thái.

Trầm phu lang đến nhà bếp liền đuổi Lý Phong ra ngoài: "Mấy ca nhi chúng ta nói chuyện, một hán tử như ngươi ở làm gì, đi ra ngoài cùng đại bá của ngươi nói chuyện đi." Lý Phong bất đắc dĩ rửa tay ra ngoài, Trầm phu lang mới cười nói với Đường Xuân Minh cùng Trương Tú, "Trong lòng đương gia nhà ta còn có chút nhọt a, sau này Minh ca nhi cũng đừng cho hắn sắc mặt tốt."

"Đừng, " Đường Xuân Minh cười xua tay, "Lý Chính đại bá đối với ta vẫn rất chăm sóc, hắn chỉ là thấy ta làm gánh nặng của A Phong thôi." Ở trước mặt người ngoài, hắn mới không kêu cái gì mà Phong ca, vốn gọi là Lý chính đại thúc, hiện tại cũng theo Lý Phong gọi đại bá.

"Đại bá hắn thực sự là coi Phong tiểu tử như là chất tử mà đối xử, bằng không sau lại vì hắn nghĩ trước nghĩ sau, chỉ sợ Minh ca nhi của chúng ta bắt nạt Phong tiểu tử, " Trương Tú nói tới đây tự hắn cũng vui vẻ lên, "Nhung mà đại bá sao, bên Lý gia kia lại không nói gì với chuyện của Phong tiểu tử?"

Trầm phu lang thay Lý Phong ngồi dưới nhóm lửa, vừa đưa đầu ra thở dài nói: "Làm sao lại không nói gì, các ngươi không biết từ khi Phong tiểu tử mang ngựa từ trên trấn về có biết bao nhiêu người đỏ mắt đâu, đặc biệt là cả nhà Lý Hạ Căn này, đều tìm đến trên người lão tộc trưởng tố cáo a, thật giống như Phong tiểu tử lừa dối bọn hắn vậy, thật là nể bọn hắn còn nói được, nếu như là ta, ta đã sớm đuổi bọn họ ra ngoài rồi." Chính bởi vì Trầm phu lang có tình tình như vậy, nhà Lý Hạ Căn mới không tìm tới nhà Lý Chính, mà cầu những lão nhân kia, kể lể mình khổ sở như thế nào, có lão nhân mềm lòng, dù sao cũng là tiểu bối lớn lên dưới mắt mình, nếu như thật sự buông tay mặc kệ cũng không được, có một ít người liền chuyển lời đến Lý Chính.

Có lẽ nhìn thấy hiện tại Phong tiểu tử cũng không tính là chịu thiệt, những tháng ngày trải qua cũng rất tốt, còn bám vào chuyện ngày xưa nói làm gì.

"Thì có mấy lão nhân thích lo chuyện bao đồng, tự nhiên lại chạy đến chất vấn đương gia nhà ta, Phong tiểu tử này có phải thực sự là là muốn ở rể không, dù thế nào bọn họ cũng không đồng ý, cái này còn không phải là ném mặt mũi của Lý gia sao, sau này Lý gia bọn họ sao có thể giao thiệp với những người trong thôn cùng những người bên ngoài. Phi! Không phải ta nói, nếu như bọn họ thật sự giúp nhà Lý Hạ Căn bắt nạt Phong tiểu tử a, lúc này mới thực sự là khiến cho Lý gia thật mất mặt a, chuyện năm đó có ai là không rõ ràng, Phong tiểu tử có thể kiếm về một cái mạng sống sót trở về chính là ông trời có mắt, bọn họ còn không thấy ngại mà vung tay múa chân, ta trực tiếp mắng bọn họ một trận, quản bọn họ nói cái gì mà bất kính trưởng bối, chính mình già mà còn không đứng đắn còn không biết xấu hổ!"

Trầm phu lang chửi đến sảng khoái, mắng xong mới nhớ tới hiện tại chuyện của Phong tiểu tử cũng có liên quan đến Minh ca nhi, Minh ca nhi nghe xong sẽ không tức giận đi, vội vã nói: "Minh ca nhi ngươi đừng vội vàng, những người thực sự hiểu lý lẽ trong thôn sẽ đứng về phía ngươi, còn bên kia, cứ kệ bọn họ nói đi, chỉ cần sống những ngày an nhàn của mình là được."

Đường Xuân Minh chuẩn bị làm cá kho, cá trước đó đã được ướp muối cùng những gia vị khác, hiện tại chỉ cần nấu là được, loạt xoạt một tiếng cho cá vào nồi mới cười nói: "Bọn họ nói thì kệ bọn họ, ngay cả người Triệu gia ta cũng không để ý, huống hồ là những người không có quan hệ này, cứ coi như bọn họ muốn tìm tới cửa cũng là A Phong đối phó bọn họ, hiện tại ta còn chưa tính là người của Lý gia a, ha ha."

"Đúng vậy, để Phong tiểu tử đi đối phó với những người không nói lý kia." Trương Tú vừa nghe lời này cũng vui vẻ, bất quá, đến thời điểm cuối năm sang năm, Minh ca nhi mới trở thành người của Lý gia, quan hệ cũng gần với hắn hơn, nghĩ tới đây Trương Tú liền cảm thấy vui vẻ.

Minh ca nhi đều không để ý hai người cũng đem chuyện này bỏ sau đầu, đồng thời nhìn về phía cá trong nồi. Minh ca nhi dùng chảo rán vàng hai mặt cá rồi mới cho thêm gia vị, gừng tỏi hành lá, lại còn rượu và nước tương, gia vị nào cũng đều phải bỏ tiền ra mua, nhưng mà chờ đến khi mùi hương bay ra, hai người cũng nóng lòng nếm thử mùi vị của con cá này.

Bây giờ, ba đứa bé chơi đùa ở trong sân cũng ngửi thấy được mùi liền nhanh chóng chạy vào trong phòng bếp, nhìn chằm chằm kệ bếp, Đường Xuân Minh cười cười xoa xoa đầu con trai nói, "Chạy đi nói với mấy

người trên nhà một chút, sắp có cơm rồi, nhanh chóng thu dọn bàn đi."

"Vâng!" Ba đứa bé vui sướng chạy ra ngoài, trong phòng bếp đều có thể nghe được âm thanh kêu gào vội vã của bọn nó.

Bữa trưa này mọi người ăn đương nhiên vô cùng hài lòng, đặc biệt món cá kho, hai con cá đều được ăn hết trước tiên, nhìn thấy Lý Phong thầm nghĩ, Minh ca nhi đều không ăn được mấy đũa, ngày mai lại bắt thêm hai con nữa dành riêng cho Minh ca nhi ăn, đương nhiên còn có A Lâm, A Lâm cũng ăn giống như a mẫu nó.

Cơm ăn được một nửa tốc độ mới chậm lại, bắt đầu nói đến chính sự, Lý Phong nhân cơ hội nói đến chuyện mua núi với Lý Chính, Lý Chính nghe được liền sửng sốt, ""Mua núi? Mua núi để làm cái gì? Coi như khai hoang cũng không cần phải mua cả một đỉnh núi chứ? Đây là chủ ý của ngươi hay là của Minh ca nhi."

"Đương gia, chủ ý của Phong tiểu tử cũng giống như là của Minh ca nhi, tuy rằng ta cũng mơ hồ, nhưng mà tốt xấu gì bọn họ cũng nghĩ kĩ rồi mới nói cho chúng ta, làm gì có chuyện chúng ta phải đối a." Trầm phu lang trừng mắt nhìn đương gia một chút.

"Được rồi, các ngươi nói, ta nghe." Lý Chính bất đắc dĩ nhìn phu lang một chút, chuyên môn chống đối mình, càng ngày càng không nể mặt mình, cái gì cũng muốn quản a! Nếu như nói chủ ý a, hắn dám khẳng định, nghĩ kế khẳng định là Minh ca nhi.

Lý Chính đoán đúng nhưng mà Lý Phong liếc mắt nhìn Minh ca nhi liền đoạt luôn việc giải thích: "Các ngươi cũng nhìn thấy, tuy rằng hiện tại mới xây thêm sân, nhưng mà gà cùng dê căn bản không nuôi được nhiều, hơn nữa dê đều nuôi ở trong chuồng cũng không được, đến lúc đó đỉnh núi này, phía dưới nuôi gà cùng dê, phía trên trồng chút cây ăn quả, ra quả liền mang đến thành bán, nhất định có thể bán được giá cao."

Lý Chính không nói, trong lòng thầm suy nghĩ lời của Lý Phong, những điều này trước kia bọn họ chưa từng ai nghĩ đến, thật sự làm được không? Nếu như thực sự có thể làm, đương nhiên sẽ không sợ lỗ vốn, nhưng sợ là nghĩ tốt nhưng không làm được, đến lúc đó thực sự là ném bạc vào trong nước, còn khiến cho bọn họ trở thành trò cười cho những người lân cận, vì làm trưởng bối của bọn họ, Lý Chính cảm giác mình nên lo lắng cho bọn họ nhiều chút.

"Trong thôn chưa từng người làm như vậy, xung quanh cũng không có, thật sự có thể kiếm được tiền sao?" Lý Chính hỏi khá là ôn hòa.

"Nhất định có thể, đại bá nhìn gà nuôi trong sân cũng biết rồi, chờ đến khi đó liền giết một con cho ngươi ăn thử, " Lý Phong cũng chưa từng ăn nhưng có thể đảm bảo mùi vị nhất định hơn hẳn những nhà khác trong thôn, mà sự tự tin này, chính là từ biểu hiện tự tin của Minh ca nhi, "Bên phía Cẩm Ký cũng đồng ý rồi, nếu như có thể nuôi được, bọn họ sẽ thu."

Câu nói phía sau mới là câu quan trọng nhất với Lý Chính, có Cẩm Ký đảm bảo nỗi lo trong lòng Lý Chính cũng giảm xuống nhiều, "Có đủ bạc không? Nếu như không đủ…"

"Đủ, chính là nhờ đại bá nhìn giúp chúng ta xem hết bao nhiêu bạc, đến lúc đó liền đem đỉnh này để dưới danh nghĩa Minh ca nhi, cũng đỡ phải để cho những người bên Lý gia kia nháo đến nhà ngươi." Bạc đều giao cho Minh ca nhi, mua cái gì đương nhiên cũng coi như của Minh ca nhi, đương nhiên nói ra những người khác nghe cũng sẽ nhầm tưởng rằng Minh ca nhi cũng xuất bạc.

Mặt gì của Lý Chính đỏ ửng, không nghĩ tới những chuyện bên Lý gia kia Phong tiểu tử cũng biết được, không được tự nhiên ho khan một tiếng nói: "Những lời kia người không cần phải để ý đến, không có ta đồng ý bọn họ cũng chỉ có thể nháo, nháo đến trước mặt ngươi cũng không cần để ý tới bọn họ."

"Ta biết đại bá cùng bá sao vì muốn tốt cho ta, bọn họ nói cái gì ta không ngại, cũng không thể có ý đồ nhắm vào ta, nếu như bọn họ lại đến chỗ ngươi nháo, đại bá liền nói cho bọn họ biết lúc đầu ta đi phương bắc có thể sẽ không trở về, nếu như không phải gặp quý nhân, ta đã thật sự…" Lời còn chưa nói xong, quay đầu nhìn Minh ca nhi, may là hắn sống sót trở về.

Đường Xuân Minh không nhịn được vỗ vỗ tay Lý Phong, những thân thích bên kia của hắn nói không chừng cũng không khác gì so với Triệu gia, đều là kẻ giống nhau. Đều suýt chút nữa hại đến mệnh người khác, nếu

như Lý Phong vẫn là hướng về những người này chịu thua, hắn cũng không lọt nổi mắt người này. Theo như lời của hắn chuyển đến mọi người, nói sau khi mua xong núi cũng cần không ít người đến giúp thanh lý cỏ dại trên núi. Vì vậy hắn có thể xác định, mua đỉnh núi tuy rằng sẽ có người đỏ mắt nói mát, nhưng mà hầu hết mọi người sẽ cật lực tranh thủ cơ hội kiếm tiền này.

Lý Chính cũng nhắc Đường Xuân Minh chú ý đến vấn đề quy hoạch đỉnh núi cùng an toàn, có Lý Phong ở đây hắn cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần thường xuyên thu thập những dã vật cỡ lớn trên núi, phương diện này Lý Phong còn có kinh nghiệm hơn Lý Chính nhiều.

Chờ đến khi ăn cơm xong hai người Lý Phong vẫn kiên trì chủ ý của mình, Lý Chính cũng không nhiều lời nữa, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp đỡ một chút, cũng ngăn cản những người bên Lý gia này một chút, cũng phải đi nha môn nhìn xem bọn họ muốn mua toàn bộ đỉnh núi cần bao nhiêu bạc, khai hoang còn có thể miễn thuế ba năm, còn núi hoang cũng phải có cái gì chứ.

Lý Phong cũng đi theo, mang tới đầy đủ ngân lượng. Lúc gần đi ba đứa trẻ không quên nhắc nhở Lý Phong một chuyện, đó chính là chuyện mua tiểu mã câu, Trương Tú suýt chút nữa mang kéo lỗ tai của hai đứa con mình lôi về nhà, lại còn nhớ mãi không quên chuyện này.

Chờ khi Lý Phong điều khiển xe ngựa cùng Lý Chính đi xa, Trương Tú mới nói với Đường Xuân Minh: "Hai đứa bé này đều bị nuôi hỏng rồi, cũng thật sự là không coi chính mình là người ngoài."

Đường Xuân Minh cười ha ha: "Không coi như người ngoài mới tốt, lại nói Đại Mao Nhị Mao cũng coi như chất tử của A Phong đấy, tiểu mã câu này là A Phong đồng ý với A Lâm, ngươi còn không biết bây giờ hắn cái gì cũng đồng ý với A Lâm đấy."

Trương Tú cùng Trầm phu lang đều bật cười, có thể không như vậy sao, chính liều mạng dùng biểu hiện để cho A Lâm nhận hắn làm cha đây, phỏng chừng hận không thể đem A Lâm sủng lên trời cao a. Hai người để cho Đường Xuân Minh cùng mấy đứa trẻ, bọn họ đi tới nhà bếp thu dọn bát đũa.

Sau khi thu thập xong liền nói với Đường Xuân Minh một tiếng, hai người đều còn có việc bận trong nhà, dặn dò Đại Mao Nhị Mao không chỉ lo chơi mà còn cần phải chăm sóc Minh a sao, bằng không chờ đến khi Phong thúc thúc của bọn nó về nhất định sẽ trách phạt.

Hai người mới vừa đi tới cửa viện, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ ngoài thôn đi vào, đi ngang qua cửa nhà Đường Xuân Minh cũng không ngừng lại, hai người liền ngạc nhiên: "Đây là xe ngựa nhà ai a? Gần đây thực sự là thường xuyên nhìn thấy xe ngựa ra vào." Thường ngày đại la nhà Lý Chính cũng đã được coi là gia súc rất tốt.

"Hẳn là đi về phía Triệu gia đúng không? Ngoại trừ nhà hắn cũng chỉ có chỗ Minh ca nhi mới xuất hiện xe ngựa." Trương Tú ngẩng đầu nhìn phương hướng của xe ngựa, động tĩnh không nhỏ, rất nhiều người đều đi ra khỏi nhà để nhìn rõ, nhìn thấy hàng xóm liền đứng ở cửa nói chuyện cùng người khác.

Phương hướng kia, thực sự đúng là Triệu gia, sau khi đứng ở cửa Triệu gia, trên xe liền có hai người nhảy xuống dùng sức đập cửa ầm ầm.

"Triệu gia này thức sự xảy ra chuyện rồi? Xem ra người đến thực sự là có khí thế hùng hổ." Người tới gần đều có thể nhìn ra được tức giận khi đập cửa.

"Gõ cái gì gõ, đập cho ta!" Trong xe ngựa còn có người chưa xuống, tức giận nói ra từ trong xe ngựa

Hai người kia quả nhiên tuân lệnh bắt đầu đập phá, còn chưa chờ Triệu gia ra mở cửa cửa liền bị đập hỏng, một thanh âm tức giận nói, "Triệu gia ngươi khinh người quá đáng! Hôm nay nếu như không cho Trầm gia ta một lời giải thích hợp lý, dù cho có lên nha môn, Trầm gia ta cũng không phải người dễ bắt nạt."

Trầm gia? Là Trầm gia muốn kết thân cùng Triệu gia? Không phải đều bàn xong việc hôn nhân rồi sao bây giờ lại đến nháo chuyện? Triệu lão ma vốn đang hùng hùng hổ hổ muốn đi chất vấn người đến, vừa nghe đến là người Trầm gia ánh mắt đều có chút né tránh, hoảng loạn kêu tên Triệu lão tam.

Hai hán tử cao to xông vào, cuối cùng là một nam tử trung niên mặc áo lụa đi vào.

&&&

"Thực sự là Triệu gia xảy ra vấn đề rồi!" Trương Tú cùng Trầm phu lang hai mặt nhìn nhau, Trầm phu lang nói một tiếng với Đường Xuân Minh rồi nhanh chóng về nhà, vừa đi vừa nói, "Không biết có người đến gọi đương gia nhà ta hay không, hắn vừa mới đi, ta phải trở về xem một chút." Miễn cho khiến người ta cho rằng đương gia cố ý tránh né không ra mặt a. Làm Lý Chính trong tay chuyện lớn chuyện nhỏ cũng cần phải có chút uy tín, nhưng cũng có không ít chuyện phiền toái, giống như bây giờ có người ngoài tiến vào trong thôn vậy, Lý Chính nhất định phải ra ngoài bảo vệ người trong thôn.

Mặc dù cách khá xa nên không nghe được những người bên kia nói cái gì, nhưng xem bộ dáng này cũng không phải là thoải mái lắm, hắn cảm thấy bây giờ Triệu lão tam cũng đã thi đỗ tú tài nên chuyện có thể dính đến Triệu gia đương nhiên chắc chắn cũng không nhỏ, không khỏi có chút vui mừng khi đương gia đã ra ngoài, bằng không thực sự là khó giải quyết.

Trở về nhà Đại Sơn cũng chạy tới, giao cho hai đứa bé: "Đừng đi xem trò vui, đừng dính vào, Minh ca nhi nhớ đóng kĩ cửa, có động tĩnh gì nhà chúng ta sẽ biết trước." Bởi vì quan hệ với Lý Phong, Đại Sơn cũng không khỏi càng chăm sóc Minh ca nhi hơn một chút, cho nên dặn dò.

"Yên tâm đi, ta cũng lười đi xem trò vui, ngược lại sau khi xảy ra cũng sẽ có người nói cho ta." Đường Xuân Minh ngáp một cái, miễn cưỡng nói, phất tay một cái tiễn bọn họ đi, quay người đóng cửa lại, nói với ba đứa bé: "Ta ngủ một chút, các ngươi là muốn cùng ta đi ngủ trưa hay là muốn chơi đùa? Nhưng mà không thể ra khỏi sân a."

Ba đứa bé nhìn lẫn nhau, sau đó A Lâm đứng ra nói: "A Mẫu, chúng con đi xem dê đi." Ngựa lớn không ở, cũng chỉ có thể cưỡi dê thôi.

"Được rồi, nhưng mà không được quá dần vặt biết không?" Tuy rằng dê mẹ rất hiền, có nhưng mà cũng phải căn dặn một chút.

"Biết, Phong thúc thúc cũng đã nói với chúng con!" Ba đứa trẻ lập tức ưỡn ngực bảo đảm.

Ăn no mệt rã rời, lại là mùa xuân, càng dễ buồn ngủ hơn, Đường Xuân Minh một đường ngáp trở lại trong phòng, vỗ vỗ gối bông rồi nằm xuống đi ngủ.

Sau khi tỉnh lại mặt trời cũng bắt đầu hướng về phía tây, Đường Xuân Minh xoa xoa con mắt, cảm giác như vừa mới ngủ mà đã qua thật, từ khi Lý Phong đến đây, hắn thực sự là càng ngày càng lười biếng, thật giống như là toàn thân không có sức gì, một ngày hầu hết thời gian đều ngủ vậy, Trương Tú biết cũng bảo đây là do hắn chuyển từ sơ kỳ mang thai đến trung kỳ, trước đó biết mình không thể nằm nghỉ nên cái gì cũng cần phải làm, vì vậy thân thể cũng trở nên căng thẳng, hiện tại bệnh trạng lười biếng liền trở lại.

Đường Xuân Minh nghe được chỉ có thể âm thầm nhổ nước bọt, giời ạ bệnh trạng kỳ mang thai.

Nhưng mà hắn cũng cảm giác bụng có chút đói, còn khát cực kì, Đường Xuân Minh thấy Lý Phong không ở vội vàng lấy hoa quả từ không gian ra, còn A Lâm thì đành để tối cho nó ăn.

Ăn một đống hoa quả mới thoải mái hơn một chút, Đường Xuân Minh đứng dậy từ trên giường, còn phải làm bữa tối nữa, không biết lúc nào Lý Phong mới về.

Ba đứa bé chụm đầu vào nhau ở trong sân không biết đang làm trò gì, Đường Xuân Minh vừa ra liền biết được, A Lâm vội vàng chạy tới, kêu lên: "A Mẫu, ta rót nước cho ngươi uống, Phong thúc thúc nói cần phải uống nước." Phong thúc thúc căn dặn nó phải chăm sóc a mẫu.

Đường Xuân Minh mừng rỡ hưởng thụ chăm sóc của con trai, miễn cưỡng ngồi ở trên ghế tre. Nhị Mao chạy tới nằm nhoài bên chân Đường Xuân Minh, tranh công nói: "Minh a sao, buổi chiều chúng ta cũng đều không ra ngoài ."

"Ngoan nào, có đói bụng không? Dưa chuột đằng sau nhà đã hái dược rồi đấy."

Hết chương 39.

40. Chương 40: Ngựa Con

Sau khi nấu xong cơm tối, Lý Phong cũng đã quay về, hắn đưa Lý Chính trở về nhà trước rồi mới quay về nhà, đến nhà Lý Chính lại nghe được Trầm phu lang nói chuyện xảy ra buổi chiều ở Triệu gia. Không phải hắn cố ý muốn ở lại nghe, để một mình Minh ca nhi ở nhà hắn cũng cảm thấy lo lắng, hận không thể nhanh chóng trở lại, mà là nhà Lý Chính thực sự là có một đống người đang nháo chuyện, mấy lão nhân trong thôn cùng những người có liên quan ở Triệu gia cũng đều ở đó chờ Lý Chính về.

Người Triệu gia vốn còn không tin Lý Chính lại trùng hợp không ở nhà vào lúc này, có mấy người buổi trưa còn nhìn thấy hắn đi loanh quanh thôn chào hỏi mọi người, nhưng mà người hiểu lý lẽ lại biết Trầm phu lang không lừa gạt mọi người, chờ đến khi Trầm gia rời khỏi thôn liền chạy đến nhà Lý Chính chờ đợi hắn trở về chủ trì đại cục, thảo luận xem nên xử lý chuyện của Triệu gia như thế nào.

Triệu lão ma còn nằm trên ván cửa không dậy nổi, còn cứ như vậy mà để Vương Xuân Hoa cùng Triệu Đại Ngưu nhấc đến nhà Lý Chính, chờ Lý Chính trở về giúp bọn chủ trì công đạo, Trầm đại hộ thực sự là khinh người quá đáng.

Chờ đến khi những người này nhìn thấy Lý Chính được Lý Phong dùng xe ngựa đưa trở về mới thực sự tin Lý Chính không có ở nhà, đối với chuyện lúc trước cũng không nói quá nhiều, càng không thể trách tội Lý Phong nói hắn vào đúng lúc này lôi Lý Chính ra ngoài, Lý Phong cũng không biết Trầm đại hộ lại trùng hợp đến đây gây chuyện vào lúc này.

Nhưng mà ánh mắt Triệu gia nhìn về phía Lý Phong lại có chút không thoải mái, bọn họ đều biết chuyện Lý Phong ném môi ma đến nhà Đường Xuân Minh cùng xác định việc hôn nhân với Minh ca nhi, trong mắt bọn họ, giờ Minh ca nhi vẫn là người của Triệu gia, động tác này của Lý Phong không thể nghi ngờ là đang đào chân tường của Triệu gia, khiến cho Triệu gia triệt để mất mặt.

Lý Phong cũng không để ý đến ánh mắt của những người này, nghe Trầm phu lang nói vài câu rồi chào hỏi Lý Chính cùng với một ít người có quan hệ ở Lý gia sau đó chạy về, chờ đến khi hắn đi rồi mới có mấy người quái gở bắt đầu nói đến chuyện của hắn cùng Minh ca nhi, những người này cũng không dám nói trước mặt hắn, dù sao tướng mạo kia thực sự là hù doạ người, nghe nói thân thủ cũng không kém so với tên to con Dư Mộ.

Nhưng mà có chuyện của Triệu gia cắt ngang, những người tập trung ở chỗ này tạm thời cũng không nghĩ đến hỏi Lý Chính ra ngoài cũng Lý Phong làm cái gì, vì vậy, chuyện Minh ca nhi mua núi tạm thời không có người biết đến.

Đường Xuân Minh nấu xong cơm tối, Trương Tú cùng đến giúp đỡ hắn đồng thời nói chuyện của Triệu gia, sau khi Đường Xuân Minh nghe xong cũng không biết nên biểu thị một chút đồng tình với Triệu gia hay không, hắn luôn cảm thấy Triệu gia chính là một gia đình ngang ngược, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, đặc biệt là sau khi Triệu Đại Hổ chết rồi thì càng quá đáng, nếu như chuyện buổi chiều có Triệu Đại Hổ ở đây, nói không chừng lúc đánh nhau với Trầm gia sẽ không hoàn toàn rơi vào thế yếu, dù thế nào Triệu Đại Hổ cũng có man lực, mà Triệu gia bây giờ, hoàn toàn để cho Trầm gia tác oai tác quái.

Lý Phong về nhà thì Đường Xuân Minh cũng vừa vặn bưng thức ăn lên bàn, bởi vì những người đi ngang qua cửa cũng thuận tiện thông báo Lý Phong trở về, bởi vậy sau khi Lý Phong trở về chỉ cần rửa tay liền có thể vào bàn ăn cơm, mà Đại Mao Nhị Mao cũng muốn ở lại chờ tiểu mã câu, nhưng mà Trương Tú làm gì để cho chúng được như ý nguyện, hắn nắm lỗ tai của hai đứa xách về nhà.

"Phong thúc thúc, tiểu mã câu đâu?" A Lâm ngó ra sau, không thấy tiểu mã câu rất thất vọng, trước khi đi Nhị Mao đã nói với nó, nhìn thấy tiểu mã câu thì lập tức chạy đi nói cho hắn, hắn sẽ chạy tới cùng xem tiểu mã câu.

Lý Phong vẩy vẩy nước trên tay rồi dùng khăn lau sạch sẽ sau đó mới ôm lấy A Lâm, nói cho nó: "Tiểu mã câu đã xem xong, Phong thúc thúc cũng đã đưa tiền đặt cọc, ngày mai sẽ đi một chuyến nữa mang nó về, hôm nay Phong thúc thúc còn phải đưa Lý Chính đại bá trở về, vì vậy không thể mang về cho A Lâm, Phong thúc thúc bảo đảm, buổi chiều mai liền có thể nhìn thấy được."

Tuy rằng A Lâm nghe được có chút không rõ lắm, nhưng cũng nghe hiểu được một chút, chính là Phong

thúc thúc thực sự mua ngựa rồi, nhưng mà phải chờ đến ngày mai mới có thể nhìn thấy được, được rồi, A Lâm liền rộng lượng tha thứ cho Phong thúc thúc, cho nên lại tiếp tục vui vẻ, hôn một cái lên mặt Lý Phong, Lý Phong cũng dùng đám râu mới mọc được tí cọ cọ mặt A Lâm, chọc cho A Lâm không ngừng cười khanh khách.

Đường Xuân Minh đỡ eo đứng ở trước cửa nhìn một lớn một nhỏ cười khanh khách này, cũng nghe được lời giải thích lúc nãy của Lý Phong, bọn họ là đi đến huyện đi, đường đi quá xa, thực sự không có cách nào kịp lúc đem tiểu mã câu về để hoàn thành lời hứa, hơn nữa hán tử rất ít lời này lại kiên nhẫn giải thích cho A Lâm nguyên nhân mà không phải là dùng ngữ khí của người lớn dọa đứa nhỏ, chỉ cần điểm này đã rất ít người ở nông thôn có thể có rồi, Đường Xuân Minh cũng rất hài lòng.

Lý Phong ôm A Lâm nhìn thấy ánh mắt vui vẻ của Đường Xuân Minh, trong lòng cũng rất sung sướng.

"Ngày mai ta lại đi đến huyện mang tiểu mã câu về." Sau khi ngồi xuống Lý Phong cố ý giải thích với Đường Xuân Minh một chút.

"Ta cũng nghe được, khổ cực ngươi."

"Không khổ cực." Không có chút nào khổ cực, có một câu nói này của ca nhi trong lòng liền cảm thấy hạnh phúc, nghĩ đến chuyện của Triệu gia liền quan tâm nói, "Chuyện buổi chiều của Triệu gia không có ảnh hưởng đến ngươi đúng không?"

"Ta vừa cảm giác ngủ thẳng dưới muộn, khi đó người Trầm gia cũng đã sớm đi rồi, ba đứa trẻ cũng ở trong viện cả buổi chiều không mở cửa, vẫn là A Tú ca nói tình hình cụ thể buổi chiều cho ta, ngươi cứ yên tâm đi." Đường Xuân Minh rất hưởng thụ bị cảm giác được người coi trọng, cười híp mắt trả lời.

"Vậy thì tốt." Lý Phong bị ánh mắt đắc ý của Minh ca nhi nhìn có chút không thoải mái, nghĩ đến cái hôn môi trước đó, hắn bỗng nhiên lại muốn hôn thêm một cái, lúc trước do căng thẳng nên không thể cảm nhận được, nhưng mà trước mắt trẻ con hắn không thể làm ra được hành động quá mức nào gây ra ảnh hưởng không tốt đến trẻ con, nhưng mà dưới bàn, Lý Phong vẫn tránh khỏi tay A Lâm, nắm chặt tay của Minh ca nhi.

Đường Xuân Minh nhìn bàn tay nắm chặt lấy tay mình dưới đáy bàn, mà chủ nhân ngón tay lại cúi đầu xuống ăn cơm như không có gì xảy ra,con mắt không khỏi càng cong hơn. Được rồi, đời trước cũng không hưởng thụ được tư vị luyến ái như vậy, hắn cũng chìm đắm trong đó, hai người cứ nắm tay như vậy ăn một bữa cơm tối, thời gian còn dài hơn trước đây, trong đó còn không quên chăm sóc A Lâm, mà sắc trời cũng càng ngày càng mờ.

Sau khi ăn xong Lý Phong liền chủ động thu dọn bàn rửa bát, người sau, trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười khúc khích, chờ đến khi thu dọn xong nhà bếp trở về, lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, giống như người cười khúc khích lúc nãy không phải là hắn vậy.

Đem cái vẫn giấu trước ngực đưa cho Minh ca nhi, cái này còn không phải là khế đất sao, xem như là bằng chứng của một phần tiền đặt cọc đã nộp, chờ đến khi người đến khi người trên kia đến đo lường liền nộp đủ số bạc còn lại, bằng vào tờ giấy này liền có thể đến nha môn lấy khế đất chính thức. Cũng nói với Minh ca nhi, "Núi hoang một lượng một mẫu, giống như khai hoang sẽ miễn thuế đất ba năm, sau này dựa theo đất hoang mà nộp thuế, đăng kí ở nha môn, đằng sau núi có khoảng năm trăm mẫu." Ngày hôm nay hắn đã thanh toán một trăm lượng bạc làm tiền đặt cọc.

Đường Xuân Minh cầm tờ giấy kia trong lòng liền bất ngờ, ai nha, phải tốn năm trăm lạng bạc mới có thể mua được một đỉnh núi hoang như vậy, nếu như là hắn trước đó chắc chắn không đủ, nếu như không phải có bạc của Lý Phong không biết hắn phải đợi đến bao lâu mới có thể tích góp được số bạc này a, ai biết được trong lúc vô tình hắn lại ôm được bắp đùi của đại tài chủ. Khoát khoát tay chỉ chỉ bên trong nói, "Có nói lúc nào đến đây đo không?"

"Có lẽ là khoảng hai ngày nữa đi, đến lúc đó Lý Chính đại bá cũng sẽ ra mặt, không cần lo lắng, nếu như ta không có ở đây ngươi liền nộp bạc trước, những chuyện khác chờ ta trở lại liền nói tiếp." Ca nhi hài lòng hắn cũng cao hứng, hắn ngoại trừ đánh nhau cũng trồng trọt, còn có săn thú, nhưng cái khác hắn đều không biết, số bạc này ở trong tay hắn cũng chỉ có phí phạm, nhưng mà Minh ca nhi lại không giống vậy, sau khi tách khỏi Triệu gia đơn độc lập hộ có thể đem những tháng ngày sau này sống rất tốt, có thể thấy được là

người có năng lực, nói không chừng có thể bạc tái sinh bạc, coi như thật sự không được, hắn vẫn còn có sức lực để làm.

"Biết rồi."

Lý Phong ôm A Lâm nói chuyện cùng Minh ca nhi, phiền phiền nhiễu nhiễu, không muốn trở về sớm, A Lâm chơi cả buổi trưa không có ngủ cùng a mẫu, lúc này tựa ở trong lồng ngực của Lý Phong không phát ra bất kỳ âm thanh nào, Lý Phong vừa nhìn thực sự không thể đợi tiếp nữa, rón rén đem A Lâm đã ngủ đặt vào trong chăn, sau đó lưu luyến đi ra ngoài, hận không thể đi chậm hơn nữa.

Đường Xuân Minh đứng đằng sau nhìn hắn, chờ hắn đi rồi hắn còn phải đóng cửa lại. Sắp ra khỏi cửa viện, Lý Phong đột nhiên xoay người, ánh mắt như đêm đen của hắn lại sáng đến dọa người, bắt được tay Đường Xuân Minh, mãi mới nói ra được một câu, "Sau này ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi."

"Ừm."

"Ta sẽ không để cho người không có liên quan bắt nạt con của chúng ta."

"Ừm."

"Ngươi… Nếu như ban đêm có chuyện gì ngươi cũng không cần phải ra ngoài, ta sẽ chạy tới." Lý Phong thật sự lo lắng, đợi đến khi chuyện mua núi truyền ra, ánh mắt theo dõi Minh ca nhi nhấy định sẽ nhiều hơn, nói không chừng còn có người lớn mật thấy Minh ca nhi cô nhi quả phụ liền tìm đến cửa, hắn… Thật sự muốn chuyển đến để tự bảo vệ.

"Ừm."

Nói được mấy câu, lá gan của Lý Phong hơi lớn hơn chút,có thể là do trời tối, có thể Minh ca nhi vẫn cúi đầu không hưởng ứng, Lý Phong lo lắng, không biết nên nói thêm gì nữa, lúc này lại thấy bải vai của Minh ca nhi hơi run, trước đó căng thẳng nên không nhìn thấy được chi tiết này.

Đường Xuân Minh không kiềm được trực tiếp cười ra tiếng, ngẩng đầu lên, làm gì có vẻ mặt thẹn thùng như trong tưởng tượng, khóe mắt đều muốn cười ra nước mắt, đại khái là, bắt hắn phải giả vờ ngoan ngoãn cũng không dễ gì, hắn rất dễ cười.

Lau khóe mắt, Đường Xuân Minh thấy mặt Lý Phong cũng đã biến đen, mới cười nói: "Ngươi còn phải hán tử không vậy, lê thê dài dòng như vậy, cũng không phải là mai không gặp được, mau mau về đi ngủ đi."

Gân xanh trên trán Lý Phong nhảy lên, thật sự có loại kích động muốn đánh mông ca nhi này, hắn cũng phát hiện, những chuyện có liên quan đến ca nhi mà những hán tử trong quân trước đó thầm nói với nhau, căn bản là không thể nào áp dụng lên người Minh ca nhi. Được rồi, đối phó với Minh ca nhi nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, còn không bằng dùng hành động đến chứng thực, Lý Phong trực tiếp cúi đầu cắn vào khóe miệng nhếch lên kia của Minh ca nhi, lần này, Đường Xuân Minh thực sự cười không nổi.

Quả nhiên đối phó Minh ca nhi vẫn là hành động càng có hiệu quả hơn, kiềm chế rục rịch trong lòng mình lại, Lý Phong hài lòng xoay người, trong tay cũng buông ra, xoay người mở cửa viện, lần thứ hai căn dặn: "Ta về đây, đóng kỹ cửa lại, không nên để cho Tiểu Hoa vào nhà để nó trông ở ngoài sân, bên kia Kinh Phong cũng rất cảnh giác."

Đường Xuân Minh sờ sờ khóe miệng tức giận trừng Lý Phong một chút, lần này rốt cục cũng nói các khác ngoài "Ừm" ra: "Biết rồi, không cho Tiểu Hoa vào nhà ngủ."

Đóng cửa viện lại Đường Xuân Minh vừa đi về vừa sờ sờ khóe miệng, sao lại giống như sói chuyên cắn người như vậy, sau này nếu như lúc hôn lại cắn hắn có được không vậy? Có còn mặt mũi gặp người hay không? Không được, nhất định phải đem thói hư tật xấu này sửa lại, hắn cũng không muốn sau này thấy A Tú ca cùng Trầm phu lang bọn họ đều dúng ánh mắt trêu ghẹo nhìn, tú ân ái cũng không cần dùng phương pháp như vậy.

Còn bên kia Lý Phong có thể ngủ yên giấc không cũng chỉ có hắn có thể biết được, những ngày tháng không có ca nhi rất gian nan, nhưng có ca nhi nhưng không thể thân cận được lại càng gian nan hơn, nhưng mà vừa sáng ngày thứ hai lại vẫn hướng về phía nhà Đường Xuân Minh chạy lại như trước.

Tối hôm qua A Lâm ngủ sớm nên cũng đã quên mất không nói cho Đại Mao Nhị Mao một tiếng, mà hai đứa kia chờ cả một đêm đều sớm nạo tâm nạo phổi không được nghỉ ngơi tốt, muốn đến nhà A Lâm hỏi một chút, nhưng mà dù là Lý Đại Sơn hay là Trương Tú vẫn không muốn bọn họ quấy rầy Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử, nói trời tối rồi cũng không nhìn được cái gì, chờ sáng mai lại đi xem.

Bởi vậy sáng sớm liền chạy đến nhà Đường Xuân Minh còn có hai đứa bé, dù sao hai người cũng đã quen ăn sáng ở đây, mỗi sớm đều có một bát sữa dê chờ hai đứa uống. Lý Phong còn chưa kịp cùng Minh ca nhi nói mấy câu, hai tên tiểu tử vừa nhìn thấy Lý Phong đứng ngoài sân liền nhào tới vội vã không nhịn nổi hỏi chuyện tiểu mã câu, còn không chờ được muốn vào sân mới xem chuồng ngựa, bị Lý Phong tóm chặt giải thích nguyên nhân một chút, hai tiểu tử này mới yên lặng được chút, được rồi, cũng không tính là quá thất vọng, chỉ cần đợi thêm một cái ban ngày liền có thể nhìn thấy, hai đứa liền bắt đầu cảm thấy cao hứng, buổi chiều liền có thể nhìn thấy.

"Phong thúc thúc, chúng ta giúp ngươi hái rau." Hai tiểu tử rất tích cực hỗ trợ, ngày hôm nay lại là ngày Cẩm Ký đến đây thu mua rau, trong con mắt của hai đứa này, sớm làm xong chuyện này, Phong thúc thúc liền có thể sớm đi huyện mang tiểu mã câu về, bọn nó sẽ sớm nhìn thấy hơn một chút.

"Đi thôi, nhưng mà nói trước, bài tập hôm nay cũng không thể qua loa làm cho xong, bằng không để ta biết được tiểu mã câu mang về cũng không thể giao cho các ngươi nuôi, Đại Mao ngươi cần phải trông kĩ Nhị Mao." Lý Phong nghiêm nghị giao phó.

Da đầu hai đứa bé căng thẳng, cảm thây mông đều có chút đau đớn, hưng phấn trên mặt cũng coi như thu lại chút, ưỡn ngực đảm bảo, "Chúng ta sẽ chăm chú hoàn thành bài tập."

Lúc này Lý Phong mới mang theo hai tiểu tử đi ra sau viện, để A Lâm ở lại chăm sóc a mẫu, đãi ngộ không giống nhau này khiến cho Đại Mao Nhị Mao cảm thấy có chút ghen tị, A Lâm là tiểu ca nhi, hán tử hẳn là phải chăm sóc bảo vệ tiểu ca nhi.

Trương Tú không yên tâm hai đứa con trai sáng sớm đã đến quấy rầy Minh ca nhi, đặc biệt chạy tới nhìn một chuyến, nghe được hai đứa con trai đang giúp Phong tiểu tử hái rau sau viện, thực sự là dở khóc dở cười, nói với Đường Xuân Minh, "Ngươi xem hai tiểu tử này, chuyện trong nhà cũng không làm liền chạy đến chịu khó làm việc trong nhà của ngươi, quên đi, biết được bọn họ không làm phiền ngươi ta liền cảm thấy yên tâm, ta cũng về hái rau."

Lần trước lúc Cẩm Ký đến mua rau Trương Tú cùng Vương Mạc đều hái một rổ rau cho Tiểu Thuận mang về, nhìn xem bên phía Cẩm Ký có mua hay không, nếu như không cần bọn họ sẽ lên trấn trên bán. Trước đó Tề chưởng quỹ đến cũng đã nhắn lại, bọn họ mua, chờ đến khi lại đây thu mua rau sẽ tiện thể thu luôn, giá tiền cũng chờ lần này đến đây trao đổi, vì vậy, bọn Trương Tú trời vừa sáng liền bận bộn trong sân nhà mình, nhưng dù bận cũng cảm thấy hài lòng.

Lý Phong mang theo Đại Mao cùng Nhị Mao hái rau, vội vội vàng vàng không chờ đến khi người của Cẩm Ký đến đã dắt ngựa ra ngoài, năng lực giao thiệp với người bên ngoài của Minh ca nhi mạnh hơn hắn, hắn cũng không có gì lo lắng cả. Hơn nữa một mình cưỡi ngựa cũng nhanh hơn, nói không chừng còn có thể chạy về trước giờ cơm trưa, vì vậy Lý Phong liền xuất phát từ sớm.

Nhìn theo bóng người Lý Phong cưỡi ngựa chạy đi, hai con mắt của Đại Mao Nhị Mao đều tỏa sáng, hi vọng chính mình cũng có một ngày được như vậy, Đường Xuân Minh cũng lau nước miếng của mình, quá mê người, trời ạ, quá có vị nam nhân, không được, phải nắm chặt, tuyệt đối không thể để chạy mất.

Cũng không lâu lắm, Tề chưởng quỹ liền cùng Tiểu Thuận tới cửa, quy tắc cũ, trước hết ở lại ăn điểm tâm, ăn xong điểm tâm mới bàn đến chuyện thu mua rau. Bọn họ đang trên đường đến liền gặp Lý Phong, Lý Phong cũng chào hỏi với người của Cẩm Ký, nói mình đi huyện, ý tứ đương nhiên là để cho bọn họ chăm sóc Đường phu lang một chút.

Ăn xong điểm tâm đi ra, nhà hai người kia đã sớm ở trong sân chờ hắn, Đại Sơn cùng hán tử nhà Vương Mạc cũng ở đây, chuyện tốt như vậy bọn họ sao lại không kích động„ đều chờ đợi nhìn về phía Tề chưởng quỹ, hi vọng Cẩm Ký có thể mua với giá tiền cao. Rau của mình mình đương nhiên biết, tuy rằng không bằng được nhà Minh ca nhi, nhưng so với những gia đình khác trong thôn còn ngon hơn nhiều, lão nhân nhà Vương Mạc đều không nỡ ăn thoải mái giống như trước kia.Triệu Lục thúc không không ngại ngùng tới

nữa, hai ngày nay hắn đã bắt đầu bán rau ở trên trấn, có thể bán được giá hơn ba phần so với những loại rau bình thường hắn đã vô cùng hài lòng, vì vậy, sau khi bán xong rau đi ngang qua nhà Đường Xuân Minh liền cho Lâm tiểu ca nhi một bao đường.

Tề chưởng quỹ cũng nể mặt Đường Xuân Minh, đưa giá cao hơn so với trên thị trường đều mua toàn bộ, sau này những loại rau có cùng phẩm chất như vậy bọn họ cũng sẽ mua. Những loại rau này đương nhiên không phải là cho Cẩm Ký dùng, thiếu gia nhà mình còn có những tửu lâu khác, nguồn cung cấp ở chỗ Đường phu lang không đủ hắn cũng hết cách rồi, dùng rau của hai nhà này dù sao cũng hơn những nhà khác nhiều. Thời tiết cùng càng ngày càng nóng, rau dưa cũng nhiều hơn, giá cả bên Đường Xuân Minh đương nhiên cũng giảm xuống, nhưng mà loại mới trong sân đương nhiên cũng mọc lên, sản lượng tăng, khiến cho mỗi lần thu vào cũng không giảm quá nhiều.

Nhìn thấy Tề chưởng quỹ còn có lời muốn nói với Minh ca nhi, hai nhà Trương Tú cùng Vương Mạc cầm tiền rau đều cảm thấy vui vẻ mà trở về, ra khỏi sân nhà Minh ca nhi, hai nhà nhìn nhau, tong mắt đối phương đều là vui mừng không che giấu được, nhưng mà đều nói, "Việc này phải giấu kỹ, không cần nói với người bên ngoài rau bán được bao nhiêu tiền, cần phải duy trì con đường bán rau này càng lâu càng tốt."

Vương Mạc cũng nói: "Đúng đấy, sau này càng cần phải chăm sóc đất trồng rau kĩ hơn, cái này đều là nhờ có Minh ca nhi, nếu là nửa năm trước làm gì dám nghĩ được sẽ có những ngày này." Nhà Vương Mạc còn phải chăm sóc người già trẻ nhỏ, con của hắn còn nhỏ, vì vậy cũng không thể giống như Trương Tú thường xuyên hỗ trợ Minh ca nhi, không nghĩ tới hắn cũng có thể dính được ánh sáng của Minh ca nhi, trong lòng đương nhiên là cảm kích, sau này mặc kệ Minh ca nhi gặp chuyện gì, nhà bọn họ cũng sẽ đứng bên phía Minh ca nhi.

"Đúng đấy, từ trước đến giờ Minh ca nhi đều là người rộng lượng, người khác lại đỏ mắt ước ao nói xấu sau lưng, nhưng mà ngươi xem Minh ca nhi cũng không thực sự để trong lòng, thực sự là tốn công sức những người kia." Trương Tú cười nói, hai người cười cười nói nói rồi rời đi, phía sau bọn họ, hán tử trong nhà đương nhiên cũng hài lòng, cứ như vậy tiền cũng không hề ít hơn so với tiền bọn họ bán hoa màu. Đại Sơn thì lại đang nghĩ, chờ đến khi tích góp đủ bạc, có thể sang năm liền đủ tiền cho hai đứa nhỏ đi học đường, Minh ca nhi giúp bọn nó học cơ sở chắc chắn sẽ không kém.

Lão nhân trong nhà Vương Mạc cùng có cùng suy nghĩ như Vương Mạc, người khác đối tốt với bọn họ bọn họ đương nhiên sẽ ghi tạc trong lòng, sau này ở trong thôn cùng không dấu vết nói tốt cho Đường Xuân Minh. Dù sao Đường Xuân Minh cũng không có nền tảng ở trong thôn Bình Sơn, đặc biệt là từ sau khi tách ra khỏi Triệu gia, ngoại trừ những nhà quen thuộc thì rất ít khi đi lại trong thôn, dù sau hắn cũng là người ngoài đến, Ma ma nhà Vương Mạc trước đó không thích Vương Mạc thường xuyên qua lại với Đường Xuân Minh lắm, cũng không muốn một ca nhi như Đường Xuân Minh lại hào phóng hơn so với hán tử, trong lòng cũng từ từ thay đổi cái nhìn với hắn. Nhưng mà hiện tại thay đổi còn chưa lớn vẫn chưa thể nhìn ra được, theo thời gian trôi qua, Đường Xuân Minh sẽ càng ngày càng bén rễ sâu hơn trong thôn này.

&&&

Sau khi hai nhà rời đi. Đường Xuân Minh nói với Tề chưởng quỹ, "Hôm nay ngươi đến là muốn nói gì cho ta?" Mỗi lần Tề chưởng quỹ đến giống như là cái loa vậy.

Tề chưởng quỹ cười ha ha, cũng không tức giận nói, "Thiếu gia nhà ta cảm thấy thôn Bình Sơn thi ra được một tú tài cũng không dễ dàng, hơn nữa Triệu tú tài tuổi trẻ như vậy nhất định có triển vọng vô cùng lớn, liền cho người đến nói với phu lang nhà chủ bộ một chút, liền vào mắt bọn họ, muốn Triệu tú tài làm ca tế a. Giờ thì hay rồi, ta cảm thấy Trầm gia nhất định không phải là không biết gì, bằng không một ca nhi bị người ta từ hôn không rõ ràng như vậy, nhất định sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng, vì vậy tìm người nói với Trầm đại hộ một chút, ha ha, nghe nói hôm qua thôn Bình Sơn vô cùng náo nhiệt."

Đường Xuân Minh lườm hắn một cái, hắn đã nói tại sao Trầm gia lại hùng hùng hổ hổ đánh tới cửa như vậy, căn bản là không sợ hãi, hóa ra đằng sau có bóng dáng của đôi chủ tớ đầy bùn ý xấu này, thật là xấu! Nhưng mà xấu đến mức sảng khoái a!

"Được rồi, ngài đừng có đắc ý, không cần dùng ngữ khí đồng tình nhưng khóe miệng lại nhếch cao như vậy, rất dễ lộ ra tâm tình thực sự của ngươi, đương nhiên ta là người tốt, không cần lo lắng ta nói cái gì khác." Đường Xuân Minh xấu xa nói.

Tề chưởng quỹ suýt chút nữa phun máu, sau khi càng tiếp xúc với Đường phu lang lại càng cảm thấy ca nhi này, thật không giống như ca nhi nhà bình thường, cùng người làm ăn rất tinh khôn, cũng may ca nhi này chí hướng không lớn, chỉ muốn ở nhà âm thầm phát tài, bằng không nếu như đụng độ phải người này trên thương trường, thực sự là khiến cho bọn họ đau đầu chết mất.

"Ta còn bận chuyện trong tửu lâu, cũng không làm phiền Đường phu lang nữa, Đường phu lang không cần tiễn nữa." Tề chưởng quỹ cảm thấy dù nói thêm cái gì nữa cũng không thể chiếm được thế thượng phong, vẫn là nhanh chóng đi thôi. Nhìn bóng lưng vội vã, Đường Xuân Minh còn tiếc nuối một chút, hắn còn muốn hỏi thêm chuyện Mạnh gia kia xử lý như thế nào a, còn có, vị Đằng thiếu gia kia sẽ thật tốt bụng như vậy đem ca nhi nhà chủ bộ cho Triệu lão tam? Hẳn là do ca nhi kia có vấn đề gì đúng không?

Trương Tú hết bận trong nhà mới lại đây, nói cho Đường Xuân Minh biết tình tiết mới của chuyện này hôm qua của Triệu lão tam.

Nửa phần đầu chính là chuyện xảy ra ngoài hôm qua, những chuyện ngày hôm qua Trương Tú nói Đường Xuân Minh cùng Lý Phong đều không nhắc đến, nhắc đến đều khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, làm sao lại để cho chuyện như vậy quấy rầy đến thời gian riêng tư của bọn họ a. Nhưng mà Tề chưởng quỹ vừa nhắc đến, Đường Xuân Minh nhớ ra cũng cảm thấy thật vui mừng. Ngày hôm qua Triệu gia bị Trầm đại hộ bắt nạt đến tàn nhẫn, Trầm đại hộ ỷ thế hiếp người ở trên trấn quen rồi, sao có thể chân trước định thân cho tiểu ca nhi chân sau liền bị người từ hôn, đặc biệt là còn nghe phong phanh được, cái này vẫn là do trèo cao nên mới từ hôn Trầm gia bọn họ a, khiến cho Trầm gia sao có thể không căm tức, không nói hai lời liền mang theo hai hán tử cường tráng đánh tới cửa.

Mấy người Triệu gia đâu phải là đối thủ của hai hán tử kia, Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa ngoại trừ kêu trời trách đất khóc lóc om sòm lăn lộn còn có thể làm trò gì? Triệu Đại Ngưu, thực sự là còn không bằng cả ca nhi, chỉ nhát gan núp trong cửa nhìn người khác đánh tới không chịu ra, Triệu lão tam ngoài "chi, hồ, giả, dã" cũng không có bao nhiêu khí lực trên tay, lại chưa từng làm chuyện nhà nông, huống hồ trước đây hắn thường xuyên xem thường Triệu Đại Hổ chỉ là mãn phu, nhưng lúc đó làm gì còn ai nghe hắn "chi, hồ, giả, dã", một chữ, chính là "Đánh", hoặc là, "Đạp".!

Trầm gia hung hăng mà đến, chạy vào nhà Triệu gia đánh một trận xong lại đe dọa, Triệu lão tam muốn từ cuộc hôn nhân này, đừng có mơ! Sau đó ngay trước mặt Triệu gia nghênh ngang mà đi, nhìn thấy những người Triệu gia khác sau khi nhận được tin tức thì chạy qua, căn bản là không cho người ta một cái sắc mặt tốt.

Triệu tam thúc công đương nhiên cũng chạy đến, nhìn thấy khung cảnh tàn tạ trong sân, bất kỳ đồ vật nào trong sân cũng đều bị đập bể, tức giận đến hai mắt như muốn xuất huyết, khinh người quá đáng, đây là không đem Triệu gia đặt vào trong mắt, là không đem toàn bộ thôn Bình Sơn bọn họ đặt vào trong mắt, vừa cho người dọn dẹp sân vừa cho người gọi Hồ lang trung đến xem mấy người đang kêu la thảm thiết kia, cũng để cho người đến tìm nhà Lý Chính, Trầm gia khinh người quá đáng, thôn Bình Sơn bọn họ không thể không đánh trả, bằng không sau này làm gì còn ai để Triệu gia cùng thôn Bình Sơn vào trong mắt.

Không thể không nói, từ sau khi Triệu Bình Xuyên đỗ tú tài, tam thúc công tự giác cho người Triệu gia ưỡn thẳng ngực lên trong thôn Bình Sơn, sức lực tăng nhiều,sức mạnh cũng tăng lên nhiều, dưới cái nhìn của hắn, thôn Bình Sơn dù thế nào cũng sẽ giữ gìn bộ mặt túi tài duy nhất này, nói không chừng sau này còn là cử nhân a, toàn bộ thôn Bình Sơn đều cần nhờ Triệu gia bọn họ.

"Ngày hôm qua sau khi Lý Chính trở về thực sự là náo nhiệt, trước khi ta ngủ vẫn còn nhìn thấy nhà Lý Chính phía xa kia vẫn còn đốt đuốc, có lẽ ngay cả đại bá sao đều bị chơi đùa một đêm không nghỉ ngơi được, cũng may ở nhà chỉ có hai phu phu bọn họ, ca nhi ở trên trấn dưỡng thai không về, bằng không làm gì chịu được, cứ như vậy, chỉ sợ thôn xóm đều không yên ổn được." Trương Tú vui vẻ nói, hắn cùng Minh ca nhi đều ở cửa thôn bên này nên không chịu nhiều ảnh hưởng lắm, hắn cũng biết gần đây Minh ca nhi rất thích ngủ, chỉ sợ là càng không biết được động tĩnh bên kia.

"Triệu a ma này lại đi từ hôn? Bọn họ nói gì với Lý Chính?" Đường Xuân Minh âm thầm đồng tình với đôi phu phu Lý Chính, sau đó liền cảm thấy hứng thú hỏi.

"Còn không phải là nói bát tự không hợp không thể có được nhân duyên tốt sao, nhưng mà Triệu a ma lại đi lên trấn không biết nói với môi ma kia cái gì, cuối cùng nói là bát tự lúc trước đưa cho Trầm gia sai, bát

tự hai người không hợp lương duyên không tốt, muốn từ cuộc hôn nhân này lấy lại thiếp của Triệu lão tam. Trầm đại hộ sao có thể tin tưởng bọn họ, nói là sẽ lại tìm người nhìn, nhưng mà chớp mắt liền tìm hiểu được tình huống thực tế, hóa ra là Triệu gia đã tìm được cọc hôn nhân tốt hơn nên không muốn Trầm gia, còn nói tiểu ca nhi Trầm gia này ở nhà muốn chết muốn sống a."

Trương Tú cười lăn lộn, Triệu gia hồi trước quá đắc ý, Triệu lão ma cũng học người khác làm dáng, còn nói Triệu gia bọn họ không giống những gia đình khác trong thôn, ngay cả tiểu tử Triệu Đống kia đều là thấy ai không vừa mắt liền kéo theo một đám trẻ đánh người ta một trận, khiến cho những nhà kia vô cùng tức giận, bây giờ chuyện cười của bọn họ vừa truyền ra những người ngứa mắt Triệu lão ma chỉ kém vỗ tay khen hay.

"Mấy lão nhân trong tộc cũng Lý Chính thực sự là đồng ý lời nói của Triệu gia đến Trầm gia nói lý?" Đường Xuân Minh nghe được cũng hài lòng.

"Sao có thể đều đồng ý, mấy lão nhân trong tộc đều không đồng nhất ý kiến, tối hôm qua ở nhà Lý Chính tranh luận không ngớt. Triệu lão ma cùng Triệu lão tam phủ nhận bọn họ không phải là muốn làm thân với nhà khác, mà là thực sự không hợp bát tự với ca nhi Trầm gia, cho nên mới muốn từ hôn không muốn làm trễ nải ca nhi nhà người ta. Nhưng mà lời này nói ra thật không có mấy người tin tưởng, Lúc trước Trầm gia đến đây làm loạn đã có người tiến lên khuyên bảo, dù sao cũng một thôn cũng không thể mặc kệ, nhưng mà Trầm đại hộ đứng ở cửa nói hết, mọi người mới biết là Triệu gia làm việc có lỗi với Trầm gia trước, khiến người ta cũng không có cách nào lên tiếng ngăn cản. Trầm đại hộ kia cũng nói, là Triệu lão tam muốn trèo cành cao mới hủy hôn, còn chi bạc mua chuộc môi ma cùng tiên sinh đoán chữ nói nhân duyên không hợp, còn nói bọn họ chỉ nhằm vào Triệu gia mà không phải thôn Bình Sơn." Trương Tú nói đến miệng lưỡi khô khốc, tự mình động thủ rót chén nước, nước ở chỗ Minh ca nhi nào đều ngọt hơn so với những nhà khác nhiều.

"Đây nhất định là Triệu lão tam âm thầm ra chủ ý đúng không, " Đường Xuân Minh nghĩ đến tính tình của những người kia, làm gì không đoán được nữa, "Triệu a ma cùng Vương Xuân Hoa tuyệt đối không nỡ chi bạc trong tay, nhưng mà, một chiêu này của bọn họ thực sự là thông minh a, nếu như đổi là nhà khác nói không chừng đều phải chịu thua a."

Dưới cái nhìn của hắn, nếu như Trầm gia thực sự muốn tìm một cọc hôn nhân tốt cho ca nhi nhà mình, như vậy lời kia của Triệu gia bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng tiếp nhận, kỳ thực việc này, rất dễ giải quyết, chỉ cần lại tìm một tiên sinh đoán chữ khác hoặc là hòa thượng trong miếu xem lại một lần nữa liền có thể biết được Triệu gia nói đúng hay không. Hơn nữa nói thế nào thì Trầm gia cùng là người có thể diện trên trấn, liền bị người ta đến cửa từ hôn như vậy, mặt mũi của Trầm gia đặt ở chỗ nào? Người ta sẽ nghĩ là tiểu ca nhi Trầm gia không tốt nên mới bị người từ hôn, hán tử Triệu gia cũng sẽ không bị tổn thất nhiều lắm.

"Ta cũng đoán vậy." Trương Tú uống nước xong cũng vui vẻ, "Ngược lại tối hôm qua cuối cùng cũng không cho ra được kết quả, Lý Chính nhất định không đồng ý với người của Triệu gia đến Trầm gia nháo chuyện, ai, mấy ngày nay đại bá đại bá sao thực sự đau đầu a, người Triệu gia làm sau dễ dàng thu tay như vậy. Đúng rồi, Hồ lang còn kê một đống lớn thuốc muốn bạc của Triệu a ma, không có bạc hắn sẽ không giúp bốc thuốc, nghe nói Triệu a ma chỉ hừ hừ giả vờ không nghe, cho rằng ở đây nhiều người như vậy sẽ không mặc kệ, ai biết được Triệu lão tam sĩ diện a, lập tức móc ra bạc ra, Triệu a ma hừ càng thêm lợi hại."

Đường Xuân Minh không nói gì lắc đầu, cái này thực thực sự là ngu ngốc đến mức nào mới làm ra chyện như vậy a, nếu là hắn, người Trầm gia thực sự không phụ lòng xem trò vui của hắn, bữa này đánh, đánh thật tốt!

Người nhà họ Trầm dựa vào cái gì lại có thể không sợ hãi như vậy? Còn không phải là nghe nói đối phương là chủ bộ, Trầm gia muốn chính là đem chuyện nháo đến chủ bộ trong huyện đều biết được, để bọn họ thân gia không thành lại thành kẻ thù, Triệu lão tam dù là tú tài cũng không có hậu trường a, còn cho hắn mặt mũi, đến lúc đó dù cho nhà chủ bộ kia không định bỏ đá xuống giếng , hành vi như vậy của Triệu lão tam thực sự là gây xích mích với hai nhà.

&&&

Lý Phong quả nhiên đến trưa đã trở lại, vừa tiến vào làng mọi người liền nhìn thấy Lý Phong cưỡi một con ngựa lớn oai phong lẫm liệt cùng một con ngựa con đi đằng sau, ai cũng tụ lại hỏi một câu, biết được Lý

Phong là mua cho tiểu ca nhi A Lâm nuôi coi, trong mắt trong lòng thực sự là ước ao đố kị, Phong tiểu tử này đến cùng là mang theo bao nhiêu bạc về mới có thể ra tay hào phóng như vậy, một tiểu ca nhi ba tuổi còn chơi trò nuôi ngựa con? Ở nông thôn bọ họ thực sự là muốn bị sét đánh.

Bọn họ chỉ đành hâm mộ nhìn con ngựa con đi đằng sau con ngựa to một đường chạy hướng về phía sân Đường Xuân Minh, đã sớm có người tiến lên gọi cửa, cho nên vừa tới cửa viện, cửa viện liền mở ra, ba đứa trẻ liền chạy ra trước tiên, nhiệt tình kêu Phong thúc thúc, sau đó đều hưng phấn vây quanh ngựa con.

Đường Xuân Minh chậm rì rì đi ở sau cùng, nhìn thấy Lý Phong trở về nhanh như vậy cũng vui mừng, ngoài miệng lại nói: "Sao về nhanh như vậy, trên đường mệt lắm rồi đúng không."

"Không có chuyện gì, so với trước đây ung dung hơn nhiều." So với đi đánh giặc phương bắc, những ngày tháng bây giờ đều quá an nhàn, xương đều sắp mục ra rồi.

"Được rồi, nhanh dắt ngựa vào đi, chính mình cũng nhanh chóng vào nhà tắm rửa, vừa hay kịp giờ cơm. Đại Mao, giúp Phong thúc thúc mang ngựa con vào, lại hỏi Phong thúc thúc của ngươi muốn sắp xếp thế nào." Đường Xuân Minh kêu lên, sau khi ngựa con được mang vào, cửa viện cũng không đóng, người xem náo nhiệt rất nhiều, đều chạy theo vào nhìn, bình thường người nhà quê cũng không ngăn cản, Đường Xuân Minh cũng tùy theo những người kia, chỉ gọi Nhị Mao cùng A Lâm nhìn Tiểu Hoa không cho cắn người linh tinh.

Rất nhiều người đều là lần đầu tiên tiến vào sân mới này, từ sau khi tang sự của Triệu Đại Hổ xong rất ít khi đến đây, bây giờ đi vào vừa liền nhìn thấy cái sân này thay đổi thực sự rất lớn, đều chỉ rõ những tháng ngày này của Minh ca nhi càng ngày càng tốt, trước đây chỉ là nghe người khác nói, hiện tại đã tận mắt thấy mới dám khẳng định, đây thực sự là rất tốt.

Nghe nói Minh ca nhi bán rau phát tài, có người liền cố ý đến sau viện cùng với sân mới kia nhìn một chút, rau xanh mơn mởn mọi người đều nhìn ra được, đám rau này thực sự là không phải tốt bình thường, chẳng trách tửu lâu Cẩm Ký lại phải tự mình đến đây thu mua rau.

Trương Tú đương nhiên cũng đến đây, để Đường Xuân Minh cùng Lý Phong đi ăn cơm còn mình cùng Đại Sơn thì ở trong sân giúp đỡ một chút, đừng để cho bọn họ không phá hủy đất trồng rau trong sân.

"A Lâm ăn chưa? Nếu không ta ôm nó về cùng ăn cơm?" Lý Phong rửa rau xong trở vào phòng liền không nhìn thấy A Lâm. nhất định là đang xem ngựa con, ngay cả cơm đều không muốn ăn.

"Để nó thoải mái đi, trước đó đã cho ăn một bát trứng chần rồi, có lẽ là cũng chưa đói bụng đâu." Đường Xuân Minh phất tay một cái nói, trước đó còn đút cho hắn một ít hoa quả, vì vậy khẳng định là không đói bụng, hiện tại bắt nó trở về có lẽ nó còn không vui.

"Vậy cũng tốt, bên ngoài có Đại Sơn thu xếp, ngươi cũng đừng bận tâm, nhanh chóng ăn đi." Lý Phong vừa nói vừa đem bát bưng đến trước mặt Đường Xuân Minh, cẩn thận dìu hắn ngồi xuống.

Chờ người xem náo nhiệt đều đi rồi ba đứa bé mới trở về nhà, Đại Sơn cùng Trương Tú cũng theo, Đại Sơn vốn ít lời những trên mặt cũng mang theo ý cười, hiển nhiên là nhìn thấy ngựa con cũng thật vui mừng, mà huynh đệ đệ cũng bởi vậy mà được người trong thôn đánh giá cao hơn một chút, hắn cũng rất vui vẻ. Sau khi ngồi xuống liền hỏi Lý Phong, "Con ngựa này tốn bao nhiêu bạc mới mua được vậy?"

"Không đáng bao nhiêu bạc, chỉ là ngựa con bình thường, bọn nhỏ yêu thích, nuôi đến khi lớn cũng có thể làm việc." Lý Phong không trực tiếp trả lời Đại Sơn, Đường Đường Xuân Minh ở một bên nhìn Lý Phong một chút, tối hôm qua hắn đã biết rồi, là người này chủ động nói cho hắn biết, con ngựa con này, trị giá hơn năm mươi lượng bạc a, ai bảo người này ở phương bắc thường giao thiệp với ngựa, mắt cũng cao hơn người, ngựa con bình thường không thể lọt nổi vào mắt xanh của hắn, nếu muốn mua liền mua được, may mà chỉ trên huyện cũng không phải là không có ngựa, bằng không còn không biết tốn bao nhiêu bạc.

41. Chương 41: Quy Củ

Đại Sơn cũng không nhất định phải hỏi được giá thực, chỉ là thuận miệng nói một câu, thấy thái độ của Lý Phong cũng có thể đoán ra được một ít.

Lý Phong không nói rõ với một nhà Đại Sơn, nhưng Lý Chính là biết được sự thật, bởi vì lúc đó là Lý Chính đi cùng Lý Phong chọn ngựa, giá cả cuối cùng khiến cho hắn bị dọa một trận, thấy Lý Phong lấy bạc ra một cách dứt khoát, khiến cho hắn muốn ngăn cản cũng không được nữa.

Đến khi trở về sau khi người trong thôn tản đi mới nói với phu lang nhà mình mấy câu, "Không nghĩ tới Phong tiểu tử thực sự là phát tài ở bên ngoài, mí mắt nhà Lý Hạ Căn quá nông, nếu như không phải là làm ra chuyện quá đáng như vậy, hiện tại sao Phong tiểu tử lại đối xử với một nhà đại bá ruột thịt như vậy, nhưng mà hiện tại một nhà Lý Hạ Căn lại không hiểu được gốc rễ vấn đề, còn muốn moi bạc từ trên tay Phong tiểu tử nữa."

Trầm phu lang nghe được cũng kêu lên, vỗ ngực, không chớp mắt liền bỏ ra mấy chục lượng bạc mua ngựa con, một mặt nói rõ Phong tiểu tử rất yêu thường A Lâm, mặc khác còn không phải là nói hắn ra tay hào phóng không để mấy chục lượng bạc này vào trong mắt sao, nhà bọn họ cũng coi như là nhà giàu có trong thôn, tuy nhiên lại không thể ra tay hào phóng như Phong tiểu tử như vậy.

"Ngươi nói xem Phong tiểu tử, một tòa núi hoang cần phải năm trăm lượng bạc a, còn nói muốn để dưới danh nghĩa của Minh ca nhi, ta nói với hắn mấy câu, nhưng mà tên này lại không chịu thay đổi, năm trăm bạc là bao nhiêu a, lại đổ vào một tòa núi hoang như vậy, còn không phải là của mình, vạn nhất sau này Minh ca nhi..." Lý Chính thực sự là cảm thấy mình đã tốn hết công sức rồi, dù chuyện đã xong, vẫn nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

"Phi!" Trầm phu lang nghe được năm trăm lạng cũng hãi hùng khiếp vía, nhưng mà câu sau liền không thể nào chấp nhận được, trực tiếp lật chăn ngồi dậy, "Ta đã biết ngươi không nhìn trúng Minh ca nhi, còn muốn tìm một tiểu ca nhi chưa kết hôn cho Phong tiểu tử a, có thể ngươi không suy nghĩ một chút, trước kia những nhà tìm đến đây đều là những nhà nào hả. Đúng, trước đó là những gia đình kia chính là chê nhà Phong tiểu tử nghèo lại chê tướng mạo của hắn hung ác, bây giờ nhìn hắn có tiền lại xông tới, vậy ngươi nói xem, những gia đình kia là nhìn trúng Phong tiểu tử hay là nhìn trúng tiền trong túi hắn? Ngươi nói xem sống cùng những người như vậy có thể xem là sống sao?"

"Được rồi được rồi, " Lý Chính vội vã đầu hàng, hắn không nên nói chuyện thị phi với ca nhi nhà mình, phu lang của mình đã sớm đặt tâm lên người Minh ca nhi, đương nhiên hắn cũng không nói Minh ca nhi, "Ta cũng chỉ là muốn nói môt chút mà thôi, lại nói Phong tiểu tử kia nói cái gì cũng không đổi ý, ta còn không phải là sợ hắn chịu thiệt sao?"

Trầm phu lang liếc xéo hắn, hơn nửa đêm không ngủ lại đi dằn vặt người khác, "Tìm những người khác liền không sợ Phong tiểu tử chịu thiệt sao? Ban đầu Minh ca nhi cũng không ghét bỏ tướng mạo của Phong tiểu tử."

Lý Chính thở dài, kỳ thực trong lòng hắn cũng vô cùng mâu thuẫn, giống như phu lang nhà hắn nói vậy, nếu như tìm ca nhi nhà khác ai biết được có phải là do vì bạc mà đến hay không, vạn nhất trải qua không được như ý chẳng phải đều là do đại bá hắn không đúng sao, lại nói Phong tiểu tử cũng là người rất có chủ ý, làm gì cần mình can thiệp vào.

Trầm phu lang lại nằm xuống, quay lưng lại với hán tử nhà mình: "Ngủ một chút, dằn vặt hơn nửa đêm đều không ngại mệt sao, ngày mai người trong tộc cũng Triệu gia còn đến làm phiền ngươi đó. Còn Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi, ta chính là xem trọng bọn họ, ngươi chờ xem, cuộc sống sau này của bọn họ sẽ tốt hơn so với bất kỳ nhà nào khác." Hừ, hắn biết được A Tú cùng Mạc ca nhi đều là dựa vào Minh ca nhi kiếm được tiền, ca nhi có tâm hào phòng lại không chỉ liều mạng kiếm tiền cho nhà mình mà còn đồng ý mang theo những nhà khác nữa, làm việc còn hào phóng hơn rất nhiều hán tử khác.

Lý Chính cũng chỉ đành xoay người một mình đối diện với gia nhà, ca nhi nhà mình càng ngày càng tệ, hắn còn muốn bàn với hắn Phong tiểu tử ở bên ngoài rốt cuộc làm đến chức quan nào a, tuy rằng bây giờ từ chức ở nhà, nhưng mà tên to con Dư Mộ kia không phải vậy a, nói không chừng sau này toàn bộ thôn Bình Sơn còn phải nhờ Phong tiểu tử a, còn Triệu lão tam Triệu gia kia,Lý Chính không nói gì lắc đầu, còn chưa

thăng chức đã làm ra chuyện như thé nào, còn nói cái gì mà sau này phát đạt rồi liền mang người thôn Bình Sơn, dưới cái nhìn của hắn chẳng khác nào đánh rắm, lúc chưa đậu tú tài đã không có bao nhiêu tôn trọng với Lý Chính hắn, còn hi vọng sau này sao? Còn không bằng hi vọng trong hai đứa con của mình có một đứa có thể thi đậu.

Dần dần vặt vặt đến hơn nửa đêm Lý Chính mới ngủ thiếp đi, trong mơ còn nhìn thấy hình ảnh Phong tiểu tử cưỡi ngựa mặc giáp sắt giết man tử, đảo mắt lại nhìn thấy hai đứa con của mình đều trúng tú tài, mình cùng phu lang nhà mình đều đứng ở cửa mở tiệc đãi khách, tất cả người trong thôn đều đến chúc phúc…

&&&

Ba đứa trẻ chỉ quan tâm không ngừng líu ra líu ríu bên người Phong thúc thúc của bọn hắn, làm cho Đường Xuân Minh đau cả đầu, đem bọn chúng đều đuổi ra bên ngoài mới có thể thanh tĩnh ngủ trưa được, ngay cả Lý Phong cũng bị hắn đánh đuổi.

Sau khi tỉnh dậy gương mặt cũng đáng sợ, ngay cả A Lâm đều có chút không dám lại gần a mẫu, a mẫu thực sự là dọa người, nó khiến cho a mẫu tức giận rồi. Đường Xuân Minh nhìn ba đứa bé đều có dáng vẻ chuộc tội liền bật cười, đây là do hắn tức giận khi mới rời giường a. Chờ đến khi Lý Phong mang một cốc sữa dê đến hầu hạ hắn, vỗ vỗ bên giường nói với ba đứa bé, "Đều lại đây ngồi đi, ta nhất định phải ước pháp tam chương với các ngươi, phải xây dựng quy củ."

Thấy a mẫu nở nụ cười, A Lâm liền đi tới, ôm cánh tay của a mẫu nói: "A Mẫu, cái gì ước pháp cái gì quy củ a?" Tò mò nháy đôi mắt đen láy. Lý Phong cũng không nói ninh mi nhìn về phía Minh ca nhi, quả nhiên là ca nhi hắn lựa chọn, nói ra cũng hợp với ý của hắn, sủng hài tử cũng không phải không hề nguyên tắc, hắn vốn cũng muốn dựa vào tiểu mã câu sự tình nói một chút, có thể Minh ca suy tính được so với hắn càng thêm chu toàn.

"Giống như lúc trước ta giao nhiệm vụ cho Đại Mao cùng Nhị Mao, mỗi ngày phải viết hết mấy trang chữ, nếu như không viết xong ta sẽ phạt bọn họ, phạt bọn họ không được phép đi ra ngoài chơi đùa hoặc là ngày thứ hai phải viết gấp đôi lượng chữ, trước đây A Lâm không cần phải tuân thủ quy củ này, nhưng mà hiện tại A Lâm cũng phải giống như Đại Mao cùng Nhị Mao, biết không?"

Đại Mao thì còn tốt, nhưng Nhị Mao dù sao tuổi cũng nhỏ lúc bị giao nhiệm vụ nặng còn muốn lười biếng, bởi vậy vô cùng ghi nhớ sâu sắc hình phạt của Đường Xuân Minh, cho nên bây giờ trong mắt Nhị Mao, tuy rằng trong nhà Minh a sao dễ tính nhất, nhưng kỳ thực mới là người lợi hại nhất, so với Phong thúc thúc còn lợi hại hơn mấy phần, hắn dù cho tay đều đau nhức cũng không được Minh a sao buông tha, bởi vậy nghe Minh a sao nói chuyện, tự dưng hắn cảm thấy cả người lạnh lẽo, ngay cả ngồi cũng không tự giác được thẳng lưng lên, hi vọng Minh a sao không cần quá nghiêm khắc.

"A, con biết rồi, giống như Nhị Mao ca vậy." A Lâm vỗ tay nói, chuyện Nhị Mao bị phạt nó cũng khắc sâu ấn tượng, Nhị Mao càng như bị cắm một đao lại không thể nói ra được.

"Giúp ta lấy giấy bút ra, Phong ca." Đường Xuân Minh ngồi một chỗ sai người, Lý Phong làm gì có chuyện từ chối, hắn còn muốn nhìn Minh ca nhi muốn làm cái gì, dạy mấy đứa bé này cái gì a.

Đường Xuân Minh nói với Lý Phong, "Ngươi nói ta viết, nuôi ngựa con một ngày cần làm những cái gì, có gì không được làm, lúc nào cần cho ăn cỏ khô, lúc nào cần uống nước, lúc nào cần quét dọn chuồng ngựa, lúc nào cần tắm rửa cho nó dắt đi dạo, ta đều liệt kê từng cái từng cái cho các ngươi,sau này ngựa con liền giao cho các ngươi nuôi, nếu như phạm quy không có làm theo, như vậy liền xóa bỏ quyền sử dụng ngựa con của các ngươi trong thời gian bao lâu, nếu như vi phạm nhiều lần, sau này các ngươi liền không có liên quan đến con ngựa này, đồng thời, bài tập ta và Phong thúc thúc giao cho cũng không được phép lười biếng, nếu như không làm xong cũng không được phép lại gần ngựa con."

Lý Phong làm gì có gì khó nói, hắn nghe xong cũng cảm thấy Minh ca nhi là vì muốn tốt cho mấy đứa bé này, bồi dưỡng tinh thần trách nhiệm cùng kiên trì cho chúng, trước khi mua ngựa hắn căn bản chưa nghĩ đến nhiều như vậy, liền phối hợp với Minh ca nhi đem từng điều từng điều nói tỉ mỉ. Đương nhiên cũng không phải là như Minh ca nhi nói mọi chuyện đều giao cho mấy đứa trẻ, trong này, Lý Phong còn cần phải đóng vai trò người giám sát, đúng giờ kiểm tra tình trạng của ngựa con để xem bọn chúng có chấp hành đúng nhiệm vụ hay không, đặc biệt là lúc mới bắt đầu, còn cần phải hướng dẫn bọn chúng một chút.

Nhị Mao nghe được đúng là không hiểu lắm, nhìn như chuyện thật nghiêm trọng, nhưng lại là tin tức tốt, Minh a sao là để cho bọn chúng nuôi ngựa con a, hắn mừng đến mức thiếu chút nhảy khỏi giường.

Thấy Minh a sao chỉ viết chữ không quan tâm đến bọn chúng, Nhị Mao liền chọc chọc cánh tay của đại ca, "Ca, ngươi nói xem Minh ca sao thực sự là để cho chúng ta nuôi?" Có chuyện tốt như vậy sao? Trong nhà mặc kệ là a mẫu hay những người khác đều chê bọn chúng tay chân vụng về khiến cho gà mái không thể đẻ trứng.

Đại Mao lại cảm thấy không phải đơn giản như vậy, dựng thẳng lỗ tai nghe Phong thúc thúc nói những yêu cầu kia, sau khi nghe không cảm thấy có gì quá khó làm a, hơn nữa dù cho khó làm, vì ngựa con hắn cũng sẽ kiên trì, trả lời vấn đề của Nhị Mao: "Minh a sao từ xưa đến nay đều nói là làm, " điểm ấy thực sự là không giống như a mẫu bọn chúng, giống như là Minh a sao từ xưa đến nay đều nói khen thưởng bọn chúng làm bài tập tốt đều đổi thành tiền mặt, "Nhưng mà sau này không được phép lười biếng a, bằng không sau này Minh a sao sẽ không cho phép ngươi động vào ngựa con đâu ." Đại Mao rất có bộ dáng ca ca giáo dục đệ đệ.

"Hừm, ta nhất định sẽ cố gắng nghe Minh a sao ." Nhị Mao nắm tay, hắn bảo đảm, bằng không không cho chạm ngựa con, không chỉ có chính mình sẽ khổ sở, còn có thể bị những bạn nhỏ khác biết được sẽ cười chết mất, biết mình có thể nuôi ngựa con, trẻ con trong thôn còn không biết hâm mộ mình Đại Mao cùng A Lâm nhiều đến mức nào đâu.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong đều nghe xong được, liếc nhìn nhau cười cợt, kỳ thực ban đầu nhất định có thể làm tốt, đáng quý chính là ngày ngày kiên trì, tạm thời còn không nhìn ra bọn họ có thể làm được hay không, xem biểu hiện sau này thế nào.

Đường Xuân Minh viết đầy một tờ giấy, đem những nội dung này đọc cho ba đứa trẻ nghe một lần, đồng thời lại viết lại một lần nữa, một tấm dán trong chuồng ngựa, một tấm lưu lại. Đại Mao biết được nhiều chữ nhất, Đường Xuân Minh cũng chỉ chữ lạ cho nó một lần nữa, chờ đến khi nó biết được hết chữ này, liền để cho nó cầm, hai đứa trẻ kia cũng nhớ kỹ chữ trên giấy.

Chữ khô, Đường Xuân Minh giao cho Lý Phong, "Được rồi, dán vào bên cạnh chuồng ngựa, sau này nghiêm liền giám sát cho ta, không cho phép lén lút chăm sóc bọn họ, bằng không… Hừ hừ, ngươi cũng bị phạt."

Lý Phong cười thầm, hắn rất muốn biết Minh ca nhi muốn phạt mình như thế nào, nhưng mà hiện tại có trẻ con nên không thể hỏi được, chỉ đành mang theo mấy đứa bé ra ngoài, "Đi thôi, cùng ta đến chỗ chuồng ngựa đi, hai ngày này liền theo ta học một chút, chờ đến khi các ngươi học được rồi thì để cho các ngươi tự mình nuôi."

"A!" Ba đứa trẻ hoan hô theo ra ngoài.

&&&

Chờ bên ngoài hết bận, Lý Phong lại vào phòng, thấy Minh ca nhi miễn cưỡng ngồi đằng kia có chút đau lòng, tiến lên sờ sờ trán của hắn, Đường Xuân Minh nghiêng đầu trả lời: "Không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, tí nữa ta lại đi bắt ít cá buổi tối ăn." Lý Phong yên tâm, ngồi vào bên người Minh ca nhi kéo tay của hắn, bởi vì thường phải làm việc nhà nông, tay của Minh ca nhi cũng có chút thô ráp, đương nhiên Lý Phong không có chút ghét bỏ nào, cảm thấy chỉ cần cầm bàn tay này hắn có thể ngồi cả ngày mà không chán.

Đường Xuân Minh cũng thưởng thức được bàn tay to của Lý Phong, thân thể mình đã nhỏ bé thì thôi ngay cả tay cũng bé hơn tay Lý Phong một vòng, nhìn thật khiến cho người đố kỵ, nghe xong lời của hắn cười cợt nói: "Chỉ cần không phiền phức là được, lúc ở dưới sông cẩn thận một chút. Ngươi có lời muốn nói với ta đúng không, ta nghe đây."

Trong lòng Lý Phong có chút thật không tiện, nhưng mà trên mặt vẫn không thể hiện gì, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ca nhi nhìn về nơi khác, mặt nghiêm túc lên, nhưng lúc mở miệng nói ra lại khiến cho Đường Xuân Minh không nhịn được nở nụ cười, "Ta nghĩ, sáng mai mang ít thứ đi thôn Trấn Sơn một chút, ta nghĩ trước tiên liền định trước chuyện của ta cùng ngươi, cũng không thể bỏ qua Đường gia bên kia."

Lời nói ra, trong lòng lại căng thẳng, không biết Minh ca nhi có đồng ý hay không. Từ sau khi môi ma kia tới đây, hắn liền coi Minh ca nhi thành người của mình, đương nhiên còn thiếu một trình tự then chốt, nhưng vẫn không biết mở miệng cùng Minh ca nhi như thế nào, Minh ca nhi cũng đã nói với Trầm bá bá, còn có A Lâm không biết có đồng ý hay không, nhưng lời Lý Chính đại bá nói cũng có vài phần đạo lý.

Ngày hôm qua trên đường về, đại bá đã nói với hắn, nếu chọn trúng Minh ca nhi thì cần phải nhanh chóng mời môi ma đến đỡ cho xảy ra chuyện gì bất ngờ, đặc biệt là hiện tại bây giờ đều mua cả núi hoang rồi, chờ đến khi lời này truyền ra mọi người trong thôn liền biết được Lý Phong hắn mang theo bạc về nhà, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả người của Lý gia cũng sẽ nảy sinh tâm tư, mượn lý do đến phản đối việc hôn nhân của hắn cũng Minh ca nhi.

Chính hắn cũng không phải sợ mấy người Lý gia kia, cũng sẽ không vừa ý người khác ngoài Minh ca nhi, nhưng lại sợ những người này nháo đến trước mặt Minh ca nhi, Minh ca nhi hiện tại đang mang thai thân thể không thể chịu nổi quấy nhiễu, hắn cũng không muốn sau này xảy ra chuyện khiến mình phải hối hận.

Vì vậy cần phải nhanh chóng chính thức xác định quan hệ, mới khiến cho những người kia không có cách nào xen vào, đương nhiên hắn cũng càng hi vọng giữa mình cùng Minh ca nhi càng thêm danh chính ngôn thuận, đỡ cho liên lụy đến danh tiếng của Minh ca nhi.

Tuy rằng việc này chỉ cần Minh ca đồng ý liền có thể mời môi ma, cũng từng nghe nói quan hệ trước đây của Minh ca nhi cùng mẹ kế rất lạnh nhạt, nhưng mà từ sau khi hắn trở lại, nhìn thấy Minh ca nhi với đệ đệ hắn có quan hệ tốt, ngày ấy mẹ kế cũng đứng ra nói chuyện cho hắn, có thể thấy được quan hệ cũng không gay go giống như lúc trước truyền ra. Hơn nữa mời người của Đường gia cũng là tăng cường sức lực của Minh ca nhi, trong mắt mọi người, ca nhi không có nhà mẹ đứng ra sẽ không đủ sức mạnh khiến cho bị người khác coi thường, dù chính bản thân Minh ca nhi cũng không để ý, nhưng mà Lý Phong lại đồng ý cho Minh ca đủ mặt mũi

Mấy ngày nay Đường Xuân Minh vô cùng vui vẻ, tuy không biết trước đây thì như thế nào, nhưng trước mắt hắn không hối hận khi chọn hán tử này, trước mắt nhìn hắn lại đồng ý giúp mình lôi kéo quan hệ với mẹ kế, hắn làm sao lại không đồng ý, hơn nữa việc này đều sẽ có tin đồn truyền tới bên kia, cùng với chuyện chờ đến khi A Vanh xông lại đây chất vấn, không bằng do Lý Phong tự mình đi một chuyến để cho mẹ kế nhìn, tuy rằng ánh mắt chọn ca nhi của cha đẻ hắn không tồi, nhưng mà ở phương diện nhìn hán tử lại không bằng mẹ kế hắn, bằng không sao lại chọn được người như Triệu Đại Hổ a.

Nhìn ra Lý Phong căng thẳng cùng không thoải mái, Đường Xuân Minh giật nhẹ tay của hắn, đem ánh mắt của hắn triệu hồi về, cười nói: "Tốt, ngươi giúp ta đi xem a mẫu cùng A Vanh hiện tại thế nào rồi, A Mẫu hắn cũng không dễ dàng, trước đây tuy rằng không thân cận với ta, nhưng cũng không tính là bạc đãi ta, A Vanh lại càng đem người ca ca này để vào trong lòng, ta còn muốn chờ đến khi sau này tốt lên liền giúp đỡ a mẫu cùng A Vanh một chút." Đường Xuân Minh đem ý nghĩ của chính mình thẳng thắn nói cho Lý Phong, nói trước những lời này, đỡ cho sau này ở chung có mụn nhọt trong lòng.

"Ai!" Lý Phong nhất thời mở miệng rộng cười ngây ngô, đây là Minh ca nhi đồng ý rồi?! Đồng ý việc hôn nhân với hắn, trong lòng Lý Phong hồi hộp, nếu không phải là bận tâm tình huống của Minh ca nhi, hắn hận không thể ôm ca nhi này vào trong lồng ngực, còn giúp đỡ cái gì, đương nhiên Minh ca nhi nói thế nào thì là thế đấy, "Đều nghe Minh ca nhi ngươi, ngày mai trời vừa sáng ta liền qua."

"Thật khờ!"

"Ha ha…"

Đường Xuân Minh: …

&&&

Như suy nghĩ của Đường Xuân Minh, nhưng tin đồn này cũng đã truyền đến thôn Trấn Sơn, Vương Anh vốn là một người mạnh mẽ hơn người,trong ngoài đều giải quyết tốt, lại dạy con trai rất tốt, nhưng lại có người nhìn hắn không vừa mắt, bây giờ, vừa nghe đến chuyện của đứa con riêng được gả ra bên ngoài của Vương Anh, mặc kệ thật giả, những người kia liền bắt đầu e sợ thiên hạ không loạn, thực sự là đem Đường Xuân Minh nói thành không an phận trong hiếu kỳ, không chỉ có môi ma tới cửa còn có hán tử đánh môi

ma ra khỏi cửa, Vương Anh cũng mặc kệ chuyện của con riêng, nếu như thật sự là có danh tiếng xấu vậy người bên thôn đó sau này còn không biết muốn đối xử với tiểu ca nhi thôn Trấn Sơn như thế nào.

Vương Anh là bó tay toàn tập, người bên ngoài nói cái gì cũng không có quan hệ với hắn, nhưng mà đứa con riêng này cũng khiến cho hắn không biết nói thế nào mới tốt, lúc trước liền khiến hắn nhìn ra không giống trước kia, hiện tại lại còn tốt hơn, tính tình này ngày càng trở nên không giống như tiểu ca nhi nhu thuận như trước kia, việc này vừa xảy ra, làm gì có tiểu ca nhi nhà nào như hắn còn đang trong hiếu kỳ thân thể lại mang thai lại còn không an phận như hắn.

Chính đứa con trai ngốc này của mình lại suốt ngày tâm tâm niệm niệm ca ca này của hắn, nghe xong những chuyện phiếm kia hận không thể lập tức chạy đến thôn Bình Sơn hỏi cho ra nhẽ, dưới cái nhìn của hắn, ca ca của mình không có gì là không tốt, khẳng định là người thôn Bình Sơn lại bắt nạt ca ca hắn, cũng may bị Vương Anh khuyên giải bình tĩnh đừng nóng vội, chờ đến khi học đường cho nghỉ liền chạy đến thôn Bình Sơn tìm ca ca hắn.

Đến đồng ruộng nhổ chút cỏ dại, lại dẫn theo một bao cỏ trở về, Vương Anh lau mồ hôi trán, cả năm khổ cực hắn cũng không sợ, chỉ cần con trai tương lai có tiền đồ, hắn chịu khổ nhiều hơn nữa cũng đáng. Ước định của con trai đưa ra hắn cũng động lòng, mặc kệ thế nào cũng chính con trai mình nói, đợi đến khi không được liền về nhà làm ruộng, con trai cũng không oán hận a mẫu là hắn, xem con trai lại nghĩ cho hắn như vậy, a mẫu như hắn tâm lại mềm nhũn, tất cả những gì hắn làm còn không phải là vì đứa con trai này sao.

"Vương a sao, đang định về sao?"

"Ai, A Vanh phải đi học, ta muốn làm thêm cho hắn chút điểm tâm." Vương Anh sảng khoái trả lời.

"Vẫn là tiểu tử nhà ngươi hiểu chuyện, ngươi ở bên ngoài bận rộn, hắn ở nhà cũng không phải là người không làm cía gì." Mọi người đều biết, tiểu tử A Vanh này cũng làm không ít chuyện ở nhà, không giống như mấy người đọc sách cho rằng đọc được mấy chữ liền ghê gớm, cũng không chịu làm gì trong nhà.

"Làm gì có, còn không phải là A Vanh thương a mẫu là ta sao." Người khác khen con trai của mình, Vương Anh đương nhiên vô cùng vui mừng.

"Vương a sao cũng đừng chỉ lo đứa này liền quên đứa khác a, dù thế nào thì ca nhi cùng là phu trước để lại, bây giờ làm ra những việc này ngươi cũng không thể không quản được, đến khi bại hoại danh tiếng cũng đã chậm rồi." Nhưng có người lại cố ý đâm sau lưng Vương Anh, ai lại không biết cha của A Vanh rất yêu thích ca nhi phu trước để lại kia, đối với Vương a sao thật sự là không được tốt như vậy.

"Hừ, chờ đến khi biết rõ mọi chuyện thì nói sau đi, dù nói thế nào, hài tử mà đương gia nhà ta dạy dỗ đương nhiên không thể giống trong miệng người khác bại hoại như vậy, chính là ở thôn Bình Sơn, nhà ai lại không khen hắn là đứa hiếu thuận a." Vương Anh tức giận trả lời, hắn không phải là người mặc cho người ta nắm lại không biết đánh trở về, con riêng mặc kệ thế nào cũng là người của Đường gia, tốt xấu không phải để cho người khác nói.

Lại nói bây giờ ai dám nói Minh ca nhi không phải là một đứa hiếu thuận? Quyển sách kia vừa ra ai còn dám nói ra lời như vậy chính là tự vả miệng, ca nhi nhà ai có thể làm được tốt hơn so với Minh ca nhi?

"Đúng vậy, Minh ca nhi còn chưa xuất giá thì chưa biết được thế nào, ta thấy a, trong này khẳng định có hiểu lầm gì đó, nói ra là tốt rồi." Có người nói xen vào.

Vương Anh nhanh chân hướng về nhà, không cùng mấy người miệng tiện kia chấp nhặt, còn đang trên bờ ruộng, liền có người chạy đến bên này, vừa chạy vừa gọi, ",Vương a sao, nhanh về nhà, nhà ngươi khách tới, là cưỡi ngựa đến a, còn mang theo không ít đồ đâu."

Vương Anh nhíu mày, người nói chính là hàng xóm của hắn, vội vã đi lên hỏi cho ra nhẽ, ai lại sáng như vậy liền đến cửa nhà hắn, nhà hắn cũng không có thân thích giàu có.

Không chỉ có Vương Anh nghi ngờ trong lòng, chính những kia nghe được cũng vô cùng tò mò, chờ đến khi Vương Anh đi mới xúm lại bàn tán tiếp.

" Đường gia lúc nào lại có thân thích cưỡi ngựa vậy?"

“Sẽ không là người nào đương gia nhà hắn quen biết từ nhỏ chứ?”

“Chỉ nói khách tới, lại không nói là thân thích, các ngươi thật đúng là, không kịp đợi muốn nịnh nọt Vương Anh sao?” Vẫn là người mới mở miệng, liền không chịu nổi thấy Vương Anh được cái tốt.

“Ngươi người này, chúng ta xem náo nhiệt liền thành nịnh nọt? Vậy sau này có phải là cũng không thể cùng nhà ngươi nói chuyện không, bằng không người khác lại cho rằng chúng ta nịnh nọt nhà các ngươi? Ai yêu, sau này nhìn thấy ngươi vẫn là cách ngươi xa một chút, miễn cho ta bị người nói dính tiện nghi nhà ngươi.”

Người kia tức giận đến giơ chân, sáng sớm liền đến quấy nhiễu người làm việc trong việc, sau khi người khác nói hắn liền không nói gì nữa bắt đầu cúi đầu làm việc tiếp, còn khách mời của Đường gia, sau khi trở về nhất định sẽ có người truyền bá ra.

” Vương Anh hắn còn nói Minh ca nhi tốt, người nào không biết sau khi Minh ca nhi gả đi liền không còn lui tới với mẹ kế hắn, ai còn không biết chuyện đấy của nhà hắn, Vương Anh hắn nếu như đối với Minh ca nhi tốt một chút Minh ca nhi chẳng lẽ lại không trở về nhìn a mẫu này?”

Nhung mà không ai để ý đến hắn, mẹ kế con riêng vốn là khó ở chung, huống hồ quan hệ của hai người này không tốt cũng không chỉ là trách nhiệm của mình Vương Anh, Trước khi Minh ca nhi xuất giá Vương Anh cũng không bạc đãi hắn, nếu như trong thôn này tất cả mẹ kế đều đối xử với con của phu trước để lại như vậy, trong thôn còn không biết được yên ổn đến mức nào.

Vương Anh vội vã chạy về nhà, quả nhiên liền nhìn thấy một con ngựa cao lớn uy phong trước cửa, bên cạnh có không ít trẻ con xem trò vui. Nhưng mà người lại không ở cửa, hiển nhiên con trai của hắn A Vanh đã mời người vào, trong lòng Vương Anh càng cuống lên, A Vanh cũng không hỏi người nào liền mời vào trong nhà, đứa con trai ngốc này thật là làm cho hắn không biết nói cái gì mới tốt, dưới cái nhìn của hắn, con của hắn nếu có chỗ nào không tốt, vậy là quá yếu lòng, một chút cũng không giống hắn, cũng không giống đương gia.

42. Chương 42: Đường Gia

“Ngươi nói ngươi chính là hán tử ném môi ma khỏi nhà ca nhi kia?!” Vương Anh cao giọng, như thế rất tốt, tuy rằng cửa đóng lại, nhưng mà những người đứng ở bên ngoài vẫn nghe được, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc không kém gì so với Vương Anh. Vốn cảm thấy việc này không thể tin nổi, không nghĩ đến hóa ra là sự thật, khiến cho bọn họ không biết nói cái gì mới được, hơn nữa, gia cảnh người này xem như cũng giàu có, lại còn tự mình mang lễ tới cửa, thật đúng là cầu hôn Minh ca nhi sao?!

Đường Xuân Vanh rất muốn ôm mặt, vì sao a mẫu lại chọn nghe những thứ không quan trọng kia, còn cái quan trọng nhất lại quên mất, hán tử kia là muốn cầu hôn ca ca hắn, muốn cho a mẫu đi cùng hắn là vì giữ thể diện cho ca ca, hắn nghe vậy sửng sốt nửa ngày vẫn không thể phản ứng lại được.

Lý Phong ngồi thẳng người, mắt nhìn thẳng, nhưng bàn tay đặt ở trên đùi đã có chút mồ hôi, nếu như Đường Xuân Minh ở chỗ này nhất định sẽ nói cho hai chủ nhân của nơi này biết, kỳ thực Lý Phong đang căng thẳng, không nên bị vẻ ngoài của hắn lừa dối.

Lý Phong cảm thấy cần phải đem chuyện này giải thích rõ ràng, tuy rằng hắn cũng không phải là một người nói xấu người khác sau lưng, nhưng vẫn cứng rắn mở miệng nói, “Xin nhạc mẫu yên tâm, môi ma kia có tâm địa xấu, hơn nữa hán tử kia không chỉ có con phu lang trước để lại, hơn nữa trong nhà còn rối loạn, huống hồ người kia tới không phải là nhìn trúng Minh ca nhi, mà là nhắm vào chuyện làm ăn của Minh ca nhi cùng tửu lâu Cẩm Ký, dù ở góc độ người ngoài, ta cũng không thể để cho Minh ca nhi chịu nhục.”

Đường Xuân Vanh vừa nghe thấy vừa tức giận lại vừa cảm động, không nghĩ tới ca ca ở thôn Bình Sơn còn bị người bên ngoài bắt nạt, trong nhất thời cảm thấy hán tử này rất có nghĩa khí, nên đối phó với người rắp tâm bất lương như vậy, nếu không phải là không đúng hoàn cảnh, hắn hận không thể hét lớn một tiếng, “Làm rất tốt!”

Mà Vương Anh suýt chút nữa phun máu, được rồi, người làm mối kia thực sự là tâm địa bất lương, đây cũng không phải cọc hôn nhân tốt, hán tử kia đừng tưởng rằng nói nghĩa khí như vậy liền có thể coi hắn là người đàng hoàng, cũng chỉ có đứa con trai ngốc của hắn mới coi hắn là ân nhân mà đối xử, cuối cùng, còn không phải là sợ Minh ca nhi bị người khác đoạt đi sao, ngay trước mặt người trong thôn ném môi ma từ trong nhà Minh ca nhi ra ngoài, còn không phải là xác thực tin đồn Minh ca nhi đã có tư tình sao, phải nói, đây chính là hán tử giảo hoạt nhất.

Nhưng mà nhìn lễ vật hắn mang đến, đối với người nhà quê mà nói, phần lễ này vô cùng nặng, điểm tâm, vải vóc, đường, đầy đủ mười cân thịt, còn có một bộ văn phòng tứ bảo đầy đủ, tính sơ cũng biết tốn không ít bạc. Mặc dù hán tử kia có chút giảo hoạt, nhưng là một người thành thực, tình huống của con riêng thế nào sao hắn lại không biết, trước đó người bên ngoài còn nói con riêng hắn trèo cao, ca nhi mang theo hai đứa con tái giá sao có thể tái giá được vào một nhà tốt.

"Ngươi là người thôn Bình Sơn sao? Sao trước kia chưa từng nghe về ngươi?"Vương Anh không tỏ rõ thái độ, mà là hỏi gốc gác người này, kỳ thực hắn cũng không phải hoàn toàn không biết ngọn ngành, nhìn bộ dáng hung thần này của hắn là biết được hắn là tiểu tử Lý gia vừa mới trở về từ chiến trường kia, lại xảy ra tranh chấp với một nhà đại bá, tuy rằng lời đồn thường là đứa cháu trai kia không có thân tình, nhưng Vương Anh nghe xong lại cảm thấy buồn cười, công khai chiếm phòng ở cùng ruộng của cháu trai lại là thân tình sao? Chỉ là người này có chút thủ đoạn mới đem tất cả thứ đó đều cầm về, khiến cho nhà đại bá kia không còn cách nào chỉ đành dựa vào tin đồn làm bại hoại danh tiếng của cháu trai nhà mình.

"Đầu năm nay ta mới trở về từ phương Bắc, Lý Chính trong thôn Bình Sơn chính là nhà đại bá ta, nếu như ngài có thể đồng ý, nhà đại bá nhất định sẽ ra mặt giúp ta chủ trì, " Bàn tay Lý Phong âm thầm siết chặt, trong lòng càng ngày càng căng thẳng, nhưng mà ánh mắt càng ngày càng kiên định, ánh mắt nhìn thẳng phía trước không thay đổi, "Còn đồn đãi từ thôn Bình Sơn, xin ngài cùng em vợ yên tâm, ta chắc chắn sẽ không phụ lòng Minh ca nhi, hắn là ca nhi rất tốt."

Xuyên thấu qua hiện tượng thấy bản chất, nếu như chính mình có một tiểu ca nhi, nghe được lời nói này chỉ sợ cũng sẽ động tâm, các cái khác đều là hư danh, thực sự sống tốt đau lòng ca nhi mới là quan trọng nhất: "Nói rõ như vậy là Minh ca nhi đồng ý đùng không ? Vậy tại sao ngươi còn phải tìm nhà chúng ta? Ta không tin ngươi lại không biết quan hệ hiện tại của chúng ta."

"A Mẫu..." Cái này hỏng, Vương Anh không chờ con trai ngốc nói xong liền dùng ánh mắt ngăn hắn lại.

"Minh ca nhi rất coi trọng người đệ đệ là A Vanh, ta không hy vọng hắn có gì nuối tiếc, hơn nữa không có gia đình mẹ đẻ chống đỡ, Minh ca nhi cũng sẽ mất chút mặt mũi, dù cho ta không để ý, nhưng ta không hy vọng người ngoài nói Minh ca nhi cái gì, xin nhạc mẫu cùng em vợ khổ cực đi một chuyến này, ta sẽ phi thường cảm kích." Lý Phong vô cùng trịnh trọng nói.

Lời này khiến cho trong lòng Vương Anh thoải mái hơi chút, nếu như hán tử kia nói cái gì mà Minh ca nhi coi trọng hắn ngược lại sẽ khiến cho hắn cảm thấy rất giả tạo, nghe xong cũng không thoải mái, hắn chính là người như vậy, cho nên phất phát tay nói, "Được rồi, ngươi đừng nói thêm gì nữa, dù sao Minh ca nhi cũng đồng ý chúng ta cũng không thể quyết định thay hắn, chỉ cần hắn không hối hận liền được, các ngươi xác định ngày rồi cho người truyền tin đến, chúng ta nhất định sẽ đến. Nhưng mà có một chuyện, dù sao Minh ca nhi cũng còn đang trong hiếu kỳ của hán tử khác, các ngươi cũng không thể quá phô trương, khiến cho người ta gièm pha."

Trong lòng vẫn còn có chút mụn nhọt, lời này nói không chút lưu tình, không biết hán tử kia nghe xong có thể không thoải mái trong lòng hay không, nhưng mà hắn nói cũng không sai, nếu như chỉ như vậy liền không thoải mái thì việc hôn nhân này coi như xong, nghĩ đến tiểu ca nhi A Lâm kia, hắn còn có chút đau lòng, hi vọng sau này A Lâm ở chung cùng bố dượng không khó khăn như hắn cùng Minh ca nhi.

"Cảm tạ nhạc mẫu, ý của Minh ca nhi cũng như vậy, chờ đến khi chọn xong ngày thì chỉ mời mấy nhà thân cận đến ăn cơm, cái khác chờ đến khi Minh ca nhi ra hiếu cũng không muộn." Lý Phong cũng không cảm thấy không thoải mái, hắn thực sự là sau khi Triệu Đại Hổ đi mới biết Minh ca nhi, nói cái gì cũng xoá bỏ không được sự tồn tại của Triệu Đại Hổ, dù cho trong lòng vô cùng không thích cách làm của hán tử này, nhưng hắn không có quyền chỉ trích.

Thấy Lý Phong không trở mặt, đương nhiên Vương Anh cũng không có cách nào nhìn ra được cái gì từ

khuôn mặt này, ngược lại Vương Anh cũng có cái nhìn cao hơn về hắn, dù cho là hắn, trong lòng cũng có chút mụn nhọt với phu lang trước kia của đương gia a, dù cho đương gia không còn mụn nhọt này cũng không giảm xuống, ai bảo tên kia đến khi sắp chết rồi vẫn còn nhớ đến người kia, hắn có thể thoải mái mới là lạ. Đứng dậy nói: "Ở lại ăn chút cơm đi, đỡ phải để người bên ngoài bàn tán. A Vanh, ngươi tiếp đón Lý Phong ca, ta đến phòng bếp nhìn chút."

"Được rồi, A Mẫu." Đường Xuân Vanh không thể từ chối được.

&&&

Lý Phong ở lại Đường gia ăn cơm sau đó tự mình đưa em vợ đến học đường rồi mới trở về, kỳ thực, dưới cái nhìn của hắn, nhạc mẫu đúng là dễ nói chuyện, Minh ca nhi đồng ý hắn liền không nói gì nữa, nhưng mà em vợ sau khi thoát khỏi nhạc mẫu lại hỏi thêm hắn một số vấn đề khác, nhìn như muốn đào cả gốc rễ của hắn lên mới chịu bỏ qua, chỉ lo hắn bắt nạt ca ca hắn.

Lý Phong không để ý, bởi vì vị đệ đệ này là quan tâm Minh ca nhi mới hỏi hắn như vậy. Sau khi đến học đường xuống ngựa, em vợ còn bỏ lại câu nói: "Sau khi ta nghỉ học sẽ đến gặp ca ca." Sau đó xoay người chạy vào lớp học. Lý Phong cười thầm, tiểu tử này sợ là muốn đích thân đi hỏi ca ca hắn xem có thực sự muốn kết hôn với hắn hay không đây.

Ngày hôm nay hắn đặc biệt đưa đại lễ đến là muốn hòa hoãn quan hệ của Minh ca nhi cùng mẹ kế, đợi đến khi Minh ca nhi sinh còn còn có thể mời mẹ kế đến chăm sóc Minh ca nhi một chút, dù sao có rất nhiều chuyện hán tử như hắn không biết hoặc là không tiện làm.

Sau khi Lý Phong rời khỏi thôn Trấn Sơn Đường gia lại náo nhiệt hẳn lên, không ngừng có người tới cửa hỏi Vương Anh tình huống của con riêng hắn, không nghĩ tới dưới tình huống đang bảo vệ hiếu thân thể lại có con mà Minh ca nhi còn có thể tìm được một… Mãnh hán! Hơn nữa trước đó khi Lý Phong đi ra, người vẫn chưa rời đi liền nhìn thấy được hình dáng của Lý Phong, tướng mạo kia… Thật đúng là xứng với hình tượng mãnh hán, thực sự là hung thần, mắt lạnh quét qua, liền có thể khiến hai tay hai chân người ta như nhũn ra, Minh ca nhi lại dám gả cho người hung dữ như vậy? Sẽ không phải là bị bức ép chứ?

Vương Anh nghe được lời mấy người này nói liền cười không ngừng, chỉ bằng tính tình hiện tại của đứa con riêng này của hắn, thực sự là không phải người nào cũng có thể bức bách được. Năm nay tuy rằng hắn chỉ đến thôn Bình Sơn có một chuyến, nhưng mà con trai thường đi a, lúc về thường xuyên kể những chuyện con riêng làm cho hắn nghe, từng tí từng tí hắn cũng đoán ra được đứa con riêng này đã thay đổi.

Đương nhiên, cũng có nhiều người nhìn thấy Lý Phong cưỡi ngựa cùng mang theo lễ vật đến, đều nói ánh mắt của Minh ca nhi thật tốt, hán tử kia dù cho hung ác nhưng cũng có tiền đồ a, sau này theo người này cũng có thể coi là có tiền đồ tốt, nhìn xem lần này ra tay hào phóng như vậy, nói không chừng sau này Đường gia cũng có thể thơm lây theo.

Vương Anh mặc kệ những người này nói gì, nếu như thật sự đem bọn họ bỏ vào trong lòng, những ngày tháng của hắn sao có thể sinh sống được, bực bội cùng những người này hắn đã sớm chết rồi, hắn đã nhận ra từ sớm.

&&&

Lúc Lý Phong về đến nhà, ba đứa bé vẫn còn đang hầu hạ con ngựa con của mình a, vì xứng với cái tên Kinh Phong kia, ba đứa vắt óc suy nghĩ, đặt cho ngựa con cái tên Đạp Vân, nhưng vì bây giờ còn nhỏ, nên nhũ danh liền gọi là Tiểu Vân, từng đứa từng đứa gọi Tiểu Vân hưng phấn không ngừng.

"Phong thúc thúc, con đút cà rốt cho Tiểu Vân, nó ăn rất vui vẻ a." A Lâm hưng phấn nhào tới, cảm giác mình đã làm được một chuyện rất không bình thường.

Lý Phong ôm lấy A Lâm, liếc mắt nhìn Minh ca nhi đi ra, trong mắt không giấu được ý cười, thái độ thân thiết của A Lâm đối với mình không thay đổi chút nào, có thể thấy được A Lâm cũng không ngại thân phận mình thay đổi.

Ở thời điểm sáng sớm Lý Phong đến thôn Trấn Sơn, tối qua Đường Xuân Minh cũng nhắc đến chuyện thân phận của Lý Phong thay đổi với A Lâm, ngoài dự kiến của Đường Xuân Minh, A Lâm không hề có chút phản đối, thậm chí không thể chờ được mà muốn cho Phong thúc thúc của nó nhanh chóng chuyển vào.

"Phong thúc thúc tốt hơn cha nhiều, Phong thúc thúc sẽ mang A Lâm chơi, Phong thúc thúc sẽ bảo vệ A Lâm cùng A Mẫu..." A Lâm đếm đếm đầu ngón tay nghiêm túc đếm ưu điểm của Phong thúc thúc của nó, cuối cùng đáp lại một câu, "Đại Mao ca cùng Nhị Mao ca nói rồi, sau khi lấy xong Phong thúc thúc sẽ càng đối xử tốt với A Lâm." Cái miệng nhỏ của A Lâm giờ càng ngày càng biết ăn nói, nhìn xem mấy câu này có thứ tự đến mức nào a.

Hóa ra là hai tên tiểu tử thối kia nói thầm với A Lâm sau lưng hắn, cái này khiến cho Đường Xuân Minh không dự đoán được, ban đầu hắn còn sợ có người cố ý ở trước mặt A Lâm nói xấu khiến cho nó nảy sinh tâm lý bài xích với Lý Phong, cũng may tuy rằng A Lâm nhìn hoạt bát hơn nhiều cũng vẫn không thích đi lại trong thôn, nhiều nhất cũng chỉ có chơi đùa cùng Tiểu Trụ nhà Triệu lục thúc.

Sợ là chuyện ngựa con lần này khiến cho ba đứa bé càng yêu thích Phong thúc thúc của bọn chúng hơn, con ngựa này được mua cũng thật đúng thời điểm, hiện tại dù cho có người nói Lý Phong làm bố dượng hà khắc với con riêng cái gì đó, chỉ sợ cũng sẽ không nghe lọt tai.

"Đều nói xong rồi, ít hôm nữa chọn được ngày liền mời bọn họ lại đây. Đúng rồi, buổi tối A Vanh muốn đến, chờ tí nữa ta lại đi bắt ít dã vật cùng cá về, buổi tối thêm món ăn." Lý Phong thành thật bàn giao, đem căng thẳng đều đặt lại đáy lòng.

"Tốt lắm, ta cũng đoán rằng hắn sẽ tới." Đường Xuân Minh cười cười, có thể đợi được đến lúc này chỉ sợ là do mẹ kế hắn áp chế.

Buổi tối, quả nhiên Đường Xuân Vanh đến, nhưng mà không nghĩ đến tình huống hắn nhìn thấy khác xa so với tưởng tượng của hắn, hán tử này đã đăng đường nhập thất nghiễm nhiên đem nhà của ca ca hắn giống như nhà mình, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng như vậy mùi chua trong lòng Đường Xuân Vanh từng trận từng trận bốc lên, thật vất vả mới thân cận cùng ca ca, mắt thấy ca ca đã lại bị người khác bắt cóc.

Ngày hôm nay hắn đều không có tâm tư nghe phu tử giảng bài, mọi tâm tư đều chuyển đến trên người đại ca cùng Lý Phong, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Hắn không nghĩ tới ca ca sẽ tái giá nhanh như vậy, dù dưới cái nhìn của hắn ca ca không có chỗ nào không tốt, nhưng người khác lại thấy dù sao cũng là người đã từng gả hơn nữa lại mang theo con, cũng không phải là đối tượng tốt, vì vậy hắn luôn muốn thi được thành tích làm chỗ dựa cho ca ca tương lai ca ca mới có thể tìm được một người tốt, nhưng mà đảo mắt ca ca đã sắp trở thành của người khác.

Ở trong lòng hắn, ca ca thức văn thông tự, bản thân mình cũng đều là do phụ thân cùng ca ca cùng dạy bảo, có thể cần kiệm quản gia, so với hán tử còn có khả năng, ưu điểm không kể hết được, dù thế nào cũng đều cảm thấy người đã từng đầu quân như Lý Phong không xứng với ca ca mình, dưới cái nhìn của hắn, cái tên hán tử này cùng với Triệu Đại Hổ trước gần như là kẻ lỗ mãng, thật sự hiểu được bảo vệ ca ca sao? Đã từng có ví dụ trước đó, Đường Xuân Vanh càng sâu sắc không yên lòng, mãi mới chờ đến lúc khi tan học liền nhanh chóng chạy về Bình Sơn thôn.

"Ca, như vậy thật sự được không?" Đường Xuân Vanh kéo Đường Xuân Minh vào trong nhà tránh Lý Phong thì thầm nói chuyện, "Không phải là buổi tối hắn cũng ở lại không đi đấy chứ!" Vậy hắn liền kiên quyết không thể đồng ý.

"Nghĩ bậy gì thế, " Đường Xuân Minh tức giận dùng ngón tay đâm trán đệ đệ, "Buổi tối hắn về nhà mình a, lại nói, ngươi xem bộ dáng hiện tại của ca ca, đống chuyện trong nhà không phải hắn làm thì còn ai làm nữa?"

Đường Xuân Vanh gãi đầu một cái, thật sự rất khổ não, ca ca bây giờ cũng coi như là có nghiệp lớn đi, dù cho ca không có mang thai nhưng một người làm thì sớm muộn gì cũng sẽ mệt chết, nhưng đáng tiếc mình cùng ca ca gia cách quá xa nên không thể thường xuyên đến chăm sóc, nhưng ngẫm lại lại không cam lòng: "Vậy hắn làm xong việc thì đi a, mà hiện tại khác gì là vào nhà ở chung đâu?"

Đường Xuân Minh bật cười vui vẻ, theo lời của hắn tiếp tục nói: "Nhưng mà hắn mặt dày không đi thì ta biết làm sao?"

Đường Xuân Vanh đen mặt: "Ca, người này chính là người da mặt dày không để ý đến ý kiến của người khác như ngươi đã nói đúng không, dùng lời đồn đãi đối phó với người như vậy không có tác dụng, ca, hắn có ép buộc ngươi không?"

"Ha ha..." Sao đệ đệ này của hắn lại đáng yêu như vậy, Đường Xuân Minh thực sự không nhịn được.

Mà Lý Phong ở bên ngoài nghe thấy tiếng cười không thèm thu liễm nào của hắn, không để ý đến huynh đệ hai người đang nói chuyện riêng liền trực tiếp xông vào, đỡ lấy hắn ảo não hắn, "Ngươi còn tiếp tục như vậy là muốn lại rút gân sao, hơn nữa bụng cũng sẽ không thoải mái, sao lại không chịu khắc chế một chút a." Nói xong liếc mắt nhìn Đường Xuân Vanh một cái, em vợ nhìn như rất nghe lời này nói cái gì khiến cho Minh ca nhi cười thành như vậy, buổi sáng còn tốt, buổi tối lúc em vợ lại đây ánh mắt của hắn đã có chút không đúng.

Đường Xuân Vanh cũng hoảng rồi, không lo chuyện bị ca ca cười, trơ mắt mà nhìn Lý Phong ôm ca ca của hắn đến bên người, không ngừng xoa bóp nắm nắm ở bên đùi cùng bên hông, Đường Xuân Vanh giương mắt nhìn cái gì cũng không làm được, hắn làm sao hiểu được người mang thai sẽ thế nào, bây giờ mới biết được cười lớn như vậy đối với người mang thai cũng không tốt gì.

"Ca, ngươi đừng cười, ta không nói nữa được không?" Biết mình gây họa Đường Xuân Vanh gấp đến độ xoay quanh, chỉ có thể thỏa hiệp với ca hắn, hán tử này hình như trước mặt ca hắn cũng không giống như bình thường, bộ dáng sốt sắng không có chút làm bộ nào.

43. Chương 43: Tao Tặc

"Cữu cữu(cậu), nhanh xem Tiểu Vân, Tiểu Vân là con ngựa con, nhưng mà rất ngoan a." May là A Lâm vọt vào giải thoát luống cuống cho Đường Xuân Vanh, Đường Xuân Minh phất tay để cho hắn đi ra ngoài, Đường Xuân Vanh chỉ đành sờ sờ mũi liếc mắt nhìn hán tử ân cần hầu hạ ca ca hắn, bị A Lâm kéo ra ngoài.

"Nghịch ngợm." Thấy em vợ rời đi, Lý Phong mới cúi đầu gặm một cái lên mũi Đường Xuân Minh, không dám lại làm hành động quá mức. Nhưng dù là như vậy cũng làm cho Đường Xuân Minh lại , dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với hắn thật sự không có vấn đề gì sao? Còn có Phong ca mặt của ngươi co quắp nữa liền không thể duy trì tiếp được đâu.

A Lâm vẫn luôn nhớ tiểu cữu cữu của nó a, đây cũng là một người đối tốt với mình cũng a mẫu a, bởi vậy không thể chờ được mà muốn khoe khoang sủng vật mới của nó với tiểu cữu cữu. Đường Xuân Vanh ôm lấy A Lâm theo hướng nó chỉ đi về phía sân mới, nghe nó nói Tiểu Vân thế này Tiểu Vân thế kia, Đường Xuân Minh cảm giác từ trước đến nay chưa từng thấy tiểu chất tử hoạt bát đến như vậy, trong lòng đối với ca phu ấn tượng cũng coi như tăng lên được chút.

Mỗi một lần đến chỗ của ca ca, luôn cảm giác biến hóa rất lớn, mỗi một lần đều có kinh hỉ. Bây giờ sân cũ cây cối tươi tốt, lúc đến đã không còn có mùi đặc trưng của nông gia, mà nhiều hơn chính là mùi tươi mới mát mẻ, Đường Xuân Minh còn có thể nhìn thấy mấy khóm hoa vẫn còn mang theo nụ a.

Đẩy cửa viện mới ra, thực sự là cực kỳ náo nhiệt, gà gáy chó sủa, còn có dê bên trong chuồng dê cũng tới tham gia trò vui, hơn nữa suốt tầm mắt đều là màu xanh lục, thực sự là nông gia cũng chỉ có thể sinh động được đến tình cảnh này thôi.

"Cữu cữu, chuồng ngựa, chuồng ngựa ở nơi đó." A Lâm duỗi tay nhỏ vội vàng chỉ về phía chuồng ngựa, giục tiểu cữu cữu nhanh chóng đi tới, còn chưa tới, Đường Xuân Vanh liền nghe thấy tiếng cười đùa của hai đứa bé khác, quả nhiên ở chỗ này.

"Cữu cữu, mau thả A Lâm hạ xuống, A Lâm muốn tự mình qua." A Lâm giãy giụa nói, Đường Xuân Vanh thả tiểu chất tử của mình xuống liền nhìn thấy nó nhanh chóng chạy tới chỗ hai đứa bé kia, chuồng ngựa thì ở phía trước, đập vào mắt trước tiên chính là con ngựa cao lớn mà ca phu đã cưỡi đến nhà hắn, ngay cả người ít được thấy ngựa như Đường Xuân Vanh nhìn thấy con ngựa này cũng biết đây là con ngựa quý hiếm, sau đó mình còn được ngồi một đoạn đường, cảm giác kia thực sự là khiến cho hắn kích động hồi lâu.

"Cữu cữu, đây là Tiểu Vân, con ngựa nhỏ của chúng con." A Lâm chỉ vào tiểu bạch mã bên cạnh kiêu ngạo giới thiệu với tiểu cữu cữu.

Con ngựa to kia hình như nhận ra Đường Xuân Vanh, nhưng nhìn thấy hắn lại khinh thường khịt khịt mũi đem đầu quay sang một bên. Được rồi, Đường Xuân Vanh sờ sờ mũi mình, biết được lúc sáng sớm đã bêu xấu mình, còn muốn ca phu tương lai giúp hắn lên ngựa, dựa vào chính hắn căn bản là không thể bò lên nổi, nhưng mà cũng chỉ là do thiếu rèn luyện mà thôi, sau này nhất định sẽ cải thiện, thiếu niên mười một tuổi cũng có lòng tự ái đó.

Con ngựa nhỏ còn giơ đầu lại đây ngửi ngửi sinh vật mới tới này, một con ngựa rất đẹp, dù là Đường Xuân Vanh tự xưng là hán tử có thể chống đỡ gia đình cũng không khỏi thấy hàng liền sáng mắt, sờ sờ cổ con ngựa con, "Tên là Tiểu Vân sao? Mua về từ lúc nào vậy?"

Đại Mao Nhị Mao cũng chen nhau cùng A Lâm giới thiệu lai lịch của ngựa con, lại dẫn hắn xem mấy tờ giấy trên tường kia, ngay cả Đường Xuân Vanh cũng không khỏi ước ao trong lòng, tuy rằng giả vờ trưởng thành, nhưng hắn cũng chỉ là một đứa bé mười một tuổi, chỉ lớn hơn Đại Mao ba tuổi mà thôi, mặc kệ là hành động của ca phu tương lai hay nhiệm vụ của ca ca hắn cũng vô cùng yêu thích.

Mãi đến tận khi Lý Phong lại đây gọi ăn cơm tối, Đường Xuân Vanh mới cùng ba đứa bé quyến luyến không muốn rời đi, ngay cả Đường Xuân Vanh cũng biết được muốn nuôi ngựa cần phải biết nhiều thứ, mà ba đứa bé này cũng có thể hiểu được, đương nhiên ca ca càng lợi hại, dám đem ngựa con giao cho ba đứa bé nuôi.

Đường Xuân Minh thấy đệ đệ cũng yêu thích ngựa, cười nói với hắn, " Sau này ngươi cũng sẽ có ngựa cùng xe riêng của mình, bọn nó a, hiện tại chính là hiếu kỳ, chờ đến sau này ngựa đến nhìn một chút, khẳng định không được như bây giờ, ngay cả ta chạm cũng không cho chạm."

Bởi vì thêm món ăn, Đường Xuân Minh cũng để cho Đại Mao Nhị Mao ở lại ăn cơm tối, trước đó đã để cho Lý Phong đến nhà Đại Sơn nói một tiếng. Bây giờ nghe Minh a sao nói, Đại Mao Nhị Mao vội vã đảm bảo với Đường Xuân Vanh, "Nếu như cữu cữu đến, chúng ta nhất định sẽ đem Tiểu Vân phân một phần cho cữu cữu." Đương nhiên trên mặt vẫn lộ ra vẻ không muốn, phải biết những đứa trẻ khác đều muốn lại đây nhìn ngựa con, nhưng bọn chúng đều không để cho người khác đến gần, ngay hôm nay đối với Đường Xuân Vanh đã là vô cùng rộng lượng.

Đường Xuân Vanh không nhịn được vui vẻ, gõ gõ đầu ba đứa nhỏ, "Cữu cữu không cướp với các ngươi, nhưng mà các ngươi cần phải nuôi tốt, bằng không cữu cữu sẽ không tha các ngươi." Hắn là người lớn, là trưởng bối, đương nhiên sẽ không tranh đoạt cùng tiểu bối, hơn nữa hắn cũng tin tưởng ca ca, sau này nhất định hắn sẽ kiếm được tất cả.

Trên bàn cơm, tâm thần của Đường Xuân Vanh lại chạy đến trên người ca phu tương lai, hắn phải cố gắng nhìn cho ca ca, ca phu tương lai này có thực sự đối xử tốt với ca ca hay không.

Vừa quan sát, phát hiện ấn tượng ban đầu với người này hoàn toàn khác với bây giờ, thời điểm ở gia đình hắn đối mặt với hắn cùng a mẫu, một khuôn mặt quy củ khiến cho người khác cũng không khỏi tự giác trở nên nghiêm túc hơn, nhưng mà có ca ca ở chỗ này, liền thành một người chăm sóc người khác, ca ca thành người cơm đến há mồm, tiểu A Lâm cũng thành đối tượng được hắn chăm sóc, ngay cả chính mình, cũng được hắn chăm sóc gắp thức ăn mấy lần, còn nói hắn là người đọc sách cũng phải rèn luyện thân thể, hắn nghe nói có người đi thi không chịu nổi liền bị người ta mang ra khỏi trường thi.

Đây là hán tử gần như là thực hiện phương châm ăn không nói chuyện lúc ở trên bàn ăn cơm nhà hắn sao?

Con mắt Đường Xuân Minh xoay chuyển đến trên người đệ đệ hắn nở nụ cười, khiến cho Đường Xuân Vanh mặt đỏ bừng lên, nhất cử nhất động của hắn đều bị ca ca hắn phát hiện, nhưng mà cũng càng thêm thẳng thắng hùng hồn, hắn vốn là người làm chỗ dựa cho ca ca, đương nhiên phải cố gắng vì ca ca.

Sau khi ăn xong, Lý Phong thu dọn bàn cùng nhà bếp sau liền không tiếp tục ở lại nữa, căn dặn hai huynh đệ đặc biệt là Đường Xuân Vanh ban đêm cảnh giác chút, có việc trực tiếp đi gọi hắn, sau đó liền về nhà mình. Lần này là Đường Xuân Vanh tiễn hắn ra cổng, lại bị Lý Phong căn dặn những tình huống ban đêm ca ca hắn có thể sẽ gặp phải, ví dụ như sẽ thỉnh thoảng đột nhiên tỉnh dậy, lại giống như ban đêm sẽ đói bụng muốn ăn đồ ăn, cần phải phiền phức em vợ chăm sóc Minh ca nhi thêm một chút.

"Ta biết rồi, ta sẽ chăm sóc ca ca của ta thật tốt." Đường Xuân Vanh không chịu được trả lời một câu, đó là ca ca của hắn, chăm sóc ca ca của mình còn phải để cho người khác nhờ sao? Chẳng phải là khiến Đường

Xuân Vanh hắn thành người ngoài sao, không phải hắn mưu mô, mà là hán tử mạnh mẽ này đột nhên lại trở thành một người thao thao bất tuyệt khiến cho người khác cảm giác thật sự là kỳ lạ.

Đóng kỹ cửa viện, lại kiểm tra chuồng dê cùng chuồng gà ở sân mới, nhìn thấy chừng một trăm con gà đều ngoan ngoãn tiến vào chuồng, Đường Xuân Vanh mới vào phòng, nói với ca ca: "Ca, Lý Phong ca vẫn luôn có bộ dáng như vậy sao?"

"Chỉ có thể này liền không chịu được?" Đường Xuân Minh đương nhiên có thể nhìn ra được ánh mắt quái dị của đệ đệ, có lẽ ấn tượng trước đó của Lý Phong thực sự rất khác biệt so với bây giờ, an ủi đệ đệ, "Ngươi cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, tháng ngày này dù sao cũng phải để mình tự sinh sống, lại nói, hiện tại gia sản của hắn đều ở trong tay ta, ngươi còn sợ hắn bắt nạt ta hay sao?" Đường Xuân Minh xem như là nói tốt cho Lý Phong, cũng không thể để đệ đệ vẫn ôm ánh mắt phiến diện với Lý Phong.

"Ồ." Đường Xuân Vanh buồn buồn trả lời một tiếng, không biết muốn nói cái gì. Liền ôm A Lâm nói chuyện cùng hắn, nhưng mà A Lâm nói không được vài câu liền chuyển đến trên người Phong thúc thúc của nó, Đường Xuân Vanh không chỉ không thể giải buồn trái lại càng thêm phiền muộn, ca phu tương lai đã sớm câu mất tâm của ca ca cùng cháu nhỏ rồi.

Nhưng mà hắn nên tin tưởng ca ca, ca đã nói ca phu tương lai đều giao cho hắn quản tất cả, bằng lương tâm nói, có rất ít hán tử có thể làm được điều ấy. Nhưng mà Đường Xuân Vanh vẫn có điều bất mãn, ca ca còn đang ở hiếu kỳ, chuyện nhất định không thể làm lớn, hắn cảm thấy ca ca như vậy luôn chịu thiệt thòi, liềm ôm lấy A Lâm nói với ca ca, "Ca, vậy tại sao không thể chờ ngươi ra hiếu rồi mới mời bà mối đến làm đúng quy trình a?" Hắn hi vọng dù cho ca ca tái giá, nhưng cũng phải rạng rỡ mặt mày khiến cho người khác ước ao, như vậy ca ca mới càng có mặt mũi.

Đường Xuân Minh đang thu dọn giường chiếu cho đệ đệ, nghe nói như vậy liền trực tiếp ngồi xuống nói chuyện Lý Phong kiêng kị ra, đương nhiên trong lòng hắn cũng hiểu được Lý Phong có tư tâm của riêng mình, muốn nhanh chóng định quan hệ của hai người nhanh hơn một chút, "Hắn mang không ít tiền trở về, người ngoài lại không biết, bao gồm cả những người ở Lý gia, nhưng mà nếu như chuyện hắn bỏ mấy trăm lượng bạc mua một tòa núi hoang bị mọi người biết được, những người Lý gia làm sao có thể trơ mắt nhìn mà không động đến? Hắn cũng sợ những người kia nháo đến chỗ ta nên mới dứt khoát chính thức xác định quan hệ, đến lúc đó có thể phòng ngừa một chút phiền toái."

Đường Xuân Vanh có chút bất ngờ, "Nhiều như vậy? Nhưng mà ca ngươi muốn mua cả một tòa núi hoang làm gì?"

Đường Xuân Minh vỗ xuống đầu đệ đệ ngốc: "Nuôi gà, nuôi dê, trồng cây ăn quả, đương nhiên là muốn phát tài, sau này ca ngươi chính là địa chủ ngồi chờ đếm tiền, ngươi nhanh chóng thi thành công danh làm hậu trường cho ca ca, như vậy ca ca phát tài rồi cũng không ai dám đỏ mắt."

"Ca…" Đường Xuân Vanh có chút dở khóc dở cười.

Bởi vì đệ đệ thường đến, vì vậy Đường Xuân Minh đặc biệt để lại một phòng cho hắn, Đường Xuân Vanh trở lại phòng hắn, trong đầu vẫn còn nghĩ đến những lời của ca ca, xoắn xuýt đến nửa đêm còn mơ mơ màng màng, lại âm thầm cảnh cáo mình không được ngủ quá say, để ý đến động tĩnh bên phía ca ca kia, hắn thực sự là đem những lời trước đó của Lý Phong đặt trong lòng.

Cứ như vậy đến nửa đêm lúc sắp ngủ say, đột nhiên một tiếng vang trong sân làm cho hắn tỉnh dậy, Đường Xuân Vanh đột nhiên ngồi dậy, tỉnh táo biết được đây là nhà ca ca, cũng không dám qua loa bất cẩn, mò đến bên cửa sổ vểnh tai để ý động tĩnh bên ngoài.

Còn chưa kịp nghe được động tĩnh nào, chỉ có tiếng bọ kêu không ngừng, bên sân mới sân cũ đồng thời vang lên tiếng ngựa kêu chó sủa, hình như còn có một tiếng kêu thảm thiết bên trong đó, Đường Xuân Vanh cả kinh nhanh chóng xuống giường, phản ứng đầu tiên chính là chạy đến phòng của ca ca cùng cháu nhỏ.

Trong phòng ca ca thắp đèn sáng, Đường Xuân Vanh sốt sắng, "Ca, ta ở bên ngoài, ngươi không xảy ra chuyện gì chứ, ta đi xem tình huống như thế nào, ca ngươi cẩn thận một chút, không cần phải mở cửa."

"A Vanh, ngươi cũng cẩn thận, nơi này có động tĩnh Lý Phong sẽ nhanh chóng qua đây." Trong phòng truyền đến thanh âm lo lắng của Đường Xuân Minh..

"Biết rồi, ca!" Đường Xuân Vanh cầm lấy cây gậy đặt bên cửa phòng liền bắt đầu hướng về phía phát ra âm thanh.

Trong phòng, Đường Xuân Minh ngồi ở trên giường, mà bên cạnh hắn cũng cũng không thấy bóng người A Lâm, hóa ra trước đó ngay khi nghe được động tĩnh hắn đã nhanh chóng đưa A Lâm vào không gian, tránh cho trẻ con bị dọa sợ, vì vậy A Lâm bây giờ chỉ là đổi một chỗ khác tiếp tục ngủ say như chết.

Tiểu Ngốc cũng ở trong phòng, hướng về phía bên ngoài mà kêu to, còn dùng móng vuốt cạo cạo cửa muốn đi ra ngoài, Đường Xuân Minh quát một tiếng mới xoay người kêu hai tiếng về phía chủ nhân, sau đó tiếp tục ngồi xổm trước giường nhìn chằm chằm về phương hướng bên ngoài, giống như là nếu như có động tĩnh nào nó liền có thể bảo vệ chủ nhân trước tiên.

Đường Xuân Minh cau mày, có chút bận tâm an nguy của A Vanh, dù thế nào nó cũng chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi, nếu như ngày hôm nay A Vanh không đến đây hắn có thể an tâm hơn một chút, nếu như có động tĩnh hắn tin tưởng Lý Phong sẽ nhanh chóng chạy lại bên này, mà chính hắn có không gian làm hậu thuẫn, thời khắc mấu chốt cũng có thể trốn vào trong không gian bảo đảm an toàn, không quan tâm người xông tới là ai cũng sẽ không được như ý.

Mà bên ngoài, dù cho là Kinh Phong hay Tiểu Hoa, đều không thể khinh thường.

Âm thanh lại truyền đến từ sân bên kia, Đường Xuân Vanh một đường đi tới chỗ cửa giữa hai sân, hắn còn chưa kịp mở cửa, một thanh âm quen thuộc vang lên, khiến cho hắn sợ hãi không kịp thu hồi lại cây gậy vung về phía âm thanh bất ngờ đó, "A Vanh, là ta, có người xông tới, nhưng mà đã bị Kinh Phong cùng Tiểu Hoa áp chế, ngươi nhanh chóng đi canh giữ bên phía ca ca ngươi, bên này có ta."

Đường Xuân Vanh nhếch miệng nửa ngày không phát ra âm thanh, khá lắm, cái người này phải cảnh giác đến mức nào mới có thể chạy lại trong thời gian ngắn như vậy, nhưng mà, sao hắn lại có thể tiến vào sân được? Không chờ Đường Xuân Vanh hỏi câu hỏi ra, tiếng bước chân đã đi ra ngoài.

Đường Xuân Vanh bị dọa đến ra mồ hôi lạnh, lúc này mới phát hiện mình ngay cả giày cũng không đeo, chân đất chạy ra ngoài, ngay cả áo khoát cũng không mặc thêm, gió vừa thổi, mới cảm giác được nhiệt độ ban đêm có chút lạnh, nhanh chóng chạy về nói cho ca ca tin tức trước đã để cho ca ca thoải mái, sau đó liền tới xem rốt cuộc là tên trộm nào dám xông vào nhà ca ca!

Lý Phong nói là người chứ không phải là dã vật, điều này làm cho Đường Xuân Vanh vô cùng tức giận!

Nghĩ thầm may mà mình đến, bằng không ca ca ở thôn Bình Sơn bị bắt nạt cũng không có người đứng ra đòi lẽ phải cho ca ca, chờ đến khi trời sáng, hắn còn muốn đi đến nhà Lý Chính trong thôn nói chuyện.

"Ca."

"Mau vào, lên giường cho ấm, cẩn thận bị cảm lạnh." Đường Xuân Minh vẫn để ý đến động tĩnh bên ngoài, thanh âm của Lý Phong hắn cũng nghe được, tuy rằng không nghe rõ được là nói cái gì, nhưng mà hắn xuất hiện lòng mình liền yên tâm lại, hắn cũng chưa từng thấy người nào hoặc cái gì ở thôn này lại không chịu thiệt dưới tay Lý Phong, ngược lại người đệ đệ này lại khiến hắn bận tâm.

Vào trong nhà Đường Xuân Vanh nhìn thấy cháu nhỏ không bị kinh động vẫn đang ngủ say, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không bị kinh sợ là tốt rồi, quay đầu lại bị ca ca ném một bộ quần áo qua, Đường Xuân Vanh nhanh chóng mặc thêm nhưng vẫn không có nghe lời ca ca lên giường, hắn còn phải nhanh chóng đến xem tình hình bên kia a, "Ca, vẫn là người cứ ở trên giường đi, ta không có chuyện gì, hán tử có sức lực lớn mà. Ta đến đây là muốn nói cho ca ca biết Phong ca đến đây, để ngươi yên tâm."

Đường Xuân Minh trừng đệ đệ một chút, còn hán tử nữa, chỉ là một đứa bé lớn hơn một chút mà thôi, còn thể hiện, nhìn thấy hắn để chân trần liền nhanh chóng nói, "Nhanh chóng vào phòng đi giày mặc quần áo vào, có gì muốn nói liền chờ tí nữa lại đây nói sau."

"Ai!" Đường Xuân Vanh như một làn khói chạy về phòng của mình, lại lấy tốc độ cực nhanh chạy trở về.

&&&

Nhà Đại Sơn, Trương Tú mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy hán tử nhà mình như đang chuẩn bị xuống giường, cố gắng mở mắt ra nói, "Hơn nửa đêm không ngủ ngươi muốn làm gì?"

Đại Sơn vốn không muốn làm kinh động phu lang, nhưng đã tỉnh rồi thì liền dặn dò một tiếng, quay đầu lại nói với hắn, "Ta nghe được bên nhà Minh ca nhi có động tĩnh, muốn qua xem một chút, ngươi ngủ trước đi, không có chuyện gì ta sẽ nhanh chóng trở về"

Trương Tú lập tức thức tỉnh, giật mình nói: "Nhà Minh ca nhi có động tĩnh? Không được, ta cùng ngươi qua, ta không yên lòng."

Đại Sơn nghĩ lại cũng thấy hợp lý, Minh ca nhi đang có thai, nếu như có A Tú đến xem một chút càng tốt hơn. Động tác của Trương Tú cũng rất nhanh, nhanh chóng mặc quần áo vào đi cùng Đại Sơn. Tuy rằng đêm đen, nhưng ánh trăng cũng không tồi, bọn họ vẫn luôn sinh sống ở nông thôn cũng quen rồi, vì vậy liền nhanh chóng tới nhà Minh ca nhi, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh mới gõ cửa, "Minh ca nhi? Ta là A Tú." Trương Tú thăm dò kêu vài tiếng.

Ban đêm âm thanh càng rõ ràng, cho nên Đường Xuân Vanh vừa mới đi ra khỏi phòng liền nghe thấy được tiếng gõ cửa, hắn khá quen thuộc với Trương Tú, ngay cả âm thanh cũng giống nhau, nên hắn yên lòng nói cho ca ca một tiếng rồi đi mở cửa cho hắn. Trương Tú nhìn thấy Đường Xuân Vanh liền suốt ruột hỏi, "Minh ca nhi không sao chứ? Trong nhà có trộm hay là do có dã vật xông tới từ trên núi?"

"Đại Sơn ca, A Tú ca, " Đường Xuân Vanh mời người vào, lại đi sau đóng cửa viện, nói, "Ca ta ở trong phòng a, A Tú ca ngươi lại nói chuyện cùng ca đi, bên kia có Lý Phong cũng không thành vấn đề, ta cùng Đại Sơn ca vừa hay qua xem một chút."

"Cũng được, các ngươi nhanh chóng tới giúp Phong tiểu tử đi, ta đi chăm nom Minh ca nhi." Trương Tú đẩy đẩy Đại Sơn để cho hắn nhanh chóng đi cùng Đường Xuân Vanh, chính mình vội vã đi vào trong phòng.

Lý Phong vốn muốn kêu Đại Sơn tới, trong nhà này không thể để lại một mình Minh ca nhi, nghe được động tĩnh bên cửa viện liền yên lặng chờ, Đường Xuân Vanh cùng Đại Sơn đến gần nhìn, một bóng người đang lăn lộn, nhưng mà miệng lại bị nhét miếng vải nên không thể phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể nghe được những tiếng rên từ trong cổ họng, khó trách bọn họ đều không nghe được bất kì âm thanh nào, ban đầu cũng chỉ kêu một trận rồi không thấy gì nữa.

Dưới ánh trăng, có thể Đường Xuân Vanh không biết, nhưng Đại Sơn vừa đến gần nhìn, kinh hãi, "Đây không phải là Hoàng Tứ Cẩu sao? Khá lắm! Lại dám xông tới chỗ này, đi, mang hắn tới nhà Lý Chính phân xử đi, tuyệt đối không thể tha cho hắn!" Sau khi kinh hãi chính là giận dữ, nếu như không phải hôm nay Phong tiểu tử cảnh giác tới kịp thì, bọn Minh ca nhi cô nhi quả phu, đặc biệt Minh ca nhi còn đang mang thai, cũng không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

Bóng đen lăn lộn trên mặt đất, Lý Phong cùng ngựa còn có bọn Tiểu Hoa đứng xung quanh tạo thành vòng vây, dù cho người trên mặt đất không có bị thương cũng không thể chạy ra được, lúc Lý Phong trực tiếp lao tường từ bên ngoài vào người này đã bị Kinh Phong đá cho bị thương, cho nên mới phát ra tiếng kêu thảm thiết lúc này, sau đó Tiểu Hoa cũng trở lại phát hiện tên trộm này tiến vào phạm vi nó cảnh giới liền mạnh mẽ cắn một cái vào mông hắn, trên mặt đất còn có thể nhìn thấy được vết máu đã biến thành màu đen.

Nghe Lý Phong kể sơ lại quá trình, Đại Sơn cũng không khỏi khen ngợi, "Được lắm, lập công, không nghĩ tới bản lĩnh giữ nhà lại lợi hại như vậy, xem sau này còn có ai không có mắt dám vào đây trộm hay không!"

Đường Xuân Vanh mừng rỡ sờ sờ cổ của Kinh Phong, lại sờ sờ đầu của Tiểu Hoa đã cao hơn so với đầu gối của hắn, quyết định sau này đối với chúng nó tốt hơn một chút, được rồi, ca phu tương lai cũng có ích.

"Đại Sơn ca, Lý Phong ca, ta cùng các ngươi đến nhà Lý Chính phân xử, người như vậy xông vào nhà ca ta thôn Bình Sơn cũng nên đứa ra một câu trả lời hợp lý." Đường Xuân Vanh uỡng ngực nói.

"Khá lắm, đi thôi." Đại Sơn vỗ vỗ vai tiểu tử này, tuy tuổi còn nhỏ nhưng có khí phách, biết che chở người của mình.

"Ừm." Lý Phong gật đầu, lôi Hoàng Tứ Cẩu nhanh chân đi ra ngoài. còn Hoàng Tứ Cẩu mặt đầy nước mắt nước mũi cầu xin tha, ba người làm như không thấy, hiện tại biết cầu xin người khác, trước đó đã không nên làm, nếu như Minh ca nhi bởi vì vậy mà xảy ra chuyện, giết hắn cũng không hết tội!

"Yên tâm, ta để A Tú trông Minh ca nhi, chúng ta nhanh chóng về là được." Đại Sơn thấy Lý Phong không yên lòng nhìn về hướng nhà liền nói, ba người đảo mắt liền đi ra khỏi sân, đêm hôm khuya khoắt liền nhanh

chóng đi đến nhà Lý Chính, không phải bọn họ muốn quấy nhiễu giấc ngủ của mọi người, mà việc này nhất định phải xử lý ngay, bằng không để càng lâu không biết Hoàng Tứ Cẩu sẽ ngụy biện như thế nào, còn có những người trong thôn kia sẽ gội nước bẩn như thế nào.

Sau khi bọn họ đi Trương Tú liền đóng cửa lại, lại mang Tiểu Hoa mang tới sân cũ mới an tâm vào nhà tiếp tục nói chuyện cùng Đường Xuân Minh. Hắn cũng biết vào lúc này bảo Đường Xuân Minh đi ngủ nhất định là không có cách nào ngủ được, cũng may không kinh động đến A Lâm, bằng không kinh hãi một hồi không biết sẽ ảnh hưởng gì đến A Lâm.

"Ngươi yên tâm đi, Lý Chính cùng người trong thôn nhất định phải cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng, tên Hoàng Tứ Cẩu này, thực sự là trời đánh!" Trương Tú nghiên răng nghiên lợi với Hoàng Tứ Cẩu, người này ở trong thôn luôn không làm chuyện đàng hoàng, nhưng lại không nghĩ tới hắn có gan làm chuyện như vậy, không sợ Phong tiểu tử trả thù sao? Hiện tại Phong tiểu tử có tiếng là người hung tàn trong thôn a!

"Sao là hắn? Bình thường ta thấy lá gan của hắn cũng không lớn a." Đường Xuân Minh không nghĩ tới sẽ là người này, trong ấn tượng của hắn người này nhát gan lại có chút hèn mọn, bây giờ nghĩ lại nuôi Tiểu Hoa thực sự là đáng, còn có Kinh Phong cũng rất được a, dù sao cũng đã cùng Lý Phong ra chiến trường giết man tử, nghe nói Hoàng Tứ cẩu đau đến mức lăn lộn trên đất, một cú đá kia nhất đinh không nhẹ, nếu như muốn hắn nói một câu, đó là đáng đời! Muốn đánh chủ ý lên người lão tử, thực sự là đáng khinh!

"Làm sao biết a, hiện tại chỉ có thể chờ đến mấy người Lý Chính giải thích thế nào a, đến cùng là một mình hắn làm hay là..." Không biết phía sau còn có người ra chủ ý hay không, nhân cơ hội lần này nhất định không thể buông tha, giúp Minh ca nhi lập uy trong thôn, xem sau còn có ai dám tìm hắn gây chuyện hay không.

Đường Xuân Minh nhíu nhíu mày, nhận lấy chén nước nóng Trương Tú bưng tới, "Hoàng Tứ Cẩu này, không phải là người khiến cho Trương Hoa Lan cùng hán tử hắn cãi nhau lần trước sao?" Biết được cái này cũng chính là do Trương Tú nói cho hắn biết.

"Đúng đấy, có một số chuyện ngươi không biết..." Dù sao cũng phải đợi người, Trương Tú liền dứt khoát nói chuyện năm đó với Đường Xuân Minh.

Nói đến Hoàng Tứ Cẩu, trước đây hắn từng có ba ca ca, nhưng mà mỗi người đều không sống được, bởi vậy gia đình hắn chỉ còn lại mỗi hắn là độc đinh vì vậy vô cùng được sủng ái, ban đầu cũng chỉ có thói xấu lớn nhất là lười nhác không chịu làm việc, hơn nữa tướng mạo của bản thân hắn cũng xem như là xuất chúng, bởi vậy đến tuổi lấy ca nhi cũng có mấy nhà để ý đến hắn, trong đó có Trương Hoa Lan, có người nói ban đầu chính là Trương Hoa Lan chọn trúng Hoàng Tứ Cẩu, muốn người trong nhà làm mối. Nhưng mà gia đình Trương Hoa Lan sau khi nghe ngóng ở thôn Bình Sơn xong, liền đối với Hoàng Tứ Cẩu hết ăn lại nằm vô cùng không thích, ngược lại lại nhìn trúng hán tử hiện tại, gia cảnh người này còn tốt hơn nhà Hoàng Tứ Cẩu nhiều, Trương Hoa Lan phản kháng vô hiệu, sau đó không thể không gả vào nhà phu gia hiên tại.

Hiện tại cũng không ai biết Hoàng Tứ Cẩu có phải là có ý với Trương Hoa Lan hay không, dù sao Trương Hoa Lan lớn lên trăng nõn nà, thực sự là rất được yêu thích, sau này Hoàng Tứ Cẩu cũng cưới phu lang, nhưng phu lang hắn khó sinh, vừa mới đẻ con xong thì mất, Hoàng Tứ Cẩu lại thành người không vợ mang theo một đứa con, muốn tái giá khó càng thêm khó.

Vì sao, liền bởi vì cha mẹ Hoàng Tứ cẩu vô cùng cưng chiều Hoàng Tứ Cẩu, sau khi cưới phu lang mọi chuyện trong ngoài nhà đều đẩy lên người phu lang, trong mắt người trong thôn, thực sự là ca nhi số khổ, bị Hoàng gia làm cho thành như vậy, hơn nữa ngay cả Hoàng Tứ Cẩu cũng ghét bỏ phu lang của mình xấu xí, phu lang nhà mình ở nhà làm lụng vất vả con hắn ở trong ngoài thôn đi quyến rũ ca nhi nhà người khác, từng có một lần bị hán tử ngoài thôn đuổi đánh vào tận trong thôn Bình Sơn, phải để cho Lý Chính ra mặt cùng với bên phía Hoàng gia kia móc chút bạc ra tạ lỗi mới dẹp được chuyện đó.

Phu lang chết rồi, lại không thể kiếm được ca nhi khác, Hoàng Tứ Cẩu này càng ngày càng không ra dáng, cả ngày không có lý tưởng, hai lão gia mang theo một tiểu tôn tử không thể quản được hắn, trong nhà cũng không có nhiều tiền bạc, chỉ cần có một chút liền bị Hoàng Tứ Cẩu sờ soạng đi, đảo mắt liền tiêu sạch sành sanh lại còn trở về đòi tiền hai lão nhân.

Đường Xuân Minh không nghĩ tới lại có người như vậy, nói đến cũng là do cha mẹ hắn phạm sai lầm, nếu

như lúc trước con cưng phạm sai lầm đúng lúc ngăn lại, còn không chừng sẽ không càng ngày càng chuyển xấu như vậy, cuối cùng càng ngày càng không ra hồn, nếu như nói đáng thương cũng chỉ có phu lang chết đi cùng đứa nhỏ của hắn.

&&&

Lý Chính gần đây thực sự xui xẻo, chuyện không ngừng đến, trước đó người của Triệu gia còn quấn quýt lấy hắn muốn cho hắn đứng ra nói chuyện với người trên trấn, sau đó hơn nửa đêm liền bị người bên ngoài đánh thức, Lý Chính hiếm khi ngủ yên được một giấc liền lửa giận ngút trời, hơn nửa đêm còn có để cho người ta ngủ hay không, có chuyện gì thì sáng mai quay lại nói.

Nhưng mà vừa mới mở cửa liền nhìn thấy bên ngoài là Phong tiểu tử còn có Đại Sơn cùng với một hài tử có chút quen mắt, lửa giận của Lý Chính bằng mắt thường cũng có thể thấy được dịu lại, chờ đến khi Đại Sơn sảng khoái kể lại mọi chuyện một lần, lửa giận của Lý Chính vốn vừa tắt một lần nữa lại nổi lên, tốt, Hoàng Tứ Cẩu, lại là ngươi gây chuyện! Năm đó nể tình cha ngươi lớn tuổi như vậy còn cầu xin vì ngươi mới không đến mức trục xuất ngươi khỏi làng, bây giờ lại dám tự tìm đường chết! Lần này ai cũng cứu không được ngươi!

"Hoàng Tứ Cẩu, thực sự là khá lắm, chán sống phải không?" Lý Chính tức giận nhìn Hoàng Tứ Cẩu hận không thể đâm hắn vài nhát.

Trầm phu lang cũng đã mặc xong quần áo đi tới, mơ hồ nghe được một chút tình huống, nhìn thấy tình cảnh mấy ngươi liền hoảng sợ nhảy lên: "Đây là Hoàng Tứ Cẩu? Hơn nửa đêm hắn chạy đến nhà Minh ca nhi?!" Âm thanh sắc bén, có thể thấy được cũng vô cùng tức giận, tiếp theo lo lắng nói, "Minh ca nhi không có sao chứ?"

"Ca ca ta hiện tại ở nhà, chờ đến hừng đông còn muốn mời đại phu xem có bị kinh sợ hay không. Ta nghe ca ca nói ở trong thôn bình thường vẫn nhờ có nhà Lý Chính ngài chăm sóc nên mới sống yên ổn được, Đường Xuân Vanh ta thay ca ca cám ơn Lý Chính cùng Trầm phu lang." Lúc này Đường Xuân Vanh chắp tay nói với Lý Chính.

Lý Chính lúc này mới nhớ tới đứa bé nhìn quen mắt này là ai, cũng do bây giờ không phải là ban ngày, lại không gặp mặt thường xuyên, làm sao có thể nhìn một cái liền nhận ra người, hiện tại vừa thấy trong lòng liền âm thầm kêu, hận không thể đem Hoàng Tứ Cẩu đánh chết đỡ phải ra ngoài gieo vạ người khác, nhưng mà hiện tại có người ngoài thôn nên không thể làm quá đáng, chuyện này vẫn đúng là phải xử lý công bằng, bằng không Đường gia nhất định không thể tha thứ. Lý Chính âm thầm cảm thấy đau đầu, nếu chỉ có một mình Hoàng Tứ Cẩu còn nói được, nhưng phiền phức chính là một đôi lão nhân đằng sau kia, một người vừa khóc vừa cầu vừa lôi tiểu tôn tử đáng thương ra, khẳng định sẽ có người đứng bên người họ nói chuyện, lần trước vẫn là mình dùng sức mạnh bắt ép Hoàng gia móc bạc ra là hiểu được chuyện này thế nào.

Đứa nhỏ này mặc dù bên ngoài nói khách khí, nhưng mà ý tứ trong lời nói sao hắn lại không hiểu được, chính là kiên quyết đòi lẽ phải cho ca hắn.

Lý Chính thầm nghĩ trong lòng, vừa hay trời còn chưa sáng liền nhanh chóng làm rõ mọi chuyện, đến lúc đó khẩu cung của Hoàng Tứ Cẩu còn cần có bằng chứng, lần này Hoàng Tứ Cẩu đừng mong ung dung qua ải này, không cạo một lớp da của hắn hắn sẽ không phải là Lý Chính.

Sau khi Lý Phong đi vào liền ném người nhấc trong tay ra ngoài, lúc này Lý Chính mới tức giận đá Hoàng Tứ Cẩu một cái, lại nghe thấy người trên mặt đất truyền ra tiếng kêu rên thống nghe, trong mũi cũng ngửi được mùi máu tanh, sợ nhảy lên, nhớ tới Phong tiểu tử từng giết man tử, Hoàng Tứ Cẩu chọc vào Minh ca nhi hắn vẫn luôn để trong lòng sao hắn có thể dễ dàng tha thứ? Cúng không nên gây chết người a, nhanh chóng kiểm tra tình huống của Hoàng Tứ Cẩu, móc miếng vải trong miệng hắn ra.

Hoàng Tứ Cẩu lập tức kêu thảm thiết lên: "Chân của ta… Gãy rồi gãy rồi, nhanh giúp ta gọi lang trung, Lý Chính cầu ngươi giúp ta gọi lang trung, đau chết ta rồi…"

Lý Chính nhìn về phía đùi hắn, mơ hồ nhìn thấy một chân trong đó có chút vặn vẹo, hơn nữa trên quần còn có vết tích bị thấm ướt, hiển nhiên là chảy máu, trong lòng tuy hận Hoàng Tứ Cẩu mắt chó nhưng mà cũng không thể không gọi lang trung cho hắn, đứng dậy nói với ba người Lý Phong, "Việc này các ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tìm các lão nhân trong tộc thương lượng, tuyệt đối không bỏ qua Hoàng Tứ Cẩu này, nhưng

mà hiện tại trước tiên để cho Hồ lang trung nhìn chân của hắn đã, bằng không…" Chán ghét liếc mắt nhìn Hoàng Tứ Cẩu kêu la thảm thiết không ngừng, bằng không nếu thật sự để Hoàng Tứ Cẩu xảy ra chuyện gì, như vậy sẽ bị người trả đũa, chuyện huyên náo lần trước đã đem bộ mặt của thôn Bình Sơn này mất hết rồi

Trầm phu lang cũng căm ghét mà liếc nhìn Hoàng Tứ Cẩu, đi ra nói: "Vẫn là ta đi gọi đi, vừa hay để Hồ lang trung đến nhìn tình huống của Minh ca nhi một chút, cũng không cần chờ đến khi chờ sáng nữa."

"Cũng tốt."

"Đa tạ Trầm phu lang." Đường Xuân Vanh cảm kích nói, nghe được phu lang nhà Lý Chính vẫn là đứng bên phía ca ca.

&&&

Đêm nay rất nhiều người bị đánh thức không thể ngủ yên ổn được, trong thôn không ít nhà nuôi chó, động tĩnh nhà Đường Xuân Minh cũng kinh động đến chó những nhà khác, nửa đêm kêu không ngừng. Có mấy nhà cách nhà Đường Xuân Minh gần một chút, cũng càng cảnh giác, có người nửa đêm bò dậy nhìn tình huống một chút, biết được Đường gia nửa đêm có trộm, nhưng mà cũng đã bắt được, hầu hết mọi người trở lại ngủ, chờ đến hừng đông nói sau, nhưng mà cũng có người tò mò nửa đêm liền đến nhà Lý Chính.

Trời lờ mờ sáng, hầu hết người trong thôn đã rời giường bắt đầu một ngày bận rộn.

Đường Xuân Minh sau khi Hồ lang trung đến giúp hắn bắt mạch rồi lại nói một đống thứ hắn không hiểu cuối cùng mới bảo hắn nghỉ ngơi thật tốt, Đường Xuân Minh ngay khi Trương Tú khuyên ngủ một chút liền đi ngủ, cũng bởi vì có Lý Phong khiến cho hắn rất an tâm, nhưng mà trước khi ngủ vẫn nhờ Trương Tú chăm sóc đệ đệ A Vanh của hắn một chút, chuyện xảy ra như vậy không biết A Vanh có kịp đến lớp học hay không.

Cho nên đến hừng đông , Đường Xuân Minh lại bắt đầu đi ngủ, A Lâm ngủ ngon một đêm vẫn luôn nằm bên người a mẫu không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đại Mão Nhị Mao trời sáng vừa tỉnh lại tìm thật lâu cũng không nhìn thấy cha mẹ, chạy đến ngoài cửa mới nhìn thấy a mẫu mình đang đứng trước cửa nhà Minh a sao vẫy tay gọi bọn họ lại đây.

Trong nhà Lý Chính đã tập trung không ít người, mới sáng sớm tin tức nhà Đường Xuân Minh có trộm đã truyền ra, trong đó có một nhóm là bị Lý Chính cho người kêu đến, cũng chính là xử lý chuyện của Hoàng Tứ Cẩu.

Mọi người đều tụ ở trong sân, mà Hoàng Tứ Cẩu bị Hồ lang trung xem xong thương thế nối lại xương liền nằm trên một bản gỗ, đặt ở trong sân, cũng không có ai nhấc vào trong nhà nghỉ ngơi cho tốt, nhưng mà có thể thấy thương thế của hắn xem như là thật.. Bị dằn vặt cả đêm cả khuôn mặt Hoàng Tứ Cẩu trắng bệch, trong quá trình nối xương, Hồ lang trung sau khi biết chuyện gì xảy ra liền không chút lưu tình, tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Tứ Cẩu đánh thức cả hàng xóm xung quanh, nửa đêm bò dậy hướng về nhà Lý Chính chửi bậy, cũng có mấy người chạy đến hỏi tình huống.

Trời vừa sáng tỏ, lão phu phu Hoàng gia mới biết được tình huống của con trai, lập tức kéo tôn tử tìm tới nhà Lý Chính, vừa vào cửa liền khóc lên, "Lý Chính, con trai ta làm sao vậy? Đang khỏe mạnh sao lại bị người đánh gãy chân? Tên trời đánh nào, tâm địa độc ác liền gieo họa cho con trai ta, Lý Chính, các lão nhân trong tộc, các ngươi phải làm chủ cho con trai ta a, những ngày tháng này hắn ở nhà đã không dễ dàng, tên trời đánh này liền không thể chịu nổi con trai ta sống yên ổn được mấy ngày mà, tiểu tôn tông đán thương nhà ta phải làm sao a…"

Mấy lão nhân trong tộc tức đến râu mép đều run lên, đụng phải gia đình không phân biệt tốt xấu này dù cho có lý cũng không thể nói được, nếu như hai lão nhân Hoàng gia sớm chịu ra tay quản giáo Hoàng Tứ Cẩu một chút, Hoàng Tứ Cẩu cũng không đến nỗi thối nát như bây giờ.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Lý Chính quát lớn một tiếng, căn bản không có nể mặt, "Ngươi không hỏi xem tiểu tử nhà ngươi nửa đêm chạy đi đâu? Nếu như hắn yên yên ổn ổn mà ở trong nhà ai lại đánh gãy chân của hắn? Chuyện lần trước ta đã nói các ngươi phải cố gắng quản lý tiểu tử nhà ngươi, nếu như tái phạm thì cầu xin ta cũng vô dụng, lúc đó ngươi bảo đảm với ta như thế nào? Nếu như nói ta tâm địa độc ác, vậy thì đầu tiên phải nói đến tiểu tử nhà ngươi, may mà người ta không xảy ra chuyện gì, bằng không hiện tại

các ngươi đến nha môn đưa cơm cho tiểu tử nhà ngươi rồi!" Lý Chính cũng biết làm thế nào để đối phó với loại người ngang ngược không nói lý lẽ này, câu nói sau cùng liền đem hai người Hoàng gia đang khóc nức nở bị dọa sợ.

Hai lão nhân Hoàng gia lúc này mới phát hiện sắc mặt của Lý Chính cùng mấy tộc lão không đúng lắm, trước đó bọn họ cũng không nghe được con trai phạm phải lỗi gì, chỉ biết có người nói với bọn họ, con trai nhà bọn họ đang ở nhà Lý Chính, chân bị gãy, bảo bọn họ nhanh chóng đi xem, vì vậy bọn họ mới vừa đến liền như lúc nãy, có thể bọn họ không hiểu được đạo lý lớn tiếng dọa người, nhưng mà cũng biết được càng làm lớn thì người hung ác càng có khả năng bị trừng phạt, bọn họ sao có thể buông tha được kẻ ác đã dánh gãy chân con trai bọn họ.

Không ngờ mọi chuyện không như bọn họ tưởng tượng, phu lang Hoàng gia giật mình trong lòng, đột nhiên vồ tới bên người con trai vẫn đang nằm trên ván giường, ngay cả tiểu tôn tôn bị đẩy ngã xuống dưới đất cũng không lo lắng, vẫn là cha Hoàng Tứ Cẩu đem tôn tử nhấc đến bên cạnh mình.

Phu lang Hoàng gia tay đánh vào người con trai, khóc mắng, "Ngươi cái tên hư đốn này, ngươi đã nói với a mẫu xem đã làm cái gì rồi, nếu có chỗ nào làm không đúng liền nhanh chóng xin lỗi trưởng bối, có chuyện gì lại không thể cho qua? Hoàng gia chúng ta mặc dù trong thôn là hộ nhỏ không có tộc nhân chống đỡ, nhưng mà thôn Bình Sơn ta cũng không phải thôn bài ngoại, mọi người đều nói đạo lý, ngươi có lời gì liền nói với a mẫu cùng trưởng bối a, ngươi nói a, ngươi muốn để a mẫu tức chết đúng không?"

"Ai yêu, lời này của phu lang Hoàng gia là có ý gì đây, là nói thôn Bình Sơn chúng ta sẽ bắt nạt người khác họ hay là không bắt nạt a? Ngươi nói rõ ràng đi, ngay hôm nay người trong thôn chúng ta nếu như xử lý con trai nhà ngươi liền thành chúng ta bắt nạt người khác họ đúng không?" Trong sân liền có người nghe phu lang Hoàng gia nói, cực kỳ không thoải mái, lập tức giương giọng nói.

"Đúng vậy a, con trai của ngươi nửa đêm liền chạy đến nhà người khác là có đạo lý hay sao? Ngươi nói xem những năm nay Hoàng Tứ Cẩu làm được chuyện gì tốt không? Nếu để ta nói mấy năm nay Hoàng Tứ Cẩu làm những chuyện không tốt này đều là do a mẫu là ngươi, hài tử khỏe mạnh liền bị ngươi giáo dục thành đạo đức này, ngươi thực sự là xứng đáng với liệt tổ liệt tông Hoàng gia."

Đều là ma ma ở nông thôn, công phu miệng lưỡi đều là do ngày thường cãi vã nhau vặt vãnh mà luyện ra, ngươi một câu ta một câu khiến cho cho phu lang Hoàng gia hận không thể nhào tới cào một cái lên mặt mấy người lo chuyện bao đồng kia.

"Lý Chính, các vị tộc lão, nể tình hắn đau lòng con trai liền tạm tha hắn lần này đi,hắn chỉ là đau lòng con trai nên mới làm những chuyện này. Lý Chính, các vị tộc lão, con ta rốt cuộc là phạm phải tội gì, các ngươi nói với ta, ta liền đem cái chân còn lại của hắn đánh gãy, đỡ phải sau đó lại đi ra ngoài gây sự." Hoàng gia hán tử đột nhiên liền quỳ gối bên trong chính môn trước mặt chỉ thiên hoa nói.

44. Chương 44: Người Hung Ác

"Cha, ngươi không cần nói nhiều" người khác còn chưa nói gì, Hoàng Tứ Cẩu liền kêu thảm thiết trước tiên, cái này còn không phải là bức hắn vào con đường cùng sao?

"Hừ, nếu ngươi đã sớm có quyết tâm này, con trai của ngươi cũng không đến nỗi không có đường rẽ như hiện tại!" Một tộc lão chỉ tiếc rèn sắt không thành kim không vui nói, hiện tại lại diễn trò, đã chậm.

"Nếu Hoàng a thúc muốn nghe, như vậy thì chính tai nghe Hoàng Tứ Cẩu nói tối qua hắn đã làm cái gì đi." Lý Chính cũng không ưa hai phu lang nhà này, may mà Phong tiểu tử đưa người đến ngay nửa đêm, Lý Chính liền trực tiếp lấy khẩu cung trước tiên, cũng để cho Hoàng Tứ Cẩu đóng dấu vân tay, đương nhiên trong này không thiếu thủ đoạn của Phong tiểu tử cùng Hồ lang trung trừng trị một phen.

Lý Chính lấy ra lời khai Hoàng Tứ Cẩu đã điểm chỉ giao cho một hán tuổi trẻ tuổi biết chữ, để hắn đọc luôn tại chỗ.

Hoàng Tứ Cẩu tự mình thừa nhận nửa đêm tìm tới cửa nhà người khác muốn trộm tiền, hắn đã sớm nghe người khác nói Đường Xuân Minh làm ăn lớn cùng tửu lâu Cẩm Ký, thường có bạc trong tay, mà Đường Xuân Minh là một ca nhi ở một mình căn bản không năng lực phản kháng, đến thời điểm đó nhất định sẽ ngoan ngoãn giao bạc ra, không nghĩ tới mới tiến vào viện còn chưa kịp tiến vào trong nhà, liền bị ngựa nuôi trong sân đá gãy chân, tiếp theo lại bị chó cắn thương mông.

Cha Hoàng Tứ Cẩu mặt lúc xanh lúc trắng sau đó không biết nên nói cái gì, ngay cả đầu đều không nhấc lên nổi, hắn không giống phu lang nhà hắn không có mặt mũi, hiện tại ngay cả lời nói ra cũng muốn thu trở lại, ngay cả nhìn sắc mặt người bên ngoài cũng không dám nhìn, khẳng định là đang chê cười hắn. Trong lòng tức giận nhìn xung quanh, nhìn thấy có một đòn gánh đặt ở trong góc, chạy tới cầm đòn gánh trong tay, hận hận nói, "Không cần người trong thôn đến xử lý, ngày hôm nay trước mặt mọi người ta liền đánh gãy nốt cái chân còn lại của hắn, để cho hắn sau này không thể ra ngoài làm xằng bậy nữa!"

Hoàng phu lang làm sao để con trai bảo bối nhà mình chịu đòn, thấy hán tử nhà mình vung đòn gánh lên muốn đánh liền nhanh chóng vọt qua, cũng không khóc, xông lên nhào vào người con trai, nổi giận mắng, "Ngươi dám đánh con trai của ta thử xem, Cẩu Tử đã gãy mất một chân, ngươi lại đánh gãy tiếp một chân khác của hắn, ngươi có muốn cho hắn sống nữa hay không? Tứ nhi đáng thương của ta, a mẫu chỉ còn lại một mình ngươi, nếu như các ca ca khác của ngươi còn sống, mẹ con chúng ta sao lại rơi đến mức này. Đương gia, ngươi dám đánh con ta ta liền liều mạng với ngươi, dù sao ngươi không muốn cho con trai ta sống tiếp ta liền không sống được nữa."

Lại giống như người điên mà xông tới chỗ cha Hoàng Tứ Cẩu, lại như điên mà dùng tay đánh hán tử nhà hắn, cha Hoàng Tứ Cẩu trong tay còn cầm đòn gánh, lại không thể dùng đòn gánh đi đối phó với phu lang nhà mình, cho nên nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, trong chốc lát trên mặt trên cổ có mấy vết móng tay chảy cả máu, hai người trên mặt đất vật lộn thành một đoàn, tro bụi đều bị hất lên.

Tiểu tôn tôn của bọn họ bị vứt trên mặt đất sợ sệt khóc lên, giống như tiếng mèo kêu vậy.

Mấy tộc lão trong tộc gân xanh nổi đầy trán, trên mặt xấu hổ vô cùng, đây còn đang ở nhà người khác, lại còn trước mặt cả người trong thôn. Lý Chính càng tức giận đến mức tiện tay cầm đồ đập xuống, tức giận nói, "Muốn đánh nhau thì về nhà mà đánh, chính mình đánh cho tàn phế cũng không liên quan đến chúng ta, còn Hoàng Tứ Cẩu này thì trực tiếp đưa đến nha môn là được, dù sao hai người các ngươi cũng không muốn quản hắn, mà quản cũng không được!"

Người biết tính tình của hai người này đều biết, hành động của bọn họ như vậy còn không phải là muốn cho người trong thôn có thể xử nhẹ Hoàng Tứ Cẩu, Hoàng cha nếu như thật sự muốn đánh con trai của mình, thực sự có thể để cho phu lang nhà mình ngăn cản? Chỉ là biết được phu lang nhà mình sẽ ngăn cản cho nên mới hành động như vậy, đó là cho người bên ngoài xem, như vậy ai cũng không thể trách tội lên người hắn, đến cuối cùng mọi chuyện tốt nhất là huyên náo đến mức sống chết mặc bay, như vậy mới thực sự vừa ý hai người Hoàng gia.

Uy hiếp này khiến cho hai người ngừng lại không đánh nhau nữa, chật vật ngồi dưới đất, phu lang Hoàng gia kêu khóc nói, "Các ngươi không thể bắt nạt người như vậy, tứ nhi ngươi nhanh nói cho a mẫu, có phải là bọn hắn ép ngươi thừa nhận hay không? Này là có người thấy người khác kiếm được tiền tâm liền không thoải mái, ai bảo Hoàng gia ta nghèo đến không có bạc, nói chẳng đáng là gì, cuối cùng ngay cả con trai cuối cùng cũng không gánh nổi. Còn có người tự bản thân mình không đứng đắn, cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu không phải như thế tại sao con trai của hắn lại chạy đến nhà, phi! Đều là người vô liên sỉ bị Triệu gia đuổi ra ngoài…"

Hoàng Tứ Cẩu bụm mặt cuộn mình trên đất, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ, âm thầm để lão mẫu mình tự biên tự diễn đi.

Dù cho Hoàng phu lang nói con trai mình không kiềm chế được hành vi của mình tay chân không sạch sẽ, nhưng mà lại hướng về phía Đường Xuân Minh mà giội nước bẩn, nếu như lời này thực sự truyền ra Đường Xuân Minh chờ bị chết đuối trong nước miếng của người khác đi, người trong sân liếc nhìn phu lang Hoàng gia như nhìn kẻ ngốc, chưa từng thấy người đổi trắng thay đen như vậy.

"Ầm" một thanh âm vang lên khiến cho tiếng gào khóc của phu lang Hoàng gia nghẹn lại trong cổ họng, liền nhìn thấy cái ghế ngồi của một người vỡ thành nhiều mảnh, khiến người khác sợ hãi đến lui vội ra, đen

người này cách xa một đoạn.

Kẻ ác Lý Phong!

Nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, ngay cả Lý Chính đều vỗ vỗ ngực, hắn không ngừng liếc mắt nhìn, không biết Phong tiểu tử làm thế nào lại có thể đem một cái ghế chắc chắn làm thành mảnh vỡ, nhưng trong lòng cũng không có chút thông cảm nào đối phu phu Hoàng gia, nên! Minh ca nhi bị giội nước bẩn như hắn hắn cũng không chịu được, tuy rằng hắn đối với chuyện Phong tiểu tử vừa ý Minh ca nhi vẫn có mụn nhọt, nhưng cũng biết được nếu như không phải Minh ca nhi có hài tử làm liên lụy thì là đối tượng kết thân tốt đến không thể tốt hơn, hơn nữa hắn cũng rõ ràng những chuyện lúc đó của Phong tiểu tử, rõ ràng là không biết từ lúc nào Phong tiểu tử liền nhìn trúng Minh ca nhi, còn bản thân Minh ca nhi, từ lúc tách ra khỏi Triệu gia, ngay cả gia tộc cũng ít qua lại.

Kẻ ác Lý Phong bước đến từng bước từng bước một, Hoàng Tứ Cẩu thấy tình hình không đúng, lén lút lùi lại vừa nhìn ra bên ngoài, vừa mới nhìn thấy liền sợ đến mức tè ra quần, mà a mẫu nhà hắn càng sợ hãi đến mức con ngươi như muốn lồi ra, muốn trốn về phía sau nhưng lại không có chỗ trốn, thanh âm run rẩy nói cũng không lưu loát, "Ngươi… Ngươi muốn làm gì… Lý Chính cùng các tộc lão còn đang ở đây…"

Lệ khí trên người Lý Phong ngay cả Lý Chính cùng các tộc lão đều cảm thấy sợ hãi, những người khác thấy vậy cũng không khỏi lui về sau, trong lòng âm thầm nói trêu chọc ai cũng không thể trêu chọ kẻ ác Lý Phong này, đại bá nhà hắn nói một chút cũng không sai, kẻ ác như vậy vẫn nên để cho Minh ca nhi thu thôi.

"Lý Chính, các vị tộc trưởng, ta nể mặt người trong thôn nên để xử lý ở trong thôn, nhưng mà có người khiến cho ta phải xuống tay độc ác, vậy cũng được, ta trực tiếp đưa người đến nha môn, hỏi một chút xem nửa đêm vào nhà người ta ăn trộm có hình phạt như thế nào. Còn có, một chân này, ta liền thay Hoàng gia ra tay."

Nói xong, một chân của hắn hướng về phía cái chân hoàn hảo còn lại của Hoàng Tứ Cẩu giẫm xuống, chỉ thấy nghe rắc một tiếng, Hoàng Tứ Cẩu không kịp tránh lăn lộn thảm thiết trên ván giường, lăn xuống đất.

Thấy Hoàng cha muốn tiến lên nói cái gì, Lý Phong lạnh lùng trừng hắn một cái khiến cho hắn dừng lại, "Ngươi không thể hạ tay được ta liền thay, có việc gì thì cứ đến nha môn tố cáo ta đi."

Hoàng cha một câu cũng không nói được.

Hoàng phu lang cũng muốn tiến lại gần đây, nhưng lại bị dọa sợ đến rùng mình một cái.

Bên ngoài sân nhà Lý Chính đã đầy ắp người, có người hi vọng hai người Hoàng gia dùng sức mà nháo, bọn họ mới có kịch vui sau đó lại tình cờ đổ thêm dầu vào lửa một chút đem mọi chuyện huyên náo càng lớn hơn, tốt nhất là để cho Đường Xuân Minh không có cách nào tiếp tục sống ở trong thôn này nữa mới hả giận, nhưng không ngờ nhìn thấy tình cảnh này, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lý Phong hướng ra phía cửa, có người liền chột dạ, cho là tâm tư của mình bị phát hiện, cũng không dám tiếp tục ở lại, nhanh chóng trốn đi.

Đường Xuân Vanh cũng bị thủ đoạn của ca phu tương lai dọa sợ hết hồn, tuy rằng một mặt lo lắng ca ca mình sau này có bị đối xử như vậy hay không, nhưng mặt khác lại cảm thất hành động của Lý Phong vô cùng hả hê, đối phó với loại người ngang ngược không biết lý lẽ quấy nhiễu người khác này, vẫn là thủ đoạn này mới có thể chấm dứt dứt khoát được.

Đường Xuân Vanh đi ra, chắp tay nói với Lý Chính cùng các tộc lão, "Ta cũng có thái độ giống như Lý Phong đại ca, vốn nể tình thôn Bình Sơn chỉ cách thôn Trấn Sơn ta một cái làng nên không muốn làm khó dễ cho các vị, muốn âm thầm giải quyết, không nghĩ tới chuyện này…" Dùng ngón tay hướng về phía phu phu Hoàng gia, từ ô uế hắn không nói ra được, cuối cùng lại còn đem mặt mình nghẹn đỏ, "Không chỉ không kiểm điểm lỗi lầm của mình, ngược lại còn đem nước bẩn giội lên người người khác, đây là muốn bức ca ca ta vào con đường cùng. Đã như vậy, không bằng giao cho quan phủ xử lý, cuối cùng là trách kẻ nửa đêm vào nhà người khác trộm đồ, hay là trách người kiếm được chút tiền liền thành hành vi không ngay thẳng cố ý dẫn trộm vào nhà! Có phải là những phú hộ trong thôn cùng những người giàu trên trấn kia trước tiên phải kiểm điểm chính mình một chút, có nên phát tài hay không!"

Đường Xuân Vanh vô cùng phẫn nộ, nếu như ca ca vẫn một bộ tính tình mềm yếu như trước kia, những

câu nói này một khi truyền đi nhất định sẽ bức ca ca hắn đến đường cùng, làm hán tử Đường gia, làm đệ đệ ca ca, cho dù hắn nhỏ tuổi nhưng cũng phải đòi lại công đạo cho ca ca.

Những người trong thôn đồng loạt gật đầu một chút, cảm thấy tiểu hán tử này vô cùng có lý, cùng là người trông thôn, gia cảnh có điều kiện cũng có một chút, những nhà này không phải là chưa từng bị Hoàng Tứ Cẩu trộm gà bắt chó, nhưng mà chỉ là trộm cắp nhỏ dù cho bắt được cũng bị phu lang Hoàng gia nháo trò như vậy, dù cho có lý cũng không thể làm được gì, chỉ đành nhân nhượng cho yên chuyện, coi như là mình xui xẻo, sau này cần phải cẩn thận hơn một chút là được. Cũng có người nói, Hoàng gia đáng thương, kiếm chút đồ liền nhắm một mắt mở một mắt cho qua, ngược lại nhà ngươi cũng không thiếu chút đồ này, coi như tích chút công đức là được, khiến cho những nhà bị Hoàng Tứ Cẩu gieo vạ thực sự là đầy một bụng hỏa.

Chẳng lẽ những tháng ngày này mình sống tốt lại thành lỗi của mình? Chẳng lẽ lại có cái lý đó, Hoàng phu lang ỷ vào mình đáng thương cả ngày khóc sướt mướt, đánh cũng không đánh được, không thể làm gì khác hơn là tự mình chịu ấm ức.

Hiện tại có người nói bọn họ liền hận không thể vỗ tay khen một tiếng hay, tiểu hán tử dù sao cũng đọc ít sách, lời nói ra cũng khiến cho lòng người cảm thấy khoan khoái, tại sao trước đây bọn họ chưa từng nghĩ như vậy? Đến cùng vẫn là là người từng đọc sách nên hiểu được đạo lý.

Lý Chính cùng các tộc lão nhìn nhau, bày ra bộ mặt cười khổ, lời này rất có lý nhưng lại đâm vào tim bọn họ, không đem Hoàng gia xử lý cũng không được, bằng không sau này nhà nào sống tốt làm sao dám tiếp tục ở trong thôn nữa? Còn có người chịu mang người trong thôn cùng phát tài sao? Không xử lý chỉ có thể khiến người khác lạnh tâm a.

"Ta nói lời công đạo đi," Triệu Lục thúc từ xưa đến nay luôn yên tĩnh không lên tiếng về chuyện trong thôn, nhưng lần này lại đi ra, "Đường phu lang là hạng người nào, ngoại trừ những nhà không có mắt, còn ai có thể nói không phải? Đường phu lang tự mình phát tài cũng không quên những nhà khác, ta mua chút mầm non từ nhà Đường phu lang về, mấy ngày nay nhà nào cũng đem lên trấn bán, nhờ Đương phu lang cũng kiếm dược chút tiền lẻ. Các ngươi hỏi một chút, nhà ai lại chịu đem con đường phát tài của nhà mình nói cho người khác? Đường phu lang làm được đến trình độ này chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Thôn Bình Sơn chúng ta thật sự muốn bởi vì nhà không biết thị phi này mà bức Đường phu lang ra khỏi thôn chặt mất con đường tài lộ của mọi người sao?"

"Triệu Lục thúc, ngươi thật sự kiếm được tiền? Vậy chúng ta sau này có thể mua được mầm từ chỗ Đường phu lang hay không?" Ngoài sân lập tức có người giương giọng hỏi.

Lý Phong cùng Đường Xuân Vanh liếc mắt nhìn nhau, Lý Phong thu lại lệ khí trong mắt thay Triệu Lục thúc trả lời, "Từ xưa tới nay Minh ca nhi đều để người đến mua, chỉ là những người muốn không cây non thì đừng tìm đến cửa."

"Ta có kiếm được tiền hay không người trong thôn chẳng lẽ lại không biết được? Ta đến trấn bán rau mọi người đều có thể nhìn thấy." Triệu Lục thúc nói tiếp.

Âm thanh bàn luận trong viện ngoài sân không ngừng vang lên, bên phía Triệu Lục thúc đương nhiên có người nhìn thấy, hơn nữa, có người cùng lên trấn bán rau cũng nhìn thấy, những loại rau của Triệu Lục thúc không chỉ giá cao hơn bọn họ, còn bán đặc biệt nhanh, chuyên môn có người chờ ở chợ, đảo mắt liền có thể bán sạch.

Đợt này, có người nhìn thấy đại tôn tử nhà hắn ăn mặc hơn hẳn trước đây, trên mặt luôn luôn thành thật mang theo chút sầu khổ cũng có thêm ý cười, nếu như có người nói không kiếm được tiền người khác cũng không tin.

Có người bắt đầu hối hận, lúc trước nghe những kẻ miệng tiện trong thôn kia, nói cái gì mà Minh ca nhi đều để tiền chui vào mắt vào tâm, mấy mầm cây không đáng giá lại còn muốn kiếm tiền của người trong thôn, khi đó bọn họ ngẫm lại cũng đúng, nhà ai chẳng ươm chút cây non sau đó tiện tay đưa cho người khác, xưa này không tính toán trả tiền, nhưng mà những kẻ hẹp hòi kia cũng chỉ nói sau lưng vài câu, cho nên lúc đó mọi người đều ngồi chơi chờ xem chuyện cười của người khác, không nghĩ mấy nhà quan hệ gần cùng Minh ca nhi đều kiếm được chút tiền, khiến cho bọn họ tức giận đến đỏ mắt, hối hận lúc đó tin sai người.

Không nghĩ tới Minh ca nhi căn bản không tính toán những câu nói của bọn họ trước đây, còn có thể mua cây non từ chỗ hắn, nhìn thấy hoa mầu nhà hắn khác với những nhà khác, nếu như thu hoạch cũng cao hơn những nhà khác bọn họ còn muốn mua giống từ chỗ Minh ca nhi a. Chính vì vậy, bọn họ nhất định phải vì Minh ca nhi giữ gìn lẽ phải cũng không thể thiệt thòi hắn, bọn họ còn muốn cùng kiếm tiền theo hắn a.

Vì vậy ánh mắt mọi người nhìn ba người Hoàng gia càng thêm không thân thiện, có tên hỗn tiểu tử Hoàng Tứ Cẩu ở đây, sau này còn ai dám phát tài?

"Lục thúc nói đúng, những năm nay Hoàng Tứ Cẩu đều không chịu làm chuyện nghiêm túc, Hoàng phu lang tự ngẫm lại xem có thiệt thòi hay không a!"

"Tiểu hán tử Đường gia càng nói có lý hơn, có người như vậy ở trong thôn không ai có thể qua được ngày lành, nên đuổi bọn họ ra ngoài từ sớm."

"Đúng đấy, Hoàng gia này làm nhiều chuyện thất đức, không sợ bị báo ứng sao? Nắm đó một ca nhi cố gắng chăm chỉ tiến vào Hoàng gia, cuối cùng còn bọ bọn họ dằn vặt cho không còn."

"Lý Chính, các tộc lão, cũng không thể lại bỏ qua cho bọn họ, thôn Bình Sơn chúng ta không thể tha cho người làm bại hoại danh tiếng của thôn, sau này làm gì còn có ca nhi nhà nào dám gả tiến vào thôn Bình Sơn?"

...

Âm thanh phê phán Hoàng gia càng ngày càng lớn, có người trực tiếp hướng về phía bọn họ nhổ nước miếng, mà Triệu lục thúc từ lâu đã lùi về phía sau, bên trong lộ ra nụ cười đắc ý, hắn chính là cố tình kích động tâm tình của mọi người, sớm đã có người hỏi tình huống hắn bán rau, hắn cũng từng hỏi Minh ca nhi, sau này có người đến mua mầm có bán hay không, Minh ca nhi nói ai chịu bỏ tiền liền bán, vì vậy hắn mới dám đứng ra nói những lời này.

Người tốt nên được báo đáp, kẻ ác nên gặp quả báo! Nghĩ đến những người Triệu gia kia, ánh mắt Triệu Lục thúc trở nên đen tối.

&&&

Hai người Hoàng gia trố mắt ngoác mồm, không nghĩ tới bọn họ lập tức trở thành đối tượng khiển trách của cả thôn, hơn nữa nghe ý tứ của những người này là muốn đuổi bọn họ ra khỏi thôn Bình Sơn, cái này sao có thể! Bọn họ rời đi thôn Bình Sơn sao có thể sống được? Lúc này, Hoàng phu lang mới vội vàng đem tiểu tôn tôn vẫn luôn rúc trong góc khóc lóc ôm đến, "Các ngươi là muốn bức chúng ta đến tuyệt lộ a, tiểu tôn tôn đáng thương của ta đã không còn a mẫu lại còn bị các ngươi ngược đãi, các ngươi độc ác như vậy trơ mắt nhìn tiểu tôn tôn đáng thương nhà ta chết đi sao?"

"Hiện tại mới nhớ tới tiểu tôn tử nhà các ngươi sao? Trong thôn làm gì còn ai không biết bình thường ngươi đối xử với tiểu tôn tử các ngươi thế nào, nếu như sớm có tâm thì sao có thể nuôi đến mức nhỏ gầy như vậy? Các ngươi tận lực chà đạp hài tử còn trách đến trên người ngoài sao?" Hiện tại không ai nói tốt cho Hoàng gia, lập tức có người vạch trần.

Không phải là, năm đó sau khi phu lang Hoàng Tứ Cẩu sinh khó mà chết, bị Hoàng phu lang xem là xúi quẩy, ngay cả đứa nhỏ mới sinh ra cũng không thích, hơn nữa còn nói tiểu tôn tôn này không phải là hán tử, mà là tiểu ca nhi, lại càng không được lọt vào mắt hai người Hoàng gia, có thể sống sót được trong nhà như vậy thực sự là ông trời mở mắt, không thấy vừa nãy chỉ lo cho con trai đối xử với tiểu tôn tôn như thế nào sao? Vẫn là do có người bên cạnh có lòng tốt sợ đứa nhỏ bị người giẫm nên mới ôm đến bên cạnh.

"Các ngươi..." Hoàng phu lang tức giận đến thở hắt một hơi, nhanh chóng bắt đứa nhỏ quỳ xuống, lại đè đầu nó nói, "Nhanh cầu xin các gia gia thúc thúc bá bá tha lỗi, cầu các gia gia thúc thúc bá bá tha cho cha ngươi, cha ngươi biết sai rồi, sau này cũng không dám nữa..."

Đứa bé sợ đến oa oa khóc lớn, khiến cho một ít người mềm lòng không đành lòng nhìn thẳng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhưng muốn buông tha cho Hoàng gia thì bọn họ lại không cam lòng, liền nhìn về phía Lý Chính cùng các lão nhân trong tộc.

“Tiểu tử thối ngươi khóc khóc cái gì, đều là ngươi là sao chổi, sinh ra liền khắc chết a mẫu…” Vừa mắng vừa lẩm bẩm trong miệng, khiến cho đứa bé sợ đến mức tiếng khóc nghẹn lại trong cổ không ngừng nấc lên.

“Được rồi.” Lý Chính vô cùng tức giận, “Ngươi đánh một đứa bé là thế nào hả, có năng lực sao không đi dạy dỗ con trai mình đi! Lần trước trong thôn đã nói nếu như con trai ngươi lại làm chuyện xấu thì chút ra khỏi làng cho ta, hiện tại, Hoàng gia các ngươi liền mang theo con trai của các ngươi rời đi thôn Bình Sơn đi, thôn Bình Sơn chúng ta không hoan nghênh nhà như vậy.”

“Cái gì?!” Hoàng phu lang rít gào.

Hoàng cha cả người mông lung, ngồi yên ở trên mặt đất không phản ứng.

Hoàng Tứ Cẩu mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh.

&&&

Lý Phong xem như tương đối hài lòng với kết quả, tuy rằng hắn rất muốn đem nhà mấy người này đem đến nha môn,nhưng cũng không thể không nể mặt Lý Chính, lại nói, người như vậy rời khỏi làng, hắn liền có thể chắc chắn bọn họ sẽ không lại xuất hiện làm chướng mắt Minh ca nhi.

Đường Xuân Vanh tuy rằng nhìn đứa bé kia có chút mềm lòng, nhưng cũng không thể vì đứa trẻ này mà để những người hại ca ca tiêu dao ở trong thôn, ai biết được bọn họ sẽ gây ra chuyện gì, nếu như lại nháo đến trước mặt ca ca,hắn một chút đều không dám nghĩ tới, hiện tại ca ca đang mang thai, vạn nhất có gì xảy ra chính là một xác hai mạng, vì vậy hắn chỉ đànhquyết tâm tàm nhẫn.

Đại Sơn vỗ vai Đường Xuân Vanh,làm như vậy là đúng, nếu như lúc này mà đồng tình Hoàng gia sẽ chỉ làm cho bọn họ được nước làm tới.

Mặc kệ hai lão nhân Hoàng gia cầu xin khóc nháo thế nào, lần này ngay cả tộc lão trong thôn cũng không cầu xin vì bọn họ, huống hồ lần trước Hoàng gia thực sự đảm bảo như vậy, nếu như lại làm chuyện xấu thì sẽ rời khỏi thôn. Hơn nữa bọn họ nên vui mừng là Đường phu lang không có chuyện gì, bằng không tiểu tử Lý Phông sẽ không buông tha bọn họ đơn giản như vậy,

Triệu gia tam thúc công danh tiếng luôn luôn lần này đều không có đến, bởi vì Lý Chính không đồng ý đứng ra cho Triệu gia, tam thúc công liền làm giá, Lý Chính ngươi có chuyện thì không cần nhờ đến chỗ ta, nếu như muốn ta đứng ra thì Lý Chính cũng phải đứng ra làm chuyện cho Triệu gia, hiện tại Triệu gia đang bị Trầm gia làm đến mức hận không thể trốn đi, Trầm gia đến đập đồ vât đã không phải chỉ có một lần.

Hoàng gia không muốn đi, Lý Chính tự mình đi đưa người, còn Hoàng Tứ Cẩu bị Lý Phong giẫm gãy chân, Hoàng gia còn muốn dựa vào chuyện này mà nháo, nhưng mà Lý Phong lại không quan tâm, âm thầm đến bên người Hoàng Tứ Cẩu, Hoàng Tứ Cẩu sợ đến mức co người lại xin tha, lần thứ hai lại kêu thảm thiết lên một hồi, cạch cạch nột tiếng, cái chân vốn gãy đã liền nối trờ lại, còn Hoàng Tứ Cẩu thì đau đến đã sớm ngất đi.

Cuối cùng Lý Phong uy hiếp, “Nếu như lại để ta nhìn thấy các ngươi, lần sau hai cánh tay liền trực tiếp hủy đi!’

Hoàng gia bị đuổi khỏi thôn Bình Sơn, việc này cũng không chỉ kết thúc như vậy.

Lý Chính gọi hán tử nhà Trương Hoa Lan đến, nói cho hắn biết vai trò của phu lang nhà hắn trong chuyện này. Hóa ra dựa theo lời khai của Hoàng Tứ Cẩu, sở dĩ hắn có suy nghĩ như vậy, chính là bị Trương Hoa Lan xúi giục.

Hoàng Tứ Cẩu thực sự là vẫn thèm nhỏ dãi Trương Hoa Lan vẫn luôn muốn tìm cơ hội với hắn, Trương Hoa Lan bởi vì hán tử nhà mình không chịu nổi hắn lằng nhằng với hán tử nhà khác, nếu biết được liền đánh hắn, vì vậy hắn vẫn luôn lảng tránh Hoàng Tứ Cẩu. Nếu nói trước đây Trương Hoa Lan có chút tâm tư với Hoàng Tứ Cẩu, nhưng mà bây giờ nhìn Hoàng Tứ Cẩu càng ngày càng không ra gì, ngay cả tướng mạo trước đây nhìn chúng cũng bởi vì khí chất mà trở nên hèn mọn, ý đồ kia của Trương Hoa Lan đã sớm thành mây khói, đối với Hoàng Tứ Cẩu mỗi khi quấn lấy hắn thực sự là tránh không kịp.

Nhưng hắn càng trốn thì Hoàng Tứ Cẩu ngày càng đắc ý, nhìn thấy gương mặt trắng nõn kia của Trương Hoa Lan trong lòng càng ngứa, luôn lấy chuyện trước kia để uy hiếp Trương Hoa Lan, khiến cho một chút

tình ý kia của Trương Hoa Lan không chỉ biến mất sạch sẽ, mà còn hận cái tên vô lại này, hắn biết hán tử nhà mình vẫn luôn nhớ mãi chuyện ban đầu, cho nên sau khi bị hán tử đánh một trận liền hạ quyết tâm muốn giải quyết triệt để chuyện của Hoàng Tứ Cẩu.

Lần trước bị Trương Tú nói ra chuyện hắn gặp Hoàng Tứ Cẩu, trong lòng Trương Hoa Lan hoảng sợ, hắn cho rằng Trương Tú đã phát hiện ra điều gì đó, không chỉ ghi hận Trương Tú, ngay cả nguyên nhân của chuyện đó là Đường Xuân Minh cũng bị hắn ghi hận, ai bảo Đường Xuân Minh trải qua càng ngày càng tốt, một chút cũng không có dáng vẻ sầu khổ của quả phu, còn trong thời gian ngắn liền có thể đáp lên được một hán tử chưa kết hôn.

Tuy rằng bên ngoài nói bóng gió không ít, nhưng Trương Hoa Lan lại nghe được Lý Phong tuy rằng tướng mạo hung ác nhưng lại là một hán tử sẽ yêu thương ca nhi, Trương Hoa Lan liên tưởng đến tình cảnh của mình, hắn gặp phải hai hán tử, một người vô lại lưu manh, một người thường xuyên đánh hắn không xuống giường được, dựa vào cái gì Đường Xuân Minh lại trải qua càng ngày càng tốt hơn hắn, Trương Hoa Lan hắn có điểm nào kém hơn hắn, lúc trước cũng là ca nhi đẹp nhất trong thôn.

Đều nói lòng đố kị của ca nhi đều không có nguyên do, hắn càng nghe được nhiều chuyện Đường Xuân Minh làm càng muốn phá hủy hắn, ngay tại thời điểm Hoàng Tứ Cẩu lần nữa tìm tới hắn, ra gợi ý cho Hoàng Tứ Cẩu ra một mũi tên trúng hai con chim, hắn chỉ một con đường sáng cho Hoàng Tứ Cẩu, chỉ cần Hoàng Tứ Cẩu làm được về sau không cần sợ không có ca nhi gả cho hắn, hơn nữa còn không ngừng có bạc trắng lóa mặc cho hắn sử dụng, chính là nửa đêm mò đến trong nhà Đường Xuân Minh ép hắn quan hệ, dù sao Đường Xuân Minh vẫn chưa chính thức định chuyện với Lý Phong, người bên ngoài dù nói nhiều hơn nữa cũng không bằng Đường Xuân Minh tự mình thừa nhận.

Đến thời điểm đó Đường Xuân Minh không thể không luồn cúi với tên lưu manh Hoàng Tứ Cẩu này, Trương Hoa Lan cũng có thể giải quyết được uy hiếp Hoàng Tứ Cẩu này, hơn nữa, nói không chừng có thể từ chỗ Hoàng Tứ Cẩu biết được bí mật phát tài của Đường Xuân Minh. Còn Đường Xuân Minh đến lúc đó bị bức bách chết hay sống, đến lúc đó cùng Trương Hoa Lan hắn có quan hệ gì.

Vì để cho Hoàng Tứ Cẩu thuận lợi làm việc, hắn còn đem tình huống trong sân nhà Đường Xuân Minh nói cho Hoàng Tứ Cẩu, muốn hỏi tại sao Trương Hoa Lan lại rõ ràng, vậy còn phải nhờ Lý Phong mua ngựa con về không ít người đi theo tiến vào trong sân quan sát, Trương Hoa Lan cũng ở trong đó, cũng bởi vì hình ảnh trong sân khiến cho hắn càng thêm đỏ mắt đố kị.

Hoàng Tứ Cẩu bị Trương Hoa Lan khuyến khích đã hoàn toàn quên e ngại với Lý Phong, so với bạc trắng dùng mãi không hết, Lý Phong đáng là gì, hơn nữa hắn nửa đêm tiến vào sân nhà Đường Xuân Minh, nếu như Đường Xuân Minh không chịu thừa nhận quan hệ với hắn, hắn liền không có cách nào tiếp tục sống trong thôn này, hắn cùng Trương Hoa Lan nghĩ như vậy, bất luận là ca nhi nào đụng phải tình huống như vậy đều bị vướng danh tiếng không thể không luồn cúi, đến lúc đó hắn liền đoạt được người của tên hung ác Lý Phong kia.

Hai người đều cho rằng đây là cơ hội không có kẽ hở nào, nhưng ai biết được vừa mò vào được sân, cũng làm cho Hoàng Tứ Cẩu biết được sự tàn nhẫn chân chính của tên hung ác Lý Phong kia, nếu như lại có một cơ hội chắc chắn hắn sẽ không nghe Trương Hoa Lan khuyến khích là chọc tới tên hung ác này.

Mọi chuyện trước đó đều là do Lý Chính cùng Lý Phong cùng nhau thẩm vấn Hoàng Tứ Cẩu từ ban đêm tra ra được, Đường Xuân Vanh tức giận đến mỗi một thư sinh như hắn cũng có suy nghĩ giết người, hận không thể bắt được ca nhi Trương Hoa Lan này, nhưng Lý Chính lại khuyên nhủ hắn, mọt chuyện không thể giải quyết như vậy, bằng không danh tiếng của Đường Xuân Minh sẽ bị ảnh hưởng, còn không bằng xử lý theo cách Hoàng Tứ Cẩu muốn trộm đồ chứ không phải trộm người.

Còn Trương Hoa Lan, ca nhi độc ác như vậy đương nhiên cũng không thể bỏ qua, việc này chỉ vần giao cho hán tử nhà hắn, chắc chắc Trương Hoa Lan sẽ không có kết quả tốt.

Nếu nói về giết người, sợ là không ai có thể hơn Lý Phong được, vốn hắn cho rằng Hoàng Tứ Cẩu đến là vì tài, không nghĩ tới người lẫn tài đều muốn, chỉ cần nghĩ đến chuyện Minh ca nhi có thể gặp phải, đem Hoàng Tứ Cẩu băm thây ngàn đao cũng không giải được nỗi hận trong lòng hắn, nhưng Lý Chính cùng Trầm phu lang khuyên hắn như vậy, nên cân nhắc vì danh tiếng của Minh ca nhi, việc này tốt nhất không nên tuyên bố ra ngoài, dù cho nói ra, Hoàng Tứ Cẩu cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà bị trách phạt

nhiều hơn, nhưng danh tiếng của Minh ca nhi lại bị liên lụy. Đối với Lý Phong mà nói, hắn tình nguyện đeo trên lưng kẻ ác cũng không muốn Minh ca nhi chịu một phần liên lụy, dù cho có thể Minh ca nhi không thèm để ý, nhưng hắn không thể không cân nhắc.

Vì vậy Lý Phong đè thù hận xuống, nhưng không thể dễ dàng tha thứ Hoàng Tứ Cẩu cùng ca nhi Trương Hoa Lan này, đem Hoàng Tứ Cẩu trục xuất khỏi thôn này còn nhẹ, rời đi thôn Bình Sơn hắn sẽ biết được đau khổ chỉ vừa mới bắt đầu.

Đồng thời, hắn quyết định không nói chân tướng chuyện này nói cho Minh ca nhi, tâm tư xấu xa như vậy Minh ca nhi không cần biết, vì vậy chỉ cần định tội Hoàng Tứ Cẩu nửa đêm trộm cướp là được rồi.

Chờ đến khi hán tử nhà Trương Hoa Lan rời khỏi nhà Lý Chính, mọi người đều thấy được bộ mặt như muốn ăn thịt người của hắn, ngay cả bước chân cũng mang theo lửa giận, nổi giận đùng đùng đi về nhà, khiến cho mọi người không khỏi hiếu kỳ đến cùng là Lý Chính nói cái gì với hắn, nhìn bộ dáng kia chẳng lẽ có liên quan đến ca nhi nhà hắn? Chẳng lẽ chuyện của Hoàng Tứ Cẩu có phân của ca nhi nhà hắn?

&&&

Chờ đến khi Đường Xuân Minh tỉnh dậy, Lý Phong đã ngồi ngay bên giường hắn, nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt.

Đường Xuân Minh ló đầu nhìn khí trời bên ngoài một chút, lập tức liền cảm thấy ngại ngùng, hắn cảm thấy vừa ngủ liền thẳng đến khoảng mười giờ. Sờ sờ trán hỏi, “A Vanh có đi lớp học không? Đúng rồi, Hoàng Tứ Cẩu kia thế nào rồi? Đêm qua đất trồng rau trong sân không bị giẫm đạp chứ?”

“Ngươi yên tâm, ” Lý Phong sờ sờ tay Minh ca nhi, ngồi ở đây hơn nửa ngày hắn nghĩ lại mà cảm thấy sợ, nếu như không phải Kinh Phong cảnh giác linh mẫn, hắn cũng không dám nghĩ Minh ca nhi sẽ ra sao, càng như vậy lại càng không muốn dễ dàng tha cho Hoàng Tứ Cẩu, chỉ trục xuất khỏi thôn thực sự là quá nhẹ, nhìn bộ dáng Minh ca nhi có chút mơ hồ lòng hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm, “A Vanh là ta tự mình đưa đến lớp học, hắn muốn ở lại cùng ngươi, ta nói ngươi sẽ không thích. Hoàng Tứ Cẩu cùng người trong nhà hắn, đều bị Lý Chính tự mình đuổi khỏi thôn, hơn nữa có lần này, sau này không cần lo lắng có người xông đến nữa. Nhưng mà rau trồng trong sân thực sự là bị Kinh Phong đạp một ít, Minh ca nhi sẽ không trách Kinh Phong đúng không.”

Sáng sớm Lý Phong dùng thủ đoạn như vậy chính là để giết gà dọa khỉ, nhận thức được thủ đoạn của hắn còn ai dám sinh ra suy nghĩ giống vậy nữa? Coi hắn là kẻ ác thì càng tốt hơn, hắn chính là muốn cho người khác sợ hắn.

Đây là cố ý đùa hắn đúng không, Đường Xuân Minh phát hiện Lý Phong càng ngày càng xấu, nói, “Kinh Phong chính là đại công thần, sao ta lại trách nó được, không chỉ không trách, còn phải khen thưởng nó. Tránh ra, ta muốn ra ngoài.”

Lý Phong thấy Minh ca nhi không để ý đến chuyện xảy ngày hôm qua, trong lòng liền nhẹ nhõm hơn phân nửa, để lại Minh ca nhi một mình chậm rãi mặc quần áo, hắn đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho Minh ca nhi, ngủ lâu như vậy nhất định là đã rất đói bụng rồi.

Lấp đầy cái bụng lúc này Đường Xuân Minh mới có sức lực đi nhìn trong sân, cũng còn tốt, phần đất bị hủy hoại cũng không nhiều, cũng có thể gieo lại được. Ưỡn cái bụng lớn Đường Xuân Minh đi đến bên người Kinh Phong, vỗ vỗ cổ ngựa khen một trận, đương nhiên, còn có Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cắn hắn một miếng thịt vào mông người xấu, cũng là công thần lần này, Đường Xuân Minh quyết định mấy ngày này đều cho chúng nó uống nước suối không gian nguyên chất để khen thưởng.

Kinh Phong đối với mọi người đến chỗ nó đều rất ngạo kiều, nhưng đối với vị chủ nhân tương lai là Đường Xuân Minh này lại không như vậy, mỗi lần hắn đến đều không thể chờ được mà duỗi cái cổ ra, dùng một đôi mắt tinh khiết nhìn ngươi, điều này khiến cho mấy đứa bé muốn tiếp cận con ngựa Kinh Phong uy phong lẫm liệt này vô cùng hâm mộ, nhưng mà hết cách rồi, ai bảo Kinh Phong dưới tình huống không có Phong thúc thúc mang theo đều không để ý đến chúng nó a.

Đường Xuân Minh hoài nghi, Kinh Phong là có thể ngửi được mùi vị của nước suối trong không gian đúng không, cái không gian kia chính là của thần tiên tràn ngập linh khí, ngay cả bọn Tiểu Hoa đều vô cùng yêu

thích đồ ăn từ trong không gian, không hề kén ăn chút nào.

Có lúc Đường Xuân Minh cố ý làm mấy chuyện xấu, muốn xem Kinh Phong sẽ phản ứng như thế nào, sau khi cho nó xem qua liền cố ý không cho nó ăn đồ ăn trong không gian, kết quả đương nhiên không thần, quần áo của hắn bị Kinh Phong cắn chặt, có lần Lý Phong nhìn thấy liền sợ hết hồn, giáo huấn Kinh Phong một trận, nhưng mà Đường Xuân Minh không biết vì sao lại có thể nhìn thấy được trên cái mặt ngựa của Kinh Phong lại có vẻ khác thường, Đường Xuân Minh có chút chột dạ nhanh chóng sai Lý Phong nhanh chóng đút nhiều hoa quả không gian cho Kinh Phong một chút.

Cho ăn nhiều lần, Đường Xuân Minh cũng lừa mình dối người, Lý Phong không nhìn thấy, Lý Phong không nhìn thấy, thật sự coi Lý Phong không nhìn thấy mà vẫn làm theo ý mình như trước.

Tuy rằng dậy muộn mới ăn xong bữa ăn, nhưng Đường Xuân Minh vẫn dựa theo thói quen mà làm bữa trưa như trước, vừa muốn mang bữa trưa bưng lên bàn, bên ngoài truyền đến tiếng khóc như mèo kêu. Lý Phong mang A Lâm đi vào từ bên ngoài, đã rửa sạch tay có thể ăn cơm luôn.

"A mẫu a mẫu.." A Lâm như thường lệ báo cáo công lao ngày hôm nay của nó cho hắn, nó đã làm những gì cho Tiểu Vân.

Đường Xuân Minh vừa khen A Lâm vùa dùng ánh mắt hỏi Lý Phong, bên ngoài có đứa bé nào đang khóc a? Không chỉ như vậy, còn nghe được tiếng của người lớn, hình như cái gì mà nghiệp chướng gì đó.

Lý Phong nhíu mày nói, "Ngươi mang A Lâm ăn trước đi, ta ra bên ngoài nhìn xem." Nói xong đem A Lâm ôm đến bên người Minh ca nhi.

"Cũng được, đi nhanh về nhanh." Đường Xuân Minh phất phất tay với hắn.

Đường Xuân Minh vừa mới ăn qua không lâu lắm, còn chưa đói bụng, chủ yếu là cho A Lâm ăn cơm, lỗ tai cũng dựng lên nghe động tĩnh bên ngoài. Sau khi Lý Phong rời khỏi đây tựa hồ cũng nghe được động tĩnh của hắn, hình như là nhắc đến Lý Chính, đại khái qua mấy phút người bên ngoài mới rời đi, tiếng bước chân của Lý Phong cũng vang lên càng ngày càng gần.

Chờ đến khi Lý Phong đi vào, không cần Đường Xuân Minh hỏi, Lý Phong liền mang theo chút không thích nói, "Hoàng gia này cũng thật là...May là lần này người trong thôn hạ quyết tâm đem bọn họ đuổi ra ngoài, bằng không cũng không biết ồn ào đến mức nào nữa."

"Hoàng gia? Chẳng lẽ tiếng trẻ con khóc bên ngoài chính là của tiểu tôn tử Hoàng gia? Bọn họ không phải là bị trục xuất khỏi làng sao?" Đường Xuân Minh kinh ngạc hỏi.

"Lý Chính vừa đi, bọn họ liền lặng lẽ đem con vứt lại bên đường, cuối cùng vẫn là người trong thôn nhìn thấy liền ôm nó về, bằng không để lâu có khả năng sẽ bị dã vật trên núi xuống làm hại." Lý Phong thực sự là vô cùng căm ghét với những người như thế, cháu trai ruột của mình cũng có thể bỏ đi, người như thế nên ném tới chiến trường cho biết thủ đoạn vô nhân tính của man tử phương bắc như thế nào mới đúng.

Lý Phong không nói, vừa này người bên ngoài còn hỏi xem Minh ca nhi định xử lý đứa trẻ này như thế nào, lại bị mắt lạnh của Lý Phong dọa trở lại, cái này có quan hệ gì đến Minh ca nhi? Là Minh ca nhi trục xuất người Hoàng gia khỏi thôn sao? Là Minh ca nhi bảo Hoàng gia ném con đi sao? Trẻ con tuy rằng đáng thương, nhưng nên tìm người đã gây ra, thật sự cho rằng Minh cá nhi tốt đến mức nên nuôi đứa nhỏ này?

Đường Xuân Minh nghe được trố mắt ngoác mồm, thực sự là cảm thấy khó mà tin nổi, "Nhà bọn họ không phải là chỉ có một tiểu tôn tử sao? Lại cam lòng ném đi sao? Hay là nhà bọn họ chỉ có Hoàng Tứ Cẩu mới là sinh mạng, những cái khác đều là hoa cỏ dại?" Dù sao cũng là đời thứ ba duy nhất a, không nói đến bạc đãi, lại còn cam lòng ném đi? Thật sự là cho rằng sau này Hoàng Tứ Cẩu có thể thực sự cưới được một ca nhi tốt sinh một tiểu tôn tử vừa ý bọn họ sao?

"Nhà bọn họ còn cái gì mà không làm được, bằng không cũng đã không dạy ra Hoàng Tứ Cẩu không ra hồn như vậy." Lý Phong kiềm chế tức giận, đem tinh lực trở lại một lớn một nhỏ trước mặt, "Ăn cơm đi, không cần phải để ý đến chuyện bên ngoài, chờ đến khi ăn xong ta lại đến nhà Lý Chính một chuyến, hỏi một chút xem làm sao bây giờ."

"Được rồi, đứa nhỏ này, ai, thực sự là khó làm." Đường Xuân Minh lắc đầu một cái thở dài, nơi này không phải là thế giới hiện đại trên Trái Đất có cô nhi viện, đứa nhỏ như vậy, có khả năng là bị người ta bán đi, tuyệt đối không có kết quả tốt, không nói hai lão Hoàng gia lòng dạ độc ác, chính Hoàng Tứ Cẩu là cha ruột, nếu như hắn có tâm giữ lại một chút, đứa nhỏ này tuyệt đối sẽ không bị ném đi.

Con người một khi đã tàn nhẫn, thực sự là không phân biệt cổ kim nội ngoại (* không phân biệt ngày xưa hay bây giờ, người thân hay người ngoài*)

Đường Xuân Minh nghĩ trong lòng, chờ Lý Phong ăn cơm trưa xong liền để hắn mang chút đồ ăn qua, có cừu oán với hắn là trưởng bối của đứa bé, cùng nó không có quan hệ gì, đương nhiên hắn không thánh mẫu đến mức coi đứa bé này là trách nhiệm của mình.

Sau bữa trưa, nhìn thấy thái độ của Minh ca nhi, Lý Phong cũng an tâm, tuy rằng trẻ con vô tội, nhưng trong lòng Lý Phong vẫn có chút tức giận, phải biết rằng cha đứa bé suýt chút nữa phá hủy Minh ca nhi, hắn có thể cho phép đứa bé này tiến vào thôn Bình Sơn đã là mắt nhắm mắt mở, nhưng hắn không hi vọng khiến cho Minh ca nhi nghĩ rằng hắn quá độc ác.

Lý Phong đi rồi, Trương Tú cũng đến, mang đến tin tức mới nhất trong thôn.

Bởi vì Trương Tú vẫn luôn ở cùng Minh ca nhi, vì vậy chuyện vừa nãy của Hoàng Tứ Cẩu hắn cũng không biết, Đại Sơn cũng không nói cho hắn biết kết quả thẩm vấn, hắn cũng cho rằng Hoàng Tứ Cẩu chỉ là đánh chủ ý đến tiền tài, nhưng cũng đủ khiến hắn tức giận, đối với bọn hắn một nhà bị trục xuất chỉ có thể vỗ tay bảo hay, nhưng vậy người cách vách, người trong thôn mới có thể sống yên ổn hơn.

"Thật không nghĩ tới hai lão Hoàng gia này bình thường giả bộ từ thiện, khi lòng dạ độc ác lại không ai bằng, trẻ con nói vứt liền vứt, đưa đến trong nhà Lý Chính, đại bá sao vừa nhìn thấy đứa bé, thực sự là không nghĩ đến, trên người đều là vết thương, sau khi gọi Hồ lang trung đến ai ở chỗ đó động đến hắn đều bị hắn mắng cho một trận, nói ban đêm vẫn là hắn hạ thủ lưu tình, sớm biết vậy nên để cho Hoàng Tứ Cẩu đau thêm một ít nữa."

"Có nói đứa nhỏ này phải làm sao không?" Trực giác của Đường Xuân Minh cho biết đây không phải là vấn đề dễ giải quyết, nếu như là tiểu tử, nói không chừng còn có nhà muốn thu dưỡng, nhưng là ca nhi, trong thôn có không ít nhà giống như Hoàng gia cùng Triệu gia trọng hán tử khinh ca nhi, trong mắt hầu hết người, nhận về cũng chỉ lãng phí lương thực.

"Đại bá sao cũng đau đầu a, tạm thời trước hết cũng chỉ có thể nuôi ở bên nhà hắn, cũng may nhà bọn họ hiện tại chỉ có hai người, hai tiểu tử không thường trở về." Trương Tú cũng cảm thấy đứa bé kia đáng thương, đi liếc mắt nhìn đều không đành lòng.

"Quên đi, không nói những chuyện phiền lòng với ngươi nữa, " Trương Tú cảm thấy không nên lấy những chuyện này ra khiến Minh ca nhi phiền lòng, nói tới một chuyện khác, "Ngươi không biết đâu, Trương Hoa Lan không biết sao lại bị hán tử nhà hắn đánh, không ít người đến xem, nghe hán tử nhà hắn thì thầm, muốn đuổi Trương Hoa Lan. Được lắm, trước đây bọn họ nháo như thế nào cũng không nghe thấy hán tử nhà hắn nói như vậy, thật không biết Trương Hoa Lan làm chuyện gì chọc hán tử nhà hắn."

Đường Xuân Minh nghe xong cũng không nói gì, lại còn thêm chuyện gì nữa a, đều xảy ra vào hôm nay, thôn Bình Sơn thật là đủ náo nhiệt. Đối với Trương Hoa Lan, hắn không có ấn tượng tốt cũng không có ấn tượng quá xấu, liền nhớ tới lần Trương Tú giúp hắn kia đáp trả lại mấy câu nói của Trương Hoa Lan khiến cho hắn bị đánh một trận, đứng ở trên lập trường của hắn không nên nói gì với chuyện này, chẳng lẽ hắn lại nói Trương Tú không nên nói như vậy,có thể nguyên nhân còn không phải là Trương Hoa Lan lắm mồm đồn đại chuyện của mình.

Cũng không nghĩ đến lần này lại nháo đến mức này, có lẽ Trương Hoa Lan đã làm chuyện gì vô cùng tồi tệ. Nói đồng tình? Hoàn toàn không có, đối với hắn mà nói, cũng đều là người ngoài, hơn nữa Trương Hoa Lan lại đi lại thân thiết với Vương Xuân Hoa, hắn ăn no rửng mỡ mới đồng tình với người như vậy.

Lắc lắc đầu liền đem chuyện này ném ra sau đầu, có quan hệ gì với hắn đâu.

Nhưng là, Đường Xuân Minh nghĩ quá đơn giản, khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, lúc xế chiều Trương Hoa Lan lại mang theo quần áo đến gõ cửa nhà hắn, nhưng mà không đợi được Đường Xuân Minh nhìn

thấy Trương Hoa Lan hắn liền bị Lý Phong giải quyết.

"Ngươi vào bên trong đi, ta đi hỏi xem hắn có chuyện gì, chuyện nhà hắn từ lúc nào lại để ngươi nhúng tay." Lý Phong cũng không nói đến những chuyện ca nhi lòng dạ độc ác này làm với Minh ca nhi trước đó, ai biết được hắn có thể chó cùng rứt giậu làm ra chuyện hại đến Minh ca nhi, Lý Phong kiên quyết đem nguy hiểm ngăn chặn ngay ngoài nhà Minh ca nhi.

Đường Xuân Minh cũng không nghĩ gì, nói, "Ngươi đi đi, ta cũng không về nhà, đi sang sân mới xem một chút." Đêm qua Hồ lang trung đến đây bắt mạch cho hắn còn đặc biệt nhắc nhở hắn, nên hoạt động nhiều chút nếu không lúc sinh sẽ khó khăn, lúc đó thực sự là khiến cho Đường Xuân Minh không biết nên có vẻ mặt gì.

"Cũng được, " kết quả chuẩn đoán bệnh hôm qua lúc ở nhà Lý Chính Hồ lang trung cũng nói cho hắn, nghĩ thầm sau này nhất định phải cùng Minh ca nhi nhiều một chút, "Ta nhìn ngươi qua."

Đường Xuân Minh vung vung tay bày ra bộ dáng con vịt đi đến sân mới, nửa đường còn nghe được giọng nói khàn khàn của Trương Hoa Lan: "Đường Xuân Minh ngươi đi ra cho ta, chúng ta nói chuyện rõ ràng, ta đến cùng là làm gì ngươi …"

Đường Xuân Minh quay đầu lại liếc mắt một cái, âm thanh yếu đi, đến cùng không nghĩ được hắn đã làm chuyện gì mà Trương Hoa Lan hận hắn như vậy, không nghĩ ra liền dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao có Lý Phong, hiện tại lại cảm thấy có người vì mình chống đỡ bên ngoài như vậy thực sự là vô cùng tốt, tuy rằng hắn không sợ phiền phức, nhưng mà phiền phức cũng phải tốn công giải quyết, hắn vẫn thích hợp với chuyện ăn ăn ngủ ngủ lại đêm bạc qua ngày hơn (*Vâng mục tiêu của em nó rất lớn lao, là ước mơ của bao nhiêu người trên thế giới này*)

Đường Xuân Minh đã có thể đoán được, sau này hắn sẽ càng ngày càng sa đọa.

Hết chương 44

45. Chương 45: Đặt Lễ

Lý Phong đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Trương Hoa Lan bị hắn hất xuống dưới đất biểu hiện chật vật, hai mắt tràn ngập lệ khí quét một vòng, trực tiếp khiến cho những người vây xem muốn khuyên hắn hạ thủ lưu tình im lặng không dám nói. Bọn họ đều không rõ ràng tại sao Trương Hoa Lan bị hán tử nhà mình bỏ lại chạy đến nhà Đường Xuân Minh nháo chuyện, nghe lời hắn nói, hán tử nhà hắn muốn bỏ hắn có quan hệ với Đường Xuân Minh? Mọi người cũng không quá tin tưởng, dù sao hiện tại Đường Xuân Minh thực sự là ít đi lại ở trong thôn, hiện tại lại có kẻ ác Lý Phong canh cửa, Đường Xuân Minh làm gì còn cơ hội nhìn thấy hán tử nhà Trương Hoa Lan.

Đường Xuân Minh lại càng không phải ca nhi như mấy người miệng tiện vẫn truyền nhau kia, hành động chạy tới của Trương Hoa Lan có chút không hiểu ra sao.

Nhưng thấy Lý Phong vừa ra liền nắm lấy cổ Trương Hoa Lan ném hắn sang một bên, có mấy người lại cảm thấy Lý Phong làm có chút quá mức, dù sao cũng là hán tử, hành động thô lỗ với ca nhi như vậy, còn làm khó cho Minh ca nhi.

Trương Tú nghe được động tĩnh trong lòng cũng kỳ quái, nhưng nhìn thấy sắc mặt Đại Sơn cũng không thích hợp lắm, thật sự muốn biết chuyện gì, nhưng thấy bây giờ không phải là thời gian thích hợp, mặc kệ là vì cái gì Trương Tú cũng không thể để cho Trương Hoa Lan quấy rầy Minh ca nhi, nói với Trương Hoa Lan có chút điên cuồng, "Minh ca nhi trêu chọc ngươi kiểu gì? Hắn ở bên ngoài bàn tán chuyện của ngươi? Hay là hắn nói xấu ngươi trước mặt hán tử nhà ngươi? Bản thân Minh ca nhi còn không ngừng bận chuyện nhà mình, từ xưa đến nay đều không phải là ngươi chọc người khác, ngươi đừng tưởng rằng Minh ca nhi nhìn dễ nói chuyện dễ bị ức hiếp liền chạy tới cắn bừa, vào lúc này nên hỏi hán tử nhà ngươi mới đúng!"

Trương Hoa Lan oán hận, chính cái miệng này của Trương Tú đem chuyện hắn lén lút gặp Hoàng Tứ Cẩu nói ra bên ngoài hắn mới bị hán tử đánh cho một trận, hắn mới nghĩ đến chuyện triệt để cắt đứt với Hoàng Tứ Cẩu, nếu không có Trương Tú sao hắn lại rơi xuống mức độ này? "Đều là ngươi, đều là ngươi ngươi cùng Đường Xuân Minh. các ngươi phát điên—— "

Lời còn chưa mắng xong, một bóng đen bao phủ trước mắt, lại là hán tử hung ác Lý Phong này, Trương Hoa Lan vừa mới bị bóp cổ lần đầu tiên trong đời sợ hãi như vậy, vào lúc này càng ngày càng sợ, khàn giọng kêu thành tiếng "A —— "

"Nếu như lại để cho ta nghe được ngươi nói xấu Minh ca nhi..." Trương Hoa Lan đột nhiên có cảm giác toàn thân như rơi vào kẽ băng run rẩy liên tục, ngay cả hàm răng cũng không ngừng va vào nhau, tiếng thét chói tai cũng bị kẹt trong yết hầu, "Những chuyện ngươi làm kia đảm bảo đều truyền khắp thôn, khi đó sẽ không phải chỉ bị bỏ."

Trước việc này, Trương Hoa Lan căn bản không nghĩ đến Hoàng Tứ Cẩu sẽ khai hắn ra, đem hắn khai ra hoàn toàn không có chỗ tốt nào với Hoàng Tứ Cẩu, bởi vì chuyện xấu đều là Hoàng Tứ Cẩu đi làm, hơn nữa cũng không nghĩ tới Hoàng Tứ Cẩu còn chưa chạm vào ngươi liền bị tóm, một ca nhi nông thôn cùng một hán tử sao có thể hiểu được tính cảnh giác của ngựa quý đã từng trải qua chiến tranh, Hoàng Tứ Cẩu đúng là mang theo đồ để đối phó với chó, nhưng mà một chút công dụng cũng không có. Sở dĩ Hoàng Tứ Cẩu lại đem mọi chuyện kể từ đầu đến cuối, chính là thủ đoạn của Lý Phong cùng Hồ lang trung trong quá trình nối xương không giống như bình thường, Hoàng Tứ Cẩu không chịu được chỉ muốn nhanh chóng nói ra để kết thúc thống khổ.

Nếu như không phải đụng đến Lý Phong, nếu như không phải đụng đến Đường Xuân Minh nội tâm là hán tử nhưng bề ngoài lại là ca nhi không bị ảnh hưởng gò bó bởi thế tục quái thai, có thể mưu tính của hai người thực sự đã thành công, ca nhi chịu nhục hoặc là phản kháng đến cũng có lẽ sẽ dẫn đến một xác hai mạng, hoặc là cúi đầu trước hán tử đê tiện như Hoàng Tứ Cẩu, mặc kệ là tình huống nào cũng sẽ đều là bi kịch.

Cũng bởi vì vậy, Lý Phong chỉ cần nghĩ đến chuyện chỉ có một mình Hoàng Tứ Cẩu bị phạt mà ca nhi ác độc ra chủ ý đứng đằng sau lưng kia vẫn còn ở lại thôn Bình Sơn, dù thế nào hắn cũng sẽ không đáp ứng, Lý Chính cũng cảm thấy ca nhi như vậy quá mức độc ác, ở lại thôn Bình Sơn cũng sẽ không phải là việc tốt, vì vậy mới cùng Lý Phong nói với hán tử nhà hắn trong mắt không chịu được một hạt cát nào, nếu như biết được ca nhi nhà hắn đã làm những chuyện gì chắc chắn sẽ không bao giờ giữ hắn lại, vì vậy Lý Phong mới đồng ý để chuyện cho Lý Chính giải quyết.

"Lăn ——" sát khí hướng về phía một mình Trương Hoa Lan, Lý Phong đã liều mạng khống chế sát ý trong lòng của mình.

Người ngoài nhìn vào, thấy Lý Phong giờ khắc này thực sự là hung thần ác sát, vết tích trên mặt cũng giống như nhuốm máu mà càng trở nên dữ tợn hơn, Đại Sơn đứng cạnh Lý Phong hai chân không khỏi có chút nhũn ra, những người khác thấy như vậy đều tự nói với bản thân mình, sau này không nên trêu chọc tên sát thần này, ngay cả Trương Hoa Lan cũng chính là tự mình tìm đường chết thôi.

Trương Hoa Lan co người lại không ngừng run rẩy, lúc này lại có một người chạy từ bên ngoài vào, đó chính là hán tử nhà Trương Hoa Lan nghe được hắn chạy đến trước cửa nhà Đường Xuân Minh náo động liền nhanh chóng chạy tới, bên Lý Chính không nói với bên ngoài, hán tử kia cho rằng Lý Chính là nể mặt hắn, căm hận Trương Hoa Lan không chỉ không biết liêm sỉ còn lòng dạ độc ác, hiện tại lại càng không cần mặt mũi chạy đến Đường gia nháo chuyện, thật sự là không nghĩ đến người vẫn luôn nằm cạnh hắn từ xưa đến nay lại là một con rắn độc.

"Lý Phong đại ca, xin lỗi, tiện nhân kia gây phiền phức cho ngươi, ta liền đem hắn đuổi về nhà mẹ của hắn ngay, người như vậy chắc chắn ta sẽ không mềm lòng mà để lại." Sợ Lý Phong sẽ trách tội lên người hắn, hán tử kia vội vàng xin lỗi Lý Phong. Ban đầu hắn đối với chuyện có thể lấy được một ca nhi xinh đẹp như vậy cảm thấy rất tự đắc, dù cho ca nhi này có chút tật xấu không tốt, nhưng cũng đành mắt nhắm mắt mở, chỉ cần chịu cùng mình sinh sống là được, ngay cả những lời đồn đại trước kia, chỉ cần ca nhi không cùng Hoàng Tứ Cẩu cấu kết làm chuyện bậy, hắn cũng có thể khoan dung. Nhưng mà hiện tại tốt rồi, nghe được Lý Chính nói ho hắn biết tiện nhân kia đã làm những gì, không chỉ qua lại cùng Hoàng Tứ Cẩu còn lại nghĩ

ra được chủ ý độc ác như vậy, chính hắn cũng là ca nhi, chẳng lẽ không biết ca nhi nhà ai đi theo người như Hoàng Tứ Cẩu đều sẽ không thể sống dễ chịu được sao, lại tận lực đem người đẩy vào hố lửa.

Hắn cũng biết ca nhi này bình thường rất thích nghe những người khác nói lời hay về hắn, cũng không nghĩ đến mức độ như vậy, ngay cả người ta trải qua những ngày tháng tốt lành cũng bị hắn ghi hận trong lòng, những cái nhỏ hắn có thể cho qua, nhưng tâm tư độc ác tuyệt đối không dược, vì vậy lần này nhất định phải bỏ hắn.

"Chính là nể tình đều là người trong thôn lại có con cái nên mới không làm chuyện gì quá mức, " Đại Sơn bước lên một bước nói với hán tử kia, "Chỉ cần sau này người này đừng xuất hiện trước mặt Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi đánh chủ ý xấu là được, Phong tiểu tử cũng sẽ không làm khó người không có liên quan."

"Được, được, ta đưa tiện nhân này đi, chắc chắn sẽ không để hắn tiếp tục làm mất mặt thôn Bình Sơn chúng ta. Lý Phong đại ca, Đại Sơn ca, xin lỗi, ta sẽ đưa hắn đi." Hắn ôm quyền hướng về phía Lý Phong cùng Đại Sơn sau đó xoay người mang theo Trương Hoa Lan vẫn run rẩy không ngừng đi, chuẩn bị gọi xe bò trực tiếp mang người này đi, lúc này mọi người cũng không chú ý tới trạng thái không quá bình thường của Trương Hoa Lan.

Mọi người tản đi, Đại Sơn đánh bạo vỗ vỗ vai Phong tiểu tử khuyên nhủ: "Đừng quá để vào trong lòng, vẫn là Minh ca nhi quan trọng hơn, đừng làm cho hắn quá lo lắng."

Lý Phong lau mặt, lúc ngẩng đầu lên vẻ hung ác trên mặt đã mất, miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng: "Ta biết, việc này cũng đừng nói cho Minh ca nhi, chờ đến khi chọn được ngày tốt nhất định phải qua đây ăn cơm."

"Đó là chuyện tốt, chúng ta nhất định phải đến, chúc mừng chúc mừng." Lúc này Đại Sơn mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, đúng là sớm ngày định ra thì tốt hơn, đỡ phải lại xuất hiện người dám đánh chủ ý như Hoàng Tứ Cẩu.

Lý Phong xoay người vào sân, lúc này Trương Tú mới nói thầm với hán tử nhà mình, "Đến cùng là chuyện thế nào? Nhìn dáng vẻ hận không thể ăn thịt người của Trương Hoa Lan trước đó, chẳng lẽ chuyện của Hoàng Tứ Cẩu có phần của Trương Hoa Lan?"

Đại Sơn nhìn ánh mắt nhất định phải biết rõ chân tướng của Trương Tú, chỉ đành nói, "Chúng ta trở về rồi nói, Phong tiểu tử cũng không muốn khiến cho người khác biết khiến cho Minh ca nhi bị dèm pha mới không nói đến."

"Vậy thì quên đi," Trương Tú cũng chỉ đành vậy, biết được việc này có phần của Trương Hoa Lan, nói không chừng chính là người khuyến khích nghĩ kế, nếu đoán được cũng không cần biết cụ thể, "Nếu như Phong tiểu tử không muốn nói ngươi cũng đừng nói cho ta, dù sao tên tiện nhân Trương Hoa Lan cũng chịu kết cục xấu, thật sự là nghĩ rằng mình làm chuyện xấu người khác sẽ không biết sao, đúng là đang sống yên ổn không muốn lại muốn gây chuyện dằn vặt cơ." Đỡ cho hắn biết rồi lại không nhịn được chạy đến chỗ Minh ca nhi khoe, hắn là người không để được cái gì trong lòng.

Hai người vừa nói vừa đi về nhà, Đại Sơn rất hài lòng, ca nhi nhà mình tuy rằng cũng mạnh mẽ chút, nhưng chắc chắn sẽ không phải là người lòng dạ độc ác, nếu như đổi thành ca nhi như vậy, trong lòng Đại Sơn cũng không khỏi run lên, chính hắn cũng phải bỏ ca nhi như vậy, một chút cũng không đồng tình với kết cục của Trương Hoa Lan.

Còn người trong thôn, cũng từ chuyện xảy ra ở cửa này mà đoán được rất nhiều chuyện, chuyện Hoàng Tứ Cẩu nửa đêm ăn trộm nhất định không thoát khỏi quan hệ với Trương Hoa Lan, mọi người đều nói không được, đã gả cho hán tử hiện tại lại còn cấu kết cùng Hoàng Tứ Cẩu làm chuyện xằng bậy, vậy mà trước đây hắn còn nói Đường Xuân Minh quyến rũ dã hán tử.

Có người lại càng chắc chắn chuyện trước đây nhìn thấy Trương Hoa Lan cùng Hoàng Tứ Cẩu gặp nhau, bình thường ca nhi cùng hán tử nhà khác gặp nhau ở bên ngoài cũng bình thường, ca nhi vừa không có quy củ không được bước ra khỏi cửa, vừa phải ra ngoài làm việc, nhưng mà vào lúc này mọi người lại cảm thấy không đúng, càng cảm thấy Trương Hoa Lan này thực sự là tiện ạ, tuy rằng hán tử nhà hắn không cao hứng sẽ đánh người, nhưng bình thường đối với Trương Hoa Lan rất tốt, bằng không sau khi hắn gả vào mấy năm

qua, hán tử nhà hắn không thoải mái nhưng cũng không nói cái gì, vẫn như trước nuôi hắn ăn uống, bằng không hắn làm sao có nhiều thời gian nói chuyện phiếm của những nhà khác trong thôn như vậy.

Thực sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc!

Người trong thôn đối với chuyện Hoàng Tứ Cẩu bị trục xuất cùng Trương Hoa Lan bị bỏ bàn tán không ngớt, còn có người không chút đồng cảm nào muốn giẫm thêm một cước, nhưng đối với tiểu ca nhi bị nhà Hoàng Tứ Cẩu ném cũng có rất nhiều người đồng tình, thường xuyên có nhà đem chút quần áo cũ đứa nhỏ nhà mình không dùng đưa đến chỗ nhà Lý Chính, có lúc lại mang một chút trứng gà vốn muốn bán lấy tiền qua, hoặc là tiết kiệm chút lương thực phụ của nhà mình.

Đối với chuyện như vậy Đường Xuân Minh cũng không có ngoài ý muốn, người trong thôn tuy rằng có lúc không biết một câu chuyện phiếm một lời đồn có thể bức chết người nhưng phần lớn thời gian đều rất thuần phác. Đời trước sau khi mẹ hắn qua đời, cha hắn mới đầu không có tâm tư quan tâm hắn, hắn cũng thường xuyên ăn cơm ở nhiều nhà trong thôn, có nhà vừa nói chuyện phiếm về gia đình hắn quay đi lại nhét hoa quả vào tay hắn, dù sao phần lớn mọi người đều không có ý muốn hại người.

Vì vậy hiện tại tuy rằng không thể nhận nuôi đứa bé này, nhưng thấy nó đáng thương gặp phải gia đình chán ghét như Hoàng gia, quan tâm một ít cũng không phải là chuyện khó, ngoại trừ có người đặc biệt mưu mô cố ý lôi chuyện của Hoàng gia cùng Hoàng Tứ Cẩu ra bàn tán, nói cái gì mà cha như thế nào thì con cũng như vậy, cẩn thận lại dưỡng ra bạch nhãn lang (*Kẻ vô ơn bạc nghĩa*), nhưng mà lời như vậy cũng không được lòng người.

Đường Xuân Minh thu dọn một ít quần áo A Lâm không mặc được nữa, đứa bé kia tuổi lớn hơn A Lâm một chút, nhưng mà mấy năm nay A Lâm được nuôi dưỡng càng ngày càng lớn, quần áo trước kia còn chưa mặc được bao lâu liền trở nên chật, Đường Xuân Minh liền trực tiếp lấy ra tặng người, nhưng mà bị Trương Tú nhìn thấy liền bỏ bớt một phần, nói hắn không biết cách sống, đứa bé trong bụng này rất nhanh liền ra đời, chẳng lẽ không cần chuẩn bị quần áo? Dù cho có tiền nhưng cũng không thể lãng phí như vậy, cũng chưa mặc được mấy lần a.

"Thấy ngươi đều không động đến kim chỉ được mấy lần, quần áo trẻ con đã chuẩn bị kĩ chưa? Nếu như không kịp mấy người chúng ta liền giúp ngươi đi. Còn có a, ngươi cùng Phong tiểu tử đã chọn được ngày rồi, dù thế nào cũng nên giúp hắn làm mấy bộ quần áo, đừng chỉ lo đến chuyện trồng rau cùng kiếm tiền."

"Không phải trên trấn có sẵn tiệm may sao, hơn nữa tốn chút tiền liền có người trong thôn giúp làm." Đường Xuân Minh rất không có tự giác sờ sờ mũi nói, bảo hắn giặt chăn gì gì đó, hắn nhịn, dù sao cũng cần ngủ, hơn nữa chăn cũng bị hắn dần vặt thành cái túi chữ nhật, đỡ phải mỗi lần giặt đều phải tháo mệt, rất tiện lợi.

"Ai ai, ngươi là ca nhi sao có thể như vậy được, người khác làm cùng chính mình làm sao giống nhau được? Chính bản thân Phong tiểu tử mặc lên cũng vui vẻ trong lòng a, nhanh nhanh, chờ ta làm xong việc liền qua đây nhìn ngươi, xem ngươi còn dám làm biếng nữa hay không!" Trương Tú làm bộ dạng hung ác trừng Đường Xuân Minh một chút, xoay người liền mang theo một đống đồ ra nhà Đường Xuân Minh, còn có mấy cân bột mì cùng một chút đồ ăn vặt của bọn A Lâm.

Nhà Lý Chính hai ngày nay người đến không ngừng, nhìn thấy Trương Tú mang đồ đến cũng biết được là Đường Xuân Minh đưa tới, đều phải khen ngợi Đường Xuân Minh, phải biết rằng nhà đứa nhỏ này có cừu oán với Đường Xuân Minh, nhưng mà người ta lại một chút cũng không tính toán lại còn mang đồ tốt đến, còn nói Đường Xuân Minh bị tiền làm mờ mắt rồi, thật sự là khiến người ta không biết nói gì.

"Đứa bé này cuối cùng là làm thế nào đây?" Trương Tú nói chuyện với Trầm phu lang, "Chẳng nhẽ vẫn cứ nuôi như vậy? Người trong thôn không ai nuôi sao? Hoặc là làng khác cũng được?" Vẫn cứ nuôi như vậy cũng không phải là cách hay.

Đứa nhỏ uống thuốc xong liền ngủ, Hồ lang trung nói ngủ nhiều cũng tốt, bằng không cũng không tốt cho thân thể đang trưởng thành, Trầm phu lang thực sự là không đành lòng ném một bên mặc kệ, "Ta còn biết làm thế nào, nếu như thật sự không quan tâm đứa nhỏ này Hồ lang trung cũng nói sẽ không sống được lâu," Hai ngày nay tiền thuốc cũng không ít, "Chỉ sợ trong thôn này không có nhà nào muốn, chờ đến khi thân

thể đứa nhỏ này tốt hơn một chút liền từ từ tìm kiếm nhà chăm sóc đi." Dù sao phải chọn một nhà không bạc đãi trẻ con mới có thể yên tâm giao cho.

Hiện tại ai nhìn thấy đứa bé này cũng nói đều là nghiệp chướng của Hoàng gia, trước kia cảm thấy Lý Chính làm có chút nhẫn tâm nhưng sau Hoàng gia ném con mình đi liền không ai nói như vậy nữa, nói nhẫn tâm thì không ai có thể nhẫn tâm bằng hai lão Hoàng gia.

"Ai, cũng may trong thôn vẫn còn nhiều nhà tốt, bằng không ai lại đi quan tâm đến đứa nhỏ không phải con mình." Trương Tú thở dài nói, đứa bé này nếu như gặp phải nhà tốt, bị hai lão Hoàng gia ném đi trái lại là việc tốt.

"Khỏi nói ta, bên phía Minh ca nhi vẫn tốt chứ? Hai ngày nay bận đến mức không có thời gian đến xem hắn, cũng không biết chuyện đêm hôm ấy có ảnh hưởng đến hắn hay không, chỉ nghe Hồ lang trung nói không có chuyện gì lớn cũng không yên lòng." Trầm phu lang vỗ tay Trương Tú nói sang chuyện khác.

"Hắn a, ngươi hiện tại còn chưa biết," Trương Tú buồn cười nói, "Ăn ngon ngủ ngon căn bản không để trong lòng, chuyện bên ngoài đều có Phong tiểu tử giúp hắn chống đỡ, hiện tại người càng ngày càng rảnh, lúc nãy đi qua ta còn mắng hắn một trận."

Trầm phu lang ngạc nhiên, Trương Tú nói Minh ca nhi cái gì vậy, Trương Tú vừa nói mọi chuyện xong, Trầm phu lang cũng không nhịn được muốn cười, đều nói trước kia Minh ca nhi ở Triệu gia ăn khổ quá nhiều rồi, hiện tại đã đến thời điểm hưởng phúc.

Không ngừng có người mang đồ đến nhà Trương Tú, đồ tuy không nhiều, nhưng đến cùng đều là tâm ý, bên phía Đường Xuân Minh, cũng có người muốn tặng đồ, vừa để an ủi hắn chịu nhiều sức ép, vừa muốn tạo quan hệ với hắn, hi vọng Minh ca nhi không tính toán chuyện trước kia, sau này mới có thể đến cửa mua được mầm rau, vẫn còn hi vọng dựa vào Minh ca nhi để kiếm tiền a.

Nhưng, có Lý Phong mang danh kẻ ác kia, ai muốn nhìn thấy Minh ca nhi đều phải trước tiên qua được cửa ải Lý Phong, những người kia đều sợ hãi trong lòng, nhưng mà không thấy được Minh ca nhi, những người khác cũng vậy, do vậy liền xuất hiện một hiện tượng kì quái, những nhà có quan hệ tốt với Minh ca nhi đều được người đến cửa tặng đồ, Trương Tú là nhiều nhất, bên phía Vương Mạc cũng có người tới cửa, ngay cả nhà của Triệu lục thúc cũng có người đến, Triệu lục thúc nghe xong ý đồ của những người đến cửa kia liền dở khóc dở cười, Phong tiểu tử đối với những nhà không có ác ý vẫn rất dễ nói chuyện, không thấy mấy đứa nhỏ đều không sợ hắn sao? Đương nhiên ngoại trừ khi không hoàn thành bài tập.

Người lớn tuổi nhìn cũng rõ ràng hơn, Triệu lục thúc liền mang đồ đưa đến nhà Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh cũng không tiện lại đẩy ra bên ngoài, nếu như hắn thật sự làm vậy những nhà kia sẽ suy nghĩ nhiều, nghĩ Đường Xuân Minh còn tình toán chuyện trước kia sau này sẽ không chịu bán mầm rau cho bọn họ, chỉ có thể nhận lấy an ủi trái tim bọn họ.

Còn thú vị chính là, có người thực sự nghĩ cho Đường Xuân Minh, nói hán tử Lý Phong này quá hung dữ, đừng nói là những ca nhi khác sẽ sợ, chính một ít hán tử hiện tại cũng không dám trêu chọc Lý Phong, hán tử hung hán như vậy sẽ yêu thương ca nhi sao? Tình hình của Trương Hoa Lan vẫn còn đó, chỉ sợ sau này Lý Phong có cái gì không vừa ý lền về nhà đánh Minh ca nhi.

Bọn họ đều là thật lòng suy nghĩ cho Đường Xuân Minh, nhưng mà những lời này chuyển vào trong tai Đường Xuân Minh lại khiến cho hắn không biết nên nói cái gì mới phải, người truyền lời cũng muốn cười mà không dám cười, bọn họ biết rõ nội tình, sau này thế nào thì không biết, nhưng mà trước mắt Lý Phong ngay cả một đầu ngón tay của Minh ca nhi cũng không nỡ động, nếu nói sau này Lý Phong sẽ giống những hán tử nhà đánh ca nhi, bọn họ thực sự không thể tin được.

Đường Xuân Minh dở khóc dở cười, hiện tại những người này cũng bắt đầu quan tâm đến vấn đề bạo lực gia đình nhà hắn, được rồi, hắn cũng không tán thành bạo lực gia đình, nhưng mà, hắn tự nhận mình là ca nhi nhưng nội tâm lại là hán tử, đánh? Hắn còn không thèm phụng bồi a, nhanh chóng đuổi người ra khỏi cửa là được. Điều này cũng bởi vì giá trị vũ lực của Lý Phong rất cao hắn tự nhận mình không thể đánh lại được, nhưng mà bạc đều nắm ở trong tay hắn hắn còn sợ sao.

&&&

Tâm tình Lý Phong vô cùng tốt, không bị chuyện của Hoàng Tứ Cẩu ảnh hưởng nhiều, Minh ca nhi đã đưa canh thiếp cho hắn để hắn đưa đến chỗ môi ma xem bát tự, kết quả đương nhiên là như ý hắn, có bạc đưa lên môi ma liền đưa ra một đống lời hay, Lý Phong mặt ngoài không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại hồi hộp không thôi, để môi ma chọn ngày tốt mời mọi người ăn cơm, để chuyện này chính thức quyết định.

Còn năm ngày, Lý Phong cũng giấu giếm bên ngoài, trao đổi canh thiếp kỳ thực cũng được coi là quyết định rồi, những ngươi muốn khuyên Minh ca nhi liền ngậm miệng lại, dù sao cũng thật sự hi vọng Đường Xuân Minh có thể sống tốt qua ngày, nhà hắn mới có thể sống tốt được.

Thông báo cho những người quen biết xong, bao gồm cả bên thôn Trấn Sơn, Lý Phong bắt đầu thu xếp mọi chuyện, mặc dù nói chỉ mời những người này một bữa cơm đơn giản không làm lớn, nhưng mà Lý Phong lại coi là chuyện lớn mà chuẩn bị, thỉnh thoảng lại kéo về một xe đồ từ trên trấn về, những người tình cờ gặp hắn cũng có thể mạnh dạn mà nói một tiếng chúc mừng, lúc này tâm tình của Lý Phong vô cùng vui liền đáp lại một câu.

Bên phía Lý gia vẫn không có động tĩnh gì, ngoài trừ nhà Lý Hạ Căn không cam lòng, những người khác đều không nhúng tay can thiệp, hiện tại làm gì còn ai dám quản kẻ ác Lý Phong?

Chưa đến ngày, người trong nha môn trên trấn lại có người tiến đến, Lý Chính tự mình đi nghênh đón người. Người trong thôn không hỏi tò mò, lúc này người trong thôn đến làm cái gì, kết quả vừa hỏi, trong thôn lại nổ tung, hoàn toàn che lấp chuyện Hoàng gia cùng Trương Hoa Lan gây ra.

Kẻ ác Lý Phong muốn mua núi! Còn mua cả một tòa núi hoang!

Tốn mấy trăm lượng bạc để mua một tòa núi hoang lại còn để dưới danh nghĩa Minh ca nhi!

Ai nói kẻ ác Lý Phong sẽ không yêu thương Minh ca nhi? Không yêu thương ca nhi lại tốm mấy trăm lượng bạc vứt vào trong nước? Trước khi nhìn thấy lợi ích thực sự, hầu hết mọi người đều cho rằng Lý Phong là vì lấy lòng Minh ca nhi mà ném bạc vào trong nước, khiến cho bọn họn nghe xong đều cảm thấy đau lòng.

Còn có nhà càng đau lòng đến nỗi nhỏ máu.

"Hắn thực sự bỏ ra mấy trăm lượng bạc mua một đỉnh núi vô dụng?" Nhà Lý Hạ Căn hỏi lại người nói tin tức cho hắn, con ngươi như lồi ra, nhìn chằm chằm vào không trung, giống như trước mắt là kẻ thù của hắn vậy.

"Đương nhiên, người trong nhà môn cũng đã đến đưa khế đất, ai cũng không thể nói bừa được, chà chà, thật sự là không nghĩ đến a, cháu trai nhà ngươi lại có tiền như vậy, mấy trăm lượng bạc ròng, có thể mua được bao nhiêu mẫu a, cũng có thể làm tài chủ, nếu như lúc Phong tiểu tử trở về hai người các ngươi có thể đối xử với hắn tốt một chú, không chừng, số bạc này liền có thể rơi vào tay các ngươi, nhà Lý Hạ Căn, ngươi nói có đúng không?"

Người này cũng xấu, cố ý đâm vào lòng nhà Lý Hạ Căn, nhà Lý Hạ Căn càng không thoải mái hắn càng cao hứng, nhà Lý Hạ Căn này bình thường đều dựa vào Lý gia mà ức hiếp những nhà khác, mở mồm là nói Lý gia làm sao, Lý Chính cũng là thân thích của hắn, trong thôn này là do Lý gia hắn định đoạt, đương nhiên là có người không vừa mắt, hiện tại cũng coi như xả được một cục tức, Phog tiểu tử tình nguyện ném bạc vào nước cũng không muốn đưa cho đại bá của mình, thực sự là khiến lòng người vui sướng mà.

Nhà Lý Hạ Căn hít một hơi liền ngã xuống, trong lòng đau đến mức kêu lên, chờ đến khi đương gia hắn về hai người liền nháo một trận, chỉ trích nhau lúc trước không nên làm như vậy, lại không nghĩ rằng nếu như lúc trước có một người không đồng ý tại sao Lý Phong lại bị đưa đi, sau khi trở về bị đối xử như thế nào.

Vì danh tiếng hung ác của Lý Phong mà Lý gia đối với chuyện của hắn mắt nhắm mắt mở giờ cũng ngồi không yên, trước đó nhà Lý Hạ Căn khuyến khích nhúng tay vào, nhưng mà nhìn thấy thủ đoạn của Lý Phong liền không dám, nhưng không giúp đỡ trưởng bối nào, tiểu bối này làm chuyện thực sự là kỳ cục.

Chính bọn hắn lại không ra mặt tìm Lý Phong mà lại chạy đến bên phía Lý Chính, cũng bởi vì nhìn thấy Lý Chính cùng Lý Phong cười nói không chút e ngại kẻ ác này. Lý Chính đối với những người đến mang theo ý đồ này thật sự là không biết nên khóc hay nên cười, nói, "Bạc này vẫn là Phong tiểu tử dùng tính mạng đến đánh đổi, ta mới không làm cái chuyện của kẻ ác khiến cho người khác chán ghét này." Từng người từng người đều bị nói đến không có mặt mũi ở lại.

Giờ khắc này, Đường Xuân Minh nhìn khế đất trên tay cười đến vui vẻ, mấy trăm mẫu này đều là của hắn rồi, người nơi này sao có thể hiểu được tâm tình kích động của hắn chứ, nghĩ đến tình cảnh trên Trái Đất, đất đều là sở hữu của nhà nước, tư nhân chỉ có thể nhận thầu bao nhiêu năm, nhưng mà ở đây, thực sự chính là tài sản riêng của mình, nhất thời hắn có cảm giác mình chính là đại tài chủ a.

"Ngươi cầm cẩn thận, sau này nếu mua thêm đất gì đó đều dưới danh nghĩa của ngươi." Lý Phong nhìn thấy nụ cười hả hê vui sướng xuất phát từ chính nội tâm kia của Minh ca nhi, lời này không chút suy nghĩ liền nói ra, nhưng mà sau đó cũng không hối hận, trái lại là chuyện đương nhiên, Minh ca nhi đương nhiên là chủ nhà rồi.

"Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cất thật kỹ những cái này." Đường Xuân Minh hả hê nói, hắn cũng không phải là lấy không đồ của Minh ca nhi, những cái này tiến vào tay của hắn nhất định sẽ sản sinh ra càng nhiều tiền hơn, bằng không hắn thực sự là không còn mặt mũi nào nữa.

"Được, ta chờ." Trong mắt Lý Phong mang theo ý cười, làm gì có bộ dáng của kẻ ác, "Hai ngày sau có lẽ Dư Mộ sẽ đến, nhưng mà không cần lo đến hắn, đến lúc đó vẫn sẽ ở bên phía của ta đi." Chọn ngày tốt hắn cũng đã cho người đưa tin qua bên kia, Dư Mộ nhận được tin tức nhất định sẽ đến, đến lúc đó chuyện của hắn vừa hay có thể để Dư Mộ đi làm, đối với Hoàng gia không phải chỉ đuổi ra khỏi thôn Bình Sơn là có thể thỏa mãn được hắn.

"Biết rồi." Đường Xuân Minh thuận theo trả lời một câu, trong lòng lại chỉ tập trung nghĩ đến chuyện hắn được làm đại tài chủ, mà thái độ của này khiến cho Lý Phong nhìn càng vui vẻ hơn, rốt cuộc không còn bộ dáng nhắc đến Dư Mộ liền hai mắt tỏa sáng nữa.

&&&

Dư Mộ nhận được tin liền nhanh chóng hướng về phía thôn Bình Sơn bỗng nhiên hắt xì một cái to, người đi cùng liền cười to, Dư thiên tổng có lẽ sinh bệnh? Rượu này có nên đi uống hay không?

Dư Mộ lập tức thẳng người lại, lớn giọng nói, "Phí lời, rượu của lão đại chẳng lẽ lại không uống? Lại nói, bao lâu rồi không được ăn thức ăn của Minh ca nhi a, ha ha, lần này nhất định phải ăn đủ."

"Dư đại ca, Minh ca nhi trong miệng ngươi là ai a? Lại có thể câu được tâm của lão đại đi? Lão đại chính là... ca nhi nhìn cũng không thuận mắt a." Những người khác vô cùng hiếu kì trong lòng, hận không thể mọc cánh bay đến thôn Bình Sơn, nhìn xem ca sao tương lai đến cùng là nhân vật như thế nào a.

"Ha ha, đến lúc đó các ngươi nhìn liền biết được, nhưng mà ta nói trước, đến lúc đó các ngươi dọa sợ Minh ca nhi bị lão đại tìm đến tính sổ cũng đừng liên lụy đến trên ngươi ta, giá!" Trên quan đạo, một đội người ngựa nhanh chóng chạy qua.

&&&

Ngày hôm đó, trời bên ngoài cũng rất tốt, bên trong bên ngoài Đường gia đều tràn đầy không khí vui mừng.

Lâm tiểu ca nhi chạy ra chạy vào, chiêu đãi những khách mời nhỏ của nó. A mẫu đã nói rồi, A Lâm là chủ nhân, phải để cho những người bạn nhỏ chơi thật vui vẻ mới là chủ nhân tốt. Mấy tháng trôi qua, trên người nó đã không còn vẻ khiếp nhược như lúc trước, nụ cười thật to trên giương mặt khiến người khác nhìn cũng cảm thấy chói mắt.

"A Lâm, ma ma cùng cữu cữu ngươi đến, Phong thúc thúc cũng về rồi." Nhị Mao chạy từ bên ngoài vào la lớn.

A Lâm lập tức trượt khỏi băng ghế, cũng không kịp chào người bạn nhỏ của mình, chạy nhanh ra ngoài, bọn nhỏ cùng thôn nhìn theo nó mà không ngừng hâm mộ, cũng chạy ra ngoài, trên tay mỗi đứa đều cầm theo ít đồ ăn vặt, cũng là A Lâm cho bọn nó, không phải của bọn nó mang đến.

Tiểu ngốc lảo đảo chạy theo sau, còn có Tiểu Hoa cùng Tiểu Hắc lại ở lại trong sân mới, dù sao bây giờ Tiểu Hoa nhìn hung hãn hơn rất nhiều, hôm nay có nhiều người nên cũng không tiện cho chúng đi ra.

Xe ngựa dừng trước cửa, Đường Xuân Vanh đặc biệt xin nghỉ học mặt đầy ý mừng đỡ a mẫu mình xuống dưới xe, Vương Anh cũng hiếm khi không nghiêm mặt, thay quần áo mới, người khác nhìn cũng thấy vui vẻ.

Đương nhiên cũng có người đi gọi Đường Xuân Minh, mẹ kế đến đây, hắn là con riêng đương nhiên cũng nên đi ra ngoài nghênh đón, Đường Xuân Minh ưỡn bụng lớn đi tới cửa trước hết là hướng về phía Lý Phong cười cười, sau đó mới chuyển sang mẹ kế cũng đệ đệ, "A mẫu, A Vanh, đến rồi nhanh vào đi."

Vương Anh phủi quần áo một cái, ngẩng đầu nhìn về phía con riêng, xem ra thực sự là hoàn toàn biến đổi, còn có thể vững vàng chộp được hán tử lợi hại như vậy, Vương Anh đều cảm thấy mình nên bội phục con riêng này, mấy trăm lượng mua một tòa núi hoang, chuyện này toàn thôn Trấn Sơn đều biết, tuy rằng người bên ngoài không nói gì, nhưng hắn cũng hi vọng con riêng này có thể làm ra được chuyện khác thường.

Nếu như con riêng của hắn có thể thật sự tiếp tục ngày càng tốt hơn, dưới cái nhìn của hắn không phải là chuyện xấu, con riêng hiện tại có ý định khôi phục quan hệ với hắn, sau này nhất định sẽ không thể không giúp đỡ con hắn, hắn cũng chỉ có một đứa con trai, vì vậy mới đồng ý đến cửa nhà con riêng trước kia hắn không ưa để cho hắn mặt mũi.

"Ngươi cũng cẩn thận một chút, bụng lớn thế này không tiện đi ra ngoài, đừng để ý đến chúng ta." Có vài người ở đó, mấy lời này của Vương Anh cũng coi như là mềm mại, làm gì nhìn ra được tình cảnh không quan hệ gì đến nhau lúc trước.

Đường Xuân Minh cũng đoán được tâm tư của mẹ kế, mừng rỡ cười, nói, "A mẫu hiếm khi đến một chuyến, hơn nữa ta còn chưa đến thời điểm không đi được, A Lâm, nhanh, chào hỏi ngoại ma ma cùng cữu cữu đi."

"Ngoại ma ma, cậu." Thanh âm ngọt ngào của A Lâm vang lên.

Phía sau, Lý Phong cùng Đường Xuân Vanh nhìn hai người hôn nhẹ nhau đều không tự chủ được liếc nhau một cái, đầu nhất trí dời đi chỗ khác, khóe miệng nhếch lên, trong mắt Đường Xuân Vanh, a mẫu cùng ca ca đều là người biết diễn kịch, nếu như không hiểu rõ a mẫu, hắn còn thật sự cho rằng a mẫu cùng ca ca thật sự có quan hệ rất tốt a.

Tiến vào trong sân vẫn còn có thể nghe được tiếng người bên ngoài bàn tán, "Nhìn, ngay cả mẹ kế thôn Trấn Sơn cũng tới, ai nói Minh ca nhi không có nhà mẹ làm chỗ dựa, hơn nửa quan hệ của tiểu hán tử cùng Minh ca nhi cũng tốt, thường xuyên qua đây thăm Minh ca nhi, chờ mấy năm nữa trưởng thành, quan hệ với Minh ca nhi nhất định sẽ không tồi."

"Phong tiểu tử đều tự mình đi mời, đây chính là cho đủ mặt mũi, nếu là ta ta cũng như vậy a."

Vương Anh tiến vào sân liền để ý đến tất cả những gì có trong sân, lần trước hắn đến vẫn không có bất kì cái gì cả, nhìn hoang vu lại thê lương, không nghĩ tới mấy tháng qua đi lại biến đổi hoàn toàn như vậy. Mấy cây ăn quả trong sân đều nở hoa, khiến cho tiểu viện có chút không giống như những gia đình nông thôn khác. Vương Anh cũng không khách khí với con riêng, để cho Đường Xuân Minh vào nhà đón tiếp những khách nhân khác, còn hắn để A Vanh dẫn đến sân mới nhìn, thường xuyên nghe được con riêng hắn trồng rau rất tốt, hắn cũng thường xuyên ăn rau A Vanh mang về từ bên này, lần này lại muốn tự mình nhìn, con riêng có ý để cho hắn cùng trồng, ý tốt như vậy nếu như hắn đẩy ra bên ngoài thực sự là không được.

Đường Xuân Minh thấy mẹ kế không coi mình là người ngoài liền vui vẻ cao hứng, để cho A Vanh chăm sóc a mẫu thật tốt, nhìn mấy đứa bé trong sân, lại để cho Đại Mao Nhị Mao nhìn một chút, A Lâm dù là tiểu chủ nhân nhưng dù sao cũng còn quá nhỏ.

Tuy rằng tài nấu ăn của Minh ca nhi rất tốt, nhưng hôm nay không ai để cho hắn tự mình động thủ, Trầm phu lang cùng Trương Tú và Vương Mạc trời vừa sáng liền lại đây bận rộn, Triệu lục thúc cũng để cho a mẫu của Tiểu Trụ rảnh rỗi không có việc gì đến giúp đỡ, vì vậy hiện tại Đường Xuân Minh chính là người không có phận sự, ngày hôm nay lại không thể ngủ, cùng những a sao a ma có lòng tốt tán gẫu một hồi, từng người từng người đều có ý nói đến đứa bé trong bụng hắn, trong lòng Đường Xuân Minh không khỏi buồn rầu hơn.

"Làm sao? Mệt mỏi? Nếu không thì vào nhà nghỉ ngơi một chút?" Lý Phong dàn xếp xe ngựa với Kinh Phong xong lại đây giúp đỡ liền chú ý đến sắc mặt của Đường Xuân Minh.

"Không có chuyện gì, chính là ồn quá nên hơi đau đầu, nhanh nhanh làm xong nốt chuyện này hôm nay đi." Đường Xuân Minh khoát tay một cái nói.

Mặt Lý Phong đen lại một chút, nếu như không có người ngoài hắn còn có thể cân nhắc nên xử lý Minh ca nhi như thế nào, là cắn mũi hay là cắn miệng đây, nhưng mà hiện tại chỉ có thể giấu ở trong lòng, ngày hôm nay chính là ngày vui của bọn họ, tuy rằng không phải chính thức kết hôn, nhưng cũng coi như chính thức định ngày, trên mặt ca nhi lại không có chút vui mừng, có phải là nói trong lòng hắn không vui?

Dù là hán tử mạnh mẽ đến mức nào đụng đến chuyện như vậy trong lòng cũng không khỏi nghĩ lung tung.

"Quên đi, hay là ta vào bếp nhìn một chút, người đi nói chuyện cùng mấy người Đại Sơn đi." Đường Xuân Minh tìm cho mình chuyện để làm, không để ý đến mặt đen của Lý Phong.

"Được rồi, ngươi cẩn thận đó." Dù cho mặt đen lại, Lý Phong vẫn đem người cẩn thận đưa đến phòng bếp giao cho Trương Tú, thái độ cẩn thận từng li từng tí kia khiến cho mấy người trong bếp nhìn thấy liền không nhịn được, nếu như người ngoài nhìn thấy tình cảnh này còn dám nói Lý Phong là kẻ ác không biết yêu thương ca nhi sao.

&&&

Đường gia náo nhiệt, nhưng mà Triệu gia lại không có được không khí vui vẻ như lúc Triệu lão tam đỗ tú tài, Triệu lão ma còn nằm trên giường, vốn còn có thể ngồi dậy được, nhưng mà khi chuyện của Đường Xuân Minh không ngừng truyền đến, trong lòng liền không thể thoải mái được liền nằm xuống.

"A mẫu, ta muốn đi Đường gia, ta muốn ăn thịt, ta cũng muốn xem ngựa nhỏ, a mẫu, ngươi nhanh mang ta đi!" Triệu Đống không ngừng ồn ào, qua thời gian trước, hiện tại trẻ con trong sân không một đứa nào muốn cùng chơi đùa với nó, mỗi người đều bị ngựa nhỏ nhà Đường Xuân Minh thu hút, Triệu Đống cũng vô cùng muốn đi, nhưng mà không ai dẫn hắn đi, hắn lại sợ cái kẻ ác Lý Phong này, hắn còn nhớ lần trước bị ăn thiệt ở trên tay Lý Phong, đến hiện tại còn nhớ kỹ.

Biện pháp duy nhất chính là để cho a mẫu dẫn nó đi, dù sao trước đây chỉ cần không ngừng cầu xin, dùng sức lăn lộn, a mẫu không thể không đáp ứng nó, ngày hôm nay hắn ra ngoài tìm người chơi cùng, nhưng mà những người kia đều chạy đến Đường gia, có người còn đi ra cầm một đống đồ ăn vặt khoe nó, lại có người nói, "Triệu Đống, Minh a sao gả cho kẻ ác Lý Phong, không còn là Nhị thúc sao của ngươi, đồ trong nhà Minh a sao ngươi cũng không thể ăn được." Hướng về phía Triệu Đống khoe khoang đến khi Triệu Đống tức giận liền cười vui vẻ chạy đi, ai bảo trước đây Triệu Đống thường khoe khoang với bọn nó nhà bọn họ thường có thịt ăn, Nhị thúc sẽ đem thịt nhà mình đưa đến cho nhà hắn ăn, mọi thức tốt của Nhị thúc đều là của nhà bọn họ.

Tâm tư của người lớn như vậy, khiến cho trẻ con cũng cho là như vậy.

Từ khi nhị thúc không còn ở, Triệu Đống thực sự là không có ngày nào tốt, những tháng ngày không có thịt ăn thực sự là vô cùng khó chịu, hiện tại vừa nhìn thấy đồ nhà Nhị thúc người ngoài cũng có thể ăn được nhưng nó lại chẳng có gì cả, trong lòng liền càng không thoải mái, dưới cái nhìn của nó, những đồ ăn này cùng với con ngựa nhỏ nhà Nhị thúc kia, đều là của Triệu Đống nó, a ma cùng a mẫu không phải đều nói như vậy sao?

"A mẫu, ngươi không phải nói Nhị thúc sao đều nghe lời ngươi sao? Ta muốn ăn thịt, ta muốn ăn quà vặt, ta còn muốn ngựa nhỏ, a mẫu mang ta đi ta muốn đi, oa oa..." Trực tiếp lăn lộn trên mặt đất, thân thể bụ bẫm trước kia gầy đi không ít.

Triệu Mai cũng nghe được người bên ngoài bàn tán, trong mắt lộ ra ước ao cùng khát vọng, nó hâm mộ A Lâm, cuộc sống của A Lâm trước kia càng không bằng nó, nhưng mà bây giờ có ai không ước ao đâu, nhưng nó chỉ có thể ở trong bóng tối len lén nhìn, nếu không làm xong việc nó còn bị đói bụng.

"Tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi đứng lên cho ta, có bản lĩnh thì đến nhà hắn nháo đi, hiện tại hắn không phải là nhị thúc sao của ngươi, hắn đã thành người Lý gia, đồ trong nhà hắn cũng là của Lý gia, ai bảo cha ngươi không có bản lĩnh kiếm được bạc, tìm cha ngươi đi!" Vương Xuân Hoa một bụng lửa giận, ngay cả con trai luôn luôn cưng chiều cũng cam lòng mắng.

"Ta không muốn, ta muốn nháo, là ngươi nói Nhị thúc sao không dám không nghe lời ngươi, ra muốn nháo, ta muốn ăn thịt, ra muốn con ngựa nhỏ..."

Triệu Đống không đạt được nguyện vọng không chịu đứng lên, dùng sức lăn lộn khóc nháo, thêm vào âm thanh chửi bậy của Vương Xuân Hoa, khiến cho Triệu lão ma nằm trong phòng không có người hầu hạ tức đến không chịu được, từ trên giường bò dậy mắng ra bên ngoài, "Tên sao chổi nhà ngươi đi chết đi, mới sáng liền ở nhà khóc nháo, lão ma ta còn chưa chết đâu, các ngươi có phải là ước gì lão ma ta chết sớm mới vừa lòng không..." Hùng hùng hổ hổ không nhìn ra được bộ dáng sinh bệnh ốm yếu.

Triệu Đại Ngưu đã sớm không thấy bóng người, tức giận của Vương Xuân Hoa một chút cũng không ít hơn Triệu lão ma, nhưng mà trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn, nhéo tai con trai hắn,ánh mắt căm hận nhìn phương hướng nhà Đường Xuân Minh. Giống như con trai của hắn, hắn cũng cho là đồ của nhà của Triệu Đại Hổ cũng là của nhà hắn, chí ít cũng có thể lấy được gần một nửa từ trong tay Triệu lão ma, nhưng mà vừa nghe thấy a, mấy trăm lượng bạc ròng a, đủ để cho hắn ăn thịt cả đời không hết, trong lòng hắn một chút cũng không thoải mái hơn so với nhà Lý Hạ Căn.

&&&

"Lý Chính, Lý Chính..." Bên ngoài có người chạy vào không ngừng kêu to, "Bên ngoài có quan binh đến, có quan binh cưỡi ngựa tiến về thôn Bình Sơn chúng ta!" Đột nhiên xuất hiện quan bình, những người trong thôn đều sợ đến mức run như cầy sấy, dưới cái nhìn của bọn họ, mỗi lần quan binh đến đều là để trưng thu lương thực thuế má, mãi đến tận khi hoàng đế hiện tại lên ngôi cuộc sống của bọn họ mới dễ chịu lên.

"Quan binh?" Lý Chính đang ngồi ở nhà chính nói chuyện cùng Phong tiểu tử, đánh rơi cả thuốc lá, vừa nghe xong cũng có chút thất sắc, cẩn thận suy nghĩ một chút, không có nghe bên nha môn nói gần đây có chuyện gì a, trước tiên liền ép mình trấn tĩnh lại, đứng dậy nói, "Đừng hoảng hốt, Phong tiểu tử, cùng đại bá cùng đi ra ngoài nhìn xem, mong là đừng phá hỏng ngày hôm nay."

"Hừm, đại bá yên tâm, sẽ không phải chuyện xấu." Phong tiểu tử nhíu nhíu mày,tính toán thời gian tên tiểu tử Dư Mộ cũng nên đến rồi, nhưng mà trận thế này có vẻ không đúng, rốt cuộc có phải là tiểu tử này không?

Đi cùng Lý Chính còn có mấy hán tử khác trong thôn, người khác còn chưa thấy rõ, Lý Phong làm gì có chuyện không nhận ra, cầm đầu không phải là tiểu tử Dư Mộ sao, tốt, tới đây một chuyến lại làm ra chuyện lớn như vậy, con mắt Lý Phong híp lại.

46. Chương 46: Quan Gia

Nhìn thấy một đội quan binh thúc ngựa mà đến, cát bụi bị cuốn bay lên, trong lòng Lý Chính lập tức liền hoảng sợ, trực giác quay về phía Lý Phong cầu viện, trong lòng hắn, Lý Phong chính là người từng va chạm xã hội nhiều nhất, trước khi trở về nhất định đã từng làm quan võ, cho nên lập tức nắm lấy tay Lý Phong.

"Đại bá, không có chuyện gì, ta báo tin cho Dư Mộ, người đi đầu chính là hắn." Lý Phong có thể hiểu được căng thẳng của Lý Chính, nếu như hắn chưa từng trải qua những chuyện trước kia, lần đầu nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng sẽ hoảng loạn, người nông dân sợ nhất chính là giao tiếp với quan phủ.

"Thật sao? Ha ha, là tiểu tử Dư Mộ? Không đúng, đến chính là Dư Mộ đại nhân?" Mắt Lý Chính giống như bị choáng váng, nói theo Phong tiểu tử được một nửa liền phát hiện không đúng, Phong tiểu tử có thể gọi đối phương là tiểu tử, nhưng hắn không được, đối phương chính là quan võ không biết được cấp bậc, không phải là người tiểu nhân như bọn họ có thể trêu chọc được.

Tiếp theo hai mắt liền tỏa sáng, Phong tiểu tử có quan hệ không tồi với Dư Mộ đại nhân, hơn nữa đối với Phong tiểu tử cũng vô cùng tôn kính, có Phong tiểu tử ở đây, vị Dư đại nhân này nhất nhất định sẽ chăm sóc thôn Bình Sơn nhiều hơn. Hắn âm thầm lau mồ hôi, vui mừng chính mình vẫn luôn đứng bên ngoài sự việc của Phong tiểu tử, không đẩy hắn ra bên ngoài, nếu như dựa theo thái độ trong tộc, Phong tiểu tử có thể không thù dai với người trong tộc đã là chuyện tốt, nhất thời Lý Chính có cảm giác mình thật tinh mắt.

Những người cùng theo đến cũng nghe được cuộc nói chuyện của Lý Phong cùng Lý Chính, đi ra được một lúc như vậy, không cần Lý Phong nói, đoàn người ngựa kia cũng đã lọt vào tầm mắt của bọn họ, bọn họ có thể thấy vô cùng rõ ràng người trên lưng ngựa, cái người cầm đầu kia không phải là tên to con lúc trước trở về cùng Phong tiểu tử sao? Nhưng mà hiện tại lại uy phong như vậy, một thân quan phục vô cùng uy vũ bất phàm, khi ngựa dừng lại trước mặt bọn họ, có mấy người đầu gối như nhũn ra, không kìm lòng được muốn quỳ xuống đất.

Lý Chính cũng muốn như vậy, mỗi lần đến nha môn đều là thấy quan liền quỳ xuống, nhưng mà đầu gối lại không thể quỳ được, hóa ra Phong tiểu tử đã nắm lấy cánh tay hắn, quay đầu nhìn lại, sắc mặt Phong tiểu tử không tốt, quay người nói với người nhanh chân chạy tới kia, " Dư đại nhân thật là uy phong, tiểu tử ngươi lại đây chính là vì hù dọa người sao?"

Dư Mộ vô cùng phấn khởi muốn cùng đại ca ôm ấp một chút, nhưng không nghĩ tới vừa nhìn thấy đại ca liền bị dọa, lại quay người nhìn sắc mặt của thôn dân, lập tức ý thức được vấn đề gì xảy ra, vội vã cười ha ha nói, "Các vị hương thân, không nhớ Dư to con ta sao? Không cần sốt sắng, ta chính là nghe đại ca có chuyện tốt nên đặc biệt tới đây chúc mừng, trước đây ta tới thế nào sau này vẫn là thế đấy a, bằng không đại ca ta nhất định sẽ đánh chết ta. Lý Chính đại bá, ta lại đến quấy rầy thôn ta, ngươi sẽ không đuổi ta ra ngoài chứ, các tiểu tử, còn không mau lại đây gặp đại ca cùng các vị hương thân."

Người phía sau chỉnh tề như một, cùng nhau ôm quyền hướng về bên này, cất cao giọng nói: "Xin chào đại ca, xin chào các vị hương thân!" Phía trước còn rất nghiêm túc, nhưng mà phía sau liền nháy mắt với Dư Mộ, chuyện gì xảy ra? Bộ dáng của lão đại hình như không quá tình nguyện, tiểu tử Dư Mộ này sẽ không phải là đem chuyện tốt làm thành chuyện xấu đấy chứ.

"Không dám không dám, các vị đại nhân, Dư đại nhân, các vị có thể đến thôn chúng ta đã là vinh hạ của thôn Bình Sơn này." Lý Chính làm gì quen với tình cảnh này, vội nói không dám, "A Phong, nhanh tiếp chuyện với Dư Mộ đại nhân, không được chậm trễ." Tuy rằng ngữ khí của Dư đại nhân vẫn giống như trước, nhưng một thân quan phục khiến người ta nhìn vẫn cảm thấy kính sợ trong lòng, lúc nói chuyện cũng không tùy ý giống như trước kia.

Lý Phong cũng nhìn ra được, không có miễn cưỡng Dư Mộ có thể giống như trong quá khứ, chính là đối với mình, xưng hô cũng biến hóa một chút, biến hóa như vậy cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt, ít nhất hắn cùng Minh ca nhi ở đây sinh hoạt người trong thôn cũng sẽ kính bọn họ, mấy chuyện giống như lúc trước, chỉ cần hơi có đầu óc một chút, cũng không dám nảy sinh ý nghĩ mạo phạm.

"Được rồi, đại bá, nếu như tiểu tử này dám ỷ thế hiếp người, xem ta có dám lột một tầng da của hắn không." Ánh mắt uy hiếp của Lý Phong liếc qua Dư Mộ, da đầu Dư Mộ liền căng lên, vội vàng hướng lão đại mình bày ra một nụ cười nịnh nọt.

Nét mặt già nua của Lý Chính bị kéo lên, xem ra Phong tiểu tử vẫn rất có uy tín đối với đám người này, nhưng thôn Bình Sơn bọn họ cũng nên làm tốt, nhìn thấy nhiều người vây xem như vậy, vội vàng xoay người nói với mọi người: "Các vị đại nhân có thể đến thôn Bình Sơn ta đã là cho chúng ta mặt mũi, nhưng chúng ta cũng không thể quấy rầy các vị đại nhân, vì vậy nên làm cái gì thì làm đi."

"Vâng, Lý Chính." Các thôn dân làm gì có chuyện không nghe, nếu như thật sự mạo phạm những vị đại nhân này họ đều không gánh nổi, hiện tại cảm thấy lần trước Dư đại nhân chỉ đánh vỡ tường nhà Lý Hạ Căn đã là rất kiềm chế rồi, bằng không trực tiếp vứt họ vào nha môn nhà bọn họ chỉ còn biết khóc thôi.

Người đến xem tản đi, Dư Mộ mới bạo gan đến trước mặt Lý Phong, "Đại ca, lão đại, ta chính là nhận được tin tức nên mới nhanh chóng mang các anh em lại đây trợ trần cho ngươi, các anh em đều rất vui mừng, đúng rồi, ca sao thế nào rồi? Sao không thấy ca sao đi ra? Không đúng, phải là các anh em đi bái kiến ca sao mới đúng, đúng không đại ca."

"Đúng vậy, đúng vậy, đại ca, chúng ta chạy đến không ngừng chính là vì muốn gặp ca sao tương lai, đại ca sẽ không cất giấu không cho chúng ta gặp đấy chứ?" Sau khi người trong thôn tản đi những người mặt mày nghiêm túc này liền thay đổi, mặt dày mặt dạn đưa ra yêu cầu, bọn họ chính là hiếu kỳ suốt cả đường đi, ai bảo tên Dư Mộ chết tiệt này không nói cái gì cả.

"Hừ, lẽ nào ngươi không biết Minh ca nhi còn chưa ra hiếu, làm thế trận lớn như vậy chẳng phải là muốn

làm khó dễ hắn?" Lý Phong không vui nói, Dư Mộ lặng lẽ cười giả ngu, những người khác lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía đại ca, không hổ là lão đại của bọn họ, nhìn một cái, hóa ra là ca nhi còn trong hiếu kì nên chưa ra, lão đại nhà bọn họ liền không chờ kịp muốn đem người đoạt lại, trong lòng bọn họ càng thêm chờ mong đối với ca sao tương lai.

Vừa nhìn sắc mặt những tiểu tử này liền biết là bọn họ đoán nhầm, cũng lạ là Dư Mộ chưa từng nói ca nhi lão đại vừa ý chính là còn đang giữ đạo hiếu của hán tử trước đó, bằng không những tiểu tử này nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc, nhưng mà chờ tí nữa, nhất định càng thêm kinh ngạc, trong lòng Dư Mộ trộm cười, thật sự là chờ không kịp nhìn thấy cảnh này.

"Vậy đi thôi, nhưng mà nói trước, nếu như các ngươi quấy nhiễu Minh ca nhi, hừ, từng người từng người liền cấp đuôi rời khỏi thôn Bình Sơn đi. Đại bá, chúng ta trở về thôi." Sau khi Lý Phong uy hiếp một trận liền xoay người nói với Lý Chính.

"Được, Dư đại nhân, các vị đại nhân xin mời." Mặc kệ là Lý Chính trong thôn hay là trưởng bối của Phong tiểu tử, Lý Chính vẫn cảm thấy hắn nên tiếp khách, hơn nữa cũng có cảm giác vinh hạnh, trong quá khứ lúc đến nha môn làm việc chỉ có thể tiếp xúc được mấy nha dịch chuyên làm việc vặt, viên chức có cấp bậc hầu như chưa từng thấy, nhưng mà trước mắt, cấp bậc của Dư đại nhân chỉ sợ không thấp hơn so với Huyện thái gia, nếu như có một ngày Huyện thái gia không làm cao mà cười cười với hắn như vậy, chỉ sợ lúc ngủ hắn cũng bị cười mà tỉnh.

"Đi, đi, nhanh chóng thu xếp cho ngựa rồi đi theo đại ca thôi." Dư Mộ thúc giục.

Tổng cộng có mười con ngựa, để trong sân nhất định là không được, vì vậy đều buộc dưới tán cây, tin tức quan gia đến, khẳng định là đã truyền ra trong thôn, lúc đầu, những đứa nhỏ trong thôn kia, cũng đều bị trưởng bối căn dặn không thể gây chuyện, nếu không sẽ nhốt chúng nó ở trong nhà không cho ra ngoài, vì vậy ngựa để ở bên ngoài căn bản không cần lo lắng có người làm kinh động ngựa.

Mà bên kia Đường Xuân Minh đang ở trong phòng bếp cũng được người báo cho quan gia đến, hơn nữa, còn là người quen, Dư Mộ Dư to con, Đường Xuân Minh vừa đi ra ngoài vừa nghĩ, Dư Mộ đến Lý Phong đương nhiên đã nói cho hắn, cũng không nghĩ đến sẽ gây động tĩnh lớn như vậy, trực tiếp mang theo chức quan đến, xem bộ dáng người trong thôn nhất định là đã bị dọa sợ, cũng không biết đây có phải là chủ ý của Lý Phong hay không.

Trầm phu lang đỡ Đường Xuân Minh đi ra ngoài, trận chiến này cũng chỉ có hắn đứng ra đi cùng, bây giờ những người nghe được tin tức đều vô cùng hâm mộ Đường Xuân Minh, tốn mấy trăm lượng bạc mua một tòa núi hoang đã không phải là một đẳng cấp, Đường Xuân Minh thực sự là chó ngáp phải ruồi, nói không chừng trên người Lý Phong còn giữ chức quan gì đấy a, một ca nhi thủ tiết bỗng nhiên vươn mình trở thành phu lang nhà quan,các này cần vận khí lớn đến mức nào a.

Mới ra tới cửa liền nhìn thấy mấy hán tử cao to khỏe mạnh mặc quan phục vây xung quanh Lý Phong, rõ ràng lấy Lý Phong làm trung tâm, Dư to con mặc quan phục rõ ràng càng thêm uy vũ hơn trước kia, nhưng mà nụ cười đầy lấy lòng trên khuôn mặt kia thấy thế nào cũng cảm thấy khác lạ, vì thế khiến cho Đường Xuân Minh không nhịn được cười.

Mà Lý Phong ngay khi nhìn thấy Đường Xuân Minh đi ra đường nét trên mặt cũng nhu hòa đi, Dư Mộ theo hắn nhìn lại, ai yêu, mấy tháng không gặp, Minh ca nhi càng ngày càng có tinh thần, đương nhên cũng càng đẹp mắt, nhưng hắn biết được lời này tuyệt đối không thể nói ra được từ miệng hắn, có những lúc mắt nhìn người của lão đại thật là tốt, hắn tiến lên phía trước nói, "Minh ca nhi, không đúng, là ca sao, ta lại tới rồi, lúc trước ta đã cảm thấy đại ca cùng ca sao rất tốt, nhưng không nghĩ tới đại ca bỏ ra nhiều thời gian như vậy mới bắt được ca sao, ca sao, ta ở trong quân danh vô cùng tưởng niệm món ăn của ca sao a."

Những hán tử khác mang theo ánh mắt chờ đợi nhìn ca nhi nhà lão đại của bọn họ, tiếng kêu của Dư Mộ khiến cho mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn đến, sau khi thấy rõ tướng mạo của người đến từng người đều kinh ngạc đến rớt cằm, con mắt đều dính vào cái bụng nhô cao kia.

Lão đại thật uy mãnh, còn chưa cưới vào nhà đã làm lớn bụng ca nhi nhà người ta, đây chính là gạo nấu thành cơm khiến cho ca nhi không thể không gả cho hắn?

Lần thứ hai đem ánh mắt kính nể nhìn về phía lão đại nhà bọn họ, một chiêu này của lão đại thực sự là cao tay a.

Đường Xuân Minh cũng không nhìn đến ánh mắt quỷ dị của những người này, hắn nhìn về phía Dư Mộ, cười nói, "To con, thật sự là uy phong a, không sợ dọa sợ khách mời của ta sao, còn muốn ăn món ăn của ta sao?"

"Ca sao, " Dư Mộ kêu thảm thiết, "Lần sau không dám nữa, lần này còn không phải là nhận được tin tức liền không kịp thay quần áo vội vã đi ngay sao, chỉ lo không đuổi kịp bữa rượu mừng này, ca sao, nể tình chúng ta khổ cực như vậy tha cho chúng ta lần này đi, hãy thương tình các anh em a."

"Được rồi, đừng nháo nữa, tất cả vào đi, sân nhà nông đơn sơ, nếu như đón tiếp không chu đáo thì tìm lão đại của các ngươi đi." Nói xong cũng xoay người tiến vào sân, Trầm phu lang không nói gì kinh ngạc trợn mắt ngoác mồm, ngay cả Dư Mộ nhìn thấy phản ứng này của Minh ca nhi cũng muốn giơ ngón tay cái lên, ca nhi lão đại chọn trúng sao có thể là ca nhi bình thường được, nhìn xem, người ta không chút sợ hãi nào đối với một thân quan phục của bọn họ.

Đường Xuân Minh vừa mới đi, lại xuất hiện ba đứa trẻ, đứa nhỏ nhất đứng đằng trước hướng về phía Lý Phong kêu to, "Phong thúc thúc, bọn họ nói Dư thúc thúc đến rồi, Dư thúc thúc ở đâu?" Nếu nói ở thôn Bình Sơn ai có tình cảm sâu nhất đối với Dư Mộ, ngoại trừ người lớn là Lý Phong, chính là ba đứa nhỏ này, ngay cả A Lâm cũng nhớ đến Dư thúc thúc chơi cùng nó, Đại Mao Nhị Mao lại càng ấn tượng với hắn hơn.

"A Lâm, Dư thúc thúc ở đây này, nhanh cho thúc thúc ôm một cái, A Lâm nhớ thúc thúc không?" Dư Mộ đi tới ôm lấy đứa nhỏ, A Lâm sợ đến mức hét lên một tiếng ôm lấy cổ hắn sau đó mới nhìn gương mặt hắn, nhìn tới nhìn lui, lộ ra một nụ cười thật to kêu lên, "Dư thúc thúc, con còn nhớ người."

"Thật ngoan, hai tiểu tử các ngươi có nhớ ta không?"

Dư Mộ chơi đùa cùng ba đứa nhỏ, Lý Phong lại nhìn đám người bên cạnh mà ghét bỏ, "Thu hồi gương mặt ngu xuẩn của các ngươi đi, thật đáng xấu hổ." Ôm lấy A Lâm trong lồng ngực của Dư Mộ đánh gãy cuộc nói chuyện của hắn với ba đứa nhỏ, ra lệnh với hắn, "Nói rõ với bọn hắn đi, nếu như lại lộ ra gương mặt ngu xuẩn này thì dẹp đường về quân doanh cho ta. Đại bá, chúng ta vào thôi, kệ bọn họ."

"A, được, được." Lý Chính cũng không biết phải nói gì, vẫn là theo Phong tiểu tử thôi.

Những người bên ngoài thực sự là còn mơ hồ lắm, không rõ tình hình ra sao, Dư Mộ cũng không dối gạt bọn họ, đem chuyện Minh ca nhi vì sao còn trong hiếu kỳ rồi làm thế nào dựa vào trù nghệ mà chinh phục lão đại của bọn họ kể hết một lần, kết quả không nói còn tốt, nói xong vẻ mặt của những người này càng thêm quỷ quyệt, lão đại làm lớn bụng của ca nhi, điều này đối mới mấy hán tử lỗ mãng trong quân đội như bọn họ còn có thể tiếp thu, nhưng mà vạn vạn không nghĩ đến lão đại còn quá mức hơn so với tưởng tượng của bọn họ, trực tiếp chọn trúng một ca nhi mang theo con của hán tử khác, hơn nữa tiểu ca nhi kia cũng là của hán tử trước, lão đại trực tiếp lên chức cha rồi!

Nhìn vẻ mặt của bọn họ còn không biến mất, Dư Mộ gõ đầu từng người một, "Không thấy lúc nãy lão đại nói không coi đó là chuyện gì to tát sao, đây chính là lão đại tự mình cầu đến, lại nói ca sao cũng không kém so với những ca sao khác, các ngươi nếu như… Hừ hừ, chờ lão đại lột da đi."

"Đều do tên tiểu tử thối các ngươi, rõ ràng đã biết chuyện còn không chịu nói cho chúng ta, là muốn xem chúng ta xấu mặt đúng không, nếu như ngươi nói sớm cho chúng ta biết chúng ta đã không ngu ngốc khiến cho lão đại ghét bỏ như vậy, nói không chừng ca sao cũng âm thầm ghét bỏ chúng ta rồi." Một hán tử có cá tính bi thảm nói.

"Đúng vậy, tên khốn Dư Mộ này là muốn ăn đòn đúng không, các anh em tiến lên, trước tiên đánh hắn một trận rồi đi xin lỗi đại ca cùng ca sao."

"Được!"

"A!"

Dư Mộ căn bản không kịp trốn liền bị các hán tử khác cho lên thớt, mọi người cũng không đánh nhiều, mỗi người vung một nắm đấm qua, hơn nữa cũng không đánh vào mặt đỡ phải làm hỏng việc vui của lão đại,

bọn họ đều nói chuyện với bắp thịt trên người.

Sau khi đánh xong, từng người từng người giống như không có quan hệ chỉnh đốn lại quần áo, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong sân, khỏi nói có bao nhiêu nghiêm túc, mà xung quanh lại không có ai nhìn, ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của Dư Mộ, người bên ngoài căn bản không biết xảy ra chuyện từng có một hồi quyền cùng thịt giao lưu.

Dư Mộ đi phía sau xoa xoa chỗ đau trên người đến nhe răng nhếch miệng, những tiểu tử tàn nhẫn này, chờ đến lúc trở lại xem, thao luyện chết bọn họ!

&&&

Không nói bọn họ hiếu kỳ với ca sao tương lai thế nào, chính Vương Anh cùng Đường Xuân Vanh nghe được động tĩnh cũng đều ngạc nhiên lại đây hỏi Đường Xuân Minh, thân phận của Lý Phong dến cùng là như thế nào. Đường Xuân Vanh biểu thị lo lắng, hắn cũng không nhận thấy ca ca có thể leo lên được người có thân phận có cái gì tốt, thân phận chênh lệch quá lớn, Lý Phong có thể thực sự đối tốt với ca ca của hắn được không? Ca ca bị bắt nạt hắn cũng không có cách nào biết được.

Vương Anh lại suy nghĩ phức tạp hơn một chút, có thân phận là chuyện tốt, nói không chừng còn có thể nâng con trai của hắn, nhưng mà có thể cùng là là chuyện xấu, nếu như đúng là làm quan, tại sao đang yên lành không đi làm quan lại muốn về quê làm ruộng, đối với người nhà quê, quan gia cách bọn họ quá xa, còn không bằng rõ rõ ràng ràng làm đến dứt khoát.

"Không có chuyện gì, không cần lo lắng, hắn đã nói với ta, ở phương Bắc lập chút công có chức quan, nhưng mà sau này hắn nhận thấy mình không thích hợp làm quan, hơn nữa hắn còn bị thương, liền từ quan trở về quê, còn những người khác, hắn là giống như Dư Mộ lúc trước trở về cùng hắn, là huynh đệ vào sinh ra tử ở Phương bắc với hắn, vì lẽ đó những người kia tuy rằng còn ở trong quân, nhưng mà đều ghi nhớ đến tình nghĩa huynh đệ với Lý Phong, nên mới đặc biệt tới cửa chúc phúc. A Mẫu, A Vanh, cũng không cần cố ý bắt chuyện bọn họ, bằng không bọn họ cũng gò bó, lần này đến, chính là muốn đoàn tụ với Lý Phong đi." Đường Xuân Minh nói, đương nhiên hắn cũng nhìn ra được, Dư Mộ nhất định là chưa đem tình huống của hắn nói với mấy huynh đệ của hán, vì vậy mấy người kia lần đầu gặp hắn mới dùng ánh mắt quái dị như vậy, hừ hừ, để Lý Phong trị hắn đi.

"Được rồi, có chuyện thì nói với chúng ta một chuyến, cũng để chúng ta chuẩn bị tâm lý một chút." Vương Anh nói, bất kể nói thế nào, con riêng cũng là từ Đường gia gả đi, làm chuyện có lợi cũng có thể thơm lây, nhưng mà xảy ra chuyện gì cũng bị liên lụy.

"Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện, hắn đã đảm bảo với ta về chuyện này, hơn nữa chúng ta cũng có thể cáo mượn oai hùm một phen, ít nhất sau này sẽ bớt được chút chuyện phiền phức." Đường Xuân Minh cười nói, dưới cái nhìn của hắn Dư Mộ làm ra trận thế lớn như vậy chỉ sợ cũng có suy nghĩ như vậy, đã tới nơi này sao lại không biết tình cảnh của hắn cùng Lý Phong ở trong thôn, hiện tại chính là muốn nói cho mọi người, sau lưng Lý Phong còn có quan gia làm chỗ dựa, muốn chiếm tiện nghi hay muốn bắt nạt hắn còn phải trước tiên cân nhắc một chút.

"Cái vết thương trên người Lý Phong kia không có vấn đề gì chứ?" Đường Xuân Vanh Lý Phong lắng khác với a mẫu, không suy nghĩ được chuyện lâu dài như vậy.

"Không có chuyện gì, lúc đó trước khi trở về đã để cho một vị lão quân y chữa khỏi rồi mới trở về." Lý Phong đã nói với hắn thương thế tuyệt đối không có vấn đề gì, Đường Xuân Minh bề ngoài thì tin hắn, nhưng mà từ đấy đến giờ vẫn dùng đồ ăn cùng nước suối trong không gian điều dưỡng, hắn tin tưởng trong thời gian dài sẽ có hiệu quả, dù cho là ám thương trên chiến trường lưu lại, cũng sẽ chầm chậm chuyển biến tốt.

"Vậy thì tốt vậy thì tốt." Vương Anh cũng mới cân nhắc đến vấn đề này, tâm trong lòng thả xuống hơn một nửa, nếu như thân thể của ca tế này không được, chẳng phải là lại muốn cho con riêng... Phi phi! Nghĩ lung tung gì thế, cái này không may mắn.

&&&

Có lúc càng muốn điệu thấp thì càng lớn chuyện, dư chấn của chuyện quan binh đến còn chưa tan biến, cửa thôn lại xuất hiện một chiếc xe ngựa, ló đầu nhìn, lại hướng về phía Đường gia, người trong thôn hiện tại có

chút không xác định được, sau này nhà của Lý Phong cùng Đường Xuân Minh sẽ không giống như những người trong thôn khác, nhìn đám người này, không phải quan gia cũng chính là nhà giàu có, nếu như Hoàng Tứ Cẩu cùng Trương Hoa Lan biết được tình cảnh ngày hôm này, nhất định sẽ hối hận lựa chọn của mình đến chết.

"Lão Tề, xác định là ngày hôm nay sao?" Bên trong xe ngựa một âm thanh trẻ tuổi dò hỏi.

"Thiếu gia, yên tâm đi, là Tiểu Thuận hỏi rõ ràng, không thể nghi ngờ là ngày hôm nay. Thiếu gia, ngươi xem, bên ngoài nhà Đường phu lang có mấy con ngựa liền." Tề chưởng quỹ tự mình đánh xe ngựa, mang theo thiếu gia của hắn Đường gia.

Đằng Dục từ chỗ Tề chưởng quỹ biết được hôm nay là chuyện tốt của Đường phu lang, vừa hay đang ở phụ cận trấn Bình An, vì vậy mới quyết định tự mình đến cửa, có qua có lại, chuyện làm ăn mới có thể lâu dài được. Đây là lần thứ hai hắn đến cái thôn nhỏ không có gì đáng chú ý này, vén rèm lên nhìn bên ngoài, quả nhiên, xem đám ngựa kia quả nhiên không phải bình thường, chẳng lẽ là người đến từ châu phủ?

Đối với đối tượng kết thân của Đường phu lang, ấn tượng của Đằng Dục vấn rất sâu, dù cho lúc trước chỉ mới gặp một lần, nhưng mà khí thế như vậy ở bên ngoài bình thường rất khó thấy, sao có thể dễ dàng quên mất, nhưng mà thật sự không ngờ được hắn lại cùng một chỗ với Đường phu lang, thậm chí còn không ngại Đường phu lang đang trong hiếu kỳ lại còn mang theo trẻ con, hắn tự hỏi nếu như là hắn, cũng không thể làm được đến mức này.

Cho nên ban đầu hắn có suy nghĩ khống chế nguồn cung cấp hàng này, hắn cũng không có suy nghĩ giống như Mạnh gia cùng Phúc Sảnh Đường, theo như tình huống của gia đình hắn, dù cho Đường lang làm thiếp, cũng không ai đồng ý, hơn nữa cũng chưa chắc người ta sẽ đồng ý, nghe lão Tề nói lúc trước Đường phu lang căm ghét Phúc Sảnh Đường, Đằng Dục thầm nghĩ may mà lúc trước hắn không có suy nghĩ như vậy.

Nhưng mà nếu như người bên phủ Định Châu đến, vậy lần này hắn đi vừa hay, không nói đáp được đường dây này, chính là nhận thức thêm được người trên chốn quan trường đối với những người làm ăn như bọn hắn cũng là một điều đáng quý, nói không chừng đến lúc nào đó có thể phát huy được công dụng, Đường phu lang này thực sự là quý nhân của hắn.

"Tề chưởng quỹ? Đằng công tử? Đây thực sự là khách quý, thật không nghĩ tới các ngươi sẽ đến, nhanh nhanh vào đi!" Đường Xuân Minh lau mồ hôi, vốn hắn chỉ nghĩ đơn giản là mời mấy người ăn một bữa cơm là được, không nghĩ tới đầu tiên là Dư Mộ dẫn theo mấy người lại đây, bên Tề chưởng quỹ cũng tới tham gia trò vui, lại không thể khước từ người không cho vào cửa, cũng may vì chuyện ngày hôm nay, nguyên liệu Lý Phong chuẩn bị vô cùng đầy đủ, trước đó Đường Xuân Minh còn cười hắn a, thật sự là làm giống như có chuyện gì lớn lắm, hiện tại hắn không dám châm biếm nữa, bằng không những người này tới cửa liền ăn không đủ no, vậy coi như ném mặt hắn rồi.

"Đường phu lang, chúc mừng chúc mừng, vị này chính là Lý Phong đại ca đúng không, tại hạ Đằng Dục huyện An Bình, ngày hôm nay lại đây muốn dính chút không khí vui mừng." Đằng Dục nhập gia tùy tục, không bày ra tư thế công tử danh giá, lúc nêu tên cũng rất quen thuộc.

"Hoan nghênh, xin mời vào." Lý Phong có ấn tượng với người này, có chạm mặt ở cửa thôn một lần, hiện tại biết Minh ca nhi có quan hệ với người này đương nhiên cũng không thể cho người ta mặt lạnh được, hơn nữa thương nhân như vậy lúc làm việc vẫn có giới hạn hơn so với Mạnh gia.

Lý Chính cũng ra ngoài nghênh đón người, tạo được mối quan hệ với tửu lâu Cẩm Ký ở trấn trên, đối với thôn Bình Sơn không có chỗ xấu. Hơn nữa vị ông chủ nhỏ này còn mang theo một xe lễ, làm trưởng bối của Phong tiểu tử, Lý Chính cho là mình không thể thất lễ.

&&&

Bữa trưa bỏ thêm hai cái bàn nữa, cũng không để ý nhiều, trực tiếp bày trong sân, nhiệt nhiệt nháo nháo người trong thôn cũng có thể nghe được. Nếu đến nhiều khách như vậy, Lý Phong lại mời thêm một ít người trong tộc đến tiếp khách, mấy lão nhân từng được Lý Phong nói mấy câu đều cảm thấy có mặt mũi, bọn họ chĩnh là cùng quan gia đại nhân ăn một bàn cơm đó.

Trong thôn nhà Lý Hạ Căn, bầy không khí lại trái ngược hẳn, vốn Lý Phong không mời nhiều người nên đối

với mặt mũi của bọn họ cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng mà bây giờ nhìn xem, ngay cả mấy lão nhân trong tộc đều mời, nhưng mà đối với đại bá ruột thịt này lại không nói một tiếng nào, nghe nói còn có quan gia nữa, đối với bọn họ chính là khó chịu như móc gan móc ruột, so với việc nhìn mấy trăm lượng bạc ném vào trong nước còn khó chịu hơn.

Hiện tại bọn họ không dám lớn tiếng chỉ trích Lý Phong, vì vậy hai phu phu liền oán hận lẫn nhau, ngay cả con trai bọn họ cùng tiểu ca nhi đều nói bóng gió oán giận lúc trước bọn họ làm quá phận, bằng không, hiện tại bọn họ cũng là nhà có quan gia đứng sau lưng, sau này đi ra ngoài còn ai dám không nể mặt bọn họ, còn tiểu ca nhi kia cho rằng, nói không chừng còn có thể được gả vào một nhà giàu chân chính hưởng phúc a, đều là do a mẫu cùng cha lúc trước làm việc không đúng đắn.

"Phi! Hiện tại lại trách chúng ta làm việc không đúng đắn, vậy cái nhà kia lúc trước là ai vào ở? Lại nói, nếu như không phải chúng ta đưa bạch nhãn lang kia đi, hắn có thể có được quang cảnh ngày ngày hôm nay sao? Có thể biết được những quan lão gia kia sao? Hiện tại ngay cả mấy lão già trong tộc cũng xa lánh chúng ta, cũng không nghĩ một chút, nếu như không có chúng ta bọn họ có thể có được quang cảnh ngày hôm nay sao?" Nhà Lý Hạ Căn không chỉ cho rằng mình không có lỗi, trái lại cảm thấy chính bởi vì có mình bắt Lý Phong đi binh dịch, Lý Phong mới có thể nhận thức được những quan lão gia kia, kết quả đứa cháu này lại quay lưng quăng những thân thích này ra sau gáy, còn không phải là bạch nhãn lang thì là cái gì?

Đương nhiên lời này bọn họ cũng chỉ dám âm thầm nói, nghe được những người khác miêu tả nên bọn họ không dám chọc đến trước mặt Lý Phong, bằng không theo bộ dáng của tên bạch nhãn lang kia, nói không chừng thực sự là ném bọn họ vào trong tù a.

Tiểu ca nhi tức giận cha a mẫu của mình ánh mắt thiển cận, con ngươi chuyển động nghĩ ra được chủ ý: "Cha, A Mẫu, dù thế nào thì đường ca cũng là nhà Nhị thúc, tầng quan hệ này không thể chặt đứt được, nhưng mà cha cùng a mẫu không thể có thái độ như trước kia được, các ngươi không phát hiện sao, đường ca hắn căn bản không giống bình thường, sau này a, các ngươi chỉ cần kính hắn, nói không chừng đường ca tâm tình tốt liền không chấp với các ngươi, nhà chúng ta cũng có thể thơm lây." Hắn đúng là đã quên lần đầu tiên nhìn thấy Lý Phong thì sợ đến hét ầm lên, khiến cho danh tiếng của Lý Phong ở bên ngoài có ảnh hưởng lớn, cái danh ác của Lý Phong ở bên ngoài cũng không thể không có công của hắn.

"Kính hắn? Ngươi nói để trưởng bối chúng ta đi nịnh nọt tên bạch nhãn lang hắn?" Nhà Lý Hạ Căn tức giận không nhỏ, gân cổ không thể tin được mà thét lên.

"Vậy a mẫu ngươi liền tiếp tục đắc tội với đường ca đi!" Tiểu ca tức giận vung khăn trở về phòng, A Mẫu thực sự là không thể nói lý, chỉ biết nghĩ cho mình, cũng không suy nghĩ cho bọn họ chút nào.

"Ta thấy lời đệ đệ nói rất có đạo lý, A Mẫu, cha, các ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ." Con trai hắn cũng tán thành cách nhìn của tiểu ca nhi, đã quên trước đó bọn họ còn đổ thêm dầu vào lửa muốn a mẫu làm khó dễ Lý Phong.

Còn lại hai phu phu, nhà Lý Hạ Căn nhìn về phía đương gia nhà mình: "Lẽ nào thật sự phải làm như vậy?"

Lý Hạ Căn thở dài, hắn cũng không nghĩ tới, nhưng mà hiện tại cũng chỉ còn con đường như vậy, nhìn xem người trong thôn nói thế nào, không chỉ không ai chỉ trích tên bạch nhãn lang kia bất kính trưởng bối, ngược lại còn khen hắn khắp nơi.

&&&

Bữa tiệc cuối cùng cũng coi như kết thúc, Đường Xuân Minh mệt đến phát hoảng, trốn trở về phòng nghỉ ngơi, bên ngoài cũng toàn là mùi rượu, từng người từng người hán tử trong quân đúng là uống rượu đều dùng chén lớn không có giới hạn. Đường Xuân Minh thực sự là thèm rượu a, nhưng mà sau khi chạm vào một lần hắn liền không có hứng thú nữa, chỉ có thể nói, ở thế giới này công nghệ cất rượu vẫn còn lạc hậu, Đường Xuân Minh ngồi trên giường bỗng nhiên phát hiện, kỳ thực còn có một con đường làm giàu vô cùng tốt, trước đây hắn không dám nghĩ đến, dù sao công nghệ này quá tiên tiến ngược lại sẽ rước họa vào thân, nhưng mà hiện tại có Lý Phong cùng đám người Dư Mộ đứng sau, nếu như hắn tiếp tục nhát gan thì không phải là nam nhân.

Được rồi, hắn hiện tại là ca nhi, mang theo thân thể ca nhi, trước tiên ngủ xong rồi nói tiếp.

Lý Phong xách từng con từng con ma men về nhà mình, đỡ phải ở đây phá Minh ca nhi cùng mấy đứa nhỏ, lại đưa Vương Anh trở lại, Đường Xuân Vanh thì ở lại, nói là cùng ca ca hắn, đương nhiên Vương Anh cũng được Đường Xuân Minh giữ lại, nhưng Vương Anh hắn lại không an tâm súc vật trong nhà, không cho ăn không được.

Đến buổi tối, Lý Phong cũng không để Minh ca nhi động tay nấu cơm, mà mời bọn Trương Tú giúp làm cơm một chút, hơn nữa còn thừa của buổi trưa, lại đem gia súc cho ăn nó, điều này khiến cho Dư Mộ không nếm được tay nghề của Minh ca nhi không ngừng kêu to.

Lý Phong làm tốt cơm nước liền trực tiếp đưa đến bên nhà bên kia, rồi lại chạy đến cùng Đường Xuân Minh ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, cũng khiến cho nhóm huynh đệ của hắn biết được cái gì mà thấy sắc quên bạn.

"Bọn Dư Mộ khi nào thì đi? Rời đi như vậy không thành vấn đề sao?" Đường Xuân Minh uống cháo loãng rồi hỏi Lý Phong, đối với hành động của Lý Phong cũng không nói gì, nam nhân mà khi ở chung cũng không cần quá chú ý đến chi tiết nhỏ, đối với những người bọn họ chỉ cần tùy ý là được, có lúc quá khách khí trái lại không tốt.

"Không đi nhanh như vậy, chuyện bên kia ngươi yên tâm đi, bọn họ tìm được cớ mới đi, sẽ không ngu ngốc đến mức để người ta nắm được nhược điểm, ta nghĩ, bọn họ chính là có sức lực nhưng không biết dùng vào đâu, vừa hay để bọn họ thu dọn sau núi một chút." Lý Phong chọn những món Minh ca nhi cùng A Lâm thích ăn gắp vào bát cho họ.

"Phốc —— khặc, khặc…" Đường Xuân Vanh trước tiên không chịu được, sặc đến đỏ cả mặt, Đường Xuân Minh đưa cho hắn chén nước rồi giúp hắn thuận lưng.

"Cữu cữu, con giúp người vỗ vỗ." A Lâm bò qua muốn tham gia trò vui.

"Ta không có chuyện gì, A Lâm tự mình ăn đi." Đường Xuân Vanh cảm giác mình thất thố, vô cùng xấu hổ, nhưng mà điều này cũng tại Lý Phong ca, ai bảo nói mà bộ dáng như là chuyện đương nhiên như vậy, những người kia là ai a, cao nhất chính là Dư Mộ thiên tổng đó.

"Ngươi thấy thế nào thì làm thế đó đi, nhưng mà trong thôn cũng cần phải an bài mấy người, để Lý Chính trước tiên nhìn xem nên chọn người nào, cái đỉnh núi kia có lẽ cần thường xuyên lên đó." Đường Xuân Minh không có ý kiến gì đối với hành vi sai khiến người của Lý Phong, dù sao có Lý Phong, một mình hắn cũng không thể một mình lên núi, nếu hiện tại đến đây, đương nhiên không thể bỏ phí không làm gì được.

"Ừm, biết rồi." Lý Phong nhàn nhạt nhìn Đường Xuân Vanh một chút, cảm thấy tiểu tử này thực sự là quá đa nghi tính lại thuần lương, đương nhiên không phải nói không được, nhưng mà nếu như muốn thi khoa cử, tính cách như vậy không thích hợp với quan trường, trong lòng nghĩ phải đem em vợ dạy dỗ cho tốt.

Hai người đối với vấn đề này đúng là vô cùng đồng nhất, bình thường Đường Xuân Minh đã âm thầm không dấu vết mà dẫn đường cho đệ đệ, nhưng mà dù sao cũng cảm thấy tuổi tác hắn còn nhỏ, vì vậy cường độ cũng không lớn.

Đến ngày thứ hai, Đường Xuân Vanh thực sự là vô cùng muốn lưu lại, theo những hán tử kia vào núi nhất định vô cùng thú vị, nghe bọn họ trước hết phải thanh lý đám dã vật trong núi, đặc biệt là con to lớn, bằng không trên núi trồng cái gì cũng sẽ đều bị mấy con to xác như lợn rừng phá hủy. Đường Xuân Vanh nghe được trong lòng liền ngứa ngáy, bất đắc dĩ hắn liền xin nghỉ một ngày, chỉ được để Lý Phong ca đưa hắn đi, nghĩ thầm chờ lần sau này đến hưu mộc, phải dành một ngày vào núi chơi, phải biết bình thường A Mẫu tuyệt đối không dám để hắn vào núi, trong núi nguy hiểm rất lớn, ca phu trước đó còn không phải là mất mạng trong núi sao, nhưng mà hiện tại Lý Phong là một tay công phu a.

Lý Phong cùng Lý Chính nói một chút, Lý Chính lập tức triệu tập mấy hán tử trẻ tuổi có sức lực trong thôn lại hỏi họ có đồng ý vào núi hay không, kết quả đương nhiên là không ai không vui, có thể cùng quân gia vào núi săn thú một lần, cơ hội như vậy sao lại không quý trọng, huống hồ dã vật săn được cũng là đem ra phân cho mọi người.Nếu như là bọn hắn bình thường vào núi, cũng chỉ dám đi dạo ở bên ngoài.

Lý Phong cũng mang Đại Sơn cùng hán tử nhà Vương Mạc tới, để Trương Tú cùng Vương Mạc ở nhà cùng Minh ca nhi, một bên cũng có tới hai mươi người, đội ngũ ba mươi người hùng hổ tiến vào núi, những dã

vật nhát gan kia, có lẽ đã sớm nghe tiếng mà chạy.

"Có nghe không, Lý Chính nói rồi, ngày hôm nay nếu như săn được động vật lớn, liền tập trung thôn dân lại làm một bữa lớn, hiện tại ta thật hi vọng bọn họ có thể đánh dược con lợn rừng lớn về a." Trương Tú mong đợi nói, trong thôn ít có bữa liên hoan như vậy, dù là trong quá khứ triệu tập mọi người vào núi cũng là do mấy động vật lớn trong núi sẽ xuống núi phá hoại hoa màu, khi đó tâm tình của mọi người cũng không thoải mái như vậy, càng không có những hán tử trong quân thân thể cường tráng mở đường như vậy, vì vậy Trương Tú không một chút lo lắng đến an nguy của những người vào núi.

"Ai, ta cũng muốn đi a." Đường Xuân Minh thở dài, tiếc nuối nhìn bụng của mình, làm lỡ bao nhiêu chuyện a.

"Ngươi——" Trương Tú cùng Vương Mạc cũng không biết nên nói cái gì, thật là không có ca nhi nào như vậy, may mà hiện tại đang mang thai nên không thể ra ngoài chạy loạn.

"Ha ha, nói giỡn a." Đường Xuân Minh giả bộ ngớ ngẩn che dấu cho qua, sau đó trực tiếp cầm lấy bút cân nhắc nên quy hoạch ngọn núi này làm sao cho hợp lý.

Trương Tú cùng Vương Mạc nhìn nhau cười cười, nhưng mà cũng không nói gì,ca nhi trong thôn thực sự là không bằng Minh ca nhi.

Buổi trưa đám người kia cũng không trở về, Đường Xuân Minh để cho hai người cùng Đại Mao Nhị Mao ăn cơm trước. Đợi đến buổi chiều, mọi người liền trở về, xa xa đã nghe được những triếng hoan hô của người trong thôn liền biết được lần này bọn họ thu hoạch không nhỏ, Đường Xuân Minh thu dọn giấy bút một chút, hào hứng nói: "Chúng ta đi nhìn, nhìn bọn họ bắt được cái gì về, A Lâm, có muốn đi hay không?"

"Muốn đi, Phong thúc thúc rất lợi hại." A Lâm nắm tay, là người đầu tiên ủng hộ a mẫu.

"Chúng ta cũng muốn đi!" Đại Mao Nhị Mao không cam lòng lạc hậu.

"Các ngươi ——" Trương Tú nở nụ cười, "Minh ca nhi người không sợ mệt sao."

"Không sợ, " Đường Xuân Minh thoải mái phất phất tay, "Hiếm khi xem được náo nhiệt, đừng nghĩ rằng ta yếu đuối, đi nhanh đi nhanh." Đường Xuân Minh không chờ kịp liền nhanh chóng đi ra ngoài, Trương Tú cùng Vương Mạc cũng không thể làm gì hơn là theo sát.

Người trong thôn cũng không nghĩ tới hôm nay lại náo nhiệt như vậy, nhìn đám người trên núi mang những thứ gì xuống, hai con lợn rừng lớn, còn có một con hoẵng con, còn có những dã vật to nhỏ khác, nếu như tự bọn họ vào núi, làm sao có thể có thu hoạch lớn như vậy, hơn nữa ngày hôm nay mọi người đều có phần, người lớn lẫn trẻ con đều vui lòng vô cùng, có thể thoải mái ăn no một bữa.

Chờ đến khi nhóm Đường Xuân Minh chạy đến, đám người kia đã đến quảng trường của thôn, Lý Chính cầm cái chiêng đồng gõ một cái, vừa gõ vừa lớn tiếng mà kêu gào, mà những hán tử trong thôn ai ai cũng hớn hở, vui vẻ lớn tiếng khoe khoang với những người không được vào trong núi.

"Khá lắm, các ngươi không biết đâu, Dư huynh đệ chỉ cần nắm một tảng đá đã đem con này đánh ngất, chúng ta ở phía sau nhìn mà choáng váng, còn có thể săn thú như vậy a, sau đó mới biết, Dư huynh đệ vốn là có thần lực trời sinh, con vật lớn như vậy căn bản không mất nhiều công sức a." Người nói chuyện hưng phấn khoa tay múa chân nói, trước khi vào núi còn là Dư đại nhân, sau khi xuống núi liền biến thành Dư huynh đệ.

"Lý Phong huynh đệ cũng không kém, ta nói cho ngươi biết cái gì mà bách phát bách trúng, Lý Phong huynh đệ tuyệt không kém so với những người kia, nhìn, con hoẵng con này chính là Lý Phong huynh đệ một mũi tên bắn chết, ai ai, ngày hôm nay thật là mở rộng tầm mắt." Người nói chuyện hai mắt tỏa ánh sáng.

Người trong thôn bao quanh những người vào núi, nhưng mà Lý Phong vẫn cứ vừa nhấc mắt lên liền hướng về phía Đường Xuân Minh, vội vã đẩy đoàn người đi tới, nhưng mà cách mấy bước chân liền ngừng lại: "Minh ca nhi sao ngươi đều đến? Nơi này đều có huyết khí, ngay cả trên người ta cũng có, để tí nữa ta mang một ít về nhà đi."

"Không sao không quan hệ, ta tới xem đại anh hùng, ngươi đi làm đi, ta nhìn một chút, thật sự không sao đâu." Đường Xuân Minh vất vả mới được đi một chút, làm sao nhanh như vậy đã vè nhà. Trước đây vẫn

luôn ru rú ở nhà, kỳ thực nguyên nhân chính là hắn cảm thấy không có mặt mũi gặp người, một đại nam nhân như hắn lại ưỡn cái bụng, dù cho trong mắt người khác là bình thường, nhưng mà hắn lại cảm thấy khó chịu quái dị, đơn giản liền không ra. Nhưng mà lâu dần cũng thích ứng được không ít, nhân cơ hội này liền đi ra.

"Phong tiểu tử ngươi yên tâm đi, ta cùng Mạc ca nhi đều trông hắn, có cái gì không đúng chúng ta lập tức đưa hắn trở về." Trương Tú vội nói.

Lý Phong chỉ đành đáp ứng, nhưng con mắt lại càng để ý đến Minh ca nhi hơn một chút, đến cùng vẫn là không dám tiến gần người ta, sợ huyết khí trên người mình lây nhiễm.

47. Chương 47: Hà Lão

Từng nhà trong thôn đều đi ra, bao gồm cả những ma ma lớn tuổi trước kia không chịu ra ngoài, cũng mang theo khuôn mặt tươi cười dắt tay tiểu tôn tử, trong ấn tượng của bọn hắn, thôn Bình Sơn hiếm khi náo nhiệt như vậy, so với năm mới còn náo nhiệt hơn.

Có người mang bàn ghế tới, có người kiếm củi, còn có người đem nồi bát trong nhà mình ra, có gia đình thường giúp mọi người nấu ăn, trong nhà có nồi sắt đặc biệt lớn, cũng mang ra ngoài, không ai tính toán nhà ai mang nhiều nhà ai ít, tiếng cười vui truyền ra thật xa.

Bên kia hán tử chủ động mang dã vật ra, ca nhi trung niên trong thôn chủ động đảm nhận nhiệm vụ tẩy rửa, bọn nhỏ lại tụ tập chơi đùa trong sân, thỉnh thoảng thèm thuồng mà nhìn về phía đống thịt lớn kia nuốt một ngụm nước miếng, thỉnh thoảng đụng phải người lớn những cũng không có ai khiển trách chúng trong ngày hôm nay.

Đường Xuân Minh bị Trầm phu lang kéo vào ngồi trên một cái ghế, xung quanh đều là một ít người lớn tuổi, nếu không cũng là lớn bụng như hắn, cũng may có Trầm phu lang cùng nói chuyện, không phải cùng nói chuyện với những ma ma lớn tuổi kia, then chốt là những câu chuyện của bọn họ hắn không có hứng thú a.

Trương Tú cùng Vương Mạc bị Đường Xuân Minh đẩy ra ngoài đi hỗ trợ, hắn nhìn yếu ớt đến mức cần người chăm sóc khắp nơi sao? Nhưng Trầm phu lang vẫn không an tâm ở lại với hắn.

Đường Xuân Minh nhìn A Lâm cách đó không xa đang chơi đùa với đám bạn nhỏ, còn có thể thấy được mồ hôi đang nhỏ trên trán. Bởi vì những tháng ngày qua càng ngày càng tốt, lại có con ngựa nhỏ tăng hảo cảm với đám trẻ con trong thôn, hơn nữa lá gan cũng lớn lên nhiều, vì vậy dần dần cũng đã có thể chơi cùng đám bạn nhỏ trong thôn. Đặc biệt là hiện tại Đại Mao Nhị Mao gần như đã thành thủ lĩnh của đám nhỏ kia,ở trong đám trẻ con không chênh lệch nhau là mấy, hắn biết chữ lại đang luyện võ, ở trong thôn thu được rất nhiều cái đuôi nhỏ, có hắn lên tiếng, mấy đứa nhỏ lớn tuổi một chút cũng sẽ không ghét bỏ A Lâm còn nhỏ tuổi, cũng cùng nhau mang theo nó chơi đùa khắp nơi.

&&&

Lý Phong rửa sạch tay liền đi đến chỗ Đường Xuân Minh, người bên cạnh đều hướng hắn cười thân thiện,Trầm phu lang biết hắn đến tìm Minh ca nhi cũng nhường vị trí bên cạnh Đường Xuân Minh ra cười nói, "Ngươi có chuyện gì không? Bên kia hết bận rồi sao?"

"Không," ngay trước mặt người khác Lý Phong cũng không thể không biết ngại mà làm ra cử chỉ thân mật, ngồi bên cạnh hắn nói, "Là đại bá nói có chút chuyện, ta muốn hỏi xem ý kiến của Minh ca nhi. Con mồi của ngày hôm nay không ít, khẳng định là không thể ăn hết được một lần, còn lại không ít, ý của đại bá là giao cho chúng ta xử lý toàn bộ. Ý của ta là ngoại trừ đem tặng người khác, còn lại đều bán đi, bạc bán được liền để cho đại bá dùng cho thôn, xây dựng từ đường hoặc là trợ cấp những cô quả lão nhân đều được, Minh ca nhi ngươi nghĩ thế nào?" Bởi vì cũng không phải là chỉ ăn thịt không ăn những món khác, mỗi nhà đều cùng nhau lấy ra chút món ăn, vì vậy chắc chắn sẽ còn thừa thịt lại.

Đường Xuân Minh nhíu nhíu mày, không nghĩ tới chủ ý này lại là của Lý Phong, cái tên này sau khi lập được uy trong thôn lại muốn làm người tốt, dù là ai cũng đều sẽ cảm kích hắn. Hắn cũng không phải là kẻ hẹp hòi, hơn nữa hiện tại cũng không thiếu bạc, Lý Chính liền để Lý Phong đứng ra làm người tốt, hắn đương nhiên sẽ không cản, dù sao sau này hắn cũng là người được lợi, cười nói, "Tốt, chủ ý này không tồi, đại bá sao cảm thấy thế nào?"

Trầm phu lang cũng cười: "Ta đương nhiên ủng hộ, ta đã nói Phong tiểu tử chính là một người tốt, nếu như đổi thành người khác sẽ không cam lòng bỏ chỗ bạc đấy." Dù là những người không thiếu bạc, cũng ít có ai nhà giàu lại đem bạc ra cho người khác sử dụng.

"Tốt lắm, ta liền để Dư Mộ lên trấn trên một chuyến, liền gọi Tề chưởng quỹ tới xem một chút đi, nếu như hắn có thể lấy được tất cả thì tốt nhất. Lại đưa sang chỗ a mẫu ta một ít, vừa hay đón A Vanh sang cho náo nhiệt hơn một chút." Ánh mắt Lý Phong trở nên nhu hòa.

"Ừm, A Vanh nhất định sẽ yêu thích, sáng nay lúc đi vẫn còn lưu luyến lắm." Đường Xuân Minh tán thành.

&&&

Cưỡi ngựa lên trấn rất nhanh, chờ đến khi mùi thịt bay ra, xe ngựa của Tề chưởng quỹ cũng đã đến, không nghĩ tới Đằng Dục cũng tới đây, không chỉ mang người tới, còn mang theo một gánh hát đến, trực tiếp biểu diễn trên sân.

"Lý Chính đừng khách khí với ta, cũng là nhân dịp chúng ta ở đấy, bằng không dù cho ta muốn tới cũng không tới được, ta có quan hệ với Đường phu lang, sau này còn hi vọng Đường phu lang có thể càng thêm chiếu cố tửu lâu chúng ta a." Đằng Dục đối với chuyện Lý Chính cảm kích vung tay ôn hòa nói.

Lý Chính cũng đoán được, Đằng tiểu đông gia nói như vậy một phần là nể mặt Minh ca nhi, mặt khác chính là do đám quân hán tử mà Phong tiểu tử mang đến, thấy trên mặt Lý Phong cũng không có vẻ kinh dị liền không nói nhiều nữa, nhưng cũng sắp xếp cho đám người Đằng tiểu đông gia cùng Tề chưởng quỹ một bàn, đặt cùng với đám người Dư Mộ.

Đường Xuân Vanh được đưa đến vô cùng vui vẻ, ca phu tương lai nhớ đến hắn, liền khiến cho hảo cảm của hắn đối với ca phu tăng lên một chút, còn cái khác, còn phải xem biểu hiện sau này, "Ca ca, thật là náo nhiệt a, thôn Bình Sơn chúng ta cũng không được náo nhiệt như vậy, ta nhớ chỉ có đại tài chủ thôn bên cạnh mừng thọ mới mời gánh hát đến diễn trò, khi đó ta còn gạt a mẫu đến xem cuộc vui a, nhưng mà cũng không được náo nhiệt như vậy."

Tuy rằng Đường Xuân Vanh không được phép uống rượu, nhưng mặt cũng đỏ lên. A Lâm chơi mệt lại dựa vào lồng ngực của Lý Phong, vừa cố gắng giương mắt lên xem ảo thuật trên đài, lại vừa không nhịn được nhắm mắt buồn ngủ.

Đường Xuân Minh cũng cười, náo nhiệt như vậy đời trước ở trong thôn cũng chỉ là khi trạm văn hóa xuống chiếu phim mới có được, nhưng mà cũng không có thịt ăn như vậy, vì vậy trên mặt mọi người mới đầy vẻ tươi cười, ngoài miệng ăn được đến bóng loáng, những những hán tử kia thì tập trung lại, vừa uống rượu vừa nhìn xiếc ảo thuật, khi nhìn thấy đoạn hay còn không nhịn được vỗ đùi lớn tiếng khen hay.

Đương nhiên cũng có một ít đoạn không hài hòa, Đường Xuân Minh liền cảm thấy kỳ quái, vị đường đệ kia của Lý Phong lại chạy đi nói chuyện với hắn, một bộ dáng lấy lòng hắn, nhưng mà Đường Xuân Minh cũng đã từng lăn lộn ngoài xã hội, tâm tình thật sự trong mắt đứa nhỏ này có thể che dấu được hắn sao? Ánh mắt đố kị không chút che dấu nào kia khiến cho hắn buồn cười,vừa đố kỵ không lọt nổi mắt xanh của hắn vừa muốn làm hắn vui lòng, chính hắn lại còn không chê mệt, còn nói bóng gió ý tứ là để hắn nói mấy lời tốt về nhà bọn họ trước mặt Lý Phong, thật giống như như vậy mới có thể biểu hiện hắn hiền lành, ca nhi như vậy mới được hán tử yêu thích.

Hiền cái đầu ngươi, lại muốn ám chỉ hiền lành với hắn, lăn con bê đi!

Bởi vì là hoạt động của người trong thôn,vì vậy một nhà Lý Hạ Căn cũng xuất hiện, đương nhiên người đáp lại bọn họ cũng không nhiều, chỉ nể mặt mũi nói được vài câu, còn nhiều hơn sẽ không có, náo nhiệt ngày hôm nay là nhờ ai mới có được, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhà bọn họ còn không ngừng ám chỉ

rằng người trong thôn là được lợi từ cháu trai Lý gia nhà bọn họ khiến cho người ta phát ngán, Lý Phong người ta còn chưa nói a, bọn họ là muốn đứng ra nhận nhân tình sao?

Cho nên sau khi người ta nhìn ra được vẻ thiếu kiên nhẫn trên mặt Đường Xuân Minh, nhanh chóng tìm cớ kéo tiểu ca nhi đi, một tiểu ca nhi còn chưa lập gia đình lại cùng người khác nói chuyện cái gì mà hiền lành cái gì mà làm thế nào mới được hán tử yêu thích, thật mà mệt hắn nghĩ ra được, thật sự không biết xấu hổ.

Người của Triệu gia cũng đến không ít, Vương Xuân Hoa chỉ cần có thịt thì không chậm hơn so với người khác chút nào, bao gồm cả con trai hắn cũng như vậy, chỉ có tiểu ca nhi Triệu Mai nhà hắn khiến cho người khác đau lòng, có người liền kéo nó đến bên cạnh cho nó mấy miếng thịt bảo hắn nhanh chóng ăn.

&&&

Lý Phong đỡ Đường Xuân Minh chậm rãi đi trở về, Đằng Dục cùng Tề chưởng quỹ cũng rời đi, muốn nhanh chóng trở về trấn trên trước trời tối, A Lâm đang ngủ liền giao cho Dư Mộ.

Con mắt Lý Phong sáng lên dưới ánh trăng, nói, "Đêm nay ta không uống rượu, cũng không để cho bọn họ uống nhiều."

Sau đó nhìn sang, là chờ hắn khen ngợi đúng không, Đường Xuân Minh không nhịn được đưa tay sờ sờ mặt hắn nói, "Ừm, ít uống rượu thì tốt hơn." Những hán tử trong quân khác đi đằng sau không đành lòng nhìn thẳng, đây là lão đại khiến cho man tử phương bắc nghe thấy đều sợ đến mức run chân của bọn họ sao? Bọn họ thật sự không muốn có một ngày lão đại biến thành ca nhi chân yếu tay mềm a.

Lại nhìn tên tiểu tử Dư Mộ này, cũng cam tâm tình nguyện ôm tiểu ca nhi, được rồi, tiểu ca nhi thật sự là khiến người yêu thương, nhưng mà một người không cần bao lâu liền bị ca nhi này thu phục, khiến người ta không thể không cảm thán ca nhi này thật lợi hại.

"Nếu là ta a, kỳ thực ca sao cũng rất tốt, người không khó chịu, rất phóng khoáng, then chốt là ánh mắt nhìn chúng ta rất ôn hòa." Có người nhỏ giọng nói, trong bọn họ đã có người kết hôn, từng tiếp xúc với những ca nhi khác, người có điều kiện tốt đều không lọt nổi mắt xanh của người ta, chê bọn họ thô lỗ, điều kiện bình thường lại đưa ra đủ loại điều kiện, đặc biệt là lễ vật thành thân khiến cho bọn họ đau cả đầu, vì vậy có không ít người tình nguyện về quê nhà để người nhà giúp tìm kiếm một ca nhi.

"Đúng đấy, khi đó vết thương trên mặt lão đại còn rõ ràng, không thấy những ca nhi kia đều sợ không dám tới gần sao, chính là sau đó vị đại nhân kia không vừa mắt muốn để cho tiểu ca nhi nhà mình gả cho lão đại, nhưng mà mọi chuyện còn chưa nói xong, tiểu ca nhi nhà hắn liền trộm ra ngoài nửa đêm để nhìn lão đại, không nói đến chuyện không đồng ý lại còn nháo lớn chuyện khiến cho lão đại mất mặt, nói cái gì mà không phải là người, cuối cùng còn khiến cho lão đại không thể không đi mới dẹp yên chuyện này."

Nhớ đến chuyện này khiến cho một đám huynh đệ tức giận, lúc trước lão đại bị thương còn không phải là do cứu vị đại nhân kia sao, cứu ngươi ngươi lại báo đáp như vậy, để cho tiểu ca nhi nhà mình trước mặt nhiều người chế nhạo lão đại như vậy, nếu như không phải nể tình hắn là ca nhi, bọn họ đã sớm đứng ra đánh hắn một trận.

Dù cho sau đó vị đại nhân kia có xin lỗi, nói nhất định sẽ khiến cho tiểu ca nhi chấp nhận lão đại, nói cái gì mà việc hôn nhân vốn do cha mẹ sắp đặt tiểu ca nhi không thể tự mình chủ trương. Nhưng mà bọn họ đều biết được, cọc hôn nhân này chỉ là mong muốn của một mình vị đại nhân kia, muốn báo đáp ân tình cứu mạng của lão đại, nhưng mà người nhà của hắn không đồng ý, không chỉ ngại dung mạo của lão đại xấu xí, còn chê hắn trước đây chỉ là nông dân chân đất, không xứng với gia đình giàu có như bọn họ.

Hắn thì tốt rồi, tự mong như vậy cũng không cân nhắc đến tâm tình của lão đại, có đồng ý an bài như vậy không, dưới cái nhìn của hắn hắn chịu đem ca nhi gả cho lão đại đã chính là ban ân trời cho, lão đại nên vui mừng tiếp nhận. Nhưng mà cuối cùng lại bức cho lão đại rời đi, những huynh đệ như bọn họ không ai là không ấm ức thay lão đại.

"Đúng vậy, ta thấy ca sao rất tốt, thấy sắc mặt lão đại là biết được, rất biết chăm sóc người a, trước đây chưa từng thấy vậy."

Phần sau âm thanh có hơi lớn, khiến cho Lý Phong liếc mắt nhìn về phía bọn họ một cái, mấy người vội vàng ngậm miệng lại, mà Đường Xuân Minh cũng cười như không cười liếc về phía sau một cái, khiến cho

những người kia vô cùng hồi hộp, hắn sẽ không làm hỏng chuyện tốt của lão đại chứ, buổi tối ca sao sẽ không tìm lão đại tính sổ đúng không? Vậy ngày mai hắn có bị lão đại tìm đến tính sổ không?

Chờ đến khi về nhà, Đường Xuân Minh cười như không cười nhìn về phía Lý Phong, ngữ khí trêu chọc, "Ồ? Còn có nhà muốn đem ca nhi gả cho ngươi a? Lại còn là nhà quan?"

Lý Phong thật sự muốn đánh mấy tên tiểu tử lắm mồm kia một trận, ai bảo bọn chúng không giữ mồm nói ra mấy chuyện này. Nhưng mà nhìn ánh mắt của Minh ca nhi, Lý Phong sờ sờ mũi đi lấy nước lau mặt lau người cho A Lâm trước, sau đó lại đổi một chậu sạch để cho Minh ca nhi rửa mặt rửa tay, ánh mắt mới có chút dao động, không được tự nhiên nói, "Cái kia, không phải ta cũng đã nói với ngươi rồi sao."

"Ngươi chỉ nói qua có người đề cập đến chuyện kết hôn của ngươi, ngươi không đồng ý." Lý Phong nói quá mức đơn giản, nếu như không phải có đoạn trò chuyện lúc nãy, hắn còn không biết trong đó là cả một quá trình phức tạp a, "Lẽ nào ngươi thực sự là vì tránh né ca nhi kia nên mới từ quan?"

"Làm sao lại như vậy được!" Lý Phong trừng mắt nhìn ca nhi đầy ý xấu này một chút, "Ta từ quan không có một chút quan hệ nào với gia đình quan kia, chỉ là do ta phiền chán không muốn tranh đấu chỉ muốn sống yên ổn, cũng muốn về nhà xem một chút." Nhìn nơi cha cùng a mẫu cũng nhau sinh hoạt, thuận tiện làm chút chuyện, nếu như không phải gặp được Minh ca nhi, nói không chừng hắn cũng sẽ không ở lại đây.

"Biết rồi, được rồi, trở về đi thôi, đừng để cho đám người Dư Mộ chờ lâu quá." Đường Xuân Minh không chút khách khí cho Lý Phong một quyền.

Lý Phong ra ngoài đổ nước, lại xoay người trở về, không xác định nhìn chằm chằm mặt Đường Xuân Minh, đến khi Đường Xuân Minh bị nhìn đến mức không kiên nhẫn được mới hỏi "Minh ca nhi ngươi thật sự không tức giận?"

Đường Xuân Minh không nhịn được vui vẻ: "Ta vốn không tức giận, có cái gì để tức giận đâu, mau trở về, ta cũng buồn ngủ."

Lúc này Lý Phong mới yên tâm, để Minh ca nhi tiễn hắn ra ngoài. Đường Xuân Minh thực sự là không tức giận, cũng không phải là Lý Phong vừa ý ca nhi kia, muốn chết muốn sống muốn cưới người ta, hắn có giấm gì mà ăn, hơn nữa trong mắt người khác hắn cũng có một đoạn quá khứ kia, bây giờ người khác còn cảm thấy Đường Xuân Minh hắn kiếm được một món hời a. Đường Xuân Minh không thể làm gì được với những chuyện đó, hắn lại càng không thể phủ nhận hắn không phải là Minh ca nhi trước kia, dù thế nào, hắn một lần nữa sống lại trong thân thể này, tất cả những gì thân thể này để lại hắn đều phải gánh chịu, dù là tốt hay xấu.

Điều duy nhất đáng mừng chính là người trước đó cũng không lưu lại một đống hỗn độn khó thu thập, nếu như Triệu Đại Hổ còn sống, một đại nam nhân như hắn sao có thể chịu thiệt sinh sống cùng một người như vậy, nếu như không phải khiến người khác điên lên thì cũng là khiến cho bản thân mình điên mất, coi như là nháo đến cuối cùng thì chuyện của A Lâm cũng khiến cho hắn đau đầu, làm gì có chuyện đơn giản như bây giờ.

Vì vậy tuy rằng vui mừng khi Triệu Đại Hổ đi không trở về có chút không đúng, nhưng mà Đường Xuân Minh đã lăn lộn bên ngoài cũng không khỏi có chút lạnh lùng ích kỉ nghĩ như vậy.

&&&

Thịt hôm đó còn lại đều được bán đi toàn bộ, hầu hết là được Cẩm Ký thu mua, cái khác, đều là bán rẻ cho những người ở trong thôn, ngay cả Đường Xuân Minh cũng là bỏ tiền ra mua ít thịt lợn rừng cùng hoẵng nhỏ, mấy con lợn rừng nhỏ, cuối cùng vẫn là Lý Chính mở lời, đồng ý để cho người trong thôn bỏ chút tiền mang về nuôi, số tiền này đều là để thôn dùng mà không phải là để cho ai dùng riêng, vì vậy người trong thôn cũng không ai có ý kiến gì lớn, rất nhanh mấy con lợn con đều được người mang đi.

Nhà Trương Tú cũng mang một con về, chỉ bỏ ra một nửa số tiền, nói là nuôi đến cuối năm liền cho chỗ Đường Xuân Minh một phần.

Bán được tiền Lý Chính đều ghi lại đầy đủ, nói đợi đến khi bên Đường Xuân Minh hết bận liền triệu tập người tu sửa từ đường một phen, số tiền chi ra thì phải chờ hắn cùng các tộc lão trong thôn thương lượng rồi mới quyết định được.

&&&

Ngày thứ hai, Lý Phong vẫn như trước muốn dẫn người vào núi tiếp tục thanh lý đỉnh núi, Đường Xuân Minh cũng gọi bọn Đại Mao Nhị Mao lại đây, giao nhiệm vụ cho bọn hắn, kếu mấy đồng bạn nhỏ của chúng nó cùng Lý Phong vào núi, thăm dò xem trong núi có cây ăn quả dại nào không, để bọn chúng nhớ kĩ rồi về nói cho hắn.

Đường Xuân Minh không có ý định dọn dẹp sạch đỉnh núi rồi lại trồng cây ăn quả của mình vào, mà dựa vào tài liệu sẵn có mà phân phối hợp lý, trong núi có không ít cây công nghiệp, toàn bộ đều thanh lý đi ngược lại sẽ không tốt.

Hắn nhớ tới trong núi có một ít cây hạt dẻ dại, nho, táo chua, còn có cẩu kỷ, kim ngân các loại, kỳ thực những loại cây này nếu được phát triển cũng đều sẽ kiếm được tiền.

Đại Mao rất vui vẻ, mang theo nhiệm vụ Minh a sao giao cho triệu tập một đám tiểu đồng bọn tuổi xấp xỉ nó, theo vào núi, người lớn trong thôn cũng không lo lắng an toàn của bọn chúng, bình thường những đứa nhỏ này cũng thường đi mép rừng hái hoa quả dại linh tinh.

Mấy ngày kế tiếp, đám người Lý Phong cùng Đại Mao đều rất có thu hoạch, dựa theo quy hoạch của Đường Xuân Minh, bọn họ đều dọn dẹp hết chỗ chân núi, cũng dựng lên hai cái chuồng gà, diện tích cũng không nhỏ, chuẩn bị đem đám nuôi trong sân kia chuyển hết ra ngoài, hiện tại dưới chân núi cũng đang xây nhà, định để cho người trông gà ở.

Lý Phong vốn còn muốn để cho đám người Dư Mộ tiếp tục ở lại giúp đỡ làm việc, hiện tại mới chỉ dọn dẹp được một chút chân núi, còn chưa được gần một nửa, nhưng mà chỗ quân doanh không thể chờ được, chỉ đành để mấy hán tử mệt nhọc suốt mấy ngày rời đi, trước khi đi, Dư Mộ nhân cơ hội hướng về phía Đường Xuân Minh tố cáo hành vi vô nhân đạo của lão đại.

Nhìn người đi xa, Đường Xuân Minh cười nói, "Lần này thực sự là làm khó bọn họ, chạy đến lại thành toàn giúp chúng ta làm việc như vậy." Vì khao bọn họ, ngày cuối cùng Đường Xuân Minh đã cố gắng nấu một bữa cơm, cuối cùng các hán tử cũng hiểu được nguyên nhân tại sao Dư Mộ vô cùng muốn ăn món ăn của ca sao, chẳng trách trước đó lão đại không muốn cho ca sao xuống bếp, hóa ra là sợ bọn họ ăn cơm của ca sao rồi sẽ không muốn ăn cơm của những người khác a, lão đại thật là càng ngày càng giảo hoạt.

"Những người này cách thật là xa, nếu như gần nói không chừng còn có thể giúp chúng ta thu dọn được cả đỉnh núi rồi." Lý Phong còn không vừa lòng nói.

Đường Xuân Minh lườm hắn một cái: "Phải biết đủ chứ, từ từ đi, hiện tại dù cho có dọn hết cũng không tốt." Quy hoạch phải làm từng bước một, làm gì có chuyện có thể sử dụng cả một đỉnh núi nhanh như vậy, "Đã tuyển được người trông gà chưa? Tìm được thì đám gà trong sân cũng có thể chuyển ra ngoài rồi, sau đó lại bắt thêm một đám gà con nữa nuôi trong sân trước đã." Trước tiên là nuôi trong sân để dùng nước suối trong không gian nuôi một thời gian, như vậy khi lớn lên nhất định sẽ rất được yêu thích.

"Ta muốn tuyển hai người, Minh ca nhi ngươi nghe xem thế nào." Lý Phong vừa đỡ Minh ca nhi về vừa thương lượng với hắn, "Một là con trai của Lục thúc, một là Thiết thúc, bọn họ đều là hán tử thành thật, giao cho bọn họ không cần lo lắng dùng mánh lới trộm đồ, chỉ cần tận tâm nuôi gà thật tốt là được."

Đường Xuân Minh đương nhiên biết rõ con trai của Triệu lục thúc, tính tình cũng thành thật, cùng với ca nhi nhà hắn hầu như không có tiếng nói khiến cho người khác cảm thấy cảm giác tồn tại rất thấp, nhưng bất kể là có chuyện gì chỉ cần nói với hai người này một tiếng, tuyệt đối sẽ làm đến mức không có một chút khiếm khuyết nào, khiến cho người giao việc cho bọn họ cũng yên tâm, mà không nói đến hai người này, chính nhân phẩm của Triệu lục thúc cũng khiến người khác yên tâm.

Còn Thiết thúc, Đường Xuân Minh không có liên hệ nhiều lắm, nhưng Lý Phong có nhắc đến một ít chuyện trước kia của hắn, trước kia lúc cha mẹ Lý Phong còn sống cũng như khi qua đời đều rất chăm sóc gia đình bọn họ, lúc chưa bị đưa đến phương bắc, trong khi đại bá ruột thịt ngược đãi đứa cháu này, vẫn là bên nhà Thiết thúc thường gọi hắn sang ăn cơm. Thiết thúc cũng có tay nghề biện đồ rất tốt, khuông đồ trong thôn dùng hầu hết đều là mua từ nhà hắn, nhưng mà từ nhỏ hắn đã từng bị ngã gãy chân, tuy rằng có tay nghề tốt, nhưng thời điểm phu lang sinh bệnh vay nợ bên ngoài, vì vậy những tháng ngày sau đó càng ngày càng khó khăn.

Người đối tốt với mình Lý Phong vẫn nhớ rất kỹ, cho nên muốn nhân cơ hội này chăm sóc Thiết thúc một chút, đương nhiên, cái này cần Minh ca nhi đồng ý mới được, Lý Phong cũng không nghĩ đến chuyện một mình quyết định. Nhưng mà sau khi Lý Phong nói ra Đường Xuân Minh đã nghĩ đến hán tử trung niên kia, ngày đó trên sân phơi đụng phải mình còn hướng mình lộ ra một nụ cười hiền hòa, hiển nhiên là vì Lý Phong nên mới như vậy, nhưng cũng không giống như người khác thấy sang mà bắt quàng làm họ, muốn được lợi từ trên người bọn hắn.

Hiện tại người trong thôn đều biết đỉnh núi này nhất định phải có người làm việc, còn phải mua cây con, sớm qua đây bắt quàng làm họ Đường Xuân Minh cũng không ghét, hơn nữa hắn thực sự là cần người làm, chỉ cần chịu khó làm việc, không có chuyện hắn không làm.

"Ngươi quyết định là được, ta không ý kiến, tý nữa ngươi đi nói với bọn hắn đi, chờ đến khi nhà làm xong chọn ai vào ở thì chọn." Hai cái chuồng gà, trước tiên dùng một cái, chờ đến khi mở rộng quy mô thì dùng thêm cái còn lại.

"Được, vậy trước tiên ra đi nói cho Triệu lục thúc, vừa mới bắt đầu nuôi, cần phải tìm người cẩn thận hơn một chút." Còn cần phải để ý xem có dã vật trên núi xuống bắt gà hay không, tuy nói mới thanh lý qua nhưng cũng không thể đảm bảo đã dọn dẹp sạch sẽ, con trai nhà Triệu lục thúc trẻ hơn một chút.

"Được." Có người đảm nhận Đường Xuân Minh hắn đương nhiên vui vẻ phủi tay làm chưởng quỹ.

Chờ đến khi nhà xây xong Đường Xuân Minh qua nhìn một chuyến, con trai nhà Triệu lục thúc cũng đang thu dọn gian nhà, nhìn thấy hắn liền vội vã đi ra, lúng túng nửa ngày cũng không biết phải nói gì, nhưng trong ánh mắt là vô cùng cảm kích, toàn bộ chuồng gà này là giao cho hai người bọn họ quản, còn có nơi ở, một tháng còn có năm trăm đồng tiền công, dù là làm việc trên trấn cũng không được như vậy.

Triệu lục thúc cùng mang theo Tiểu Trụ đến đây, tính tình của Tiểu Trụ giống hệt cha mẹ, là một tiểu hán tử hướng nội.

"Minh a sao, Phong thúc thúc." Tiểu hán tử ngại ngùng chào hai người, nhìn về đằng sau Đường Xuân Minh một chút, trong mắt lộ ra biểu tình thất vọng.

"Muốn tìm A Lâm chơi sao? Bảo a gia ngươi đưa đến nhà ta đi, Lục thúc thật là, hài trẻ con thì nên tìm trẻ con chơi chứ." Đứa bé này rõ ràng là rất thích chơi cùng bọn A Lâm, nhưng thường không thấy ngươi, Đường Xuân Minh cũng biết là do người lớn không muốn để nó đi quấy rầy mình.

Triệu Lục thúc nở nụ cười: "Đứa nhỏ này hiện tại đi theo ta a, rảnh rỗi ta đưa hắn tới. Nhà Minh ca nhi, cũng may nhờ có ngươi cùng Phong tiểu tử tạo việc làm cho hai đứa này, nếu không hai người bọn họ một gậy đều đánh không được cái gì ta còn không biết sau này sẽ sống thế nào đây."

Hai đứa nhỏ này, ca nhi mất tiểu ca nhi tính tình mềm mại không biết ăn nói, đứa con trai này lại chỉ biết cúi đầu làm việc, Triệu lục thúc không muốn giống mình quá hiếu thắng mới đem con nuôi thành bộ dáng này, nhưng mà con trai lớn rồi mà vẫn không làm được việc gì cả.

"Lục thúc nói gì vậy, nói thế nào A Lâm cũng phải gọi ngươi một tiếng Lục gia." Đường Xuân Minh vung vung tay, cho ai làm đều chẳng là làm, đương nhiên là cho người thân cận tin tưởng làm tốt hơn rồi.

Lục thúc biết Minh ca nhi nói chính là lời khách khí, nói khó nghe chút hiện tại ai chẳng biết Triệu gia không coi A Lâm là người nhà, Minh ca nhi cũng không cần A Lâm làm người họ Triệu, Minh ca nhi chăm sóc hắn hắn hiểu được, chỉ có thể căn dặn hai đứa con cố gắng làm việc cho Minh ca nhi, làm người phải báo đáp ân nghĩa, cũng không thể ăn mất lương tâm.

"Minh ca nhi, Lục thúc có chuyện muốn thương lượng với ngươi một chút." Trên mặt Lục Thúc trở nên thận trọng, cũng không tránh Lý Phong.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong liếc mắt nhìn nhau, không biết lục thúc muốn nói gì mà trịnh trọng như vậy, "Lục thúc ngươi nói đi, là chuyện gì vậy?"

"Ai, còn không phải là tiểu ca nhi Hoàng gia kia, hiện tại vẫn đang được nuôi tại nhà Lý Chính, ta nghĩ," nói xong lại nhìn tiểu tôn tử nhà mình một chút, cắn răng nói, "Ôm về nhà nuôi, làm đồng phu lang* cho Tiểu Trụ."

(* vợ nuôi từ nhỏ)

Đồng phu lang? Đường Xuân Minh trố mắt ngoác mồm, mới đầu nghe đến tiểu ca nhi Hoàng gia, Đường Xuân Minh còn tưởng rằng Lục thúc động lòng muốn nuôi dưỡng, hắn biết Lục thúc là một người rất thích trẻ con, nhưng lại không nghĩ đến là đồng phu lang, không biết sao, hắn lại nghĩ đến chuyện lúc mới tới nơi này A Lâm cũng suýt chút nữa thành đồng phu lang.

Hơn nữa Tiểu Trụ nhỏ như vậy, a gia nhà nó đã muốn tìm đồng phu lang, Đường Xuân Minh nhìn về phía Tiểu Trụ ánh mắt có chút quỷ dị, tha thứ cho một người hiện đại như hắn không thể nào lập tức tiếp nhận khái niệm này.

Lý Phong ấn ấn vai Minh ca nhi, nói với Lục thúc, "Lục thúc là lo sau khi thu dưỡng tiểu ca nhi thì người Hoàng gia sẽ tìm tới cửa, cho nên mới nuôi thành đồng phu lang?" Nuôi làm đồng phu lang, cái tiểu ca nhi kia liền không được coi là người của Hoàng gia nữa, dù cho sau này Hoàng gia có tìm tới cửa gây phiền phức cũng không có lý do, kỳ thực, mặc kệ là thu dưỡng hay làm đồng phu lang, Lục thúc đều không cần lo lắng Hoàng gia sẽ xuất hiện, đêm trước khi bọn Dư Mộ đi Lý Phong đã căn dặn chuyện này kỹ lưỡng, khiến cho ba người Hoàng gia kia đời này cũng không thể xuất hiện trong phạm vi huyện An Bình nữa.

"Cũng có cân nhắc như vậy," Lục thúc có chút ngượng ngùng, hắn cảm thấy mình làm như vậy có chút làm khó Minh ca nhi, dù sao cha của tiểu ca nhi tính toán Minh ca nhi như vậy, suy nghĩ một chút liền quyết định buông tha cho chút thương tình này, "Nếu không ta để Trầm phu lang tìm người khác đi."

"Lục thúc, " Đường Xuân Minh cũng phản ứng lại, cười lắc đầu nói, "Lục thúc nghĩ đi đâu vậy, vừa nãy ta là đang cảm khái chuyện làm đồng phu lang a, A Lâm nhà ta cũng suýt nữa là trở thành đồng phu lang, nhưng mà có nhà tốt như nhà Lục thúc, đối với tiểu ca nhi cũng chưa chắc đã không phải là điều tốt đẹp, nếu như thật sự đưa ra bên ngoài cũng không biết chọn nhà nào, chỉ sợ Trầm phu lang cùng mấy người trong thôn cũng không biết được a, Lục thúc làm người thế nào, mọi người còn không biết sao?"

Một đứa bé thôi, Đường Xuân Minh sao có thể đem chuyện Hoàng Tứ Cẩu làm đổ lên người một đứa nhỏ được, hơn nữa người nhà Lục thúc tính tình như thế nào, sao hắn lại không rõ, nếu như nuôi ở nhà như vậy chắc chắn sẽ không đem đứa nhỏ đi vào con đường sai lệch.

Còn chuyện đồng phu lang cái gì, Đường Xuân Minh chỉ có thể không đếm xỉa đến, nơi này không phải là xã hội hiện đại, đồng phu lang cái gì, chuyện này cũng là bình thường, nếu như hắn tùy tiện phản đối mới khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái a.

Lý Phong nháy mắt ra hiệu với Lục thúc, lúc này Lục thúc mới nhớ đến một số chuyện Minh ca nhi không biết nội tình, nhưng thấy Lý Phong cũng không phản ứng gì, lúc này mới nhẹ nhàng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, "Chờ lát nữa ta đến chỗ Lý Chính cùng Trầm phu lang thương lượng một chút, xem có người muốn thu dưỡng hay không."

Lục thúc cũng giúp đỡ làm việc, vào lúc này hắn càng muốn làm thêm chút chuyện vì Đường Xuân Minh. Lý Phong cùng Đường Xuân Minh chậm rãi đi, khoảng đất này sau khi thu dọn có chừng bảy, tám mẫu, bên ngoài đều được vây hàng rào, cây cối bên trong tạm thời không động đến, chỗ không có cây cũng đã được tung hạt giống, lại tưới thêm chút nước suối trong không gian, hiện tại đã mọc lá, phóng hết tầm mắt, đều là một màu xanh lục, nhìn qua vô cùng thư thái.

"Chỗ này để cho hai người bọn họ trồng rau, rau trồng được có thể để bọn họ ăn, nếu như không hết có thể cho gà ăn cũng được, bên kia dựa theo lời Minh ca nhi ngươi nói, chuẩn bị đào hồ, đến lúc đó nuôi cá nuôi vịt đều được." Mảnh đất trống này cũng có hai cái chuồng gà, đến lúc đó cũng giao cho hai gia đình quản lý luôn, tuy rằng hiện tại tất cả mới chỉ là mô hình, nhưng Lý Phong lại cảm thấy những lời Minh ca nhi nói có thể thực hiện được, đồng thời còn phong phú hơn so với chỉ trồng trọt.

"Ừm, đến lúc đó trồng một hàng liễu ven hồ, mỗi buổi sáng chúng ta cùng A Lâm ra đây ngồi dưới hàng liễu câu cá." Đường Xuân Minh cũng chỉ vào phương hướng kia nói.

Trong mắt Lý Phong lộ ra ý cười ấm áp cùng thỏa mãn, bởi vì trong lời Minh ca nhi nói có cả hắn trong đó, Minh ca nhi thật sự đối xử với mình như người nhà, "Được, đến lúc đó ta cho người trồng liễu vào đó. Đi có mệt không, chúng ta trở về thôi."

"Được rồi." Đường Xuân Minh bất đắc dĩ nói, loại cảm giác này đến khi nào mới kết thúc a.

Trên đường về nhà, Lý Phong nói một chuyện, "Minh ca nhi, ta thấy ngày ngươi sinh cũng gần đến rồi, ngươi cũng biết quan hệ của Hà đại phu cùng ta, ta muốn tìm thời gian đón hắn lại đây, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Vừa nói vừa nhìn cái bụng của Minh ca nhi, hắn không trải qua những chuyện này, nhưng mà những thàng ngày càng gần hắn càng ngày càng sốt sắng, có lúc nửa đêm nhảy tường đến nhìn Minh ca nhi một chút, chỉ sợ ban đêm có chuyện gì lại không kịp ứng phó.

Lý Phong căng thẳng ngay cả Đường Xuân Minh cũng đều có thể nhận ra được, thấy người khác căng thẳng hắn lại thả lỏng hơn một chút, không phải chỉ có một cửa sao, xông qua liền đến trời cao biển rộng, vì vậy không có gì ghê gớm cả.

Hà đại phu, hắn cũng là biết, chính là lão đại phu cứu Lý Phong lúc trước, sau đó lúc ở trong quân cũng chăm sóc hắn hơn một chút, truyền cho hắn một bộ công pháp thổ nạp, có thể nói Lý Phong có thể sống sót được sau đó thi triển tài năng lập chút thành tựu trên chiến trường phương bắc, đều không thể bỏ qua được sự giúp đỡ của vị đại phu này dành cho hắn, Đường Xuân Minh đương nhiên cũng cảm kích hắn, nhưng mà lại lo lắng nói, "Trong nhà Hà đại phu không còn người nào sao? Đón đại phu như vậy người nhà hắn chẳng nhẽ lại không nói gì cả?"

"Lần trước ta chưa nói rõ, thời tiên đế Hà lão bị buộc tội trong cung sau đó lưu vong đến phương bắc, khi đó hắn chỉ còn một ca nhi đã gả ra ngoài, nhưng nhà chồng ca nhi kia không chỉ giúp đỡ Hà lão ngược lại còn bỏ đá sau lưng, sau này Hà lão ở phương bắc nhận được tin tức, ca nhi kia từ lúc Hà lão bị buộc tội một năm sau liền mất. Đợi đến khi tân đế lên ngôi mới giúp Hà lão mới báo thù cho ca nhi đồng thời giải oan, đồng thời còn đánh gia đình kia một quyền, gia đình kia cuối cùng sa sút đến cùng, nhưng mà dù gì Hà lão cũng chỉ có một mình, ta vốn muốn dưỡng lão đưa ma cho Hà lão, nhưng mà Hà lão lại không chịu đáp ứng."

Lý Phong có chút không được tự nhiên nói, hắn vẫn muốn tìm một cơ hội nói chuyện cùng Minh ca nhi, vốn ban đầu hắn chỉ muốn về xem một chút, lấy lại những đồ vật đã bị nhà đại bá chiếm, sau đó liền đến phủ Định Châu cùng sinh hoạt cùng Hà lão, không nghĩ tới kế hoạch lại biến hóa không kịp trở tay, trái tim của hắn liền bị vây khốn ở chỗ này.

Đường Xuân Minh liếc xéo hắn một chút, sao lại không đoán được tâm tư của hắn: "Được rồi, nhanh chóng đi đón người đi, lão đại phu một mình cũng đủ khổ cực, hơn nữa có hắn ở cũng rất tốt, có bệnh nhỏ nhặt gì cũng không cần đi gọi Hồ lang trung, đỡ khiến cho mỗi lần lại bị Hồ lang trung thuyết giáo, nói không chừng hai lão gia bọn họ lại còn bàn y thuật với nhau a."

"Được!" Lý Phong vội vã đáp ứng.

48. Chương 48: Phát Động

Thời tiết cũng bắt đầu nóng lên, bệnh ngủ của Đường Xuân Minh cũng tốt hơn nhiều, Lý Phong nói đi là đi, sợ tiếp tục trì hoãn sẽ bỏ lỡ thời gian sinh sản của Đường Xuân Minh, nhưng cũng không yên lòng Đường Xuân Minh một mình ở cùng đứa nhỏ là A Lâm, vì vậy liền nhờ cậy Trương Tú, để cho mỗi tối hắn qua ngủ cùng Đường Xuân Minh, chuyện bên ngoài thì giao cho Lý Chính cùng Đại Sơn phối hợp làm việc.

Trương Tú đương nhiên không phản đối, Lý Phong rời đi, hắn cũng không yên tâm để một mình Đường Xuân Minh ở nhà. Tại thời điểm Lý Phong ở đây tuy rằng Đường Xuân Minh cũng một mình ở cùng với A Lâm, nhưng mà sau chuyện trộm đêm lần trước, hắn cùng Đại Sơn liền biết được tính cảnh giác của Lý Phong cao đến mức nào, sân bên này có chút gió thổi cỏ lay người bên kia liền chạy tới.

Trong sân lại bắt về hơn 300 con gà con, lấy hết toàn bộ gà con nên mới nhiều như vậy, Đường Xuân Minh cũng cho chúng nó uống chút nước cùng thức ăn trong không gian lúc chúng mới về đây.

Mới đầu hai con gà mái kia còn để ở nơi này, vẫn luôn do A Lâm đi nhặt trứng gà mỗi ngày, đến khi xây xong chuồng gà liền chuyển chúng vào trong núi, lúc đó A Lâm còn khóc một trận, lúc này Đường Xuân Minh mới nhớ đến lúc trước hắn dỗ A Lâm, nói sau này giao cho nó nhặt trứng bán lấy tiền, Đường Xuân Minh âm thầm cảm khái chẳng trách người xưa vẫn nói mọi trẻ con rất dễ tin người, vì vậy không nên tùy tiện hứa hẹn cái gì, nếu không sẽ khiến người vô cùng đau đầu. Chính vì vậy, Đường Xuân Minh lại không thể không bắt mấy con gà mái từ chỗ chuồng gà về lấy trứng gà, như vậy mới khiến A Lâm dỗ cho hài lòng.

Làm gia trưởng thật không dễ dàng a, cũng không ảnh hưởng gì đến sự nghiệp phát tài, sau này tiền bán những quả trứng gà kia để cho A Lâm tích góp đi.

Sau khi Trương Tú biết chuyện này liền chê cười nói Đường Xuân Minh quá chiều con, cũng may đứa nhỏ A Lâm này rất ngoan ngoãn, nếu như đổi thành hai tiểu tử nhà hắn, còn không cần chờ Đại Sơn, trước tiên hắn liền cho một bàn tay, đánh vào mông chúng, Đường Xuân Minh chỉ có thể giải thích cho hắn, việc này thực sự là mình làm không đúng, đã nói lại quên đi.

Tiểu Hoa nằm nhoài dưới giàn nho, Tiểu Hắc cùng Tiểu Ngốc lại chờ ở trong phòng, nhưng mà cũng úp sấp nằm lè lưỡi.

Ba đứa nhỏ lại ở trong thư phòng chăm chỉ luyện chữ, trước đó Đường Xuân Minh cũng đã giảng bài học cho ba đứa.

Trương Tú mang đồ thêu đến vừa làm vừa nói chuyện cùng Đường Xuân Minh, còn có thể nhìn Đường Xuân Minh thêu thùa may vá, Đường Xuân Minh chỉ có thể vạn phần chua xót cầm kéo lên cắt quần áo, cũng may qua một đoạn thời gian cảm giác cũng đã được chậm rãi khôi phục, đều là kỹ năng nguyên chủ để lại. Trong lòng hắn âm thầm an ủi mình, đời trước những nhà thiết kế nổi tiếng hầu hết cũng là nam nhân, vì vậy may quần áo cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, không thể vì vậy mà hắn trở nên nữ tính, còn thêu hoa gì đó, tuyệt đối hắn sẽ không chạm đến.

Trước tiên là làm quần áo cho A Lâm, sau đó làm thêm hai bộ quần áo nhỏ, hiện tại đang làm của người lớn, chuẩn bị đến khi Lý Phong về liền cho hắn niềm vui bất ngờ, trong lòng Đường Xuân Minh âm thầm cân nhắc, hắn thật sự có thể xuất phát trên con đường hiền hậu a.

"Đúng rồi, chuyện ngày hôm đó có lẽ ngươi còn chưa biết đi, ta cũng là nghe các ca nhi khác nói với ta," Trương Tú nhắc đến một chuyện, "Ngày đó trên sân phơi, nhà Lý Hạ Căn cùng tiểu ca nhi nhà hắn làm chuyện vô cùng mất mặt."

"A? Tiểu ca nhi kia còn làm cái gì nữa?" Lẽ nào chạy đến chỗ hắn dạy một trận còn không đủ?

"Đúng vậy a, thật sự là ném hết mặt mũi." Trương Tú khinh bỉ nói, "Bọn họ tự mình chạy đến chỗ hán tử trong quân kia nói mình chính là thân thích của Phong tiểu tử, còn chọn thời điểm Phong tiểu tử không ở, muốn lấy thân phận dọa người a, còn phương pháp của tiểu ca nhi kia, hừ, khiến cho người đã gả đi như ta cũng không tiện nói ra miệng."

Đường Xuân Minh há hốc mồm, "Hắn nói gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn chọn một người trong số họ để gả?"

Trương Tú trợn trắng mắt, "Ngược lại hắn thực sự là không ngốc, biết bọn Dư Mộ là từ phủ Định Châu đến, có chức quan trong người, nếu như thật sự gả cho bọn họ như vậy chẳng phải là theo người đến trong thành hưởng phúc sao, nhưng bọn họ cũng đừng coi người khác là kẻ ngu a, không thấy người ta căn bản là không để ý đến bọn họ không ngừng bắt chuyện sao."

Đường Xuân Minh cũng không nhịn được bật cười ra tiếng, đợt đó mấy người kia cũng không nhắc qua chuyện này với hắn hay Lý Phong, nhưng mà Trương Tú nói đúng, thật sự cho rằng mấy người kia không biết quan hệ của Lý Phong với thân thích thế nào sao, không nói đến những người khác, Dư miệng rộng khẳng định đã kể tất cả mọi chuyện rồi.

Đang nói giỡn, cửa viện liền vang lên tiếng gõ cửa, Trương Tú thả đồ trong tay xuống ra ngoài mở cửa.

Đường Xuân Minh cũng không để ý, nhưng mà đợi một lúc cũng không thấy Trương Tú trở về hơn nữa lại có âm thanh vang lên.

"...Ngươi tới làm gì? Nơi này không hoan nghênh ngươi, Minh ca nhi cũng không rảnh bắt chuyện với ngươi..."

"… Ngươi cũng không phải Minh ca nhi, nơi này cũng không phải là nhà của ngươi, dựa vào cái gì mà nghe lời ngươi, quan hệ của ngươi cũng không thể gần hơn nhà ta được…"

Thanh âm phía sau nghe quen tai, không phải là tiểu ca nhi ngày đó ở sân phơi thuyết giáo hắn cái gì mà hiền lành sao, hắn chạy đến nơi này làm gì? Đường Xuân Minh nhíu mày đỡ eo đi ra ngoài.

Cửa viện, xuất hiện hình ảnh một người muốn tiến vào một người muốn đẩy ra, tiểu ca nhi sau khi nhìn thấy Đường Xuân Minh liền lớn tiếng kêu to, "Minh ca nhi, ta biết Phong đường ca không ở đây nên mới đặc biệt chạy tới đây tìm ngươi nói chuyện, người này lại ngăn không cho ta tiến vào, Lý Phong ca chính là đường ca ruột của ta a." Ý tứ là, nhà hắn còn thân cận hơn so với nhà Đại Sơn nhiều.

Đường Xuân Minh cùng Trương Tú đã thật sự đánh thấp độ dày mặt của tiểu ca nhi này, trước kia Đường Xuân Minh chỉ cảm khái một đứa nhỏ mười mấy tuổi tính toán làm gì với hắn, bằng không một đại nam nhân lại tính toán chi li như vậy thật mất phong độ, nhưng mà hiện tại hắn mới phát hiện, hắn không tính toán ở trong mắt người khác lại thành thoái nhượng, hoặc là mềm yếu dễ bắt nạt?

Hay là cho rằng mấy câu nói với hắn ngày hôm đó trên sân phơi đã có tác dụng?

"A Tú ca, ngươi để hắn vào đi." Trước đó không tính toán, nhưng chẳng nhẽ một đại nam nhân như hắn lại không đối phó được một đứa nhỏ?

"Hừ, thấy chưa, ngay cả Minh ca nhi cũng gọi ta vào, thật là đem chỗ này trở thành nhà mình." Tiểu ca nhi đắc ý trào phúng Trương Tú một chút vòng qua hắn vào nhà, sau đó trên mặt lập tức chuyển thành tươi cười nói: "Minh ca nhi, ta đến nói chuyện cùng ngươi, có người trò chuyện cùng thời gian cũng trôi nhanh hơn, hơn nữa ta còn có thể giúp ngươi làm vài việc, hiện tại ngươi đang mang thai nên cũng không tiện."

Trương Tú biết được Đường Xuân Minh cũng không có ấn tượng tốt đối với tiểu ca nhi này, đối với tiểu ca nhi cũng không để trong lòng, nhưng mà cũng nhanh chóng trở lại bên người Đường Xuân Minh, sợ hắn làm ra chuyện gì quá đáng, trước khi Phong tiểu tử rời đi đã giao Minh ca nhi cho mình, cho nên mới cảnh giác nhìn chằm chằm tiểu ca nhi, hắn cũng không dám coi thường tiểu ca nhi này.

Đường Xuân Minh nghĩ, so sánh với nụ cười ngoan ngoãn của A Lâm, rõ ràng là quá giả, có tâm tư gì đều viết hết lên mặt, vừa khinh bỉ mình lại vừa muốn lấy lòng mình, hắn sợ nhìn lâu sẽ hỏng mắt mất.

Chờ ngươi nói câu này a, dù cho hắn không nói Đường Xuân Minh cũng sẽ dẫn hắn nói câu này, nhíu mày nở nụ cười, "Thật đúng là thiệt thòi ngươi ghi nhớ, A Phong vừa đi ta có cảm giác chỗ ta thật sự là không tiện, trước kia chuyện này đều là một mình A Phong làm, hiện tại ta đang buồn vì hai người không làm xong được. A Tú ca, ngày hôm nay phải rửa chuồng dê đúng không, trời nóng mùi nồng, mỗi ngày đều phải rửa sạch, còn có chuồng ngựa chuồng gà cũng phải quét dọn, mấy mảnh đất kia cũng phải chỉnh một chút."

Hiện tại nếu như Trương Tú không hiểu được ý của Đường Xuân Minh thì thật là khờ, Minh ca nhi quả nhiên thật là xấu, nhưng mà chủ ý này thật tốt, tiểu ca nhi này ở nhà cũng không chịu làm gì, chính hắn cũng không biết, chính ca sao tốt của hắn đã rêu rao khắp thôn, nói cái gì mà coi mình là ca nhi trong thành, liền nói, "Đúng đấy, ta đang chuẩn bị qua sân bên kia làm việc đây, ngươi đến thật đúng lúc, đang thiếu người a."

Sắc mặt của tiểu ca nhi lập tức như ăn phải ruồi, hắn có lòng tốt đến đây nói chuyện cùng vậy mà lại bắt hắn làm những chuyện này? Thật nên để cho người trong thôn nhìn cái ca nhi không biết xấu hổ câu dẫn đường ca hắn đối xử với đường đệ là hắn này thế này, còn muốn ở bên ngoài làm người tốt sao.

Thấy tiểu ca nhi đứng bất động ở đó, Đường Xuân Minh cũng mặc kệ, cầm công cụ cùng Trương Tú đi qua sân mới. Trương Tú vốn muốn ngăn cản, những hoạt động này sao lại để Minh ca nhi ưỡn bụng đi làm được, nhưng mà Đường Xuân Minh lại ném một ánh mắt về phía hắn, Trương Tú lập tức liền hiểu được, nếu như Đường Xuân Minh không làm gì, sao có thể bắt người khác làm, nếu như ngay cả Đường Xuân Minh cũng làm, tiểu ca nhi ngươi cũng không biết ngại mà ngồi trong nhà người khác chờ hầu hạ sao?

"Ngươi làm bộ một chút là được, đừng thật sự làm a." Trương Tú nhỏ giọng khuyên Đường Xuân Minh.

"Ngươi cho rằng hắn có thể chờ được bao nhiêu?" Đường Xuân Minh cười nhạo nói, mặc một thân quần áo dài vào đây, thật sự là làm giá để người ta hầu hạ hắn, khiến người khác nói chuyện với hắn cũng đều thấy

mệt chết người. Đường Xuân Minh quen nhìn mình cùng bọn A Tú một thân quần áo ngắn, phía dưới mặc quần thô, rất ít thấy người mặc quần như vậy, nhìn liền cảm thấy khó chịu.

Hai người đi đến sân mới, tiểu ca nhi mới xem sân cũ cũng tò mò mà qua đây, bộ dáng đầy ghét bỏ, nhưng cũng không dấu được tham lam trong mắt. Phải biết hiện tại người trong thôn đều biết được một mảnh rau này đều đáng tiền a, bán những loại rau kia không biết có thể mua được bao nhiêu quần áo mới cùng đồ trang sức a.

Tiểu ca nhi ngẩng cao đầu đi vào, bởi vì buổi sáng mới dội nước nên bùn có chút nhão, không cẩn thận liền dính vào giầy, tiểu ca nhi chán ghét mà trừng một chút, nhưng mà nhìn hai người càng ngày càng xa, hắn lại không thể nói không đáng tin, bằng không lấy cái gì mà ở lại cùng Đường Xuân Minh kéo gần quan hệ của Phong đường ca cùng nhà bọn họ.

Chờ đến chuồng dê, Trương Tú liền dùng nước cọ rửa mặt đất được lát gạch, nước cuốn theo phân theo sườn sốc chảy vào trong hầm phân bón, phía trên có đậy nắp, hơn nữa xung quanh lại có hoa cỏ, trong sân của nông gia cũng không coi là quá mùi. Nhưng nước tẩy rửa này mang theo phân chảy ra ngoài, không cẩn thận liền dính vào trên váy mới của tiểu ca nhi, tiểu ca nhi lập tức hét ầm lên, "Váy mới của ta—— "

Trương Tú bỏ chổi xuống, không khách khí nói, "Làm sao vậy? Người nhà quê không phải đều làm như vậy sao? Muốn làm thì nhanh, không thấy Minh ca nhi cũng phải làm việc sao?"

"Ngươi —— ngươi đừng tới đây ——" tiểu ca nhi ghét bỏ lui về phía sau, không cẩn thận lại giẫm vào một đống phân, khiến hắn lại rít lên một trận, quay đầu chạy thật nhanh ra ngoài.

Trương Tú một tay cầm chổi một tay chống eo cười đến đau bụng: "Không nghĩ tới chỉ cái này liền không chịu được, nhà Lý Hạ Căn thật sự không định đem tiểu ca nhi như vậy gả vào trong thành hưởng phúc đấy chứ, chẳng trách nhà hắn từ khi tiểu ca nhi chuyển về thì càng khó chịu, học được cái đấy từ ai vậy. Hừ, xem hắn lần sau còn dám lại đây hay không." Hắn còn không làm sao liền không chịu được, thật sự coi mình là tiểu ca nhi trong nhà quan sao, hắn thật sự xem thường ca nhi không có mắt như vậy.

"Được rồi, làm nhanh rồi về thôi, nhưng mà vận may của hắn cũng không tồi, như vậy mà cũng có thể dẫm được phân." Đường Xuân Minh còn muốn làm tiếp, nhưng mà Trương Tú không cho làm, dù là diễn trò cũng không được. Kỳ thực, chuồng dê này đã sớm có người quét dọn qua, rất sạch sẽ. Bởi vì biết Lý Phong rời đi, a mẫu của Tiểu Trụ mỗi sáng liền lại đây làm giúp, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện mới nói với Đường Xuân Minh một tiếng rồi sang bên chuồng gà kia.

Trương Tú lại dội lại một lần nữa, một chút mùi cũng không ngửi thấy được, mới đỡ Đường Xuân Minh rời đi. Hắn giơ giơ tay áo của mình ngửi ngửi, "Làm gì có mùi gì a, nói dính chút mùi nước hoa còn tạm được, ngươi về phòng trước đi, ta đóng cửa viện rửa tay xong liền vào."

&&&

Mấy ngày sau, quả nhiên tiểu ca nhi nhà Lý Hạ Căn không xuất hiện nữa, chỉ sợ đến đây lại bị bắt làm việc, ngay cả nhà mình cũng không làm, sao hắn có thể chạy đến nhà khác làm loại công việc vừa bẩn vừa thối được.

Trầm phu lang cũng biết việc này, cũng không phải là Đường Xuân Minh nói cho hắn, Đường Xuân Minh không có ý nghĩ muốn cáo trạng sau lưng người khác, mà Trương Tú cảm thấy nên nói chuyện này với Trầm phu lang một chút, cũng để cho Lý gia ép cả nhà này một chút, hiện tại Lý Phong cũng không ở nhà, người trong thôn cũng nên chiếu cố Đường Xuân Minh một chút.

Trước đó Trầm phu lang cũng không có thời gian rảnh đến chỗ Đường Xuân Minh, đợi đến khi tiểu ca nhi Hoàng gia đến ở nhà Triệu lục thúc, Trầm phu lang mới có thời gian đi ra ngoài một chút, bằng không để đứa nhỏ ở nhà một mình hắn cũng không yên tâm.

Triệu lục thúc muốn trả tiền xem bệnh lúc trước trả lại cho Trầm phu lang, dưới cái nhìn của hắn nếu như quyết định nuôi tiểu ca nhi kia thì tiền thuốc chính là mình chịu, nhưng Trầm phu lang từ chối, lúc trước bỏ tiền thuốc này ra cũng không nghĩ đến chuyện lấy về, hơn nữa Triệu lục thúc nhận nuôi tiểu ca nhi cũng đã giải quyết một khó khăn không nhỏ cho hắn.

"Bên Lý gia có tộc lão đã nhắc nhở Lý Hạ Căn rồi, không cho phép người nhà hắn đến cửa, " Sau khi Trầm phu lang biết chuyện này một chút cũng không khách khí, hắn căn bản không cần cầm lưu lại tình cảm gì với cái nhà kia, trực tiếp tìm một trưởng bối đến nhà bọn họ giáo huấn một trận, "Đều là người nào chứ, muốn chiếm tiện nghi của người khác lại còn để họ hầu hạ bọn hắn sao? Tiểu ca nhi nhà bọn họ có tâm tư như thế nào chẳng lẽ cho rằng người ngoài không biết được sao? Coi người khác là kẻ mù hả."

Chuyện hôm đó ở sân phơi Trầm phu lang cũng biết, đối với một nhà Lý Hạ Căn đã sớm không còn gì để nói, sớm biết như vậy sao lúc trước còn làm! Vốn không giải được bế tắc lại nghĩ chỉ cần mình cấp mặt Phong tiểu tử sẽ cúi đầu? Cho rằng mình có mặt mũi như thế nào!

"Ta không có chuyện gì, thật sự, dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, không đáng giận đến như vậy." Đường Xuân Minh khuyên nhủ hắn, hắn cũng thật sự nghĩ là như vậy, hôm đó cũng đã phản kích lại, hơn nữa rất có hiệu quả, dù cho tiểu ca nhi có ra ngoài tuyên dương, chỉ sợ cũng không ai tán thành hắn, giúp đương ca phu tương lai làm chút chuyện có cái gì đáng khoe khoang.

"Nếu như ngươi không bụng to thì ai lo lắng cho ngươi," Trầm phu lang tức giận trừng Đường Xuân Minh một chút, Đường Xuân Minh chỉ đành sờ sờ mũi, "Ngược lại ta cũng không tin tiểu ca nhi có thể chiếm được cái tốt trong tay ngươi." Nếu như trước đây còn có thể, nhưng Minh ca nhi hiện tại không phải là người sẽ chịu thiệt, đương nhiên Minh ca nhi như vậy càng tốt hơn.

Dù nói thế nào, Trương Tú cùng Trầm phu lang đều mong chờ Lý Phong nhanh chóng trở về, trong nhà này ít đi một hán tử đúng là không được, nhìn, người vừa đi đã có người muốn lợi dụng, nếu như Lý Phong ở đây, xem tiểu ca nhi có dám tới cửa hay không.

Đến một ngày nhìn thấy một cái xe ngựa hướng về cửa thôn, bọn Trầm phu lang đều thở phào nhẹ nhõm.

Đường Xuân Minh cũng không nhịn được chạy tới cửa, người này không ở đây, hắn mới có cảm giác được bên người ít đi một người mọi chuyện đều không vừa tay, lẽ nào hắn lại trách Lý Phong hầu hạ hắn quá tốt sao? Nếu như thật sự như vậy chính hắn đều sẽ chửi mình trước tiên.

Không ai giúp hắn chăm sóc A Lâm, không ai lấy nước đưa đến trước mặt hắn, không ai gắp món ăn hắn thích đến bát hắn, không ai không ngừng ghé vào tai hắn căn dặn ban đêm giữ an toàn… các loại không thích ứng.

Không nói hắn, ngay cả A Lâm một ngày đều hỏi hắn mấy lần, lúc nào Phong thúc thúc mới có thể trở về a, đã học được cách đếm đầu ngón ngay tính toán thời gian Phong thúc thúc của nó rời đi.

"A Mẫu, sau này con có phải gọi Phong thúc thúc là cha?"

"Làm sao, A Lâm không muốn?" Đường Xuân Minh kỳ quái nhìn con trai, trên mặt con trai đầy vẻ xoắn xuýt, chẳng lẽ nghe người khác nói cái gì?

"A Mẫu, Phong thúc thúc tốt hơn cha." A Lâm thật sự rất xoắn xuýt, nếu như Phong thúc thúc làm cha, có thể hay không cũng sẽ không thương hắn, sẽ không cùng hắn chơi, sẽ không quăng cao cao, không cho dưỡng ngựa nhỏ nữa.

Lúc đó Đường Xuân Minh nghe được không nhịn được cười, đồng thời không ngừng than, đều là Triệu Đại Hổ để lại ấn tượng không tốt về cha, cứ thế cha trong lòng A Lâm là như vậy, ngược lại ấn tượng của Phong thúc thúc quá tốt, không nỡ để Phong thúc thúc biến thành cha.

Không nhịn được ôm lấy A Lâm nói: "Vậy chúng ta liền tiếp tục gọi Phong thúc thúc, nếu như sau này A Lâm đồng ý đổi cũng được."

"Được." A Lâm vui vẻ vỗ tay.

Bây giờ, A Lâm cũng không thể chờ được nữa mà chạy ra ngoài, phía sau bọn Đại Mao Nhị Mao cũng đi theo, bọn họ cũng rất nhớ Phong thúc thúc, tuy rằng lúc Phong thúc thúc ở đây đối với bọn họ rất nghiêm khắc, nhưng mà hiện tại không có ai quản lý trên người lại cảm thấy ngứa ngứa.

&&&

Một con ngựa cưỡi, một con ngựa kéo xe.

Trên lưng ngựa có một người ngồi, tám, chín phần là Lý Phong, tuy rằng có vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng ánh mắt đen kia lại vô cùng tỏa sáng, liếc mắt liền nhìn thấy mấy người đứng ở cửa viện.

Điều khiển xe ngựa là một hán tử trung niên, trong buồng xe là một lão nhân đang vuốt râu, tò mò đánh giá thôn này, đồng thời nói cái gì với Lý Phong đang ngồi trên ngựa, mà Lý Phong cũng giục ngựa không nhanh không chậm theo sát ngay bên cạnh, vươn ngón tay hướng về một phía nói cái gì đó.

Kêu một tiếng, xe ngựa liền dừng trước cửa viện, Lý Phong trước tiên nhìn kĩ Đường Xuân Minh đang đứng trước cửa viện mấy lần, đảm bảo thời gian tách ra Đường Xuân Minh cũng không bị gầy đi, sắc mặt cũng không thấy có gì bất thường mới an tâm, lúc này mới quay người đỡ lão nhân xuống xe.

"Đây chính là Hà đại phu đúng không, ta họ Trầm, đương gia là Lý Chính trong thôn, cũng là đại bá trong tộc của A Phong, lúc A Phong về đã nói với chúng ta, ở bên ngoài nhờ có Hà đại phu chăm sóc, ngài chính là đại ân nhân của hắn." Trầm phu lang vô cùng cảm kích nói với lão nhân.

Hà đại phu nhìn qua hơn sáu mươi, nhưng mà sắc mặt hồng hào không thấy có vẻ đi đường mệt nhọc, hai mắt có thần, vuốt râu cười ha hả nói với Trầm phu lang, "Trầm phu lang khách khí rồi, lúc trước chỉ là giúp một tay thôi, không nghĩ đến lại có thể kết được duyên phận thế này, sau này lão phu còn muốn nhờ Trầm phu lang giúp đỡ." Lại quay đầu nói với Lý Phong, "Tiểu tử nhà ngơi, nhanh chóng mời phu lang tương lai lại đây cho ta xem, thật không biết ca nhi như thế nào mới có thể thu phục được tâm ngươi."

Khóe miệng Lý Phong giương lên, trong lúc Trầm phu lang cùng Hà lão nói chuyện Đường Xuân Minh đã đi đến bên này, chờ đến khi Hà lão nói xong, hắn đã nâng cánh tay Đường Xuân Minh lên, như vậy không cần Lý Phong nói cái gì, Hà lão cũng biết ca nhi trong miệng hắn là ai, trong mắt lóe lên kinh ngạc.

Dù cho trước đó Lý Phong đã nói với hắn, nhưng mà trước khi nhìn thấy người hắn vẫn không nghĩ ra được đến cùng sao ca nhi này có thể trói được tâm Phong tiểu tử, còn là một ca nhi đang trong hiếu kỳ, lần này nhìn thấy ca nhi hào phóng đón nhận ánh mắt đánh giá của hắn, không có chút khó chịu nào, mà trên tay Phong tiểu tử cũng ôm một tiểu ca nhi, trên mặt có bao nhiêu nhu hòa, đó là tuyệt đối không nhìn lầm.

"Hà lão, ta là Đường Xuân Minh, một đường cực khổ rồi, nhanh chóng vào nhà nghỉ ngơi chút đi."

"Được, được." Hà lão lộ ra khuôn mặt tươi cười, là một ca nhi nhanh nhẹn, ấn tượng đầu tiên cũng không xấu.

Đương nhiên, hắn cũng không phải thực sự là là trưởng bối của Phong tiểu tử, đối với chuyện Phong tiểu tử chọn ca nhi như thế nào hắn cũng sẽ không nhúng tay, nhưng mà cũng hi vọng có thể nhìn thấy Phong tiểu tử cùng ca nhi sống tốt đẹp, mà ca nhi trước mắt này mắt sáng, thái độ hào phóng, không có sự câu nệ của ca nhi nông thôn như trong ấn tượng của hắn, còn chuyện trong hiếu kỳ mang theo con cái gì, đối với một người cả đời nhấp nhô đối mặt với vô số mưa gió mà nói, thật sự không phải là chuyện lớn.

Lý Phong thấy vẻ mặt của Hà lão như vậy liền biết hắn hài lóng với Minh ca nhi, nhếch nhếch khóe miệng, quay đầu nói với A Lâm đang làm nũng với hắn nói: "Chào Hà gia gia đi, sau này Hà gia gia liền ở lại nhà chúng ta."

"Hà gia gia khỏe." A Lâm vừa ôm Phong thúc thúc vừa ngọt ngào kêu.

"Đây chính là A Lâm tiểu ca nhi đúng không, tốt, gia gia vẫn khỏe, đến đây, đây là lễ ra mắt của Hà gia gia cho A Lâm." Không biết từ chỗ nào móc ra một khối ngọc bội nhét vào tay A Lâm, A Lâm ngó a mẫu mình trước tiên, lại nhìn sang Phong thúc thúc, thấy hai người đều không phản đối, lúc này A Lâm mới vui vẻ nói cám ơn.

Đường Xuân Minh chỉ xem xét một chút, ngọc bội chất liệu trong suốt, nhìn chính là một khối ngọc thật, nhưng cũng không từ chối, bởi vì Lý Phong rõ ràng đã coi Hà lão là trưởng bối mà đối xử. Chào hỏi Trầm phu lang cùng Trương Tú rồi mang Hà lão vào nhà, bọn Trầm phu lang cũng không theo vào, cho cả nhà này thời gian đoàn tụ.

&&&

Lý Phong trực tiếp sắp xếp cho Hà lão vào ở trong nhà Đường Xuân Minh, cái này cũng là suy tính của hắn, tuổi của Hà lão đã cao sẽ không khiến cho người khác bàn tán cái gì, hơn nữa lại là đại phu có thể

chăm sóc Minh ca nhi, khiến cho hắn yên tâm hơn. Hà lão cũng không hề có ý kiến gì đối với chuyện sắp xếp như vậy, nông gia tiểu viện của Minh ca nhi thực sự là thư thái hơn rất nhiều so với cái sân nát kia của Lý Phong, cảm thấy ngay cả không khí đều tốt, nước cũng ngọt, mới không muốn qua bên kia chịu tội a, hơn nữa có tiểu bối hầu hạ dưới gối, mới đến liền thích hoàn cảnh nơi này.

Ba gian nhà lớn, ngoại trừ gian giữa là gian nhà chính, Đường Xuân Minh liền để một gian làm thư phòng, gian thứ ba liền cho Hà lão, sau khi Lý Phong trở lại liền tiếp tục đến huyện mua ít đồ, bởi vì thời gian nên hắn cũng không thể lấy hết đồ bên chỗ cũ của Hà lão được.

Sau khi sắp xếp như vậy chờ đến khi kết hôn liền cảm thấy bé, trong lòng Lý Phong đánh chủ ý xây một gian nhà khác, bây giờ hắn một chút cũng không cảm thấy sau khi kết hôn vào ở nhà Minh ca nhi có cái gì không đúng, gia sản đều đã giao cho Minh ca nhi, đương nhiên Minh ca nhi ở đâu thì hắn ở đó.

Đương nhiên trong lòng đánh chủ ý, cũng phải cùng thương lượng với Minh ca nhi, chờ đến khi Đường Xuân Minh sinh con sau thì xây một gian nhà phía sau hậu viện, đến lúc đó hắn cùng Đường Xuân Minh ở phía nhà đằng sau. Đường Xuân Minh cũng cảm thấy chủ ý này không tồi, chờ đến sinh hoạt cùng một chỗ với Lý Phong cũng không thể ngủ cùng A Lâm được, dù hắn có đồng ý thì Lý Phong cũng sẽ không chấp nhận, được rồi, chính hắn cũng có chút rục rịch, đến thời điểm đó làm những cái không thể bình thường hơn được.

Hà lão rất nhanh liền hòa vào gia đình này, có thể là đã trải qua nhiều chuyện, dễ dàng điều chỉnh để mình được hưởng thụ sinh hoạt thoải mái nhất, huống hồ cuộc sống đơn giản như vậy cũng là điều hắn mong muốn. Hắn để Lý Phong mang một cái ghế nằm về, để dưới giàn nho, vừa nằm vừa nói chuyện cùng Đường Xuân Minh.

"Phong tiểu tử khẳng định là ít nói với ngươi, kỳ thực ban đầu mặc dù ta thấy tiểu tử này đáng thương hơn nữa cũng rảnh rỗi nên ra tay cứu hắn, nhưng mà ở phương bắc bộ xương già như ta cũng mấy lần dựa vào tiểu tử này mới có thể sống được, ban đầu tình hình phương bắc không tốt lắm, bất cứ lúc nào cũng có người chết, dù cho ta là đại phu trong quân cũng không thể không chạy cùng bọn họ, không cẩn thị liền bị kỵ binh đuổi theo, đi đứng chậm thì ai quản sống chết của ngươi, huống hồ ta lớn tuổi như vậy. Vì vậy ta nói a, ngươi cũng đừng tin toàn bộ lời tiểu tử kia nói."

"Làm gì có chuyện đấy, hắn cũng nói không nhiều với ta, chỉ nói lúc trước nếu như không có lão nhân ngài thì hắn cũng không tới được đến phương bắc, có lẽ nửa đường liền mất mạng, hơn nữa nếu như không phải lão nhân ngài dạy hắn bản lĩnh giữ mệnh, trên chiến trường dù hắn có muốn cứu ngài cũng không cứu được a, vì vậy tất cả đều là ở chỗ lão nhân ngài a, hiện tại hắn trải qua rất tốt đương nhiên phải nghĩ đến lão nhân ngài rồi." Đường Xuân Minh ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng nghĩ thế, coi như là như vậy, vậy cũng là có nhân mới có quả, không có Hà lão làm ân, sẽ không có chuyện sau này, tiện tay giúp một chút, mới càng đáng quý.

Đặc biệt là so sánh giữa người xa lại với người có huyết thống, Lý Phong còn có thể đem trái tim hướng về bên kia sao?

"Ha ha..." Hà lão vui sướng cười to, "Tính tình của ngươi rất tốt, chẳng trách tiểu tử này liều mạng cũng phải đem ta đến đây, ngươi cứ yên tâm đi, lần này bảo đảm thuận lợi sinh ra đại tiểu tử." Biết Phong tiểu tử muốn lập gia đình, ban đầu hắn cũng đồng ý đến.

Đường Xuân Minh hướng về phía bụng của mình, hắn đâu muốn biết cái này, không nhịn được nhe răng nói: "Nghe nói rất đau, chẳng lẽ không có phương pháp nào không đau sao? Hoặc là trực tiếp rạch một đao trên bụng lấy đứa nhỏ ra?"

"Ha ha..." Hà lão cười càng thoải mái, nói chuyện nửa ngày hóa ra là ca nhi này sợ sinh con a "Ngươi yên tâm đi, thai vị cửa đứa nhỏ rất chính xác, thân thể ngươi cũng được điều dưỡng tốt, không mất bao lâu liền có thể sinh được, có ta ở đây ngươi còn lo lắng cái gì. Nếu như ta thật sự cho một đao vào bụng ngươi, có lẽ tiểu tử kia liền đem khung già này hủy trước tiên."

Đường Xuân Minh hắc tuyến.

Chuyện khác nhau, tuyệt đối là chuyện khác nhau, vượt thời đại nên không có cách nào câu thông được, sinh con liền thôi, nhưng mà sinh mổ cái gì chẳng lẽ chỉ có trong tưởng tượng của hắn sao.

&&&

Ở một tia vọng tưởng cuối cùng của Đường Xuân Minh cũng bị dập tắc, trong khí trời oi bức nhất, bụng của hắn cuối cùng cũng có động tĩnh.

"Giời ạ, đau chết rồi, tiểu hỗn đản này đến cùng là khi nào mới ra, chờ đến khi ra ngoài ta tuyệt đối không tha cho hắn, a a!" Phòng của hắn liền trực tiếp được sử dụng làm phòng sinh, người chờ ở phía ngoài không ngừng lo lắng đề phòng liền nghe được tiếng chửi bậy vô cùng mạnh mẽ của Đường Xuân Minh.

Trầm phu lang cùng Trương Tú và Vương Mạc đến giúp đỡ đều chảy mồ hôi, lần trước lúc Minh ca nhi sinh con bọn họ cũng ở đây, cũng không nghe thấy Minh ca nhi kêu to như vậy, đứa nhỏ này còn chưa được sinh ra đã được gọi là tiểu hỗ đản, không biết có nên thay đứa nhỏ kêu một tiếng oan uổng hay không.

Trong gian nhà chính có không ít người đang chờ, Lý Phong từ lúc đang ăn cơm Đường Xuân Minh đột nhiên kêu đau bụng liền hoảng hồn, nếu như không phải Hà lão cùng đang ăn cơm nhắc hắn Minh ca nhi là muốn chuyển dạ, hắn còn lo lắng có chuyện gì nên mới đau bụng, sau khi Hà lão nhắc nhở mới nhanh chóng cưỡi ngựa đem ma ma đỡ đón về, ma ma đỡ lần đầu tiên được hưởng thụ cảm giác cưỡi ngựa, sau khi xuống ngựa hai chân suýt chút nữa đã đứng không vững.

Trước lúc này, có Hà lão ở đây, tất cả chuẩn bị cho việc sinh sản đều được chuẩn bị tốt, chỉ chờ ngày hôm nay.

Hà lão cũng thấy không có gì đáng lo lắng, trước đó hắn đã bắt mạch cho Minh ca nhi, thân thể trước đây kỳ thực có mệt nhọc quá, nhưng mà trong thời gian mang thai này thân thể được điều dưỡng rất tốt, tốt đến có chút vượt quá dự liệu của hắn, nhưng cũng không đi truy cứu nguyên nhân, chỉ cách mấy ngày liền bắt mạch hắn một lần, biết tình huống của hắn rất tốt là được, nghe xem, thật là mạnh mẽ a.

Nhìn này Phong tiểu tử thật sự không dùng được, năm đó lúc ở trên chiến trường toàn là chém giết máu tanh như vậy, cũng không thấy hắn sợ sệt lần nào, chính một đao cuối cùng kia suýt chút nữa bổ đầu hắn ra cũng không thấy hắn thay đổi sắc mặt, nhưng mà hiện tại cả người cứng ở đó, người bên ngoài không nhìn được cái gì, nhưng mà hắn lại biết rõ, tiểu tử này thực sự là hoảng đến không biết phải làm gì.

Sau khi chửi bậy xong trong phòng lại không có động tĩnh gì nữa, Lý Phong chỉ cảm thấy một ngày dài bằng một năm, trước đó còn muốn đứa nhỏ nhanh chóng đi ra cũng có nghĩa là Minh ca nhi có thể ra hiếu sớm một chút, cách ngày bọn họ kết hôn cũng gần hơn, nhưng mà hiện tại hắn lại sợ, lớn lên ở trong thôn đương nhiên biết ca nhi sinh con cũng giống như là đi qua quỷ môn quan vậy, trong thôn cũng có ca nhi vì sinh con mà chết, vừa nghĩ tới chuyện Minh ca nhi chịu khổ bên trong, trước mắt hắn liền biến thành màu đen.

"Tiểu tử ngươi, đi, pha cho ta ấm trà, không được để người khác làm giúp, chỉ một mình ngươi đi, ta muốn uống trà ngươi pha." Hà lão sai khiến người, hơn nữa không muốn người khác làm, chỉ muốn Lý Phong đi, còn lá trà, lúc Hà lão mới tới có mang theo không ít, lá trà cũng rất ngon.

"A…" Lý Phong đều đặt hết tâm tư vào trong phòng mờ mịt quay đầu nhìn về phía Hà lão đang ngồi, căn bản không nghe rõ Hà lão nói cái gì.

Hà lão chỉ tiếc rẻn sắt không được tiện tay cẩm cái gì đó ném tới: "Đi, pha ấm trà lại đây, ta cùng mấy người Lý Chính uống một chén."

"A, nha, ta đi đây." Lý Phong một chút cũng không nhận ra mình chậm trễ tiếp đãi khách, khô cằn trả lời, sau đó hướng bước về phía gian nhà khác, lúc bước đi tay chân đều cứng nhắc, mấy người Lý Chính nhìn cũng không biết là nên cười hay nên khuyên bảo một chút

"Kệ hắn đi, lúc này người có thể khuyên hắn vẫn còn ở bên trong a, chờ đến khi đứa nhỏ sinh ra hắn sẽ bình thường lại, hiện tại vẫn nên tìm chút chuyện cho hắn làm giết thời gian, thật là nên gọi đám thuộc hạ của hắn tới nhìn bộ dáng kia." Hà lão lắc đầu thở dài.

"Bên trong sau Minh ca nhi không kêu vậy? Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" Lý Chính cũng lo lắng, trước đó kêu đến hung hãn như vậy nhưng bây giờ lại không thấy gì, trong lòng hắn cũng bắt đầu sốt sắng.

"Minh ca nhi nhìn thì dễ nói chuyện, nhưng cũng là một người quật cường mạnh mẽ, vào lúc này chỉ sợ sẽ không chịu nói ra, ta đoán a, hiện tại hắn nhất định muốn sớm sinh ra kết thúc thống khổ mới tốt." Hà lão nói giỡn, một thời gian ở chung, lấy ánh mắt lõi đời của hắn, đương nhiên thấy rõ Minh ca nhi là người thế nào, cũng không thể liên hệ được với Minh ca nhi trước kia trong miệng người khác, nếu như để hắn nói, thật đúng là hai người, dù là vì chuyện không may mà kiên cường lên, cũng không thể thay đổi lớn như thế.

Nhưng mà vẫn là tính tình như vậy mới tốt, tính như vậy mới thích hợp với Phong tiểu tử, nếu như là tính tình trước kia, hắn thật sự sợ sẽ liên lụy Phong tiểu tử, mà chính Phong tiểu tử có lẽ cũng không coi trọng. Hắn nghe tiểu tử Dư Mộ nói, lần đầu gặp mặt chính là thấy hắn cầm gậy đánh một đứa nhỏ choai choai, chỉ sợ Phong tiểu tử thích chính là loại tính tình bao che khuyết điểm nhưng lại không phải không nói lý.

Lý Phong còn chưa pha được trà ngon, Hồ lang trung nghe được tin tức cũng chạy đến, từ khi Hà lão đến,hắn cũng thành khách quen của nơi này. Hồ lang trung cũng có y thuật không tồi, không chừng cũng không kém so với đại phu ở trên trấn, sau khi biết Hà lão đến đây liền không thể chờ được mà muốn trao đổi thảo luận với nhau, nhưng mà sau khi trao đổi xong, Hồ lang trung lập tức quỳ gối dưới y thuật của Hà đại phu, hận không thể cắm rễ ở nhà Đường Xuân Minh, trời vừa sáng liền chạy qua đây.

Hắn làm sao biết, trước khi Hà lão bị luận tội là ngự y trong cung, nhưng mà thời của tiên đế bởi vì đắc tội quý nhân trong cung nên bị người hãm hại luận tội phản nghịch, bị đưa đến biên quan làm đại phu trong quân. Sau này tân đế lên ngôi giải oan cho hắn, tân đế muốn khôi phục chức quan ngự y của hắn, nhưng mà hắn lại không muốn làm tiếp, trở lại trong cung hầu hạ quý nhân còn không ung dung bằng xem bệnh cho mấy hán tử trong quân, tân đế từng nhận được ân tình của Hà lão lúc tiên đế còn đang cầm ngôi, tuy rằng cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng hắn, liền cho hắn đặc quyền mặc hắn làm.

49. Chương 49: Chế Băng

Bên ngoài có động tĩnh, người bên ngoài còn chưa kịp ra kiểm tra, một bóng người vọt vào trong, chính là Đường Xuân Vanh vội chạy từ học đường về, có người báo tin, hắn liền trực tiếp tìm phu tử xin nghỉ, muốn nhanh chóng vọt vào phòng nhìn tình huống của ca ca hắn, Trương Tú vừa vặn đi từ trong phòng ra liền vội vã ngăn hắn lại.

"Ca ta thế nào? Tại sao lại sinh vào hôm nay? Không phải nói còn có mấy ngày sao?" Đường Xuân Vanh sốt sắng, trên đầu đều là mồ hôi.

"Hà lão còn ở ngay đây, sớm mấy ngày cũng là chuyện bình thường, ngươi không cần lo lắng, tình huống của ca ngươi cũng rất tốt." Trương Tú gọi người mang A Vanh đi, muốn gọi Lý Phong nhưng thấy hắn đang pha trà mà nước đổ cả ra ngoài cũng không biết, con mắt nhìn chằm chằm vào phòng, Trương Tú vỗ vỗ trán, gọi to, "Đại Sơn, ngươi trông A Vanh."

Lý Phong dụng lực dưới chân lao đến, Trương Tú sợ đến mức nhảy lên, sao tốc độ của người này lại nhanh như vậy, sau đó nghe được thanh âm lo lắng của Lý Phong, "Minh ca nhi sao rồi? Có cần ta làm gì không?"

"Được, ngươi đi làm đi, tiếp tục nấu nước, phải đun nhiều chút." Trương Tú cũng không khách khí dặn dò, sao đó lại quay vào phòng.

Hà lão cười khổ một tiếng, hướng về phía Lý Chính chỉ vào phía ấm trà: "Nhìn tiểu tử này, các ngươi còn nói hắn là người thận trọng a, chút trà ngon này của ta cũng không dễ kiếm được, lại để cho hắn chà đạp, vẫn là để ta tự làm đi."

"Ha ha, vậy hôm nay ta có lộc ăn rồi." Lý Chính cũng rất kính trọng với Hà lão đang ngồi đối diện được Lý Phong mang về, trên người hắn có cảm giác khiến cho người khác không nói rõ được cảm thấy không chỉ đơn giản là một dại phu, hơn nữa lúc cùng hắn ngồi uống trà nghe được hắn nói chuyện về bên ngoài, cảm giác thấy tầm mắt mình cũng rộng mở hơn.

Để Lý Phong đi nấu nước, Lý Phong không ngừng đun, đun sôi rồi liền đổ ra thùng bên cạnh chờ người gọi nước, sau đó hắn lại tiếp tục đun một ấm khác, chờ đến khi đun sôi đến ấm thứ mười ba bên ngoài lại có động tĩnh, Lý Phong không đợi người gọi liền bỏ cái ấm đang sôi chạy ra ngoài bếp, hóa ra là Vương Anh đến.

Nhìn Lý Phong có chút ngu si hai mắt vô thần khác hẳn với hình tượng hàng ngày, Vương Anh làm sao không biết hán tử kia đang căng thẳng, cũng không khách khí nói, "Ta vào xem xem, đây là cái thai thứ hai của hắn, sẽ không mất nhiều thời gian bằng lần thứ nhất." Nói xong cũng mặc kệ hán tử kia nghĩ thế nào, liền chào hỏi với mấy người đang ngồi trong gian nhà chính liền vào phòng.

&&&

Đường Xuân Minh đã không biết mình có cảm giác gì, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc loại thống khổ dằn vặt khiến người ta hận không thể chết đi này, cả người giống như là bị xé rách, hắn lại không muốn biểu hiện giống như nữ nhân không ngừng rên rỉ thảm thiết liên tục, cắn chặt lấy miếng vải được nhét vào trong miệng, giời ạ, nếu trở lại Trái Đất, hắn tuyệt đối sẽ vô cùng kính trọng tất cả phụ nữ a.

"Nhanh hơn, kiên trì một chút, nghe ta chỉ huy, không cần tốn sức lung tung." Ma ma đỡ đẻ ở một bên không ngừng cổ vũ.

"Minh ca nhi, nhanh hơn, đã nhìn thấy đầu, nếu như đau quá thì kêu lên, không cần kìm nén." Trầm phu lang vừa cầm khăn lau mồ hôi cho Đường Xuân Minh vừa an ủi hắn, trong phòng này cũng giống như cái lồng hấp, mà cả người Minh ca nhi cũng giống như là vừa mới vớt ra từ trong nước.

"A —— lão tử cũng không muốn sinh nữa —— giời ạ ——" rốt cục trong phòng vang lên tiếng thét mạnh mẽ.

"Được, sau này không sinh, Minh ca nhi, chúng ta có hai đứa nhỏ là được rồi, sau này không sinh nữa a!" Lý Phong nghe được liền nhanh chóng hướng đến cửa kêu to.

"A —— "

Không biết có phải là do tiếng kêu của Lý Phong có tác dụng không, cuối cùng đứa bé cũng thừa thế xông lên, thật giống như là vật mắc kẹt đã lâu cuối cùng cũng chảy ra, cả người bỗng nhiên buông lỏng, ngay sau đó trong người lại dâng lên cảm giác mệt mỏi.

"Sinh, sinh được một tiểu tử béo!", ma ma đỡ đẻ kinh hỉ kêu lên, vỗ xuống mông đứa nhỏ, lập tức tiếng khóc của trẻ con vang lên khắp phòng.

"Sinh! Sinh!" Sau khi đợi rất lâu mọi người liền mừng rỡ kêu lên, Hà lão không cẩn thận cũng như Lý Phong đổ nước trà ra khỏi chén, thấy thế cũng không thèm để ý cười ha ha: "Cuối cùng cũng coi như sinh, khiến chúng ta cũng căng thẳng theo, chờ đến khi thu dọn bên xong xem ta liền vào bắt mạch xem một chút."

"Đúng, nên mắt mạch, nhưng mà nghe thanh âm cũng không tồi." Hồ lang trung cũng vui vẻ nói, mặc kệ là người lớn hay trẻ nhỏ, đều rất có tinh thần.

Chỉ có Đại Sơn vẫn chú ý đến Lý Phong vẫn ngây ngốc đứng ở cửa, tiến lên vỗ vỗ vai hắn, mới khiến cho Lý Phong hoàn hồn lại, liền thấy thân thể hắn lung lay, vội vã đỡ lấy, hỏi, "Sao rồi?"

"Không có chuyện gì, " Lý Phong lau mặt, thân thể cứng ngắc đến lợi hại, cũng chột dạ, cũng không nhấc được chân ra ngoài, quần áo từ trong ra ngoài đều ướt đẫm mồ hôi, "Ta không sao, Minh ca nhi sinh rồi, đúng không?"

"Đúng, sinh, nghe, tiếng trẻ con khóc, chờ đến khi thu dọn xong liền ôm cho ngươi nhìn chút."

"Sinh là tốt rồi, sinh là tốt rồi..." Theo lực đạo của Đại Sơn, Lý Phong lùi về sau mấy bước, đặt mông ngồi vào ghế, sau đó đột nhiên nhớ tới, "A Lâm, mau đón A Lâm về thôi, nói cho nó biết a mẫu nó sinh đệ đệ." Sợ đứa nhỏ nhìn sẽ bị dọa sợ, vì vậy ngay tại thời điểm Đường Xuân Minh sinh liền đem cả A Lâm cùng Đại Mao Nhị Mao cùng đóng gói đến nhà Vương Mạc, để ma ma Vương Mạc cùng chăm sóc, nói chờ đến khi đệ đệ sinh ra liền đón nó về xem đệ đệ.

"Được, ngươi ngồi trước đi, ta qua đó đón mấy đứa nhỏ kia về." Đại Sơn vỗ vỗ hắn, xoay người đi ra ngoài, lau mồ hôi trên mặt, thấy Phong tiểu tử sốt sắng như vậy,khiến cho hắn cũng căng thẳng theo, cảm giác giống như trở lại lần thứ hai nhìn thấy A Tú sinh con, hiện tại hắn đã có hai đứa con cũng đã sớm thỏa mãn, nhưng mà A Tú còn muốn sinh một tiểu ca nhi, nhưng mà ngày hôm nay Đại Sơn nhìn thấy tình cảnh ngày hôm nay cũng không muốn để cho A Tú chịu khổ này.

Chờ đến khi A Lâm được đón về, trong phòng đã thu dọn xong, Lý Phong đang chuẩn bị vào xem Minh ca nhi liền mang A Lâm vào cùng, trước tiên liền nhìn thấy một đứa nhỏ được ôm trong ngực Vương Anh, khuôn mặt đỏ ngầu, đang nhắm mắt, trẻ con mới được sinh ra thực sự nhìn không đẹp chút nào, nhưng mà trong lòng Lý Phong lại cảm thấy vui sướng, đó là đứa nhỏ Minh ca nhi sinh, hắn cũng làm bạn cùng Minh ca nhi mấy tháng chờ đứa trẻ chào đời.

Lúc này Lý Phong đã bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía Minh ca nhi nằm trên giường, ánh mắt đặc biệt nhu hòa, nói với A Lâm, "A Lâm, lại đây, đây chính là đệ đệ con, sau này phải chăm sóc đệ đệ tốt."

"Đệ đệ, ta là ca ca, sau này đệ đệ phải nghe lời ca ca cùng a mẫu, còn có Phong thúc thúc, a mẫu nói nếu không ngoan phải đánh mông đó nha." A Lâm rất có bộ dáng của người lớn giáo dục đệ đệ, cũng mặc kệ hiện tại đệ đệ có nghe hiểu hay không.

Ma ma đỡ đẻ nở nụ cười, hắn cũng hiểu rõ tình huống của nhà này, nói, "Tiểu ca chiếu cố đệ đệ trước, chờ đến khi đệ đệ lớn lên là có thể bảo vệ tiểu ca."

Trong phòng nồng nặc mùi máu tanh, đối với Lý Phong mà nói tuyệt đối vô cùng kích thích, nhưng hiện tại trong mắt hắn chỉ có Minh ca nhi đang nằm trên giường, đi tới giường nắm lấy tay hắn, muốn nói chút lời an ủi, nhưng lúc mở miệng ra lại không biết nói cái gì, trầm mặc hồi lâu mới nói, "Đứa nhỏ rất tốt, là con của chúng ta."

Đường Xuân Minh uể oải nằm trên giường, đầu nghiêng một bên, tóc cũng tán loạn bị mồ hôi làm ướt nhẹp, đang muốn ngủ lại nghe được câu này của Lý Phong, giương mắt lên nhìn hắn, nhất thời hiểu được ý tứ của Lý Phong, nhếch nhếch miệng nói, "Nghe ngươi, sau này ngươi mới là đương gia." Sau đó tinh thần miễn cưỡng tập hợp được lại tản đi, con mắt dần dần đóng lại, nặng nề ngủ.

Cả người hắn đều vô cùng mệt mỏi không chịu được, thân thể mệt mỏi, tinh thần cũng bị dằn vặt, một đại nam nhân như hắn thực sự sinh một đứa bé, sự thực chính là tàn khốc như vậy. Đương nhiên cũng có tin tốt, chính là sau khi sinh xong hắn có thể hoạt động được bình thường, không cần phải mang bụng lớn làm gì cũng bị hạn chế, trước khi ngủ còn nghĩ, hắn đã nói sau khi sinh ra phải đánh mông tiểu hỗn đản, bút này trước hết ghi lại đã.

Lý Phong vẫn ngồi ở giường một bên không nhúc nhích, sau khi A Lâm nhìn qua a mẫu liền bị Trầm phu lang ôm ra ngoài, sau khi Đường Xuân Vanh đi vào xem qua ca ca, Hà lão cùng Hồ lang trung cũng tiến vào bắt mạch cho hắn, đều biểu thị thân thể không tồi, trong tháng này cố gắng chăm sóc liền không thành vấn đề, Vương Anh lại đem đứa nhỏ ôm ra ngoài để mọi người thấy một vòng rồi lại đem vào, đặt ở bên người con riêng hắn, nhìn đứa nhỏ chép chép miệng liền không nhịn được nở nụ cười.

"Ngươi ở cùng bọn họ, ta ra ngoài xem có cái gì ăn không."

"Được, trên bếp đang nấu một con gà mái, sữa dê cũng chuẩn bị kỹ càng." Lý Lúc này Lý Phong mới sực nhớ tới chuyện này, vội vã liền muốn đứng dậy đi xem.

"Ngươi ngồi đi, ta đi xem xem, hiện ở tại bọn họ đều vẫn chưa đến thời điểm muốn ăn." Vương Anh vỗ vai Lý Phong, xoay người đi ra ngoài, lúc này hắn tin tưởng, lần này con riêng thật sự may mắn, thật sự tìm được một hán tử yêu thương ca nhi.

&&&

Sau khi Đường Xuân Minh tỉnh lại đã là ngày hôm sau, cảm giác đầu tiên chính là đói bụng, vô cùng đói bụng, cái bụng trống trơn, vô cùng muốn tìm cái gì đó lấp đầy, nhưng mà hiện tại đều không ai lo lắng cho hắn, hắn nghe được một âm thanh cố gắng đè thấp vụng về dỗ một đứa nhỏ đang khóc.

"Ngoan a, lập tức liền được ăn, đừng làm phiền Minh ca nhi ngủ, ngoan…"

Đường Xuân Minh ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Lý Phong toàn thân cứng đờ ôm đứa trẻ, vừa lại vừa lo lắng nhìn về phía hắn, vừa vặn đón nhận được ánh mắt của Đường Xuân Minh, trên mặt nhất thời lộ ra nét mừng, ôm đứa trẻ nhanh chóng đi tới: "Minh ca nhi ngươi tỉnh rồi, cảm giác thế nào? Ta đi gọi Hà lão lại đây giúp ngươi xem một chút. A, đúng rồi, đây là con của chúng ta, ngươi cũng nhìn, đang khóc vì đói bụng a, a mẫu đang làm nóng sữa dê cho nó uống." Lý Phong cẩn thận từng li từng tí một đem con đặt ở bên người Minh ca nhi, sau đó cẩn thận mà đem Đường Xuân Minh nâng dậy đến, lại đặt một cái gối dày đằng sau lưng hắn.

Cả người vẫn là như bị xé rách sau đó được may vào, nhưng cuối cùng cũng coi như có thể sử dụng chút khí lực, nói với Lý Phong: "Ta đói, " sau đó nhìn về phía đứa nhỏ, vươn ngón tay đâm đâm khuôn mặt của nó, "Sao khó nhìn như vậy." Ngữ khí rất ghét bỏ, chính tiểu hỗn đản này dằn vặt mình mấy tháng liền.

Đứa bé còn đang khóc sau khi đến bên người Đường Xuân Minh liền không khóc nữa, con mắt bắt đầu chuyển động nhìn về phía Đường Xuân Minh.

Lý Phong vội vàng nắm lấy tay Minh ca nhi, nhìn hắn không nhẹ không nặng sợ đâm hỏng đứa nhỏ, khiến cho Đường Xuân Minh lườm hắn một cái, lúc này Vương Anh đẩy cửa đi vào, trong tay bưng chén sữa dê nóng, nhìn thấy Đường Xuân Minh tỉnh, nói: "Tỉnh rồi, đói bụng không, đang giữ ấm trên bếp, A Phong lấy lại đây đi."

"Được, ta đi ngay, Minh ca nhi ngươi đợi chút nữa." Lý Phong vội vội vã vã đáp ứng, vội vã rời đi, Vương Anh vừa nhìn bộ dáng này liền biết được con riêng hắn lại làm cái gì khiến cho hán tử ngại ngùng.

"Ngươi cho ăn hay là ta cho?" Thả chén xuống, Vương Anh nói với Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh lúng túng sờ sờ mũi, nói: "Vẫn là a mẫu ngươi làm đi." Nhìn vật nhỏ nhỏ như vậy, mềm mại, hắn sợ chính mình không khống chế được lực đạo, vừa nhẹ nhàng đâm một chút liền bị Lý Phong ngăn lại.

Vương Anh không nói cái gì nữa, thuần thục đem con ôm lấy, ngồi ở bên giường, một tay nâng đầu, một tay dùng muỗng nhỏ từng chút từng chút cho đứa nhỏ uống sữa, khiến người ta nhìn liền cảm thấy là người vô cùng kiên nhẫn.

Lý Phong cũng rất nhanh liền trở lại, đi theo phía sau hắn còn có tiểu A Lâm cùng Hà lão, A Lâm vui vẻ nhào tới trước người Đường Xuân Minh: "A Mẫu, tiểu đệ đệ."

"Ừ, A Lâm làm ca ca, nhưng mà A Lâm là ngoan nhất, ta thích nhất A Lâm."

Mấy người trong phòng nghe xong đều giật giật khóe miệng, đối với người không tim không phổi này không biết nên nói cái gì, nhưng mà A Lâm lại thấy vui vẻ, mà đứa nhỏ vừa mới sinh ra đương nhiên không hiểu nên cũng sẽ không bị a mẫu làm tổn thương.

&&&

Từ sau khi đứa nhỏ được sinh ra, trong thôn có không ít người đến thăm, đến ngày tắm ba ngày, Đường Xuân Minh vốn không muốn làm, trong đầu hắn cũng không có khái niệm này, nhưng ngay cả người bên Cẩm Ký cũng đến, Tề chưởng quỹ còn mang theo lễ vật Đằng Dục nhờ chuyển.

Triệu gia ngoại trừ lục thúc đến nhà, những người khác chưa từng xuất hiện, nhưng mà cũng không ai nhắc đến, đặc biệt là Lý Chính đã biết được quyết định của Lý Phong, càng không đề cập đến.

Lý Chính nói thầm với Trầm phu lang dự định của Lý Phong, "A Phong định sau khi kết hôn cùng Minh ca nhi liền để hai đứa nhỏ mang họ hắn tiến vào gia phả Lý gia."

Hiển nhiên Trầm phu lang cũng đã dự liệu trước, nghe thấy vậy cũng không giật mình nhiều, "Như vậy cũng được, ngươi cũng thấy đó, Minh ca nhi sinh ra một tiểu hán tử a, bên Triệu gia lại không có phản ứng nào, như vậy thì tội gì để Triệu gia bọn họ nuôi đứa nhỏ, dù sao sau khi A Lâm sinh ra cũng còn không được vào gia phả của Triệu gia a."

Bởi vì tiểu ca nhi không được coi trọng, nên việc này vẫn luôn bị kéo dài, tình huống như vậy vốn cũng được coi là bình thường, có nhà còn đợi đến khi tiểu ca nhi xuất giá mới nhớ tới đi thêm cái tên, hiện tại Trầm

phu lang lại thấy đúng là chuyện tốt, đỡ phải đến lúc đó còn muốn phiền phức đến bên Triệu gia kia, nói không chừng bên kia lại muốn ồn ào nháo chuyện.

"Nhưng mà, sau này A Phong cũng sẽ có con của mình đi, đến lúc đó có thể có hay không..." Tâm tình Lý Chính có chút phức tạp, hắn là họ Lý, vẫn hy vọng Lý Phong có thể có được con của chính mình, thân sinh cùng không phải thân sinh đến cũng cũng không giống nhau. Đương nhiên, hắn cũng biết, mặc kệ là A Lâm hay là tiểu tử mới được sinh ra kia, đến lúc đó muốn tiến vào gia phả Triệu gia cũng không phải là chuyện dễ dàng, bên kia chỉ sợ sẽ nắm lấy chuyện này làm khó dễ Minh ca nhi a, ai bảo Minh ca nhi không ngừng đánh mặt họ. Vì vậy trong lòng hắn mới thấy khó xử như vậy.

Trầm phu lang trừng hán tử nhà mình một chút, "Hiện tại hài tử vẫn chưa có ngươi lo lắng cái gì, thật là, ngươi cho rằng Phong tiểu tử chưa cân nhắc đến chuyện này sao, nếu như hắn đã quyết định chứng tỏ hắn muốn đem hai đứa nhỏ này coi làm thân sinh của mình, dù sau này có thân sinh cũng sẽ như vậy. Hơn nữa, bằng vào hai người bọn họ đến lúc đó còn không thể có gia sản cho ba đứa nhỏ hay sao?" Hắn vẫn có tự tin đối với bản lĩnh kiếm tiền của Minh ca nhi, nhìn mấy trăm con gà sau núi đi, hiện tại lại đào ao, sau này còn ai dám nói Phong tiểu tử ném bạc vào nước nữa.

Lý Chính cũng cảm thấy hợp ý, mâu thuẫn giữa con nuôi cùng con đẻ thường là vì gia sản, đến lúc đó chỉ cần A Phong kiếm thêm chút thì khi phân gia sản cũng sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa lại có thêm một tiểu tử, mà A Lâm là tiểu ca nhi sau này chắc chắn phải gả ra ngoài.

&&&

Đứa nhỏ tạm thời không có đại danh, chỉ có nhũ danh, là do Đường Xuân Minh nghĩ ra, vừa nhìn liền biết không tốn bao nhiêu tâm tư, theo A Lâm liền gọi là A Sâm, còn đại danh vẫn nên để cho Hà lão đức cao vọng trọng có học thức phong phú nhất đặt đi.

Sau khi nhũ danh này được lấy Đường Xuân Minh bị người chê cười, đều nói hắn chỉ còn thiếu một tiểu tử A Mộc nữa thôi, không muốn trải qua cái cảnh sinh đẻ này ít nhất là trong hai năm tới, Đường Xuân Minh nghe được khóe miệng liền không ngừng giật giật.

Ở cữ nên không thể ra khỏi cửa cái gì, hắn nhịn, nhưng mà, nắng to như vậy mà không thể tắm rửa gội đầu cả người hắn liền cảm thấy không ổn, cảm giác trên người mình có một mùi vị là lạ, ngay cả chính mình đều cảm thấy ghét bỏ bản thân. Không có điều hòa, không có quạt, cả người đều trong trạng thái nóng nực, nếu như có thể hắn thật sự muốn bỏ xuống tất cả tiến vào trong không gian, trong không gian quanh năm suốt tháng đều ôn hòa, hai mươi mấy độ là thích hợp nhất với con người.

Đường Xuân Minh không dễ chịu, Lý Phong nhìn cũng cảm thấy suốt ruột, nếu như Đường Xuân Minh muốn làm gì, tại thời điểm khác hắn sẽ không chút nghĩ ngợi mà đồng ý, nhưng mà hiện tại những người kia đều ghi tạc từng lời của Hà lão vào trong đầu, biết không thể mặc cho Minh ca nhi làm, nếu không sẽ lưu lại nguồn bệnh đến cuối cùng bị thiệt cũng chỉ có Minh ca nhi.

"Thời tiết thực sự quá nóng, còn ở trong phòng càng thêm khiến người ta không chịu được, nếu không, ta đi kiếm chút băng để trong phòng? Có thể sử dụng băng sao?" Lý Phong không thể không cố gắng nghĩ biện pháp để Minh ca nhi thoải mái hơn một chút.

Hiện tại Hà lão đã tiếp nhận nhiệm vụ dạy bọn trẻ đọc sách viết chữ, mỗi ngày trải qua không cô quạnh chút nào. Thư phòng tạm thời đương nhiên cũng được chuyển qua phòng hắn, mới đi ra từ thư phòng, nghe được lời này của Lý Phong liền tức giận lườm một cái: "Dùng một phần nhỏ thôi, hơn nữa phải để cách xa một chút."

Có thể sử dụng là tốt rồi, lời này đối với Lý Phong mà nói giống như tiếng trời, xoay người liền đi nói cho Đường Xuân Minh, nghe vậy ánh mắt Đường Xuân Minh sáng lên, băng là thứ tốt a, tại sao trước kia hắn lại quên mất việc quan trọng này a, gọi Lý Phong lại đây, nói thầm với hắn mấy câu.

Lý Phong kinh ngạc nói: "Như vậy cũng làm được? Có thể chế ra băng sao?"

"Thử một chút chẳng phải sẽ biết sao, dù sao coi như ngươi kiếm được băng về cũng mất một thời gian, trong nhà lại không có hầm băng, vừa tốn công lại phí tền." Quặng KNO3 chế băng, Đường Xuân Minh không nhớ là nhìn thấy từ chỗ nào, nhưng chắc chắn sẽ không nhớ lầm, hơn nữa quá trình lại không phức

tạp, chỉ cần có quặng KNO3 cùng nước là được, trong thời gian này hắn không muốn dùng cái đó kiếm tiền, chỉ muốn để cho mình trải qua thoải mái hơn chút là được.

"Được rồi, ta mua mấy thứ đó về thử xem, trước tiên cũng sẽ mang ít băng về."

Lý Phong nhanh chóng lên trấn trên mua một ít băng cùng quặng KNO3, khối băng được đặt ở góc phòng xa nhất, nhưng trong phòng cũng có thể cảm nhận được chút không khí mát mẻ từ khối băng kia, cuối cùng Đường Xuân Minh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lý Phong cùng Hà lão vô cùng hứng thú thí nghiệm chế băng từ quặng KNO3 chế băng, hắn chỉ có thể phiền muộn chọc chọc khuôn mặt nhỏ, nhưng mà đứa con này cũng là một đứa ngốc, bị chọc còn ngây ngô cười với a mẫu, cười đến chảy cả nước miếng, cuối cùng vẫn còn phải để hắn thu dọn.

"A Mẫu, Phong thúc thúc nói không được chọc mặt đệ đệ, sẽ chọc xấu đi." A Lâm nghiêm túc phê bình a mẫu, a mẫu lại dấu Phong thúc thúc bắt nạt đệ đệ, thân làm ca ca có trách nhiệm bảo vệ đệ đệ.

Đường Xuân Minh chột dạ thu ngón tay về, không nghĩ tới con mắt của A Lâm tinh như vậy, động tác lén lút của hắn lại bị phát hiện, ngụy biện nói, "Ta không có bắt nạt nó, không thấy đệ con cười rất vui vẻ sao, con xem đi."

Ngày thứ ba đứa trẻ hoàn toàn mở mắt, nếp nhăn hồng hồng trên mặt cũng hoàn toàn nảy nở, lúc này Đường Xuân Minh mới thấy vừa mắt chút, bằng không khổ cực nhiều như vậy lại sinh ra một đứa con xấu xí thì thực sự phiền muộn, hơn nữa đứa con trai ngốc này chỉ cần cách hắn liền khóc, nhưng mà vừa đến bên cạnh hắn, kỳ quái, lập tức không khóc nữa, còn có thể hướng về phía hắn a a kêu, cái này khiến cho trong lòng Đường Xuân Minh có một loại cảm giác thỏa mãn không nói lên lời, được rồi, cái đòn kia liền tiếp tục bảo lưu đi, chờ sau này nghịch ngợm liền tính toán cả luôn.

"A… A…" Đứa nhỏ không răng không hề hay biết suy nghĩ của a mẫu của nó tiếp tục hướng về phía a mẫu cười bán manh, vô ý thức xoát độ hảo cảm, nỗ lực để cho nó vẫn bị ghét bỏ được a mẫu yêu thích nhiều hơn một chút.

"A Mẫu, đệ đệ còn chưa hiểu chuyện, xem đi trên mặt đều bị a mẫu đâm đỏ." A Lâm không dễ bị a mẫu lừa gạt như vậy, trừng a mẫu một chút, đau lòng sờ sờ chỗ bị đâm đỏ.

Đường Xuân Minh đen mặt, tại sao sau khi sinh ra tiểu hỗn đản này địa vị của hắn ở trong lòng A Lâm lại tụt xuống, đều do tên tiểu hỗ đản này! Hảo cảm mới tăng được một chút liền hạ xuống luôn.

Bên ngoài, không ngừng truyền đến âm thanh hài lòng của Hà lão, "Phong tiểu tử, quả nhiên được, xem, ra băng, ra băng …" Khua tay múa chân, hài lòng giống như đứa bé, còn lẫn cả âm thanh kêu gào của Đại Mao Nhị Mao.

Đường Xuân Minh ở bên trong nghe được cũng nở nụ cười, đều do hắn không sớm nghĩ ra một chút, ở hiện đại sống thoải mái quen rồi nên đã quên nơi này có chút không giống, xem ra, sau này đến mùa đông còn phải đào một cái hầm băng để trữ băng.

Lão nhân tiểu nhân ở ngoài chơi thật lâu mới nhớ đến Đường Xuân Minh đang ở trong phòng, Hà lão ở cái tuổi này cũng không có nhiều cấm kỵ với Đường Xuân Minh. Quần áo trên người vẫn còn chưa thay, có nhiều chỗ vẫn còn vệt nước, nụ cười trên mặt còn chưa rút đi, "Chủ ý này của Minh ca nhi không tồi, sau này đến mùa hè còn không lo không có băng dùng, đúng rồi, Minh ca nhi phương pháp chế băng này của ngươi định xử lý như thế nào? ta thấy tuy rằng băng từ quặng KNO3 không thể ăn được, nhưng dùng thùng sắt đem quặng KNO3 tách ra cũng có thể chế thành băng, băng kia có thể ăn, bây giờ còn có thể làm thêm một chút, có thể thêm được một khoản thu"

Đường Xuân Minh hướng bọn họ giơ ngón cái, hắn mới nghĩ ra quặng KNO3 có thể chế băng, bọn họ ở bên ngoài trong thời gian ngắn lại có thể tìm được tỷ lệ giữa nước cùng quặng KNO3 lại còn cân nhắc đến vấn đề dùng ăn. Nhưng mà lợi dụng cái này để chế băng kiếm tiền hắn thực sự là không cân nhắc đến, nếu như lúc trước có lẽ hắn sẽ dùng một thời gian, nhưng mà bây giờ dọn dẹp sau núi còn đang không kịp chờ a, làm gì còn thời gian làm chuyện khác.

"A Phong ngươi thấy thế nào? Bây giờ trong nhà cũng không ai rảnh rỗi đi, nếu không thì giao cho người khác đi."

Hà lão tán thưởng nhìn Đường Xuân Minh một chút, từ lần đầu gặp mặt hắn liền cảm thấy Minh ca nhi là một người rất phóng khoáng, có cái nhìn rất thoáng trên phương diện tiền tài. Nói không yêu tài, lại có thể tìm kiếm được con đường làm giàu từ sau núi kia, nói yêu tài, rõ ràng hiện tại có phương pháp kiếm tiền hắn cũng có thể nhường cho người khác.

Nếu như Đường Xuân Minh biết được ý nghĩ trong lòng Hà lão, chỉ sợ mặt sẽ đen lại, hắn làm gì có chuyện không yêu tài, hắn chỉ là không muốn mệt nhọc, hơn nữa so với bán băng, phát triển phía sau núi mới là quan trọng, nếu như phát triển xong sẽ không ngừng có bạc vào tay, so với bán băng còn tin cậy hơn nhiều. Lại nói, dù giao cho người khác làm, hắn cũng có thể chiếm được phần a, Hà lão thực sự là nghĩ hắn quá cao thượng rồi.

Nói thật, chính mình trải qua ngày càng tốt, đối với những người nhìn vừa mắt, hắn cũng muốn kéo mọi người lên theo, bằng không khoảng cách giữa hắn cũng mấy người Trương Tú bọn họ ngày càng lớn quan hệ cũng sẽ càng ngày càng lạnh nhạt, hắn cũng không muốn xuất hiện cục diện như vậy. Tối thiểu, Trương Tú muốn cho bọn Đại Mao Nhị Mao đọc thêm nhiều sách, nhưng mà lại lo lắng đến vấn đề tu sửa học đường mà vẫn chưa cho bọn chúng đi lớp học.

Một mình sống tốt không được tốt lắm, cuộc sống của mọi người đều tốt mới thật sự tốt, hơn nữa còn có thể thu được danh tiếng, cớ sao không làm.

Vốn hắn định chờ đến khi phát triển phía sau núi mới quyết định, nhưng mà hiện tại hạng mục bán băng này lại đến đúng lúc.

"Cũng được, Minh ca nhi ngươi nói làm sao liền là thế đó, nhưng mà muốn giao cho ai cũng phải lựa chọn kỹ." Lý Phong không có suy nghĩ khác, hắn cũng không phải người thiếu tiền, hơn nữa Minh ca nhi lại biết kiếm tiền.

"Được rồi, ta suy nghĩ một chút, đợi lát nữa chọn ra được liền để cho ngươi cùng Hà lão xem thế nào." Nếu làm liền đem nó làm tốt đi, cũng nên làm một cái kế hoạch, làm xong liền giao cho người khác liền không cần phải tìm đến mình nữa.

"Từ từ cân nhắc, không cần gấp, thân thể mới quan trọng." Lý Phong không yên tâm dặn dò.

&&&

Nói là từ từ cân nhắc, nhưng mà Đường Xuân Minh nằm cả ngày cũng nhàm chán, ngay buổi tối hôm đó liền viết kế hoạch ra, giao cho Lý Phong cùng Hà lão, ngay cả Vương Anh cũng chạy đến bên này mỗi đêm lắng nghe cùng Đường Xuân Vanh.

Việc này do mấy nhà làm, nhà Lý Chính, nhà mình, cái khác, nhà Trương Tú, Vương Mạc đều chiếm hai phần mười trong đó, hai phần cuối cùng là của mẹ kế cũng A Vanh. Đương nhiên Hà lão cũng được Đường Xuân Minh tính thành nhà mình, không phân ra một mình.

Bởi vì công nghệ chế băng cực kỳ đơn giản, chỉ cần xem qua một chút liền biết làm, cho nên nhà chiếm phần đều là nhà có thể tin tưởng được, mới không tiết lộ bí mật ra ngoài quá sớm, còn có thể kiếm được mấy năm, dù sao cũng không thể mãi giữ bí mật này được.

Mắt thấy mùa nóng còn một thời gian nữa, Lý Phong vội vàng chạy đến nhà Lý Chính thương lượng chuyện này, chờ đến khi Lý Chính nhìn bản kế hoạch lại tận mắt nhìn quá trình chế băng, miệng liền không đóng lại được, nửa ngày đều không tìm được âm thanh của mình.

"Cái này thật sự là để chúng ta đi làm?" Lý Chính khó có thể tin nói.

"Đúng đấy, đây là chủ ý của Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử, việc này chỉ cần mấy người mở một cửa hàng ở trên trấn liền được, ngân lượng mở cửa hàng liền do Minh ca nhi ứng ra trước, cửa hàng này cũng không tính trong phần hắn được chia, năm nay có thể dành thời gian thử một chút xem, nếu như thật sự có thể làm được sau này vào hạ liền có thể kiếm được một khoản lớn." Hà lão đương nhiên là đứng ở bên Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, người khác đạt được chỗ tốt cũng đến biết được là ai cho.

"Chuyện này… Cái này không được đâu… Đây không phải là chiếm không bạc của Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử sao, cái này không được." Cuối cùng cũng coi như đã tiêu hóa xong nội dung, Lý Chính liền vội vã

lắc đầu xua tay, lời nói ra cũng không êm tai.

Phản ứng như thế khiến Hà lão tương đối hài lòng, thể hiện không phải là người tham tiền đến mờ mắt, liền khuyên nhủ: "Ngươi xem hai người bọn họ hiện tại ai rảnh làm chuyện này? Nếu như ta không nhắc đến hai người bọn họ đều không nghĩ đến chuyện mở cửa hàng, như vậy mới là lãng phí a, hiện tại có các ngươi giúp hắn, bọn họ lại chiếm được phần ở bên trong, cũng không tính chịu thiệt, còn cái cửa hàng kia, coi như sau đó không được, cũng có thể cho thuê hoặc là bán qua tay. Hơn nữa nghe ý tứ của Minh ca nhi, nếu như chuyện làm ăn sang năm không có trở ngại, mấy nhà các ngươi liền lấy ra một phần bạc dùng trong thôn, làm lớp học hay là cái khác đều được, nói chung là để những gia đình khác ở trong thôn cũng có thể kiếm được lợi ích thực tế là được."

Chuyện này..." Lý Chính đang có chút do dự, "Nếu không mấy nhà chúng ta thương lượng một chút?" Lý Chính cũng có chút động tâm, hai đứa con trai đều đọc sách ở trong huyện, chi tiêu hàng năm không thể nói là không lớn, bây giờ còn có thể chống đỡ, nhưng mà gánh nặng sau này sẽ càng ngày càng nặng, nhìn những tháng ngày của Minh ca nhi càng ngày càng tốt, không phải trong lòng hắn không ước ao, nhưng mà không có bản lĩnh nên trong lòng cũng không có ý nghĩ không nên có, thậm chí còn ngăn chặn người bên ngoài một chút.

"Vậy cũng nên nhanh chút, thời gian dùng băng năm nay cũng không còn nhiều lắm, tốt xấu gì năm nay cũng phải kiếm được chút tiền đúng không?" Hà lão cười ha hả khuyên nhủ.

"Được!" Lý Chính vội vã rời đi, gọi mấy nhà khác vào nhà hắn thương lượng một chút.

Kết quả đương nhiên theo dự liệu của Hà lão, mấy nhà đều đồng ý, nhưng mà nói hai phần quá ít nên lấy thêm một phần, nhưng mà Đường Xuân Minh không đồng ý, nhưng mà cũng tiếp nhận một chủ ý khác của bọn họ, chính là trong lúc mở cửa hàng thì dựa theo quy củ đem tiền thuê hàng tháng đưa cho Đường Xuân Minh không tính lẫn vào phần chia lợi nhận, Đường Xuân Minh cũng không từ chối nữa.

&&&

Sự tình quyết định xong liền có thể lập tức thiết lập được, những người khác ở lại trong thôn tiếp tục cân nhắc đến công nghệ chế băng này, Lý Phong trực tiếp cưỡi ngựa chạy lên huyện một chuyến, nhờ Đằng Dục giúp tìm một cửa hàng. Bọn họ rất muốn đơn giản, trong huyện lại không có quan hệ, ngược lại cùng Đằng Dục qua lại lần nhau trong thời gian ngắn sẽ không gián đoạn quan hệ hợp tác.

Đương nhiên, chuyện Đằng Dục là ông chủ của Thính Cảnh Các trên huyện Đường Xuân Minh cũng đã biết rồi, tuy rằng ban đầu khi mới biết được có chút khó chịu, nhưng rất nhanh liền vứt ở một bên, lo lắng nhiều như vậy ngược lại sẽ bị bó tay bó chân, hơn nữa hiện tại hắn có thể thấy được ông chủ Đằng bởi vì Lý Phong mà càng muốn giữ gìn quan hệ của bọn họ, bởi vậy không cần tìm quan hệ khác chăm sóc chuyện làm ăn trên huyện của bọn họ.

Đằng Dục thật cao hứng Lý Phong tìm đến nhờ bọn họ, không đến hai ngày, một gian cửa hàng vị trí không tồi liền rơi vào danh nghĩa Đường Xuân Minh, mà mấy bọn Lý Chính cũng đã thương lượng ra được các điều khoản.

"Chúng ta đã thương lượng qua, tính toán thời gian không lâu, mấy nhà chúng ta đều phái người đi đến thành xem thử giá thị trường trước đã, chờ đến khi có kinh nghiệm thì sang năm làm mới có thể tốt hơn, dù sao hiện tại nhà chúng ta chưa ai từng làm chuyện làm ăn, không biết phương pháp làm ăn, trong thời gian này chỉ sợ phải nhờ Đằng đông gia giúp đỡ nhiều hơn." Lý Chính tự mình chạy đến thương lượng với Lý Phong, Đường Xuân Minh cũng ở bên cạnh nghe, Lý Chính biết được nghĩ kế trong này chủ yếu là của Đường Xuân Minh, trong lòng đối với suy nghĩ phiến diện trước kia cảm thấy vô cùng xấu hổ, chẳng trách trước kia phu lang nhà mình thường chửi mình a.

"Trong nhà có thể có người sao? Bên cửa hàng kia ta nhìn, ăn ở ở bên trong cũng không có vấn đề gì." Lý Phong lo lắng nói.

"Không thành vấn đề, hai người nhà Vương Mạc đều có thời gian, Đại Sơn cũng có thể đi, ta cùng đại bá sao của ngươi cách ngày liền đi xem tình huống, thuận tiện còn có thể nhìn hai đứa nhỏ." Lý Chính trả lời, còn bên phía mẹ kế cùng đệ đệ của Minh ca nhi, bọn họ cũng biết Minh ca nhi là vì muốn chăm sóc bọn

họ mới phân phần cho bọn họ, bởi vậy cũng không muốn bọn họ ra người, hơn nữa hai mẹ con bọn họ cũng thực sự không ra được người, Vương Anh còn phải ở chỗ này chăm sóc Minh ca nhi.

Vương Mạc cũng theo lại đây, nói, "Con của ta cho ma ma nó chăm sóc, ngược lại hai chúng ta cũng không có chuyện gì, liền đến trên huyện nhìn một chút, nếu không có Minh ca nhi chúng ta còn không có cơ hội này a." Vương Mạc cảm kích nhìn về phía Đường Xuân Minh, không nghĩ tới Đường Xuân Minh lại cho bọn họ một cái lợi ích lớn như vậy, trước tiên không quan tâm đến kiếm được tiền hay không, chỉ bằng phần tâm ý này cũng đủ để cho cả nhà bọn họ ghi nhớ cả đời.

"Đúng vậy, ta có Đại Mao Nhị Mao nên không thể đi được, bằng không ta cũng muốn đi xem a." Trương Tú lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, kỳ thực còn có một nguyên nhân khác, chính là chỗ Đường Xuân Minh này cũng cần người chăm sóc, khoảng thời gian này Vương Anh cách ngày mới đến được, súc vật trong nhà cũng không thể không nuôi ném hoàn toàn cho người khác.

"Vậy hôm nào đó người cùng đại bá sao đi nhìn một chút liền được, chẳng lẽ thời gian này cũng không có sao? Đại Mao Nhị Mao hiện tại cũng đã hiểu chuyện." Đường Xuân Minh cười nói, đương nhiên cũng biết ý tứ của Trương Tú.

Trương Tú cười không nói lời nào, hắn cùng Đại Sơn tính toán chờ bên cửa hàng hết bận là có thể đưa Đại Mao Nhị Mao đi học đường, bây giờ càng ngày càng tốt lên không cần nhìn sắc mặt của đại phòng kia nữa, hắn cùng Đại Sơn càng bận bịu càng có năng lực, tháng này cũng qua nhanh.

Vương Anh cũng biết phần tâm ý này của Đường Xuân Minh, không nói chuyện từ chối, nếu như từ chối chính là đẩy con riêng ra ngoài dần dần khôi phục quan hệ căng thẳng trước đó.

Bên này thương lượng xong thì bên huyện cũng có động tĩnh, Đằng Dục đặc biệt chọn một chưởng quỹ bên hắn chỉ bảo họ một chút đồng thời làm kế toán, Lý Phong sau khi nhìn đến huyện nhìn vị chưởng quỹ kia một chút liền không xen vào chuyện trong thành nữa, giống như Đường Xuân Minh hoàn toàn phủi tay chờ cuối năm chia hoa hồng thôi.

Nhưng mà trong thành không ngừng truyền đến tin tức tốt, gia đình giàu có dùng băng rất nhiều lại không thiếu chút bạc này, hơn nữa có Đằng Dục giật dây bắc cầu, chuyện làm ăn này rất nhanh liền bắt đầu, Trương Tú tình cờ đến xem một chuyến sau khi trở về mặt mày đầy ý cười, không cần phải nói khẳng định kiếm được không ít tiền.

&&&

Tháng ngày nhanh chóng qua đi, đảo mắt A Sâm liền đến trăng tròn, thời gian chịu hình của Đường Xuân Minh cũng kết thúc, đổi hai thùng nước đem vết bẩn trên người tẩy sạch từng tầng một đến khi da thịt đỏ lên mới dừng tay, bò lên khỏi thùng nước mà có cảm giác người nhẹ đi hẳn vài cân.

Nhưng mà xoa xoa cái bụng đầy thịt mỡ của mình, Đường Xuân Minh nghiến răng nghiến lợi theo sát Lý Phong nói, "Trước đây ngươi nói gì sẽ không quên đúng không, bắt đầu từ ngày mai ta muốn luyện võ cùng ngươi, đem đống thịt mỡ này luyện thành một thân bắp thịt a!"

Lý Phong không được tự nhiên chuyển tầm nhìn, nếu như tiếp tục nhìn hắn sợ mình sẽ không đợi được đến lúc Minh ca nhi ra hiếu: "Ta chưa quên, nhưng mà trước hết phải hỏi Hà lão đã." Nói xong liền hoang mang chạy ra ngoài, Đường Xuân Minh mới hậu tri hậu giác phát hiện được phản ứng của hắn, không nói gì nhìn chính mình, y phục trên người mặc một đống, hơn nữa nuôi đến một thân mỡ, ngay cả như vậy cũng có phản ứng được sao?

Một tháng này hắn bị nuôi như là nuôi lợn, Lý Phong không làm gì được hắn, liền nhờ Vương Anh tới đối phó hắn, khi mẹ kế bày ra một mặt lạnh lùng đem canh được nấu trong thời gian rất lâu bưng đến trước mặt hắn biểu thị "Ngươi có uống hay không", Đường Xuân Minh căn bản không có cách nào từ chối, cứ thế bị người khác phát hiện sau này lúc ăn cơm đều có Vương Anh đến nhìn hắn, Đường Xuân Minh chỉ đành đem đống cơm canh nuôi lợn kia nuốt xuống, cứ thế khiến cho bây giờ hắn nhìn thấy canh gà đều muốn nôn ra.

Tác giả có lời muốn nói: liên quan với mang theo người trong thôn cùng nơi làm giàu là giả thiết ban đầu định ra, nếu không thì chỉ có Minh ca nhi giàu lên, khẳng định thời gian hắn ở trong thôn cũng không thể

lâu dài được, đi lại với người trong thôn càng ngày càng ít thì không thể không chuyển ra khỏi thôn bằng không chỉ sợ chính hắn không chịu được ánh mắt xa cách của những người trong thôn trước tiên.

Sau này khẳng định sẽ có phương pháp làm giàu khác, giống như mở xưởng trong thôn gì đó, sẽ có nhiều người gia nhập vào hơn, cái này xem như là bước đầu tiên đi, đương nhiên Minh ca nhi cũng sẽ không thánh mẫu đến mức đưa bạc cho kẻ thù

50. Chương 50: Trăng Tròn

"Tiểu hỗn đản, ngươi không tim không phổi ăn uống ngủ nghỉ đều còn có người hầu hạ." Nhân lúc không ai chú ý, Đường Xuân Minh bóp bóp mũi của A Sâm, lại cúi đầu gặm khuôn mặt nó một cái, tiểu hỗn đản trong miệng hắn còn dùng âm thanh "A a" nhiệt tình đáp lại.

"Minh ca nhi..." Trương Tú đi tới đang muốn nói cái gì, liền thấy Đường Xuân Minh đang bắt nạt con trai của hắn, Trương Tú dở khóc dở cười, vội vã cướp tiểu A Sâm đi, "Được rồi, ta trông A Sâm, đang muốn gọi ngươi, món ăn trong bếp đều được chuẩn bị kỹ càng, không phải ngươi nói hôm nay muốn xuống bếp sao?"

Đường Xuân Minh chột dạ sờ sờ mũi, nhanh chóng nói: "Được rồi, ta đi ngay, tã của tiểu bại hoại vẫn ở chỗ cũ, cẩn thận nó đi tiểu a."

Nhìn Minh ca nhi chạy khuất mắt, lại cúi đầu nhìn về phía tiểu A Sâm không biết nhìn cái gì mà vui cười hớn hở, Trương Tú cười thầm Minh ca nhi thật sự là lấy chuyện bắt nạt con trai làm thú vui, chẳng trách ngay cả A Lâm đều tố cáo a mẫu nó, Trương Tú cười ôm lấy tiểu A Sâm, "A Sâm của chúng ta chính là nhân vật chính ngày hôm nay a, Tú a sao mang A Sâm ra ngoài gặp khách, A Sâm của chúng ta là ngoan nhất." Đối với chuyện Minh ca nhi đều dùng từ tiểu hỗn đản hay tiểu bại hoại để gọi A Sâm, Trương Tú cũng rất bất đắc dĩ.

Lúc này mới một tháng, tiểu A Sâm được nuôi đến béo trắng, dù là ai nhìn cùng đều cảm thấy thích, ngay cả Trương Tú cũng có chút dao động, dù cho lại sinh thêm một đứa, dù là tiểu tử cũng rất tốt, như tiểu A Sâm vậy, lớn rồi khẳng định là một tiểu tử tuấn tú, không biết sẽ bị bao nhiêu tiểu ca nhi chọn trúng đây.

Ngày hôm nay A Sâm mặc một thân quần áo như một cái bao lì xì, đây chính là ngoại ma ma nó tự mình làm, Đường Xuân Minh rất nể tình đổi. Thực ra, hắn chính là muốn nhìn con trai xấu mặt, nhưng mà đáng tiếc không có máy ảnh nên không có cách nào lưu lại hình ảnh này, mừng không chờ đến khi lớn liền cho nó xem bộ dáng ngốc nghếch này của nó.

Trước đó Đường Xuân Minh không có ý định làm trăng tròn, chỉ có điều những nhà quen biết đến ngày liền tự giác đến đây, Đằng Dục cũng vừa sáng liền tới cửa, cho tiểu hán tử một cái khóa trường mệnh cùng một đôi vòng đeo chân bằng vàng, cũng đã đặt bên người tiểu A Sâm, Hà lão cũng vừa sáng liền đưa cho A Sâm một miếng ngọc bội không kém gì A Lâm, Đường Xuân Minh vốn không muốn để nó đeo, nhưng mà sau khi biết tập tục liền cũng đeo cho nó, nhưng mà để dưới quần áo, bằng không quá gây sự chú ý, ngọc kia vừa nhìn liền biết trị giá không ít ngân lượng.

Còn có ngoại ma ma đưa một cái khóa bạc, những gia đình khác cũng không phải tay không mà đến, bởi vậy hôm nay tiểu A Sâm chính là người giàu có nhất, hắn cũng rất nể tình, sau khi cách Đường Xuân Minh cũng vẫn "A a" kêu không khóc nháo.

Trong phòng bếp, Trầm phu lang cùng Vương Mạc, nhà lục thúc cũng vẫn đang bận rộn, Vương Mạc cùng hán tử nhà hắn từ ngày hôm qua đã chạy về, bởi vì khí trời mấy ngày nay cũng bắt đầu chuyển lạnh, chuyện làm ăn ở cửa hàng cũng không còn bận rộn như trước nữa, có chưởng quỹ ở đó, đi một hai ngày cũng không thành vấn đề. Lúc Đường Xuân Minh nhìn thấy hai người này, đều không khỏi cảm khái, kỳ thực người cổ đại chưa chắc đã ngốc hơn người hiện đại, chỉ là thiếu hụt cơ hội mà thôi, hiện tại cho bọn hắn cơ hội, tốc độ trưởng thành thực sự là quá kinh người, hai người này không đến một tháng tốc độ liền biến hóa nhanh chóng.

Trước đó cũng đã nghe Trương Tú trở về nói với hắn, bởi vì mua băng cơ bản là người giàu có, hai người Vương Mạc cũng không phải vẫn luôn ngồi bên trong cửa hàng, thường xuyên theo người chở băng đến nhà, cho nên tiếp xúc không ít gia đình giàu có, tuy rằng phần lớn đều là hạ nhân, nhưng mà người tiếp xúc cùng đương nhiên sẽ không giống như người ở nông thôn, lại thêm chưởng quỹ tạm thời kia cũng dạy cho bọn họ không ít thứ, hiện tại có thể nhìn ra được trên phương diện tiếp đãi người tiến bộ rất nhiều.

Hán tử nhà Vương Mạc vốn là một người khá dễ thích ứng, lúc mấy người Lý Chính chọn ứng viên trước đó cũng cân nhắc đến chuyện đấy, nếu như đổi thành Đại Sơn sợ cũng không thể thích ứng được nhanh như vậy.

"Phải nói gia đình giàu có trong thành a, lúc đầu mới giao tiếp với bọn họ thì rất sợ hãi, nhưng mà sau khi tiếp xúc lâu rồi thì phát hiện bọn họ cũng không khác người nông thôn chúng ta là bao, có lúc còn không bằng người nông thôn chúng ta sinh sống ung dung a." Vương Mạc nói với mọi người về chuyện mới mẻ trong thành cảm khái, hắn đi theo cũng coi như được mở rộng tầm mắt, "Có hộ họ Tiền lão gia gia để cửa hàng đưa băng đến, ta cùng xe đưa băng qua, kết quả đến sân nhà bọn họ liền bị cản lại, hai nhóm người ngay trước mặt chúng ta làm ầm ĩ lên, cuối cùng ta mới biết được, hóa ra Tiền lão gia kia ngoại trừ chính thất phu nhân, còn có một vị trắc phu lang được sủng ái, cái băng kia kỳ thực chính là vị chính thất phu lang muốn, nhưng mà vị trắc phu lang kia lại muốn đoạt đi ngay trước mặt hắn, khiến cho ta bị dọa một trận, không biết lúc đó nên làm cái gì mới tốt, dù là vị trắc phu lang kia không đúng nhưng cửa hàng của chúng ta cũng không thể đắc tội được a."

"Thật là đáng sợ, vậy cuối cùng thế nào?" Nghe được run như cầy sấy, nhưng mà hiện tại cửa hàng cũng không sao người cũng không có chuyện gì liền biết được chuyện này đã được giải quyết tốt đẹp, Trầm phu lang hỏi vội.

"Lúc đó vị Tiền lão gia kia cũng đi ra, vị trắc phu lang kia đúng là rất được sủng ái, hắn vừa khóc vừa nói, vị Tiền lão gia kia liền muốn đem băng kéo đến chỗ trắc phu lang, nhưng mà cuối cùng vị chính thất phu lang kia cũng đi ra, hóa ra, trước đó trong nhà vị Tiền lão gia có băng, nhưng mà đều bị vị trắc phu lang dùng, vị vậy vị chính thất phu lang liền dùng tiền riêng của mình, căn bản không cần dùng đến bạc trong phủ, vì vậy không coi là đồ trong phủ đương nhiên cũng sẽ không phải là của vị trắc phu lang kia, ha ha, lúc đó mặt của vị Tiền lão gia cùng vị trắc phu lang kia thật đáng xem, chỗ băng kia cũng nhận lấy ngay trước mặt bọn họ."

"Đáng đời! Ta thấy vị Tiền lão gia cũng là một người không phân biệt thị phi, đang yên ổn lại còn muốn cưới thêm vợ bé, những ngày tháng này sao có thể được yên ổn, vẫn là người nông thôn chúng ta tốt hơn, hán tử không có tâm địa kia chỉ bảo vệ ca nhi nhà mình mà sống." Trầm phu lang bởi vì hai đứa con trai nên cũng thường xuyên chạy vào thành, vì vậy cũng nghe được một ít chuyện của các gia đình, rất là xem thường, hắn đã sớm nói với hai đứa con trai sau này kiếm ăn ở trong thành cũng tuyệt đối không được học những thói xấu của bọn họ, bằng không hắn liền đem chân của chúng đánh gãy rồi không cho phép tiến vào trong nhà, lúc đó khiến hai đứa con trai nghe được chảy mồ hôi, gật đầu liên tục đáp ứng chắc chắn sẽ không học.

"Vậy sau đó thì sao? Bọn họ không tìm đến cửa hàng gây phiền phức?" Đường Xuân Minh cũng nghe được chảy mồ hôi, nam nhân không quản được nửa người dưới chỗ nào cũng giống nhau, huống hồ ở thế giới này đa thê vẫn là chuyện bình thường, hắn cảm giác mình thật sáng suốt, đã đào hết bạc của Lý Phong rồi, trên tay không có bạc muốn sinh ý đồ gì cũng không có cách nào. Đương nhiên, hắn cũng có tự tin với mắt nhìn người của mình,người hắn vừa ý tuyệt đối không phải là người dễ thay đổi kia.

"Đương nhiên tìm tới, cái vị trắc phu lang quái gở kia nói chúng ta một trận, giống như là chúng ta làm không tốt khiến cho hắn hiểu nhầm, bằng không sao hắn lại nháo lên, nói bóng gió là, giống như là muốn chúng ta mang cho hắn một xe nữa mới bằng lòng bỏ qua cho chúng ta, cái vị Tiền lão gia kia tuy rằng không nghe hắn, nhưng đối với chúng ta cũng không cho sắc mặt tốt đẹp gì, cuối cùng vẫn là vị chính thất phu lang kia tiễn chúng ta, lại xin lỗi chúng ta. Sau đó về cửa hàng ta cũng nói chuyện này với đương gia cùng chưởng quỹ, đương gia còn có chút bận tâm, nhưng mà chưởng quỹ nói không quan trọng lắm, hán tử coi trọng mặt mũi, Tiền lão gia nếu như thật sự vì chuyện này mà làm khó dễ cửa hàng thì mất mặt chính là hắn. Nhưng mà ta cùng đương gia vẫn lo lắng đề phòng chừng mấy ngày, mãi đến tận ngày hôm qua Dư huynh đệ phái người đưa một xe đồ vật đến cửa hàng, chưởng quỹ mới để chúng ta triệt để yên tâm."

Khoảng thời gian này Vương Mạc cũng có thay đổi rất lớn, người vốn khá đơn giản thiên hướng về điềm đạm, nhưng mà bây giờ khi nói chuyện làm việc cũng mang theo một cảm giác lanh lẹ.

"Xem ra lần sau Dư huynh đệ đến chúng ta phải cố gắng chiêu đãi bọn hắn." Trầm phu lang bây giờ mới hiểu được, nói vậy ngày hôm qua Dư Mộ không chỉ đơn giản là phái người đưa một xe đến.

Đường Xuân Minh cũng làm gì có chuyện không hiểu, có lẽ trận chiến ngày hôm qua cũng không hề nhỏ so với trận chiến ở trong nông thôn, bọn họ đưa đến là để người ta cũng biết, cửa hàng này tuy nhỏ nhưng cũng có bối cảnh, không phải tùy tiện người nào cũng có thể tới cửa bắt nạt được, dù cho là Đằng Dục kinh doanh ở huyện An Bình này lâu năm như vậy cũng phải lấy lòng mấy người Dư Mộ, cửa hàng buôn bán làm ăn như hắn nếu như không có bối cảnh quan gia dựa vào chỉ sợ cũng khó làm to.

"Dư Mộ lần này làm việc không tồi, lần sau tới cửa liền cố gắng khao hắn một bữa." Đường Xuân Minh cười to, Vương Mạc cùng Trương Trường Minh từ sáng nay liền kéo theo một xe đồ về từ trên huyện, có mang cho hắn cùng Lý Phong, cũng có mang lễ vật cho hai đứa nhỏ, bên Đại Mao Nhị Mao Trương Tú cùng mấy người Lý Chính cũng không thiếu, thấy được mấy thô nhân này cũng suy nghĩ rất kĩ, nên chăm sóc đều chăm sóc cả.

"Đúng vậy, hán tử kia rất nghĩa khí." Hiện tại không ai là không khen Dư Mộ một câu, nhưng mà đề tài này lại chuyển đến tại sao Dư Mộ vẫn còn chưa kết hôn, tuổi của Dư Mộ cũng không còn nhỏ, đám người bọn họ tuy rằng gọi Lý Phong là lão đại đại ca, nhưng có hán tử còn lớn tuổi hơn Lý Phong một chút, nhưng mà mọi người nhắc đến chuyện này cũng không phải là vì muốn mai mối, hiện tại Lý Phong cưới ca nhi nông thôn dưới cái nhìn của bọn họ cũng bình thường, nhưng mà Dư Mộ dù sao cũng có chức quan, dưới cái nhìn của bọn họ nhất định sẽ cưới một ca nhi môn đăng hộ đối ở bên phủ Định Châu.

&&&

Chờ đến khi Đường Xuân Minh rửa sạch tay đi ra từ trong phòng bếp, thay một thân quần áo sạch sẽ rồi đi ra ngoài, liền nhìn thấy một đám người đang vây quanh con trai ngốc của hắn mà đùa giỡn, mà Lý Phong cũng ở một bên nhìn, biểu hiện trên mặt cũng rất nhu hòa.

"Ca, ngươi đến rồi, ca, vừa nãy A Sâm còn cười với ta đấy, mau nhìn đi, vừa cười..." Đường Xuân Vanh không còn bộ dáng người lớn như thường ngày, hôm nay còn thêm mấy phần trẻ con.

"A mẫu, đệ đệ cũng nở nụ cười với con." A Lâm cũng không cam lòng lạc hậu, chạy đến bên người Đường Xuân Minh ngước đầu nói.

Đường Xuân Minh ôm lấy A Lâm, rất lâu không được ôm lấy, A Lâm liền hét lên một tiếng sau đó vui vẻ khanh khách cười to, có đệ đệ nhưng a mẫu vẫn như trước yêu thương đối xử tốt với nó, A Lâm vui vẻ quyết định sau này phải đối xử với đệ đệ tốt hơn một chút, "A mẫu, hái quả quả, ăn quả quả, cho đệ đệ ăn."

"Ha ha, vậy đi hái trái cây đi, nhưng mà đệ đệ vẫn chưa thể ăn được, trước tiên đều cho A Lâm của chúng ta ăn."

Cây ăn quả trong sân nhà Đường Xuân Minh mọi người đều nhìn nó lớn, nhìn nó nở hoa, tuy nhiên lại không nghĩ tới ngay năm đầu tiên đã có thể kết quả, quả lại còn có thể chín được, khiến cho người khác nhìn vào liền vui vẻ, tuy nói số lượng không nhiều, nhưng mà ăn vào trong miệng còn ngon ngọt hơn trái cây bán ở trong thành. Người ăn qua đều không khỏi nghĩ, chẳng trách Minh ca nhi lại dám mua cả ngọn núi kia nói là muốn trồng cây ăn quả, nếu như cũng có thể giống như cây trồng trong sân này, như vậy nhất định có thể kiếm tiền.

Vốn sáng sớm nay Lý Phong cùng Vương Anh đã hái ít trái cây để mời khách, nhưng mà bởi vì mùi vị quá tốt cho nên không bao lâu liền hết, cái này khiến cho tiểu chủ nhân là A Lâm muốn hái thêm một ít để chiêu đãi khách mời, đồng thời muốn cho đệ đệ ăn cùng.

Lý Phong cũng tới hỗ trợ, Đại Mao Nhị Mao không ngừng nhảy dưới cây ăn quả, còn có hai con chó nhỏ cũng chạy tới góp vui, Đằng Dục ngồi một bên nghe Hà lão nói chuyện về cùng thưởng thức trà, trong lòng bỗng dưng ước ao, nông gia tiểu viện ấm áp đơn giản này tựa hồ còn làm cho hắn khát vọng hơn so với nhà cao cửa rộng.

Đường Xuân Minh không cao, chỉ đành giao A Lâm cho Lý Phong đi hái những quả ở trên cao, chính hắn thì hái chút nho cùng đào, dùng nước giếng rửa qua, đặt vào đĩa trước mặt Hà lão, Lý Chính cũng ngồi với mấy người bọn họ, nhìn thấy hoa quả được mang ra liền lấy một quả, khen, "Mấy cây này của Minh ca nhi thật là tốt, tiệc rượu đầy tháng của A Sâm cũng rất tốt."

"Ha ha, " Hà lão vuốt râu cười to, "A Sâm còn quá nhỏ không thể ăn, có lộc ăn chính là đám người lớn chúng ta, khiến cho ta đều không muốn đi đâu nữa."

Đường Xuân Minh nghe xong lời này liền âm thầm lườm hắn một cái, "Hà lão ngài còn muốn đi chỗ nào a?"

"Không đi nữa, không đi nữa, chỉ ở chỗ này của Phong tiểu tử, dù các ngươi ghét bỏ ta cũng không đi nữa." Hà lão cười đến híp mắt.

"Chỗ của Đường phu lang thực sự là rất tốt, nuôi người, chờ sau này ta cũng mua một nông gia tiểu viện như vậy rồi trồng mấy cây ăn quả vào đấy, nuôi mấy con chó, ta cũng có thể giống như bây giờ vừa uống trà vừa ăn hoa quả a." Đằng Dục sung sướng thầm nghĩ, đánh giá chỗ của Đường phu lang, lại nhìn về hán tử đang ôm đứa nhỏ hái trái cây lại không quên nhìn về phía Đường phu lang, trong lòng hắn thầm than một tiếng, có ý kiến gì cũng chỉ có hắn tự mình biết.

Trong sân một đám người đang nói chuyện, cửa viện lại đến một người khiến cho mọi người không kịp dự đoán.

Bởi vì cửa viện có xe ngựa, cho nên cũng không đóng cửa lại, chỉ khép lại, người kia đưa tay gõ gõ cửa hấp dẫn sự chú ý của người trong viện, sau đó mới thu tay làm ra dáng vẻ có chút nhút nhát, nói với Lý Phong vẫn đang ôm A Lâm, "Phong đường ca, ta… Ta tới đưa ít thứ cho A Sâm, đây là ta tự mình làm, Phong đường ca cùng Minh ca nhi đừng ghét bỏ."

Trương Tú cùng Vương Mạc vừa đi ra từ nhà bếp, chuẩn bị thu dọn bàn gọi mọi người cùng ăn cơm trưa, sao lúc này lại xuất hiện một người khiến người ta chán ngán vậy. Vương Mạc càng cảm thấy ngạc nhiên, lôi kéo tay áo của Trương Tú nói, "Sao hắn lại tới nữa vậy? Lẽ nào lúc ta không có mặt hắn cũng đến sao?"

"Làm gì có, thật không nghĩ được một tiểu ca nhi vì tiền đồ chuyện gì cũng có thể làm được." Trương Tú tức giận nói, vốn còn tưởng rằng sau chuyện lần trước tiểu ca nhi nên tự biết mình không quay lại đây gây rối nữa, không nghĩ tới lại chờ ở chỗ này.

Vương Mạc cũng đã có trải nghiệm ở trong thành, sẽ không còn đơn giản như trước nữa, thấy Trương Tú nói như vậy làm sao lại không hiểu được tâm tư của tiểu ca nhi này, hạ thấp giọng nói nhỏ với Trương Tú, " Hắn là muốn tạo dựng qua hệ với A Phong sau đó tìm một phu gia tốt sao?" Nhìn thấy Trương Tú khẳng định liền phỉ nhổ nói, " Hắn thật sự là dám nghĩ như vậy, hắn cho rằng A Phong là người nào mà mặc cho hắn bài bố, nếu như nhà bọn họ không làm ra những chuyện đuối lý kia thì còn có thể. Nhưng mà ngươi nói đúng, da mặt của tiểu ca nhi này thật là dày, dáng vẻ hiện tại nếu như người không biết rõ nội tình còn tưởng rằng là bị chúng ta bắt nạt a."

"Hừ, sớm không đến trễ không qua lại tới đúng vào lúc này, chỉ sợ là ôm tâm tư không tốt!" Trương Tú tức giận nói, không trách hắn nghĩ như vậy, nếu như thành tâm lại đây tặng lễ, sẽ chọn thời điểm nhiều người nhất sao?

Khuôn mặt tươi cười của Hà lão biến mất, con mắt hướng về phía Phong tiểu tử, sao lại không hiểu trong lòng, tiểu ca nhi này chính là tiểu ca nhi nhà thân đại bá của Phong tiểu tử đi, hắn là người từng sống ở trong cung, hạng người gì cũng đều thấy, tâm tư trong mắt tiểu ca nhi này sao có thể qua được mắt hắn, trong lòng âm thầm lắc đầu, người nhà quê tâm tính chất phác, tuy nhiên lại có tâm tư ác độc này, Phong tiểu tử không thể chấp nhận loại thân thích này.

Đằng Dục không hiểu rõ nội tình trong này, nhưng mà vừa nhìn thấy sắc mặt những người trong sân liền biết dược tiểu ca nhi này không được hoan nghênh, liền thảnh thơi ngồi một bên xem trò vui, thủ đoạn của tiểu ca nhi này thật là kém a.

Tiểu ca nhi đứng ở cửa thấy không ai để ý đến hắn, mặt bắt đầu mếu máo, nước mắt cũng bắt đầu xuất hiện.

Đường Xuân Minh xì cười một tiếng trong lòng, ngăn cản Lý Phong đang muốn đi ra, đi tới tươi cười nói, "Ngươi nói xem ngươi muốn thế nào a? Lần trước còn nói giúp ta làm việc, nhưng mà còn chưa làm được gì liền chạy mất, khiến cho ta phải vác cái bụng to cùng A Tú ca làm rất lâu mới xong được. Hôm nay cũng vậy, trăng tròn của A Sâm, bọn A Tú ca đều đến từ sớm giúp đỡ ta, nếu như sớm biết ngươi đến, ha ha…" Đường Xuân Minh cảm thấy mình thật không nên bắt nạt trẻ con mười mấy tuổi, ngươi nói xem làm ra tư thái này thoải mái sao?

Lời hắn nói khiến cho người khác không nhịn được cười, thật đúng là không để lại chút tình cảm nào, nếu như thật sự thành tâm, sao lại để ca sao vác bụng lớn làm việc còn mình chạy đi, nếu như thật sự thành tâm, ngày hôm nay đến đến từ sớm để giúp đỡ, mà không phải là chờ đến lúc sắp ăn cơm mới xuất hiện."

Sắc mặt tiểu ca nhi trắng nhợt, tay xoắn đến lợi hại hơn: "Minh ca nhi… Là… Ta muốn đến lại không dám đến…" Nói xong len lén liếc về những người ở trong viện, lời nói này thật quá, chẳng lẽ có ai bắt nạt hắn sao?

"Muốn lại không dám đến?" Đường Xuân Minh lớn tiếng lặp lại một lần, "Đó là đương nhiên, nếu là ta lúc trước lấy một bát thuốc làm cháu mình hôn mê rồi đưa đi mặc sống chết, ta cũng không dám ở nhà của cháu trai, ngươi yên tâm, ta là người ân oán rõ ràng, sẽ không bởi vì một ít thân thích liền khiến cho đường ca ngươi chịu ủy khuất, ta không để A Phong tìm cha mẫu ngươi thanh toán nợ cũ là nể mặt các ngươi là nhà họ Lý, ta biết được ngươi là người hiểu lý lẽ, cho nên mới hiểu được tình cảnh của ta cũng A Phong ca, ngươi nói ta có đúng hay không? Vì vậy, ngươi vẫn nên về đi, sau này cũng đừng đến nhà chúng ta nữa, ân oán này không phải chỉ một mình tiểu ca nhi ngươi có thể hóa giải được."

Tiểu ca nhi đầy mặt không thể tin được, đánh chết hắn cũng không thể tin được Đường Xuân Minh lại trực tiếp đem mọi chuyện chọc rách như vậy, hắn cho rằng ai cũng đều là người sĩ diện, sao ca nhi này lại không để ý đến Lý Phong?

Trong sân, Đằng Dục không hiểu nói, "Dùng thuốc làm hôn mê? Là nói đến ai? Phong đại ca sao?"

Lý Chính cũng đen mặt, cái này thực sự là làm mất mặt mũi Lý gia, hắn vẫn thực sự không nói ra được, nhưng cũng không thể để tiểu ca nhi này tùy ý chạy đến nhiều lần, chỉ đành nói, "Ai, năm đó A Phong còn chưa đến tuổi liền bị gọi nhập ngũ."

Đằng Dục nhất thời tỉnh ngộ, không đến tuổi, vậy chính là nói có người báo sai tuổi, báo sai nhất định không phải là người trong cuộc, vậy thì chỉ có thể là cha mẹ của tiểu ca nhi này cũng chính là thân đại bá đại bá sao của Lý Phong, việc này thực sự là ác độc.

Hà lão lại cắm thêm một đao: "Đúng đấy, năm đó thời điểm trên đường ta gặp được Phong tiểu tử, hắn liền chỉ còn nửa cái mạng, cũng không biết được bị dã lang trung nào cho thuốc mê phân lượng quá nặng."

"Ăn nói kiểu gì vậy, ta cũng là dã lang trung trong miệng ngươi, ngươi cũng không nên làm hỏng thanh danh của ta, ta mới không làm chuyện trái lương tâm lòng dạ độc ác này." Hồ lang trung không phục kêu lên.

"Ha ha, ta không phải nói ngươi a." Hà lão cười sửa lại.

Tiểu ca nhi vốn hi vọng những người trong viện sẽ giúp hắn nói chuyện, nhưng mà không không giúp lại còn nói ra chuyện năm đó, sau đó cười nói vứt hắn sang một bên, sắc mặt tiểu ca nhi cực kỳ khó coi, những người này sao lại không có lòng thông cảm như vậy, chuyện cha mẹ hắn làm thì có liên quan gì đến hắn chứ? Hơn nữa hắn cũng đang cố gắng cứu lại quan hệ thân thích này a, bọn họ không thấy hắn nỗ lực sao? Huống hồ Lý Phong căn bản sống cũng tốt lại còn phát tài, sao những người này không đứng ở bên hắn lại còn phê phán nhà mình a?

Lý Phong thả A Lâm xuống để nó đi tìm Đại Mao Nhị Mao chơi, còn mình đi tới bên người Minh ca nhi, nắm lấy tay Minh ca nhi, ánh mắt nhìn về phía tiểu ca nhi thì lạnh như dao: "Ngươi đi đi, giống như Minh ca nhi nói, chuyện ác năm đó sao có thể một hai câu liền có thể hóa giải được, từ lúc ta trở về liền không muốn nhận lại những người thân thích này, ý nghĩ trong lòng ngươi lại càng không thể thực hiện được, vì vậy đừng có phí thời gian làm phiền Minh ca nhi, bằng không… Vậy thì đem chuyện năm xưa lấy ra để người trong tộc quyết định đi."

Đó là hắn không muốn truy cứu, bằng không hai người Lý Hạ Căn làm những chuyện này, cũng đủ để cho

bọn họ bị trục xuất khỏi làng, trước đó việc của Hoàng Tứ Cẩu còn không quá đáng bằng nhà Lý Hạ Căn làm đâu. Đương nhiên Hoàng gia bị đuổi ra ngoài như vậy, cũng là bởi căn cơ của Hoàng gia ở thôn Bình Sơn quá nông, hầu như không có người nói chuyện giúp bọn hắn.

Nói xong không nhìn tiểu ca nhi có cảm nhận được uy hiếp này hay không, Lý Phong cầm lấy tay Đường Xuân Minh xoay người đi vào trong sân, một chút cũng không muốn mời người vào trong, Đường Xuân Minh đương nhiên càng không muốn, từ lúc người nhà này nói xấu thanh danh của hắn, dù cho hắn cùng Triệu gia cắt đứt quan hệ cũng không có được bao nhiêu danh tiếng tốt, hắn cũng không để ý đến cái danh tiếng hư vô khiến cho người của mình chịu ủy khuất.

"Được rồi, dọn dẹp một chút, mở tiệc ăn cơm." Giống như là không bị ảnh hưởng chút nào, Đường Xuân Minh xoay người liền nở nụ cười nói.

"Đúng, ăn cơm đi, Minh ca nhi tự xuống bếp, ta có chút không kịp đợi, ha ha." Hà lão hưởng ứng nói.

Người trong sân liền bắt đầu bận túi bụi, không ai để ý đến người đứng ở cửa, cũng không ai chú ý đến tiểu ca nhi kia rời đi lúc nào.

&&&

Nhà của Triệu tam thúc công, tiểu bối nhà tam thúc công cũng khôn cố chấp như tam thúc công, đi vài vòng trong phòng rồi dừng lại hỏi tam thúc công, "Tam thúc công, chúng ta thật sự không đến Đường gia nhìn sao? Trước đó lão gia ngài cũng nói con của Đường phu lang dù sao cũng là người của Triệu gia a, huống hồ..."

Huống hồ hắn cùng Lý Phong kia hầu như đã xác định, Lý Phong là người nào không quan trọng lắm, quan trọng chính là quan hệ của hắn, hán tử Dư Mộ lần trước thật khiến cho người ta không đoán được, hóa ra lại là quan võ có cấp bậc ở bên phủ Định Châu kia, dưới cái nhìn của hắn, căn bản không cần đem tất cả hi vọng ký thác vào trên người Triệu lão tam, mà khiến cho quan hệ với Đường phu lang căng thẳng lên.

Hai ngày nay nghe những người trong thôn nói, Đường phu lang cùng Lý Phong không biết nghĩ ra được chuyện làm ăn nào bán ở trong huyện, ngay cả Trương Trường Minh có quan hệ cũng phát tài theo, lần này trở về mang theo bao lớn bao nhỏ, không biết kiếm được bao nhiêu tiền, khiến cho bao nhiêu người ước ao.

Không cần những người ngoài nói, hắn cũng đoán được, vụ làm ăn trong huyện này không phải chỉ dựa vào quan hệ với vị Dư đại nhân kia, bằng không những gia đình giàu có sao có phần của bọn họ? Bọn họ muốn dựa vào Triệu lão tam cũng phải chờ đến khi Triệu lão tam có quan chức, dựa vào hắn quan hệ dù là chuyện làm ăn hay là làm những chuyện khác, đều có thể thuận buồm xuôi gió, không lo không có con đường làm giàu.

Nhưng mà Triệu lão tam cũng thật là, hiện giờ hay rồi, đồng thời trêu chọc đến tiểu ca của hai nhà liền, chính mình lại phủi mông đi mất, lưu lại cục diện hỗn loạn để bọn họ thu dọn, Trầm đại hộ kia dễ bắt nạt như vậy sao? Đây mới chỉ là tú tài a, liền không để người vào trong mắt, hắn thật sự không dám đem toàn bộ hi vọng ký thác vào người như vậy.

Rõ ràng Đường phu lang sinh một hán tử cho Triệu gia, là cơ hội để làm dịu quan hệ rất tốt, chỉ cần dựa vào tên tuổi của hán tử Đường phu lang sẽ không thể từ chối bọn họ được, để tiểu hán tử tiến vào gia phả của Triệu gia, sao đường phu lang có thể ghi hận những chuyện kia của Triệu gia được.

"Bận tâm cái gì," Tam thúc công tức giận gõ gõ tẩu thuốc, lại đập đập hai cái lên ghế, "Ta biết tâm tư của các ngươi là gì, không phải là để ý đến bối cảnh của Lý gia tiểu tử sao, nhưng mà quan hệ kia kéo dài được bao lâu? Có đáng tin bằng quan hệ với người trong nhà sao? Lại nói, người kia cũng chỉ là một quan võ cấp thấp, từ trước đến giờ không hợp với quan văn, ngươi cho rằng những quan lão gia trong huyện kia có thể cho hắn mấy phần mặt mũi? Hừ, quá mức lộ liễu sẽ chọc cho người để ý đến, chờ đến khi đó xem còn mấy người sẽ nịnh bợ họ nữa!"

"Tam thúc công, nhưng mà như vậy chỉ ở thời của tiên đế, hiện tại bệ hạ rất quan trọng quan võ." Tiên đế trọng văn khinh võ đó là chuyện cả thiên hạ đều biết, nhưng mà sau khi tân đế lên ngôi, đã biếm không ít quan văn, rồi bắt đầu dụng binh ở biên quan, đề bạt rất nhiều võ quan, hiện tại còn ai dám xem thường võ quan?

"Tiểu tử ngươi đến cùng ánh mắt vẫn thiển cận không đủ thận trọng," tam thúc công híp mắt ý vị thâm thường nói, "Địa vị của quan võ đúng là có tăng lên, nhưng mà có thể được đến bao giờ, đó là hiện tại bệ hạ dụng binh ở phương bắc đương nhiên phải cho quan võ vị trí, những mà chiến sự sẽ nhanh kết thúc, chen muốn được vào triều đình vẫn chỉ có quan văn, thống trị thiên hạ này vẫn chỉ có thể dựa vào quan văn, quan võ có tác dụng chó gì."

"Hừ, ta chính là muốn xem ca nhi Đường gia kia đến lúc đó cầu Triệu gia chúng ta cho đứa bé kia vào gia phả như thế nào, cả đời hắn liền kiếm ăn ở trên đất đi, sau này nếu trách chỉ có thể trách a mẫu hắn!" Tam thúc công không dễ dàng tiêu khí với Đường Xuân Minh, hắn phát hiện, chính là từ khi Đường Xuân Minh gây chuyện muốn phân gia khỏi Triệu gia, những ngày tháng của Triệu gia mới bắt đầu không tốt, đặc biệt là trong lúc giữ đạo hiếu còn làm ra chuyện lớn như vậy, thực sự là không biết liêm sỉ! Nếu như là Triệu gia, thật sự đáng cho vào lồng heo!

"Tam thúc công, ngài thật sự là muốn dùng gia phả để bắt Đường phu lang sao? Còn bên Lý gia kia? Triệu gia chúng ta muốn làm căng quan hệ với Lý gia sao?" Tiểu bối không dám tin mà nhìn tam thúc công.

"Đây là chuyện của Triệu gia chúng ta liên quan gì đến Lý gia hắn, quan tâm những chuyện này còn không bằng hi vọng lão tam ba năm sau thi đỗ cử nhân." Tam thúc công ho khan một tiếng đứng dậy đi ra ngoài, để lại tiểu bối cảm thấy vô lực, không hiểu sao tam thúc công vẫn còn ghi nhớ đến những vinh quang kia của tổ tiên hi vọng Triệu lão tam có thể tái hiện vinh quang khi đó.

Nhưng bọn họ không giống vậy, bọn họ căn bản chưa từng trải qua thời kỳ hưng thịnh của Triệu gia như tam thúc công, bọn họ sinh ra khi gia đình lăn lộn kiếm cơm ở nông thôn, tam thúc công càng cố chấp sẽ chỉ khiến cho Triệu gia càng ngày càng suy yếu.

&&&

Buổi trưa, thời tiết còn không quá mát, bọn họ liền sắp hai cái bàn để trong sân cùng nhau ăn cơm, ngày hôm nay món ăn Đường Xuân Minh làm nhiều nhất chính là gà, có gà hầm khiến cho cả tháng nay hắn uống đến mức muốn nôn ra, còn có một bàn gà đơn giản, lòng gà xào, cung bảo kê đinh (*gà cung đình*), Đường Xuân Minh cũng không làm những món phức tạp, đều là những món đơn giản nhà nào cũng có, nhưng mà chính vì chọn những món như vậy mới khiến cho những nguyên liệu nấu ăn phát huy được tác dụng lớn nhất.

"Minh ca nhi a, gà ngày hôm nay hình như không giống như bình thường a." Hà lão uống một bát gà hầm với nấm, lại thưởng thức một miếng thịt gà, xác định cái này không chỉ là do đầu bếp không giống nhau, chỉ sợ nguyên nhân chính là do nguyên liệu, thịt gà này ăn vào miệng thơm ngon dễ chịu, hắn dám khẳng định, dù là gà được nuôi đặc biệt trong hoàng cung cũng khẳng định không sánh bằng.

Đường Xuân Minh lại uống một bát canh nhỏ Lý Phong bưng đến trước mặt hắn, trong lòng dương dương tự đắc, gà hắn nuôi đương nhiên không giống bình thường, trước đó lúc còn ở trong tháng bọn họ đều nói uống canh gà mái mới bồi bổ người được, còn đặc biệt bỏ tiền ra mua gà mái về, khiến cho hắn kháng nghị cũng không được.

Hiện tại hắn đã có thể làm chủ, đương nhiên liền để cho Lý Phong làm thịt mấy con gà này để mọi người nếm thử gà hắn nuôi, hơn nữa, hắn biết được hôm nay Đằng Dục cùng Tề chưởng quỹ cũng sẽ tới, cũng là để cho bọn họ nhìn xem gà nhà hắn có đáng giá để tiếp tục buôn bán với bọn họ không, đàn gà được nuôi sớm nhất đã có thể bán được, gà mái hai ngày trước cũng bắt đầu đẻ trứng gà.

Đằng Dục giải quyết miếng gà trong miệng, lập tức tiếp lời hỏi. "Đường phu lang, chẳng lẽ đây chính là gà nuôi trong sân nhà ngươi sao? Lúc trước chúng ta cũng đã nói, ngươi phải ưu tiên tửu lâu của chúng ta trước."

Hà lão trừng mắt nhìn, lại nhìn về phía Đường Xuân Minh tươi cười như tiểu hồ ly, làm sao lại không hiểu được, đây là mời khách ăn cơm a, còn đồng thời cũng là làm ăn, không khỏi cười nói: "Ca nhi này, thực sự là không lãng phí một cơ hội nhỏ nào, chẳng trách ngày hôm nay lại muốn xuống bếp."

"Khà khà, tiện thể tiện thể, chủ yếu là muốn cho mọi người ăn cơm ngon mà." Đường Xuân Minh khiêm tốn nói, "Đằng công tử, gà này của ta rất đắt, hơn nữa tạm thời số lượng bán ra bên ngoài cũng không nhiều, ít nhất phải chờ tới sang năm lượng cung cấp mới tăng lên được." Xoay một cái mặt liền biến thành gian

thương, Lý Phong ngồi ở bên cạnh hắn không chút biến sắc, nhưng mà phần sủng nịnh trong mắt này lại không che dấu được những người quen thuộc với hắn.

"Không sao, chỉ cần bảo đảm cũng cấp cho Thính Cảnh Các của chúng ta là được, còn giá cả dễ thương lượng, Đằng Dục ta là hạng người gì chẳng lẽ Đường phu lang lại chưa biết sao?" Đằng Dục cầm chén rượu nói, trước đây, hắn còn muốn nghĩ trăm phương ngàn kế tìm hiểu ra lai lịch của vị phu lang da đen kia, nhưng mà hiện tại hắn cảm thấy, có một số chuyện hồ đồ một chút mới là người thông minh, không cần thiết phải tìm hiểu cặn kẽ, lợi ích trước mắt cùng phát triển lâu dài mới là cái quan trọng nhất.

"Ha ha, vậy ta cũng sẽ không khách khí." Đường Xuân Minh thật muốn nhân lúc này chặt người này một đao, hiện tại tuy rằng có bạc trong tay, nhưng mà trong khoảng thời gian này bạc chỉ có ra chứ không có vào, phía sau núi còn phải tiếp tục đầu tư, phải nhanh chóng kiếm chút tiền mới được.

Mấy người nhà lục thúc nghe được liền vui vẻ, gà bọn họ chăm sóc cuối cùng đã có thể bán lấy tiền, bằng không số tiền công hàng tháng kia bọn họ cầm cảm thấy không yên tâm lắm, hiện tại trong lòng thực sự vì Minh ca nhi mà cảm thấy cao hứng.

Lý Phong yên lặng mà gắp một cái chân gà cho Đường Xuân Minh, hết cách rồi, ai bảo ca nhi này lại thích ăn món này a.

51. Chương 51: Chia Tiền

Trong nhóm gà đầu tiên, gà mái cùng gà trống mỗi loại chiếm một nửa, gà trống chỉ còn chừa mấy con còn lại đã sớm bị thiến, hiện tại mỗi con đều chừng hơn bốn cân. Sau bữa trưa Đường Xuân Minh cùng Lý Phong dẫn Đằng Dục cùng Tề chưởng quỹ đến sau núi nhìn chuồng gà, những con gà trống đang kiếm ăn ở ngoài kia mỗi con đều tinh thần phấn chấn màu lông sáng bóng, từ bề ngoài liền có thể nhìn được vô cùng khỏe mạnh.

Sau này bắt gà con chuyển qua bên này, bên Thiết thúc chiếm hơn phân nửa, bên này để lại gần một nửa, đám gà con mới nhìn ra cánh nhìn cũng đặc biệt đáng yêu, đi theo những con gà mái kiếm ăn.

Hiện tại trong sân đang nuôi đám gà con mới, chỉ xét đến chuyện tìm những con gà này liền biết tốn không ít công phu, có con mua được từ nhà bán gà, có con nhờ gà mái trong thôn ấp hộ, tập hợp lại đây cũng được mấy trăm con. Bây giờ vẫn chưa vào quỹ đạo, chờ sau này gà mái của mình cũng có thể ấp được, gà con sẽ không ngừng nở ra.

Đường Xuân Minh không ngừng tăng cường số lượng gà con bởi vì trước cuối năm có thể cho đám gà này ra chuồng, hiện tại gà hắn nuôi đều được cho ăn rất tốt, gà lớn nhanh hơn so với những con gà nhà khác. Ban đầu mọi người còn không hiểu được, đem thức ăn cho người cho đám gà này ăn không phải là chà đạp lương thực hay sao, nhưng khi bán ra đám gà này liền không có người nói nữa. Hơn nữa tìm nhà chăm gà cũng đáng tin cậy, sẽ không nói linh tinh ở trong thôn.

Đường Xuân Vanh cũng đi theo, nhìn thấy phía sau núi càng ngày càng tràn ngập sinh cơ hắn cũng cao hứng thay cho ca hắn.

"Trứng gà mỗi ngày cũng không ít đúng không, số trứng gà kia ta cũng bao." Đằng Dục sau khi hỏi qua ý kiến của Tề chưởng quỹ lập tức quyết định nói.

"Chỉ cần ngươi ra được giá tiền tốt, đương nhiên không thành vấn đề." Đường Xuân Minh vung vung tay, giống như vô cùng dễ nói chuyện, nhưng mà một chữ không nhắc đến số tiền là bao nhiêu, khiến cho Tề chưởng quỹ cùng Đằng Dục giật giật khóe miệng. Mà buổi trưa bọn họ cũng đã ăn qua trứng gà xào đơn giản nhất, hiện tại sao lại không hiểu được, Đường phu lang là đang chờ bọn họ a.

"Được, bên ngoài một quả trứng gà một đồng tiền, ta cho ngươi một quả trứng gà hai đồng tiền được không?" Đằng Dục suy nghĩ một chút nói.

"Ha ha, không thành vấn đề, Đằng công tử là người phóng khoáng, đến lúc đó để Tề chưởng quỹ phái người tới nơi này lấy hàng là được." Đường Xuân Minh cười ha ha, vô cùng vui vẻ vỗ vỗ hai cái vào cánh tay Đằng Dục, bởi vì Đằng Dục cũng không lùn chút nào, đập vai thực sự không được tốt lắm.

Thân thể Đằng Dục cứng lên một chút, Lý Phong hành động rất nhanh, ngay khi Đường Xuân Minh vỗ đến cái thứ ba, nhanh chóng nắm lấy tay của hắn, khiến cho Đường Xuân Minh đang hưng phấn không hiểu ra sao nhìn Lý Phong mấy lần, nhìn thấy hắn đen mặt lại, lại nghĩ lại, hắn hình như không làm ra chuyện gì quá đáng đúng không.

Thấy vẻ mặt không tự biết chút nào của Đường Xuân Minh, Đằng Dục cũng cười thầm chính mình, căn bản không nên coi Đường phu lang là ca nhi mà đối xử, chính hắn cũng không có tự giác ở phương diện này, sau đó hiểu được nối phiền muộn của Lý Phong.

"Đại ca ca sao các ngươi đi làm đi, ta cùng A Phong mang bọn họ đến chỗ khác nhìn một chút." Đường Xuân Minh thấy con trai của lục thúc cũng không thoải mái khi ở cùng Đằng Dục liền để cho bọn họ làm chuyện của mình, không cần đi theo bọn họ. Lần này cuối cùng cũng ra ngoài được, sao hắn lại trở lại nhanh thế được, hơn nữa đỉnh núi này được mua sau khi hắn mang thai cho nên vẫn không thể đi xung quanh nhìn được, trong núi có gì hắn vẫn còn chưa biết đâu.

Lý Phong không bỏ tay Đường Xuân Minh ra, hai người cùng nhau đi bên cạnh mấy người Đằng Dục, nhìn thấy Tề chưởng quỹ âm thầm trừng mắt, thiếu gia nhà hắn bao giờ mới có tâm tư thành gia đây, Đường phu lang cũng sắp gả đi rồi.

Tâm tình của Đường Xuân Vanh thì có chút phức tạp, vừa cảm thấy ca ca vui vẻ là được rồi nhưng lại cảm thấy ca ca bị người đoạt đi, hơn nữa, một tiểu hán tử như hắn nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy thẹn thùng, yên lặng mà quay về phương hướng khác, tai lặng lẽ nhuộm đỏ lên.

Ao cạnh hai cái chuồng gà cũng đã được đào xong, rộng khoảng chừng một mẫu, đương nhiên đều do một tay Lý Phong xử lý, dựa theo Đường Xuân Minh nói dùng vôi sống khử độc rồi mới dẫn nước vào, lúc đó Đường Xuân Minh cũng đã đi dạo một vòng, nhân cơ hội thả chút nước suối trong không gian vào. Hiện nay cũng thả chút tôm ca vào, lại bắt thêm hai trăm con vịt nhỏ.

Số tôm cá kia, có mua được từ trên chợ, có mua được từ trong tay mấy đứa nhỏ, còn có Tề chưởng quỹ sau khi đến chỗ này liền giúp đỡ mua một chút, ven hồ nước còn trồng mấy cây liễu, tạm thời không nhìn ra được quang cảnh gì, nhưng đến năm sau khẳng định là hoàn toàn biến dạng.

Đi lên thêm nữa là một loạt chuồng dê mới được xây, đang chờ nhóm dê sau vào ở. Đằng Dục không hiểu chấp nhất nuôi dê của Đường Xuân Minh, nhìn diện tích của chuồng dê cũng không nhỏ, đương nhiên số lượng cũng không ít, chắp tay sau lưng đi ở trên sườn núi hiếu kỳ hỏi: "Đường phu lang ngươi có tính toán gì với dê nuôi được không?"

"Dê a? Đến lúc đó mở một quán toàn dê được không?" Nói xong Đường Xuân Minh cảm thấy mình sắp chảy cả nước miếng rồi, Lý Phong nhìn thấy vẻ mặt của Minh ca nhi liền cười thầm, nhéo nhéo tay của hắn.

"Quán bán dê? Đó là làm cái gì? Bán thịt dê sao?" Tề chưởng quỹ cũng hỏi, người ăn thịt dê cũng không nhiều, bởi vì thịt dê khá là có mùi tanh.

"Đúng đấy, chà chà, tư vị này, chờ xem, đến khi trời lạnh ta sẽ giết một con rồi mời các ngươi đến nếm thử, bảo đảm khiến các ngươi ăn đến mức không muốn đi." Đường Xuân Minh vô cùng tự tin.

"Ha ha, vậy ta cùng lão Tề sẽ chờ." Đằng Dục cười đáp ứng.

Tề chưởng quỹ nhếch nhếch khóe miệng, hắn cảm thấy Đường phu lang nghĩ được bao nhiêu chủ ý phát tài, sẽ không phải là để thỏa mãn đam mê ăn uống của mình đúng không.

Ngoài chuồng dê còn có hán tử đang bận rộn, Đằng Dục tò mò nhìn xem bọn họ đang làm cái gì, Lý Phong đi theo vào, đương nhiên rõ ràng, trả lời, "Trồng cẩu kỷ, giống như là làm hàng rào tự nhiên như bên ngoài chuồng gà vậy."

"Cẩu kỷ? Chẳng nhẽ Đường phu lang còn muốn trồng dược liệu?" Đằng Dục không hiểu ý nghĩ của Đường Xuân Minh, sau khi nghe Lý Phong nói hắn cũng phát hiện được bên ngoài chuồng gà cũng có mấy khóm

cây thưa thớt.

Đường Xuân Minh khoát tay một cái nói, "Chỉ là tận dụng không gian mà thôi, không nghĩ đến con đường trồng dược liệu, nhưng mà cẩu kỷ cũng là đồ tốt, không nhất định phải làm thuốc mới ăn được, pha trà nấu canh cũng không tệ, hơn nữa phần đầu của cẩu kỷ cũng có thể nấu ăn được. Dù sao đám cẩu kỷ này cũng phát tiển trong núi, loại này rất dễ sống, phí chút công sức liền có thể trồng được."

"Vậy còn có những vật khác sao?" Đằng Dục không khỏi hỏi thêm một câu, luôn cảm thấy không chỉ như vậy.

Đường Xuân Minh cũng trả lời thẳng thắn: "Đương nhiên là có, còn có mấy loại như phúc bồn tử mâm xôi, dự định đều trồng một ít, đến lúc đó làm đồ ăn vặt cho mấy đứa nhỏ, ăn không hết liền để đám vịt mổ ăn cũng được." Dưới cái nhìn của hắn, muốn thành quy mô phỏng chừng còn phải mất hai ba năm mới được, đến lúc đó gà nuôi được nhất định sẽ ngon hơn nhiều.

Đằng Dục nhìn sang Tề chưởng quỹ, hắn đối với những thứ này không hiểu lắm, Tề chưởng quỹ cũng yên lặng mà lắc đầu, khỏi nói thiếu gia, liền hắn cũng chưa từng thấy vậy, trong lòng cũng bắt đầu mong chờ, nếu như thật sự nuôi được, phía gia trang của thiếu gia cũng có thể rập khuôn làm giống như vậy, tuy nói có lẽ không làm tốt được như bên của Đường phu lang, nhưng khẳng định tốt hơn nhiều so với phương thức nuôi trồng trước kia.

Đường Xuân Vanh cũng lộ ra vẻ chờ đợi, hắn cũng từng cùng đám bạn bè trong thôn vào núi hái quả dại, sau này đến trường cơ hội như vậy liền ít đi, nhưng mà đến tận bây giờ hắn vẫn nhớ được mùi vị ngọt lành kia. Tuy rằng hắn hiện tại là người lớn, nhưng thỉnh thoảng như vậy một chút cũng không sao đi, ừm, chính là như vậy.

Đi lên tiếp nữa có người đang thanh lý cỏ dại cùng cây bụi vô dụng, nhưng nhìn ra được đều để lại một phần. Nhìn thấy Lý Phong cùng Đường Xuân Minh lại đây, những người đang làm việc đều nhiệt tình chào hỏi với bọn hắn, bây giờ Tề chưởng quỹ cũng đến đây nhiều hơn, bọn họ cũng biết đây chính là chưởng quỹ tửu lâu trên trấn, bên cạnh là một vị công tử quần áo gấm khẳng định thân phận cũng không thấp, chờ đến khi bọn hắn đi xa mới bàn tán một phen.

"Các ngươi nói Phong tiểu tử muốn để lại mấy cây lê dại này làm gì? Mấy cây này ra quả vừa chua lại chát ngay cả bọn nhỏ cũng không ăn được mấy miếng."

"Đúng đấy, chỉ tính đến chuyện thuê chúng ta thanh lý đám này mấy ngày nay, số tiền bỏ ra ngoài ngay cả ta cũng cảm thấy đau lòng." Một hán tử vừa thanh lý đám cỏ dại mọc dưới gốc cây lê dại lại chặt đi mấy cành thừa nhìn bóng người đi xa nói.

"Vẫn nên siêng năng làm việc đi, Phong tiểu cùng Minh ca nhi làm như vậy khẳng định có suy tính của mình, bạc nhiều hơn nữa cũng không thể thật sự vứt vào nước, đám gà nuôi dưới chân núi kia cũng không tồi a, trước đây làm gì có nhà náo to gan dám nuôi mấy trăm con gà như vậy? Ta thấy a, sau này không chừng còn nhiều hơn."

"Minh ca nhi thật sự là có tay nghề nuôi gà, gà mới nuôi từ đầu xuân, gà nhà khác hiện tại vẫn còn đang choai choai, nhưng mà nhà Minh ca nhi cũng đã bắt đầu đẻ trứng."

"Ta chỉ lo nuôi nhiều sẽ bị dịch bệnh."

"Đó là người khác, Minh ca nhi nuôi gà sao lại không nghĩ đến được, nhưng mà ngươi nhìn đến đám gà dưới chân núi kia, lại so với gà nhà chúng ta nuôi a, tốt hơn bao lần, dù sao Minh ca nhi cũng từng đọc sách, biết được cái gì cũng là bình thường, Phong tiểu tử cũng vậy, đi ra ngoài va chạm xã hội, bằng không nếu như đổi thành người khác ai lại để cho ca nhi nhà mình làm như vậy."

"Đúng rồi, các ngươi nghe nói không, có người nói sang năm thôn chúng ta sẽ có học đường, năm nay lấy tiền ở chỗ của Phong tiểu tử, sang năm ta cũng phải đem con của mình đến học đường đọc sách."

"Thật không?" Có người không dám tin nói, trong thanh âm còn chen lẫn kinh hỉ.

"Nếu như là thật liền quá tốt, đưa đến học đường ngoài thôn tiền tu sửa cũng quá nhiều, ta hi vọng trong thôn mình có thể giao ít tiền tu sửa hơn, như vậy con của ta cũng có thể đọc sách được một hai năm, không

cầu học vấn sâu rộng, chỉ cần không phải mù chữ giống chúng ta là được."

"Ha ha…"

Mấy người Đường Xuân Minh đi còn chưa được một nửa liền quay về, bởi vì đường sau này càng ngày càng khó đi, còn chưa dọn dẹp kịp, nhưng mà nghe Lý Phong nói trong đó có cây hạt dẻ,Đường Xuân Minh nghe xong liền vui vẻ, chờ qua một thời gian liền vào núi kiếm hạt dẻ dại đi, hạt dẻ xào đường, đúng rồi, còn phải chuẩn bị một ít hoa quế. Đường Xuân Vanh nghe được cũng rục rà rục rịch, nhưng mà bị ca hắn gõ trán một cái, "Cố gắng học đi, đến lúc được nghỉ liền đến, đến lúc đó liền mang ngươi đi vào."

"Biết rồi, ca, ta sẽ không xin nghỉ." Ngay trước mặt người bên ngoài bị ca giáo huấn, mặt Đường Xuân Vanh đỏ lên, ngoại trừ chuyện của ca ca hắn cũng không nghĩ xin nghỉ, hắn còn muốn phấn đấu hoàn thành mục tiêu của mình.

&&&

Trăng tròn của A Sâm vừa qua thì trời mưa một trận, thời tiết cũng đỡ nóng hơn, cửa hàng bán băng trong huyện khẳng định là không thể mở tiếp được, mấy nhà liền thương lượng dứt khoát đóng cửa hàng, sau khi Trương Trường Minh trở về thì mang một quyển sách đến trong nhà Đường Xuân Minh, muốn tính toán các khoản mục với mọi người một chút, còn có chia hoa hồng cho các nhà.

Trước khi nói đến chuyện này, Trương Trường Minh hỏi Đường Xuân Minh một chuyện, "Minh ca nhi, ngươi có tính toán gì với cửa hàng kia không? Để không thời gian lâu như vậy thì quá lãng phí, nếu như bán băng thì quanh năm suốt tháng cũng chỉ có thể bán được hai, ba tháng." Tuy rằng lợi nhuận rất lớn, nhưng mà nếu như có thể cho thuê, vậy cũng có thể thu được không ít tiền thuê nhà a.

"Chuyện này… Có chút ý kiến, nhưng mà năm nay vẫn chưa làm được." Đường Xuân Minh gãi đầu một cái, chủ ý bán băng này cũng chỉ là nhất thời nghĩ ra, vốn không có ở trong kế hoạch a, mà cửa hàng kia cũng không phải thuê mà là mua luôn để tránh cho bí mật chế băng rò rỉ ra ngoài, cửa hàng này của chính mình cũng tốt, đồng thời cửa hàng này cũng có chút chủ ý, không gian phía sau lớn chút, hơn nữa khi lấy được cửa hàng còn để cho người ta đào một cái hầm nhỏ, tạm thời dùng làm hầm băng.

"Minh ca nhi có ý tưởng gì?" Hai con mắt Trương Trường Minh đều sáng lên, khoảng thời gian làm ăn này, tuy rằng khổ cực một chút, nhưng mà hắn làm rất hăng say, so với trồng trọt trong thôn còn có cảm giác thành công hơn.

Lý Phong hiểu rõ ý nghĩ của Minh ca nhi, thay hắn giải thích: "Vốn chờ đến khi dê trong núi trưởng thành thì mở một quán bán toàn đồ ăn từ dê, như vậy cũng có thể kết hợp với thời gian bán băng, thịt dê đại nhiệt, khẳng định mùa hè không bán được, như vậy có thể dùng để bán băng."

Sau khi nói xong nhìn thấy thần sắc mong đợi của Trương Trường Minh, trong mắt Lý Phong hiện lên ý cười, liếc nhìn Minh ca nhi nói: "Đến lúc đó khẳng định còn muốn nhờ các ngươi quản lý, Minh ca nhi còn phải bận chuyện trong nhà còn thêm hai đứa nhỏ nữa."

Vương Mạc cảm thấy hán tử của mình biểu hiện quá nóng lòng, đưa tay nhéo một cái lên eo hắn, Trương Trường Minh nghĩ một chút, mới lộ ra vẻ mặt không tiện: "Hay là để ta chạy vặt cũng được rồi." Hắn vẫn có tự mình biết mình, bán đồ ăn cùng bán băng khác nhau, cần phải chú ý nhiều hơn, hắn chính là muốn theo học một ít, thời gian này hắn cũng rất chăm chỉ, chữ thường dùng cũng có miễn cưỡng xem hiểu được một chút.

"Trường Minh ca ngươi yên tâm đi, " Đường Xuân Minh cười nói, "Đến thời điểm đó vẫn còn phải nhờ ngươi nhìn cửa hàng giúp chúng ta, Trường Minh ca đã có hứng thú vậy ta cầu còn không được, nhưng mà, hiện tại số lượng dê còn quá ít, không bằng trong khoảng thời gian này ngươi tìm giúp ta ít dê đực con về đi, lại nuôi tới khi trời lạnh liền có thể cung cấp được." Vốn hắn dự định chậm rãi quy hoạch quy mô lớn, nhưng mà để cửa hàng không như vậy cũng không được, bằng không sớm tận dụng đi.

"Được, để ta làm a, ngày mai ra sẽ đi xe." Trương Trường Minh vỗ ngực.

Sau đó chính là lợi nhuân bán băng, Đường Xuân Minh vừa nói chuyện với bọn họ vừa giở quyển ghi chép ra xem, các khoản mục được ghi rõ rõ ràng ràng, khi lật đến trang cuối nhìn tổng lợi nhuận khiến cho Đường Xuân Minh đã chuẩn bị tâm lý cũng phải sửng sốt một hồi.

"Chỉ một tháng này, lại kiếm gần bốn trăm lạng bạc?!" Quả thực là lãi kếch xù, Đường Xuân Minh vô cùng hối hận a, sao không sớm nhớ tới loại này, nếu như ngay từ khi vào hạ mở cửa hàng, đến hiện chỉ sợ một ngàn bạc cũng có thể thu được, hơn nữa còn chỉ là một huyện, nếu như nghĩ xa nữa Đường Xuân Minh cũng không dám nghĩ đến.

"Khà khà, đây là do khí trời nắng gắt, " Trương Trường Minh cũng rất đắc ý, đương nhiên cũng biết nếu như chỉ dựa vào mấy người bọn họ cũng không thể làm được đến mức này, "Còn phải nhờ ông chủ của Thính Cảnh Các giới thiệu cho chúng ta không ít cửa hàng, bản thân Thính Cảnh Các cũng dùng rất nhiều băng."

Còn những người khác, biểu hiện không hề tốt hơn Đường Xuân Minh là bao, thậm chí càng kém cỏi, người nhà quê bình thường đều bận bịu quanh năm suốt tháng, có thể kiếm được mười mấy lượng bạc đã là rất tốt, đây còn phải là nhờ ông trời chăm sóc bọn họ, nếu như đụng phải thiên tai nhân họa, bận bịu cả năm cũng không thể lấp đầy cái bụng được, còn phải thắt lưng buộc bụng nộp đủ loại thuế.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện mốt số bạc lớn như vậy, bọn họ đều cảm giác phỏng tay.

Lý Chính đập đập tẩu thuốc lá, lại không nhịn được ho khan một trận, Trầm phu lang không thể không đập lưng thuận khí cho hắn, sẵn giọng nói, "Xem ngươi cái không có kiến thức, như vậy liền bị dọa sợ?"

Trương Tú cùng Đại Sơn cũng đồng dạng bị choáng váng cũng phản ứng lại nở nụ cười, không phải là dọa sợ, bọn họ lại có thể có một ngày bị bạc làm ra dọa sợ a.

"Ha ha, sang năm sẽ càng nhiều, nhanh nhanh, phân bạc đi, " thấy vẻ mặt mọi người muốn nói lại thôi, Đường Xuân Minh vô tình phất tay một cái, "Các ngươi cũng đừng nói cái gì, trước đó đã nói rồi, hơn nữa ta và các ngươi như vậy, số bạc này cũng là ngoài ý muốn, còn có thể dùng được mấy năm, trước hết kiếm đủ bạc đi đã."

Hà lão không xen vào, chỉ ở bên cạnh nghe, nghe được lời này của Đường Xuân Minh cũng vui cười hớn hở, cảm thấy hắn như vậy vừa vặn, sẽ không liều chết bảo vệ phối phương, thời điểm nên buông tay liền buông tay.

Mấy đứa trẻ đều ở bên ngoài chơi không để bọn chúng nghe chuyện này đỡ cho đến lúc đó nói lỡ miệng ở bên ngoài, chỉ có tiểu tử A Sâm không buồn không lo được Hà lão ôm ở trong tay, còn đang ngây ngô chảy nước miếng a.

Đường Xuân Minh cầm bút than tự chế tính toán bạc, tổng cộng có 383 lượng, trừ đi tiền công của chưởng quỹ thì là thu vào toàn bộ, chia đều một chút, cuối cùng nhà mình được chín mươi hai, hai người Trương Trường Minh nhiều hơn nhà khác một chút, dù sao hai người bọn họ cũng bận rộn hơn coi là tiền công, vì vậy thu được tám mươi hai, còn ba nhà còn lại được bảy mươi hai, còn thừa lại ba lượng bạc vụn, Đường Xuân Minh liền để cho thôn. Mọi người lại thương lượng một chút, quyết định trừ nhà mẹ kế của Đường Xuân Minh, mỗi người trước tiên lấy ra năm lượng bạc để mở học đường trong thôn, để mời phu tử cùng trợ cấp phí tu sửa học đường của bọn nhỏ, đợi đến sang năm lấy một phần lợi nhuận từ bán băng để duy trì lớp học.

Đường Xuân Minh vô cùng tán thành trong thôn mời Phu tử dựng lớp học, nếu có thể để tiểu ca nhi vào học đường đọc chữ thì càng tốt, đương nhiên hắn cũng chỉ là nghĩ trong lòng như vậy, không muốn chống đối với thế tục nơi này, con của mình thì để mình dạy là được rồi.

Đại Sơn cùng Trương Tú nhìn nhau cười, vui vẻ nói: "Lần này được rồi, cũng không cần để Đại Mao Nhị Mao chạy ra bên ngoài đọc sách, trực tiếp ở trong thôn ta học là được rồi, đỡ phải mỗi ngày bỏ không ít thời gian đi đường."

Chờ sau khi mọi người đều cầm bạc hoan vui mừng hỉ rời đi, Hà lão ôm A Sâm cười nói: "Xem a mẫu của ngươi thành tán tài đồng tử còn vui vẻ đến vậy."

"A a..." Tiểu A Sâm giơ nắm đấm nhỏ kêu lên, tựa hồ đang phụ họa cái gì.

Lý Phong nhìn Đường Xuân Minh như đang tham tài mà đếm bạc, ý cười trong mắt càng rõ, nói: "Minh ca nhi như vậy là tốt rồi." Ái tài lại không tham tài, may là lúc trước hắn quyết định về xem một chút, bằng không đã bỏ mất người này.

Hà lão cười híp mắt nhìn hai người này, ôm A Sâm đi ra ngoài: "Tiểu A Sâm, chỉ có ngươi cùng gia gia thôi, gia gia mang A Sâm ra ngoài chơi, tìm tiểu ca ca đi."

"A a..."

"A? Hà lão đâu? Mới nãy còn ở trong phòng." Đường Xuân Minh đang đếm bạc vui vẻ bong bóng bay khắp nơi ngẩng đầu lên liền không thấy người nữa.

Chờ đến hôm sau Vương Anh mới nhận được bạc đưa đến, hoài nghi nói: "Sao nhiều như vậy? Ngươi sẽ đem phần của mình cũng chia cho ta chứ?"

"Sao lại như vậy được!" Đường Xuân Minh mắt trợn trắng, quan hệ hiện tại của hắn cùng mẹ kế thật kỳ quái, hình thức hai người ở chung vẫn không bằng mấy người Trương Tú, nhưng trong lòng biết được mối quan hệ này còn bền hơn mấy người Trương Tú một chút, "Nếu không ta lấy sổ ra cho ngươi xem?"

"Quên đi, cho ta xem ta cũng không hiểu được, biết ngươi không có trợ cấp chúng ta là được." Vương Anh hít một hơi mới tiêu hóa được sự thật khiến mình giật mình này, sau đó liền bình tĩnh nhận lấy, một chút cũng không nhún nhường, khiến cho Đường Xuân Minh kinh ngạc sững sờ nhìn bóng lưng của mẹ kế.

"A mẫu ngươi như vậy cũng tốt." Lý Phong đứng phía sau nói.

Đường Xuân Minh cũng nở nụ cười, đúng vậy, như vậy rất tốt, nếu như bỗng nhiên thân cận hắn ngược lại hắn sẽ cảm thấy không dễ chịu.

&&&

Mấy ngày nay Lý Chính vô cũng bận bịu, nhưng mà lại bận đến vui vẻ, mấy đời Lý Chính, đến thời hắn mới mở học đường, coi như là trong tộc hay trong thôn cũng sẽ không có người nào dám nói hắn làm Lý Chính không thật sự làm được cái gì.

Học đường được đặt luôn ở trong từ đường, bởi vì vừa mới tu sửa cho nên có thể sử dụng luôn, tìm thợ mộc làm chút bàn ghế, Lý Chính hiện tại cũng đang bận bịu làm chuyện khác, đó chính là tìm phu tử, phu tử có tốt hay không sẽ liên quan trực tiếp đến sự nghiệp học tập của bọn nhỏ sau này.

Hắn cũng thường nghe hai đứa con mình nói về tình huống của phu tử trong học đường, có phu tử học vấn tốt, có phu tử không chỉ có học vấn không tốt lại còn có ảnh hưởng không tốt với học sinh, vì vậy không chỉ muốn tìm phu tử còn phải hỏi thăm phẩm hạnh của phu tử, chạy nhiều ngày mới tìm được một vị lão tú tài đã có chút tuổi, mỗi tháng trả ba lượng bạc, đợi đến khi trong thôn kết thúc ngày mùa liền chính thức đến thôn dạy học.

Tin tức này được truyền ra khiến cả thôn oanh động, mọi người đều chuẩn bị đi tìm hiểu thông thức, đặc biệt là trong nhà có trẻ con đến độ tuổi thích hợp, đặc quan là quan tâm đến tình huống của học đường cùng số tiền tu sửa học đường nhà mình phải nộp.

Trầm phu lang trước đó còn không có thời gian đến nhà Đường Xuân Minh giúp hắn trông con, giờ thì hay rồi, người đến nhà hắn mỗi ngày cũng không ít, hắn phải giải thích với mỗi người đến đây khiến cho một chút thời gian rảnh rỗi cũng không có, bên Lý Chính cũng như vậy, sau khi chọn được phu tử, những tộc lão trong thôn kia cũng lần lượt đến đây, bên từ đường kia cũng đã có động tĩnh, chuyện mở học đường chắc chắn thành sự thật, nhưng bọn họ đều tò mò tiền nở học đường cùng mời phu từ đến từ đâu, tuy rằng nhà Lý Chính có điều kiện hơn so với những nhà khác trong thôn, tuy nhiên có hai đứa con trai đang đọc sách trong học đường cũng là một gánh nặng không nhẹ.

Lý Chính cũng đang muốn tìm thời gian nói một chút về chuyện này, hiện tại vừa hay không cần cho người gọi bọn họ đến, hắn cũng không muốn mấy nhà bỏ bạc ra lại không cho người trong thôn biết, đây chính là việc thiện a, phải cho những người trong thôn biết bọn họ chịu ân huệ của ai, đừng có mà tiếp tục đỏ mắt sau lưng phá hoại danh tiếng của người ta.

"Là như vậy, cái này cũng là lòng tốt của Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi, mang theo mấy gia đình chúng ta làm chút chuyện làm ăn, kiếm được ít bạc, muốn góp chút công sức cho thôn ta, ta đã nghĩ đợi đến khi tìm được phu tử rồi nói cho mọi người một chút, nói sớm cũng tốt để cho mọi người vui vẻ một hồi, chuyện tìm phu tử cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Lý Chính đặc biệt nhắc đến tên của Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, khiến cho mấy tộc lão trong thông đừng có mà tiếp tục đỏ mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ, đặc biệt là Triệu tam thúc công, hiện tại Lý Chính nhìn hắn cảm thấy có chút tẩu hỏa nhập ma, một chút cũng không nhắc đến chuyện cho tiểu hán tử nhà Minh ca nhi vào gia phả, nhưng như vậy cũng tốt, Minh ca nhi làm việc tốt, sau này hai đứa bé muốn vào gia phả của Lý gia, những người trong tộc cũng sẽ không có ý kiến gì quá lớn, không thể vừa chịu ân huệ của bọn họ lại lập tức chống đối người ta đi.

"Tiểu tử ngươi thực sự là, trước đó lại che dấu không cho mọi người biết, làm xong mọi chuyện mới nói cho mọi người, nếu như chúng ta biết được cũng có thể cùng tìm người a, nhưng mà, chuyện này tiểu tử ngươi làm tốt lắm a, ha ha, sau này tiểu tử trong thôn chúng ta cũng có thể đến trường rồi." Đây là tộc lão đứng đầu Lý gia nói, lúc trước kỳ thực đã nghe được ít nhiều, dù sao động tĩnh lớn như vậy cũng không thể cái gì cũng không biết.

"Phong tiểu tử cùng Minh ca cũng không dễ dàng, cũng may bọn họ còn nhớ đến người trong thôn, nếu là ta a, hiện tại cũng có không ít người làm việc cho bọn họ kiếm chút tiền, sau này thôn chúng ta cũng nên quan tâm bọn họ hơn một ít, đừng làm cho người ta lạnh tâm." Cái này cũng là người được lợi ích thực tế, có người đã nhớ đến những chuyện trước đó, cũng không thể đẩy những nhà như vậy ra khỏi thôn, đến lúc đó bị thiệt vẫn chỉ có thôn Bình Sơn, không nói cái khác, chỉ nói đến Phong tiểu tử, những bằng hữu kia của hắn nhất định có thể che chở thôn được một chút.

Tay Triệu tam thúc công lại run lên, thấy mọi người đều hướng về phía Lý Chính, dù sao nhà ai cũng có trẻ con cũng đều hi vọng nhà mình có được người đọc sách.

Có người nhìn sổ sách trong thôn, nhìn thấy mấy nhà quyên góp bạc, suy nghĩ một chút, nói, "Một hai năm thì được, nhưng mà sau này thì thế nào a?" Một tháng ba lượng tu sửa, chỉ dựa vào những người trong thôn là không thể.

Lý Chính cũng đã sớm nghĩ đến vấn đề này, mấy gia đình họ cũng đã thương lượng qua, đối với bọn họ, số bạc này giống như là rơi từ trên trời xuống vậy, vì vậy lấy ra một chút cũng không có gì là không nỡ, "Chuyện làm ăn sang năm ở trong thành sẽ tiếp tục làm, đến lúc đó mấy nhà chúng ta cũng có thể lấy ra một phần bạc, nếu được thì dùng số bạc này để ta thêm vài mẫu đất trong thôn, sau này chuyên dùng cho học đường, như vậy học đường trong thôn ta cũng có thể duy trì lâu được. Đến lúc đó nếu như mọi người đồng ý cũng có thể đóng góp một chút, những chuyện này tương lai đều sẽ ghi vào trong gia phả, để cho thế hệ sau biết được cống hiến của mọi người."

"Tiểu tử ngươi nghĩ rất chu toàn, chúng ta cũng không có gì để nói nhiều." Kỳ thực chỉ cần có người bỏ tiền, bọn họ cũng không có nhiều ý kiến, đương nhiên cũng biết vào lúc này không thể đắc tội người bỏ tiền, bằng không thiệt thòi chính là mình.

Cũng không phải không có người tò mò mấy nhà theo Đường Xuân Minh làm cái gì mà có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, lúc này mới chỉ hơn một tháng, gia đình nào cũng bỏ ra năm lượng bạc, như vậy số tiền trong tay bọn họ khẳng định không ít đi, khiến người ta nhìn mà đỏ mắt. Nhưng mà, nếu như đổi là người khác, chỉ sợ sẽ giấu kĩ, làm gì hào phóng mà dùng trong thôn như vậy, vì vậy, sau khi trở về phải dạy bảo đám trẻ nhà mình một chút, không được đi khắp nơi nói chuyện linh tinh.

Lúc mấy tộc lão trong thôn rời đi, hầu hết mọi người đều tương đối hài lòng, đương nhiên cũng có phần tử cá biệt, cũng không biết trong lòng bọn họ nghĩ cái gì.

Có người lúc trước nói chuyện cho nhà Lý Hạ Căn, hiện tại hay rồi, hành động của Lý Phong như tát bọn họ một cái, trên mặt không khỏi có chút ngượng ngùng, tuy rằng trong lòng cảm thấy Lý Phong tình nguyện đi giúp người không phải Lý gia cũng không muốn hòa giải quan hệ với nhà đại bá của hắn, nhưng hiện tại lại khiến cho bọn họ cũng không biết nên mở mồm như thế nào, trong lòng bọn họ vẫn không hiểu được hành vi của Lý Phong, nhà Đại Sơn cũng được, đó là người Lý gia, nhưng mà Trương Trường Minh thì sao? Họ là người khác họ a, người nhà họ Lý nhiều như vậy sao không chăm sóc Lý gia hơn một chút? (*Có những người chính là như vậy, lúc người ta khó khăn thì đổ thêm dầu vào lửa nhưng đến lúc người ta phát đạt, giúp đỡ người khác thì lại hỏi sao không phải là mình, coi người ta là kẻ ngốc hay thánh mẫu sao???*)

Triệu gia tam thúc công thở phì phò trở về nhà, tự mình ngồi một mình trong phòng hờn dỗi hút thuốc lá, vụn thuốc lá rơi xuống dưới ghế tạo thành âm thanh, không có một người nào trong nhà dám vào lúc này.

Đường Xuân Minh hành động như vậy, dưới cái nhìn của hắn chính là lôi kéo người trong thôn đối nghịch với Triệu gia hắn, hắn hiện tại cầm bạc đi làm từ thiện, chờ đến sau này muốn vào gia phả của Triệu gia, Triệu gia ngăn cản không cho sẽ bị người khác nói Triệu gia không tốt mà không phải là Đường Xuân Minh hắn không đúng.

Tam thúc công vẫn cho rằng người Triệu gia mới nên là nhà đứng đầu thôn này, tổ tiên của Triệu gia, từng có người làm quan tứ phẩm, khi đó tuy rằng hắn chỉ là bàng chi, nhưng hiển nhiên, quang cảnh lúc đó sao những người chân đất này có thể tưởng tượng được, dù cho sau này Triệu gia suy tàn phân tán khắp nơi, nhưng hắn vẫn luôn nhớ tới quang cảnh lúc đó muốn tự mình đem những người lưu lạc đến thôn Bình Sơn này tái hiện lại vinh quang của tổ tiên khi đó.

Vì vậy hắn mới có thể ký thác kỳ vọng vào Triệu lão tam cao như vậy, bởi vì trên người Triệu lão tam có chút ý chỉ tiến thủ của vị tổ tiên kia, theo thời gian, lại đem Triệu gia đưa vào hàng ngũ nhà quan lại cũng không phải là không thể.

Vì có suy nghĩ như vậy, tam thúc công cũng không có cảm xúc mãnh liệt với thôn Bình Sơn này như đám tiểu bối, hắn vẫn cho rằng có một ngày Triệu gia sẽ rời khỏi cái thôn nghèo đói này, dù cho có một ngày Triệu gia đại phát đạt, trong lòng hắn cũng không muốn trở về thôn Bình Sơn này. Nhưng mà hiện tại, rõ ràng Triệu lão tam là tú tài đầu tiên của thôn này, nhưng mà lại không được bao nhiêu vinh quang, liền bị những tên chân đất này đoạt mất danh tiếng, mà trong này, căn bản không phải chuyện của Triệu gia, khiến cho trong lòng tam thúc công không thể vui nổi.

"Vào đi." Gõ gõ tẩu thuốc, gọi con trai ở bên ngoài vào, "Hai ngày nữa lại đến huyện một chuyến đi, hỏi Bình Xuyên xem việc hôn nhân trong huyện thế nào rồi, lại mang chút ngân lượng qua để cho hắn cố gắng học tập, tranh thủ sớm ngày thi đỗ."

"Cha ngươi..." Con trai hắn ngăn cản đến suýt chút nữa là nhảy lên phản đối.

"Được rồi, ta biết ý của ngươi, vô dụng, chỉ có lão tam thi đỗ người Triệu gia chúng ta mới được thơm lây, đợi đến khi đấy các ngươi sẽ biết được tại sao ta lại kiên trì như vậy, các ngươi sẽ không tưởng tượng được phong cảnh khi đó đâu."

Thấy tam thúc công lại lâm vào trong hồi ức, con trai hắn tức giận mà đi ra ngoài, dưới cái nhìn của hắn người kia chính là hấp huyết trùng, không chỉ có hút khô bên kia, hiện tại lại động đến số tiền mồ hôi nước mắt này của bọn họ, cha là muốn bức bọn họ tạo phản sao.

Nhìn xem những nhà có quan hệ tốt với Minh ca nhi đều sống càng ngày càng tốt, chính Triệu lục thúc cũng càng ngày càng tốt hơn so với nhà bọn họ, lục thúc cũng là người của Triệu gia a, chỉ cần có để lộ chút thiện ý với Minh ca nhi liền được giúp đỡ, điều này thể hiện cái gì, chính là Minh ca nhi là một người ân oán rõ ràng, nhưng mà Triệu gia không chỉ muốn đẩy bọn họ ra ngoài lại còn muốn kết oán.

Ngày này, sau khi mấy tộc lão trong thôn về nhà, có nhà cao hứng, cũng có nhà như vậy, ở nhà cãi lộn thậm chí là ném đồ vật.

Hầu hết trẻ con trong thôn đều vui vẻ, người lớn trong nhà đã nói với bọn nó rồi, sau khi thu hoạch xong liền có thể đến trường, bọn chúng không cần lại hâm mộ Đại Mao cùng Nhị Mao, bọn chúng cũng có thể biết chữ, những đứa nhỏ này không chờ kịp chạy đến từ đường mỗi ngày, nhìn số bàn trong từ đường không ngừng tăng lên.

Dưới sự chờ đợi như vậy, trời thu liền đến, tất cả người trong thôn đều bận đến chân không chạm đất, tuy rằng bận đến khi trời tốt mịt nhanh chóng thu hoạch xong lương thực, nhưng trong lòng đều vô cùng cao hứng, năm nay ông trời có mắt, mưa thuận gió hòa, nhìn hoa mầu thu hoạch nhiều hơn năm trước, hơn nữa năm nay còn có thêm một phần mong chờ.

Kiến thiết phía sau núi nhà Đường Xuân Minh cũng tạm thời dừng lại, những người được thuê đương nhiên phải về làm việc của nhà mình, Lý Phong nói với bọn hắn sau khi hết bận liền trở lại, những người này đều vội vội vã vã đồng ý, làm sao tìm được một chỗ tiền công nhiều lại còn thời gian dài như vậy chứ.

Hiện tại Lý Phong càng có lý do giúp Đường Xuân Minh, mà mấy mẫu kia của Đường Xuân Minh, coi như là vào ngày mùa bận rộn nhất cũng được những người trong thôn quan tâm, mọi người đều chờ sản lượng

của mấy mẫu đất núi a, nếu như thu hoạch cao hơn nhà bonh họ, năm sau bọn họ đều muốn đến chỗ Minh ca nhi mua hạt giống.

Vùng núi vốn cằn cỗi khô hạn hơn những nơi khác, vì vậy thường xuyên phải bổ sung nước tưới, nhưng đây là tình huống của nhà khác, mấy mẫu nhà Đường Xuân Minh còn tươi tốt hơn so với những nhà khác, lúa mạch ra hạt nặng trịch, nhìn cũng biết căng tròn hơn so với những nhà khác. Có mấy nhà ít đất, liền trực tiếp chạy đến giúp Lý Phong cùng thu hoạch hoa mầu nhà Minh ca nhi trước tiên, cũng có thể nhìn thấy thành quả sớm hơn.

Nhìn lúa mạch trong tay, trong lòng đều không ngừng tán thưởng: "Không dùng cân cũng có thể biết, sản lượng này không hề thấp hơn so với mấy mẫu dưới kia." Bên dưới ngọn núi , mưa thuận gió hòa mỗi mẫu có thể cho khoảng ba trăm cân, đợi đến khi cho sản lượng lúa mạch nhà Đường Xuân Minh lên cân, ngay cả Lý Phong vẫn luôn theo dõi từ đầu đến cũng cũng ngạc nhiên một chút, còn cao hơn dự tính một chút, có khoảng năm trăm cân.

Con số này vừa được báo ra, ngay cả những người đang bận bịu với việc nhà mình cũng bị kinh động chạy vội đến, có nhiều trực tiếp chạy đến chỗ Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, trực tiếp nói với bọn hắn chuyện hạt giống năm sau, tốn nhiều bạc hơn nữa cũng mua, thu được nhiều lương thực như vậy chính là bạc trắng lóa a.

52. Chương 52: Suy Đoán

Lý Phong không để Đường Xuân Minh đi làm việc trong ruộng, Đường Xuân Minh nhận phần ý tốt này, nhưng mà hắn cũng không phải không có chuyện gì làm, giao tiểu hỗn đản cho Hà lão chăm sóc, cũng để A Lâm cùng Nhị Mao ở nhà, chính hắn đi ra sau núi. Thời điểm ngày mùa không ai là nhàn rồi cả, vì vậy bên phía mẹ kế của hắn cũng không thể lại đây giúp hắn trông con.

Trước ngày mùa, Trương Trường Minh không phụ sự mong đợi của hắn, không ngừng chạy ra ngoài vơ vét dê con, bây giờ chuồng dê ở sau núi đã có chừng ba mươi con dê đực nhỏ cùng mười một con dê con mới chào đời không bao lâu, ngay cả dê mẹ cũng mua vài con, may mà đã dự kiến trước xây xong chuồng dê, bằng không số dê mua về này sắp xếp thế nào cũng là một vấn dề.

Người trông dê đã được Lý Phong chọn ra, Lý Phong cũng có cân nhắc của chính mình, lần này là chọn một người trong Lý gia, năm năm trước cùng nhau đi lính, hai năm trước sống sót trở về từ phương bắc, nhưng mà tuy rằng sống sót trở về, thân thể vẫn kém xa trước kia, một cánh tay bởi vì kinh mạch bị thương tổn cho nên không hoạt động được nhiều, vốn trước đó cũng bởi vì trong nhà không lấy được bạc mới không thể không đi lính, hai năm trước sau khi trở về cũng bởi vì thân thể nên không thể làm được nhiều, vì vậy những ngày qua càng ngày càng gian nan.

Lý Phong vô cùng thông cảm những người như vậy, trên chiến trường phương bắc, có thể may mắn sống sót đã là không dễ dàng gì, dưới tay hắn cũng từng có không ít huynh đệ để lại mạng sống ở nơi đó, ngay cả chính hắn cũng mấy lần xông tới quỷ môn quan, cho nên đối với hán tử như vậy hắn chấp nhận quan tâm hơn một chút. Đường Xuân Minh cũng không có chuyện không đồng ý, dưới cái nhìn của hắn nhân tài như vậy cần phải được tạo điều kiện.

Hơn nữa Lý Phong cũng có cân nhắc của mình, hiện tại hắn giúp đỡ những nhà khó khăn trong tộc, sau này lời nói ở trong tộc cũng sẽ có sức nặng hơn, nếu như có người nói hắn không giúp Lý gia chỉ lo giúp người khác thì chẳng khác nào tự vả miệng.

"Minh ca nhi sao lại tới nữa rồi." Bên ngoài chuồng dê có một hán tử gầy yếu thành thật đang đứng, chỉ mới ngoài ba mươi mà lại như bốn mươi, năm mươi tuổi, trên mặt còn có vẻ xanh xao, có thể thấy được những tháng ngày này khó khăn khốn đốn đến mức nào, nhưng mà người như vậy cũng không giống như nhà Lý Hạ Căn không ngừng nhảy nhót trong tộc, đợi đến khi Lý Phong tìm tới nhà hắn thì hắn cùng phu lang nghe xong cũng không dám tin tưởng, sau đó kích động đến đỏ cả mắt.

"Đạt thúc, chỗ này để ta là được, ngươi nhanh chóng trở về giúp thúc sao làm xong việc trong nhà đi, thúc sao cùng đứa nhỏ cũng không dễ dàng gì, ta cũng mang Tiểu Hoa đến, một mình nó như hai người liền." Đường Xuân Minh chỉ chỉ con chó lớn uy phong vẫn luôn đi phía sau lưng hắn, con chó nghe được tên nó liền dùng cái đầu to cọ cọ bắp chân của chủ nhân, nó bây giờ giữ nhà trông viện rất tốt, xem vài con dê càng không thành vấn đề.

"Được, Minh ca nhi nếu như có chuyện gì thì gọi bọn Thiết thúc ở bên dưới, nhà ta hết bận liền tới ngay." Đạt thúc biết đây là ý tốt của Minh ca nhi, cũng không cố chấp, bởi vì hai ngày nay đều như vậy, vì vậy liền bàn giao chuyện bên chuồng dê giao cho Đường Xuân Minh rồi vội vã rời đi, nhanh chóng trở về làm xong việc trong nhà. Tuy nói rằng một cánh tay của hắn không linh hoạt lắm, nhưng còn có một cánh tay khác cùng đôi chân, đều có thể phụ giúp người trong nhà một chút.

Đường Xuân Minh cũng rất hài lòng đối với Đạt thúc, có lẽ trời còn chưa sáng liền quét dọn chuồng dê, mấy chục con dê cũng được chăm sóc sạch sẽ, không có chút mùi nào. Vỗ vỗ cái đầu to của Tiểu Hoa, "Tự mình chơi đi, nhưng mà không được phép chạy vào trong núi."

Tiểu Hoa thấp giọng kêu hai tiếng, Đường Xuân Minh không hiểu sao lại nghe hiểu được ý tứ của nó, tức giận nở nụ cười, bây giờ còn biết cò kè mặc cả nữa, hết cách rồi, lấy ra một quả táo lớn từ trong không gian, Tiểu Hoa lập tức ngậm lấy chạy đi, bộ dáng giống như là sợ có người chạy theo chân muốn cướp đồ với nó vậy.

Hai ngày nay Đường Xuân Minh đều đến chuồng dê là vì muốn cho đám dê mới đến uống nước suối không gian, phải nhanh chóng điều chỉnh chúng nó một chút, đưa đến giữa chừng khẳng định là không ngon được như nuôi từ ban đầu, nhưng mà mấy ngày nay hắn đều dùng nước suối trong không gian thuần túy, vài ngày nữa liền cho uống nước suối pha, trải qua một thời gian khẳng định sẽ không thành vấn đề.

Ở góc độ người khác không nhìn thấy được, nước suối không gian theo ngón tay của Đường Xuân Minh chảy vào máng đá, không cần hắn xua đuổi, dê ngửi được mùi vị liền nhanh chóng chạy tới, từng ngụm từng ngụm uống nước trong máng. Chuồng dê được tách ra thành từng gian, mỗi gian chừng năm, sáu con dê, Đường Xuân Minh bỏ ra chừng nửa canh giờ liền cho đàn dê uống xong, còn bỏ vào máng không ít hoa quả cùng rau dưa trong không gian.

Đường Xuân Minh để cho người ta đặt một cái lu lớn bên cạnh chuồng dê, bên trong vại được Đường Xuân Minh thả chút nước suối pha căn dặn Đạt thúc mấy ngày nay dùng nước trong này cho đàn dê ăn. Trên núi dùng nước không được thuận tiện như dưới núi, gánh nước cũng chỉ có thể đến bên phía chuồng gà, nhưng mà Lý Phong có nói cho hắn một tin tức tốt, phát hiện một con suối trong núi, chờ đến khi kết thúc ngày mùa liền đem người đến mở rộng con suối đó, sau này nguồn cung nước trên núi liền không thành vấn đề, Đường Xuân Minh dự định chờ đến khi đó bỏ chút nước suối không gian vào trong đó, giống như nước suối của mình vậy, như vậy đến lúc đó dùng nước tưới tiêu cũng vô cùng thuận tiện.

Sau một thời gian tự mình thí nghiệm hắn đã tìm ra được khoảng thời gian bỏ nước suối vào tốt nhất, có thể đảm bảo mùi vị của nước giếng khoảng ba tháng vẫn như một, nói như vậy đến lúc đó nước trong núi cũng giống như vậy.

Sau khi cho dê ăn hoa quả xong hắn lại tưới thêm chút nước cho mấy câu cẩu kỷ cùng mấy cái cây có thu hoạch khác, còn có mấy cây lê dại đã được dọn dẹp, nửa năm nay cố gắng chăm sóc, đợi đến sang năm liền có thể trực tiếp chiết với cây ăn quả trong không gian, đỡ mất thời gian trồng, đại thụ muốn lớn được như vậy cần ít nhất mấy năm chăm sóc a, đây mới là mục đích chính khi hắn giữ lại mấy cây đại thụ ở trên núi.

"Tiểu Hoa, chúng ta phải về nhà thôi!" Nhìn thấy Đạt thúc đang đi lên núi, Đường Xuân Minh cũng làm xong việc của mình kêu to một tiếng, ước chừng một phút, một con chó lớn chạy ra khỏi một cái cây, vui sướng chạy tới chỗ Đường Xuân Minh, trong miệng lại ngậm một con thỏ hoang, khá lắm, đã học được cách săn thỏ, đương nhiên trên người cũng dính không ít cỏ dại.

"Khá lắm, lại bắt được một con thỏ béo!" Sau khi Đạt thúc lại đây nhìn thấy vậy liền khen ngợi nói, hiện tại con chó này ra ngoài đều khiến cho đám trẻ con không dám lại gần.

"Ha ha, " Đường Xuân Minh cũng đắc ý, "Đạt thúc, chỗ ngươi cũng nên nhanh chóng tìm hai con chó về nuôi đi, sau này chăn dê gì đó, những con chó này cũng có thể nhìn giúp ngươi được một chút, hơn nữa buổi

tối cũng có thể cảnh giác chút."

"Yên tâm đi, Minh ca nhi, ta sẽ lưu ý ." Đạt thúc không phản đối, nuôi chó thực sự là cảnh giác hơn so với người nhiều, trên núi này nếu thiếu một con dê hắn cũng không thể đền nổi.

"Đạt thúc, ta về đây, đúng rồi, ta vừa mới cho dê ăn, buổi tối lại cho chúng nó ăn thêm một lần nữa là được rồi." Vừa nói người đã đi xa, con chó đen không ngừng chạy quanh chân hắn, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười mắng của Đường Xuân Minh.

&&&

"Rầm" Lý Phong dội một thùng nước lên người mình mới khiến cho mình thoải mái hơn một chút, mấy ngày nay nhiệt độ ban ngày có tăng lên một chút, lại bận rộn suốt ngày như vậy, khiến cho Lý Phong đã quen thuộc nhiệt độ của phương bắc có chút không thích ứng được.

Lắc đầu cho ra bớt nước, quần áo trên người đương nhiên cũng ướt sũng, nước không ngừng nhỏ xuống đất, Lý Phong định trở về nhà tắm lại lần nữa mới thay quần áo, quay đầu lại nhìn thấy Minh ca nhi đứng một bên ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn.

Đường Xuân Minh cũng mới về từ bên ngoài, cũng cảm thấy trời hơi nóng, trước khi ra ngoài đã đun ít đỗ xanh, nghe thấy Lý Phong trở về, chuẩn bị kêu hắn vào uống chút nước cho mát, vậy mà vừa đến liền bị vẻ ngoài đẹp trai của hắn khiến người ta muốn chảy cả máu mũi, quần áo bị dính nước dính vào trên người, phác họa rõ nét từng bắp thịt trên người hắn, vóc người đẹp đến phát hờn, Đường Xuân Minh cảm thấy cái mũi của mình đã có chút ngứa ngứa.

Tê ~ nếu như lột sạch thì càng câu nhân, Đường Xuân Minh không nhịn được xuyên thấu qua quần áo tưởng tượng phong cảnh phía dưới, sắc tâm nổi lên.

Gào, hắn muốn hóa thân thành sắc lang a!

Gào, hắn thật sự muốn nhào tới thì làm sao bây giờ!

Nhào, hay là không nhào, căn bản không chọn được có được hay không!

"Minh ca nhi, chúng ta chờ một chút, chờ ngươi ra hiếu liền kết hôn." Một thanh âm vang lên khiến Đường Xuân Minh tỉnh lại, sau đó liền nhìn thấy bóng người chạy trối chết của Lý Phong, lúc này mới phản ứng được Lý Phong mới nói cái gì, ý tứ trong lời nói là cái gì.

Ý này giống như là người không chờ được chính là mình sao? Nhưng mà lúc nãy thực sự là muốn nhào tới, ý của Lý Phong chính là mình nên rụt rè một chút?

Đường Xuân Minh ở bên kia xoắn xuýt, Hà lão ôm tiểu A Sâm đi qua sân, người lớn đều đang bận rộn, tiểu A Sâm chỉ có thể để cho hắn trông. Hà lão quay đầu nhìn tiểu hán tử bị hắn đung đưa qua lại nên có chút buồn ngủ nói, "Không cần nhìn, nhìn cha a mẫu ngươi cũng không sợ dạy hư trẻ con a, ai, xem hỏa khí này, nếu không ta kê chút thuốc giải nhiệt cho cha cùng a mẫu ngươi? Tiểu A Sâm nói có đúng không?

"A a…"

"Xem ra tiểu A Sâm của chúng ta cũng đồng ý a, ha ha…" Không nghĩ tới đến khi về già lại được hưởng thụ lạc thú tuổi già, Hà lão mang theo đứa nhỏ nổi tính trêu đùa.

Trở lại trong phòng, Đường Xuân Minh còn nhớ đến phải đem đỗ xanh cho Lý Phong, đợi đến khi gặp được Lý Phong, người này đã khôi phục lại trấn định như trước, khiến cho Đường Xuân Minh cổ quái nhìn hắn mấy lần liền, khiến cho Lý Phong suýt chút nữa không duy trì được bộ mặt hằng ngày. Minh ca nhi ra tháng, Lý Phong phát hiện mình càng ngày càng không khống chế được chính bản thân mình, vì vậy bây giờ đã không còn thân cận với Đường Xuân Minh như lúc trước khi sinh con, ngoại từ sờ sờ tay một chút, ngay cả hôn cũng đều rất ít khi làm, có lúc ở chung cũng phải lén lút duy trì khoảng cách nhất định.

Ban đầu Đường Xuân Minh cũng không hiểu được, trong lòng còn nghi ngờ, chẳng lẽ là vì mình béo lên nên Lý Phong mới không tiêu hóa được? Đương nhiên cũng chỉ là nghi ngờ một chút, phải biết rằng lúc mang theo cái bụng lớn khó coi như vậy người này cũng thường gặm hắn, cho tới khi nhìn thấy một loạt

biểu hiện ngày hôm nay, Đường Xuân Minh bống nhiên tỉnh ngộ, nhìn nhìn lại không nhịn được cười nhạo thành tiếng.

Lý Phong bị chế nhạo mặt có chút nóng lên, nghĩ thầm hắn nhịn khổ cực như vậy, lại còn bị ca nhi này cười như thế, ca nhi này thật sự là xấu xa. Nhưng mà nên thủ lễ nhất định phải thủ, vào lúc này, không thể để cho Minh ca nhi bị người nói gièm pha làm hỏng thanh danh, càng gần đến thời gian cuối càng phải cẩn thận, may mà đã mời Hà lão đến đây, bằng không hai người ở một mình với nhai nhất định sẽ khiến cho người ta nghi ngờ.

Hơn nữa, hiện tại sau khi ăn cơm tối xong Lý Phong cũng không giống như trước đây tiếp tục làm phiền, sau khi giúp đỡ thu dọn tẩy rửa bát đĩa xong liền về nhà rất sớm, có lúc người trong thôn chưa về nhà cũng có thể nhìn thấy hắn trên đường liền chào hỏi hắn một chút, lúc bàn tán với người khác cũng sẽ nhắc đến hành động của hắn, ý tứ là Lý Phong cũng biết thủ lễ.

"Khặc, Minh ca nhi, " Lý Phong không được tự nhiên nhẹ nhàng nói, "Đã thống kê những nhà muốn mua hạt giống cho năm sau chưa? Nếu tiếp tục như vậy thì có đủ hạt giống cho năm sau không?" Kỳ thực trong lòng hắn còn có chút nghi hoặc, đến cùng có tác dụng như vậy là do hạt giống hay là do nước tưới? Bởi vì chính hắn cũng phát hiện ra vấn đề bên trong, đồng thời cũng không để cho người khác giúp đỡ thu hoạch cho nhà của mình, chỉ sợ để cho người khác nhìn ra được cái gì không bình thường.

Vài mẫu kia của hắn, mấy năm qua bị nhà đại bá chiếm đi như vậy đều không cố gắng trồng trọt, lúc trở lại trong tay hắn đã không phải là cấp bậc như xưa, thật sự là biến thành nát. Lúc xuân canh trồng cùng những người trong thôn, vốn đã chuẩn bị tâm lý thu hoạch thấp. Nhưng mà sau này Minh ca nhi lại bảo hắn dùng nước giếng ở đây tưới cho những cây kia, dần dần, hắn nhìn ra được biến hóa trong đó, giống như phán đoán của hắn, ban đầu một mẫu chỉ có thể được một hai trăm cân lúa hiện tại phòng chừng có thể thu được đến hai, ba trăm cân.

Như vậy sao hắn không thể đoán ra được, biến hóa như vậy hiển nhiên là do nước tưới, mà Minh ca nhi khẳng định đã làm cái gì để cho nước giếng trở nên tốt hơn. Cũng chính bởi vậy, hắn không muốn để cho người khác phát hiện ra cái gì, đều tự mình thu hoạch, lúc xay thóc cũng mang đến chỗ Minh ca nhi để, hơn nữa còn quyết định trong lòng, mặc kệ sau này Minh ca nhi có nói hay không, hắn đều sẽ thay Minh ca nhi bảo vệ tốt bí mật này, bởi vì bí mật này quá mức kinh người, nếu để cho người ngoài biết, hắn không dám nghĩ sẽ như thế nào.

Nhưng mà sức mình của mình còn quá nhỏ, nhưng mà thêm Hà lão vào, có thể ngăn cản được một ít người có rắp tâm hại người.

"Ngươi yên tâm đi, sau khi thống kê xong ta sẽ để lại đủ hạt giống." Đường Xuân Minh căn bản không nhận thấy được diễn biến trong lòng Lý Phong, nhưng mà hắn cũng đang suy nghĩ, ở cùng Lý Phong muốn che dấu sự tồn tại của không gian thật sự là càng ngày càng không tiện, bởi vì hiện tại rất nhiều chuyện đều là Lý Phong làm, hơn nữa cũng có nhiều chỗ cần dùng đến không gian, không chỉ có nước suối trong không gian, còn có những cây ăn quả mình trồng nhiều năm trong không gian, cần phải lấy ra, bao gồm cả chuyện sang năm chiết cành lên cây đại thụ, hắn có thể giải thích được lấy những cành kia ra từ chỗ nào sao?

Hiện tại hắn làm thế nào Lý Phong cũng không rõ rõ ràng ràng, hiện tại, Đường Xuân Minh chỉ cảm thấy mình đang tự lừa mình dối người, coi Lý Phong thật sự không phát hiện được chút khác thường nào sao?

Đường Xuân Minh nghĩ đến đây liền xoắn xuýt nhìn Lý Phong một chút, rốt cuộc có nên nói hay không? Hơn nữa nên nói như thế nào mới có thể làm cho người ta tin tưởng? Còn chuyện Lý Phong có thể bán hắn hay không, Đường Xuân Minh vẫn tin tưởng nhân phẩm của Lý Phong đã vượt qua bản thân mình, cho dù là đối xử với hai đứa nhỏ A Lâm cùng A Sâm, hắn thật sự là xem chúng như con trai ruột của mình, chăm sóc A Sâm còn cẩn thận hơn hắn.

Còn có những lời nói lúc sinh con hắn cũng đã quên mất, nhưng mà sau này ngay cả mẹ kế hắn cũng đã nói, nói hán tử như Lý Phong không thể để hắn thiệt thòi, còn nữa không được nói cái gì mà không sinh con nữa, để cho nhà hán tử nghe được sẽ khó chịu trong lòng, sau này thành thân vẫn phải lưu lại đời sau cho Lý gia.

Lời của mẹ kế nói rất đúng, tuy rằng trong lòng Đường Xuân Minh vẫn còn khíc mắc với chuyện sinh con

tiếp, nhưng mà suy bụng ta ra bụng người, phần tình cảm này của Lý Phong đã vượt qua mức hắn có thể báo đáp lại, nếu như là mình chỉ sợ sẽ không làm được như vậy, nếu như hắn còn nghi ngờ tấm lòng của hán tử nay hắn có cảm giác mình không phải là người nữa rồi.

"Minh ca nhi sao vậy?" Nhìn thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Đường Xuân Minh, Lý Phong lo lắng đưa tay sờ sờ trán Đường Xuân Minh, "Đã nói mấy hôm nay ngươi ở nhà đi, chuyện trên núi để hai ngày nữa ta rảnh liền làm, không cần ngươi chạy lên núi mỗi ngày, lại ốm hả?"

Đường Xuân Minh tức giận hất tay hắn xuống, nhưng mà cũng không thả ra, cầm đầu ngón tay Lý Phong thưởng thức từng cái một, tiện đà tiếp tục xoắn xuýt nhìn Lý Phong xem đến cùng là có nên nói hay không.

Lý Phong bỗng nhiên linh mẫn hẳn lên, hiểu được Minh ca nhi xoắn xuýt cái gì, trong lòng lập tức như được uống mật ngọt, thái độ của Minh ca nhi như vậy rõ ràng là để hắn trong lòng cho nên mới xoắn xuýt như vậy, phải biết ban đầu thái độ của Minh ca nhi với hắn vẫn chỉ là cân nhắc, đến khi chính thức xác định trong lòng hắn mới bắt đầu có chỗ cho hắn, đến bây giờ thì lại như vậy, hắn biết được chính mình đã thực sự đi vào lòng Minh ca nhi, làm gì có chuyện không vui.

Giật mình, Lý Phong đưa tay ôm lấy người Minh ca nhi, cằm đặt nhẹ lên vai hắn khẽ cọ cọ, "Có chuyện gì ngươi chỉ cần làm là được, ta sẽ vì ngươi mà chống đỡ mọi chuyện, chờ đến khi ngươi đồng ý nói với ta cũng không muộn, chúng ta cùng nhau."

Đường Xuân Minh vừa nãy rục rà rục rịch, chuẩn bị động móng vuốt sờ một chút xem có phải giống như trước đó hắn nghĩ hay không, nhưng mà nghe được lời này lại cảm thấy tất cả xoắn xuýt nữa nãy đều là vô nghĩa, quả nhiên hắn chính là một người ngu ngốc còn tự lừa mình dối người người khác không nhìn thấy, vậy mà đều bị người khác nhìn thấy hết, không khỏi nhe răng nhếch miệng làm biểu tình hung ác, không vui nói, "Xem ra chỉ có một mình ta là ngu ngốc, còn tự coi là mình thông minh a."

Lý Phong vội vã bắt được tay của Minh ca nhi, động viên ca nhi mới quan trọng: "Nào có, Minh ca nhi thật sự thông minh, những ca nhi khác làm sao kiếm được tiền như Minh ca nhi, ta có thể nhìn ra là vì Minh ca nhi không đề phòng ta."

Đường Xuân Minh không chịu được khen ngợi, trên mặt cũng không kiềm chế được, nhưng mà vẫn rất nghi ngờ về thái độ của người mình lừa dối, hỏi, "Hà lão cũng nhìn ra cái gì đúng không, có thể nghi ngờ hay không?"

"Hà lão là người có thể tin tưởng, nếu không ta đã không đón Hà lão đến đây, không cần lo lắng." Lý Phong động viên nói, lúc đón người đến đây hắn đã cân nhắc qua, hơn nữa mấy ngày này Hà lão cũng rất hưởng thụ sinh hoạt như thế này, rất là thích thú, dù sao Hà lão đã trải qua những chuyện kia vẫn có thể sống sót được, tâm thái này chắc chắc không phải người bình thường có thể so được.

"Được rồi, ngươi để ta suy nghĩ một chút nữa." Đường Xuân Minh vung vung móng vuốt, vuốt cằm làm bộ dáng trầm tư, mà Lý Phong bị hắn làm cho rục rà rục rịch lại bị hắn vứt sang một bên, Lý Phong cố ý nhào tới cắn hai cái, nhưng mà cuối cùng vẫn kìm nén được bản thên, vẫn chưa đến thời điểm, hắn tự nói với mình.

&&&

Khí lực của Lý Phong lớn, lúc làm đồng áng không hề thua kém so với mấy tay già đời trong thôn, hơn nữa lại có người giúp đỡ, mấy ngày liền đem việc của nhà của mình cùng Đường Xuân Minh làm xong hết, lương thực thu hoạch xong đều để ở trong sân phơi, thấy thời tiết cũng thuận lợi, Lý Phong nhanh chóng cưỡi ngựa đến thôn Trấn Sơn, nhà nhạc mẫu cùng em vợ còn nhiều hơn nhà hắn cùng nhà Minh ca nhi gộp lại, hơn nữa hai người kia dù sao cũng chỉ có thể coi là hai lao động yếu, khẳng định là không thể làm nhanh được như vậy.

Đối với chuyện Lý Phong đi giúp đỡ Đường Xuân Minh cũng không có phản đối, trong thôn cũng đều như vậy, hơn nữa khoảng thời gian này mẹ kế cũng rất chăm sóc hắn, trong tháng còn thường giúp mình trông con, đứa nhỏ mới sinh ra đương nhiên là không thể dễ trông như A Lâm, khiến người ta luôn phải xoay vòng vòng không thể làm chuyện gì khác được, hơn nữa nói thật, hắn đối với chuyện trông trẻ con như vậy không có bao nhiêu kinh nghiệm, kinh nghiệm của nguyên chủ để lại dưới cái nhìn của hắn cũng không có tác dụng gì nhiều, vì vậy mẹ kế đến hắn vẫn rất hoan nghênh.

Có qua có lại mới là hợp lý.

Lý Phong qua cùng nhạc mẫu tương lai cùng em vợ làm hai ngày nữa mới thu hoạch xong hết hoa màu, điều này khiến cho Vương Anh thở phào nhẹ nhõm, dựa vào sức của hắn cùng con trai còn phải nhờ thêm hai người làm giúp, mỗi ngày mùa qua đi eo mỏi đến mức không còn là của mình, lần này ca tế tương lai đến đúng là giúp hắn chuyện lớn, hơn nữa cũng có thể khiến cho con trai thoải mái hơn chút, dù sao cũng đau lòng đứa con trai này.

"Được rồi, còn lại ta tự mình làm được, bên Minh ca nhi kia cũng không rảnh rỗi, lại còn có người già trẻ con cần chăm sóc, ngươi nhanh về đi, đúng rồi, để A Vanh cũng qua đó ở hai ngày đi, sau khi trở về hắn vẫn nhắc suốt." Vương Anh nhìn sân lương thực trên mặt cũng thoải mái hơn, có số bạc lần trước con riêng hắn cho nên hắn cũng thoải mái hơn, có thể thuê mấy người giúp làm việc, trước đây không phải là hắn không nỡ, mà là biết con trai vẫn luôn muốn đi học, tuy rằng ngoài miệng nói không đồng ý, nhưng mà vẫn âm thầm tích góp tiền bạc.

"A Mẫu…" Đường Xuân Vanh thực sự không muốn để a mẫu một mình bận rộn.

"Đi thôi, xem ca ngươi đi, trong nhà có người giúp ta a." Vương Anh trực tiếp đuổi người.

"A Mẫu, mấy bình hoa quả ngâm Minh ca nhi nhờ ta mang đến ngươi nhớ phải uống, đối với thân thể mới tốt, không cần tiết kiệm, A Vanh cũng có phần rồi." Lý Phong vừa chỉnh lý xe ngựa vừa dặn dò.

"Đừng có tiêu tiền lung tung, trở lại nói cho Minh ca nhi, có bạc liền cho tích góp đi, sau này có nhiều chỗ cần dùng bạc, nếu như hắn không nghe, lần sau ta đến nói hắn một trận." Vương Anh trong miệng mắng con riêng, nhưng mà trong lòng cũng rất tốt, bình hoa quả mang đến vừa nhìn là biết tốn không ít tâm tư làm, con riêng có thể nhớ đến hắn cũng sẽ ghi nhớ phần ân tình này.

"Được rồi, ta trở lại sẽ nói hắn, A Vanh, lên xe." Lý Phong cười cười, không nói thực ra Minh ca nhi cũng không tốn bạc, sau lần nói chuyện lần trước, hình như Minh ca nhi càng thêm không che lấp nữa, hắn không biết Minh ca nhi lấy ra từ đâu, nhưng biết được tuyệt đối không phải là mua từ bên ngoài.

Thực ra Đường Xuân Minh dứt khoát chọc thủng, đều đã bị người khác nhìn ra còn muốn che lấp cái gì, liền lợi dụng hết tất cả hoa quả không ăn hết trong không gian, trực tiếp lấy ra ăn hoặc là tặng người khác, những cái đấy sau khi làm đều ăn rất ngon, hơn nữa cũng có thể bảo quản trong thời gian dài, liền dùng trái cây làm mứt hoa quả các loại rồi đưa đến nhà mẹ kế một phần.

"Vâng, A Mẫu, ta đi đây, A Mẫu cũng không nên quá mệt nhọc, chuyện trong nhà để người khác làm đi." Đường Xuân Vanh cũng biết tình huống trong nhà, số bạc từ cửa hàng của ca ca cũng không nhỏ chút nào, Đường Xuân Vanh vô cùng cảm kích tâm ý này của ca ca, cũng không muốn cho a mẫu vất vả, sau này còn phải cho hắn hưởng phúc a.

Vương Anh đưa tiễn ca tế cùng con trai, xoay người đi về sân nhà mình, hàng xóm đều cười chào hỏi hắn, "Vương a sao thật là tốt, có thể hưởng phúc của ca tế, ca tế này còn tốt hơn ca tế trước nhiều, đối với A Vanh cùng a mẫu là ngươi cũng rất hiếu thuận."

"Đó là tấm lòng của bọn nó, con của các ngươi cũng không kém a, đều trở về giúp các ngươi." Vương Anh cười khen ngợi những nhà khác một chút.

"Đúng vậy, bọn nhỏ đều hiếu thuận lắm. Nghe nói Minh ca nhi sống càng ngày càng tốt ở thôn Bình Sơn…" Hàng xóm bắt lấy Vương Anh hỏi một chút, bọn họ cũng tò mò, trong tay Minh ca nhi đến cùng có bao nhiêu bạc mới có thể làm như vậy, còn có ca tế tương lai này đến cùng kiếm được bao nhiêu bạc ở bên ngoài giao cho Minh ca nhi, hơn nữa có tiền như vậy lại nhìn trúng Minh ca nhi, điều này khiến cho những ca nhi chưa kết hôn hối hận đến thối ruột, nếu như lúc trước không ngại người ta lớn tuổi danh tiếng lại không tốt, như vậy số bạc này còn không phải đều là của mình sao? Có số bạc này cũng có thể mua được một tòa nhà lớn trên trấn cả nhà có thể hưởng phúc, làm gì có chuyện như Minh ca nhi ném vào trong nước làm chuyện lung tung.

Vương Anh đương nhiên biết được trong lòng những người này đang nghĩ gì cùng với ánh mắt ước ao đố kỵ của bọn họ, người trong nông thôn đều là như vậy, điều này cũng là phúc khí của con riêng, lại nói, con riêng ở nhà động động ngón tay một chút, liền có thể kiếm được nhiều tiền như vậy ở trong thành, nếu nói

làm chuyện lung tung hắn lại không nghĩ vậy. Chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng chủ ý này của con riêng là có được từ đâu, sao trước kia ở nhà lại không hề biết.

Đương nhiên ý nghĩ như vậy cũng chỉ bất ngờ lóe qua rồi biến mất, sống càng ngày càng tốt mới quan trọng, những các khác cần gì phải tính toán nhiều.

&&&

Về đến nhà, nghênh đón Lý Phong cùng Đường Xuân Vanh chính là tiếng chó sủa trong sân, tiếng bọn nhỏ cười đùa cùng tiếng gào khóc.

Lý Phong dừng xe ngựa rồi nhanh chóng chạy vào trong sân, Đường Xuân Vanh cũng vội vàng đuổi theo. Trong sân mấy đứa nhỏ nghe được tiếng ngựa liền nhanh chóng chạy ra, A Lâm hướng về Lý Phong nói, "Phong thúc thúc, đệ đệ đại tiện lên người a mẫu nên bị a mẫu đánh mông, vì vậy đệ đệ đang khóc."

Đường Xuân Vanh cũng nghe được bên trong nhà ca ca đang mắng "Tiểu hỗn đản", thực sự là dở khóc dở cười.

Vào phòng, Hà lão đang sửa lại động tác của Đường Xuân Minh, "Nhẹ tay một chút, tay nâng đầu đứa nhỏ, đứa nhỏ như vậy xương mềm lắm, được rồi, rửa sạch liền nhanh chóng lau khô rồi mặc quần áo tử tế đi, tuy trời còn nóng nhưng cũng không phải là không thể cảm lạnh." Hà lão nhìn động tác của Đường Xuân Minh có cảm giác run như cày sấy, không thể không đứng ở một bên nhắc nhở không ngừng.

Vụng về dùng khăn lau khô người thằng nhóc, Đường Xuân Minh tức giận lại nhéo nhéo cái mông của tiêu hỗn đản này một cái, đứa nhỏ vừa nãy còn đang gào khóc bây giờ được nhẹ nhàng khoan khoái trả lại cho a mẫu nó một nụ cười không răng, a a kêu to đưa tay nắm quần áo của a mẫu, ồn ào khiến cho Đường Xuân Minh không còn cách nào khác, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một lớn một nhỏ đi vào, đem thằng nhóc ném lên giường, nói, "A Phong cuối cùng ngươi cũng về, tiểu tử thối này quá hành hạ người, các ngươi tùy tiện mặc quần áo vào cho nó đi, ta đi tắm, trên người thật là thối a." Đường Xuân Minh ghét bỏ nhanh chóng đi ra ngoài, bị tiểu tử thối làm cho mệt lả.

Hà lão lắc đầu, cầm quần áo nhỏ sạch sẽ mặc vào cho A Lâm: "Ai, thật là chưa từng thấy ca nhi không kiên nhẫn như vậy, người khác đều là coi trọng tiểu hán tử, còn với Minh ca nhi, đương nhiên A Lâm của chúng ta cũng rất khiến người khác thương yêu."

"Hà gia gia, A Lâm giúp người." A Lâm chạy xuống muốn giúp đỡ.

"Được, được, rất tốt."

Đường Xuân Vanh sờ sờ mũi không biết nói cái gì mới tốt.

Lý Phong sờ sờ cái bụng nhỏ của tiểu A Sâm nói "Ta đi đun nóng sữa dê, khẳng định khóc đói rồi."

Chờ đến khi Đường Xuân Minh ra, trừng mắt nhìn tiểu hỗn đản đang vui sướng phun bong bóng trong lồng ngực của Lý Phong một chút, hình như nhìn thấy a mẫu xuất hiện, tiểu A Sâm còn chuyển chuyển đầu tìm phương hướng của a mẫu, căn bản đã quên nguyên nhân lúc trước bị làm cho khóc, từ nhỏ đã là đứa không thù dai, điều này cũng khiến cho Hà lão rất bất đắc dĩ.

Có người giúp trông con Đường Xuân Minh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, xưa nay hắn không biết trông trẻ con lại phiền toái như vậy,ôm lấy A Lâm hôn một cái,vẫn là A Lâm ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn, xoay người nói với Đường Xuân Vanh, "A Vanh, hai đứa con trai nhà Lý Chính cũng đều ở nhà, nhân dịp này qua đó nói chuyện cùng hai tiểu tử kia, hỏi bọn họ chuyện học được, có nên đi huyện hay không ngươi hỏi bọn họ xong rồi quyết định."

"Ừm, ca, ta biết rồi." Đường Xuân Vanh vội vàng gật đầu, hắn cũng đã sớm muốn làm quen với hai đứa con trai nhà Lý Chính, nhìn xem tình huống của phu tử dạy học trong huyện thế nào, nếu như có thể làm bằng hữu với bọn họ thì càng tốt hơn, sau này có thể thỉnh giáo bọn họ nhiều hơn, bọn họ lớn tuổi hơn mình nhất định có học thức tốt hơn mình.

"Đúng rồi, còn có Hà lão, tiểu tử ngươi đừng quên Hà lão, tuy Hà lão là đại phu nhưng một bụng học thức không hề thua kém so với mấy phu tử kia, đúng không Hà lão?" , Đường Xuân Minh nhắc nhở đệ đệ mình,

khiến cho Hà lão bị Đường Xuân Minh hết sức tận dụng không biết nên nói gì, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng thành khẩn của Đường Xuân Vanh lại đành đồng ý.

&&&

Không đợi Đường Xuân Minh mang đệ đệ đến nhà Lý Chính, Trầm phu lang liền dẫn bọn họ đến đây trước.

"Bọn họ muốn đến xem hai người cháu trai, ta liền mang tới, hơn nữa biết được A Vanh đến đây cũng thừa dịp quen biết một chút, sau này cũng có thể cùng nhau thảo luận vấn đề học vấn một chút." Trầm phu lang nói như vậy, đương nhiên là muốn dựa vào danh nghĩa cho hai đứa con trai lại đây nhìn cháu để đưa lễ vật cảm ơn Đường Xuân Minh, trước đó Trầm phu lang đi huyện nhìn cửa hàng cũng tiện đường xem hai đứa con trai, hai đứa con trai hắn cũng đến xem tình huống của cửa hàng, biết có phần của nhà mình đương nhiên cũng vui vẻ, vì vậy sau khi trở về cũng mang chút đồ chơi cho hai đứa cháu nhỏ là A Lâm cùng A Sâm chơi.

"A Mẫu, Minh ca sao, đây là trống bỏi ta chọn cho tiểu A Sâm, tiểu A Sâm, có thích hay không?" Đây là con thứ hai tính tình hoạt bát của Trầm phu lang, cầm trong tay cái trống bỏi đùa với đứa nhỏ, âm thanh leng keng thùng thùng khiến cho đứa nhỏ nhìn vô cùng chăm chú, vô cùng nhiệt tình giơ móng vuốt ra chơi.

"A Mẫu mau nhìn, tiểu A Sâm nắm lấy đầu ngón tay của ta." Con trai nhỏ của Trầm phu lang ngạc nhiên hô lên, bị Trầm phu lang vỗ một cái, vẫn là con lớn của hắn trầm ổn hơn, ở bên cạnh chắp tay với Đường Xuân Vanh: "Ta là Lý Thừa Tổ, đó là đệ đệ ta Lý Thừa Tông, ngươi chính là đệ đệ của Minh a sao đúng không, đã sớm muốn gặp mặt ngươi."

"Ta cũng vậy, đang có vấn đề muốn thỉnh giáo các ngươi a." Đường Xuân Vanh cũng không ngại ngùng, cười trả lời.

"Từng đứa từng đứa đều khách sáo đến kỳ cục, nhanh ra ngoài chơi đi, đừng có cùng chúng ta chen ở trong phòng." Trầm phu lang nhìn dáng vẻ nho nhã nói chuyện của bọn họ liền khó chịu, nhanh chóng đem bọn hắn đuổi ra ngoài, tiểu tử ở nông thôn làm quen rất nhanh, ra ngoài chơi một vòng liền quen biết.

"A Mẫu, vậy chúng ta ra ngoài chơi." Lý Thừa Tông ước gì được như vậy, nhanh chóng thả trống bỏ xuống chạy ra ngoài cùng Đường Xuân Vanh, thật vất vả mới gặp được tiểu bằng hữu còn nhỏ tuổi hơn mình phải nhanh chóng làm quen a.

Lý Thừa Tổ đi ở phía sau không nhanh không chậm, chào hỏi với từng người từng người trong nhà xong mới ra ngoài, Đường Xuân Minh nhìn cũng thấy vui vẻ, ngày hôm nay hắn mới nghe được đại danh của hai đứa con trai của Trầm phu lang, thường nghe Trầm phu lang nói A Tổ A Tông, hiện tại nghe được đại danh này liền biết Lý Chính có kỳ vọng với hai đứa nhỏ này lớn đến mức nào, đây là hi vọng bọn họ kế thừa vinh quang của tổ tông đây.

53. Chương 53: Thức Ăn Gia Súc

Phía sau núi vô cùng náo nhiệt, một con ngựa nhỏ màu trắng cùng với tiếng cười của mấy đứa trẻ, khiến cho những đứa nhỏ khác đang chơi đùa ở gần đó hấp dẫn lại đây, bao gồm cả một ít người lớn, liền thấy ở chính giữa là hai tiểu tử nhà Lý Chính cầm đầu mấy đứa trẻ xem ngựa a.

Ban đầu lúc Lý Phong tu sửa phía sau núi cũng nghĩ đến vấn đề nuôi ngựa, vì vậy để lại một đường nhỏ khá bằng phẳng để cưỡi ngựa, tuy rằng chỗ không tính là quá lớn những cũng hơn chuồng ở hậu viện nhiều.

Dù cho Lý Thừa Tổ cùng Lý Thừa Tông kiến thức nhiều chuyện ở trong huyện, nhưng mà nhìn thấy ngựa nhỏ tên Đạp Vân lại cảm thấy vô cùng yêu thích, nắm dây cương cho ngựa nhỏ chạy trên đường vô cùng vui sướng.

Cả người Lý Thừa Tông đều nằm nhoài lên vai ca hắn, cười nói, "Đáng tiếc ta còn muốn cưỡi Kinh Phong a, con ngựa kia mới thực sự uy phong, nhưng mà Kinh Phong lại chỉ nghe A Phong ca."

Lý Thừa Tổ tức giận nhìn về phía đệ đệ lười biếng, dùng ngón tay đâm đâm gáy của hắn nói, "Cũng không nghĩ xem lai lịch của con ngựa kia thế nào, sao lại có thể bị người khác cưỡi dễ dàng được, chà chà, thật không nghĩ tới A Phong ca không chỉ là hán tử trong quân đơn giản như vậy, ngay cả cha đều không biết được sự lợi hại của Kinh Phong, một con ngựa kia còn có giá trị hơn cả tòa núi này."

Trước đó hai huynh đệ bọn họ cũng đã nghe cha của mình nhắc tới chuyện Lý Phong tiêu bạc lung tung, nhưng mà sau khi thấy Kinh Phong, hai huynh đệ đều cười thầm cha không biết nhìn hàng, nhưng mà hiện tại đúng là cha thường khen ngợi Minh ca sao, đương nhiên bọn họ cũng cảm thấy Minh ca sao rất đáng gờm.

"Đúng vậy a, dù không có Kinh Phong để cưỡi, thì chờ đến khi Đạp Vân lớn lên rồi cưỡi cũng không tồi." Lý Thừa Tông cũng nghĩ thoáng ra, sau một lúc liền nhảy nhót lên, đuổi theo sau ngựa nhỏ, Lý Thừa Tổ đi ở đằng sau lắc lắc đầu, đi nhanh lên phía trước nhìn tiểu A Lâm nói chuyện cùng Đường Xuân Vanh, khóe mắt liếc nhìn về phía một đứa bé Triệu gia cách đấy không xa, trước đây là tên béo Triệu Đống, không hề nói gì, vốn lúc trước ở trong thôn cũng không thích tên tiểu hán tử thích bắt nạt người khác này.

&&&

Thực ra Đường Xuân Minh vẫn còn để một chỗ không động đến, sau khi hết bận Đường Xuân Minh mới để cho Lý Phong kêu mấy hán tử vẫn giúp đỡ mình làm một chuyện, chính là vấn đề thức ăn gia súc cho mấy chục con dê vào mùa đông, kỳ thực có không gian ở đó, hắn không cần lo lắng đến chuyện không có thức ăn cho nhà mình, nhưng mà người quan tâm đến dê ngày càng nhiều, nếu như mình không ngừng lấy thức ăn xanh ra người khác không thể nào không nghi ngờ.

Có một phương pháp giải quyết rất tốt, đó chính là ủ phân xanh, thực ra chính là đem thức ăn xanh đậy kín sau khi lên men thì sử dụng trong mùa đông, hơn nữa nguyên liệu để ủ phân xanh đối với gia súc vô cùng đa dạng lại dinh dưỡng, không hề kém hơn so vớ lúc ban đầu là bao, nếu như có thể để cho người khác học được rồi khuếch đại nuôi trồng gia súc quy mô lớn thì cũng là một chuyện tốt, hắn cũng không ngại sau khi thí nghiệm thì mở rộng quy mô, vậy cũng khiến cho sự nghiệp nuôi trồng của hắn không quá chú ý.

"Minh ca nhi, như vậy thực sự được chứ?" Lý Phong đem từng lời Minh ca nhi nói cho hắn ghi tạc vào trong lòng, lúc trước Minh ca nhi đã để cho hắn thu hoạch mấy mẫu đất trồng đậu các loại ở dưới chân núi, lúc này mới nở hoa kết hạt, Minh ca nhi đều muốn đem ra làm nguyên liệu.

"Ta cũng không biết có thể thành công hay không nhưng nếu có thể thành công thì vào mùa đông dê nhà chúng ta không cần lo lắng không có đồ ăn, dù thế nào cũng phải thử một chút đúng không?" Đường Xuân Minh cũng chỉ nhìn những người khác trong thôn làm, không có tự mình làm thử, vì vậy cũng không biết có thể thành công hay không, nhưng chỉ cần có phương pháp đúng, hắn tin rằng sẽ có thể thí nghiệm được, bởi vì kỹ thuật ủ phân xanh cũng không khó khăn, chỉ là những thao tác đơn giản, nhưng mà hơi mệt một chút, phải tích trữ ngay từ những ngày gặt.

"Ừm." Lý Phong nhìn còn xa hơn Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh chỉ thấy được quanh cảnh của sự nghiệp nuôi trồng gia súc, nhưng mà Lý Phong có thể nhìn được đến chiến tranh với tộc phương bắc, mỗi lần Khánh quốc đánh nhau với tộc phương bắc kỵ binh phải chịu rất nhiều thiệt thòi, về căn bản, do Khánh quốc không có ngựa thật hay nói chính xác hơn là không có ngựa tốt, thuần dưỡng khó khăn, hắn không biết nếu như có thể giải quyết vấn đề này có thể có ảnh hưởng gì đến chuyện thuần dưỡng ngựa mang đi hay không.

Hà lão cũng cảm thấy rất có hứng thú đối với suy nghĩ này, đem tiểu A Sâm giao cho Vương Anh đã hết bận chuyện trong nhà liền đến đây giúp đỡ, chắp tay đi theo, thỉnh thoảng còn chào hỏi những người trong thôn, hiện tại mọi người đều biết y thuật của hắn cùng Hồ lang trung không phân cao thấp, đối với người như vậy người trong thôn đều rất kính trọng.

Hơn nữa trời vừa sáng Lý Phong đã nói, đây là ân nhân của hắn, phần lớn mọi người đều hiểu được tri ấn báo đáp, cho nên đối với một vị đại phu như vậy đều ôm thiện ý.

Mọi người cùng nhau giúp đỡ đem mấy mẫu đậu phộng này thu hoạch xong hết, đem cây đậu phộng non cùng đậu tương và mấy loại cỏ dê ăn thích ăn đều tập trung cùng chỗ, chọn địa điểm ủ phân ngay bên cạnh chuồng dê. Chờ đến khi Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đến, mấy người Đạt thúc đã cẩn thận đào một

cái hố sâu. Lý Chính cũng chắp tay sau lưng lại đây nhìn, nhìn thấy mấy người bọn họ đang bận thì vẫy tay gọi qua hỏi, "Máy cái này đào xong thì phải làm gì?"

"Vải dầu đâu? Đem vải dầu bày sẵn, không được để lọt gió một chút nào mới được, " ở hiện đại, đều là dùng màng mỏng kín gió, nhưng mà nơi này cũng chỉ có thể dùng vải dầu, nhưng mà đường nối của chúng cũng có vấn đề, vì vậy Đường Xuân Minh đối với độ thành công của thí nghiệm này cũng không có tự tin quá lớn, "Còn có đống thức ăn xanh này còn cần phải dùng cán dao trát nát." Lần đầu tiên thí nghiệm dùng vải dầu, diện tích không lớn, nếu như thành công thì sau này có thể xây dựng một chỗ chuyên dùng để ủ phân xanh.

Đất trong hầm đều được giẫm bằng, nghe thấy Đường Xuân Minh nói như vậy, Đạt thúc cùng con trai nhà Lục thúc lập tức nhảy xuống trải vải dầu, Lý Phong cũng nhảy xuống làm cùng, những ca nhi khác thì ở bên cạnh bắt đầu trát nát thức ăn.

Lý Phong biết Minh ca nhi đã nói vải dầu bắt buộc phải không lọt một chút khí nào, phí chút vải dầu cũng không sợ, cho nên mạnh tay trải hai lớp vải dầu, bên kia nguyên liệu xanh được trát nát vẫn còn mang theo nước dưới sự chỉ huy của Minh ca nhi được ném vào hầm, người trong hầm dùng chân giẫm mạnh, Đường Xuân Minh thì ở bên trên kiểm tra độ ẩm của hầm, nếu như quá khô còn phải để người vẩy chút nước.

Từng tầng từng tầng được lấp đầy, mấy người đang giẫm cũng dần nâng lên, mãu đến tận khi tất cả thức ăn xanh được giãm vào hết, Đường Xuân Minh mới để người khác dùng vải dầu gói ký, đảm bảo tất cả thức ăn đều được vải dầu bó kín, sau đó đắp đất lên trên phong kín, chờ khoảng một tháng là có thể mở ra để kiểm tra xem phương pháp có hiệu quả hay không.

Mấy người giẫm đều ra một thân mồ hôi, nhìn chỉ là những động tác đơn giản nhưng lại tốn không ít sức, người trát thức ăn thì càng mệt hơn, không ngừng một khắc nào, đến khi dừng lại thì tay mỏi đến lợi hại, may mà có người lập tức mang nước đến cho bọn hắn uống, Hà lão cùng Lý Chính cũng đang ngồi một bên nói chuyện phiếm.

Trước đó mùa đông gia súc ăn cái gì, còn không phải là thức ăn khô đã được chuẩn bị trước đó, nhưng mà không ai nghĩ đến phương pháp của hắn, thường đến mùa đông, nhiều nhà nuôi gia súc sẽ bán đi một ít để giảm bớt gánh nặng lúc mùa đông. Lý Chính mang cả thuốc lá của mình ra, đập đập tẩu thuốc lá cười ha hả, "Đều đi theo Minh ca nhi làm chuyện linh tinh a, khiến cho Hà đại phu chế giễu rồi."

"Làm gì, nếu như có thể thật sự thành công cũng là một chuyện tốt, Lý Chính cũng hi vọng như vậy đúng không?" Hà lão vuốt râu cười híp mắt.

Lý Chính cười ha ha, hắn đương nhiên ngóng trong có thể thành công.

Bên kia Đường Xuân Minh uống một hớp nước rồi nói với mọi người, "Ngày hôm nay tất cả mọi người đến giúp đỡ đều được tiền công, mỗi người thêm năm mươi văn, trước tiên ghi vào sổ, đến cuối tháng tính cùng luôn." Những người đến giúp đỡ đều nhếch miệng, hiện nay biết được Minh ca nhi là người sảng khoái, cũng không khách khí từ chối, đây là một phần tâm ý của Minh ca nhi, lúc bọn họ làm việc chỉ cần tậm tâm tận lực để báo đáp Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử.

&&&

Kết thúc mùa thu hoạch, khắp nơi trong thôn đều tràn ngập không khí vui mừng, trong nha môn đến thu thuế cũng không thể ngăn được không khí vui mừng của họ, đây chính là một năm được mùa hiếm thấy, hơn nữa bên Đường Xuân Minh được mùa lớn khiến cho bọn họ càng thêm hài lòng, chỉ cần nghĩ đến sang năm dùng hạt giống của nhà Đường Xuân Minh bọn họ cũng có thể khiến cho sản lượng trồng trọt của bọn họ tăng lên gấp đôi, trong nhà cũng có thể có thêm tiền thu.

Lương thực nhà Đường Xuân Minh đều được cho vào kho, bao gồm cả lương thực nhà Lý Phong trồng được cũng đều trực tiếp vận chuyển đến nhà hắn, ngoại trừ những người cá biệt đỏ mắt, những người khác trong thôn đều xem là chuyện đương nhiên, không thấy Phong tiểu tử cũng không nấu cơm sao, lương thực không chở đi chẳng lẽ lại để tới nhà ngươi sao?

Đến khi phải nộp thuế, Đường Xuân Minh liền trực tiếp dùng bạc thay thế, giữ lại lương thực. Lương thực hắn cùng Lý Phong trồng ra những lương thực ở bên ngoài sao có thể so sánh được, lúc lấy ra nộp thuế

cũng sẽ không bởi vì nhà ngươi chất lượng tốt hơn mà có thể giao ít hơn, bởi vậy hắn dứt khoát giao tiền nộp thuế cho nhà mình cùng nhà Lý Phong cho xong việc.

Bên này Đường Xuân Minh còn chưa kịp xem số lương thực này sắp xếp thế nào, đã có người chờ không được mà chạy lại đây.

Đường Xuân Minh nhìn Đằng Dục đứng trong sân nhà hắn cười híp mắt cùng Tề cưởng quỹ cùng đi theo đên mà không nói gì, đối với yêu cầu hai người này đưa ra cũng không có lời nào để nói, đây là chuyên môn nhìn chằm chằm đồ nhà hắn đúng không.

'Đường phu lang, ngươi sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài chứ, chúng ta vô cùng thành ý mới đến a." Đằng Dục cười híp mắt chắp tay với Đường Xuân Minh.

Lý Phong đi đến đặt tay lên vai hắn đẩy hắn vào bên trong một cái, sau đó quay người nói với hai người mới đến cửa, "Có gì thì vào nhà nói."

"Được, đa tạ Lý Phong đại ca." Đằng Dục vô cùng biết nghe lời.

Ngày hôm nay Vương Anh không ở đây, Đường Xuân Minh tự mình trông con, mới vừa đem con ném, lần này sau khi vào phòng liền nghe thấy tiếng kêu của nó, A Lâm đang ở một bên chơi với nó, không có người lớn hai huynh đệ chơi rất vui vẻ. A Lâm đem con cọp vải đầu tiên của nó cống hiến ra, những người khác nó còn không nỡ, nhưng đệ đệ không giống nhau a, nó là ca ca, nên chăm sóc đệ đệ, nếu có gì ăn ngon phải nghĩ đến đệ đệ, nhưng mà có thật nhiều đồ a mẫu nói đệ đệ vẫn chưa thể ăn, vì vậy A Lâm cảm thấy đệ đệ thật đáng thương, càng đối với nó càng thêm hào phóng.

"Đằng thúc thúc, Tề bá bá." A Lâm ngoan ngoãn chào hỏi.

"Bé ngoan." Tề chưởng quỹ cười ha hả, Đằng Dục càng hiểu được thu mua lòng người, đem đồ ăn vặt trẻ con thích ăn mang ra ngoài.

Ngày hôm nay Hà lão không ở đây, cùng Hồ lang trung vào núi hái thuốc, Lý Phong vốn muốn cùng đi với bọn họ, nhưng mà hai người lại không muốn, nói là không tiến quá sâu vào trong núi, chỉ dạo ở bên ngoài, nhưng mà dù như vậy Lý Phong vẫn gọi hai hán tử đi cùng họ.

Nhấp một ngụm trà do Lý Phong rót, Đằng Dục liền quay về phía Đường Xuân Minh mở lời, "Đường phu lang, Lý Phong đại ca, ta cũng không nói nhảm nhiều, muốn biết các ngươi có thể cho ta được bao nhiêu lương thực, đương nhiên ta cũng biết năm nay lương thực nhà Đường phu lang không có nhiều, dù sao cũng phải để lại đủ cho mình ăn, vậy còn lại đều được đúng không, sang năm nên trồng thêm nhiều một chút đi."

Đường Xuân Minh tức giận lườm hắn một cái, "Ngươi còn biết lương thực nhà ta không nhiều a, ta còn phải để lại làm hạt giống cho năm sau đấy." Tề chưởng quỹ cùng Tiểu Thuận thường xuyên chạy đến thôn Bình Sơn, thời gian dài như vậy nhà bọn họ có chuyện gì sao họ lại không biết, hai mẫu lúa mạch kia của hắn cũng chỉ có thể thu được hơn một ngàn cân, chỗ của Lý Phong thì càng ít, tuy rằng trong không gian cũng có, nhưng mà ngoại trừ để cho người trong nhà ăn thì chắc chắn sẽ không mang ra ngoài.

Đằng Dục cười gượng hai tiếng, nhưng mà vẫn mặt dày cò kè mặc cả, "Vậy thì ít đi một chút, ta để bản thân ăn, chút phân lượng đấy khẳng định là tửu lâu không dùng được." Nét mặt già nua của Tề chưởng quỹ giật giật, còn nhớ đến tửu lâu, không thấy sắc mặt Đường phu lang đã muốn đánh người rồi sao?

"Ngươi cũng thật là có tâm." Đường Xuân Minh nghiến răng nghiến lợi nói.

Lý Phong lại từ bên ngoài đi vào, cầm chút đậu phộng Đường Xuân Minh luộc để tiếp khách vào. Trước khi luộc từng cái từng cái đậu phộng đã mở miệng, thêm chút gia vị vào cùng luộc khiến cho càng thêm ngon miệng, Hà lão rảnh rỗi thường gọi Hồ lang trung uống chút rượu, đương nhiên còn có thể tiện thể sai bảo Đường Xuân Minh làm thêm chút đồ nhắm.

"Cái này cũng không tồi." Đằng Dục bóc một hạt ăn xong mắt liền sáng lên.

"Đậu phộng càng ít hơn, chỉ đủ chính mình ăn." Đường phu lang lập tức thanh minh, hắn còn cầm một phần đi xưởng ép dầu, thường xuyên ăn mỡ lợn đối với thân thể không tốt, đặc biệt là trong nhà còn có một vị lão nhân gia, Đường Xuân Minh càng thêm kiêng kị điểm ấy.

"Được rồi, lúa mạch cùng thóc ta chỉ cần mấy trăm cân là được, thế nào?" Đằng Dục cũng biết không thể quá đáng, mấy mẫu như vậy may mà sản lượng còn cao hơn một chút, bằng không gia đình bình thường đều phải bán lấy tiền.

Cuối cùng cò kè mặc cả, mỗi loại bán ba trăm cân, tuy rằng Đằng Dục không bằng lòng nhưng cũng biết không thể muốn nhiều hơn nữa, Đường phu lang còn phải để lại đủ hạt giống để cho nhà mình ăn cùng có thể là cho thân thích, có lẽ không chờ đến mùa thu hoạch năm sau liền thấy đáy.

Đường Xuân Minh cũng không khách khí với hắn, tàn nhẫn làm thịt một trận, hai người mang đi sáu trăm cân lương thực, để lại ba mươi lượng bạc, nhìn bên trong kho lúa của mình thiếu gần một nửa lương thực, Đường Xuân Minh cảm thấy mình vẫn còn nhẹ dạ.

&&&

Lý Phong đi tới phía sau núi, Đường Xuân Minh cũng muốn đi cùng, nhưng mà A Lâm có thể mang ra ngoài nhưng mà tiểu hỗn đản còn nhỏ không có cách nào mang ra ngoài, hắn không thể làm gì khác là ở nhà trông hai đứa nhỏ, nghe A Lâm cùng tiểu hỗn đản hai đứa nước đổ đầu vịt.

Lớp học đã nhập học, Đại Mao Nhị Mao đều đi học, trong nhà đột nhiển ít đi hai tiểu tử, không chỉ có hắn, ngay cả A Lâm cũng cảm thấy cô quạnh nhiều, bắt đầu nảy sinh ý nghĩ kỳ lạ, bắt đầu dạy đệ đệ nhận biết chữ.

Trương Tú lại đây nhìn thấy tình cảnh này, không nhịn được cười nói, "A Lâm thật ngoan, sau này nhất định có thể dạy ra được một đệ đệ đỗ tú tài."

"A, đệ đệ sau này phải thi tú tài." A Lâm còn tưởng là thật, rất chăm chú nói cho Trương Tú cùng đệ đệ nghe.

"Vậy A Lâm phải cố gắng học, học được rồi sau này dạy tiểu hỗn đản đều giao cho A Lâm dạy." Đường Xuân Minh vỗ vỗ đầu A Lâm nói.

"Là đệ đệ, không phải tiểu hỗn đản." A Lâm sửa lại.

Trương Tú phì cười ra tiếng, chỉ vào Đường Xuân Minh cười ha ha: "Ta nói đúng không, tự nhiên lại gọi A Sâm như vậy, hiện tại ngay cả A Lâm cũng phản đối ngươi, nếu như tiểu A Sâm có thể nói chuyện khẳng định cũng sẽ kháng nghị."

Tiểu A Sâm không biết người lớn nói cái gì, nhưng mà nhìn thấy mọi người đều vây quanh hắn liền vô cùng vui vẻ kêu to, miệng chảy đầu nước miếng, A Lâm nghiêm túc cầm khăn giúp đệ đệ lau nước miếng, ngoại ma ma nói lúc nó còn bé cũng là như vậy, vì vậy không thể kỳ thị đệ đệ.

"Được rồi, ta đầu hàng, sau này không gọi tiểu hỗn đản, gọi A Sâm được không." Đường Xuân Minh bất đắc dĩ trợn mắt, trong lòng thầm gọi sẽ không có người kháng nghị đi.

Nhưng mà tiểu hỗn đản trong miệng hắn rất nhanh liền ngủ, trẻ nhỏ đều như vậy từ sáng đến tối phần lớn là ngủ. Sau khi A Sâm ngủ A Lâm tự giác đi luyện chữ, Trương Tú ở trong phòng nói chuyện cùng Đường Xuân Minh.

"Trước đó mọi người đều bận nên cũng không ai nói cho ngươi, lần này Triệu gia thật sự là khiến cho người ta cười chết mất, thu hoạch cũng có thể có chuyện như vậy, chỉ có nhà bọn họ mới làm được."

Đường Xuân Minh nháy nháy mắt, có một thời gian dài hắn không quan tâm đến chuyện của Triệu gia, sinh con rồi thu hoạch lại còn cân nhắc đến chuyện sắp xếp sau núi, bận bịu đến mức không có thời gian quan tâm, đột nhiên nhớ tới chuyện đính hôn của Triệu lão tam, "Đúng rồi, việc hôn nhân của Triệu lão tam thế nào rồi? Bỏ hôn nhân với Trầm đại hộ sao? Việc hôn nhân với chủ bộ trong huyện kia thành sao?" Hai ngày trước Đằng Dục cùng Tề chưởng quỹ đến đây cũng không nói đến chuyện này, hắn cũng quên mất không hỏi bọn hắn chuyện sau đó tiến triển thế nào, phải biết rằng chuyện này chính là tác phẩm của bọn họ a.

Đối với tình huống của Đường Xuân Minh Trương Tú sao lại không biết, cái này cũng là do hai ngày nay rảnh rỗi mới nghe ngóng được chuyện này, liền cười một tiếng nói, "Trầm đại hộ cuối cùng cũng chịu thôi, nhưng mà chuyện hôn nhân của chủ bộ trong huyện cũng thất bại, nghe nói trong nhà chủ bộ biết Triệu lão tam đã đính hôn liền nổi nóng, không đợi Triệu lão tam đến cửa giải thích, bên kia liền truyền đến tin tiểu

ca nhi nhà họ đã đính hôn cùng nhà khác, căn bản là không thừa nhận trước đó đã đề cập đến chuyện này với Triệu lão tam."

Đường Xuân Minh đối với kết quả này cũng không kỳ quái, lúc trước Đằng Dục nhúng tay chính là vì như vậy, nhưng mà "Không phải Triệu lão tam đi học trên huyện sao? Chuyện cùng chủ bộ không thành, khẳng định những tháng ngày học ở huyện cũng không dễ dàng gì." Huyền Học là trường công trong huyện, chỉ có học sinh thi đỗ tú tài mới được phép học ở đây.

Trương Tú bĩu môi, "Ai quản hắn có tốt hay không, nhưng mà nghe nói nhà Triệu tam thúc công cũng náo loạn, hình như là tiểu bối đều có ý kiến với cách làm của Triệu tam thúc công, vì vậy lần này không ai giúp Triệu lão ma thu hoạch cả, mấy ngày trước không phải là có một trận mưa sao? Khà khà, có lẽ là khiến cho Triệu lão ma đau lòng chết rồi."

Đường Xuân Minh cũng nhìn trời không nói gì, lương thực còn chưa thu hoạch xong trời liền mưa, lương thực không thể phơi khô đúng lúc chỉ có thể chờ mốc meo nảy mầm a? Xảy ra tình huống như vậy Đường Xuân Minh nghĩ cũng biết Triệu gia náo nhiệt đến mức nào. Nếu để hắn nói a, cái này cũng là do cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi của người khác, hi vọng nhà người khác làm việc giúp nhà hắn lại không muốn bỏ tiền công, coi là chuyện đương nhiên, một lần hai lần những người ở Triệu gia có thể chấp nhận được, nhưng dần dần ai lại đi quan tâm đến bọn họ nữa.

Đường Xuân Minh cũng không có hứng thú quan tâm đến chuyện nhà hắn nữa, hơn nữa Lý Phong cũng nói cho hắn biết dự định liên quan đến hai đứa nhỏ.

Trước đó hắn không để ý hai đứa nhỏ nhập gia phả họ gì hoặc là không nhập, bởi vì hắn không hiểu rõ được sự chú trọng của xã hội này, trong đầu hắn thâm căn cố đế vẫn là suy nghĩ của một người hiện đại. Hắn cũng không muốn nghĩ tới sau này này con trai của hắn có làm quan hay không, nhưng nếu như hắn có năng lực lại có quyết tâm hướng đến phương diện này, như vậy hắn cũng không thể cản trở con đường của con trai, cho nên đối với việc làm của Triệu gia cũng cách xa một chút, đối với quyết định của Lý Phong cũng không phản đối.

Cũng là do sau đó Lý Phong âm thầm nói cho hắn biết được mục đích của chuyện Triệu gia vẫn không có hành động nào, đây là dự định muốn để hai đưa nhỏ nhập gia phả a, dụng tâm hiểm ác như vậy, cảm giác với Triệu lão công càng thêm nát bét, vị tam thúc công này ngoại trừ lên tiếng không nghĩ đến người khác, thật là không nghĩ tới lớn tuổi như vậy mà ý muốn khống chế còn mạnh như vậy, lại đi tính toán cùng một đứa nhỏ mới ra đời.

Nếu như thật sự để cho tính toán của Triệu tam thúc công thành công, Đường Xuân Minh ngay cả ý nghĩ giết người cũng có, người có vảy ngược, Đường Xuân Minh hắn cũng có, tuy rằng trong miệng kêu là tiểu hỗn đản nhưng trong lòng lại vô cùng bao che, dưới cái nhìn của hắn, cái kia chỉ là hài tử vô tội mới xuất hiện trên đời, giống như A Lâm vậy, Đường Xuân Minh chưa từng đem cảm xúc của mình đối với người của Triệu gia cùng Triệu Đại Hổ áp đặt lên người đứa nhỏ, đứa nhỏ lớn lên như thế nào đều là do dẫn dắt trong quá trình trưởng thành, trưởng thành sai lệch là chuyện của chính mình, cũng nên do trưởng bối là hắn giáo huấn, nhưng bị người tính kế lên đầu mình thật là đáng ghét, lại còn muốn dùng tiền đồ của đứa nhỏ để bức bách mình cúi đầu, chính là một lão tặc lòng dạ hẹp hòi.

Biết bọn họ hiểm ác như vậy Đường Xuân Minh càng không muốn để cho hai đứa nhỏ có liên quan gì đến Triệu gia, chờ ra hiếu sau khi kết hôn cùng Lý Phong lền lập tức đem hai đứa nhỏ tiến vào gia phả của Lý gia, đến lúc đó tàn nhẫn đánh Triệu lão tặc một cái bạt tay, ngươi càng muốn tính toán ta càng không muốn để cho ngươi tính toán được.

Điều này cũng khiến cho hắn đẩy nhanh tiến độ làm giàu, hắn muốn đem những tháng ngày này càng ngày càng tốt khiến cho người ta đố kị, hắn chính là muốn để cho những mọi người đều theo hắn giàu lên bỏ lại Triệu gia, khiến cho Triệu gia tự mình gây chuyện đi, làm ầm ầm ĩ ĩ càng tốt, ai nói hắn không thù sai a.

Hắn chính là cố ý muốn cho nhà Triệu lục lúc càng ngày càng tốt, tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng với bên Triệu gia kia, càng khiến cho Triệu lão tặc buồn nôn.

Vì vậy trước tiên dứt bỏ Triệu gia, đem những kế hoạch sau này từng bước làm tốt.

Cao lương thu được cũng không để động, bao gồm cả một phần cao lương bên trong không gian của hắn, kế hoạch cuối năm chính là muốn nhưỡng rượu, thứ hai chính là muốn mở một quán thịt dê.

Nghề rượu của thế giới này còn chưa phát triển đến trình độ cất rượu, hắn chính là muốn xuyên qua lỗ hổng này, chính là đời trước, hắn nhớ tới đời trước cũng là đến thời Minh mới bắt đầu hưng thịnh lên, cái gì mà thiêu dao cái gì mà nhị oa đầu(* ta cũng không rõ nó là cái gì, chắc là một loại rượu*), cũng đều là cất rượu.

Cất rượu, phần cất cuối cùng mới là then chốt, còn một cái then chốt, vậy chính là men rượu tốt hay xấu, liên quan đến quá trình lương thực lên men, mà trong tay hắn, vừa vặn nắm giữ phương pháp chế men rượu.

Nghĩ đến những phương pháp phối chế men rượu kia, Đường Xuân Minh đã nghĩ đến chính mình đời trước, đó chính là đồ mà mẹ hắn để lại. Hắn còn nhớ khi mình còn bé trong nhà cũng cất rượu, mà sau khi mẹ hắn qua đời lại chưa từng thấy, điều này khiến cho không ít lão nhân trong thôn tiếc nuối, Đường Xuân Minh cũng thấy trong nhà kho của nhà mình có dụng cụ cất rượu, nhưng hắn cũng giống như những người trong thôn cho rằng tay nghề này chỉ có mẹ hắn mới biết, bởi vì mẹ hắn không còn cho nên tay nghề này cũng thất truyền, cha vẫn cố chăm sóc vườn trái cây, vì vậy Đường Xuân Minh cũng chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Cho đến trước khi lão cha chết mới đem những thứ đó giao cho mình, Đường Xuân Minh mới đoán được ý nghĩ của cha, không chạm những thứ đó sợ là nhìn sẽ thương tâm đi, lão nương tuy rằng chết sớm, có nhưng mà cha hắn lại nhớ cả một đời, trước khi chết ngoại trừ ghi nhớ tôn tử không biết ở đâu chính là từng chút từng chút nói về quá trình cất rượu với mẹ hắn trước kia, cũng gợi về chút ký ức về mẹ mà không biết bị Đường Xuân Minh hắn lãng quên vứt đến tận góc nào.

Cha nói với chính mình, đó là đồ gia truyền trong nhà mẹ hắn, sau này phải truyền cho thế hệ sau không thể để mất, ông ngoại bà ngoại hắn cũng chỉ có mẹ hắn là con một, vẫn là cha hắn khoác áo tang đưa ma, chính vì chuyện này mới cãi nhau với thân thích khiến cho bọn họ không thể không tách ra, khiến cho từ nhỏ Đường Xuân Minh ăn qua không ít cơm hàng xóm trong thôn, lại rất ít ăn cơm cùng nhà nãi nãi và đại bá ruột của mình, nhưng mà cha hắn đã nói, lão nương gả cho hắn hắn nên chịu trách nhiệm, người của mình mình che chở, nếu như không làm được điều này còn là nam nhân sao?

Sức mạnh bao che, Đường Xuân Minh chính là học được từ trên người cha hắn, còn có tính tình thà chết chứ không cong kia, tuy rằng có lúc làm chuyện không lưu tay, nhưng một khi đã kiên trì thì một chút cũng không chịu thỏa hiệp thoái nhượng.

Đến ban đêm, Lý Phong về đi ngủ, Hà lão ở sát vách cũng ngủ, một mình Đường Xuân Minh trông tiểu hỗn đản cùng A Lâm. Phiền người chính là tiểu hỗn đản, ban đêm phải cho hắn ăn xong rồi đi tiểu đi ị, ban đầu hắn không thể thích ứng nổi, nhưng mà mỗi lần mẹ kế hắn đến đều sẽ mang theo bên cạnh khiến cho hắn có thể ngủ được một giấc ngon.

Tuy rằng nổi nóng, nhưng cũng không cách nào, ai bảo tiểu hỗn đản là hắn sinh a, hắn không hầu hạ thì ai tới hầu hạ. Cũng may cũng không phải là không có biện pháp, ban đêm Lý Phong thường thường trèo tường qua, lần đầu tiên lúc tiểu hỗn đản khóc Lý Phong đột ngột xuất hiện khiến cho Đường Xuân Minh sợ hết hồn, sau đó lặp lại nhiều lần tập mãi thành quen, khiến cho Hà lão thỉnh thoảng bị đánh thức ra ngoài nhìn thấy không nói gì ngẩng đầu nhìn trăng. Cũng may lão nhân gia cũng không phải là người bảo thủ, biết được một mình ca nhi trông hai đứa nhỏ thực sự là khổ cực, sau này ban đêm cũng không qua nữa, trừ khi Đường Xuân Minh gõ cửa gọi hắn, giống như là lo lắng tiểu hỗn đản khóc nháo có phải là do sinh bệnh hay không.

Đường Xuân Minh ôm tiểu hỗn đản lắc mình tiến vào không gian, A Lâm đã ngủ bình thường cũng không tỉnh dậy vào ban đêm, trừ phi là bị tiểu hỗn đản đánh thức. Để một mình tiểu hỗn đản bên ngoài chắc chắn hắn sẽ không yên lòng, vì vậy mà không thể làm gì khác hơn là cùng mang vào, dùng chăn bao lấy đặt trong nhà gỗ, nhiệt độ nơi này rất thích hợp, vì vậy không cần sợ lạnh.

Đường Xuân Minh tự mình vào gian chứa đồ, sau khi cha hắn qua đời hắn liền chuyển vào không gian, liên tục thông qua các mạng lưới đem nguyên liệu chế tác men rượu thu thập đầy đủ, không ít thứ là thuốc bắc, còn hạt giống sau khi mang về hắn đã gieo trồng. Vì vậy, tuy rằng bây giờ người đến đây, nhưng mà trong không gian vẫn còn lại men rượu lúc trước làm cùng một ít đồ. Ở bên ngoài hắn cũng đã thí nghiệm hai lần tự mình cất rượu, sau khi ủ ra liền mời những lão nhân năm đó đã từng uống rượu mẹ hắn ủ, cuối cùng

tuy rằng chênh lệch về nồng độ một ít, nhưng mà trong rượu lại có cảm giác mát lạnh đặt biệt, thực ra hắn cũng biết được, đánh giá phía sau là do bởi vì có không gian.

Đường Xuân Minh cũng là không thích quá chìm đắm vào trong chuyện quá khứ, vì vậy say khi nhìn men rượu cùng những hạt giống kia cảm khái một chút liền mang hạt giống ra tiếp tục trồng, men rượu còn dư lại trong không gian chỉ có thể nhưỡng một lần, cho nên cần phải trồng chút nguyên liệu để tiếp tục chế tác.

Trồng trong không gian rất đơn giản, chỉ cần chọn một miếng đất trống tung hạt giống xuống rồi tưới chút nước liền xong việc, vỗ vỗ đất dính vào tay áo, lại nhìn không gian hiện tại, Đường Xuân Minh lộ nụ cười thỏa mãn, không gian của hắn mở rộng, cái này có thể là do hắn thường bận rộn ở trong không gian đi.

Hiện tại trong không gian trồng ít lương thực cùng rau, còn lại là cây ăn quả, có một số là được chăm sóc đặc biệt, chuẩn bị sau này trồng trong núi, hai cây ăn quả lâu năm cũng bị hắn chặt mấy cành để vào trong nhà kho, để đến sang năm ghép, bằng không chờ đến lúc đó mới lấy cành thì không đủ, vì vậy nên chuẩn bị trước.

Thu thu dọn dọn bên trong không gian một hồi, Đường Xuân Minh rửa sạch tay ôm tiểu hỗn đản chuẩn bị rời khỏi không gian tiếp tục về ngủ, hiện tại thời gian đơn độc thuộc về mình ngày càng ít, ban sáng tiến vào không gian không dễ, còn ban đêm thì lén lén lút lút, thực sự là không hợp với tính tình của hắn, ai, thật sự là sớm nói cho Lý Phong một chút mới được, dù sao sau này người này cũng có thể là việc trong không gian giúp hắn.

Vừa ôm tiểu hỗn đản ngủ say như chết không hề biết gì về tình huống bên ngoài, vừa dùng đầu ngón tay chọc chọc miệng nhỏ của nó, Đường Xuân Minh không vui nói: "Cái tên không tim không phổi này, ta làm gì chuyện gì đều là vì ngươi a. Tiểu hỗn đản ngươi a, lớn rồi phải nhớ hiếu thuận hai cha của ngươi biết không?" Bởi vì nghĩ đến đời trước, vì vậy hắn tự giác cho mình thân phận là một người cha.

Không gian vẫn như cũ, trong phòng không đốt đèn, đen thùi lùi, ánh trăng xuyên qua cửa sổ rất mờ, cũng có thể là bởi vì mới từ không gian sáng sủa đi ra, vì vậy trong lúc nhất thời con mắt vẫn không có thể thích ứng được, chỉ nhìn thấy trên giường có một bóng đen thùi lùi đang ngồi, Đường Xuân Minh sợ đến suýt chút nữa hét lên một tiếng ném con trai trong tay ra.

"Minh ca nhi, là ta, A Phong, ngươi đi nơi nào vậy!" Thanh âm Lý Phong lo lắng quen thuộc khiến cho tiếng thét chói tai của Đường Xuân Minh kẹt trong cổ họng, một tay vỗ ngực một tay còn ôm con trai vẫn chưa bị ném ra, trong lòng còn vui mừng, hồn nhiên không phát hiện chính mình đột nhiên đột nhiên xuất hiện cũng khiến người khác sợ hết hồn.

Tác giả có lời muốn nói: liên quan với ủ phân xanh cái gì, ta không nuôi gia súc, những thứ này đều là từ internet sưu tầm được, khẳng định có nhiều chỗ không đúng, xin mọi người thứ lỗi a, hơn nữa ở cổ đại không phát triển nuôi trồng quy mô lớn có nhiều nguyên nhân, có nguyên nhân về thực ăn hay không ta cũng không biết, đoán mò, ha ha.

Không nhịn được lại cho mở ra bàn tay vàng, đây là giả thiết từ lúc trước, nếu như đập gạch thì đập nhẹ chút, ha ha…

54. Chương 54: Thẳng Thắn

Bị người ôm lấy hắn mới nhận ra được cảm giác căng thẳng của người đó, Đường Xuân Minh lúc này mới ý thức được chuyện không đúng.

Hắn vừa đi ra từ không gian!

Hắn bỗng dưng nhô ra dưới mí mắt của Lý Phong!

Hắn không quá rõ ràng người khác thế nào, nhưng đối với Lý Phong từ trước đến nay hắn đoán được khá chính xác tâm tình của hắn, trong phòng đen thùi lùi, hắn nhìn thấy trong mắt Lý Phong lộ ra vẻ lo lắng sợ

sệt thậm chí còn hoảng sợ bị giấu đi rất kỹ, trong lòng cũng không có gì sầu lo, hắn vốn đã dự định thẳng thắn, bởi vì hắn đã quyết định sẽ cùng người nam nhân này qua nốt quãng đời còn lại.

Đây chính là nam nhân tốt hắn đốt đèn lồng mới tìm được, không biết may đến mức nào mới gặp được.

"Ngươi đừng hoảng hốt, ta nói, không phải ngươi vẫn muốn biết sao? Ngươi ôm A Lâm, ta mang ngươi đến một nơi, đến đó ngươi sẽ hiểu được mọi chuyện." Đường Xuân Minh nắm tay Lý Phong, hắn sẽ không buông nam nhân tốt này ra đâu.

Con mắt Lý Phong càng quen với bóng tối hơn Đường Xuân Minh, nhiều lần đánh giá người trong ngực này, lúc này hoảng sợ trong mắt mới dần dần lui xuống, không ai biết được tâm tình hắn khi đến đây lại không thấy người nào trên giường, trong nháy mắt đấy hắn giống như trở lại thời gian bị đại bá ném đến một nơi xa lạ, loại tâm tình hoảng sợ bất an tuyệt vọng không có cửa cầu cứu, trước khi Minh ca nhi mang theo đứa nhỏ xuất hiện hắn đã xem kĩ trong trong ngoài ngoài một lần, bao gồm cả hai cái sân, đây cũng là bởi vì chó, ngựa cùng ngỗng nuôi ở trong nhà đều xem hắn là chủ nhân cho nên không kêu lúc nửa đêm, bằng không chỉ sợ đã kinh động đến người bên ngoài.

Lý Phong nhìn một lúc lâu mới phun ra một chữ, "Được."

Trước đây hắn đã tự nói với bản thân mình, Minh ca nhi có bí mật, hắn không để ý, hắn có thể giúp Minh ca nhi bảo vệ bí mật này đến tận khi Minh ca nhi mở rộng lòng nói với hắn, nhưng mà chuyện vừa xảy ra khiến cho hắn không thể nào tiếp tục suy nghĩ trước đó nữa, bởi vì bí mật này vượt quá sức chịu đựng của hắn, hắn đồng ý để Minh ca nhi giữ bí mật cũng không có nghĩ là người này có thể biết mất trước mặt mình mà mình lại không biết đi nơi nào để tìm hắn.

Lần này Đường Xuân Minh mang A Lâm theo, là sợ xuất hiện tình cảnh trước đó, tuy rằng A Lâm biết được sự tồn tại của không gian, nhưng mà không thể đảm bảo được có xuất hiện tình cảnh nửa đêm A Lâm tỉnh dậy không thấy a mẫu lại khóc lên.

Thường ngày Lý Phong ngoại trừ lúc A Sâm nháo chuyện bình thường đều sẽ tính thời gian tới, giống như là thời điểm cần ăn sữa dê, vì vậy Đường Xuân Minh sẽ sớm tiến vào không gian bận bịu một quãng thời gian rồi lại mang A Sâm vào, ai lại biết được Lý Phong lại đột nhiên tới chứ.

Nhưng lúc này trong lòng Đường Xuân Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực hắn vẫn luôn chờ đợi một cơ hội để thẳng thắn với Lý Phong, trước mắt chính là thời cơ tốt nhất.

Lý Phong dùng chăn bao lấy A Lâm một tay vẫn cầm lấy tay Đường Xuân Minh, chỉ sợ người này lại đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Đường Xuân Minh cười cười động viên người này đang căng thẳng, đảo mắt liền dẫn người này tiến vào không gian. Không gian có thể dẫn người vào, đời trước hắn không rõ năng lực này, nhưng mà đời này hắn mang theo A Lâm rất nhiều lần, vì vậy vô cùng tự tin có thể cũng mang Lý Phong cùng tiến vào.

Lý Phong bắt đầu có được kỳ ngộ lật đổ hết tất cả nhận thức của hắn.

Từ một nơi tối tăm đột nhiên tiến vào một chỗ sáng sủa, nếu như không phải đang nắm chặt tay của Minh ca nhi, tay kia còn ôm lấy A Lâm, hắn còn nghi ngờ rằng mình đang mơ, tất cả những gì nhìn thấy đều không phải là sự thật.

"Ngươi trước tiên đi theo ta, chúng ta bỏ con vào trong phòng để cho bọn chúng ngủ tiếp đi." Kéo tay Lý Phong tiến vào nhà gỗ, đến bây giờ hắn cũng không vội vã giải thích tất cả mọi chuyện, nếu đã đi vào bọn họ có nhiều thời gian để nói chuyện, cũng để cho nam nhân này có thời gian tiêu hóa, không phải ai cũng đều có thể tiếp thu được tất cả những thứ này.

Lý Phong lăng lăng nhìn về Minh ca nhi đang kéo mình đi, xác định Minh ca nhi sẽ không tiếp tục biến mất, lại quay đầu nhìn tình cảnh xung quanh một chút, lại nhận ra được điểm khác thường nhận ra từ trên người Minh ca nhi, tựa hồ nơi đang ở này có thể tìm được đáp án, hoảng sợ trong lòng lúc này mới kết thúc, hắn, tựa hồ tiếp nhận được sự thật còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Đường Xuân Minh.

Dưới chân là đất màu đen, khẳng định vô cùng màu mỡ, có lẽ vì vậy mà tất cả cây cối sinh trưởng ở đây mới tươi tốt như vậy, đồng thời còn trái với mùa sinh trưởng.

Bên trái là một thung lũng, có nơi còn xiêu xiêu vẹo vẹo có nơi còn hỗn loạn vô cùng, rõ ràng là do kết quả của chủ nhân lười biếng không cố gắng quản lý, cảm giác rất giống với tính tình của Minh ca nhi. Rau dưa không giống nhau chen chúc sinh trưởng cùng một chỗ, còn có mấy loại không biết, không vội, nếu như Minh ca nhi đã dẫn hắn vào sẽ nói cho hắn biết tất cả.

Phía bên phải, một loạt hàng cây ăn quả, còn có một cái ao nhỏ, trong ao còn có cá đang bơi lội, tựa hồ âm thanh quẫy nước của chúng chính là âm thanh duy nhất ngoại trừ hắn cùng Minh ca nhi, điều này khiến cho hắn nhớ tới Minh ca nhi từng bảo hắn bắt không ít tôm tép nhỏ về, không phải chưa từng nghĩ đến chúng nó đi chỗ nào, nhưng không phải là do mình cố ý quên đi thì chính là tự mình tìm cớ cho Minh ca nhi, giống như là đem cho gà ăn. Thế nhưng ao cá trước mặt này nói cho hắn, những tôm tép nhỏ kia không phải bị gà cùng ngỗng ăn, mà là bị thả ở chỗ này.

Bởi vì đoán được đáp án, khóe miệng Lý Phong hơi cong lên, lại ngẩng đầu nhìn về những cây ăn quả kia, những cây ăn quả đang nở hoa kết quả kia khiến cho Lý Phong vô cùng kinh ngạc, cũng giống như rau dưa vậy, trên cành còn mang theo trái cây nặng trịch, bên này trên đầu cành cây lại vừa mới rụng hoa, rõ ràng là khác mùa nhưng lại xuất hiện tình cảnh cùng kết quả.

Đây là nơi của thần tiên ở trong truyền thuyết sao? Trong đầu Lý Phong nảy lên một ý nghĩ, bằng không hắn không tìm được đáp án nào thích hợp.

Đến nhà gỗ, Đường Xuân Minh ôm lấy con lần thứ hai đặt lên giường, trước sau còn chưa cách nhau được mấy phút, có chút dở khóc dở cười, ra hiện Lý Phong cũng thả A Lâm xuống, bọn họ ra ngoài nói chuyện.

Lý Phong còn tỉ mỉ hơn so với Đường Xuân Minh, đặt hai đứa nhỏ vào giữa, lại chỉnh lý cẩn thận, để tránh cho không cẩn thận lại lăn xuống dưới đất, lúc này mới cầm lấy tay Đường Xuân Minh đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, hai người ngồi ở ngưỡng cửa, Đường Xuân Minh muốn mở miệng giải thích nhưng lại phát hiện không biết bắt đầu từ đâu, gãi gãi đầu, thật là phiền phức a.

"Nơi này là đồ của tiên nhân? Ngươi có thể tới đây tự nhiên được?" Ngược lại là Lý Phong mở miệng trước giải quyết nan đề của Đường Xuân Minh.

"Ồ? Ngươi cũng biết?" Con mắt Đường Xuân Minh lập tức sáng lên, bội phục nhìn về phía Lý Phong, nếu không phải là hắn xem được một ít tiểu thuyết ở trên mạng, hắn cũng không thể tiếp thu được chuyện này nhanh như vậy

"Đoán." Lý Phong mím môi cười, một người ít khi cười, khi cười lên sẽ có một loại cảm giác kinh diễm, người bên ngoài đều không thể nào biết được, trong lòng không ngừng nhảy lên, có chút không được tự nhiên mà rời mắt, bằng không hắn thật sự bị người này trực tiếp đánh gục, không thể tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa.

"Cái kia…" Đường Xuân Minh tiếp tục vò đầu, phát hiện muốn giải thích rõ ràng phải nói từ đời trước của mình, nếu ngay cả không gian cũng để người biết, chuyện mình nhập hồn vào thân thể này cũng không nhất thiết phải che dấu đi, hơn nữa ngay từ lúc Lý Phong trở về thân thể này đã là của hắn, người mà Lý Phong quen biết từ đầu đến cuối đều là bản thân hắn, mà không phải chủ nhân cũ, mang theo không ít thấp thỏm, hít sâu một hơi, Đường Xuân Minh thừa thế đem chuyện mình chết đi sống lại nhanh chóng nói lại một lần.

"… Ngươi nói ngươi vốn không phải là Minh ca nhi cũ, mà là một người đến từ thế giới khác?" Đến nửa ngày, Lý Phong mới tiêu hóa được nội dung Đường Xuân Minh nói tới, nháy nháy mắt, hắng giọng hỏi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều đặt lên người trước mắt, chỉ sợ người mình nhìn thấy chỉ là một bóng mờ.

Nói xong Đường Xuân Minh cũng cảm thấy thoải mái, nhún nhún vai thản nhiên đón nhận ánh mắt của Lý Phong, "Đúng, chính là như vậy, lúc ta tỉnh lại từ thân thể này Minh ca nhi kia đã có lẽ qua đời, Hồ lang trung hẳn là rõ ràng tất cả những chuyện này, nhưng mà lúc ta tỉnh lại đại khái là cho rằng ta khởi tử hồi sinh, vì vậy mới càng thêm chăm sóc ta, bởi vì trước đó thân thể Minh ca nhi thực sự là gay go, có lẽ Hồ lang trung đối với những gì Minh ca nhi gặp phải cảm thấy đồng tình đi."

"…. Ngươi tỉnh dậy từ lúc nào?"

Lý Phong lập tức siết chặt tay Đường Xuân Minh, nắm đến mức Đường Xuân Minh có chút đau đớn, nhưng mà muốn giải thích rõ ràng, một cái tay khác chỉ vào mình thanh minh, "Từ lúc ngươi trở lại ta đã trở lại,

từ ngày đầu tiên ngươi gặp chính là ta, nếu như người không dám chịu trách nhiệm, hừ hừ, cẩn thận ta cầm bạc của ngươi chạy trốn, để ngươi người tài hai không!"

Còn chưa uy hiếp thành công, cả người liền bị ôm vào lồng ngực, Đường Xuân Minh còn có thể nghe rõ được tiếng tim đập nặng nề bên tai, thế giới bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại hắn cùng người đang ôm hắn, trái tim Đường Xuân Minh bắt đầu đập loạn nhịp, nhưng sâu trong nội tâm lại vì cái ôm này mà dần bình ổn xuống.

Giả vờ nhe răng nhếch miệng uy hiếp, thực ra trong lòng vẫn còn có chút bất an, hắn muốn cùng người này sống hết đời, cho nên muốn cho hắn biết người sống hết đời với hắn là ai, tuy rằng hắn thừa kế tất cả của Minh ca nhi, nhưng lại không phải Minh ca nhi thực sự. Hắn không phải là một người cẩn thận mưu tính, nhưng mà cũng có lúc vô cùng cố chấp.

Kiếp trước ở trong biển người mênh mông, truy cầu chính là một phần tình cảm thuần túy, nhưng người đến người đi, không ai đồng ý ở lại vì hắn.

"Ừm, ta sẽ phụ trách, Minh ca nhi ngươi yên tâm." Thả người ra, Lý Phong vô cùng nghiêm túc hứa hẹn, hắn mặc kệ chuyện quỷ dị không thể tin nổi đến mức nào, nhưng có một điều Minh ca nhi nói đúng, hắn thật sự là từ đầu đến cuối quen biết chính người này, muốn sinh hoạt cùng người này, điều hắn lo lắng chính là liệu người này có thể đột nhiên cách hắn mà đi, cho nên lại bổ sung một câu, " Ngươi cũng phải phụ trách ta."

Đường Xuân Minh không nhịn được cười ra tiếng, một tay nắm lấy Lý Phong một tay vỗ vỗ ngực hắn nói, "Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ phụ trách với ngươi, tuy rằng ta không biết rằng tại sao ta lại đến thế giới này, nhưng ta nghĩ ta vẫn sẽ tiếp tục sống ở đây, chúng ta cùng nhau nuôi con trai đến khi lớn đi." Hiện tại dù cho để hắn lựa chọn, cũng sẽ ở lại thế giới này, dù sao thế giới kia, cha đã mất từ một năm trước chỉ để lại một mình hắn.

"Được."

Đường Xuân Minh cuối cùng có thể tìm được nỗi buồn bực trong lòng hắn, lôi kéo Lý Phong nói liên miên cằn nhằn không thôi, nói hắn thực ra là hán tử, nhưng mà đi đến thế giới này lại phải sinh con. Lý Phong lẳng lặng mà nghe, nghe về thế giới lạ lùng trong miệng Minh ca nhi kia, nơi đó không có ca nhi, có nữ nhân thân phận giống như là ca nhi, sau đó sắc mặt của Lý Phong càng thêm quái lạ, ở trong thế giới kia thân phận của Minh ca nhi cũng là hán tử như hắn, chẳng trách hắn luôn cảm thấy tác phong làm việc của Minh ca nhi không quá giống tương đồng như ca nhi bình thường, đối mặt với tiểu A Sâm cũng thường xuyên lộ vẻ xoắn xuýt, liên tưởng đến bản thân mình, nếu như để cho hắn đột nhiên chuyển hồn đến trên người một ca nhi… Trên người run lên, không dám tưởng tượng tiếp, xem ra năng lực thích ứng của Minh ca nhi vẫn mạnh hơn hắn.

"Khổ cực ngươi." Lý Phong đột nhiên cầm lấy tay Đường Xuân Minh mói một câu, người khác đều nói Minh ca nhi lòng dạ ác độc, quan hệ cùng phu gia nói đứt là đứt không còn quan hệ, Đại Hổ mất không được bao lâu liền tìm một hán tử khác, nhưng mà với hắn, không có người càng thêm thiện tâm hơn Minh ca nhi, nếu như đổi thành người bên ngoài, thật sự có thể giống như Minh ca nhi không có ý kiến gì tiếp nhận hai đứa bé kia sao? Cho dù là hắn tự mình sinh ra tiểu A Sâm, vừa kêu tiểu hỗn đản nhưng vừa học làm sao để chăm sóc hắn, mới đầu không dám ôm nó nhưng bây giờ đã có thể tắm rửa thay tã cho uống sữa, có chuyện nào là không thuần thục, nhìn hắn nuôi đến béo trắng trong mắt còn có thể lộ ra thần sắc kiêu ngạo.

"Ây…" Bị khen Đường Xuân Minh có cảm giác không thoải mái, gãi gãi đầu một cái, "Cũng còn tốt, kỳ thực ta đều nhớ rõ những gì Minh ca nhi trải qua từ nhỏ đến lớn, vì vậy trên nghĩa nào đó cũng được coi là tiếp tục là Minh ca nhi, vì vậy ta đương nhiên là muốn thay hắn đem hai đứa nhỏ nuôi lớn, không đúng, cái này không đúng, hiện tại bọn nó chính là con trai của ta, sau này cũng là con trai của ngươi, biết không?"

"Biết, chờ đến khi chúng ta kết hôn bọn nó chính là người của Lý gia, chúng ta cùng nhau nuôi lớn bọn nó." Hiện tại trong lòng Lý Phong đã không còn khúc mắc, Triệu Đại Hổ đã mất không có cách nào trở ngại hắn cùng Minh ca nhi, bởi vì Minh ca nhi trước mặt đã không còn là Minh ca nhi trước kia đã từng thành thân với Triệu Đại Hổ.

Mang hắn đi thăm đồng ruộng giới thiệu những thứ mới mẻ với hắn, còn có những thứ đồ xa lạ trong phòng

kho, Lý Phong cũng không phải là người không thể tiếp nhận được điều mới mẻ, tự bản thân hắn cũng đã trải qua những điều mà người nông thôn phải ngạc nhiên, cho nên từ trong miệng Minh ca nhi cũng biết được sinh hoạt tại thế giới kia càng thêm giàu có hơn so với hiện tại, vật tư cũng đầy đủ hơn.

Lúc nói đến miệng lưỡi khô khốc, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khóc, hai người không lo đến những cái khác, tiểu tử thối này ban đêm sẽ khóc, không phải đi tiểu thì chính là đói bụng, mà thời gian này, chỉ sợ là đói bụng. Quả nhiên, sờ sờ tã vẫn khô ráo, nhưng mà miệng nhỏ lại bẹp bẹp mêu máo đòi ăn.

"Đi ra ngoài đi, đi ra ngoài ta đi làm nóng sữa dê, đừng làm cho nó đánh thức A Lâm."

"Được rồi."

Hai người vội vàng ra khỏi không gian, Lý Phong cũng không biểu hiện có gì lưu luyến, dưới cái nhìn của hắn, không gian thần tiên này đem Minh ca nhi đến, vì vậy hắn cảm kích, nhưng không có không gian này, hắn cũng có thể cũng Minh ca nhi trải qua những ngày thật tốt.

Tiểu A Sâm uống no sữa dê lại thổi bong bóng rồi mới mĩ mãn ngủ tiếp đi, để lại Đường Xuân Minh một chút cũng không buồn ngủ trừng mắt nhìn hắn. Lý Phong trong lòng buồn cười sờ sờ mặt Đường Xuân Minh, nói "Vừa uống sữa dê kia có lẽ sẽ ngủ đến hừng đông, ngươi cũng nên đi ngủ sớm một chút đi, bằng không ngày mai lại không có tinh thần."

"Được rồi, ngươi cũng vậy, trở về đi." Được rồi, lần này so với trước kia cũng mất nhiều thời gian hơn.

"Hừm, chuyện này giao cho ta, ngươi không cần đi buồn phiền," Trước khi đi, hôn trán Đường Xuân Minh, bóng người của Lý Phong mới biến mất trong bóng tối, Đường Xuân Minh nhìn đến khi không thấy bóng dáng hắn nữa mới thấp giọng cười lên, nửa đêm bò tường này, chỉ sợ cũng chỉ có một nhà bọn họ, thực sự là làm khó Lý Phong, cúi đầu chạm vào gương mặt trắng noãn của tiểu A Sâm thấp giọng nói, "Sau này ngươi phải cố gắng hiếu kính Phong cha của ngươi, dù là cha đẻ của ngươi cũng không thể làm tốt hơn hắn, Đại Hổ kia của ngươi đối với con nhà người khác còn tốt hơn con nhà mình."

Nhưng mà Lý Phong lại không giống vậy, trên người Lý Phong, hắn có thể nhìn thấy bóng dáng cha của mình, sẽ che chở người nhà mình trước kia, không để người trong nhà chịu ủy khuất, giáo dục con nhà mình là chuyện của nhà mình không đến phiên người khác vung tay múa chân. Thực ra Đường Xuân Minh biết được, dù cho cuối cùng cha hắn biết hắn cong cũng sẽ chỉ đóng cửa ở nhà giáo huấn một trận, nhưng ở bên ngoài lại không để cho người khác nói hắn cái gì, nhưng mà cuối cùng trong lúc cha hắn sinh bệnh, hắn cũng không nhân tâm nói ra sự thật khiến cha hắn thất vọng, mà là lừa dối hắn nói sẽ tìm một người vợ sinh ra đại tôn tử.

Đi tới thế giới này, cũng coi như từng trải qua đủ kiểu hán tử, có tính tình dối trá mắt cao hơn trời, cũng có cổ hủ ngu xuẩn mất khôn, cũng có đàng hoàng từ đầu đến đuôi đều là hán tử nông thôn, nhưng nếu như nói có thể hoàn toàn bao dung hắn, cũng chỉ có hán tử như Lý Phong, gặp gỡ hắn, là may mắn của mình cùng hai đứa bé này.

Vốn tưởng rằng sẽ không ngủ được, vậy mà lại có thể yên tâm ngủ nhanh chóng, đến tận khi sáng hôm sau nghe được tiếng bi bô dỗ đệ đệ thì mới tỉnh lại.

"A mẫu ngươi tỉnh rồi, A Sâm không ngoan, Phong thúc thúc bảo ta chăm sóc đệ đệ, Phong thúc thúc lập tức tới ngay." Nhìn thấy a mẫu tỉnh lại, A Lâm lập tức báo cáo. Đường Đường Xuân Minh cười khen A Lâm, lại sờ soạng cái mông nhỏ của A Sâm, vẫn là khô ráo, ban đêm không thể không đi ngoài, chắc chắn là sáng nay Lý Phong đã đổi rồi.

&&&

Đường Xuân Minh bởi vì đã vạch trần tầng xa lạ cuối cùng cho nên quan hệ càng tiến thêm một tầng, mà bên Triệu gia kia cũng vô cùng náo nhiệt.

Tam thúc công muốn để cho con trai nhà mình đưa ngân lượng cho Triệu lão tam, mà con trai thường ngày nghe lời hắn lại bắt đầu bướng bỉnh với hắn, nói cái gì cũng không chịu nghe, liền ngay cả giúp đỡ Triệu lão ma thu hoạch lương thực cũng không chịu bỏ công sức, khiến cho tam thúc công nổi nóng trong nhà, nhưng mà càng như vậy lại càng đẩy người nhà cách xa hắn.

Sau khi miễn cưỡng đem số lương thực kia thu hồi lại phơi khô, nên bán thì bán mà nên nộp thuế thì nộp, Triệu lão ma tan vỡ một năm thu vào này, càng ít hơn một nửa so với năm trước, liền đến ngay trước mặt tam thúc công khóc nháo một trận.

Những người của Triệu gia nghe được liền buồn cười, có thể không giảm sao? Trồng trọt thì không cố gắng trồng, sau khi trồng xong thì vứt đó không cố gắng chăm sóc, cho rằng hoa màu là cái gì? Hoa mầu chính là hiểu rõ có báo đáp lại, phải tận tâm hầu hạ mới bằng lòng mà có thu hoạch tốt, nhưng mà nhà này, được mấy lần nhìn thấy Vương Xuân Hoa cùng Triệu Đại Ngưu đến xem? Lúc người khác đang bón phân tưới nước thì họ làm gì? Đến lúc thu hoạch thì muốn lười biếng để cho nhà người khác làm việc miễn phí giúp bọn họ, ai quản được bọn họ!

"Ngươi cũng đừng nháo nữa, " tam thúc công cũng bị Triệu lão ma huyên náo đau đầu, dù sao tuổi tác hắn cũng không nhỏ, "Đến năm sau nếu như làm không được thì bỏ chút tiền công ra thuê người khác làm, cũng đừng hy vọng nhà khác hỗ trợ, nhà ai cũng không rảnh rỗi lao lực hơn nhà ngươi, không nỡ bỏ tiền ra thì tự mình làm đi." Thấy Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa muốn phản đối, tam thúc công liền trừng mắt lớn tiếng nói.

Hắn cũng nhìn ra bọn tiểu bối không thoải mái, lại tiếp tục như thế tình cảm của đám tiểu tối đều bị mấy người Triệu lão ma bào mòn hết, sau này còn hi vọng ai có thể giúp Triệu lão tam? Vì vậy tam thúc công nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy không thể nào để Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa tha chân sau của Triệu lão tam, kỳ thực việc hôn nhân lần này nếu như không phải Triệu lão ma tham tài thì cũng không đến mức nháo thành như vậy, Triệu lão tam đã có thể sớm có quan hệ với chủ bộ đại nhân, ở trong huyện cũng không đến mức một bước khó đi như thế này.

"Chuyện này…" Triệu lão ma cũng không phải xem không hiểu sắc mặt người khác, nhìn thấy sắc mặt của tam thúc công cùng những người trong phòng đều không tốt, biết nếu như tiếp tục thì sẽ không ai quan tâm hắn, chỉ đành không cam lòng đáp ứng trước, sau đó lại nhắc đến một chuyện khác, "Vậy thì bên lão tam kia thì làm thế nào? Một mình hắn ở trong huyện cũng không có ai chăm sóc, cũng không biết có thể ăn no mặc ấm hay không, ô ô, đều là do a mẫu này vô dụng không giúp được Bình Xuyên, ô ô…"

Hắn là khóc thật, phải biết Tam nhi chạy đi chính là giận hắn, hắn cũng không biết làm sao lại quên mất chuyện tam nhi giao cho, đem bạc thu lấy chấp nhận chuyện của Trầm gia, nếu như biết được tiểu nhi tử giận hắn như vậy dù thế nào hắn cũng sẽ không đáp ứng Trầm gia, trong lòng Triệu lão ma chính là coi Triệu lão tam là chỗ dựa nửa đời sau của hắn, mặc kệ là Triệu Đại Ngưu hay Triệu Đại Hổ dưới cái nhìn của hắn cũng không thể cho hắn tiền đồ cùng phong quan như Triệu lão tam.

"Khóc! Chỉ biết khóc! Sao không làm gì sớm đi?" Tam thúc công giương giọng chất vấn.

Triệu lão ma vẫn cứ cúi đầu lau nước mắt, thường xuyên giao thiệp tới tam thúc công, biết được chiến thuật nào có tác dụng.

"Được rồi, nghe xong cũng khiến người khác phiền lòng, ngươi trở lại, để Đại Ngưu lại, để hắn đi một chuyến đến trên huyện xem lão tam, ngươi có gì muốn mang cho lão tam thì sắp xếp đi để Đại Ngưu cùng mang qua." Quả nhiên, tuy rằng trong thanh âm của tam thúc công lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn còn thỏa hiệp, ai bảo Triệu lão ma là a mẫu của Triệu lão tam, dù sao hắn vẫn phải nể chút mặt mũi.

"Đại Ngưu, hắn có làm được không?" Không phải Triệu lão ma là a mẫu mà nghi ngờ con cả của mình, thật sự là bình thường đứa con cả này không làm được gì cả, làm việc cũng khiến cho hắn không yên lòng.

Triệu Đại Ngưu núp ở một bên, không nói cái gì.

"Đại Ngưu sao lại không được? Cho dù tương lai lão tam thi được, hắn còn phải dựa vào huynh đệ hỗ trợ biết không? Tâm ngươi cũng không khỏi quá hẹp đi, ngươi nói lời này thì Đại Ngưu sẽ nghĩ thế nào? Đại Hổ đã không còn, bây giờ trong nhà còn không phải là dựa vào Đại Ngưu đến làm việc sao, ngươi hỏi bản thân mình một chút đi, hiện tại ngươi không dựa vào Đại Ngưu thì còn có thể dựa vào ai?" Hiện tại tam thúc công thực sự tức giận quát lớn một tiếng, cái Triệu lão ma không có đầu óc này, Đại Ngưu còn ở chỗ này hắn lại còn nói ra, khiến cho Đại Ngưu ly tâm với hắn, trước khi lão tam thi được, chẳng lẽ hắn không phải dựa vào phu phu hai người Đại Ngưu nuôi sao?

"Ta biết rồi, tam thúc công, vậy ta đi về trước thu dọn đồ đạc rồi lại tới." Cuối cùng Triệu lão tam không thể cãi lời của tam thúc công, lần này trước khi con trai rời đi có nói, chuyện trong nhà nhất định phải hỏi tam thúc công mới có thể làm ra quyết định được, điều này khiến cho hắn không phục lắm, tuy nhiên hết cách rồi, không thể là làm gì khác hơn là trước hết dụ dỗ lão nhân này, nhưng mà cũng không phải không có tiện nghi để chiếm, lần này tam thúc công nhất định sẽ bỏ ngân lượng đến trợ giúp lão tam.

"Đại Ngưu..." Chờ đến khi Triệu lão ma đi rồi, tam thúc công mới gọi Triệu Đại Ngưu đến bên người, nhìn dáng vẻ nhút nhát của Đại Ngưu trong lòng tam thúc công cũng thầm thở dài, rõ ràng là trưởng tử mà lại có bộ dáng như thế này, tính tình của Đại Hổ còn hơn hắn nhiều, hơn nữa mấu chốt chính là biết chịu khó làm việc, so với Đại Ngưu càng giống trưởng tử hơn. Nhưng mà vẫn kiên nhẫn khuyên bảo, nói đơn giản là tương lai lão tam thi đỗ cử nhân sẽ đến lượt nhà các ngươi, sau này con trai của Đại Ngưu hắn cũng phải dựa vào lão tam chăm sóc, coi như không đọc được sách cũng có thể tìm được một công việc ở trong thành, vì vậy vào lúc này phải chăm sóc gia đình thật tốt, mới có thể làm cho lão tam không có nỗi lo về sau.

Trên mặt Triệu Đại Ngưu đương nhiên đều nghiêm túc nghe xong, còn lộ ra dáng dấp cảm kích, điều này cũng khiến cho tam thúc công yên lòng giao chuyện cho Đại Ngưu đi làm, nhưng mà nếu như hắn biết được sau khi Triệu Đại Ngưu rời đi thôn Bình Sớn sẽ làm chuyện gì, không biết là sẽ hối hận đến mức nào.

&&&

Sau khi thu hoạch xong mọi người trong thôn cũng không phải là đều không trồng gì nữa, có nhà trồng rau, có nhà dự định trồng cải dầu, còn có nhà muốn trồng lúa mì vụ đông, Đường Xuân Minh suy nghĩ một chút liền quyết định nhà mình cũng gieo lúa mì vụ đông, so với lúa mì vụ xuân, vẫn là mùi vị của lúa mì vụ đông ăn ngon hơn một chút.

Sau khi thu lương thực trước đó, Lý Phong liền đem đất nhà mình cố gắng làm màu mỡ hơn, một chút cũng không để Đường Xuân Minh động thủ. Nhìn thấy nhà Đường Xuân Minh cũng động thủ, có mấy nhà liền đến cửa Đường gia, muốn hỏi có phải hắn bán hạt giống thật hay không, thực sự là thu hoạch của nhà Đường Xuân Minh khiến cho nhà người ta trông mà thèm.

Đường Xuân Minh chính là dùng hạt giống trong không gian, dù sao lúa mì vụ đông còn phải cân nhắc đến tính kháng lạnh, mà hạt giống trong không gian tốt ở chỗ sức sống mạnh hơn so với hạt giống khác nhiều. Nhưng mà số lượng hạt giống của hắn cũng có hạn, sau khi cùng Lý Phong thương lượng hắn, hắn lấy ra ba trăm cân giao cho nhà Lý Chính, để Lý Chính tự làm chủ phân phối, nhưng mà giá một cân cũng không thấp, tốn năm mươi văn, nếu như là người ngoài thôn cần đến bảy mươi văn, mà một mẫu cần trồng từ mười đến mười hai cân, dưới cái nhìn của hắn, hạt giống của mình hoàn toàn có giá trị đến mức này, trước đó hắn chỉ bán nguyên lương thực cho Đằng Dục cũng bán năm mươi văn một cân.

Đối mặt với giá như vậy có mấy nhà lùi bước, trồng một mẫu mà tiêu tốn đến gần một lượng bạc, đợi đến năm sau thu lương thực có thể bán được bao nhiêu tiền? Bọn họ quan năm suốt tháng mới có thể kiếm được bao nhiêu bạc? Nhưng mà có mấy nhà vẫn tin tưởng Đường Xuân Minh, nhìn những tháng ngày qua nhà hắn trải qua vô cùng náo nhiệt, cảm thấy theo hắn sẽ không lỗ, vì vậy quyết tâm móc bạc ra mua đủ hai mẫu lúa mạch, sau khi trở về chăm sóc càng kĩ càng hơn.

Lý Phong cùng Minh ca nhi thương lượng một chút lại tìm tới nhà Lý Chính, Lý Chính nhìn tiểu tử này liền tức giận, chuyện này đều giao cho mình để cho mình đắc tội người khác, tiểu tử này thì yên lành đứng sau nhìn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn người đến, "Ngươi đến làm gì? Còn chưa bán xong liền nghĩ đến chuyện thu bạc?"

Trầm phu lang dùng chính đáy giày mình đang làm đập cho hắn một cái, ai bảo hán tử nhà hắn là Lý Chính a, việc này hắn không ra mặt thì ai đứng ra?

Lý Phong xem như là mang đến một tin tức tốt cho Lý Chính, không để ý đến sắc mặt của Lý Chính, ngồi xuống nói rằng, "Ta muốn lập khế ước với những nhà mua hạt giống, chờ đến năm sau thu hoạch lương thực ngoại trừ chính mình ăn thì chính là bán cho ta, ta thu mua bốn mươi lăm văn một cân được không?"

Lý Chính bị tin tức này chấn động rồi, làm gì còn cỗ tức giận nữa, đương nhiên nói là tức giận kỳ thực cũng không phải là thật sự tức giận, ngẩng đầu nhìn lên lần thứ hai xác nhận nói, "Thật sự? Bốn mươi lăm văn? Vậy ngươi có thể bán được bao nhiêu? Cũng không nên chịu thiệt thòi a."

"Sẽ không thiệt thòi, đại bá yên tâm đi, ta cùng Minh ca nhi sao có thể có thể mua bán thua lỗ được, lương thực thu hoạch được các ngươi cũng đã ăn, mùi vị thế nào đương nhiên cũng biết đến, chỉ cần tìm được phương pháp tuyệt đối có thể bán được giá cao, lương thực như vậy bán rẻ mới thực sự là thiệt thòi a." Đây là kết quả thương lượng cùng Minh ca nhi cùng Hà lão, cùng với chuyện để người trong thôn không biết gì mà bán ra ngoài, không bằng để cho bọn họ thu rồi thống nhất bán ra ngoài, sau này có thể làm ra được thương hiệu, đương nhiên đây là ý nghĩ của Minh ca nhi.

"Cũng đúng thế thật." Sau khi lúa mạch xay bột, Đường Xuân Minh liền mời mọi người ăn một bữa cơm, Lý Chính lúc đó còn nhớ ăn đến nỗi không ngừng được miệng, ăn đến nỗi không thể nào chịu được, lúc về nhà hai phu lang phải giúp đỡ nhau mới có thể trở về nhà, trước đây hắn đã từng nghe nói cơm nhà giàu ăn không giống như cơm những người nông dân bọn họ ăn, giá cả cũng cao, còn có gạo chuyên môn bán cho những người trong cung, chính là dùng vàng bạc để mua a, nói như vậy lương thực Minh ca nhi trồng kia nhất định không thể thấp hơn quá nhiều so với những cái kia đi, nghĩ như vậy trong phòng Lý Chính bắt đầu lung lay.

"Tốt lắm, vậy ta liền đi thông báo cho những nhà mua giống, cũng có thể để cho bọn họ yên tâm lớn mật đi trồng." Sau khi Lý Chính nghĩ thông liền nhanh chóng đi ra cửa, Trầm phu lang chỉ vào cửa cười nói với Lý Phong, " Ngươi xem đi, một chút cũng không chờ được, ngươi còn ở chỗ này mà lại đi ra ngoài." Trầm phu lang biết theo Minh ca nhi sẽ không bị lỗ, vì vậy hai người liền thương lượng trồng năm mẫu lúa mì vụ đông, Đường Xuân Minh muốn giảm chút bạc hắn cũng không chịu, nói muốn giống như người trong thôn như vậy sau này quy củ được lập ra mới dễ làm, nhưng mà năm mẫu này không được tính vào ba trăm cân hạt giống kia, mà những nhà quen biết kia cũng như vậy.

Chờ sau khi Lý Chính thả ra tin tức, những nhà không mua hạt giống kia mới hối hận vô cùng, bốn mươi lăm văn một cân a.

55. Chương 55: Phòng Mới

Sau khi Lý Phong nhắc nhở, rất nhiều gia đình trở lại mua hạt giống, Lý Chính chỉ bán một nhà hai mẫu hạt giống là nhiều nhất, nhiều hơn nữa không có, dù sao số lượng cũng có hạn, cố gắng để càng nhiều người được tham gia vào, hơn nữa Đường Xuân Minh hứa hẹn, sang năm sẽ chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Điều này khiến cho những nhà mua hạt giống ban đầu cười đến không ngậm được mồm, mà những nhà nhận được tin tức đến chậm một bước thì lại hối hận đến giậm chân, tại sao ban đầu bọn họ lại nhát gan sợ mất bạc a.

Mới đầu lúc Đường Xuân Minh thả ra tin tức nói muốn bán hạt giống còn có nhà muốn đến nói chuyện, năm mươi văn một cân mà không thấy đuối lý sao, cái này thì khác gì là trực tiếp đoạt tiền của người khác, ai biết được có phải là gạt tiền hay không, mạch quý nhất bán ở trong thành cũng không đắt như vậy. Những người tính cách nhát gan không dám mạo hiểm kỳ thực trên người hầu hết đều có tật xấu, nói dễ nghe một chút là cẩn thận, bọn họ cũng không thấy tình cảnh Đằng Dục đến đây mua lương thực, nếu như biết chỉ sợ sẽ không còn bất kỳ chần chờ nào.

Chờ đến lần thứ hai nói, những người chờ đợi tin tức của người khác mà ôm thái độ quan sát, hối hận đến mức muốn vọt vào nhà những nhà kia đánh một trận. Những người nhàn nhã nói lời gièm pha này vẫn còn mang theo cái ghế ngồi bên ngoài nói chuyện phiếm cùng người khác, thì có người vọt vào vung quyền muốn đánh người, chờ đến khi nghe được chuyện sau khi trồng ra lương thực bán bốn mươi lăm đồng một cân, vừa nghe những người vốn đang nhàn nhã lại gào lên.

"Ngươi cứ gào đi, gào đến khản cổ cũng không có hi vọng, mạch đã sớm bán xong, dù sao ngươi cũng không muốn đi mua mạch về trồng, không phải là nói Minh ca nhi muốn lừa gạt tiền người khác, tâm địa đen tối sao? Còn có a, Minh ca nhi nói rồi, quá hạn không còn, sang năm lại đến đi, vào lúc này đến nhà hắn khóc lóc om sòm muốn hạt giống, sang năm liền phải vào danh sách đen của nhà hắn. Biết vì sao gọi là danh sách đen không? Chính là sau này không bán hạt giống cho ngươi nữa, ngươi cứ việc nháo đi." Người đến

nhà kia trào phúng một trận, xả giận xong mới về nhà, thấy người khác không thoải mái hắn cũng cảm thấy lòng tốt hơn được một chút.

Phía sau nửa ngày không phát ra được thanh âm nào, phát hiện thủ đoạn thường ngày căn bản không thể thực hiện được, bọn họ thực sự là sợ Minh ca nhi làm ra cái gì mà danh sách đen. Thấy xung quanh không có mấy người sắc mặt tốt, người kia liền bỏ về nhà, đương nhiên vẫn bỏ lại một câu, "Cũng không phải là ta ép buộc không cho các ngươi đi mua, trách ta cái gì."

Chờ đến khi có người nói cho Đường Xuân Minh nghe, Đường Xuân Minh chỉ cười cợt, hắn thực sự không có kiên nhẫn ứng phó với mấy người ngang ngược không biết lý lẽ, vì vậy rất trực tiếp nói, ai muốn nháo cũng được, sau này liền không cần mua hạt giống từ nhà hắn, muốn bức bách hắn? Hừ, hắn mới không chịu khuất phục, hắn cũng lười cùng những người kia tranh cãi.

Trương Tú cùng Vương Mạc cũng mua năm mẫu về, dù sao cũng không thể đem toàn bộ đất trong nhà để trồng lúa mạch, còn muốn trồng chút rau dưa để ăn trong mùa đông, hơn nữa trồng nhiều cũng khiến cho người trong thôn đỏ mắt, đến lúc đó lại làm khó Minh ca nhi, bên phía Lục thúc Đạt thúc Thiết thúc Đường Xuân Minh cũng để cho bọn họ mang về trồng, không tính vào số lượng đưa cho Lý Chính.

Còn bên phía mẹ kế của hắn, Đường Xuân Minh cũng trực tiếp để cho Lý Phong mang sang hai trăm lúa mạch, dùng để trồng hoặc xay thành bột ăn cũng được, cũng đem tình huống của thôn mình nói lại một lượt, để mẹ kế hắn tự mình làm chủ, nếu như trồng lúa thì sang năm cũng có thể mang lương thực đến đây, sẽ không tính phần giá trung gian.

&&&

Hai người Đường Xuân Minh cùng Lý Phong đều gieo lúa mì vụ đồng, muốn ăn rau chính sân mình cũng có thể trồng được, giống như người trong thôn, hắn cũng trồng không ít củ cải cùng cải trắng, hai thứ này, một cái dùng để làm cải muối, một cái dùng để làm dưa chua, đều là những món ăn trong ngày đông.

Nhưng mà sau khi lúa mạch được trồng xuống, một chuyện khác lại bắt đầu được thực thi tại nhà hắn, đó chính là xây nhà, ngay cả Hà lão cũng đều thúc giục bọn họ, thực sự là người nào đó ban đêm trèo tường khiến cho ngay cả Hà lão nhìn cũng không được, dùng cách nói của hắn chính là nhanh chóng xây lại nhà rồi kết hôn thôi, đừng có mà cả ngày đều dẫn vặt lão nhân gia ngươi.

Đường Xuân Minh cũng cảm thấy không tiện, liền nhanh chóng để Lý Phong tìm người bắt đầu xây nhà trong hậu viện. Còn muốn xây nhà kiểu gì, thực là muốn tầng trên tầng dưới a, nhưng mà tưởng tượng thì tượng tượng vẫn phải thực tế một chút, sau khi thương lượng cùng Lý Phong liền trực tiếp xây thành ba gian nhà lớn, hai bên lại xây thêm hai cái phòng nhỏ, thôn với ba gian ở tiền viện, như vậy bên tiền viện này chỉ cần mở cửa chính ra là có thể trực tiếp tiến vào bên này.

"Tiếp theo chính là mùa đông, trong phòng có nên dùng địa long không? Dùng địa long bọn nhỏ cũng thoải mái hơn một chút, ta cũng không cần cả ngày nằm ở trên giường. Bên gian nhà của Hà lão cũng cần phải cùng cải biến." Nghĩ đến thời điểm vừa mới đến suốt ngày nằm không thể rời khỏi giường, Đường Xuân Minh cũng không biết nên làm vẻ mặt gì, khi đó hắn thực sự là khổ cực a, mang thai mười tháng, sau đó liền sinh ra tiểu mao đầu A Sâm này.

Hà lão cười híp mắt nghe hai người thảo luận, cũng không phát biểu ý kiến gì, nhưng mà trong lòng cũng không phải là không nghiêng về phía địa long, trời lạnh lão nhân gia hắn cũng muốn thoải mái hơn một chút, thấy hai người thảo luận cũng gần đủ rồi,"Ta đi lấy đậu để xay sữa đậu nành cùng đậu hũ cho mọi người thêm chút món ăn, A Lâm, đi nào, gia gia đi xay sữa đậu nành cho con."

"Tốt, xay sữa đậu nành." A Lâm cười vỗ tay, hắn biết Hà gia gia để phong thúc thúc mua về một cái cối đá nhỏ m, Hà gia gia nói dùng để xay sữa đậu nành cho hắn uống, A Lâm sớm chờ. Hà lão cầm lấy A Lâm tay cười híp mắt đi ra ngoài.

Lúc Hà lão để Lý Phong mang cối xay nhỏ về Lý Phong đã nói, tay nghề làm đậu phụ của Hà lão vô cùng tốt, trước đây ở phương bắc tại thời điểm mùa đông không có gì có thể ăn, điều kiện trong quân lại gian khổ, ít khi có lúc được cải thiện, đậu hũ Hà lão làm lại là món ăn được hoan nghênh nhất. Mà Hà lão cũng là nhìn thấy đám đậu được phơi trong sân mới chợt nhớ tới, khi đó tuy rằng điều kiện ở phương bắc gian

khổ, nhưng mà vẫn khiến cho hắn vô cùng hoài niệm, trong lòng cũng cảm thấy ngứa ngáy muốn thể hiện tay nghề.

Trong thôn có cối xay chung, nhưng mà Hà lão vẫn thích tự dùng của mình sẽ thuận tay hơn, vừa nói chuyện cùng tiểu A Lâm vừa cố gắng xoay cối, nước trắng đục từ từ chảy xuống khỏi cối, bất tri bất giác liền tích được một thùng, lúc này mới kết thúc công việc ôm lấy thùng nước đi về phía nhà bếp, Lý Phong nhìn thấy hắn làm cũng đã sớm đốt lửa ở nhà bếp lên.

Hà lão cũng không để người khác giúp đỡ, tự mình lóc sữa đậu nành hai lần mới bỏ vào trong nồi, còn bã đậu cũng không vứt đi, trước hết đặt ở một bên, chờ đến khi vẽ xong bố cục của phòng mới đi ra liền nhìn thấy, cũng rửa sạch tay lại đây làm việc, cắt nửa khối thịt cả thịt cả mỡ nạc ra làm thịt viên bã đậu.

Chờ đến khi Lý Phong bận xong chuyện trong phòng sang bên này xem, liền nhìn thấy Minh ca nhi đang vung tay hăng hái băm thịt, mà Hà lão thì lại cười ha ha đứng bên cạnh vừa đảo sữa trong nồi đề phòng sữa dính vào trong nồi hoặc là bị tràn ra ngoài, mà A Lâm lại dưới sự chỉ huy của Minh ca nhi đang bóc hành, không cẩn thận liền bị bắn vào mắt, lập tức nước mắt lưng tròng, lại còn bị a mẫu không tim không phổi cười nhạo một hồi. (*aaaaaaa đáng yêu quá đi!!!*)

Sau khi nấu xong sữa đậu nành, mấy người liền thưởng thức sữa đậu nành nóng hầm hập, hương vị đậu nành đậm đà khiến cho cả người lớn lẫn trẻ con đều yêu thích, mà Lý Phong lại tiếp nhận công việc chặt thịt của Đường Xuân Minh. Lúc làm đậu hũ điểm mấu chốt chính là bước này đi, thường ngày Đường Xuân Minh chỉ nhìn thấy người khác làm cũng không tự mình động thủ, đời trước đến thời điểm này mọi người đều thích làm một ít tào phớ để ở nhà vừa ăn vừa mới khách.

Đậu dần dần được thành hình, mới vừa thưởng thức qua sữa đậu nành thơm ngon, hiện tại lại có thể ăn được đậu hũ trơn trơn mềm mềm, Hà lão thấy tay nghề của mình vẫn như trước liền cảm thấy cao hứng, chính mình cũng nếm thử một miếng, so với trước đây làm ở phương bắc còn ngon hơn, nghĩ cũng biết là so nước cùng hạt đậu ở đây, hắn thường dùng nước trong nhà pha trà uống, làm người thường xuyên uống trà, sao hắn lại không biết được nước giếng trong nhà này không bình thường

Ở độ tuổi của A Lâm thường thích ăn ngọt, Đường Xuân Minh cho thêm chút nước hoa quả vào trong bát của nó, A Lâm ăn đến mức ôm bát không chịu thả, A Sâm tỉnh lại sau giấc ngủ ngửi thấy mùi thơm khắp phòng liền tức giận "A a" không ngừng vung vung cánh tay nhỏ, quá bắt nạt trẻ con rồi a.

Phần còn lại đều được ép thành đậu hũ, còn muốn ăn tào phớ trơn trơn mềm mềm, Hà lão biểu thị có người cổ vũ thì hắn sẽ rất tình nguyện tiếp tục làm.

&&&

Sau khi vẽ xong bản vẽ, Lý Phong nhiệt tình mười phần, lập tức tìm người khởi công phía sau viện, đây chính là nhà của Minh ca nhi cùng hắn sau này. Sau khi nhóm rau dưa cuối cùng được đưa đi, toàn bộ hậu viện được san bằng, vì để cho không gian rộng rãi hơn một chút, còn đẩy ngã tường viện phía sau dựng lại một cái mới, nhưng mà vì cân nhắc đến vấn đề an toàn, sau khi xác định được nơi xây phòng, vẫn là trước tiên dựng lại tường viện, đồng thời còn vững chắc hơn lúc trước.

Những nhà nhàn rỗi trong thôn đều đến giúp đỡ, vừa nhìn là biết được là chỗ ở của Minh ca nhi cùng Lý Phong sau khi kết hôn, vừa đến giúp đỡ vừa trêu ghẹo. Ở chung với Lý Phong trong thời gian dài, hiện tại cũng đã nhìn ra được tính cách của Lý Phong, làm gì có vẻ hung thần ác sát như lời đồn đại, nếu không nhìn kĩ vào mặt của Lý Phong, sẽ không nhìn ra được vết tích trên mặt kia, hơn nữa đã có lông mày mới mọc lên, nhìn thế nào cũng chỉ là một hán tử khỏe mạnh hơi lạnh lẽo cứng rắn một chút mà thôi.

Bây giờ cũng có người nhìn ra chỉ cần không đụng đến giới hạn của Lý Phong, hắn vẫn là một người vô cùng dễ nói chuyện, liền có người tiến lên cười nói, "Lúc Phong tiểu tử mới trở lại cũng mới bị thương đúng không? Nhưng mà vết sẹo hiện tại đã dần dần mờ, chứng tỏ dưỡng rất tốt a." Lúc trước chính là những hán tử có lá gan bình thường khi nhìn thấy vết sẹo kia cũng có chút sợ sệt, đặc biệt là khi Lý Phong nhíu mày, cả người giống như là sát thần,cũng không biết cả nhà Lý Hạ Căn có gan lớn đến mức nào mới dám đối nghịch với cháu trai như vậy.

Lý Phong đang cùng người khác nện đất cho chắc cũng nhớ tới cái gì liền giơ tay xoẹt qua vết thương một chú, ban đầu khi tở về Hà lão đã giúp hắn nhìn một chút, trước kia lúc mới bị thương, nửa mặt đều coi

như là bị phá hủy, ngay cả gò má cũng bị lưu lại vết tích, Hà lão phải dùng bí dược trong cung mới có thể xóa đi được những vết tích đó chỉ để lại dấu vết trên mi. Sau khi trở lại Minh ca nhi chưa từng để ý đến vết thương trên mặt hắn, Lý Phong cũng không để ý đến, bây giờ nghe người khác nói chuyện mới nhớ đến, quả thực giống như người khác nói, trong lòng hắn cũng rõ ràng, điều này là bởi vì ăn đồ ăn lại uống nước trong không gian của thần tiên, không chỉ có những vết thương cũ trong cơ thể đang hồi phục lại, liền ngay cả vết thương trên mặt cũng dần dần nhạt đi.

Trong lòng biết là chuyện gì xảy ra, nhưng mà trên mặt vẫn tươi cười trả lời: "Có lẽ là vậy, chính ta cũng không lưu ý quá."

"Theo ta thấy a, cái này vẫn là do tâm tình tốt, thân thể đương nhiên sẽ tốt rồi, vết thương trên mặt tự nhiên cũng sẽ khỏi nhanh. Nếu là ta a, mặc kệ là tìm ca nhi hay là hán tử, nhân phẩm mới thực sự là điều quan trọng, chỉ chú ý đến tướng mạo sau này chịu thiệt thì biết trách ai."

"Sao rồi? Sao tự dưng lại nói những lời này?" Có người ngạc nhiên nói.

"Các ngươi còn không biết đúng không, tên Trương Hoa Lan kia mới bị bỏ không bao lâu, hán tử kia đã thu xếp cưới một ca nhi khác về nhà, nghe nói tân phu lang này lớn lên không hề kém so với Trương Hoa Lan, thật không biết nghĩ thế nào a."

Những hán tử đang vội vàng kiếm cơm cũng không khỏi buôn chuyện với nhau, việc hôn nhân của Lý Phong cùng Đường Xuân Minh còn chưa tổ chức, một gia đình khác trong thôn lại có việc vui, đương nhiên sẽ có người lôi ra buôn chuyện.

"Ca nhi bị bỏ liền hạ giá, nhưng mà hán tử lại không như vậy, mới chỉ mới nửa năm liền lập tức cưới một người khác về, nhưng mà hán tử kia cũng thật là, trước đó ăn thiệt thòi còn không đủ, hiện tại lại cưới một người khác lại còn có sắc nữa, chỉ riêng tiền sính lễ đã mất mười lăm lượng bạc, chà chà, nhớ tới năm đó cưới Trương Hoa Lan cũng tốn không ít bạc đúng không, nhà hắn có bao nhiêu bạc để tiêu như vậy a?"

"Mười lăm lượng bạc? Đây là cưới tiểu ca nhi chưa kết hôn ở nhà nào sao?" Tin tức của ca nhi còn nhanh hơn so với hán tử, chuyện bỏ ra bao nhiêu sính lễ cũng có thể nghe được rõ rõ ràng ràng, có người cảm thấy khó có thể tin được mà giương giọng lên hỏi.

"Có người nói là do hắn tự chọn trúng ở bên ngoài, những lão nhân trong nhà đều không đồng ý, Trương Hoa Lan trước đó cũng chưa từng chăm sóc gia đình hầu hạ lão nhân được ngày nào, lần này lão nhân nghĩ muốn giúp con trai tìm một ca nhi hiền lành nhân hậu về, kết quả hay rồi, lại giống như lần trước cưới Trương Hoa Lan, còn không phải là chính hắn chọn trúng sao, thời điểm Trương Hoa Lan vừa mới đến còn hãnh diện đến mức nào a."

"Ta cũng nghe nói, người lần này, chỉ sợ không phải người tốt, là quả ca nhi mang theo con nhỏ, ca nhi kia vốn cũng không có danh tiếng tốt ở trong thôn, cùng mấy hán tử trong thôn không minh bạch, ta còn thật sự sợ trong thôn chúng ta mất một người gây chuyện lại đến một người còn kém hơn, thật vất vả mới có được ngày tháng tốt lành nếu như lại tới một người..."

Ca nhi này tự nói tự rồi thở dài, nhưng mà khi thấy những người khác không nói lời nào mới phát hiện những lời mình nói có chút không đúng trường hợp, Minh ca nhi cũng là quả ca nhi, cùng không phải không có người thầm nói danh tiếng của Minh ca nhi không tốt quyến rũ dã hán tử cái gì gì, hơn nữa cũng càng trùng hợp hơn, Minh ca nhi cũng mang theo con nhỏ, người này vừa nghĩ như vậy liền ảo não đến mức muốn đánh miệng mình một cái, "Xem miệng của ta này, không phải là ta nói Minh ca nhi, Minh ca nhi là hạng người nào sao ta lại không biết chứ, chính là ca nhi có đốt lồng đèn đi tìm cũng không rìm được a."

Trương Tú cùng Trầm phu lang và Vương Mạc đều ở đây, biết những người này là kiêng kỵ quan hệ của bọn họ cùng Minh ca nhi, ba người liếc mắt nhìn nhau âm thầm lắc đầu, chuyện như vậy tốt nhất bọn họ không nên xem mồm, hán tử kia muốn kết hôn với ca nhi như thế nào cũng không phải là chuyện bọn họ có thể quản được, không thấy ngay cả lão nhân trong nhà cũng không quản được sao. Nhưng mà bọn họ cũng lo lắng, hiện nay bầu không khí ở trong thôn càng ngày càng tốt, nếu như thật sự tới một người như vậy thì cũng đủ khiến cho người ta đau đầu, không thấy lúc trước chỉ có mình Trương Hoa Lan cũng có thể làm ra chuyện phiền phức như vậy sao.

Đường Xuân Minh đang bận rộn trông con, đưa bạc cho Trầm phu lang để bọn họ giúp mua đồ chuẩn bị mỗi ngày nấu cơm trưa cho những người đến giúp đỡ, hắn cũng không tới, nhưng có Vương Anh đến giúp, thấy con riêng đang trông con liền trực tiếp đến phòng bếp giúp đỡ, vừa thái rau vừa nghe những người kia nói chuyện.

Vương Anh đúng là không để trong lòng, dưới cái nhìn của hắn, lấy tính tình của con riêng hiện tại cũng sẽ không để ý đến chuyện này, động tác thái rau cũng không dừng lại, ngẩng đầu nhìn thần tình lúng túng của người khác liền cười nói, "Những tháng ngày có tốt hay không còn phải xem hán tử đương gia, nếu như hán tử quản được, ca nhi muốn làm chuyện gì bên ngoài cũng không có cách nào, ta thấy hán tử như Lý Phong cũng không tồi, nắm giữ vừa phải là được rồi."

Mọi người nghe được những lời này liền nở nụ cười, không khí lúng túng trước đó cũng biến mất, "Đúng vậy, hiện tại người nào không biết Phong tiểu tử là hán tử tốt, làm việc nhà, kiếm tiền, lại còn yêu thương ca nhi." Đặc biệt đối với hai đứa nhỏ của Minh ca nhi, thật sự là tốt, mà Phong tiểu tử tìm được ca nhi cũng khiến cho người khác ao ước, nguyên bán mạch liền bán được mười mấy lượng bạc, ca nhi nhà ai lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Bên này Đường Xuân Minh cuối cùng cũng dỗ được cho con trai ngủ, thực sự là mệt đến ngất ngây, âm thanh bên kia quá ồn, hắn không thể không mang con chuyển đến trong nhà Vương Mạc, ma ma Vương Mạc cũng vừa vặn trông cháu, vừa hay có thể giúp hắn nhìn một chút, nhưng mà phần lớn mọi chuyện vẫn phải để hắn tự làm, thật là không tiện khi ném cho người ngoài làm, con của mình thế nào sao hắn lại không biết, chính là dính hắn, nếu như có Lý Phong cùng Hà lão thì tốt, nhưng mà nếu như đổi người, dù là bọn Trương Tú, ngay cả uống sữa hay lúc ngủ, đều khóc nháo muốn a mẫu hắn, không chịu để người khác dỗ.

Ma ma Vương Mạc cũng chính là a mẫu của Trương Trường Minh cười nói với Đường Xuân Minh, "Đại tiểu tử nhà ngươi thật sự là ngoan hơn nhà ta nhiều, đứa nhỏ nhà ta mới thực sự là ầm ĩ a." Chỉ cần chơi cùng a mẫu liền hài lòng, dỗ uống sữa dê xong liền đi ngủ.

Đường Xuân Minh chảy mồ hôi, nếu như lại dằn vặt thêm không biết hắn có thể hất tay không làm hay không, bản thân mình mệt đến chết, có tiểu tử này làm cái gì cũng không thuận lợi, trong nhà có gì cũng không lo nổi, cười nói, "A ma giúp ta nhìn một chút đi, ta về nhà xem chút, nếu như nó tỉnh lại thì gọi ta."

"Biết rồi, ngươi đi làm đi, đại tiểu tử này tỉnh ta sẽ gọi ngươi ngay." Ma ma cười ha ha, tiểu tử như vậy thực sự khiến người khác yêu thương, lúc có a mẫu một chút cũng không khóc nháo, nhìn thấy ai cũng cười vui hớn hở.

Đường Xuân Minh vung móng vuốt nhanh chóng chạy lấy người, trong nhà đang bề bộn khí thế ngất trời, A Lâm đã giao cho Hà lão, Đường Xuân Minh muốn cố cũng không lo nổi.

Nhưng mà Đường Xuân Minh cũng giống như trước lập quy củ, dù trong nhà bận rộn như vậy, nhưng A Lâm cùng Đại Mao Nhị Mao cũng không thể quên chăm sóc Đạp Vân, nhìn thấy ngựa nhỏ càng ngày càng lớn, trong lòng ba đứa nhỏ càng ngày càng có cảm giác thành công, làm càng ngày càng hăng say.

Bởi vì nhiều người đến làm việc, cái gọi là nhiều người sức mạnh lớn, được hơn nửa tháng, phòng mới trong hậu viện liền hoàn thành, sàn nhà, mái mới, sau khi toàn bộ đều dần dần hình thành Đường Xuân Minh cũng bắt đầu phiền phức, trong trí nhớ lúc Minh ca nhi vừa mới xây dựng phòng ốc ở riêng cũng không náo nhiệt đến mức này, giờ thì hay rồi, từng tốp từng tốp người đến đây, lại còn không phải là đến tay không, lễ vật đưa tới ngay cả phòng của Hà lão cũng đều bị nhồi đầy.

"A Mẫu, gian nhà mới, chúng ta lúc nào mới chuyển nhà a?" A Lâm hưng phấn quay một vòng trong phòng mới chạy về bên giường a mẫu.

Đường Xuân Minh uể oải vỗ vỗ đầu con trai: "Chờ chút nữa a, A Lâm thích gian phòng nào nhất? Ta giữ lại cho con."

"Được a, " A Lâm sau khi hài lòng liền bắt đầu phiền muộn, "A Mẫu, có phòng liền không thể ngủ cùng a mẫu nữa?" A Lâm rất phiền muộn, nó thích có phòng lớn nhưng mà cũng muốn ngủ cùng a mẫu thì làm sao bây giờ?

"Ha ha…" Đường Xuân Minh nhìn khuôn mặt nhỏ xoắn xuýt liền vui vẻ ôm nó lên giường cùng lăn lộn chọn

cho A Lâm cười khanh khách không ngừng, cũng đã quên đến chuyện khiến mình xoắn xuýt,cùng A Mẫu cười nhốn nháo loạn tùng phèo, A Sâm bị bỏ quên một bên "A a" kháng nghị, vẫn là do Lý Phong vào trong nhà nhìn thấy liền ôm lấy A Sâm, lau nước miếng nó chảy ra.

Phòng mới dựng đương nhiên không thể lập tức chuyển vào, phải hong khô một thời gian để tránh ẩm thấp, hơn nữa, theo ý tứ của Lý Phong, vẫn là nên chờ đến khi kết hôn thì chuyển vào đi, đối với chút kiên trì nhỏ đấy của Lý Phong Đường Xuân Minh cũng không phản đối, Hà lão cũng không tiến vào gian nhà mới mà vẫn ở lại bên tiền viện này. Gian phòng của Hà lão cũng bị dẫn vặt qua một trận, phía dưới trải địa long, dùng gạch để lót dưới đất. Hà lão cảm thấy như vậy cũng tốt, không cần chuyển đến chuyển đi mệt người.

Lý Phong lại mời thợ mộc đến làm đồ mới cho gian nhà mới, tính toán thời gian hoàn toàn có thể theo kịp thời gian kết hôn.

Sau khi gian nhà mới được xây xong, không ai không khen ngợi, ở thôn Bình Sơn vốn nhà Lý Chính là nhà tốt nhất, nhưng mà hiện tại lại đến nhà của Đường Xuân Minh, những người đến đây tham quan đều nói, chờ đến khi dọn dẹp xong xuôi liền không khác gì các gia đình giàu có trong trấn, nếu đổi là bọn họ, bọn họ cũng tình nguyện ở bên trong cả đời a. Những gian bình thường cũng có giường sưởi như vậy, nhưng nhà ai lại chịu tốn bạc đi mua gạch làm địa long a, chỉ riêng tạo mấy gian nhà lớn cũng phải tốn chừng mấy chục lượng bạc đi.

Lúc xây nhà mới Đường Xuân Vanh cũng muốn đến đây giúp đỡ, nhưng dù là Vương Anh hay Đường Xuân Minh cũng đều không cho, một tiểu hán tử khí lực không lớn như hắn có thể giúp đỡ được bao nhiêu, còn không bằng ở trong học đường cố gắng học a, chuẩn bị cho đầu xuân năm sau tham gia thi vào trường học hai đứa con của Lý Chính đang theo học a. Học đường kia cũng có chút danh tiếng, nhưng yêu cầu tuyển học sinh cũng rất nghiêm ngặt, không phải là ai bỏ bạc cũng có thể vào, nhất định phải thông qua kiểm tra của phu tử, lúc trước hai đứa con của Lý Chính thông qua kiểm tra khiến cho hắn đắc ý một trận, cũng chính bởi vậy, mới càng kỳ vọng cao vào hai đứa con trai của mình.

Đàn dê phía sau núi lại nhiều thêm một đám dê con do Trương Trường Minh vơ vét trở về, nhưng mà hiện tại không cần Đường Xuân Minh lén lút cho ăn nước suối trong không gian nữa, toàn bộ đều giao cho Lý Phong xử lý, liền ngay cả những thứ trong không gian cũng được Lý Phong thu dọn lại một lần, mà Đường Xuân Minh không hề có chút xấu hổ nào thậm chí còn rất đắc ý.

&&&

Trương Tú hết bận chuyện trong nhà lại chạy sang nhà Đường Xuân Minh, thuận tiện giúp hắn trông con làm việc nhà, mỗi lần đến đều bị a ma ca sao nhà mình trong sáng ngoài tối sỉ nhục, nhưng mà chỉ cần bọn họ không nói hẳn ra, Trương Tú cũng làm như không nghe thấy, vẫn như trước làm theo ý mình. Đối với hắn mà nói, chỉ cần đương gia không nói cái gì là được, huống hồ hắn cũng không cho rằng Đại Sơn nhà mình sẽ nghe a ma cùng ca sao hắn.

Ban đầu sau khi trong thôn truyền ra chuyện hắn theo nhà Minh ca nhi kiếm được bạc trong thành, hắn cùng Đại Sơn liền lập tức bị đại ca kêu trở lại, nhất định phải làm cho bọn họ nói ra đến cùng là làm chuyện gì ở trong thành cùng kiếm được bao nhiêu ngân lượng.

Lúc đó Đại Sơn đã âm thầm thương lượng với hắn rồi, nếu như đã có tiền, cũng không thể không hiếu kính a ma, tránh cho bị người khác bàn bán, vì vậy liền chuẩn bị năm lượng bạc cho hai lão nhân, còn bọn họ giúp đỡ đại ca hay là giữ lại bọn hắn cũng không quản, nhưng mà trong túi còn đang có bạc mà lại nhìn sắc mặt như đang thẩm vấn của bọn họ, liền ngay cả Đại Sơn cũng đều buồn lòng, nếu như bọn họ nói ra làm cái gì có phải là còn muốn cho nhà đại ca chen thêm một chân hay là muốn giúp đại ca từ không có gì cũng có thể mở cửa hàng buôn bán trong huyện?

Tính tình Đại Sơn chính là nếu như hắn không muốn nói thì ai hỏi cũng không thể mở nổi miệng hắn, cha mẹ Đại Sơn vừa thấy liền biết không làm gì được hắn, con trai mình sinh ra sao lại có thể không biết được, hơn nữa cưới ca nhi về tâm liền hướng ra ngoài, hoàn toàn không nghĩ đến tình nghĩa anh em, đem cha mẹ cùng đại ca quên sạch, cũng không suy nghĩ xem là ai nuôi hắn lớn lên.

Cha mẹ Đại Sơn vẫn cho rằng Đại Sơn cách lòng với bọn họ tất cả đều là do Trương Tú làm, căn bản không nghĩ đến cách làm của mình không đúng, hoặc là không ít cha mẹ đều cho là con là do mình sinh ra, mình

muốn đổi xử như thế nào cũng được, con cũng chỉ có thể không có dị nghị gì, bằng không chính là bất hiếu.

"Cha mẹ, số bạc còn lại con để cho hai đứa nhỏ đọc sách, các ngươi cũng đừng muốn giúp nhà đại ca đào bạc ra, sau này nên hiếu kính các ngươi ta sẽ không thiếu, nhiều hơn nữa thì không có." Lời nói vô cùng trực tiếp, bỏ lại năm lượng bạc Đại Sơn liền lôi kéo Trương Tú ra ngoài, mặc cho người trong phòng kêu gọi như thế nào cũng đều không quay lại

"Đại Sơn này còn có còn đại ca người nhà trong mắt hay không? Có chuyện làm ăn người trong nhà cùng nhau làm không được sao?" Ca sao Đại Sơn sau khi nhìn bọn hắn đi rồi mới nói thầm, nhưng mà nhìn số bạc trên bàn hai mắt liền nóng lên, khuyến khích hai lão nhân đem bạc tiêu vào trên người tiểu tử nhà hắn, ngay cả Đại mao cũng có thể đi học đường, dựa vào cái gì tiểu tử nhà hắn bị lạc hậu, hắn cũng sẽ không để cho tiểu tử nhà mình thua kém người khác.

"Đúng vậy, ta thấy bây giờ Đại Sơn đã đem bọn Phong tiểu tử kia là anh em trong nhà rồi." Đại ca Đại Sơn cũng buồn buồn nói một câu.

Cũng mặc kệ nhà đại ca làm ầm ĩ như thế nào, Đại Sơn cũng không nói một câu trước mặt Lý Phong, Trương Tú biết được tính tình của đương gia, cũng không nói gì với Đường Xuân Minh, hơn nữa Trương Tú cũng không mở miệng được, lẽ nào hắn có thể nói cho Đường Xuân Minh nhà đại ca đại ca sao đánh chủ ý đến chuyện làm ăn trong thành sao? Lúc trước Minh ca nhi tin tưởng bọn họ mới đem phương pháp không chút dấu diếm nào lộ ra ngoài, nếu như bọn họ lén lút đem phương pháp nói cho người khác đó mới thực sự là không đất dung thân.

Nhưng mà Trương Tú cũng không phải là loại người cho bạc liền giữ yên lặng, không được mấy ngày, bên phía đại ca còn chưa nói bọn họ bất hiếu ra bên ngoài, khắp tộc Lý gia đều biết chuyện Đại Sơn âm thầm cho hai lão nhân năm lượng bạc, chuyện này khiến cho nhà đại ca vốn đang có ý đồ liền tức giận không thôi. Đương nhiên chuyện này có sự giúp đỡ của Trầm phu lang, hắn đương nhiên không thể để cho có người cản trở nhà Đại Sơn.

Sau đó lại có chuyện mua mạch, Trương Tú ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra bên kia. Nhưng mà chuyện này Đường Xuân Minh cũng biết được, nhà đại ca Đại Sơn muốn lấy mạch không, nhưng mà cuối cùng vẫn để cho Đại Sơn bức cho bọn họ móc bạc ra mua một mẫu, chính là phân từ năm mẫu của nhà mình, nhiều hơn cũng không có.

"Thật là bọn họ cũng không cảm thấy ngại mở miệng sao." Trương Tú ảo não nói với Đường Xuân Minh, "Muốn cho chúng ta đem hạt giống tặng cho bọn hắn, thực sự là nằm mơ a." Người nhà kia nhất định là nghĩ bọn họ lấy không hạt giống từ chỗ Minh ca nhi, coi chính mình chiếm tiện nghi người khác quen rồi, mà Trương Tú cùng Đại Sơn nhìn thấy dáng vẻ ấy của nhà đại ca liền sinh cảnh giác trong lòng, ngàn vạn lần không thể sinh ra tâm tư như vậy, vì vậy nhất định phải lấy bạc ra.

"Cũng may Đại Sơn biết tốt xấu, ngươi cũng không cần thiết tức giận như vậy." Đường Xuân Minh khuyên nhủ, ở phương diện này Đại Sơn làm thực sự tốt, không giống như Đại Hổ trước đó, nếu như như tính tình giống như Đại Hổ, Đường Xuân Minh cũng sẽ không làm chuyện gì cũng đều kéo nhà bọn họ, dù cho là Trương Tú có tốt, cùng muốn tránh xa một chút.

"Đúng đấy, may là trong lòng Đại Sơn biết được, cái gì nên nghe cái gì không nên nghe đều hiểu được." Trương Tú cũng nở nụ cười, làm gì có nhà nào không có chuyện buồn phiền, nhưng mà điều then chốt chính là hán tử đương gia, kỳ thực hắn vẫn rất hài lòng khi gả cho Đại Sơn.

"Xem dáng dấp của ngươi kìa, mau gọi Đại Sơn tới xem một chút." Đường Xuân Minh cười trêu nói.

"Phi!" Trương Tú thu lại trên mặt vẻ hạnh phúc đánh Minh ca nhi một cái, còn nói một chuyện khác, "Ngươi biết chuyện của Tiền gia chứ?"

Đường Xuân Minh đang dùng bút than phác hoạ công cụ cất rượu, sau khi vẽ xong liền để cho Lý Phong đi tìm người làm, nghe nói vậy bút trong tay liền dừng lại ngẩng đầu nhìn về phía Trương Tú, "Tiền gia? Chính là phu gia của Trương Hoa Lan?" Đối với gia đình này hắn không quá quen thuộc, sau khi Trương Hoa Lan bị hưu thì hắn lại càng không quan tâm, hơn nữa bình thường chuyện bên ngoài cũng đều do Lý Phong xử lý, hắn mặc kệ những chuyện vặt vãnh như vậy.

"Đúng vậy, chính là nhà bọn họ, Tiền Đắc Phúc vốn là hán tử của Trương Hoa Lan giờ lại muốn kết hôn, vốn còn không muốn cho ngươi nghe, nhưng mà bọn họ sắp kết hôn rồi, dù sao sau này ngươi cũng sẽ biết, còn không bằng nói sớm cho ngươi một chút, đỡ để khiến cho người khác nói cái gì trước mặt ngươi."

Việc này Đường Xuân Minh thật sự là còn chưa biết, Lý Phong đúng là nghe được một chút, nhưng cũng không nói trước mặt Đường Xuân Minh.

Từ sau khi Trương Hoa Lan bị hưu, hán tử Tiền Đức Phúc kia vẫn không ra mặt ở trong thôn, hóa ra là ra bên ngoài làm thuê, ngay cả mùa thu hoạch cũng không về, sai người đưa tin về để người trong nhà hỗ trợ thu hoạch, mãi đến tận gần đây mới trở về, sau khi về nhà liền vội vàng muốn chuẩn bị chuyện kết hôn, lúc này mới khiến cho người trong thôn biết được, không bao lâu, liền biết được rõ rõ ràng ràng chuyện của ca nhi kia, thật không biết người kia có cái gì tốt.

Mặc dù Đường Xuân Minh không có ấn tượng tốt với Trương Hoa Lan kia, dù sao đi khuyến khích Hoàng Tứ Cẩu trộm nhà người khác, có thể có chỗ tốt nào, đối với chuyện hắn bị hưu cũng âm thầm nói một tiếng tốt ở trong lòng, cái này gọi là ác giả ác báo, những cái khác liền không có, nhưng đối với hán tử Tiền Đắc Phúc kia cũng không có ấn tượng gì tốt, ai lại đối với một hán tử bạo hành gia đình có ấn tượng tốt chứ?

56. Chương 56: Hạt Dẻ

Ca nhi Tiền Đắc Phúc vừa ý không chỉ là một quả ca nhi, mà còn mang theo một tiểu tử sáu tuổi, khi cha mẹ Tiền Đắc Phúc nghe tình huống như vậy sao có thể đồng ý, nhưng mà sự tình của Trương Hoa Lan lúc trước họ không thể quản được, bây giờ cũng tương tự như vậy, theo như Tiền Đắc Phúc nói, hắn cùng cha mẹ đã ở riêng, tái giá với ai đương nhiên do bản thân hắn làm chủ.

Cái ca nhi kia sau khi thủ tiết tang phu vẫn ở lại nhà phu gia, cũng không giống như Đường Xuân Minh phân ra ở riêng, thôn kia cách thôn Bình Sơn hai ngọn núi, nếu như từ thôn Bình Sơn này qua, phải mất nửa ngày trên đường, đường không dễ đi, so với quãng đường lên trấn trên còn mất thời gian hơn.

Tuy rằng cách xa như vậy, nhưng cũng không phải là không truyền được chút tin tức nào, nghe tình huống Trương Tú nói, Đường Xuân Minh liền có thể đoán ra được ca nhi này cũng không phải nhu thuận gì, tự nuôi tiểu tử của mình còn có thể bảo vệ được tài sản phu lang trước để lại chắc chắc là có chút thủ đoạn, giống như Minh ca nhi nguyên bản còn không phải là bị phu gia bán lấy bạc sao.

Nhưng mà cũng bởi vì cùng hán tử trong thôn không rõ ràng, danh tiếng càng ngày càng kém, cho nên quan hệ của ca nhi này với phu gia càng ngày càng kém. Mà Tiền Đắc Phúc kia không biết làm sao lại vừa mắt ca nhi này, thường xuyên qua lại sau đó quyết định cưới ca nhi này về. Còn vấn đề có danh tiếng hay không có danh tiếng, Tiền Đắc Phúc lại không thấy như vậy, cảm thấy đều là do người bên ngoài nói chuyện phiếm, đương nhiên cái này cũng có thể là thủ đoạn của ca nhi kia, khiến cho Tiền Đắc Phúc nghĩ rằng bên phu gia kia muốn thu hồi đất của hán tử kia mới nói lời đàm tiếu bức bách hắn.

"Ngươi nói Tiền Đắc Phúc này, cũng thực là, khiến cho người ta không biết nói cái gì mới tốt…" Trương Tú có mấy lời khó nói trước mặt Minh ca nhi, mang theo một tiểu tử sáu tuổi, thấy thế nào cũng rất khó khăn, hơn nữa Tiền Đắc Phúc này cũng không khỏi quá cách biệt với Lý Phong, hắn vô cùng không coi trọng cả gia đình này.

"Quản bọn họ làm gì, chỉ cần không làm phiền đến chúng ta là được." Đường Xuân Minh cũng không muốn đánh giá nhiều với chuyện như vậy, chỉ hi vọng sau khi ca nhi này gả tới thôn Bình Sơn có thể sinh sống yên ổn, cái khác liền không quan trọng. Nhưng mà cũng bởi vậy mà ấn tượng với Tiền Đắc Phúc càng giảm thêm một tầng, không phải là một người hiếu thuận với cha mẹ, lúc rời nhà không nói trước một câu nào liền để cho người giúp hắn thu hoạch, muốn thu hoạch hết trước khi thời tiết chuyển xấu là một điều không hề dễ dàng, đối với người lớn tuổi mà nói càng mệt chết người, có thể nhìn ra được Tiền Đắc Phúc này, con trai sau khi phân ra liền có thể hất tay không làm như vậy, sau khi trở lại lại có bộ dáng như thế này, xem ra cùng với Trương Hoa Lan kia đúng là một đôi tời sinh, đều không phải là thứ tốt a.

"Minh ca nhi, người làm những món này để làm gì vậy? Thấy ngươi vẽ vẽ vời vời, ta lại đoán ngươi lại làm ra cái gì đó." Trương Tú cũng không nói chuyện này nữa, đem sự chú ý chuyển đến tờ giấy Đường Xuân Minh đang vẽ, nhìn một lúc cũng không hiểu được.

"Ha ha, là công cụ tí nữa sẽ dùng, chờ đến khi làm ra liền biết được làm gì." Đường Xuân Minh cũng không giải thích cụ thể, bởi vì hắn cũng không nói được, chỉ biết rập khuôn dáng vẻ mà vẽ, toàn bộ các bộ phận dùng để cất rượu chia làm ba phần, phía dưới cùng là nồi, ở giữa là vại nước, trên cùng là nồi trên, hắn nghĩ, tận dụng thời gian nên ủ ra rượu trước khi kết hôn với Lý Phong, đến lúc đó có thể dùng rượu này để chiêu đãi khách mời. hắn cảm thấy chuyện này nên thương lượng với Lý Phong một chút.

Từ sau khi quan hệ của hai người được xác định, Đường Xuân Minh liền thích có chuyện gì đều thương lượng cùng Lý Phong, đối với hắn mà nói, đây mới là cảm giác của người nhà a.

&&&

Chờ đến khi Lý Phong nhận được bản vẽ cũng không nói gì mà tìm người chế tác theo yêu cầu, còn chuyện có dùng rượu Đường Xuân Minh tự tay nhưỡng không, Lý Phong biểu thị chờ đến khi ủ được rượu rồi lại nói tiếp, hắn không phải là sợ Minh ca nhi không nhưỡng được, mà là sợ hắn nhưỡng quá tốt, bởi vì Minh ca nhi nói phương pháp này chỉ có hắn biết, khác với phương pháp hiện tại quá nhiều, sợ quá mức gây chú ý.

Đường Xuân Minh cũng không nghĩ nhiều, mà bắt đầu chuẩn bị làm việc, bắt đầu bước đi đầu tiên của cất rượu, đem cao lương trong không gian cho vào lồng hấp rồi tiến hành lên men. Hà lão đối với chuyện Đường Xuân Minh làm cảm thấy vô cùng hứng thú, quan sát toàn bộ quá trình, còn bắt đầu hỗ trợ, đối với thành phẩm cảm thấy vô cùng chờ mong. Đến tuổi như hắn ham muốn còn không phải là uống chút trà ngon sau đó lại thưởng thức chút rượu ngon sao, hơn nữa ở nhà có trẻ con, lúc nhàn rỗi thì cùng Hồ lang trung vào núi hái thuốc, những tháng này này phải nói là sắp thành tiên rồi.

Trong khoảng thời gian đợi cất rượu này, Đường Xuân Minh còn nhớ đến thí nghiệm tự ủ thức ăn gia súc trên núi kia, liền để cho người lên đào phần bùn đất bên trên kia, vạch lấy tầng vải dầu ở bên trên, chờ đến khi ngửi thấy mùi men tỏa ra từ bên trong liền nói tình huống kiểm tra với Lý Phong.

"Thế nào? Thành công không?" Lý Phong nhìn Đường Xuân Minh hỏi, mấy người khác ở bên cạnh cũng đều nhìn hắn, ở đây cũng chỉ có Đường Xuân Minh mới có thể trả lời được vấn đề này.

Đường Xuân Minh nắm một nhúm để kiểm tra, từ cảm giác cùng màu sắc, là thành công, liền nói với Đạt thúc đứng bên cạnh, "Đạt thúc, mấy ngày nay ngươi thử dùng cái này xem, chỉ cần chịu ăn hơn nữa không xảy ra vấn đề gì thì là thành công, trước tiên cho mấy con ăn đã."

"Ai, được, ta biết rồi." Đạt thúc rất chăm chú lắng nghe.

Lý Phong thấy Minh ca nhi như vậy liền biết được bước đầu đã thành công, sau này chính là xem phản ứng của dê sau khi ăn, nếu như chịu ăn hơn nữa tăng thịt vậy thì phương pháp cất trữ thưc ăn gia súc này tuyệt đối có thể mở rộng ra. Đường Xuân Minh nhìn phản ứng của Lý Phong cũng đoán được ý nghĩ của hắn, nói, "Chờ qua mấy ngày nữa xem phản ứng, nếu như không thành vấn đề ta không ngại nói phương pháp này ra, mặc kệ người khác làm cái gì, khẳng định không tốt bằng thức ăn gia súc ta làm ra, bởi vì nguyên liệu của bọn họ không tốt bằng ta."

Lý Phong nghe được cũng không nhịn được nở nụ cười, Minh ca nhi thực sự hiểu hắn, từ trên chiến trường trở về, tuy rằng đã rời xa, nhưng mà trong lòng hắn vẫn như trước nhớ đến những người đó, nếu như có thể cải thiện được tình huống của bằng hữu ở trên chiến trường, trong lòng hắn vô cùng tình nguyện, nói, "Đó là đương nhiên, đúng rồi, mang chút trở về cho Kinh Phong ăn thử xem, xem nó có thích hay không."

Hai người xếp một khuông đầy, những cái khác đều giao cho Đạt thúc quản lý, nhưng mà những ngày gần đây, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong đều vô cùng có hảo cảm với vị Đạt thúc này, làm việc hết sức chăm chỉ không chút qua loa nào.

Trên đường ngang qua chuồng gà, vừa vặn gặp phải Tiểu Thuận đến đây bắt gà cùng lấy trứng, mấy ngày nay một lần có thể mang được hai, ba trăm trứng gà, cung cấp cho Cẩm Ký cùng Thính Cảnh Các trong huyện là thừa sức.

“Lý Phong đại ca, Đường phu lang.” Tiểu Thuận nhanh chóng chào hỏi hai người.

“A phong, Minh ca nhi, nhận lấy, đây là tiền lần này.” Lục thúc nhanh chóng kết toán tiền bạc mới nhận được từ Tiểu Thuận cho Đường Xuân Minh, lần này trùng hợp gặp phải Đường Xuân Minh, nếu không hai phu phu bọn họ nhất định có một người sẽ đưa số bạc này đến nhà Đường Xuân Minh, một đồng cũng không thiếu, còn báo lên số gà củng trứng bán được.

Đường Xuân Minh nhận lấy bạc, nhìn một tiểu ca nhi thò đầu nhỏ khiếp đảm nhìn về phía bọn họ ở phía sau, tay nắm chặt lấy ống quần của ca sao, không biết sao lại nghĩ đến dáng vẻ của A Lâm lúc đầu, hỏi ca sao, “Đây chính là đứa bé kia? Bây giờ tên gì?”

Ca sao ban đầu cũng có chút sốt sắng, dù sao đây cũng là hài tử của Hoàng gia, chỉ lo Minh ca nhi nhìn thấy đứa nhỏ này sẽ không thích, vì vậy tận lực không để cho nó đến gần chuồng gà, lần này trùng hợp gặp ở đây, hơn nữa nhìn thấy Minh ca nhi cùng không lộ vẻ không thích, trong lòng hơi an tâm, đem đứa nhỏ kéo ra, đẩy lên phía Đường Xuân Minh, “Chính nó, hiện tại là Hoàng Tiểu Hạnh, là gia gia nó đặt tên.”

Đường Xuân Minh nghe xong không nói gì lắc đầu, tôn tử gọi là Tiểu Trụ, đồng phu lang gọi là Tiểu Hạnh? Sờ sờ đầu của đứa nhỏ nói với ca sao, “Các ngươi nuôi nó rất tốt, so với trước đây ta nhìn qua tốt lắm, cũng không cần bắt nó, để cho nó chạy khắp nơi mới tốt cho thân thể.”

“Ai, được, nhờ có Minh ca nhi ngươi mang sữa dê tới, đứa nhỏ này mới có thể nuôi được tốt như vậy.” Ca sao vô cùng cảm kích.

“Ca sao bận bịu đúng không, chúng ta trở về đây, tạm biệt Tiểu Hạnh.”

Đi được một đoạn đường, thấy tâm tình Minh ca nhi không tốt, Lý Phong hỏi, “Làm sao? Không vui khi thấy đứa bé kia?”

“Không phải, “ Đường Xuân Minh lắc đầu một cái, “Nhà Lục thúc chăm sóc đứa nhỏ kia rất tốt, ta chỉ là nhìn thấy nó lại nghĩ đến dáng vẻ trước kia của A Lâm, thật sự làm cho người ta đau lòng.”

Lý Phong lập tức phản ứng lại, Minh ca nhi đang nói đến tình cảnh lúc mới xuyên qua đến đây, không khỏi nắm lấy tay của Minh ca nhi, vô cùng hiểu được tâm lý của Minh ca nhi, ban đầu hắn nhìn thấy A Lâm cùng là một đứa nhỏ nhút nhát, sau khi được Minh ca nhi nuôi nửa năm mới dần dần đỡ hơn.

Đường Xuân Minh cũng không phải là một người đa sầu đa cảm, lập tức ném ra sau đầu, vừa đi vừa nói, “Muốn ăn cá, không bằng mang mấy con về?” Ngón tay cong cong, Lý Phong nở nụ cười, ý của Minh ca nhi chính là bắt mấy con cá trong không gian mang về, coi là mò được từ trong sông, xem bộ dáng hứng thú của Minh ca nhi Lý Phong liền vui vẻ phối hợp, nói một tiếng “Được.”

Vì để cho chân thực, hai người cố ý đi một đường đến bờ sông, sau đó lại từ bờ sông tiến vào thôn, trên tay có sáu con cá, chuẩn bị làm hai con, còn lại nuôi trong thùng đợi đến sáng ngày mốt lại có thể tiếp tục ăn.

&&&

Không chờ Đường Xuân Minh nhớ tới, Lý Phong liền dẫn theo người đến sau núi mang hạt dẻ về, Đường Xuân Minh vui vẻ cùng mọi người bắt đầu đi kiếm hạt dẻ. Hạt dẻ dại rất nhỏ, nhưng mà khi ăn lại rất thơm, đối với cái này Đường Xuân Minh đã ngóng trông từ lâu. Nghe nói Minh a sao lại muốn làm món ngon, hết giờ học Đại Mao Nhị Mao liền đứng ngồi không yên, không ngừng chuyển quanh người Minh a sao của chúng nó, bị Đường Xuân Minh phái ra ngoài làm chuyện khác, chính là nhặt ít đá vụn về rửa sạch.

Sau khi rửa sạch hạt dẻ rồi khứa một đầu nhỏ, không chỉ thuận tiện lại còn rất ngon, trước tiên đem hạt dẻ luộc qua một chút, Đường Xuân Minh vui vẻ chuẩn bị rang hạt dẻ.

“A Mẫu, lúc nào có thể ăn a?” A Lâm vây quanh bên người a mẫu, sau khi luộc nó đã trộm ăn một hạt dẻ, sau đó a mẫu không cho ăn nữa, trẻ con chính là như vậy, người lớn không cho thì càng muốn ăn.

“Xem Phong thúc thúc của ngươi đã chuẩn bị mọi thứ xong chưa?” Đường Xuân Minh sai khiến.

A Lâm như một làn khói nhanh chóng chạy ra ngoài, trong chốc lát lại tiến vào phòng bếp, Đường Xuân Minh vớt tất cả hạt dẻ luộc lên, luộc không ít, đủ cho mọi người ăn cùng với tặng người khác, “A mẫu, được rồi, Phong thúc thúc bảo con đi vào gọi a mẫu.”

Đường Xuân Minh nắn nắn khuôn mặt nhỏ của con trai, "Được rồi, nhanh đi đi, ta lập tức tới ngay."

Trong sân bắc một cái nồi sắt, đá được rửa sạch đã ở trong nồi, trên còn có một cái xẻng gỗ, Lý Phong vén tay áp chuẩn bị làm một mẻ lớn. Đem một phần hạt dẻ đã luộc bỏ vào nồi, hơi nước lập tức bốc lên, Lý Phong lập tức không ngừng đảo hạt dẻ cùng đá ở trong nồi.

Hà lão đứng bên cạnh bưng một cái mâm, bên trong chính là hoa quế, vừa cười ha ha vừa thả hoa quế vào nồi sắt, mùi hoa quế nhẹ nhàng cũng bốc lên theo làn khói.

Bởi vì hạt dẻ trước đó đã luộc qua, không cần xào bao lâu liền có thể ăn được. Sau khi hơi nước không ngừng bốc lên, trong nồi lại cho thêm chút đường trắng, chờ đến khi đường trắng bị hòa tan hoàn toàn bám vào hạt dẻ, Đường Xuân Minh liền bỏ củi khỏi đáy nồi, đem hạt dẻ cùng đá trong nồi lấy ra.

Đại Mao Nhị Mao không kịp đợi liền lấy một hạt nóng bỏng muốn ăn, chỉ ngửi đến hương vị liền khiến cho bọn chúng chảy cả nước miếng, A Lâm mắt nhìn chằm chằm, nó cũng muốn ăn a, nhưng mà quá nóng, a mẫu cùng Phong thúc thúc đều đứng bên cạnh nhìn không cho nó làm, nói rằng đợi nguội rồi ăn.

Hà lão nhìn bộ dạng đáng thương của hắn liền không nhịn được lấy một hạt dẻ nóng, bóc vỏ ngoài, đứa cho A Lâm, A Lâm liền mặt mày hớn hở, ôm lấy bắp đùi Hà lão ngọt ngào gọi gia gia.

"Đi, đừng chỉ quan tâm đến mỗi mình ăn, nhìn cha cùng a mẫu ngươi đang làm gì đi." Đường Xuân Minh dùng chân đá đá Đại Mao Nhị Mao.

"A, đi ngay đi." Không quan tâm đến nóng, hai tiểu tử vừa thổi khí vừa cầm lấy mấy hạt hạt dẻ vội vàng chạy ra bên ngoài.

Cuối thu thời tiết mát mẻ, bọn họ bên này ăn hạt dẻ xào đường hoa quế, một bên khác, Tiền gia cũng làm chuyện vui, nhiệt nhiệt nháo nháo mà đem người mới đón vào cửa, không ít người trong thôn đều chạy tới xem trò vui, muốn nhìn một chút nhan sắc của ca nhi như thế nào mà có thể câu được Tiền Đắc Phúc, không để ý đến cha mẹ phản đối nhất định phải cưới người vào cửa.

Đường Xuân Minh không có quan hệ gì với Tiền gia, hơn nữa ca nhi trước đó bị bỏ nói cho cùng cũng có chút quan hệ với hắn, hơn nữa còn cách một đoạn thời gian nữa hắn mới ra hiếu, vì vậy Tiền gia cũng không muốn mời Đường Xuân Minh đi ăn cưới lần này, Đường Xuân Minh lại càng không muốn đến xem náo nhiệt, muốn nhìn kết hôn cái gì, chờ một thời gia nữa xem của chính mình là được.

Không biết ai nghe được rõ rõ ràng ràng, ca nhi này họ Tôn, phu lang trước kia họ Tần, bởi vì Tôn ca nhi muốn tái giá, Tần gia bên kia muốn đem đất của Tần gia thu hồi, tiểu tử Tần gia sáu tuổi kia cũng có thể do người của Tần gia thu dưỡng, cho đến khi thành niên thì lại đem đất trả lại dưới danh nghĩa của tiểu tử đó. Lẽ ra cách làm trong tộc như vậy cũng không quá phận, không làm ra chuyện cường đoạt đất của cô nhi quả phụ, nhưng mà Tôn ca nhi này lại không đáp ứng, mang theo con trai nháo khiến cho tộc không yên ổn được, nói cái gì mà con trai hắn hắn nuôi, không yên lòng người trong tộc, để lại con trai một người không ai che chở ai biết được người trong tộc có thể bắt nạt con hay hay không, nháo đến mức cuối cùng hai bên chỉ đành ngồi xuống lập một khế ước, trước khi Tần tiểu tử thành niên, đất là do trong tộc cùng Tôn ca nhi cùng nhau nhìn, chờ đến khi Tần tiểu tử thành niên liền để dưới danh nghĩa của hắn, lúc này Tôn ca nhi mới dừng tay.

Cứ như vậy nói cách khác, vị Tôn ca nhi này tiến vào thôn Bình Sơn vẫn mang theo đất, hơn nữa Tiền Đắc Phúc đưa ra mười lăm lượng bạc làm sính lễ, khi gả đi lại không bị ma ma quản thúc, Tiền Đắc Phúc đã sớm phân ra ngoài, cuộc sống tương lai cũng tạm được coi là hạng nhất ở thôn Bình Sơn. Đương nhiên lời này đều là ở trước đây, hiện tại ca nhi trong thôn làm gì có ai nhiều tiền như Minh ca nhi, sính lễ của Tiền Đắc Phúc có nhiều hơn nữa cũng có thể giống như Lý Phong vừa ra tay liền đưa mấy trăm lượng bạc ròng đi mua hẳn một đỉnh núi sao? Dù là xây phòng mới cũng bỏ ra hơn chục lượng bạc a.

Vì vậy tuy rằng không ít nhà tuy rằng trong miệng nói ước ao, kỳ thực trong lòng đều ôm tâm lý xem cuộc vui, từ những chuyện xảy ra, có thể thấy được, cái tên Tôn ca nhi này chỉ sợ không phải là nhân vật đơn giản hơn Trương Hoa Lan, nhìn xem một ca nhi còn chưa gả đi, liền có thể nắm được Tiền Đắc Phúc trong lòng bàn tay.

Tiền Đắc Phúc mặc áo mới mặt đầy nụ cười, tẩy đi xúi quẩy đầy người, trong lòng khỏi phải nói cao hứng

đến mức nào. Trước đó Trương Hoa Lan làm chuyện không cần mặt mũi như vậy, Tiền Đắc Phúc tuy rằng tức giận không thể không bỏ Trương Hoa Lan, nhưng mà chính mặt mũi của hắn cũng đã mất hết, đối với ánh mắt ngờ vực của người bên ngoài, Tiền Đắc Phúc chỉ đành rời khỏi thôn Bình Sơn. Trong lòng hắn không phải là không hận Đường Xuân Minh với Lý Phong, hắn bỏ Trương Hoa Lan ngay sau chuyện của Hoàng gia, khó tránh khỏi sẽ có người liên tưởng đến chuyện có phải là hắn bị Hoàng Tứ Cẩu cho đội nón xanh hay không, bằng không sau thời gian lại trùng hợp như vậy, nhưng mà chân tướng hắn lại không thể nào nói ra được, bởi vì cái này sẽ khiến cho người ta càng tin tưởng hắn bị cho đội nón xanh (cắm sừng).

Nếu như nói trước đây Trương Hoa Lan khiến cho hắn thỏa mãn bởi vì tướng mạo của y, tân phu lang hiện tại lại không chỉ là hình dáng, ngay cả tính tình cũng đều hợp với ý muốn của hắn, đều ôn nhu hiểu ý người, khiến cho lòng tự ái của hắn vô cùng thỏa mãn, chờ đến khi các hán tử trong thôn biết rồi, ca nhi hắn cưới mới là tốt nhất, hình dáng tính tình đều hoàn hảo, không phải như Đường Xuân Minh kia có thể so sánh được.

Hơn nữa, ngẫm lại đứa bé trong bụng của ca nhi, Tiền Đắc Phúc cười càng thêm không ngậm được mồm, so với Trương Hoa Lan, phu lang hiện tại mọi thứ đều rất tốt, trước đây Trương Hoa Lan tốn vài năm đều không thấy động tĩnh gì, trong lòng hắn không phải không vội chút nào, đều bị các hán tử khác chế nhạo hắn bị bất lực mấy lần liền.

"Xem tân sao sao, xem tân sao sao..." Bọn nhỏ trong thôn cũng mặc kệ chuyện của người lớn, chỉ muốn tham gia trò vui, muốn hướng về phòng cưới để xem tân sao sao, cũng không thiếu bọn tiểu tử choai choai đi theo phía sau, liền ngay cả ca nhi đến đây giúp đỡ cũng vô cùng hiếu kỳ ca nhi này đến cùng lớn lên như thế nào mới có thể khiến cho Tiền Đắc Phúc vội vã cưới về như vậy.

&&&

Đại Mao, Nhị Mao cũng đến xem náo nhiệt, A Lâm còn quá nhỏ, Đường Xuân Minh không để cho nó chạy tới, mà đem nhiệm vụ vĩ đại là trông đệ đệ giao cho nó.

Chờ hai tiểu tử chạy về, miêu tả vô cùng sinh động tình cảnh của Tiền gia, bọn họ cũng không có án tượng gì quá to lớn đối với ca nhi mới, nhưng mà lại có ấn tượng vô cùng với tiểu tử Tần gia kia. Đạo Mao còn tốt, đến cùng vẫn so với tiểu tử sáu tuổi kia lớn hơn hai tuổi, Nhị Mao còn nhỏ hơn hắn một tuổi, vốn thấy trong thôn đột nhiên có thêm một tiểu tử tuổi không chênh lệch lắm so với mình nên muốn sang xem có thể cùng chơi hay không, cũng không định đến để người làm mất mặt, sau khi Nhị Mao trở về sắc mặt liền không tốt lắm, vẫn là Đường Xuân Minh cho hắn một chén hoa quả dầm mới khiến cho hắn tươi cười một lần nữa.

"Minh a sao, tiểu tử kia không cho chúng ta ăn trái cây, nói đều là của nhà bọn họ, ai dám cướp liền đánh người đó." Nhị Mao vẫn có chút mất hứng nói, hơn nữa A Lâm không đi được, hắn đã đồng ý mang đồ ăn ngon về cho A Lâm, nhưng mà cuối cùng lại chỉ có thể tay không trở về.

Dựa theo quy củ, ca nhi mới gả vào ở trong phòng tân hôn, nhìn thấy có trẻ con cùng thôn đến đây xem tân sao sao, đều sẽ lấy hạt dưa trái cây các loại cho bọn nhỏ ăn vặt, mọi người đều cao hứng, nhưng mà không nghĩ tới những tiểu tử vô cùng vui vẻ mà đến lại mất hứng mà về.

"Được rồi, đều ra ngoài chơi đi, các ngươi bình thường ở chỗ Minh a sao cũng không thiếu cái ăn." Trầm phu lang đi tới vỗ một cái vào mông Nhị Mao, đuổi mấy đứa nhỏ ra ngoài chơi.

"Sao ngươi lại chạy đến đây? Không phải ngươi làm khách ở nhà bọn hắn sao?" Đường Xuân Minh ngạc nhiên nói, Trương Tú cũng vậy, Tiền Đắc Phúc đón dâu, nhà khác có thể không đến, nhưng mà nhà Lý Chính nhất định phải ngồi bàn trên, hai người đều cho rằng hôm nay Trầm phu lang sẽ không rảnh rỗi mà chạy đến đây.

"Lười tham gia cái náo nhiệt này, dù sao cũng có đương gia ở bên kia, ta liền trộm đi ra." Trầm phu lang không thèm để ý nói, nghe nhiều chuyện phiếm như vậy, hắn đối với ca nhi mới gả vào này cũng không có ấn tượng tốt lắm, người, đều sẽ có một ít quan trọng ấn tượng đầu tiên.

"Ngươi thấy? Thế nào? Nói với chúng ta một chút, có phải là thật sự lớn lên rất đẹp hay không?" Trương Tú hăng say hỏi, nếu không phải cảm thấy Tiền gia có chút xa cách, nói không chừng hắn cũng sớm chạy đến.

"Làm gì có chuyện đẹp như mấy người kia nói, chờ mấy ngày nữa các ngươi nhất định đều có thể nhìn thấy, lớn lên trắng nõn, nói chuyện cũng hơi nhỏ giọng, nhưng mà ta chính là có chút không quen." Trầm phu lang ôm cánh tay mình run lên, không biết có phải hán tử đều thích cái này hay không, nhưng hắn vẫn cảm thấy nói chuyện cùng Minh ca nhi cùng Trương Tú khiến người thoải mái hơn chút.

Trương Tú nhìn thấy dáng vẻ kia liền che miệng nở nụ cười, "Minh ca nhi, ngươi xem bộ dáng kia của bá sao, hiện tại ta đã biết rồi, ca nhi kia khẳng định là không cùng đường với chúng ta, sau này nhất định phải tránh xa một chút."

Đường Xuân Minh cũng bị miểu tả của Trầm phu lang chọc cười, theo hắn, cái Tôn ca nhi này khẳng định là vô cùng nương khí (*nữ tính*), ngay cả ca nhi bản thổ như Trầm phu lang cũng không thể chịu được, vậy hắn khẳng định càng không được.

Đường Xuân Minh cho rằng hắn không thể nhìn thấy vị ca nhi mới này sớm như vậy, hắn bây giờ không giống như các ca nhi khác chạy đến bờ sông giặt quần áo, trực tiếp dùng nước giếng ở nhà là được, hơn nữa ngoại trừ trông con, hắn cũng là chạy ra sau núi, bình thường cũng chỉ tiếp xúc với mấy gia đình.

Hôm nay, sau khi Đường Xuân Minh làm xong bữa trưa, thấy Lý Phong còn chưa trở về, nghĩ thầm chắc là chuyện của sau núi làm trì hoãn, liền đem cơm nước cho vào rổ rồi chuẩn bị đưa cho Lý Phong. Tiểu A Sâm đã uống sữa dê rồi đi ngủ rồi, A Lâm ở nhà ăn cơm cùng gia gia, Đường Xuân Minh liền mang rổ ra khỏi cửa.

Đến sau núi không cần đi vào thôn, từ chính sân của mình rẽ một chút liền có thể đến, nhưng mà có mấy nhà có ruộng khá là gần, có lúc sẽ đụng phải mấy người đang làm trong ruộng. Nhưng mà đã trưa, bên trong cũng không thấy bóng người. Đường Xuân Minh mang theo rổ chỉ để ý đến đường đi, cơm nước bên trong đã được hắn chuyển vào không gian, đỡ phải khiến cho nguội lạnh, trên rổ phủ lên một miếng vải coi như có người đi qua cũng không thấy được thứ bên trong.

Nhưng mà đi được một nửa liền thoát ra một bóng người, bất thình lình khiến cho Đường Xuân Minh sợ hết hồn, không đợi Đường Xuân Minh lên tiếng, người kia liền mở miệng trước, "Ngươi là Minh ca nhi đúng không? Mấy ngày nay ra thường nghe mọi người nhắc đến, vốn muốn tìm một cơ hội báo phỏng, không nghĩ tới lại đụng phải ngươi ở chỗ này."

Người tiến đến mặc một thân áo hoa trắng nhỏ cùng với quần vải mềm, vóc người nhỏ nhắn thon thả, khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà, thực sự là khác so với ca nhi nhà nông bình thường, Đường Xuân Minh lần đầu tiên liền biết được người đến là ai, thực sự là quá giống so với miêu tả của Trầm phu lang, đặc biệt là sau khi hắn mở miệng, Đường Xuân Minh cũng không khỏi âm thầm run lên, không chỉ nhỏ nhẹ nói, mà còn ôn ôn nhu nhu, giời ạ, không biết như vậy rất dễ khiến cho hắn nhận nhầm sao?

Tuy rằng trong lòng cũng vì lời của mấy người khác khiến cho hắn đã có cái nhìn sơ bộ, hơn nữa đây là ca nhi Tiền Đắc Phúc cưới, Đường Xuân Minh cũng không có ý định cùng gia đình này qua lại, nhưng trong lòng Đường Xuân Minh vẫn nhận thấy mình là đàn ông, sẽ không tính toán nhiều như "đàn bà", tình cờ gặp liền tình cờ gặp, chào hỏi xong liền đi, cho nên gật đầu nói, "Ta là Đường Xuân Minh bên phía Đường gia." Bởi vì ca nhi này vừa nói chuyện vừa chỉ tay về phía phương hướng nhà của hắn, "Ngươi là Tôn ca nhi nhà Tiền gia đúng không, ta phải đưa thức ăn lên núi, ngươi cứ từ từ đi." Nói xong Đường Xuân Minh liền chuẩn bị rời đi, giống như Trương Tú nói, chỉ dựa vào tướng mạo cùng thân phận, bọn họ không phải là người cùng một đường, không nên nói chuyện nhiều làm gì.

Nhưng hắn nghĩ như vậy, người khác lại không dễ dàng buông tha hắn như vậy, Tôn ca nhi Tiền gia giống như không hiểu được ý tứ trong lời nói của Đường Xuân Minh, lại đi theo hướng của Đường Xuân Minh, trong miệng vẫn không ngừng nói, "Bọn họ đều nói Minh ca nhi lớn lên rất đẹp, hiện tại ta mới biết được bọn họ vẫn còn nói kém, vừa nhìn ngươi, ta còn tưởng rằng là ca nhi đến từ trong thành a, nhìn phòng này xem, cũng chỉ thấy được ở trong thành, nghe nói hán tử kia cũng có khả năng, Minh ca nhi thực sự là có phúc lớn."

Lời nói nhẹ nhàng từ tốn,tốc độ dưới chân lại chậm, Đường Xuân Minh nào có kiên trì tiếp tục nói chuyện cùng, liền dừng lại xoay người nói với ca nhi này, "Tôn ca nhi là muốn hướng về núi?" Đây chính là địa bàn của gia đình hắn, từ sau khi mua xong, người trong thôn cùng không còn đến đây nữa, trừ phi là đến xem trò vui gì đó, bởi vì mọi người đều biết tài sản riêng cùng núi hoang không chủ là không giống nhau.

Lời nói này hết sức rõ ràng, hơn nữa cũng có chút không có tình người, ca nhi này nhéo nhéo khăn tay trong tay, lộ ra bộ dáng cẩn thận, "Ta muốn nói chuyện cùng Minh ca nhi, chúng ta đều là ca nhi gả vào thôn..."

"Đừng, " Đường Xuân Minh vung vung tay, "Hiện tại không phải là lúc nói chuyện, bây giờ nhiệt độ cũng không cao, cơm nước không chờ được, ta đi trước không chờ ngươi nữa." Nói xong cũng không nhìn vẻ mặt của ca nhi, sải bước kéo dài khoảng cách.

Dưới chân Đường Xuân Minh bước nhanh chân vô cùng có khí thế, không hề giống hình tượng của ca nhi bình thường chút nào. Hắn nói thẳng như vậy, ca nhi phía sau dù da mặt có dày như thế nào cũng không có lý do gì tiếp tục nói, tay hắn nắm chặt khăn trên mặt cũng lộ ra phần khó coi, hắn gả vào thôn Bình Sơn mấy ngày, bởi vì biết làm người, mặc kệ là người ngoài thấy hắn thế nào, nhưng mà không có người làm hắn lúng túng ngay nước mặt hắn.

Trước khi gả vào thôn Bình Sơn hắn đã tìm hiểu chuyện ở trong thôn, biết người nào gia đình nào nên tạo quan hệ, hắn nghe được nhiều nhất chính là chuyện hộ này cũng giống như hắn là quả ca nhi hán tử chết rồi mang theo con ở riêng, hơn nữa hắn có thể gả vào Tiền gia cũng phải cảm ơn gia đình này, tuy rằng không biết nội tình thế nào, nhưng ca nhi trước đó bị bỏ tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với ca nhi này, hơn nữa ca nhi này bị truyền không ít tin đồn, nói là cám dỗ hán tử lại còn có hán tử khác mời bà mối đến làm mối, dưới cái nhìn của hắn, ca nhi này hẳn là rất có chỗ chung với hắn, bằng vào năng lực của hắn, xây dựng quan hệ với ca nhi này khẳng định vô cùng dễ dàng, không nghĩ đến còn không nói được mấy câu liền khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Rõ ràng là có được khuôn mặt quyến rũ, nhưng bộ dạng lại thô lỗ, Tôn ca nhi trong lòng âm thầm đánh giá, có chút xem thường, hán tử kia coi trọng hắn cũng là do vừa ý khuôn mặt của hắn đi, nhưng mà sau một thời gian cứ dựa vào khuôn mặt cũng không thể giữ được hán tử, bằng không tại sao ca nhi kia lại bị Tiền Đắc Phúc bỏ, nói cho cùng còn không phải là do trong lòng hán tử kia không có hắn, hắn không tin một hán tử có thể tùy tiện lấy ra mấy trăm lượng bạc lại vẫn luôn bảo vệ ca nhi như vậy, nói đến hiểu biết về hán tử, hán có thể có quyền lên tiếng hơn những ca nhi khác.

Nhưng mà nghĩ đến lại có chút không cam lòng trong lòng, bởi vì qua kinh nghiệm của hắn, tiền tài chộp vào tay mình mới là quan trọng nhất, còn những hán tử kia, không phải hắn nói, mặt ngoài dù cho nói tốt như thế nào xoay người liền khác hẳn, trước đó hắn cũng không phải là không tìm được người tái giá, nhưng mà những người kia cong queo méo mó hắn không để vào mắt, thật vất vả mới tìm được Tiền Đắc Phúc tướng mạo không tính là quá kém lại còn trẻ, liền dùng chút thủ đoạn nắm chặt người vào tay.

Vốn hắn còn đắc ý, nhưng mà so sánh với ca nhi này còn kém xa lắm, Tiền Đắc Phúc chỉ là mới cho mười mấy lượng bạc, người ta là mua cả ngọn núi, Tôn ca nhi cắn môi, người với người sao lại kém xa như vậy, hắn còn không nhìn ra được mình có chỗ nào kém hơn Minh ca nhi, chỉ khác là hắn không gặp phải hán tử kia, bằng không bây giờ không biết ai đắc ý hơn ai đâu.

57. Chương 57: Đánh Nhau

Chờ đến khi Lý Phong nhìn thấy Đường Xuân Minh liền dễ dàng nhận ra được hắn không đúng, ngồi ở nơi khuất gió lấy cơm nước Đường Xuân Minh đưa tới vừa ăn vừa nói, "Đây là trên đường gặp phải người nào sao?"

"Đúng vậy, gặp phải ca nhi Tiền Đắc Phúc mới cưới, càng nghĩ liền cảm thấy không đúng, chạy xa như vậy rõ ràng là có ý đồ với ta". Đường Xuân Minh không che dấu, kể lại những chuyện đã gặp ở trên đường một lần, Lý Phong nghe được sắc mặt cũng đen lại, như Minh ca nhi đã nói, vào lúc này lại chạy đến sau núi nhà bọn họ, nói tình cờ thực sự là khó cho người ta.

"Đừng suy nghĩ nhiều, chờ khi nào ăn xong cơm liền dẫn ngươi đi đến đầu nguồn suối kia nhìn." Lý Phong biết nói như thế nào dời đi sự chú ý của Minh ca nhi, quả nhiên nghe đến nguồn suối, trên mặt Đường Xuân

Minh liền trở nên vui vẻ lên. hắn cũng còn chưa ăn đâu, mang nhiều hơn một chút rồi cùng ăn với Lý Phong, sau khi ăn xong liền nhanh chóng giục Lý Phong xuất phát.

Đi trong núi gần hai mươi phút, Đường Xuân Minh rõ ràng nghe được âm thanh nước chảy róc rách, lại rẽ một cái, liền nhìn thấy một dòng suối nhỏ, Lý Phong giải thích, "Cái này đã đào cho rộng ra, vốn là phát hiện nơi này có nước chảy qua, đoán được phía dưới khẳng định có nguồn nước, quả nhiên, hơn nữa nguồn nước này cũng không nhỏ."

Nước suối trong suốt, nhìn liền rất có tiềm năng, Đường Xuân Minh cúi người ngồi xuống, dùng tay hợp lại vốc một chút nước, uống một hớp, tuy mùi vị không bằng nước suối trong không gian, nhưng so với mùi vị của dòng sông kia thì tốt hơn mấy phần, vui vẻ nói, "Mang một bình nước về để Hà lão xem, bọn họ là người uống trà không phải vẫn chú ý đến chuyện lấy nước suối gì đó pha trà hay sao, để hắn xem xem nước suối này một chút."

"Được." Lý Phong không phản đối, tiếp nhận bình Đường Xuân Minh lấy ra đổ đầy bình, sau đó đứng ở một bên nhìn Đường Xuân Minh chuyển nước suối trong không gian ra ngoài, không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng mỗi lần nhìn thấy lại khiến cho người ngạc nhiên không thôi, mỗi lần như vậy, hắn lại thấy Minh ca nhi chính là trời ban cho hắn đi.

Bỏ nước suối trong không gian xong lại nếm thử một ngụm, cảm thấy mùi vị tốt hơn một chút, nghĩ thầm có thể là do bản thân ngọn núi này hội tụ linh khí của thiên địa, nhưng mà vẫn kém hơn không gian trong miếng ngọc một chút.

Xem qua nguồn suối, Đường Xuân Minh còn không vừa lòng, hỏi Lý Phong, "Ngươi nói ngọn núi này có ôn tuyền hay không, chính là nước chảy ra từ chỗ đó nóng hoặc ấm, nếu như có thể tìm loại suối này thì tốt rồi, đợi đến khi trời lạnh đến ôn tuyền ngâm mình, khảo, tư vị này quả thật là không phải tốt bình thường."

Lý Phong nghe xong liền dung túng cười, "Chờ ta rảnh rỗi liền tìm bên trong núi xem, ta ở bên ngoài đã nghe qua loại suối như vậy." Nhưng mà nghĩ sâu hơn một hồi liền không khỏi di chuyển tầm mắt, cổ họng lên xuống một hồi, Minh ca nhi thật là muốn chết, không để ý liền bị hắn chuyển hướng.

Nhưng sắp rồi, mấy ngày nay còn nghe được những người khác đang bàn luận chuyện nhà Tiền Đắc Phúc, chờ thêm một thời gian nữa, người trong thôn sẽ nhìn thấy náo nhiệt nhà hắn, trong lòng liền nóng lên, trong mắt liền chuyển qua gương mặt tươi cười đến xán lạn của Minh ca nhi,ở trong mắt hắn, không có ca nhi nào đẹp hơn Minh ca nhi.

Xuống núi bọn họ lại đến nơi của Đạt thúc, hiện tại tất cả dê đều đã bắt đầu ăn thức ăn tự ủ, cùng ăn với những thức ăn khác cũng không thấy xuất hiện bất kì bệnh trạng không khỏe nào, ngay cả Kinh Phong cũng chịu ăn. Hiện tại bên trong chuồng dê cũng đã tăng số lượng, trước đó Trương Trường Minh cũng đã thả tin tức ở trong thành, người nuôi dê đều biết được tin tức Đường gia ở thôn Bình Sơn thu mua dê, những gia đình chuẩn bị giảm bớt số lượng vào mùa đông liền đưa tới một chút, hơn nữa giá cả Đường Xuân Minh đưa ra không hề thấp hơn so với chợ, những nhà kia cũng vui vẻ.

Bây giờ Trương Trường Minh không cần chạy ra bên ngoài, hắn cũng là người thông minh, sau khi vụ mùa qua hắn liền để Đường Xuân Minh dò hỏi Đằng Dục một chút, muốn tới Thính Cảnh Các làm chân chạy vặt học tập kinh nghiệm, nguyên bản nói không muốn tiền công, nhưng mà Đằng Dục cũng không bạc đãi những người có quan hệ với Đường Xuân Minh, vẫn là dựa theo tiền công của tiểu nhị mà trả cho hắn. Bây giờ cửa hàng bên trong thị trấn đã được tu sửa một lần nữa, dù sao cũng không giống như mở cửa hàng băng, chuyện này Đường Xuân Minh cùng Lý Phong đều không ra tay, liền giao cho Đằng Dục giám sát.

Lúc trước nghe được Đường Xuân Minh muốn mở quán toàn dê, mặc dù Đằng Dục không có hứng thú lớn đối với thịt dê, nhưng thấy Đường Xuân Minh tin tưởng như vậy, trong lòng liền cảm thấy hắn có thể thành công, liền thò một chân vào cửa hàng này, kỳ thật dưới cái nhìn của hắn, dù cho phần tiền này ném vào trong nước nhưng chỉ cần lôi kéo Đường Xuân Minh cùng Lý Phong, chính là bút buôn bán có lợi.

Mặc kệ Đằng Dục có chủ ý gì, Đường Xuân Minh đều vô cùng hoan nghênh với sự gia nhập của hắn, dù sao bây giờ Trương Trường Minh cũng không thể nhận hết toàn bộ chuyện trong cửa hàng, có Đằng Dục mang theo Trương Trường Minh cũng có thể học được nhanh hơn, hơn nữa mời đầu bếp có kinh nghiệm trong

nghề cũng cần có Đằng Dục hỗ trợ, Đường Xuân Minh chỉ có thể cung cấp một ít thực đơn, nhưng không thể chính mình chạy đến cửa hàng lo xếp mọi chuyện.

Còn chuyện người khác có thể đánh chủ ý đến cửa hàng hay không, Đường Xuân Minh hoàn toàn không lo lắng chuyện này, hắn mở cửa hàng này mấu chốt chính là nguyên liệu nấu ăn ban đầu, cũng chính là dê do chính hắn nuôi dưỡng, Đằng Dục hợp tác với hắn thời gian dài như vậy, đương nhiên sẽ biết cái nào nên lấy hay bỏ, không thể vì nhỏ mà mất lớn. Vì vậy, hoàn toàn đem cửa hàng cho người khác kinh doanh, Đường Xuân Minh cũng hoàn toàn yên tâm.

&&&

Chuyện gặp phải Tôn ca nhi lần đó đảo mắt liền bị Đường Xuân Minh quăng ở sau đầu, ngoại trừ Lý Phong hắn không nói với những người khác, khoảng thời gian này tất cả tâm tư của hắn đều đặt vào cất rượu. Không giống với cất rượu của những gia đình khác, phương pháp của hắn phải trải qua mấy lần lên men, lúc cho men rượu cũng có chỗ không giống, đồng thời bởi vì nhiệt độ bên ngoài không ngừng giảm xuống, vì đảm bảo đủ nhiệt độ để lên men, hắn còn đặc biệt đặt mấy chậu than ở trong phòng, bất cứ lúc nào cũng để ý đến nhiệt độ trong phòng, quá cao không được, quá thấp cũng không thể.

Công cụ cất rượu được đặc biệt làm cũng được Lý Phong cầm về, chỗ Đường Xuân Minh cất rượu là một gian phòng trong phòng mới xây ở hậu viện, vì cất rượu, Lý Phong còn làm một cái kệ bếp nhỏ chuyên dùng cho công cụ cất rượu, vì thế còn chuyển về không ít vò rượu.

Mỗi khi Đường Xuân Minh bận rộn ở chỗ này, Hà lão cũng tới đi dạo theo, ngược lại không chỉ vừa ý phương pháp cất rượu của Đường Xuân Minh, mà còn nhân cơ hội ngửi mùi hương rượu làm ra, càng ngửi càng thơm, hắn đã có chút không kịp chờ đợi.

Hắn là lão đại phu, đối với dược liệu không thể quen thuộc hơn được, men rượu Đường Xuân Minh dùng để cất rượu, hắn có thể nhìn ra được không ít vị dược liệu từ bên trong, tuy nhiên cũng không phổ biến, cả men rượu gộp lại cũng phải đến mấy chục loại dược liệu, may mà cái người không hiểu y này có thể hoàn toàn nhớ được phương pháp phối chế này.

Hắn cũng không có hứng thú với phương pháp phối chế, chỉ hứng thú với rượu, dù sao hắn sẽ không rời chỗ này, dù cho tương lai Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi rời đi khẳng định hắn cũng đi theo, vì vậy rượu của hắn chắc chắn sẽ không ít a.

Trong hậu viện có đồ đạc do thợ mộc đánh, mà Lý Phong ngoại trừ chuyện ở sau núi còn muốn chuẩn bị một ít thứ cần cho kết hôn, sau khi biết lai lịch của Đường Xuân Minh hắn liền không muốn để hắn thêu hoa gì đó, liền ngay cả hỉ phục của hai người cũng đều trực tiếp đặt ở trong huyện, điều này làm cho Đường Xuân Minh cao hứng vô cùng, hắn cũng không muốn tự tay thêu hỉ phục đâu. Ngày này Lý Phong lại đi một chuyến đến huyện, muốn đêm hỉ phục của hai người cầm về.

Trương Tú đến tiền viện không thấy Đường Xuân Minh liền biết được hắn ở hậu viện, đi ra sau liền nhìn thấy Đường Xuân Minh đang ra khỏi phòng, trong không khí còn tràn ngập một mùi rượu, trước đó hắn đã biết ngày đó Đường Xuân Minh vẽ vẽ làm cái gì, trong lòng nghi hoặc Minh ca nhi thật là biết nhiều thứ trong lòng cũng có ước ao, càng hiểu được quyết định lúc trước cho hai đứa con đi học là đúng, trong tiềm thức của hắn những thứ Đường Xuân Minh biết đều là do đọc từ trong sách ra.

Nếu như Đường Xuân Minh biết trong lòng Trương Tú nghĩ gì nhất định phải cười hắn, ở thôn Bình Sơn người đọc sách cũng không chỉ có mình hắn, giống như Triệu lão tam cũng đã thi đậu tú tài, nhưng mà hắn nghĩ ra cách kiếm tiền sao?

"Thật là thơm." Chờ đến khi Đường Xuân Minh đến gần Trương Tú liền khịt mũi nói.

"Nhanh thôi, sắp được rồi, đợi thêm một quãng thời gian là có thể thành rượu, đến lúc đó cùng lại đây nếm thử tay nghề của ta." Trong lòng Đường Xuân Minh cũng vui vẻ, thay đổi thân thể nhưng mà ngón tay cũng không cảm thấy mới lạ, kinh nghiệm nhưỡng rượu trước đây cũng không có ném mất.

"Vậy ta liền mong chờ."

Hai người vừa nói vừa cười đi đến tiền viện, đến phòng của Hà lão đón A Sâm, tiểu A Sâm ngã chổng vó lên trời ngủ đến say sưa, ăn được ngủ được, thật không biết giống ai, đương nhiên điều này cũng chỉ là tự

Đường Xuân Minh cho là như vậy, đối với những người khác còn cần cân nhắc đến điều này hay sao? Giống nhất chính là người trước mắt đấy có được hay không.

Trong phòng Hà lão có hai cái giá sách mới được thợ mộc đánh xong, bây giờ trên giá đã để đầy sách, hầu hết là sách thuốc, nhưng mà cũng không thiếu mấy loại linh tinh, những loại này chính là thứ Đường Xuân Minh thích, từ sau khi thấy những quyển sách này thỉnh thoảng hắn liền đến lấy một quyển để giết thời gian, có thể thông qua những quyển sách này hiểu biết thế giới bên ngoài, đây là một thế giới không khác lắm so với cổ đại của Trái Đất.

Đổi một cái chăn khác, tiểu A Sâm bị đưa đến chuyển đi không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, Trương Tú nhìn liền cảm thấy yêu mến không thôi, hỏi, "A Lâm cùng hai tiểu tử kia đâu?" Bọn Nhị Mao tuổi còn nhỏ nên chỉ học có nửa ngày ở học đường, còn chiều đều được cho về nhà.

"Đến sau núi chơi với ngựa đi, mấy đứa nhỏ này đều chăm sóc ngựa con không tồi a."Lúc ban đầu còn cho rằng ba đứa nhỏ không thể kiên trì được lâu, nào biết được còn tận tâm hơn Lý Phong chăm sóc Kinh Phong, hiện tại Đại Mao không ở đây, Nhị Mao cùng A Lâm hai người cũng có thể đem ngựa con dắt lên núi đi dạo, Đường Xuân Minh cũng để cho bọn nhỏ tùy ý, cũng không lo lắng an toàn trên đấy, hai đứa nhỏ hiện tại còn chưa cao bằng con ngựa đâu.

Trương Tú cũng cảm khái một lúc, nhắc một chuyện khác với Đường Xuân Minh, "Ngươi gặp Tôn ca nhi nhà Tiền gia kia? Sáng sớm ta đến sông giặt quần áo thấy có người hỏi ta, hỏi có phải quan hệ của ngươi và Tôn ca nhi không tồi không, ta còn không biết là chuyện gì a." Lúc đó hắn cũng vô cùng nghi hoặc, không có nghe Minh ca nhi nhắc đến chuyện về Tôn ca nhi a, sao lại nói là có quan hệ tốt với Tôn ca nhi.

Đường Xuân Minh cũng nghi hoặc nháy nháy mắt, từ lúc nào hắn có quan hệ không tồi với ca nhi kia? Nếu như nói vài câu liền thành quan hệ không tồi, vậy cũng không đến Tôn ca nhi kia a, "Đây là một người nói hay tất cả những người trong thôn đều nói như vậy? Mấy ngày trước ta đến sau núi đưa cơm cho Lý Phong liền gặp phải, cũng chưa nói với hắn được mấy câu liền đi, sau đó liền không gặp lại nữa."

Trương Tú càng thêm có tâm nhãn hơn Đường Xuân Minh, việc này thấy thế nào cũng đều có vấn đề, "Xem ra ca nhi này còn có tâm tư hơn Trương Hoa Lan trước đó, đại khái là sau khi gả tới nghe được chuyện của ngươi liền muốn mượn cơ hội làm quen với ngươi đi, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy."

Nếu như gặp ở những nơi khác còn có thể thông cảm được, nhưng mà lại gặp phải ở sau núi nhà Minh ca nhi, vậy thì chính là cố ý mà đến, cố gắng tìm cơ hội tiếp cận Minh ca nhi, hơn nữa tiểu tử nhà hắn cũng không phải là một đứa nhỏ ngoan ngoãn gì, nhưng mà trải qua mấy ngày người trong thôn ngoại trừ lấy chuyện lúc trước ra bàn tán thì cũng không ai nói cái gì không tốt nữa, có thể không giống như Trương Hoa Lan miệng tiện ra bên ngoài đắc tội người khác.

"Không thể nào?" Đường Xuân Minh mắt choáng váng, ý của Trương Tú là ca nhi này còn có thể tiếp tục chạy đến nhà bọn họ?

"Ta cũng chỉ là nói mò, có thể tốt hơn." Trương Tú an ủi, cũng không phải ai cũng tình nguyện giao tiếp với loại người tâm nhãn như vậy, mấy ca nhi bọn họ quan hệ tốt thường xuyên nói chuyện với nhau còn không phải là mọi người đều nói chuyện trực tiếp thẳng thắng sao.

Cũng không biết là do Trương Tú miệng xui xẻo hay không, cũng không lâu lắm, sau khi tiểu A Sâm tỉnh lại Đường Xuân Minh đang cho hắn uống sữa, Trương Tú mở cửa viện dẫn theo hai người đi vào, khi Đường Xuân Minh ngẩng đầu nhìn người phía sau hắn, lập tức quay đầu nhìn về phía Trương Tú, cái miệng quạ đen nhà ngươi.

Trương Tú cũng không biết nên làm vẻ mặt gì,Vương Mạc dẫn người đến cũng có cảm giác như vậy, trong mắt vô cùng xoắn xuýt, kỳ thực không phải là do hắn đồng ý mang tới, thực sự là hắn không biết nên từ chối như thế nào.

"Cái kia, Tú ca nhi, Tôn ca nhi muốn tìm ngươi mượn mẫu thêu, thấy trong nhà ngươi không có ai,liền nghĩ ngươi ở nơi này." Tuy rằng Vương Mạc đã từng rèn luyện ở trong huyện, nhưng trong lòng cũng không phải là người cong cong ngoặc ngoặc, người khác tìm cớ lại không quá phận, hắn căn bản là không từ chối được.

"Hóa ra là tìm ta a, sao không nói sớm, vừa hay, ta cũng phải đi về, cùng nhau đi thôi, nhà ta có nhiều mẫu

lắm, ai nha, ngươi không biết hiện tại Minh ca nhi vô cùng bận rộn a, lại có hai đứa nhỏ phải trông, tay nghề thêu cũng bị giảm đi nhiều rồi, mẫu thêu ở chỗ hắn đều bị ta cầm về, đi thôi nào. Minh ca nhi, ngươi làm việc đi, ta liền mang bọn họ về nhà ta." Nghe xong Vương Mạc giải thích Trương Tú liền thẳng thắng sảng khoái đồng ý, mặc kệ ca nhi này có phải đến vì hắn hay không, hiện tại vẫn nên để cho hắn xa Minh ca nhi một chút, bởi vậy liền đứng dậy trở về nhà.

"Vậy cũng vừa hay, nãy ta đi tới nhà ngươi thấy trong nhà của ngươi cũng không có ai cả." Vương Mạc đang lo không có lý do mang người đi a.

"Đều đi thôi, có tên tiểu hỗn đản này, ta không rảnh bắt chuyện với ngươi được." Đường Xuân Minh phất tay một cái, việc trong tay vừa mới ngừng, tiểu A Sâm liền hướng về phía hắn không ngừng kêu a a, hắn muốn uống sữa a, sao a mẫu lại không đút, Đường Xuân Minh vội vã quay đầu tiếp tục hầu hạ tiểu hỗn đản này.

"Xem đi, ta vẫn là mang bọn ngươi về nhà ta thôi, Tôn ca nhi cũng chưa đến nhà của ta bao giờ, vừa hay làm quen luôn." Trương Tú cười nói.

"Xem ra là ta đến không phải lúc." Tôn ca nhi rốt cuộc cũng nói một câu kéo kéo khăn trưng ra khuôn mặt tươi cười, chỉ đành đi theo bọn Trương Tú đi ra ngoài, vừa đi vừa nhìn cảnh sắc trong nhà, "Minh ca nhi không phải thêu áo cưới sao? Sao lại không có mẫu thêu vậy?"

Trương Tú vẫn lưu ý ca nhi này, thấy bộ dáng con mắt không ngừng chuyển động xung quanh không muốn rời đi của hắn, liền nói, "Còn không phải là Phong tiểu tử tiếc sao, thấy Minh ca nhi nhiều chuyện liền không nỡ để hắn thêu thùa làm hỏng con mắt, còn đến phường thêu của huyện định sẵn hỉ phục, ngày hôm nay vừa hay lên huyện lấy, trong thôn chúng ta cũng coi như là người đầu tiên đi, nói không chừng cũng bị bao nhiêu ca nhi ao ước a. Tôn ca nhi ngươi tuyệt đối từng nói ra bên ngoài, hiện nay đã không biết bao nhiêu ngươi nói Minh ca nhi, nếu như thêm chuyện này còn không biết như thế nào a."

Khăn tay trong tay Tôn ca nhi lập tức bị xoắn lại, nhưng trên mặt vẫn tươi cười như trước nói, "Thật vậy sao? Vậy cũng là khiến người ước ao, nhưng mà áo cưới ta vẫn cảm thấy tự mình thêu mới tốt."

"Hắn còn một đứa nhỏ còn bú sữa làm gì có thời gian mà làm, ngươi cũng đừng hâm mộ hắn, Tôn ca nhi ngươi cũng không kém, đều nói đương gia nhà ngươi là một hán tử yêu thương ca nhi, vì lấy được ngươi còn ra không ít sính lễ, lần này vào thôn chúng ta cũng coi như là hơn một cái đầu..." Tiếng nói càng ngày càng xa, Đường Xuân Minh căn bản không thèm quan tâm bọn họ nói cái gì, đem người tiễn đi là được, hắn thiếu kiên nhẫn giao thiếp với loại ca nhi đều cất giấu tâm tư trong mắt này.

"May mà tiểu hỗn đản ngươi còn có chỗ hữu ích, nhân dịp ca ca ngươi không ở, ta phải nhanh chóng kêu vài tiếng tiểu hỗn đản, ngươi nói xem có đúng không." Đường Xuân Minh vừa nói vừa không ngừng động tác trong tay, chậm nửa nhịp liền bị tiểu tử này kêu ca.

"Ha ha, ta có thể nghe được, ngươi là giả vờ ngoan ngoãn trước mặt A Lâm." Hà lão đi vào, người mới đến hắn cũng không xuất hiện, chỉ xa xa liếc mắt một cái liền biết được hạng người gì, cho nên không tình nguyện lộ diện chào hỏi.

&&&

A Sâm uống no sữa liền không chịu ngủ nữa, hai con mắt nhìn chằm chằm ra ngoài, ý tứ hết sức rõ ràng, muốn để người ta ôm nó ra ngoài chơi, Hà lão vui cười hớn hở ôm nó ra ngoài. Giữa ở với a mẫu cùng ra ngoài chơi, tiểu A Sâm rất không có nguyên tắc bỏ qua a mẫu.

Trời còn chưa tối Lý Phong đã đánh xe ngựa về, trên xe ngựa là một đống lớn đồ vật, nhưng mà chờ đến khi Đường Xuân Minh giặt sạch đống tã của tiểu hỗn đản, nhìn thấy A Lâm Nhị Mao cũng đã trở về, nhưng mà Đường Xuân Minh vừa nhìn thấy liền tức giận đầy mình, nhìn con trai cùng ngựa nhỏ cả người đều chật vật, nghiến răng nghiến lợi nói, "Đây là bị ai bắt nạt?"

Con mắt A Lâm vừa hồng vừa thũng, quần áo trên người lúc ra ngoài vẫn sạch sẽ, nhưng mà hiện tại đều dính bùn cùng tro bụi, không chỉ có nó như vậy, ngay cả con ngựa choai choai Đạp Vân này, vốn một mảnh trắng như tuyết, hiện tại trên người dính đầy bùn cùng cỏ, rõ ràng là bị người khác ném bùn, cái này sao

được, Đường Xuân Minh bảo vệ con như mạng sống lập tức muốn xông ra ngoài chuẩn bị trả thù cho con trai.

"A Mẫu, người xấu, đánh hắn!" Tuy rằng con mắt của A Lâm còn sưng đỏ, nhưng mà có thể thấy được lần này không chịu thua kém không có rơi nước mắt trước mặt a mẫu, bởi vì bị người xấu bắt nạt, hắn cũng bắt nạt trở lại, vừa nói vừa vẫy vẫy tay nhỏ.

Đường Xuân Minh lúc này mới nhìn thấy trên tay nó còn cầm một càng liễu, vừa tức giận tố cáo với a mẫu vừa vung vung tay khiến cành kiễu kia bay ra ngoài, Đường Xuân Minh lúc này mới nhìn về phía Nhị Mao cùng Lý Phong cùng trở về, xem tình huống này là do Lý Phong mang hai đứa nhỏ về.

Nhị Mao cúi đầu không nói lời nào, việc này chỉ có Lý Phong mới có thể giải thích rõ ràng được, Hà lão ôm tiểu A Sâm đứng bàng quan ở bên cạnh, xem tình huống này có vẻ như không đơn thuần là chỉ bị bắt nạt như vậy, thật giống như hai đứa nhỏ đã tự mình báo thù cho mình. Nhị Mao tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng mà đã theo Lý Phong học võ nửa năm, thân thủ không thể so với những đứa lớn, nhưng mà trong đám cùng tuổi tin rằng không ai có thể bắt nạt nó.

Việc này nhìn cũng kỳ quái, tuy rằng Hà lão đến thôn này tương đối muộn, nhưng hiện tại tại địa vị của Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử ở trong thôn, không ai lại làm ra chuyện đắc tội với bọn họ, lúc trước Minh ca nhi có nhắc đến danh sách đen đã dọa sợ không ít người, cũng bớt đi không ít chuyện phiền phức.

Lý Phong đem xe ngựa dừng trước sân, bỏ dây buộc khỏi Kinh Phong liền để cho nó đi lại tự do trong sân, lúc này mới đến bên người Minh ca nhi đang tức giận dở khóc dở cười giải thích cho hắn nghe, "Khi ta trở về nhìn thấy dưới chân núi mấy đứa nhỏ đang nháo loạn tùng phèo, đi tới mới biết được, ban đầu là đứa nhỏ khác muốn chơi cùng Đạp Vân, Nhị Mao không chịu cho, đứa bé kia lòng dạ cũng lớn, nắm một nắm bùn, ném lên thân Đạp Vân, A Lâm cùng Nhị Mao cùng nhau chống lại đứa nhỏ kia, ngươi yên tâm, lần này A Lâm biết phản kích, Nhị Mao cũng bảo vệ nó rất tốt."

"Là con nhà ai vậy a," lông mày Đường Xuân Minh dựng đứng, "Không cho nó chơi cùng Đạp Vân liền ném bùn về Đạp Vân cùng mấy đứa nhỏ khác? Nhị Mao cũng không phải vô duyên vô cớ không cho đứa nhỏ khác chơi cùng Đạp Vân a." A Lâm cũng không phải đứa hay tức giận, sau khi có ngựa nhỏ thường thường chơi ở chân núi, địa vị của A Lâm trong đám nhỏ ở trong thôn được nâng lên nhanh chóng, Đường Xuân Minh cũng cổ vũ hắn chơi đùa cùng những đứa nhỏ khác.

"Hỏi tiểu tử này nó còn nhất quyết không chịu nói, " Lý Phong chỉ chỉ về phía Nhị Mao đang cúi đầu đứng đó, "Nhưng mà đứa nhỏ kia ta nhìn thấy lạ, không giống như những đứa cùng chơi đùa trước kia."

Đường Xuân Minh nghe việc này trước tiên là do Nhị Mao gây nên, bởi vậy muốn nghe Nhị Mao giải thích một chút, vẫy vẫy tay gọi Nhị Mao, Nhị Mao đối với người khác quật cường nhưng với Minh a sao vẫn là nghe lời, cầm lấy tay A Lâm đến trước mặt Minh a sao cáo trạng, "Là tiểu tử xấu xa kia, ngày đó không cho chúng ta ăn hoa quả, ta cũng không chơi cùng hắn."

Lý Phong trước đó đã nghi ngờ thân phận của tiểu tử kia, bây giờ lại nghe Nhị Mao nói chuyện liền rõ ràng, thật là một tiểu tử thù dai. Đường Xuân Minh nghe xong sắc mặt cũng không tốt, hỏi, "Là tiểu tử mới nhà Tiền gia? Các ngươi không chơi cùng nó nó liền vứt bùn?"

"Chính là nó, nó còn bắt nạt A Lâm cùng Tiểu Vân, nó là tên bại hoại!" Nhị Mao vung vung quả đấm nhỏ, trên người hắn cũng chật vật, không tốt hơn A Lâm là bao, thậm chí còn bết bát hơn, có lẽ cũng bởi vì phải che chở A Lâm đi.

"A Mẫu, không phải Nhị Mao ca sai, là nó xấu, đánh nó." A Lâm nói theo, A Mẫu nói với nó bị bắt nạt thì phải đánh trả, nó còn nhớ rõ lần trước bị đường ca bắt nạt a mẫu liền đánh đường ca, a mẫu lợi hại nhất, A Lâm cũng không thể sợ sệt.

Thấy A Lâm mắt đỏ lên nghiêm túc vẫy vẫy nắm đấm nhỏ, Đường Xuân Minh nhất thời hết tức giận, không để ý trên người A Lâm đầy bùn đất, ôm lấy nó nói, "Được, không phải Nhị Mao cùng A Lâm sai, bị người xấu bắt nạt chúng ta liền bắt nạt trở lại."

"Đúng, con muốn cùng Phong thúc thúc luyện võ thật giỏi, xem sau này hắn còn dám bắt nạt A lâm cùng Tiểu Vân hay không." Nhị Mao cũng hăng lên, vốn cho là đánh nhau sẽ bị cha cùng a mẫu mắng, nhưng

mà hiện tại Minh a sao đứng ở bên nó, nó cũng không sợ, đồng thời càng hưng chí hơn, quyết tâm muốn học võ cho bằng được.

Lý Phong lại đây vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn, cười nói: "Tốt, vậy sau này Phong thúc thúc sẽ nghiêm khắc với ngươi hơn một chút, tiểu tử ngươi cũng không được lười biếng kêu khổ, được rồi, ta dẫn bọn nó đi tẩy rửa chút, trên người Đạp Vân cũng phải tẩy rửa sạch sẽ." Trước đó bên ngoài nghe được bọn nhỏ mồm năm miệng mười nói hơn nữa bây giờ nghe được giải thích của hai đứa, ấn tượng của hắn với tiểu tử mới đến cũng không tốt lắm, không chơi cùng liền không chơi cùng, nhưng mà tính tình như vậy lại hiếm thấy, nhưng mà bọn nhỏ đã đánh trả lại nên hắn cũng không tiện mang bọn chúng đến nhà tính sổ.

"Chờ đã, không cần vội đi thu thập." Đường Xuân Minh lên tiếng ngăn lại, Hà lão cũng kỳ quái nhìn về phía Đường Xuân Minh, đây là muốn làm gì?

"Chờ một chút đã, ngươi nói xem Tiền Đắc Phúc này là dạng người nào? Đứa bé kia bị bắt nạt nhất định sẽ trở về tố cáo đi, Tiền Đắc Phúc có thể tìm tới cửa hay không? Hừ, trước tiên ta cần phải giữ lại chứng cớ đã." Đối với chuyện đánh nhau giữa đám trẻ con này Đường Xuân Minh càng hiểu rõ hơn Lý Phong, trước đây ở nông thôn hắn cũng có những đứa trẻ nghịch ngợm, có đứa bị bắt nạt liền trở về nhà tìm gia gia tố cáo, đương nhiên việc này hắn cũng đã từng làm, lần trước không phải là hắn đứng ra đánh tên tiểu tử Triệu Đống kia kia sao, nhưng mà tình huống có chút không giống, A Lâm mới lớn được bao nhiêu, toàn bộ lấy lớn ép nhỏ hắn có thể nhìn con hắn chịu thiệt hay sao?

"Chuyện này…" Lý Phong cũng không dám khẳng định, sau khi tiếp xúc cùng Tiền Đắc Phúc, hắn không thích người này chút nào, không đoán nổi hắn sẽ làm như thế nào, ánh mắt nhìn hai đứa nhỏ cũng có chút khó khăn.

Nhưng mà không để hắn làm khó dễ quá lâu, Tiền Đắc Phúc quả nhiên mang theo một tiểu tử tìm tới cửa, vừa vặn Tôn ca nhi tới nhà Trương Tú cũng đi ra, liền nhìn thấy đương gia mang theo con trai của hắn tìm đến nhà Đường Xuân Minh, trên mặt con trai của hắn bị bầm tím, dùng ngón tay chỉ vào nhà Trương Tú cùng nhà Đường Xuân Minh tức giận nói: "Thúc, chính nhà bọn họ đánh ta thành như vậy."

58. Chương 58: Trẻ Con

Lần náo nhiệt này, tất cả đứa nhỏ đánh nhau cùng gia trưởng của chúng đều trình diện, còn có những người trong thôn đến xem trò vui, đương nhiên cũng có đám trẻ trước đó ở sau núi chơi đùa nhìn thấy Tần tiểu tử kéo người hướng về phía nhà Nhị Mao cùng A Lâm, cũng mang theo gia trưởng của bọn chúng lại đây, trong lòng bọn chúng cũng có suy nghĩ riêng.

Tiền Đắc Phúc vốn nhìn thấy biểu hiện thương tâm đau lòng của Tôn ca nhi, cảm thất nhất định phải dựng lên hình tượng hán tử uy nghiêm khiến ca nhi có thể dựa vào, hơn nữa hắn muốn cho đứa nhỏ tin tưởng hắn là người cha có thể bảo vệ, nhanh chóng đổi xưng hô gọi hắn là cha, nhưng mà khi nhìn thấy Đường Xuân Minh mang theo tiểu A Lâm cùng Nhị Mao đi ra, đặc biệt là còn có con ngựa trắng bị nhuộm thành màu xám xanh kia, biểu tình trên mặt liền trở nên khá vi diệu.

Tiểu tử họ Trần của Tôn ca nhi nhũ danh là Cẩu Đản, tuy rằng nhìn qua bị đánh đến sưng mặt mũi, nhưng mà dù là Nhị Mao hay là tiểu A Lâm, trên người đều bị vứt lên đồ vật hôi thối, còn có con ngựa kia cũng không phải là gia súc dễ dàng gì, nếu như thật sự bị ném thương tổn cũng không phải là bồi thường mấy đồng tiền liền qua chuyện, vì vậy trận đánh nhau này đến cùng là trách nhiệm của ai cũng thật không có cách nào nói rõ ràng.

Vốn Trương Tú nghe được đứa nhỏ nhà mình đánh nhau còn rất tức giận, từ khi theo Minh ca nhi học chữ cùng Phong tiểu tử học võ, đã ít khi đánh nhau sinh chuyện cùng những đứa nhỏ khác trong thôn, nghe nói đứa nhỏ đánh nhau hơn nữa đánh đứa nhỏ khác thành như vậy ban đầu còn muốn đánh mông Nhị Mao một trận để hắn nhận lỗi với đứa nhỏ kia, nhưng mà bộ dáng chật vật của hai đứa cùng con ngựa con kia khiến cho hắn không thể nào nói ra lời trách cứ được.

Nhị Mao vừa nhìn thấy a mẫu không có ý định đánh mông nó, lá gan lập tức lớn lên, tức giận chỉ vào Tần Cẩu Đản nói, "Chúng ta đã nói không cùng hắn chơi đùa, hắn lại muốn cướp ngựa của chúng ta, hắn còn đẩy A Lâm muốn đánh Tiểu Vân, ta mới đánh hắn, đều là hắn không đúng!"

"Người xấu, đánh người xấu!" A Lâm cũng tiếng phê phán, trừng mắt về phía tiểu tử kia, Tiểu Vân là bọn nó nuôi lớn, bắt nạt Tiểu Vân chính là người xấu, A Lâm đảm nhiệm vai trò bảo vệ Tiểu Vân.

"Ta chính là muốn chơi đùa, dựa vào cái gì không cho ta chơi đùa? Còn có gia súc là phải đánh, nó không cho ta cưỡi ta liền đánh nó!" Tần Cẩu Đản ánh mắt nhìn như con sói nhỏ, dường như muốn nhào lên cắn Nhị Mao cùng A Lâm một cái, nhưng mà bởi vì không đánh lại nhưng vì có người bên cạnh nên không sợ hãi kêu lên, còn kéo Tiền Đắc Phúc, "Thúc, ngươi nói có đúng không?"

Lời nói như vậy khiến cho Đường Xuân Minh bên này đều trầm mặt xuống, liền ngay cả các vị trưởng bối lớn tuổi vốn vô cùng khoan dung với tiểu bối cũng vậy. Hà lão cũng không khỏi nhíu mày, đứa nhỏ này nói lời gì vậy, người lớn lại dạy con mình như vậy sao? Không nói A Lâm cùng những đứa nhỏ khác đối với Đạp Vân tình cảm sâu đậm như thế nào, chính là những người nhà nông đối với súc vật cũng vô cùng bảo vệ.

"Đứa nhỏ này nói bậy gì vậy?" Trong lòng Tôn ca nhi thầm kêu không tốt, đứa nhỏ này tính tình quái lạ, càng không cho hắn làm hắn lại càng muốn làm, nhưng mà những câu nói lúc nãy chính là rước lấy tức giận của người khác, chỉ đành răn dạy con trai của chính mình.

Tiền Đắc Phúc không ngờ đứa nhỏ sẽ nói ra những lời này, đứa nhỏ này mới đến được mấy ngày, hắn không thể dạy những lời như vậy, nhìn ra ánh mắt của những người khác càng ngày càng không tốt, trong lòng có chút suốt ruột, chỉ đành kéo Tần Cẩu Đản, "Cẩu Đản, ngựa nhỏ cũng biết tức giận, không thể đánh…"

Hắn còn chưa nói dứt lời, đứa nhỏ này tính tình lại càng tệ hơn, xoay đầu lại liền nhìn chằm chằm Tiền Đắc Phúc, kêu lên, "Ngươi còn nói muốn đối tốt với ta, thương ta, ngươi chính là đối tốt với ta như vậy sao? Ta muốn chơi con ngựa nhỏ, ngươi có nhường hay không? Ngươi có giúp hay không?"

"Ngươi…" Tiền Đắc Phúc là hán tử dễ tính hay sao? Đương nhiên không phải, bằng không hắn sẽ không có hành vi bạo hành gia đình, nhìn thấy đứa nhỏ này uốn tới ẹo lui còn đạp chân hắn, trong lòng cũng có chút tức giận, đứa nhỏ này sao lại không ngoan ngoãn nghe lời như vậy, nhưng lại nghĩ tới hứa hẹn với đứa nhỏ này, lại nghĩ đến Tôn ca nhi là a mẫu đau lòng đứa nhỏ này, chỉ đành đè xuống tính tình khuyên nhủ, " Chúng ta về nhà trước, thúc mua kẹo cho ngươi ăn…"

"Tên lừa đảo! Ngươi cái tên lừa gạt, a mẫu cũng là tên lừa đảo, phi!"

Chỉ thấy Tiền Đắc Phúc kêu thảm một tiếng, sau đó đứa bé kia ngay trước mắt mọi người mà chạy mất.

Tiền Đắc Phúc ôm lấy khủy tay đau đến thét lên, tên nhóc thối kia cắn mất một miếng thịt trên tay hắn, thấy cả dấu răng lẫn máu, Tôn ca nhi gấp đến độ tức giận giậm chân, nhanh chóng đem khăn trong tay ném cho Tiền Đắc Phúc, "Ngươi nhanh băng bó, ta đi gọi Cẩu Đản về, hắn chạy như vậy không biết là chạy đến chỗ nào."

Ai cũng không nhớ đến tới một nhà Trương Tú cùng Đường Xuân Minh, người một nhà nhanh chóng chạy mất, đặc biệt là Tiền Đắc Phúc cảm thấy mất mặt, giúp con riêng đến đòi công đạo nhưng ngược lại lại làm mất mặt, nghĩ đến lần trước cũng mất mặt trước cửa nhà Đường Xuân Minh, hận không thể bụm mặt nhanh chóng biến mất.

Một lát sau, Trương Tú mới tìm được âm thanh, "Đây là những người nào a!"

Đường Xuân Minh nhíu nhíu mày, "Đứa nhỏ này thật là tính tình như sói hoang vậy, sau này nên ít chọc tới, Nhị Mao, A Lâm, sau này nếu như gặp được chuyện ngày hôm nay thì nhanh chóng gọi cho người lớn có biết không?" Ngày hôm nay đúng là may mà Nhị Mao đánh thắng, bằng không hắn cũng không dám nghĩ đến nếu như A Lâm hoặc Nhị Mao bị bắt lấy như vậy sẽ thành bộ dáng như thế nào.

"Ta mới không sợ hắn!" Hôm nay Nhị Mao đánh thắng, không đem tiểu bại hoại kia để vào trong mắt.

Trương Tú tức giận gõ trán hắn một cái, "Nghe lời, nghe Minh a sao của ngươi đi, bằng không liền không để cho các ngươi mang ngựa nhỏ ra ngoài chơi."

"A, biết rồi." Nhị Mao nhát gan không giám chống đối với a mẫu, chỉ đành thỏa hiệp trước tiên, nếu như lần sau đụng tới còn dám bắt nạt Tiểu Vân cùng A Lâm, hắn còn muốn đánh hắn.

Lý Phong ôm lấy A Lâm nói với Đường Xuân Minh, " Chuyện trong huyện cũng gần đủ rồi,sau này sẽ ít đi hơn, chuyện trong nhà ta cũng sẽ để ý đến một chút, ngươi yên tâm." Lý Phong sợ Đường Xuân Minh còn lo lắng nên mới nói như vậy, nhìn tính tình của đứa nhỏ kia cũng giống như như sói con vậy, hắn cũng sợ A Lâm sẽ chịu thiệt trên tay hắn, Nhị Mao thì không cần lo lắng quá mức, dù sao cũng là tiểu tử, lại luyện võ cùng hắn, tay chân có thâm mấy phần khí lực so với những đứa nhỏ khác cùng lứa tuổi.

Chào hỏi cùng những người đến xem náo nhiệt trong thôn, Đường Xuân Minh liền đóng cửa viện, đem Nhị Mao cũng lôi vào, trước tiên phải nhanh chóng đun nước nóng đem bọn chúng tắm rửa sạch sẽ đã. Nhưng mà hai đứa nhỏ kia lại kiên trì muốn giúp Đạp Vân tắm rửa trước rồi mới bằng lòng tự mình rửa ráy,cũng không cho Lý Phong động tay, rất có tính nguyên tắc, Đường Xuân Minh thấy hai đứa nhỏ kia cũng không để chuyện kia ở trong lòng liền yên tâm để cho bọn chúng làm, đợi đến khi Đại Mao về hai đứa nhỏ còn chưa tắm cho Đạp Vân xong, Đại Mao liền tham gia cùng, nghe nói Tần tiểu tử bắt nạt ngươi, ba đứa nhỏ liền chụm đầu vào nhau không biết đang thương lượng cái gì.

Trương Tú vừa thêm củi vào bếp vừa nói, "Thật không nghĩ tới đứa nhỏ kia lại như vậy, chuyện hôm nay cũng không ít người nhìn thấy, khẳng định lập tức truyền ra, sau này còn con cái nhà ai dám chơi cùng đứa nhỏ như vậy? So với Triệu Đống tiểu tử nhà Triệu gia còn hung hăng hơn." Hiện tại ngay cả Triệu Đống cũng không xuất hiện trước mắt Đại Mao Nhị Mao cùng A Lâm, liền ngay cả hắn mấy lần nhìn thấy trên đường, Triệu Đống đều tránh mấy đứa nhỏ kia không dám tiến gần.

Trương Tú không biết, kỳ thực Triệu Đống không phải là không muốn tới gần, mà là thực sự vô cùng sợ hãi, ngày đó Lý Phong mặt lạnh như hung thần một cước giẫm gãy đùi của Hoàng Tứ Cẩu, khiến cho Triệu Đồng trốn trong đám người sợ đến suýt chút nữa tè ra quần, chính là ngày hôm nay nhìn thấy Tần Cẩu Đản cùng hai người Nhị Mao dánh nhau hắn cũng chỉ dám đứng xa xa mà nhìn, nếu như trước kia thấy có người bắt nạt A Lâm hắn nhất định phải chạy lên cùng khi dễ nó.

"Thật không biết tính tình của đứa nhỏ này được hình thành như thế nào, nhưng mà nếu bắt nạt con ta ta nhất định sẽ không khách khí với nó." Quản hắn có phải là trẻ con hay không lại bởi vì nguyên nhân gì mà hình thành tính cách như vậy, những cái kia không có quan hệ gì với hắn, nên tìm người đem nó nuôi thành bộ dạng này, người khác cũng không thể vì như vậy mà chịu thua được.

"Đúng đấy, vì vậy ngày hôm nay ta cũng không nói gì Nhị Mao. Nếu là ta a, Tôn ca nhi này mới vừa cưới trở về, trước tiên không nói tính tình thế nào, nhưng mà có đứa nhỏ như vậy Tiền gia cũng khó có thể yên bình được." Trương Tú lắc đầu nói.

Đường Xuân Minh bĩu môi, biểu hiện của Tiền Đắc Phúc ngày hôm nay lại khiến cho hắn xem thường lần thứ hai. Đối với nam nhân bạo lực gia đình, đời trước trong thôn hắn cũng biết được một số người, nhưng mà đối với những người đàn ông kia, nói khó nghe một chút chính là chỉ có thể bạo hành ở gia đình, còn bên ngoài thì lại là một quả hồng nhuyễn.

Nấu xong nước nóng liền đem ba đứa nhỏ tắm sạch sành sanh, Đường Xuân Minh ôm lấy A Lâm hôn lấy hôn để, biểu hiện ngày hôm nay của A Lâm khiến cho hắn nhìn với cặp mặt khác xưa, thực sự là khá lắm, không hổ là con trai hắn.

Ngược lại A Lâm lại bắt đầu thẹn thùng, trong lòng nhưng lại cảm thấy cao hứng, nằm nhoài trong lồng ngực của a mẫu ôm lấy cổ a mẫu không tha, A Sâm chỉ có thể nằm trong lồng ngực của Phong cha hắn ngậm đầu ngón tay giương mắt nhìn.

Chờ ăn cơm tối Đại Mao Nhị Mao cũng trở về, Hà lão cùng hai đứa nhỏ đều ngủ sau, Lý Phong mới mang theo Đường Xuân Minh đến phòng mới nhìn đồ vật hắn mới mang về. đặc biệt là áo cưới mới.

Lý Phong còn cân nhắn đến giới tính trước đây của Đường Xuân Minh, thời điểm may áo cưới không có chọn cái loại váy ngắn kia, mà kiểu dáng gần giống trường bào, chỉ là kiểu dáng của ca nhi thì hơi ôm người một chút, hoa văn thêu trên quần áo sáng màu cũng tinh tế hơn một chút. Cái của Lý Phong chính là màu đỏ sậm, mà cái của Đường Xuân Minh là màu đỏ tươi, Lý Phong còn thêu một con ưng to, mà Đường Xuân Minh là một con chim cát tường.

"Thực sự là lãng phí, cũng chỉ một chuyện như vậy mà tốn mất bao nhiêu bạc, nhưng mà đường thêu này thực sự rất tinh tế." Đường Xuân Minh sờ sờ bộ quần áo mở ra trước mặt mình.

Lý Phong cũng không chê hắn vừa mở miệng liền nhắc đến bạc phá hoại bầu không khí, ngây ngô cười vui sướng, "Minh ca nhi thích là tốt rồi, bạc kiếm chính là để tiêu."

"Xem ngươi nói giỏi chưa kìa," Đường Xuân Minh lườm Lý Phong một chút, hán tử kia càng ngày càng không ngại mất mặt, sau này chẳng phải sẽ đi con đường cường hán chất phác sao? Cái lườm này khiến cho cả tâm Lý Phong đều cảm thấy ngứa, trong lòng hừng hực lửa, thật vất vả mới kiềm chế được mình không làm ra hành động vượt rào nào, lôi kéo Đường Xuân Minh cùng nhau thử một lần, nếu như không vừa thì lại lên huyện một lần nữa hoặc là Minh ca nhi trực tiếp sửa lại một chút.

Trong lòng Đường Xuân Minh cũng cực kỳ đắc ý, vui sướng trong lòng hắn càng nhiều hơn Lý Phong một tầng, nếu như ở đời trước, coi như có người yêu cũng không dám ngẩng đầu lén lén lút lút, mà không có cơ hội công khai nhận được chúc phúc của người thân bạn tốt như vậy, khi đó đang nhìn đến người bên ngoài cử hành hôn lễ thì trong lòng vô cùng ước ao cùng khó chịu vì những người như bọn họ chỉ có thể tự mình biết thôi, nhưng mà đời này hắn có cơ hội mặc áo cưới cùng người mình yêu bái đường thành thân, vẻ mặt trên mặt hắn so với Lý Phong đang cười ngây ngô cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nhìn Lý Phong dần dần bố trí tân phòng của bọn họ, Đường Xuân Minh đối với sinh hoạt trong tương lai cũng càng ngày càng mong chờ.

&&&

Ngày thứ hai, Đường Xuân Minh lại gặp được Tôn ca nhi cùng tiểu tử nhà hắn, Tôn ca nhi nói là mang tiểu tử nhà mình đến cửa xin lỗi.

"Minh ca nhi, thực sự là xin lỗi, tiểu tử này vì từ nhỏ không có cha quản nên hỏng rồi, ngày hôm qua sau khi trở về ta liền mắng hắn một trận, hắn cũng biết sai rồi. Cẩu Đản, còn không mau xin lỗi Minh ca sao cùng A Lâm đệ đệ, ngươi lớn như vậy còn bắt nạt đệ đệ, sau này còn ai dám cùng ngươi chơi."

Đường Xuân Minh kỳ thực rất thiếu kiên nhẫn đón tiếp hai mẹ con này, nhìn tiểu tử sáu tuổi trước mặt, quật cường trong ánh mắt không thể lừa gạt được, không biết Tôn ca nhi nói thế nào mới có thể khiến cho hắn chạy tới đây xin lỗi, nhưng mà Đường Xuân Minh nhìn ra được tiểu này một chút cũng sẽ không cho rằng mình có lỗ. Huống hồ cùng chơi? Đường Xuân Minh không yên lòng để cho A Lâm chơi cùng tiểu tử như vậy.

Sau đó Trầm phu lang cũng nghe được xung đột của mấy đứa nhỏ, vì vậy trời vừa sáng liền đến thăm A Lâm, hắn rất yêu thích tiểu ca nhi ngoan ngoãn A Lâm này nên chỉ sợ nó bị bắt nạt đến hoảng sợ, vừa hay gặp phải tình cảnh Tôn ca nhi đến đây Minh ca nhi khó nói nhưng mà hắn có thể nói được, "Mọi người đều là a mẫu, đều không chịu nổi con mình bị bắt nạt, huống hồ A Lâm còn là một tiểu ca nhi, Tần tiểu tử, sau này không thể như vậy, hán tử nên bảo vệ ca nhi."

Tần Cẩu Đản đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi, "Ta xin lỗi liền có thể cho ta chơi ngựa nhỏ hay sao?'

Trầm phu lang không khỏi nhìn Tôn ca nhi một chút, làm a mẫu sao lại nói với đứa nhỏ như vậy? Nói xin lỗi liền có thể chơi ngựa con vì vậy đứa nhỏ mới bằng lòng theo tới xin lỗi? Tôn ca nhi âm thầm trừng con mình một chút, lúc ở nhà đã nói thế nào, sao đến nơi này liền thay đổi.

Trầm phu lang nói: "Không cho ngươi chơi ngựa nhỏ liền không xin lỗi?"

"Không phải như vậy …" Tôn ca nhi sốt ruột muốn thay con trai giải thích.

"Dựa vào cái gì không cho ta chơi đùa? Ta không sai!" Tần Cẩu Đản chính là đồng đội heo của Tôn ca nhi, không để cho a mẫu nó nói hết lời liền cướp lấy.

Đường Xuân Minh không khỏi tức đến mức nở nụ cười, nói xin lỗi chính là nói như vậy sao, hóa ra là A Lâm nhà hắn cùng Nhị Mao làm sai. Không phải một người lớn như hắn muốn chấp nhặt cùng một hài tử choai choai, nhưng mà đứa nhỏ như vậy hắn không muốn cho đến gần A Lâm một chút nào, trong giọng nói liền lộ ra vẻ không thích, "Hóa ra đứa nhỏ nhà ta ở trong ngọn núi nhà mình chơi đùa rồi tự xảy ra chuyện, hóa ra ta bỏ ra mấy chục lượng bạc mua ngựa nhỏ về là để cho người khác đánh chơi? Được rồi, ngươi cũng

đừng mang đứa nhỏ không cam lòng muốn đến xin lỗi đến đây, cho tới cuối cùng lại thành nhà chúng ta bắt nạt các ngươi. Con nhà người khác ta nói không được, nhưng mà con mình cùng vật nuôi nhà mình ta vẫn có thể làm chủ được."

Nói xong Đường Xuân Minh liền xoay người vào phòng, cũng không nhìn Tôn ca nhi như là muốn khóc đến nơi, buồn cười thật, hóa ra chính mình bắt nạt người khác, hắn vẫn là lần đầu tiên đụng phải người khiến người ta có cảm giác vô lực như vậy.

"Trầm phu lang, ta... ta không có ý như vậy... Đều là ta không tốt..." Tôn ca nhi đỏ mắt lên muốn giải thích.

"Vậy ngươi muốn Minh ca nhi làm thế nào?" Trầm phu lang cũng tức giận nói, "Để cho hắn đem ngựa nhỏ trong nhà cho tiểu tử nhà ngươi đánh chơi sao? Vẫn là trước tiên về nhà dạy dỗ tiểu tử nhà ngươi trước đi, bằng không sau này nhà có súc vật trong thôn cũng phải tránh tiểu tử nhà ngươi một chút." Làm phu lang Lý Chính, Trầm phu lang nói chuyện không chút khách khí, hắn không nói với đứa nhỏ làm gì, dưới cái nhìn của hắn, còn không phải là người lớn sai sao, không có giáo dục con cho tốt.

"Người xấu! Các ngươi đều là người xấu! Không cho ta chơi đùa là người xấu! Mắng a mẫu ta cũng là người xấu!" Tiểu tử ở bên cạnh đột nhiên há miệng xông tới nhổ mấy bãi nước miếng trên người Trầm phu lang liền mắng, bộ dáng giương nanh vúa vuốt kia khiến cho Trầm phu lang muốn đánh người.

Tôn ca nhi vội vàng kéo con trai của mình nhanh chóng ra ngoài, vừa đi vừa nói, "Xin lỗi Trầm phu lang, đứa nhỏ còn nhỏ ta sẽ trở lại từ từ dạy lại, ô ô... Đều là do cha đứa nhỏ đi sớm... Cẩu Đản, ngươi đừng náo loạn nữa..."

Trầm phu lang chán ghét mà liếc nhìn quần áo trên người mình, lửa cháy trong lòng không có nơi phát tiết, "Cái này là loại người nào a, hắn nuôi con thành như vậy chúng ta còn có thể nói cái gì? Trong thôn chúng ta vẫn đúng là chưa từng có đứa nhỏ nào như vậy, chẳng trách Tần gia liền trực tiếp để cho hắn đem tiểu tử này đưa đến." Phỏng chừng bên kia cũng là ganh tỵ, nhanh chóng mượn Đường Xuân Minh bàn chải tẩy một chút rồi đợi về nhà liền đổi quần áo.

"Ta thấy có đứa nhỏ như vậy cũng là chuyện phiền phức." Đường Xuân Minh vừa rót nước cho Trầm phu lang vừa cau mày nói, nếu như hắn là một đứa nhỏ tuổi cao hơn một chút thì hay rồi, trực tiếp đem người đánh đến khi phục liền được, nhưng phương pháp như vậy hiện không thể thực hiện được, trong lòng hắn vô cùng lo lắng cho con trai của mình.

&&&

Nhưng mà chuyện này không kết thúc ở đây, Trầm phu lang rời khỏi nhà Đường Xuân Minh thì có người chạy tới hỏi hắn, hỏi có thể Tôn ca nhi mang con đến xin lỗi có phải là bị bắt nạt hay không, bằng không sao lại khóc từ nhà Đường Xuân Minh vậy.

Trầm phu lang vừa nghe liền nổi giận: "Vậy Tôn ca nhi hắn liền không nói gì? Những người khác đều nghị luận như vậy?"

"Trầm phu lang ngươi trước tiên đừng nóng giận, mọi chuyện thế nào chúng ta cũng không biết, nhưng mà thấy Minh ca nhi cũng không phải người như vậy, không phải là được rồi, lại nói tính tình của tiểu tử kia hôm qua không ít người nhìn thấy, thật là như con sói nhỏ a, tàn nhẫn như vậy." Thấy Trầm phu lang tức giận như vậy trong lòng người này liền biết chuyện khác với suy đoán của bọn họ nhiều lắm.

"Chuyện này còn thật sự không cách nào nói nổi, may là ngày hôm nay ta cũng ở nơi đó, bằng không Minh ca nhi có trăm miệng cũng không lại được? Trong thôn ta còn chưa từng thấy đưa nhỏ nhà nào như vậy, nói là mang con đến nhà Minh ca nhi xin lỗi, nhưng mà xin lỗi thế nào? Nói không cho chơi ngựa nhỏ liền không xin lỗi, Minh ca nhi người ta vẫn không thể nào động nổi đứa nhỏ như vậy, ta cũng mắng cho một trận, kết quả hay rồi, đứa nhỏ kia liền nhổ nước bọt vào ta, nhìn, quần áo này vẫn chưa thay lại đâu, a, thành ra ta cũng thành kẻ ác bắt nạt mẹ con nhà hắn?" Trầm phu lang mang theo tức giận giương giọng, chuyện này nếu như hắn không lộ ra chút tin tức thì chỉ cần mấy ngày nữa thôi liền thành Minh ca nhi bắt nạt hai mẹ con nhà họ mất.

Người kia cũng sợ hết hồn, vội vàng khuyên Trầm phu lang, "Đừng nóng giận, đừng nóng giận, không phải là mọi người hiểu nhầm sao, ngươi nói xem những người này là người nào a, chính con mình gây chuyện

không quản được, lại còn khóc trước tiên thật là làm cho người ta nghĩ mình bị bắt nạt a."

Có lời này của Trầm phu lang, lời đồn trong thôn còn chưa truyền ra liền bị dừng lại, trước đó có người còn nói Đường Xuân Minh ỷ có tiền liền xem thường người trong thôn, còn được một số người tán đồng, nhưng mà lập tức liền có người truyền lời của Trầm phu lang ra, lập tức khiến cho những người nói lời kia im lặng, đứa nhỏ này nuôi dạy kiểu gì a, lại còn nhổ nước miếng lên người Trầm phu lang, có phải là do người lớn không dạy đứa nhỏ hay không?

Cũng có người đồng tình Tôn ca nhi, nói là một ca nhi nuôi tiểu hán tử lớn lên cũng không dễ dàng, đứa nhỏ không hiểu chuyện nhưng lại yêu thương a mẫu, có người lại đồng tình Tiền Đắc Phúc, cẩn thận mà nói thì cũng là bố dượng của đứa trẻ sói, sau này quản giáo đứa nhỏ này nặng hay nhẹ, làm như thế nào mới phải, không thấy ngày đó còn không nói gì liền cắn Tiền Đắc Phúc một cái sao, cắn đến thật tàn nhẫn a, đều thấy máu a.

"Đồng tình với hắn làm cái gì, ca nhi hài tử như vậy không phải là tự hắn tìm hay sao, cha mẹ không cho vào cửa hắn lại càng muốn cưới, trước khi cưới chẳng lẽ không biết nó là đứa như thế nào sao? Xì, còn không phải là bị ca nhi kia mê đến thần hồn điên đảo sao." Có người nhảy ra nói.

"Đúng đấy, nếu như con của mình cũng bị tiểu tử kia bắt nạt, sau đó a mẫu người ta đến cửa khóc, vậy thì muốn làm thế nào a? Có công phu khóc này còn không bằng cố gắng dạy dỗ đứa nhỏ một chút, không nghe lời thì cứ đánh, đánh tới khi nghe lời thì thôi!" Đây chính là ca nhi có tiểu hán tử trong nhà, ngược lại vô cùng đồng tình tình cảnh của Minh ca nhi, gặp phải người như vậy thực sự là không biết làm sao, chẳng lẽ tốn bạc mua ngựa là một sai lầm, thiên hạ này sao lại có đạo lý như vậy.

Những câu nói bên ngoài đương nhiên cũng truyền đến tai Lý Phong và Đường Xuân Minh, Lý Phong có chút đau dầu, thà rằng đi ra chiến trường giết man tử còn sảng khoái hơn thế này nhiều, mà Đường Xuân Minh thì lại lưu ý đến Đại Mao Nhị Mao chụm đầu vào bàn luận cái gì, đem hai người gọi lại gặng hỏi, theo như hắn nghĩ, hai tiểu tử này nhất định là đang thương lượng phải đối phó với Tần tiểu tử kia thế nào đây.

Đường Xuân Minh giáo huấn hai đứa một trận, "Không phải ta đã nói sao, Nhị Mao ngươi cũng thật ngu ngốc, đánh nhau thì đánh nhau, còn đem người đánh đến sưng mặt sưng mũi thì giỏi lắm hả, cái kia còn không phải là nói rõ ra bắt nạt người để người ta tới cửa tính sổ hay sao? Nếu như ngày đó mấy người các ngươi thu thập sạch sẽ thì sao đến lượt người lớn chúng ta nói chuyện?"

"Đó là hắn bắt nạt người trước tiên, lại nói, hắn còn không đánh lại được ta đâu." Nhị Mao rất kiêu ngạo, coi như Cẩu Đản kia tàn nhẫn hung dữ thì như thế nào, còn không phải là bại tướng dưới tay hắn sao, vì vậy mấy ngày nay hắn thương lượng với đại ca muốn ngăn tên Cẩu Đản kia đánh hắn một trận, nhưng mà đại ca không đồng ý phương pháp kia, hai người liền cãi nhau.

Hà lão bên cạnh cười ha ha, hắ đã sớm nhìn ra được ý của Minh ca nhi trong lời hắn, chuyện này thật sự là người lớn không tiện ra mặt, chỉ có thể để bọn nhỏ tự mình đi giải quyết, có thể giải quyết như thế nào thì phải xem đã.

Đầu óc Lý Phong nhẹ nhàng chuyển một chút liền rõ ràng chủ ý của Minh ca nhi là gì, dù sao lúc hắn còn là trẻ con hắn cũng biết được, tiến lên gõ vào đầu Nhị Mao một cái, "Ta dạy cho ngươi luyện võ là để cho ngươi đánh nhau ra vẻ ta đây sao? Nếu như còn có lần sau thì ngoan ngoãn đọc sách cho ta đi, cũng khỏi luyện võ, ta không muốn dạy một đứa nhỏ lỗ mãng, ngốc đến mức để lại chứng cớ."

Nhị Mao không phục còn muốn tranh luận cùng Phong thúc thúc, căn bản không phải là hắn có ý định đánh nhau, là hắn phản kích, bằng không cũng chỉ có thể để mình và A Lâm bị bắt nạt, Đại Mao lại nghe hiểu rõ ý của người lớn, thấy Nhị Mao ngốc đến mức mặt đỏ mang tai muốn giải thích, vội vã đem người tha đi, sau đó kề tai nói nhỏ.

Tiếp theo mấy ngày, lúc Lý Phong dạy cho hai tiểu tử này luyện võ giống như cố ý lại như vô ý mà vạch ra uy hiếp trên thân thể con người, dùng sức thế nào mới khiến cho người ta vừa đau lại không tìm được vết thương. Đương nhiên điều này cũng chỉ khiến cho hai đứa nhỏ nhận thức trong vô thức, Đường Xuân Minh cùng Hà lão đứng một bên quan sát sắp cười đến chết mất, điều này giống như trực tiếp nói rõ với hai đứa nhỏ làm thế nào để hại người khác mà không khiến người ta tìm được chứng cứ a.

Trương Tú vốn còn lo lắng Nhị Mao còn muốn đi đánh nhau, lần trước nếu như không phải Đường Xuân Minh giữ lại chứng cớ còn không phải là thành Nhị Mao đem người khác bắt nạt đến tàn nhẫn a, thấy thế nào cũng sẽ trở thành bên đuối lý, chờ đến khi Đường Xuân Minh nói thầm với hắn mấy câu hắn liền bỏ đi, vẫn là để cho đứa nhỏ tự mình xử lý đi, cũng không thể để cho mấy người lớn bọn họ đi phía sau thu thập cho được.

59. Chương 59: Đi Huyện

Đảo mắt Đường Xuân Minh liền không có tâm tư đi quan tâm đến chuyện của mấy đứa nhỏ, cất rượu đã tiến vào giai đoạn mấu chốt —— chưng cất nồi trên, liền ngay cả tiểu A Sâm cũng không có cách nào quan tâm được, giao cho Trương Tú hỗ trợ chăm sóc, chính mình cùng Hà lão tiến vào gian phòng cất rượu kia.

Bởi vì hoàn thoàn là dùng biện pháp thô sơ, trong quá trình cất không thể quá gần người, trong nồi vẫn luôn phải duy trì trạng thái lạnh mới có thể làm cho mùi rượu phía dưới ngưng kết được, một bên phía dưới hơi nghiêng, chỗ mở rượu liền chảy ra tiến vào trong vò rượu.

Hương rượu thuần khiết nồng nặc tràn ngập trong phòng, loại phương pháp chế rượu này làm ra rượu đặc biệt thuần túy, nguyên mùi vị cũng đủ khiến cho Hà lão nuốt một ngụm nước miếng.

Lần đầu tiên cất được năm vò rượu, nguyên liệu cất rượu lần thứ nhất tiếp tục được sử dụng để cất lần thứ hai, Hà lão cũng cảm giác được lần thứ hai cất rượu hương vị càng thêm nồng nặc.

Bận rộn mấy ngày, thu được mười mấy bình rượu, vò rượu cũng lớn, khoảng chừng năm cân, sau khi kết thúc toàn bộ Lý Phong nhìn Đường Xuân Minh mà lóe lên vẻ đau lòng, mới ra tháng Đường Xuân Minh còn được coi là mập chút, nhưng mà lúc này mới qua được bao lâu, người liền gầy đi, may mà Hà lão giúp xem mạch qua đảm bảo thân thể tuyệt đối không có vấn đề gì, bằng không Lý Phong chỉ sẽ đem người ép lên giường thực hiện kế hoạch vỗ béo.

Cất rượu rất mệt người, nhưng mà thành quả nhìn thấy cũng rất khả quan, Đường Xuân Minh làm vài món ăn sáng sau đó gọi những nhà có quen biết đến uống thử rượu mới cất. Đường Xuân Minh vẫn giống như đời trước, uống một chén rượu mặt liền hồng, bị mùi rượu hun say.

"Làm sao? Rượu này của ta được chứ?" Trong miệng mặc dù là hỏi vậy, nhưng mà nhìn vẻ mặt của Đường Xuân Minh là biết, trong lòng hắn khỏi nói đắc ý đến mức nào, chính là đang chờ người khen đây. A Lâm ngồi trong lòng Lý Phong, hai mắt tò mò nhìn ly rượu, bị a mẫu xấu xa của nó dùng chiếc đũa chấm rượu đưa đến trong miệng, nhất thời cay đến mức nước mắt lưng tròng, ô ô, a mẫu thật là xấu.

"Rượu ngon." Đại Sơn không biết nghĩ ra được từ nào khác, dùng ngôn ngữ giản dị nhất biểu đạt cảm tưởng của hắn, thấy ánh mắt của hắn lưu luyến trên chén rượu liền biết được hắn đánh giá cao bao nhiêu.

Trương Tú cùng Trầm phu lang đang từ từ uống rượu, ở thế giới tràn ngập hán tử và ca nhi này, nghề rượu kỳ thực còn phát triển hơn Trái Đất thời cổ đại, triều đình cũng không công bố cấm dân gia cất rượu, chỉ có điều lương thực dùng để cất rượu là riêng, dân chúng bình thường chỉ có năm mới mới đến quán rượu mua chút rượu về nhà.

Lúc tiên đế vẫn còn tại vị, dân chúng trải qua những ngày tháng không dễ chịu gì, khi đó cũng chỉ có những quan to quý nhân cùng các phú phương mới tìm kiếm rượu ngon, dân chúng chỉ cần có thể lấp đầy cái bụng là tốt rồi,sau khi tân đế thương vị liền điều chỉnh thuế má, trong tay dân chúng mới chậm rãi tích góp được chút tiền, chuyện làm ăn của những quán rượu nhỏ kia mới chậm rãi tốt lên.

Nhưng mà những ngày đó uống rượu cũng không sảng khoái được như hôm nay, hai ca nhi này uống đến mặt mày đều đỏ, cười chỉ vào hành động bắt nạt A Lâm của Minh ca nhi. Nói về hiểu biết về rượu không ai bằng Hà lão, hắn ngay cả rượu cống hoàng cung cũng đều thưởng thức qua, vừa vỗ bàn vừa rung đùi đắc ý nói, "Đợi lâu như vậy cuối cùng cũng có thể uống được rượu này, Minh ca nhi sau này nếu như bán rượu, đừng có bán rẻ quá, ừm, cái này cần phải tính toán cẩn thận." Hắn rất rõ ràng, Đường Xuân Minh ngoại

trừ ăn chính là kiếm tiền, rượu này nếu như chỉ để nhà mình uống là không có khả năng, nếu như vậy chính hắn cũng cảm thấy tiếc.

"Lão ca ca đã từng uống rượu ngon đúng không, cùng với cái này thế nào?" Lý Chính cùng đặc biệt cao hứng, xưng hô với Hà lão cũng biến hóa, Hà lão cũng không thèm để ý, cười chỉ vào ánh mắt đắc ý của Đường Xuân Minh nói, "Ngươi xem dáng dấp của hắn kia một chút, còn cần đến ta bàn luận sao? Nếu như là ta nói, vậy rượu lần này giữ lại cho người trong nhà uống đi."

Ánh mắt đắc ý của Đường Xuân Minh chưa chút nào thu lại, "Ta thấy Hà lão ngươi là muốn ta giữ lại cho ngươi uống đúng không, cứ việc nói thẳng, ta cũng không phải là người trong mắt chỉ có tiền a."

"Ha ha…" Người trong nhà đều nở nụ cười, Hà lão đặc biệt mừng rỡ chỉ vào hắn cười ha ha, "Các ngươi nói xem, người này còn không phải là người chỉ có tiền trong mắt, vậy trong này còn ai nữa."

"Ô Oa Ô Oa…" A Sâm vừa tỉnh lại cũng tham gia trò vui, ở bên cạnh khoa tay múa chân, Đường Xuân Minh nhanh chóng lấy sữa dê ấm, tên tiểu hỗn đản này nếu như không được ăn sẽ không thể yên tĩnh được, Lý Phong nhìn mặt hắn hồng hồng liền ngăn cản, ôm lấy A Sâm tự mình làm.

&&&

Thời điểm Tiểu Thận lại đây lấy hàng liền mang một tin tức tốt ở trong huyện, Toàn Dương quán đã được tu sửa rồi, Đường Xuân Minh nhanh chóng chọn ngày tốt để khai trương. Mắt thấy nhiệt độ từng ngày từng ngày hạ xuống, người cũng đã mặc quần áo bông, giường sưởi cùng địa long cũng đã sớm được đốt lên, Đường Xuân Minh cảm thấy không cần thiết đợi thêm nữa, nhận được tin tức liền quyết định ngày kia mọi người liền đến huyện đi, lại kéo theo hai con dê, công cụ trong phòng bếp trong nhà không cần mang đi hết, tay chân cũng không bị gò bó.

Hơn nữa trước đó cũng đã nói đợi khi trời lạnh liền làm bữa thịt dê chiêu đã Đằng Dục, thuận tiện có thể nhìn tình huống của cửa hàng, nói đến đây, từ khi mua cửa hàng ông chủ là Đường Xuân Minh hắn còn chưa đi qua xem một chuyến a.

Ngày thứ hai, Lý Phong chuẩn bị xe ngựa, kéo một xe người nhiệt nhiệt nháo nháo đi lên huyện.

Trên xe có một nhà Đường Xuân Minh, liền ngay cả tiểu A Sâm cũng mang đi, bằng không để hắn ở nhà cũng không ai trông, tiểu tử này ai thấy đều nói lớn lên rất rắn chắc, mang đi ra ngoài không hề có vấn đề gì, chỉ cần có ăn uống có uống đem nó ôm đi đâu nó một chút cũng không chú ý, thậm chí còn vui vẻ không ngừng a a.

Nhà Đại Sơn có Trương Tú, Đại Mao Nhị Mao đúng là nước mắt lưng tròng, lần đầu tiên phát hiện đến trường cũng có chỗ không tốt, bằng không bọn chúng ta đã có thể đi rồi. Vương Mạc đem con ném cho ma ma vô cùng cao ứng nhảy lên xe ngựa, bên trong nhà Lý Chính cũng chỉ có Trầm phu lang đi, tiện thể mang cho hai đứa con hắn mấy cái áo bông. Hà lão cũng kéo Hồ lang trung đi cùng, Hồ lang trung cũng không từ chối, đối với chuyện náo nhiệt như vậy cũng rất tình nguyện.

Kinh Phong vô cùng ra sức, dọc đường đi người trong xe ngựa cười cười nói nói, hồn nhiên không cảm thấy mất bao nhiêu thời gian liền có thể đến huyện.

Đường Xuân Minh lần thứ hai đến đây, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, Lý Phong đánh xe phía trước quay đầu nhìn thấy khuôn mặt Đường Xuân Minh lộ ra vẻ tươi cười, cũng không khỏi lộ ra ý cười. Sau khi Đường Xuân Minh thẳng thắng với hắn thì không giấu diếm với hắn chuyện gì nữa, đương nhiên cũng nói đến chuyện lên huyện bán rau lần trước, Lý Phong đều cảm thấy như vậy thật sự vô cùng nguy hiểm, nhưng mà cũng biết được khi đó Đường Xuân Minh thực sự không có cách nào mới dùng cách đó. Nghĩ đến tình cảnh khốn khó lúc đó của Minh ca nhi, trong lòng Lý Phong liền có chút đau lòng, càng ngày càng muốn cho Minh ca nhi trải qua những tháng ngày thư thái.

Nhưng mà số lần giao tiếp của Lý Phong với Đằng Dục càng ngày càng nhiều, cũng biết người đó là người thông minh, cho dù trong lòng có hoài nghi e sợ cũng sẽ không truy cứu đến cùng, lại nói hắn cũng không phải là nông dân thủ đoạn nào cũng không có, ở trong lòng hắn đương nhiên lấy an nguy của Minh ca nhi là quan trọng nhất.

Lý Phong quen cửa quen nẻo mà đem người kéo đến cửa hàng mới, Đường Xuân Minh ôm lấy tiểu A Sâm vén rèm xe là người đầu tiên muốn nhảy xuống, Lý Phong vội vàng tiếp được, tiểu A Sâm còn mừng rỡ đưa tay hướng về Phong cha, dẫn nó đi chơi cái gì đó, nó cao hứng nhất.

"Yêu, hiện tại nhìn cửa hàng này thật là khí thế a, cùng với lúc trước hoàn toàn khác nhau, nếu như đổi lại là ta đến đây cũng không dám chắc có thể nhận ra được." Trầm phu lang đi ra cười vui vẻ nói.

Đường Xuân Minh cũng không biết lúc trước là như thế nào, đang nói chuyện cùng Trầm phu lang, bên trong cửa hàng liền có người đi ra, hóa ra có người trông ở bên trong, hơn nữa người đi ra lại là người bọn họ biết, không phải ai khác chính là hán tử của Vương Mạc là Trương Trường Minh. "Biết các ngươi muốn tới, Đằng công tử liền để ta về đây, sau này cũng không cần làm ở Thính Cảnh Các nữa."

Lúc nói chuyện còn đánh giá phu lang hắn một chút, nhìn thấy phu lang không có thay đổi gì mới an tâm, nếu nói ra ngoài làm việc không yên lòng nhất chính là người nhà cùng con cái, nhưng hắn muốn nỗ lực làm việc làm ra chút thành tích vì bọn họ, để có thể làm cho bọ họ trải qua những ngày thật tốt. Đương nhiên, trong này còn có dã tâm thuộc về hán tử, không cam lòng chỉ là một hán tử nông dân kiếm ăn trong đất, hiện tại có Minh ca nhi cung cấp cơ hội, hắn đương nhiên phải cố gắng nắm lấy.

Trên tấm biển của cửa hàng là dòng chữ "Đường Ký", lúc trước cửa hàng băng cũng chính là biển hiệu này, bây giờ cũng không thể thay đổi được, trước đây chỉ cần nhìn khế đất khế phòng không có cảm giác rõ lắm, nhưng mà bây giờ đã có cảm giác mình là một phú hào, ở trong thành trấn phồn hoa cũng có thể nắm giữ được một cửa hàng không nhỏ.

"Vào xem một chút đi, từ lúc mua đến bây giờ ngươi vẫn chưa từng xem qua đâu." Lý Phong chạm vào cánh tay Đường Xuân Minh nói.

"Đúng vậy, đương nhiên là phải ngắm cẩn thận."

Đường Xuân Minh đi theo Lý Phong vào bên trong cửa hàng, trong cửa hàng phân ra thành hai tầng, tầng dưới bây giờ đã được sửa thành đại sảnh, ngay cả bàn ghế cũng đã được đặt, tầng hai được bố trí thành nhã gian dùng để chiêu đã phú thương cùng quý nhân trong thành. Ánh mắt của Đằng Dục không tồi, cửa hàng vốn không đáng chú ý liền bị hắn chỉnh thành vô cùng trang nhã cổ điển, tuy rằng không giống với phong cách thoải mái mà trước kia Đường Xuân Minh nghĩ đến, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo kiến nghị của Đằng Dục, vẫn đi theo đúng quy củ không đi theo con đường khác người.

Lần này bọn họ tham quan cửa hàng, Đằng Dục nhanh chóng nhận được tin liền mang người lại đây, dê đã bị đưa vào hậu viện cho vào trong phòng bếp, Trương Trường Minh gặp mặt chào hỏi mọi người rồi lại cùng Vương Mạc nói mấy câu rồi lại đi ra sau thu xếp.

Nhìn thấy người đi tới cùng Đằng Dục, Đường Xuân Minh có chút không được tự nhiên rời ánh mắt, chột dạ, bởi vì người kia chính là Trần chưởng quỹ hắn từng bán rau, khi đó phải gọi hắn là Đường To Gan đi, chỉ nghĩ rằng làm một chuyến buôn bán để đổ đầy cái miệng là được, căn bản không nghĩ đến chuyện sẽ gặp lại người ta.

Lý Phong nhìn ra tâm tư của Đường Xuân Minh, nắm lấy tay của hắn, Đường Xuân Minh nhanh chóng làm bộ tự nhiên, cũng không thể để lộ ra vẻ khiếp sợ trước mặt người từng trải này, giống như là lần đầu tiên gặp người ta, sau khi Đằng Dục giới thiệu liền chào hỏi.

"Đường phu lang, sau này nếu như ta không ở trong huyện thì chỉ cần đến Thính Cảnh Các tìm lão Trần là được rồi, hắn cùng lão Tề đều là những lão nhân đi theo ta, sau này cũng nên đối xử lão Trần như lão Tề vậy. Nói đến đây, lần đầu tiên Đường phu lang đến nơi này vậy ta liền làm chủ mời mọi người đến Thính Cảnh Các chúng ta dùng cơm, nhưng mà vào lúc này chỉ sợ mọi người càng muốn nếm thử mỹ vị thịt dê của Đường phu lang đi." Đằng Dục cười nói.

"Đường phu lang, thường nghe thiếu gia nhắc đến ngài, lúc này mới được gặp mặt, Thính Cảnh Các cũng nhờ có Đường phu lang giúp đỡ." Trần chưởng quỹ cười híp mắt đánh giá ca nhi chỉ mới nghe tên vẫn chưa được gặp mặt, thực sự là như thiếu gia nói không giống như người nông ở nông thôn, cũng không giống như a mẫu của hai đứa nhỏ.

"Làm gì có, sau này còn cần phải giúp đỡ lẫn nhau." Đường Xuân Minh cũng khách khí nói.

Trần chưởng quỹ cũng không dám khinh thường, không nói đến chuyện chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các bây giờ không thể rời bỏ được nguyên liệu nấu ăn của Đường phu lang cung cấp, chính là những người sau lưng Lý Phong, Trần chưởng quỹ cũng biết được không thể dễ dàng đắc tội, hơn nữa nghe thiếu gia nói, chính vị lão nhân hay chơi đùa cùng với trẻ con kia cũng không phải là người đơn giản, cùng những người như vậy hợp tác đối với thiếu gia cùng Thính Cảnh Các chỉ có lợi không hại.

Còn vấn đề Đường Xuân Minh lo lắng thân phận của hắn có thể bị nhìn ra hay không, kỳ thực căn bản không cần để ở trong lòng, người thông minh đương nhiên có thể hiểu được nên lựa chọn như thế nào, mặc dù phát hiện có chỗ khả nghi, nhưng mà đối mặt với Đường Xuân Minh, bọn họ sẽ thông minh chọn quên đi, giống như chưa từng gặp vị phu lang da đen đầu năm.

&&&

Đằng sau hậu viện dê đã giết xong, Đường Xuân Minh cũng không để người khác đợi lâu, đem đứa nhỏ giao cho Hà lão rồi chạy vào trong phòng bếp. Đầu bếp đã được Đằng Dục tìm kĩ, so với Đường Xuân Minh Đằng Dục là người ở đây đương nhiên càng hiểu được cách dùng người biết được đầu bếp không tiết lộ thực đơn quan trọng, ban đầu Đường Xuân Minh cũng đã nghĩ ra thực đơn, nhưng một ít đồ gia vị vẫn cần phải Đường Xuân Minh đến tự mình xử lý.

Đối với người hiện đại mà nói ăn thịt dê không thể thiếu được chính là gia vị, một là bột Cumin (Bột Cumin hay Bột thì là là 1 loại gia vị dang bột, được chế biến bằng cách xay nhuyễn hạt thì là (Thì là Ai Cập), hai là ớt, có thể đối với Đường Xuân Minh – người mà nơi xa nhất đi được chỉ có huyện An Bình này, có được hai thứ này đồ gia vị cũng không dễ dàng, có thể ở cùng Lý Phong thẳng thắn qua đi Đường Xuân Minh liền đem sự tình đều ném cho hắn, để hắn sai người tìm ra hai thứ này theo mô tả của hắn.

Lý Phong không phụ sự chờ mong của hắn, từ phủ Định Châu tìm được mấy thứ này. Còn phủ Định Châu là một nơi như thế nào, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng rất mơ hồ, sau này thông qua trò chuyện cùng Lý Phong và Hà lão cùng với trong một ít sách hắn đọc được, nơi hắn đang ở hiện tại kỳ thực có vị trí gần như Trái Đất, vì vậy mà khí hậu nơi này cũng khá là giống nhau, mà phủ Định Châu lại là một thành thị vùng duyên hải, triều đình cũng không có lệnh cấm biển, vì vậy mà kinh tế còn phát triển hơn vùng nội thành, hàng hóa cũng đa dạng đây đủ từ bắc đến nam.

Ngoại trừ hai thứ đồ gia vị này, những gia vị khác như hành gừng cùng bột ngũ vị hương, hồi hương các loại đều lấy từ không gian ra cả.

Đường Xuân Minh động thủ làm mấy món ăn khác nhau lần lượt là dê hầm, dê nướng Camin, lẩu dê, dê xào thập cẩm, còn để cho những đầu bếp khác làm chút rau ăn cho đỡ ngán. Từ lúc Đường Xuân Minh bận bịu khí thế ngất trời ở phía sau viện, phía trước đã ngửi được mùi hương cay cay gay mũi, lúc mới đầu ngửi có chút không quen, nhưng mà dần dần lại dâng lên cảm giác thèm ăn, liền ngay cả người đi đường bên ngoài cũng dừng bước trước nơi phát tán ra mùi hương này, đã sớm nghe cửa hàng này chuẩn bị khai trương, bây giờ xem ra rất đáng để chờ mong.

Thịt dê nướng cũng là một trong những món Đường Xuân Minh thích ăn, đã sớm không nhịn được muốn làm, chờ đến khi các món khác đều được chuẩn bị gần xong, Đường Xuân Minh cũng bảo người bắc lên một cái bếp lò, đốt than, đem thịt dê đã được ướp tốt gia vị xuyên lên que trúc rồi đặt lên.

Chờ đến lúc về nhất định phải mang một cái bếp nướng này về, khi nào muốn ăn cái gì liền tự mình làm xong sân nhà là có thể.

Những người ngồi trong đại sảnh đã sớm không chờ được, ngay khi mùi hương tản ra mỗi người đều đã tiến vào trong hậu viện, cũng may hậu viện đủ rộng rãi, từng người ăn mặc cũng kín đáo, sẽ không sợ bị cảm lạnh, mà Trầm phu lang cũng mang theo hai đứa con của hắn đến đây ăn trưa, nhìn thấy Đường Xuân Minh chuẩn bị kĩ vỉ nướng liền không nhịn được rục rà rục rịch.

“Ta cũng không thể làm nhanh được, ” dù là mình từng làm qua, nhưng mà cơ hội động tay lại rất ít, trong lòng Đường Xuân Minh bổ sung thêm một chút, “Nhưng mà cái này nếu như tự mình làm sẽ càng thêm thú vị, cũng không sợ bị hỏng, dù sao cũng đều là người mình ăn, ha ha.”

Người phụ giúp đã sớm đem từng xiên thịt được xiên kỹ càng đưa đến trước mặt mọi người, nhìn thấy dáng vẻ Đường Xuân Minh tự mình làm,hai đứa con trai của Trầm phu lang liền không nhịn được bắt đầu động

tay, học theo dáng vẻ của Đường Xuân Minh đem xiên thịt đặt lên giá nướng, thỉnh thoảng xoay chuyển, lại đem đồ gia vị quết lên mặt trên, không cẩn thận cho quá mức cũng không để ý. Nhưng mà đám người lớn lại càng chú ý hơn hai đứa nhỏ một chút, làm vô cùng cẩn thận, người nông thôn sao lại cam lòng đem những miếng thịt như vậy làm hỏng.

Sau khi ăn mấy xiên thịt dê nướng xong, mấy món ăn đang nấu trong bếp cũng căn bản đã xong, bọn họ bê luôn một cái bàn lớn ở trong đại sảnh rồi ngồi vây thành một vòng lớn, ăn đồ ăn phải đông vui, không cần chú ý nhiều. Ở chính giữa là một nồi lẩu dê to, nhưng mà vì lo lắng có người không thể thích ứng ngay được đồ cay, cho nên Đường Xuân Minh làm cũng không quá cay, hơn nữa bên cạnh còn có một nồi nước dùng lẩu, người hầu bưng lên mấy bát thịt dê thái lát.

"Đây là thịt dê lát, thích hợp nhất là ăn vào mùa đông." Đường Xuân Minh làm mẫu gắp lên một miếng bỏ vào trong nồi lẩu nhúng mấy lần rồi vớt lên, cũng không chấm thêm bất kỳ đồ gia vị nào khác, mùi vị trong nước lẩu cũng đủ đậm đà. Vốn ban đầu lúc hắn muốn ăn thịt dê còn lo lắng không biết nơi này có nồi lẩu hay không, hắn nhớ là ở Trái Đất từ xa xưa đã có nồi lẩu như vậy, quả nhiên để Lý Phong hỏi thăm một chút liền biết, đỡ phải khiến cho hắn tự mình dằn vặt, trực tiếp để Đằng Dục đặt làm là được rồi.

Những người ăn qua mắt đều sáng lên, đặc biệt là Đằng Dục tự mình mở tửu lâu cùng Trần chưởng quỹ, nếu như nói những đồ ăn Đường Xuân Minh làm ra đều tinh tế thì không thể, nhưng mà kỳ lạ, vật liệu lại đơn giản, vì vậy nếu truyền ra ngoài không lo không có khách hàng.

"Chẳng trách Đường phu lang vẫn nhắc tới muốn ăn thịt dê, ngày hôm nay ăn mới biết thịt dê hoa ra lại mỹ vị như vậy, căn bản là không có mùi tanh như trong tưởng tượng, chờ đến khi khai trương nhất định là đông khách." Đằng Dục khen.

"Đúng đấy, chẳng trách Minh ca nhi để ta chú ý mang dê từ bên ngoài về, một chút cũng không lo lắng chịu thiệt, theo ta tiệm ăn này mở lên nhất định sẽ có không ít khách hàng quen." Trương Trường Minh cũng vừa ăn vừa khen, hắn ở trong Thính Cảnh Các rèn luyện một thời gian, đương nhiên cũng biết đồ ăn tốt xấu, hiện tại tự tin tăng lên nhiều.

"Ăn ngon!" Hai đứa con của Trầm phu lang ăn đến no căng bụng, ôm bụng ngồi mà thèm nhỏ dãi, cửa hàng này mở ở bên trong thị trấn, sau này bọn họ cũng có thỉnh thoảng đến đây ăn một bữa, đặc biệt là Lý Thừa Tông, thậm chí còn nghĩ đến chuyện chờ sau này Đường Xuân Vanh đến đây, bọn họ cũng có thể cọ (ăn ké) nhiều hơn một chút, bằng không cũng không dám lại đây cọ ăn.

"Ô Oa Ô Oa..." Tiểu A Sâm vô cùng tức giận, các ngươi đều ăn uống no say, chỉ có nó một đứa bé đáng thương chỉ có thể uống sữa, quá bắt nạt người a, vẫy vẫy quả đấm nhỏ kháng nghị. Nhưng mà sau khi kháng nghị liền bị đút một bụng sữa dê, sau đó nhét vào trong ổ chăn, không bao lâu liền ngủ say như chết.

&&&

Sau khi ăn uống no say, Đường Xuân Minh Lý Phong cùng Đằng Dục thương lượng chuyện mở cửa hàng. Hiện tại Đằng Dục cũng biết, Toán dưng quán này nhất định có thể mở được, một là dựa vào dê Đường Xuân Minh nuôi trong núi, hai là dựa vào những đồ gia vị hắn mang đến, trong đó đặc biệt có những loại bình thường trong tửu lâu chưa từng thấy, nhưng hiệu quả hết sức rõ ràng, đặc biệt là cái gọi là cây ớt, ở trong thời tiết lạnh như thế này sau khi ăn xong ra một thân mồ hôi đặc biệt sảng khoái, không biết Đường Xuân Minh có thể cung cấp Thính Cảnh Các một chút hay không, cũng có thể chỉ đạo một chút những đồ gia vị này cho vào món ăn như thế nào.

Đường Xuân Minh ôm A Lâm trong lòng, buổi trưa A Lâm ăn cũng không ít, bụng nhỏ phình lên, Đường Xuân Minh chỉ có thể vừa xoa bụng nhỏ vừa nói cùng Đằng Dục, "Ta cũng A Phong kỳ thực không biết chút gì về kinh doanh cửa hàng, sau này còn cần Đằng công tử ra sức nhiều, chũng ta chỉ quản cung cấp nguyên liệu, đương nhiên nếu như Đằng công tử cảm thấy hứng thú với nguyên liệu trong tay chúng ta thì cũng không phải là không thể làm ăn."

Lý Phong cười thầm nhận lấy A Lâm trong ngực hắn, ở phương diện làm ăn hắn rất ít can thiệp, phương diện này hắn không hiểu biết bằng Minh ca nhi. Đương nhiên chính bản thân Đường Xuân Minh cũng là lý luận nhiều hơn thực tiễn, nói miệng thì có thể, nhưng mà nếu như làm thật chỉ có thể chậm rãi tìm tòi kinh nghiệm, vì vậy nếu như có người nhận hắn đương nhiên càng thoải mái, toàn quyền giao cho Đằng Dục.

Đằng Dục làm bộ cười khổ, "Đường phu lang nói như vậy ta còn có thể nói cái gì, nếu như nói Đương phu lang một chữ cũng không biết thì Đằng Dục ta càng không có đất dung thân, ta đương nhiên hy vọng có thể lấy được gia vị trên tay Đường Xuân Minh, nhưng mà còn vi vọng Đường phu lang có thể chỉ điểm chút ít, nếu như Đương phu lang có thể lấy ra được, đương nhiên càng rõ ràng cách dùng hơn chúng ta."

Đường Xuân Minh hào phóng vung vung tay: "Cái này thì có gì, hơn nữa ta tin tưởng những vị đại trù kia, thử nghiệm mấy lần liền có thể chế ra được không ít cách làm." Đường Xuân Minh tin tưởng trí tuệ của nhân dân lao động là cường đại nhất, gia vị này nếu như rơi vào tay những vị đại trù kia nhất định có thể càng biết nhiều hơn hắn.

Thấy Đường Xuân Minh rộng lượng như vậy, Đằng Dục cùng Trần chưởng quỹ bèn nhìn nhau cười, có gia vị mới tới tay, tin rằng Thính Cảnh Các của bọn họ nhất định có thể đề cao lên một tầng nữa, ở huyện An Bình này không ai có thể sánh được, thậm chí có thể mang chuyện làm ăn mở rộng đến phủ thành, hơn nữa, quan hệ làm ăn của bọn họ với Đường phu lang càng thêm chặt chẽ.

Đằng Dục thuận lợi đạt được điều mình muốn, không khỏi hỏi tiếp, "Nghe nói Đường phu lang còn tự mình nhưỡng rượu ngon, vậy tại sao ở Đường ký không dùng chính rượu mình dưỡng lại muốn dùng rượu của người khác?" Bên trong cửa hàng ăn đương nhiên không thể thiếu được rượu, nhưng mà trong kế hoạch của Đường Xuân Minh cũng không có hạng rượu này, mà là muốn mua rượu từ nhà khác, điều này khiến cho Đằng Dục vô cùng tò mò, chẳng lẽ là rượu Đường phu lang nhưỡng ra không thể lấy ra được? Nhưng hắn nghe Tiểu Thuận nói, mấy lần ngửi được hương rượu kia liền không muốn đi, hơn nữa chuyện Đường gia cất rượu đương nhiên không thể che dấu được người trong thôn, hương vị tỏa ra trong lần cất cuối cùng, rất nhiều người bên ngoài đều ngửi thấy được, nghĩ rằng Đường gia lần lượt làm ra những động thái ngoài dự đoán của mọi người, trong lòng nhận định Đường gia dựa vào cất rượu khẳng định kiếm được không ít tiền.

A Lâm ăn no nằm ở trong lồng ngực của Lý Phong, Lý Phong nối tiếp đề tài này, "Lần này nhưỡng được quá ít, cung ứng không được cửa hàng, vì vậy dự định sang năm sau nói tiếp, còn bản thân rượu không thành vấn đề." Trong nhà nhưỡng rượu đương nhiên cũng không cần thiết gạt người bên ngoài, đặc biệt là người hợp tác, nhưng mà giống như Hà lão nói, chuyện bán rượu cần phải cẩn thận tính toán, "Nhưng mà chờ đến thời điểm chúng ta kết hôn Đằng công tử có thể có cơ hội thưởng thức."

Đằng Dục giật giật khóe miệng, cảm thấy hán tử mặt lạnh này nói đến câu cuối cùng cảm thấy một loại đắc ý tràn đầy hạnh phúc, trong nháy mắt ánh mắt cũng biến thành nhu hòa khiến cho người ta mù mắt, hắn thừa nhận là hắn đố kỵ. Thấy thiếu gia không có lập tức trả lời, Trần chưởng quỹ liền trực tiếp tiếp lời, "Thiếu gia nhà ta nhất định sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ tự mình tới cửa chúc mừng, tại hạ cũng xin được chúc mừng hai vị trăm năm hòa hợp." Rượu gì cũng để một bên không đề cập đến vội, hiện tại trong mắt hán tử kia không có gì quan trọng bằng chuyện kết hôn, nghĩ đến chuyện lão Tề nói cho hắn, trong lòng hắn cũng thở dài, thiếu gia nhà mình đã sớm qua tuổi có thể kết hôn, nhưng mà sao lại không có bất kỳ tâm tư nào a?

Trong lòng có chút bội phục sự lựa chọn của hán tử Lý Phong này, tuy nói bây giờ Đường phu lang là đối tượng kết thân không thể tốt hơn, nhưng mà phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể không chút nào mới không chút do dự lựa chọn một phu lang như vậy, Trần chưởng quỹ dám cá rằng, không hề nhỏ chút nào.

60. Chương 60: Ám Côn

Sau khi cùng Đằng Dục thương lượng chút chi tiết cụ thể, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong trực tiếp hất tay làm chưởng quỹ, đồng thời để lại Trương Trường Minh, hắn là chưởng quỹ tương lai của Đường ký, nhưng mà hiện nay còn cần phải có người mang theo một chút, Đằng Dục đối với chuyện bồi dưỡng một vị chưởng quỹ như vậy cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Còn tới chuyện chia lợi nhuận của cửa hàng, ngay tại lúc Đằng Dục nhập cổ phần vào đã bàn xong xuôi, hơn nữa lần này mấy người Trầm phu lang cùng Trương Tú dù thế nào cũng không muốn chiếm phần tử

bên trong, cửa hàng băng bọn họ đã chiếm một món hời lớn của Đường Xuân Minh, lần này dù thế nào bọn họ cũng không thể mặt dày bắt người ta khổ cực kiếm bạc cho mình.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong không có cưỡng cầu bọn họ, ngược lại sau này có nhiều cơ hội hợp tác, chỉ cần bọn họ tiếp tục ở lại thôn Bình Sơn, cuối cùng là Đằng Dục chiếm bốn phần mười, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong hai người chiếm sáu phần mười, nhưng mà lấy ra một nửa phần(* là 1 nửa của 1 phần, ta không biết dùng từ nào cho đúng nữa T^T) cho Trương Trường Minh, tuy nói chỉ có một nửa, nhưng mà về lâu về dài nhất định không thấp hơn so với cửa hàng băng, hơn nữa đối với Trương Trường Minh mà nói còn có thể học được rất nhiều thứ.

Cuối cùng Dằng Dục nói đến chuyện Thính Cảnh Các đối đầu với Minh Lan Cư, cùng với chuyện Mạnh gia đằng sau Màn Phúc Đường ở trên trấn Bình An, hắn nói chưa hết, liền nhắc đến chuyện Mạnh gia làm với Đường Xuân Minh lúc trước, sau đó vẫn không có động tĩnh gì, hắn đề đã đem chuyện này quăng ra sau đầu, cho nên đối với Đường Xuân Minh mà nói, để hắn cảm nhận có bao nhiêu cảm giác nguy hiểm, thực sự là không phù hợp với tính tình của hắn, hắn thích hợp hưởng lạc hơn.

"Mạnh gia có quan hệ cùng Minh Lan Cư?" Đường Xuân Minh kinh ngạc nói, hắn còn nhớ lần đầu tiên tới liền cùng A Lâm ở bên đường quan sát, muốn chọn xem nên bán rau cho nhà nào, không nghĩ tới sau này không chỉ có luôn duy trì quân hệ với Thính Cảnh Các, lại xảy ra chuyện với Minh Lan Cư, bậc duyên phận này, hắn không biết phải biểu đạt như thế nào.

Đằng Dục không phải là người làm chuyện tốt không để người ta biết, chỗ cần khoe thành tích liền muốn khoe thành tích, tuy nói những chuyện này cùng người có khả năng là do bọn họ dẫn qua, Lý Phong ra tay cũng có thể đạt được hiệu quả tương tự, nhưng mình chủ động ra tay chặn lại thì lại không giống, bằng không hắn cũng không đáng với lòng tin của Đường phu lang vẫn luôn duy trì quan hệ hợp tác với bọn họ.

"Đúng, Minh Lan Cư luôn ham muốn tìm hiểu nguồn hàng của bọn ta, không biết làm sao liền đuổi tới Cẩm Ký ở trấn Bình An, cũng làm cho họ họ biết được ta là ông chủ đằng sau Cẩm Ký, cho nên bọn họ liền bắt đầu ra tay từ đối thủ cạnh tranh là Mãn Phúc Đường. Nếu Minh Lan Cư đánh chủ ý với chúng ta như vậy, chúng ta không thể không hoàn trả, đối phó với Minh Lan Cư có chút khó khăn, nhưng mà đối phó với Mạnh gia ở trấn Bình An vẫn rất dễ dàng, tay Mạnh gia không có dài như vậy, gõ mấy cái liền rụt trở lại, hơn nữa hiện nay chuyện làm ăn của Mãn Phúc Đường không còn như trước, chính hậu viện của chưởng quỹ kia cũng không yên tĩnh." Đằng Dục giả vờ cảm khái, điều này khiến cho Đường Xuân Minh không khỏi liên tưởng, đến cuối cùng hậu viện của vị chưởng quỹ như thế nào, không khỏi có chút cười trên sự đau khổ của người khác, nên, ai bảo người như vậy lại dám đem chủ ý đánh trên đầu mình.

"Vậy thì đa tạ Đằng công tử ra tay, vậy các ngươi định đối phó với Minh Lan Cư ra sao?" Nghe được ra Mạnh gia cùng Mãn Phúc Đường chỉ là nhân vật nhỏ, then chốt chính là Minh Lan Cư ở sau lưng bọn hắn.

"Cái này liền phải nhờ phúc của Lý Phong đại ca," Đằng Dục cười nhìn Lý Phong đang ôm đứa nhỏ ở một bên, khóe miệng giật giật, hán tử lạnh lùng như vậy mà trông trẻ con không khỏi có chút cảm thán, "Ta nghĩ là do bối cảnh của Lý Phong đại ca khiến cho Minh Lan Cư không dám đưa tay đến thôn Bình Sơn, lúc này mới để cho Đường phu lang có thể vẫn bình an vô sự, chúng ta cũng nhờ phúc của Lý Phong đại ca, Minh Lan Cư cũng không từng bước ép sát chúng ta như trước."

Đây chính là tầm quan trọng của quan hệ, phía sau Minh Lan Cư cũng có bối cảnh quan lại, thậm chí so với Thính Cảnh Các càng sâu thêm một tàng, cái này cũng chính là nguyên nhân Thính Cảnh Các đối mặt với Minh Lan Cư luôn hùng hổ dọa người chỉ có thể không ngừng thoái nhượng, Đằng Dục có thể nghe ngóng được, vậy Minh Lan Cư khẳng định cũng có thể nghe ngóng được, thậm chí có thể thăm hỏi được càng nhiều hơn so với Đằng Dục nghe được, bây giờ đối với Thính Cảnh Các bọn họ cũng càng khách khí, điều này khiến cho Đằng Dục không khỏi nghi ngờ, trong này có phải có điều hắn không biết không. Nhưng mà những cái này cũng không quan trọng, quan trọng chính là hắn biết minh có thể dính đến một nhà Đường phu lang chính là vận may của bọn hắn.

Đường Xuân Minh cũng không khỏi nhìn Lý Phong một chút, hóa ra chỗ này còn có tác dụng của Lý Phong, hắn quả nhiên là vô dụng nhất. Nhưng mà hắn cũng không có trái tim lê như vậy, dù sao người có ích ở ngay tại bên cạnh mình, vui mừng vì mình không cần bận tâm. Lý Phong động viên Đường Xuân Minh một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Dục nói, "Vậy sau này những chuyện thế này còn cần nhờ Đằng

công tử lưu tâm thêm một chút, chúng ta ở thôn Bình Sơn thôn tin tức quá lạc hậu." Hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận, vừa ý rằng nguyên nhân không chỉ là do Minh ca nhi đồng ý hợp tác với hắn, quan trọng hơn, ban đầu Minh ca nhi có thể vượt qua được cửa ải khó khăn, thực sự là có Đằng Dục cùng Thính Cảnh Các giúp đỡ, bọn họ là những người thông minh không có truy tìm cặn kẽ.

"Không thành vấn đề." Trong lòng Đằng Dục cười nở hoa.

Bàn chuyện xong xuôi đoàn người liền chuẩn bị khởi hành về thôn, trước tiên dùng xe ngựa chở hai tiểu tử Lý Thừa Tổ Lý Thừa Tông trở về lớp học, hai tiểu tử này đặc biệt là Lý Thừa Tông vô cùng không nỡ, lưu luyến tạm biệt cùng mọi người. Trên đường còn đi qua Thính Cảnh Các, Thính Cảnh Các cùng Đường Ký không cách xa nhau mấy, đồng dạng cũng nhìn thấy Minh Lan Cư. Đã qua buổi trưa, nhưng mà trước cửa Thính Cảnh Các vẫn có người ra vào, so với Minh Lan Cư còn náo nhiệt hơn mấy phần, có thể thấy được chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các quả nhiên phát triển không ngừng.

"A, đây chính là Thính Cảnh Các a, quả nhiên đại khí đại quý." Trương Tú nhìn từ trong xe ra, quy mô cùng trang trí của Thính Cảnh Các đương nhiên Đường Ký không thể so sánh được, hơn nữa so với Đường Ký, Thính Cảnh Các mới là đi con đường tầng lớp trung thượng, nếu như trước đây, Trương Tú hắn chỉ sợ ở cửa nhìn cũng không dám.

"Đường Ký cũng không kém." Trầm phu lang nói, thôn Bình Sơn bọn họ cũng có người có tiền mua được một phần sản nghiệp ở trong thành như vậy a, cũng đủ để cho bọn họ kiêu ngạo. Vương Mạc cũng kích động, hắn đã từ đương gia nhà mình biết được Toàn dương quán của Minh ca nhi cũng có nửa cổ phần của gia đình bọn hắn.

&&&

Trở lại thôn Bình Sơn, mặt trời đã ngả về phía tay, hai đứa nhỏ đã ngủ say như chết, một chút cũng không giật mình tỉnh lại. Mấy người Trầm phu lang xuống xe ở cửa nhà Đường Xuân Minh, không cần Lý Phong đưa bọn họ vào trong thôn, chỉ là cách có vài bước chân mà thôi.

Vừa đem hai đứa nhỏ sắp xếp cẩn thận, liền nhìn thấy Đại Mao Nhị Mao lấm la lấm lép chạy vào, xem tình hình liền biết được ngay chính nhà mình cũng không tiến vào, hơn nữa trên người cũng có một ít vết tích, khiến cho Đường Xuân Minh nhìn thấy liền không khỏi nhíu mày, Đại Mao Nhị Mao lập tức liền nở một nụ cười có thể thể nói là nịnh nọt lấy lòng.

"Nói đi, các ngươi lại làm chuyện xấu nào muốn ta che giấu hử?" Đường Xuân Minh vừa nhìn biểu hiện của hai đứa nhỏ này liền biết được bọn chúng này vừa mới làm chuyện không tốt.

Lý Phong sắp xếp cẩn thận cho Kinh Phong cùng xe ngựa liền đi vào phòng, cũng nhìn thấy vẻ mặt của hai đứa nhỏ, còn chưa làm ra vẻ mặt gì Nhị Mao liền lập tức nhau ra phía sau Đường Xuân Minh, Đại Mao vẫn bình tĩnh, miễn cưỡng đứng ở một chỗ nhắm mắt tùy ý Phong thúc thúc đánh giá.

Đường Xuân Minh thấy tình cảnh này liền bật cười ra tiếng, tiểu tử Nhị Mao này thật sự là không có cốt khí, không đánh đã khai. Cũng không nhìn ánh mắt cầu cứu của Nhị Mao, xoay người đi ra phòng bếp bắc nồi đun nước nóng cùng đốt giường sưởi, hai đứa nhỏ cùng Hà lão không chịu được lạnh, dọc theo đường đi tuy rằng trong xe có đặt một chậu than, nhưng mà đến cùng cũng không ấm áp được như trong nhà.

Chờ đến khi xoay người đi vào nhà, hai tiểu tử đều đang chán nản đứng trước mặt Lý Phong một bộ dáng nhận sai, Đường Xuân Minh lần thứ hai nhíu mày hỏi, "Đây là tìm người ta thánh toán nợ? Báo thù được rồi?"

"A, Minh a sao làm sao ngươi biết?" Nhị Mao ngẩng đầu lên không dám tin tưởng kêu lên.

Đại Mao đen mặt, rất muốn ngăn chặn miệng của đệ đệ mình, cũng chỉ có Nhị Mao ngạc nhiên, việc làm của bọn họ sao có thể giấu giếm được Minh a sao cùng Phong thúc thúc.

"Ha ha, nói đi, làm thế nào? Lần này có không có để lại nhược điểm." Đường Xuân Minh tiếp tục cười híp mắt hỏi. Lý Phong không nhịn được giật giật khóe miệng, Minh ca như vậy thật sự được không? Sẽ không đem hai đứa nhỏ vốn thành thật dạy hư chứ? Ngẫm lại xem Đại Sơn là hán tử thành thật cỡ nào a.

Vẫn là Đại Mao thành thật hơn một chút, hoặc là nói lớn tuổi chút nên xem hiểu được sắc mặt của người khác, cảm thấy vào lúc này vẫn là đem mọi chuyện nói rõ ràng là tốt nhất, nếu như lộ ra ngoài nói không chừng Minh ca nhi có thể giúp đỡ được.

Hóa ra hai tiểu tử này vẫn luôn tìm cơ hộ để đối phó với Tần cẩu đản, thực sự là tiểu tử này quá xấu a, khoảng thời gian này Đường Xuân Minh không để A Lâm mang theo Đạp Vân ra ngoài, vì vậy tiểu tử này không tìm được cơ hội tiếp cận ngựa con liền bắt đầu đối phó với những đứa nhỏ khác trong thôn, thực sự là trêu đến mức người người oán trách, hiện tại nhà nhà thấy tiểu tử này liền muốn tránh đi thật xa, thực sự là vô cùng phiền toán,đến khi bọn họ tìm tới Tiền gia, a mẫu của tiểu tử kia liền vừa khóc lóc vừa xin lỗi, khiến cho người ta tức giận mà không có nơi phát ra, hiện tại mới biết được tình cảnh lúc trước của Minh ca nhi, đây thật sự là Đường Xuân Minh bắt nạt Tôn ca nhi sao? Còn chưa nói cái gì Tôn ca nhi liền khóc lên, đây rốt cuộc là ai bắt nạt ai vậy!

Từ trong miệng Đại Mao liền biết được Tần cẩu đản kia làm không ít chuyện khiến cho Đường Xuân Minh cùng Lý Phong không khỏi cau mày lại, không phải ngày hôm nay đi hái trộm rau dưa khỏe mạnh rau dưa của nhà người khác, thì chính là ngày mai đi chọc gà nhà người khác nuôi, huyên náo đến mức gà mái cũng không chịu đẻ trứng, hoặc là ngày kia không biết đem cái gì ném vào trong máng heo nhà người ta, làm hại heo trong chuồng kêu nửa ngày, lần này Tiền gia chính là lấy một cái tai họa tiến vào thôn Bình Sơn.

Hiện nay ở thôn Bình Sơn đồng ý cùng chơi với đứa nhỏ này cũng không có mấy đứa, Nhị Mao lúc không có khóa cũng nhìn chằm chằm mấy buổi chiều liền, lần này khiến cho hắn nắm được cơ hội Tần Cẩu Đản một mình, hết giờ học liền kêu Đại Mao làm một trận đánh lén, dưới tình huống Cẩu Đản căn bản không biết là ai tàn nhẫn đánh một trận.

Đại Mao xấu hổ gãi đầu một cái nói: "Cẩu Đản tuyệt đối không biết là con cùng Nhị Mao làm, hơn nữa chúng con cũng không nói cho người khác biết, còn có, lần này chúng ta không đánh mặt hắn." Nhị Mao còn có chút hưng phấn nhỏ, cảm thấy rốt cuộc cũng đạt được nguyện vọng, nếu như không phải sợ cha mẹ đánh đòn, phỏng chừng nó đã sớm không nhịn được đem mọi chuyện tuyên dương ra ngoài.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong nhìn chăm chú một chút, hai con gấu con này, cũng không biết biết hạ thủ có chừng mực không, đem người ta đánh đến mức độ này, "Các ngươi đảm bảo không đem người đánh đến mức người ta không bò lên được chứ?"

Nhị Mao không có động tĩnh, Đại Mao cũng choáng váng: "Chuyện này… Con không biết …" Chỉ lo báo thù nhất thời đánh cho sảng khoái, đánh xong hai người liền nhanh chóng rời đi, cũng không chú ý người bị bọn nó đánh như thế nào.

Chảy mồ hôi, Đường Xuân Minh trong lòng âm thầm lau mồ hôi, này là muốn người chùi mông cho bọn chúng đi. Lý Phong nghiêm mặt giáo huấn bọn chúng, "Các ngươi thật sự cho rằng chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay sao, chỉ cần người có lòng kiểm tra một chút là biết được các ngươi làm, hơn nữa nếu như thật sự đem người đánh đến mức cần phải đi chữa bệnh bốc thuốc, các ngươi cho là thôn Bình Sơn chúng ta có thể yên ổn được sao? Nếu như bị người ta biết được các ngươi làm, sau này người trong thôn sẽ nhìn các ngươi thế nào? Tuổi còn nhỏ liền lòng dạ độc ác như vậy, sau này người trong thôn chỉ sợ tránh các ngươi còn lợi hại hơn so với tránh Tần tiểu tử."

Hai đứa nhỏ bị hù dọa, không còn bất kỳ vẻ mặt đắc ý nào, đều sắp bị dọa khóc, nói cho cùng bọn chúng vẫn là con nít không muốn người khác nhìn thấy bọn chúng liền tránh đi, bọn chúng cũng biết được hành vi của Tần Cẩu Đản khiến người ta chán ghét như thế nào, bọn chúng không muốn có kết quả như vậy. Đường Xuân Minh cùng Lý Phong hai người một vai chính diện một vai phản diện, Đường Xuân Minh mở miệng nói, "Cố gắng suy nghĩ lại một chút, người học võ nên biết ra tay đúng mực, ta và Phong thúc thúc của các ngươi để ý đến chuyện trong thôn một chút, các ngươi liền đàng hoàng chờ ở trong nhà đi đừng đi chỗ nào khác."

"Biết rồi, Minh a sao." Lần này hai tiểu tử đúng là cúi đầu ủ rũ đi ra ngoài. Chờ bọn hắn đi xa, Đường Xuân Minh mới lo âu nhìn về phía Lý Phong, hắn không lo lắng Nhị Mao lắm, khí lực dù có lớn hơn nữa cũng chỉ là đứa nhỏ năm tuổi, nhưng mà Đại Mao lại không giống vậy, lần này hạ thủ như thế nào cũng chỉ có Lý Phong rõ ràng, "Yên tâm đi, hai đứa nhỏ này không có quyết tâm như Tần tiểu tử kia, sẽ không làm quá đáng. Nếu nói luyện võ, chỉ sợ Tần tiểu tử kia càng thích hợp hơn một chút."

Vừa nói như thế Đường Xuân Minh cũng yên tâm không ít, nhưng mà tiểu tử kia ngoại trừ tàn nhẫn lại còn bị làm hư hỏng đến mức không phân biệt thị phi, hắn cũng không dám rước vào nhà, nhưng mà nói đến luyện võ, Đường Xuân Minh liền nhìn Lý Phong nói, "Lúc trước nói cùng ngươi luyện một chút, hiện tại có thể luyện võ hay không?" Dụa vào người khác bảo vệ còn không bằng chính mình trở lên mạnh mẽ để tự bảo vệ mình.

"Cái kia cũng phải nhìn xem bản thân A Lâm có hứng thú hay không, nhưng mà ở phương diện này Hà lão dạy thích hợp hơn ta, dù sao một bộ kia của ta cũng là học được từ trên chiến trường." Quá mức tàn nhẫn, không thích hợp tiểu ca nhi học tập, chính Đại Mao Nhị Mao, hắn cũng cũng chỉ là dạy một chút quyền cước chân tay, không có chân chính chỉ đạo những bản lĩnh thực sự của mình.

"Vậy cũng tốt." Đường Xuân Minh gật gù, "Vậy còn ta?"

Lý Phong có chút không rõ Minh ca nhi vì sao lại chấp nhất ở điểm này, nhưng mà cũng không liên quan, "Sẽ dạy ngươi bộ công pháp kia, ta thấy ngươi luyện bộ công pháp kia ở trong không gian của ngươi sẽ có hiệu quả hơn bên ngoài một chút."

"Được rồi, ta nhất định sẽ luyện thật giỏi." Đường Xuân Minh gật đầu không ngừng, luyện công phu a, hắn có thể luyện ra được nội lực giống Lý Phong hay không, không gian chính là phần mềm hack mạnh nhất, có không gian hắn nhất định có thể thực hiện được giấc mơ đúng không.

61. Chương 61: Cẩu Đản

Không bao lâu Đường Xuân Minh liền biết được tình huống của Tần tiểu tử, thực sự là chuyện huyên náo hơi lớn, khiến cho hắn cùng Lý Phong nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, nên đánh hai tiểu tử kia hay là không nên đánh đây? Nghĩ lại một chút, trong này hình như cũng có Đường Xuân Minh ở sau lưng thêm dầu vào lửa, may mà không có gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Hai tháng này Tiền Đắc Phúc không có hạnh phúc như trong tưởng tượng của hắn, trái lại còn đau đầu hơn trước đây, dùng câu vừa đau đớn vừa vui sướng cũng đủ để hình dung, một mặt là cuối cùng cũng cưới được ca nhi mình vẫn tâm tâm niệm niệm về, cuối cùng cũng coi như là được như ý, hơn nữa Tôn ca nhi ngoại trừ phương diện này các cái khác đều hợp tâm ý của hắn, ca nhi ôn nhu lấy hắn làm đầu khiến cho lòng hư vinh của hắn vô cùng thoải mãn, nhưng mà phương diện thống khổ cũng đến từ Tôn ca nhi, hoặc là nói từ Tần Cẩu Đản.

Tiền Đắc Phúc dự định muốn cùng Tôn ca nhi cố gắng sinh sống, bằng không cũng sẽ không mặc cha mẹ phản đối nhất quyết muốn cưới ca nhi mang theo con của chồng trước theo, trước khi đón dâu hắn đã quyết định, coi như vì Tôn ca nhi cũng phải yêu thương Tần Cẩu Đản như con của mình, nhưng mà hiện thực lại nói cho hắn, không phải là hắn muốn thế nào thì thế đấy, tên tiểu tử kia căn bản nghe không hiểu tiếng người, mỗi khi hắn tức giận, hận đến mức không thể đánh tên tiểu tử không nghe lời này một trận nhớ đời.

Khoảng thời gian này Cẩu Đản gây chuyện phiền phức khiến cho cha mẹ hắn đều tránh xa gia đình bọn họ, đồng thời rất bực nói trực tiếp cho hắn, bọn họ sẽ không thừa nhận đứa cháu là Cẩu Đản này, tên tiểu tử này không có nửa phần quan hệ với Tiền gia, sau này cũng không được mang họ của bọn họ, bọn họ không thể chịu nổi phúc khí của tên tiểu tử này, đừng có không bị con trai làm tức chết trái lại lại bị tên tiểu tử khác họ làm cho tức chết.

Hơn nữa bị Cẩu Đản liên lụy, cha mẹ hắn hắn hiện tại không coi trọng đứa nhỏ Tôn ca nhi đang mang trong bụng, có ca ca như vậy làm gương ai biết được Tôn ca nhi có thể lại sinh ra một đứa tốt như vậy không, hơn nữa hiện tại biết rõ Tôn ca nhi là ca nhi chưa vào cửa liền mang thai đứa nhỏ, đối với phẩm tính của Tôn ca nhi càng thêm xem thường, tuy rằng Tiền Đắc Phúc có giải thích hơn nữa, hai lão nhân vẫn có thiên hướng về những lời bóng gió bên ngoài, thời điểm thủ tiết liền cùng hán tử trong thôn không rõ ràng, ai biết được trong bụng này có phải đứa nhỏ của Tiền gia bọn họ hay không, bọn họ không chứa nổi người này.

Hôm nay Cẩu Đản trở về liền nói cả người đau nhức, nói mình bị người đánh, muốn a mẫu cùng Tiền Đắc Phúc báo thù cho nó, nhưng nó lại không nói được là ai đánh, miệng đầu hồ ngôn loạn ngữ nói một đống người, trong đó có Nhị Mao, ai bảo trước đó bọn chúng có cừu oán, hơn nữa Cẩu Đản đau "đản" đến mức trực tiếp lăn lộn trên đất, sợ đến mực Tôn ca nhi vội vã gọi Tiền Đắc Phúc nhanh chóng mời lang trung đến.

Tiền Đắc Phúc vô cùng không muốn đi mời lang trung, dưới cái nhìn của hắn, quá nửa là tên tiểu tử này diễn trò lừa người khác đồng tình, trước đó hắn không phải cũng bị lừa gạt sao, tiểu tử này nói ra không được bao nhiêu sự thật, nếu như không phải nể tình đứa nhỏ Tôn ca nhi đang mang trong bụng này là của hắn, hắn đã sớm lười quản tên tiểu tử thối này, nhưng mà bộ dáng thương tâm của Tôn ca nhi khiến cho hắn không đành lòng, hơn nữa cuối cùng không biết sao, Tần Cẩu Đản lăn lộn trên mặt đất một cước đạp đến cái bụng của a mẫu nói, Tôn ca nhi lập tức co quắp ngồi dưới đất ôm bụng hô hoán lên, khiến cho Tiền Đắc Phúc sợ đến mức nhanh chóng gọi lang trung.

Thời gian này vừa vặn Hồ lang trung trở về từ huyện An Bình, bằng không Tiền Đắc Phúc căn bản không gọi được lang trung chỉ có thể đem người đưa lên trấn trên. Hồ lang trung về đến nhà căn bản còn chưa kịp uống một ngụm nước nóng liền bị Tiền Đắc Phúc kéo đến nhà hắn, một bụng tức giận. Người trong thôn đều biết, Hồ lang trung không phải là người có tính tình tốt gì, nhưng y thuật của hắn không kém, người trong thôn đều rất kính trọng hắn, rất ít người sẽ hô to gọi nhỏ với hắn, đụng tới người như Tiền Đắc Phúc có thể trưng ra bộ mặt tốt đẹp mới là lạ.

Đương nhiên Hồ lang trung cũng có nguyên tắc hành nghề y, nhìn thấy bệnh nhân sẽ không bàng quan đứng đó mà không quan tâm, bởi vậy tuy rằng mang theo một bụng hỏa khí vẫn tiến vào Tiền gia, vẫn nghiêm túc chẩn mạch cho hai mẹ con Tôn ca nhi.

Sau khi chẩn mạch cho tiểu tử Tần gia xong Hồ lang trung liền ném nó qua một bên mặc kệ, chỉ dặn dò với Tiền Đắc Phúc, "Theo ta trở về lấy thuốc dưỡng thai, mang thai hai tháng mà không biết cố gắng giữ, nếu như không muốn vậy trực tiếp bỏ đi." Nhà hắn bình thường cũng có những dược liệu cấp cứu bình thường, chỉ có những loại không thường dùng mới kê đơn để người trong thôn đến y quán bốc thuốc.

"Cẩu Đản không bị bệnh!?" Tiền Đắc Phúc nổi giận tại chỗ, phẫn nộ vì tiểu tử này lại lừa gạt mình, lại tức giận Tôn ca nhi không để ý đến thân thể của mình, là không muốn sinh con cho hắn sao?

Hồ lang trung tức giận lườm một cái, "Tiểu tử tuổi này thỉnh thoảng va đập đau một chút là chuyện bình thường, chỉ bằng đạo đức của tiểu tử này không bị người đánh xem như đã là chuyện tốt." Ngay cả dược liệu nhà hắn để ở trong sân cũng gặp họa, nhưng mà sau khi trị nó một lần nó liền không dám gây phiền toán cho nhà hắn nữa, một lang trung muốn đối phó với một tiểu tử còn không phải là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Chờ đến khi Hồ lang trung rời đi hắn cũng không rõ ràng Tiền gia xảy ra chuyện gì, chỉ có điều sau đó Tiền Đắc Phúc lại đến nhà hắn mời hắn qua chuẩn mạch lại một lần nữa, lúc đó sắc mặt Tiền Đắc Phúc vô cùng khó coi. Hồ lang trung vô cùng tức giận, đây là không tin tưởng y thuật của hắn sao, nếu như không tin tưởng thì sao lại tìm hắn, có bản lĩnh thì lên trấn trên mời đại phu đi! Tiền Đắc Phúc chỉ đoán là do bụng của ca nhi nhà hắn không thoải mái nên mới mời hắn đến chuẩn lần thứ hai, tiểu tử họ Tần vẫn lăn lộn trên mặt đất, lần này Hồ lang trung nhìn ra được tiểu tử này không phải là giả vờ giả vịt, trong lòng nổi lên nghi ngờ, để Tiền Đắc Phúc đến Đường gia mời Hà lão qua.

Cũng chính là Tiền Đắc Phúc đến mới khiến cho Đường Xuân Minh biết rõ được tình huống của Tiền gia cùng Tần tiểu tử, âm thầm nháy mắt ra hiệu cho Hà lão, động tác vuốt râu của Hà lão liền dừng lại một chút, ngoài mặt liền nói sẽ theo Tiền Đắc Phúc đi một chuyến.

Chờ lúc trở lại Hồ lang trung cũng trở về, hai lão nhân đối với hai tiểu tử đang cúi đầu đứng nhận sai trong góc kia cười mắng một trận, Đường Xuân Minh từ trong miệng họ liền biết được vấn đề của Tần tiểu tử không lớn, chỉ là đau một trận liền được rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nếu như làm thương tổn người hắn cũng lo lắng, dù thế nào đi nữa thì đó cũng chỉ là đứa nhỏ sáu tuổi mà thôi.

"Sau này thời gian đứng trung bình tấn tăng thêm một nửa." Lý Phong nhàn nhạt ném thôm một câu, nhưng lại có hiệu lực lớn nhất, Đại Mao cùng Nhị Mao trưng ra biểu tình ủy khuất nhưng cũng không dám

kháng nghị, nhưng mà Đường Xuân Minh phất tay một cái hai tiểu tử này liền biết được hôm nay đã xong chuyện, nhanh chóng về nhà cầu cha mẹ an ủi đi.

"Hai tiểu tử này, cũng chỉ hù dọa bọn chúng một chút, để bọn chúng biết sau này ra tay nên có chừng mực, kỳ thực để Tần tiểu tử ăn khổ một chút cũng được, hắn gây ra những chuyện kia bị chút đau đớn đấy cũng là quá nhỏ." Hà lão lắc đầu nói, kỳ thực Tần tiểu tử cũng không bị thương gì lớn, chỉ có điều vừa hay bị đánh vào những vị trí đau đớn sẽ tăng lên hơn nữa đứa nhỏ sáu tuổi lại không biết chịu đau nên mới có bộ dạng thống khổ như vậy. Hồ lang trung vừa đến liền sai Lý Phong đun nước nóng cho hắn uống, trả thù lao xong liền không được uống ngụm nước nào, buổi trưa lại ăn cay, khiến cho hắn vô cùng khát nước a.

So với Hà lão, trình độ hiểu biết về các huyệt vị trên cơ thể người của Hồ lang trung chênh lệch rất nhiều, cũng vì vậy mà lần đầu tiên bắt mạch mới cảm thấy thân thể Tần tiểu tử này không có vấn đề gì cả, mà Hà lão qua nhìn một cái liền biết được rõ ràng.

"Nhưng mà Tôn ca nhi kia thực sự là có thai hơn hai tháng sao?" Đường Xuân Minh kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, nhưng mà hôm nay bị Tần tiểu tử đá một cước nếu như không cố gắng dưỡng, thai này có thể giữ được hay không cũng khó nói." Hồ lang trung theo trách nhiệm của lang trung mà nhắc nhở Tiền Đắc Phúc cùng Tôn ca nhi, thuốc cũng kê ra, còn lại chính là phải xem bọn hắn, lang trung cũng không phải là vạn năng.

"Tốc độ này có chút quá nhanh a." Đường Xuân Minh sợ hãi, trong lòng cũng không khỏi bát quái một chút, khoảng thời gian từ lúc Trương Hoa Lan bị bỏ đến lúc Tôn ca nhi mang thai đứa nhỏ tính ra cũng không được mấy ngày đi, hán tử kia thực sự là đảo mắt liền không nhận người, lập tức lại cùng một ca nhi khác cấu kết làm bậy, ngay cả con cũng có.

&&&

Tin tức Tôn ca nhi mang thai hai tháng căn bản không thế giấu được người trong thôn, ngày đó Tiền Đắc Phúc gấp gáp mời Hồ lang trung qua cũng có người nhìn thấy, cho nên quá trình chuẩn bệnh cũng có người vây xem, cái thai này căn bản là không thể giấu được, ngày thứ hai liền truyền đi khắp thôn.

Mọi người bề ngoài thì chúc mừng Tiền Đắc Phúc, nhưng mà sau lưng nói cái gì, vậy thì khó nói. Càng nói những kẻ đoán mò lần trước Tiền Đắc Phúc được đội nón xanh của Hoàng Tứ Cẩu, lần này nói không chừng, khiến cho Tiền Đắc Phúc làm cha tiện nghi một lần không đủ còn có lần thứ hai.

Nhà Tiền Đắc Phúc, bởi vì Tôn ca nhi động thai khí Tiền Đắc Phúc không kịp tức giận với hắn, nhưng đối với Tần Cẩu Đản thì lại không thể cho được sắc mặt tốt, bởi vì Tôn ca nhi động thai khí hắn có thể nhìn được rõ rõ ràng ràng, cũng bởi vì một cước kia của Tần Cẩu Đản, so với con ruột của mình, Cẩu Đan tính là cái thá gì.

Sau khi Tiền Đắc Phúc rời đi, Tôn ca nhi đau lòng vuốt ve mặt Tần Cẩu Đản, "Cẩu Đản, sau này chúng ta đường đừng gây chuyện nữa được không? Nếu tiếp tục náo loạn a mẫu cũng không thể bảo vệ được ngươi, lẽ nào ngươi muốn về Tần gia sao?"

Tần Cẩu Đản muốn đứng lên không để ý đến a mẫu, Tôn ca nhi tiếp tục cố gắng, "Ta cố gắng sinh sống không được sao? Có a mẫu ở đây, a thúc ngươi sẽ coi ngươi là con ruột mà thương yêu, nhưng nếu ngươi tiếp tục náo loạn, a mẫu cũng không biết làm thế nào." Tôn ca nhi bụm mặt khóc lên, hắn thực sự không có biện pháp với đứa con này, cầu cũng không cầu, mắng cũng không dám mắng.

Nói chưa dứt lời, nói đến chuyện con ruột,Cẩu Đản vươn mình ngồi dậy, không để ý đến đau đớn trên người, nhe răng nhếch miệng, trừng mắt ghét bỏ nhìn về phía bụng của Tôn ca nhi, "Hắn có con ruột hắn muốn còn ta là con hoang không ai muốn, tại sao a mẫu cùng ta không thể sinh sống hai người cùng nhau mà cứ nhất định phải vào nhà một dã hán tử? Dù sao ta cũng có mấy người cha, lại thêm một đứa cũng như vậy, ngươi đi cho ta, sinh con trai của ngươi đi, cút!" Đem đồ vật trên giường không ngừng ném về phía Tôn ca nhi, xoay người liền nhảy xuống giường ra ngoài, mặc cho Tôn ca nhi ở đằng sau không ngừng gọi hắn cũng không chịu quay đầu lại.

&&&

Đường Xuân Minh thương lượng cùng Lý Phong và Hà lão chuyện cất rượu sau này cùng với chuyện bán rượu.

"Người trong nhà cất rượu quá cực khổ, quanh năm suốt tháng cũng nhưỡng không được bao nhiêu, ta nghĩ không bằng ở trong thôn mở một phường rượu, chờ sang năm liền gieo cao lương, là có thể xây dựng được nhà xưởng ở trong thôn, đến lúc đó có thể phân ra rượu hạng nhất hạng hai, đương nhiên rượu nhà chúng ta chính là hạng nhất." Đây là suy nghĩ của Đường Xuân Minh, hắn không thể để cho người nhà khổ sở cất rượu mà không nghĩ gì, quy mô cũng không lớn, "Nhưng mà đến thời điểm đó chuyện bán rượu ta cũng không có cách nào a, A Phong, Hà lão, các ngươi có ý định gì không?"

Thấy ánh mắt Đường Xuân Minh sáng trưng nhìn về phía bọn họ, Hà lão vươn ngón tay điểm điểm cho hồ ly nhỏ giảo hoạt này, đây là đánh chủ ý đến hắn đúng không, khiến cho hắn tức cũng không được cười cũng không xong. Lý Phong cũng không nhịn được mà cười thấp, việc này Hà lão làm không thể tốt hơn, quan hệ của ai cũng không thể vững vàng như Hà lão.

"Quên đi, ai bảo ta hiện tại đều ăn ở ở đây, đến cuối năm lúc đưa lễ, các ngươi chuẩn bị một ít rồi đưa đến nơi ta bảo, nếu như đối phương có hứng thú tự nhiên sẽ tìm được, những cái khác ta cũng không có biện pháp."

Đường Xuân Minh nhất thời lên tiếng nở nụ cười, nhanh chóng lấy lòng Hà lão nói: "Nhất định nhất định, bảo đảm làm tốt nhất, Hà lão ra tay làm gì có chuyện không giải quyết được, A Phong còn kém xa so với ngươi."

"Ha ha…" Nhìn thấy Lý Phong bởi vì bị Minh ca nhi làm thấp giá trị mà đen mặt, Hà lão cười đến thoải mái.

Lý Phong bị người không được coi trọng phiền muộn đảo quanh núi, hắn lại bị Minh ca nhi chơi nhỏ, hắn có thể nên lấy nhiều thêm chút bản lãnh để Minh ca nhi nhìn một cái? Nghĩ đến nếu như Minh ca nhi cũng lấy lòng hắn như với Hà lão, Lý Phong chợt cảm thấy gió bắc trên núi này đều biến thành gió xuân.

62. Chương 62: Vào Núi

Lý Phong lượn một vòng trong núi, đây là chuyện định kỳ cần làm của hắn, không thể để cho mấy động vật to lớn ở sâu trong núi chạy đến gây họa được. Hiện nay ở trên núi cũng nuôi mấy con chó, tuy rằng không bằng được Tiểu Hoa của Đường Xuân Minh, nhưng mà cũng mạnh hơn những con chó của nhà khác, bọn Đạt thúc Thiết thúc đều cười nói, khí hậu trong ngọn núi này đều đặc biệt dưỡng người, bọn họ sau khi đến ở nơi này,không chỉ thân thể cảm thấy khỏe hơn trước đây, chính là chó cũng nuôi rất được, càng có tính người.

Đạt thúc còn đặc biệt cảm kích một nhà Lý Phong, cánh tay của hắn vỗ đã được Hồ lang trung nhìn qua, không có cách nào trị được, nhưng mà Lý Phong mang hắn cho Hà lão nhìn một lần, trải qua một thời gian trị liệu châm cứu, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, cánh tay của hắn càng ngày càng có khí lực, cái này thực sự là khiến cho hắn cùng cả nhà mừng đến phát khóc, đối với hoạt động trên núi càng thêm để tâm tận lực.

Thời điểm xuống núi Lý Phong nhìn thấy Đạt thúc đang đan mành cỏ, phần lớn chuồng dê đều được treo cái này bên ngoài, nhìn thấy Lý Phong xuống, Đạt thúc liền cười ha hả chào hỏi hắn. Lý Phong trước đó đã biết hắn làm những chuyện này, khí trời dần dần lạnh, loại mành cỏ dày này có thể ngăn gió chống rét, ở phương diện nuôi gia súc, kỳ thực Đạt thúc so hắn cùng Minh ca nhi càng hiểu nhiều hơn.

Xuống chút nữa, Lý Phong đột nhiên nhìn về phía lùm cây bên đường, lấy tính cảnh giác của hắn liền dễ dàng phát hiện được dị thường ven đường, lúc lên núi rõ ràng không có. Dưới chân không chần chờ hướng về hướng kia đi tới, mà bên kia lập tức vang lên một trận âm thanh, đẩy ra bụi cỏ, Lý Phong liền nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập cảm giác, như con thú nhỏ hung ác bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn người.

Trong lòng Lý Phong cười khẽ, trong con mắt ngụy trang đến mức tàn nhẫn lại hung ác kia cất giấu khiếp đảm bất an, nhưng mà tạo sao đứa nhỏ này lại chạy đến bên này? Lẽ nào hắn còn muốn nhìn chằm chằm A Lâm cùng Đạp Vân? Khoảng thời gian này Minh ca nhi không để cho A Lâm chạy lên núi, thời điểm hắn lên núi cũng để ý, không phát hiện đứa nhỏ này chạy đến nơi này, xem ra phải cũng bọn Thiết thúc nói một chút, để cho chó lúc đi tuần núi không để người khác chạy vào núi.

Lý Phong đi về phía trước một bước, đứa bé kia ngiống như bị dọa sợ vội vàng ngồi ngay xuống dưới đất, rồi lại giống như thỏ vội vàng bật lên muốn chạy trốn, trước đó nghe người trong thôn nói hán tử mặt sẹo này hung hăng nhất, trước đó hắn không tin, nhưng mà hiện tại đối mặt với hán tử này, trực giác của loài thú nói cho hắn biết nhanh chóng chạy trốn.

"Đứng lại!" Lý Phong quát lớn một tiếng làm cho đứa nhỏ kia chạy thoát càng nhanh, lảo đảo khiến cho quần áo không ngừng bị cọ vào bụi cây bên đường khiến cho rách toạc, Lý Phong nhíu mày đi nhanh mấy bước trực tiếp túm lấy sau gáy đứa nhỏ nhấc lên, đứa nhỏ giương nanh múa vuốt muốn cắn người, lại bị Lý Phong nhấc lên căn bản không thể gần người được, phí công bay nhảy một trận ở trên không.

"Ngươi chạy tới nơi này làm cái gì?" Lý Phong lạnh giọng hỏi, không phải hắn lấy lớn ép nhỏ, nếu không phải vì A Lâm hắn mới không có hứng thú đi nói chuyện với một đứa nhỏ.

"Ngươi… Ngươi thả ra ta…" Nhe răng như con thú nhỏ, nhưng thanh âm run rẩy đã thiết lộ dũng khí của hắn.

"Sau này đừng có đến đây nữa, nếu như lại để ta thấy ngươi bắt nạt A Lâm, ta đánh gãy chân của ngươi." Lý Phong híp híp mắt uy hiếp nói, nhìn thấy đứa nhỏ không tự chủ được mà run lên hai lần sau mới đem đứa nhỏ thả lại trên đất, nhìn hắn liên tục lăn lộn chạy xa, sau khi chạy ra xa mới dừng lại quay đầu nhìn, nhìn thấy Lý Phong vẫn đứng ở nơi đó giống như hết sợ, hung ác hướng về bên hắn nhổ mấy bãi nước miếng, mắng: "Ngươi với bọn hắn đều là dã hán tử, dã hán tử không một người tốt." Sau đó lại nhảy lên chạy đi xa.

Lấy thính lực của Lý Phong nghe được rõ rõ ràng ràng, lông mày vẫn không dãn ra, nếu như trước đây gặp phải tiểu tử như vậy chắc chắn hắn sẽ có hứng thú dạy dỗ một chút, nhưng mà hiện tại hắn tử này tràn ngập địch ý với mấy đứa A Lâm, hắn không thể bởi vì một tiểu tử khác họ mà khiến cho A Lâm gặp phải nguy hiểm hoặc lớn hoặc nhỏ.

Ý tứ của đứa bé kia, Lý Phong không quá rõ ràng, cũng không muốn đi làm rõ.

Chờ đến sang năm, tình huống của người ngoài vào núi chắc hẳn tốt hơn nhiều, bên ngoài gieo một vòng cây gai đến sang năm có lẽ sẽ phát huy tác dụng, chí ít có thể ngăn trở mấy đứa nhỏ như thế này.

&&&

Lý Phong sau khi căn dặn mấy người Thiết thúc liền đem chuyện ném ra sau đầu, một lòng chú ý đến chuyện hộ lễ của hắn cùng Minh ca nhi sắp đến. Trong mắt người khác là lần thứ hai lập gia đình của Minh ca nhi, nhưng hắn rõ ràng, Đường Xuân Minh với hắn đều là lần đầu tiên trải qua, càng muốn cho Đường Xuân Minh nhớ thật kỹ hôn lễ của bọn họ.

"Mười hai tháng chạp, không còn bao lâu, ngươi truyền tin cho bọn Dư Mộ để bọn hắn tìm thời gian rảnh chạy đến chưa? Trời lạnh như thế này chạy tới chạy lui một chuyến cũng không dễ dàng." Đường Xuân Minh viết lên giấy một ít chuyện quan trọng cần phải nhớ kỹ, việc này cũng chỉ có hắn làm, tuy rằng Lý Phong đánh trận mấy năm ở bên ngoài, nhưng lại không lấy ra được bao nhiêu tác dụng ở phương diện này.

"Đến cuối năm, doanh trại của bọn họ hẳn là cũng không có chuyện gì, có thể sẽ đến đi." Dù lạnh cũng không sánh được với phương bắc, vì vậy Lý Phong cho rằng đây căn bản không thể trở thành nguyên nhân bọn họ không đến được, "Nhưng mà Minh ca nhi, trước lúc đó ngươi còn có chuyện cần làm."

"Ồ? Là cái gì?" Đường Xuân Minh ngẩng đầu lên tò mò hỏi, trong đầu lại hồi tưởng lại quá trình kết hôn trước đó của Minh ca nhi, có vẻ như không có cái gì quan trọng cần chính mình đi làm. Kỳ thực nếu như theo ý của hán tốt nhất là để sang năm xuân về hoa nở, mùa này trời lạnh xương cũng đông, chỉ muốn ở trong phòng không muốn nhúc nhích, mà lại có người không thể chờ được.

Lý Phong khẽ cười một cái, sờ sờ bàn tay cũng không đến nỗi lạnh như băng của Minh ca nhi, giải thích, "Chúng ta đợi đến khi Minh ca nhi ngươi ra hiếu mới kết hôn, vậy lúc này trước hết ngươi phải thoát hiếu, đỡ phải khiến cho những người khác có cớ nói cái gì."

Đường Xuân Minh vỗ gáy mình một cái, cái này là bước cuối cùng, đương nhiên phải làm, bằng không tất cả những gì hắn làm đều uổng phí thời gian,?Đúng, nhanh chóng nói cho ta biết chuyện này phải làm như thế nào đi."

Việc này Lý Phong rõ ràng hơn Đường Xuân Minh, làm sao thoát hiếu có hai biện pháp, một là cũng Triệu gia cùng nhau làm, một cái khác đương nhiên chính là Đường Xuân Minh một mình làm, Đường Xuân Minh không chút nghi ngờ lựa chọn cái thứ hai, ai lại muốn cùng Triệu gia hợp lại chứ.

Vì thế, Lý Phong lại đặc biệt chạy lên trấn một chuyện, mua rất nhiều đồ về, chỉ chờ ngày ấy.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, gió lạnh không ngừng thổi, sáng sớm, Đường Xuân Minh đẩy cửa nhìn bên ngoài một mảnh trắng xóa, "Có tuyết rồi, A Lâm nhanh dậy đi, bên ngoài có tuyết rồi."

"A mẫu, đệ đệ lại tè." Nhưng A Lâm lại vô cùng mất hứng, nhắc nhở Đường Xuân Minh cái sự thật vô tình này.

Đường Xuân Minh bất đắc dĩ xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của tiểu A Sâm, nếu như Đường Xuân Minh lại không có động tác gì, hắn lập tức có thể khóc cho bọn họ xem, Đường Xuân Minh tức giận nhéo nhéo mũi tiểu A Sâm, đi đến chỗ rương bên giường chuyên để tã lót sạch sẽ lấy tã sạch ra, A Lâm ngồi bên cạnh sờ sờ khuôn mặt của đệ đệ dỗ dành, "Đệ đệ không đau, a mẫu đang chơi cùng đệ đệ đó." Đường Xuân Minh nghe thấy liền chảy mồ hôi.

Lý Phong quét tước sạch sẽ ngoài sân mới vào, vừa đứng ở cửa giậm chân vừa nói chuyện sau núi cho Đường Xuân Minh, trước khi đến hắn đã đến sau núi xem qua, bây giờ mấy gia đình trực tiếp ở lại trên núi, trên núi cùng có giường sưởi, thời tiết này nếu như ở trong phòng cũng sẽ không bị đông lạnh. Bởi vì vẫn cùng cấp cho Thính Cảnh Các cùng Đường Ký, số lượng gà và dê so với trời thu giảm nhiều, khiến cho người chăm sóc cũng bớt không ít việc.

Bên trong trấn không ngừng có tin tức tốt, Toàn dương quán của Đường Ký sau khi khai trương, hương vị bây ra hấp dẫn một nhóm thực khách đi vào, bởi vì có đám thực khác này tuyên truyền, khiến cho danh tiếng của Đường Ký không ngừng truyền ra xa, có một ít phú hộ ở huyện bên cạnh đều cố ý chạy tới huyện Bình An để nếm thử món đồ ăn mới mẻ này, bởi vậy có thể tưởng tượng được, theo khí trời càng ngày càng lạnh tân khách của Đường Ký càng ngày càng nhiều. Tin tức tốt không chỉ khiến cho Đường Xuân Minh hài lòng đến cười không ngậm mồm vào được, chính Đằng Dục cũng vô cùng cao hứng, chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các do vậy mà không có giảm xuống do khí trời lạnh.

Chuyện Đường Xuân Minh mở cửa hàng băng vốn người trong thôn cũng không biết được quá rõ ràng, không biết hắn mang theo mấy gia đình trong thôn đến cùng là làm cái gì mà phát tài rồi, nhưng mà hiện nay chuyện mở Toàn dương quán rất nhanh được truyền ra, dù sao dê sau núi đều phải định kỳ kéo lên núi, mà những gia đình có chút quan hệ trong trấn cố gắng hỏi một chút làm sao lại không rõ ràng được, ngay cả bọn họ làm những chuyện nào cũng biết được chút phong phanh.

Vốn chuyện nuôi dê của Đường Xuân Minh có người còn không coi trọng nhưng hiện tại lại khiến cho người trong thôn đỏ mắt rồi.

"Lúc trước là ai nói Phong tiểu tử mua cả đỉnh núi của Minh ca nhi là ném bạc vào nước, bây giờ chuyện làm ăn trong thành của bọn họ còn không phải nóng bỏng, không biết kiếm lời được bao nhiêu bạc, liền ngay cả Trương Trường Minh đi theo cũng không biết kiếm lời được bao nhiêu, hán tử Trương Trường Minh kia thực sự là chiếm được lợi từ ca nhi của hắn." Người nào không biết chuyện bởi vì Vương Mạc cùng Minh ca nhi quan hệ tốt Trương Trường Minh mới có cơ hội chạy vào thành. Đương nhiên còn có người chạy đến chỗ Trương Tú hỏi sao Minh ca nhi không đưa cơ hội kiếm tiền này cho Đại Sơn nhà hắn, Trương Tú tức giận mắng người kia một trận, cũng không nhìn một chút tính tình của Đại Sơn như thế nào, chuyện này nếu như giao cho Đại Sơn hắn có thể làm tốt sao? Lại núi hoạt động trong núi Đại Sơn vẫn luôn bận rộn, ai nói không có cơ hội kiếm tiền, những nhà này là xem người khác kiếm tiền liền đỏ mắt muốn gây chuyện đây mà.

Lý Phong cũng mơ hồ nghe được mấy lời, nhưng mà ngay cả Minh ca nhi cũng không thèm để ý, hắn căn bản không thèm để trong lòng, nói xong những chuyện trong núi liền còn nói, "Đợi lát nữa ta mang hai con dê làm thịt, một nửa để trong nhà còn lại đưa bên nhà a mẫu kia, thời tiết này nếu như ăn chút thịt dê cũng ấm hơn chút." Kỳ thực ngày hôm quan Đường Xuân Minh còn nhắc đến chuyện mấy ngày không được ăn thịt dê nướng, Lý Phong liền nhớ kỹ, trời tuyết người trong nhà cùng nhau ngồi quây quần bên bàn ăn một bữa thịt dê nướng, hắn cũng cảm thấy rất tốt.

"Tốt, ngươi xem đó mà làm thôi." Đường Xuân Minh không chút bất mãn, chuyện Lý Phong làm còn tỉ mỉ chu đáo hơn so với hắn, ôm lấy tiểu A Sâm nói, "Chúng ta đi xem Hà gia gia đã đã dậy hay chưa."

Sau khi ăn xong điểm tâm, Đại Mao Nhị Mao liền tìm đến A Lâm chơi tuyết, bọn nhỏ đối với tuyết càng thêm yêu thích hơn một chút, lại vừa hay học đường cho nghỉ ngơi, Đường Xuân Minh thấy A Lâm mặc đủ ấm liền để cho nó tùy ý ra ngoài chơi, Nhị Mao hoan hô nắm tay A Lâm ra ngoài chơi.

Buổi sáng, Đại Sơn mang theo mấy hán tử trẻ tuổi trong thôn đến tìm Lý Phong, ban đầu Đường Xuân Minh còn cảm thấy kỳ quái, nhìn không giống như đến chơi bình thường. Ngoại trừ Đại Sơn, mấy hán tử kia đứng ở trong thôn không quá tự nhiên chào hỏi Đường Xuân Minh.

"Minh ca nhi, chúng ta muốn tìm A Phong cùng lên núi săn thú." Vẫn là Đại Sơn lên tiếng nói rõ ý đồ đến, khiến cho mắt Đường Xuân Minh sáng lên một cái, hắn cũng rất muốn đi thì làm sao giờ?

Loại khí trời này, ngoại trừ làm việc ở bên ngoài, người trong thôn đều ở nhà, đặc biệt là hán tử cơ bản là không việc gì làm, liền nhớ tới tình cảnh trước kia đồng thời vào núi, trong lòng ngứa ngáy. Nhưng mà bọn hắn cũng biết, bằng mấy người bọn hắn căn bản không có cách nào làm được, không nói bọn họ có thể bắt được dã vật hay không, ngay cả đụng tới mấy con vật to lớn có thể toàn thân thoát được hay không cũng là vấn đề, liền tới cửa muốn hỏi Lý Phong có muốn vào núi hay không.

Đúng là Đại Sơn có nghe Lý Phong đề cập đến, muốn đi trong núi một chuyến, hiện này trên núi nuôi dê cùng gà vịt, sợ dã vật trong núi đói bụng xông vào chỗ bọn họ, nhưng mà cái này không phải ngày một ngày hai liền có thể làm được, vì vậy cũng không nói với Đường Xuân Minh, chỉ là lúc tuần núi về gặp Đại Sơn thì nói một chút, cái này cũng là nguyên nhân Đại Sơn mang người đến chỗ này.

Chờ Lý Phong đi ra thì giải thích, Đường Xuân Minh nhất thời biết được, hắn không có cách nào đi theo, nếu như đi trong ngày thì có thể, giống như lúc mới vào đông hắn còn thường cùng Lý Phong lên núi chạy, nhưng mà nếu qua đêm thì không xong, trong nhà có hai đứa nhỏ a, không thể hoàn toàn ném cho Hà lão, chỉ đành nói, "Các ngươi thương lượng đi, ta mang theo A Sâm đến phòng Hà lão." Trong phòng Hà lão có địa long càng thêm ấm áp.

Lý Phong đã ăn xong cơm trưa liền mang theo mấy người Đại Sơn vào núi, trên người mang theo không ít đồ vật, giống như rượu mạnh cùng dược liệu, hai thứ này vào ngày đông đúng là quan trọng hơn những thứ khác, trước khi đi đến cùng vẫn không yên lòng Đường Xuân Minh ở nhà cùng Hà lão, vốn định buổi sáng đến thôn Trấn Sơn đưa chút thịt dê cho Vương Anh cùng Đường Xuân Vanh liền biến thành đón Vương Anh đến đây, để hắn cùng Đường Xuân Vanh ở đây mấy ngày.

Đại Mao Nhị Mao nhìn chăm chú theo bọn họ rời đi, hận không thể nhanh chóng lớn lên một chút để có thể vào núi săn thú, A Lâm cũng chăm chú theo dõi, không nỡ rời Phong thúc thúc, cũng may có ngoại ma ma đến đây rời đi sự chú ý của nó.

63. Chương 63: Tìm Người

Thái độ của Vương Anh đối với hai đứa nhỏ tốt hơn nhiều so với Đường Xuân Minh, sau khi đến cũng không cần Đường Xuân Minh, tự mình động thủ chăm sóc tiểu A Sâm, Đường Xuân Minh phiền muộn đến nỗi chỉ có thể chạy đến trong phòng bếp băm thịt dê làm bánh nhân thịt a, dự định chờ A Vanh lại đây liền làm sủi cảo thịt dê ăn.

Sau khi Đường Xuân Vanh đến đây liền vô cùng ước ao hâm mộ Đại Mao Nhị Mao có thể học ở ngay gần nhà mình, thôn Trấn Sơn bọn họ hiện tại không có điều kiện xây dựng lớp học, biết ca phu tương lai dẫn người vào núi mà càng trông mà thèm, nhưng cũng biết thời gian này mình không thể theo vào được, chỉ có thể đành chờ ca phu tương lai đánh dã vật từ trong núi về cùng nhau ăn no nê.

Nhìn thấy sắc mặt của đệ đệ không tệ Đường Xuân Minh rất yên tâm, "Hoa quả ngâm đưa cho ngươi phải nhớ ăn mỗi ngày, đối với thân thể mới có lợi, xem ngươi năm nay cũng cao hơn không ít." Bởi vì A Vanh không ở cùng chỗ với mình, Đường Xuân Minh không có cách nào để hắn thường dùng những thứ không gian sản xuất ra, hiện tại chỉ có thể dùng phương pháp kia. Cũng may mùi vị hoa quả ngâm làm ra cũng không tệ, mấy đứa nhỏ A Lâm đặc biệt thích ăn, chính Đường Xuân Minh cũng hưởng qua, là hắn trực tiếp dùng tinh thần lực đem hoa quả trong không gian nghiền nát sau đó bỏ vào trong bình dùng lửa đun lên. Còn mẹ kế cùng A Vanh hỏi trái cây từ chỗ nào, Đường Xuân Minh liền đẩy lên người Lý Phong, hai người này cũng không tiện hỏi Lý Phong, Vương Anh cũng chỉ nói làm phiền Lý Phong.

Nghe ca mình nói mình cao hơn, Đường Xuân Vanh đặc biệt hài lòng, "Ca ngươi yên tâm đi, ta ăn mỗi ngày, a mẫu cũng ăn một chút. A mẫu cũng nói mùa đông năm nay thân thể tốt hơn nhiều. Ca, ngày hôm nay chỉ ăn sủi cảo không ăn thịt dê nướng sao?" Đường Xuân Vanh vẫn còn nhớ thịt dê nướng cay a, từ sau khi Đường Xuân Minh làm thịt dê, vẫn luôn nhớ kỹ thỉnh thoảng đưa chút thịt dê sang, Đường Xuân Vanh ăn khiến cho mặt mũi đỏ bừng.

"Đương nhiên là có, vẫn còn nhớ ngươi, trước khi đi A Phong đã làm xong thịt dê rồi, còn có đậu hũ mấy ngày trước Hà lão làm cũng vừa hay có thể ăn." Hiện nay những tháng ngày Hà lão trải qua càng ngày càng thanh nhàn, liền yêu thích tự mình tự động thủ làm chút chuyện, xay đậu chính là thứ hắn thích nhất.

Đường Xuân Vanh xấu hổ sờ sờ đầu một cái, cảm giác mình đã là người lớn, lại còn giống như mấy đứa nhỏ A Lâm chỉ nghĩ đến ăn là rất không nên, nhưng mà món ăn ca ca làm thực sự ăn rất ngon, chẳng trách trong thành mở cửa hàng chuyện làm ăn vô cùng nóng bỏng, ca ca càng ngày càng lợi hại a.

Sau khi Đường Xuân Vanh rời nhà bếp, Đường Xuân Minh suy nghĩ một chút lại lấy mấy con cá từ trong không gian ra, dự định làm canh cá chua. Dưa trong nhà làm đã sớm có thể ăn, cá dưa chua ngay cả A Lâm cũng thích ăn, lại càng không nói đến người lớn.

Lúc trước trong thực đơn cho Đằng Dục, có cách làm của canh cá cùng cá dưa chua, giờ thì hay, sau này Đằng Dục liền đánh chủ ý tới ao nhà hắn, may mà cá trong ao không đủ lớn, nặng nhất cũng không quá một cân, Đằng Dục bất đắc dĩ chỉ đành từ bỏ, nhưng mà vẫn nói cuối năm sẽ đến lấy một nhóm đi.

Chờ sau khi món ăn lần lượt lên bàn, Hà lão vẫn theo quy tắc cũ lấy rượu ra, lại rót cho tên tiểu tử choai choai Đường Xuân Vanh này, Vương Anh tự nhiên cũng rót chút ít. Theo lời của Hà lão, Đường Xuân Vanh cũng coi nhà tiểu tử duy nhất trong nhà, sau này phải thành gia lập hộ, rượu này sao thể không uống, phải uống.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong cùng tự mình thử qua rượu này, một chút cũng không đau đầu, cho dù buổi tối hôm trước uống có hơi quá đến ngày thứ hai tinh thần cũng sảng khoái, cho nên cũng không khống chế không cho hắn uống, đương nhiên có hạn chế số lượng, vì vậy mỗi ngày Hà lão đều uống chút, rượu này thành bảo bối trong lòng hắn. Vì vậy Đường Xuân Minh vẫn nói, lần này rượu ủ ra không bán ra bên ngoài, kỳ thực chính là để Hà lão giữ lại để uống.

Đại Sơn cũng tiến vào núi, Đường Xuân Minh đương nhiên sẽ gọi Trương Tú cùng đến ăn, Đại Mao Nhị Mao là thường xuyên ăn cơm ở đây, có thức ăn ngon căn bản không cần người gọi. Hà lão cùng Đường Xuân Vanh vừa uống vừa nói chuyện bài tập của Đường Xuân Vanh, Trương Tú nói chuyện cùng Vương Anh và Đường Xuân Minh.

"Biết không, tiểu ca nhi nhà Lý Hạ Căn cũng đã định thân, chờ sang năm liền xuất giá."

"Tiểu ca nhi nhà hắn?" Đường Xuân Minh sửng sốt một chút mới phản ứng nói tới ai, người nhà này đặc biệt là tiểu ca nhi bị hắn cùng Lý Phong phản bác mấy lần liền không còn tới làm phiền hắn nữa, vì vậy mới đầu hắn còn không phản ứng được, sau này hắn cũng mới biết được trong này có Lý Chính cùng mấy lão nhân Lý gia đứng ra ngăn cản, mới khiến cho mình thanh tĩnh rất nhiều. Nghĩ đến lúc trước tiểu ca nhi

còn đánh chủ ý đến trên người Dư Mộ, Đường Xuân Minh không khỏi hiếu kỳ hỏi, "Là nhà ai vậy?Nhanh như vậy liền định thân rồi?" Cái này là thực sự tuyệt vọng rồi sao?

Vương Anh cũng vểnh tai lên quan tâm chuyện nhà này, dù thế nào thì cùng là nhà đại bá của Lý Phong, nếu không phải hiện nay trong thôn rất nhiều nhà đều hướng về Lý Phong cùng con riêng của hắn, chỉ sợ nhà kia cũng không dễ dàng xé rách quan hệ như vậy. Hiện tại quan hệ của hắn cùng con riêng như vậy, cũng không hi vọng có người tha chân sau của con riêng.

Cũng là A Lâm vạn sự không quan tâm chỉ quan tâm ăn cá trong bát mình, vừa ngại cay lại vừa muốn ăn, miệng nhỏ hồng một mảnh, ban đầu Đường Xuân Minh cũng không dám để cho nó ăn cay, nhưng mà A Lâm lại vô cùng thích, mỗi lần ăn xong Đường Xuân Minh đều không yên tâm để cho nó uống một chén nước hoa quả.

"Hai ngày nhà nhà Lý Hạ Căn đều không ngừng tuyên dương bên ngoài a, chỉ lo người khác không biết tiểu ca nhi nhà hắn được gả cho nhà tốt, nói là gia đình giàu có nguyên sính lễ liền cho năm mươi lượng bạc, các ngươi không thấy bộ dáng đắc ý của hắn đâu. Cũng là Minh ca nhi ngươi không để ý đến, bằng không cũng sẽ sớm biết." Trương Tú lắc đầu nói, người này đúng thật là, nói bóng nói gió nói cháu trai không chăm sóc nhà bọn họ cùng không theo nịnh bợ, hiện tại có ca tế chăm sóc bọn họ, còn nói người trong tộc bất công chỉ biết cháu hắn không nói chuyện giúp bọn họ, lời này cũng mệt cho bọn họ nói được, thực sự là không biết xấu hổ.

"Sao lại là gia đình giàu có trên trấn? Trên trấn có bao nhiêu hộ gia đình giàu có a, hiện tại vừa nghe đến danh tiếng này ta liền cảm giác không tốt lắm." Đường Xuân Minh run lên, ban đầu là Trầm đại hộ huyên náo cuối cùng từ hôn, sau đó là môi ma ma chạy đến nhà hắn gán ghép cho một gia đình giàu có, hiện tại hắn vừa nghe danh tiếng liền nổi da gà.

Trương Tú cùng Vương Anh bèn nhìn nhau cười, bọn họ sao lại không rõ ràng ý nghĩ của Đường Xuân Minh, Trương Tú nói tiếp, "Chúng ta cũng không làm rõ được đến cùng là gia đình giàu có nào, ngược lại nhà Lý Hạ Căn này nói nhà ca tế này có bao nhiêu cửa hàng có bao nhiêu tiền, ai nha, chính là loại gia đình có tiền xài không hết, chờ tiểu ca nhi nhà bọn họ gả đi chỉ có thể chờ hưởng phúc thôi, ta sợ là da trâu này của hắn quá dày, nếu như tốt như vậy sao có thể vừa ý ca nhi nhà hắn? Lại còn đem gia đình bọn họ đón đi hưởng phúc?" Trương Tú xì cười ra tiếng.

Đường Xuân Minh đối với thuyết pháp như vậy cũng không tin, quay đầu liền đem việc này ném sau đầu, mặc kệ tiểu ca nhi này gả cho người nào đều không có quan hệ với hắn cùng Lý Phong, dù sao có gia đình này ở thôn Bình Sơn hắn cùng Lý Phong đều cảm thấy chướng mắt. Đối với Lý Phong mà nói, đây vừa là người thân vừa là kẻ thù, không có cách nào ra tay với bọn họ chỉ đành không nhìn bọn họ, để bọn họ lắc lư trước mặt đúng là khiến cho lòng người không thoải mái.

&&&

Sau bữa cơm chiều, bởi vì Lý Phong không ở đây Đường Xuân Minh cùng mẹ kế cũng thu dọn nghỉ ngơi sớm, Đường Xuân Vanh ở cùng Hà lão, Vương Anh cùng Đường Xuân Minh còn A Lâm A Sâm ở cùng một giường, nhưng mà vừa mới ngủ cổng liền bị gõ ầm ầm, Tiểu Hoa cũng nhanh chóng sủa lên, Đường Xuân Minh nghiêng tai nghe một chút, phảng phất giống như những gia đình khác cũng có tiếng chó sủa, buổi tối như thế này có ai lên gõ cửa a.

"A mẫu ngươi nằm đi, ta đi xem xem buổi tối thế này có ai đến đây." Đường Xuân Minh không tình nguyện bò lên từ trong chăn nóng, mặc áo bông ra ngoài mở cửa, gió lạnh thổi qua khiến người đều rùng mình một cái, bây giờ suy nghĩ một chút may mà không theo vào trong núi, bằng không khí trời như thế này hắn thực sự là không chịu được. Cửa phòng đối diện cũng mở ra, Đường Xuân Vanh cũng đi ra, "Ca, muộn như thế này là ai a, ta cùng ca đi ra ngoài xem một chút."

"Cũng được, đi thôi, Tiểu Hoa, nhanh nào, Tiểu Hắc Tiểu Ngốc ở nhà." Đường Xuân Minh ngăn tiếng chó sủa, mang theo Tiểu Hoa hướng về cửa viện.

"Đến đây, tối thế này ai còn tới a?" Cửa vẫn còn vang ầm ầm, Đường Xuân Minh tức giận nói với bên ngoài.

"Là ta, nhanh mở cửa…"

Thanh âm này sao lại có chút quen tai? Trong nhất thời Đường Xuân Minh không thể nghe ra được là ai đến, vừa đi đến cửa liền nhướng mày: "Tôn ca nhi, còn có các ngươi sao lại đến đây? Có chuyện gì vậy?" Nhà ai ban đêm bị gọi dậy từ trên giường ấm cũng không quá vui vẻ a.

"Minh ca nhi, van cầu ngươi, đem Cẩu Đản trả lại cho ta có được hay không? Cẩu Đản ở chỗ nào ngươi nhanh cho hắn ra đi…"

"Này, ngươi là người nào a? Ai là Cẩu Đản a sao lại chạy đến nhà ta a." Nhìn thấy một ca nhi lảo đảo hướng về phía ca hắn nhào tới, Đường Xuân Vanh vội vàng che chở phía trước ca ca, không vui trợn mắt trừng người hướng tới, này đều là những chuyện gì a sao không thể hiểu được.

Không nói hắn, ngay cả Đường Xuân Minh cũng không hiểu ra sao, hắn cũng không nhìn về phía ca nhi như đang muốn tìm chết kia, trực tiếp nói với một thôn dân cũng theo tới, "Đây là làm sao a? Sao lại chạy đến nhà ta tìm người? Cái gì mà đem Cẩu Đản trả lại cho hắn."

Một thôn dân cũng đi theo vội càng kéo Tôn ca nhi, Tiền Đắc Phúc cũng vội vàng chạy tới từ phía sau, "Cẩu Đản đi ra ngoài một ngày không thấy người, hán nói Cẩu Đản chạy đến nhà ngươi, xin lỗi, không biết Minh ca nhi có nhìn thấy Cẩu Đản hay không?" Sắc mặt Tiền Đắc Phúc cực kỳ khó coi, rồi không chờ Đường Xuân Minh nói liền quay sang mắng Tôn ca nhi, "Ngươi nhanh trở lại cho ta, ta đi tìm Cẩu Đản, đêm hôm ngươi lại đến nhà người ta đòi người là thế nào hả?"

Chuyện không đầu không đuôi này khiến cho Đường Xuân Minh vô cùng không cao hứng, từ trước đến nay hắn không nợ Tôn ca nhi này sao bộ dáng của hắn lại như đang dòi nợ, "Nếu như không phải nể mặt ngươi mất con lại đang có thai, ta nhất định sẽ lên quan phủ cáo ngươi tội vu hại người khác, con nhà ngươi gặp hay không gặp đều không có quan hệ gì với ta."

"Minh ca nhi, đừng nghe hắn nói mò," người theo tới cũng sợ hết hồn, "Chúng ta không ngăn được hắn nên hắn mới chạy tới đây,chúng ta không hiểu sao hắn liền cứ nhất quyết nói phải đến nhà ngươi tìm người."

"Van cầu ngươi…" Vậy mà ca nhi này lại giống như không nghe thấy lời giải thích, giãy giụa liền muốn quỳ xuống, "Ta biết là ta không tốt, đều là ta không dạy Cẩu Đản thật tốt, nhưng hắn mới là đứa nhỏ sáu tuổi…"

Giời ạ, Đường Xuân Minh nghe được liền nổi trận lôi đình, cái này là có ý gì? Hắn chấp nhặt với một đứa nhỏ sáu tuổi sau đó liền đem người nhốt vào trong nhà? Cũng không để ý đến Tiền Đắc Phúc đang lôi kéo Tôn ca nhi, cũng khuyên can A Vanh, cùng những này này nói không rõ ràng, hắn nhìn những người đi theo sau, đi tới những người đó.

Trong đoàn người đốt đuốc hướng về phía này có Lý Chính, nhìn thấy Tiền Đắc Phúc cùng Tôn ca nhi nhà hắn liền mắng to, Trầm phu lang cũng theo đến đây, giải thích cùng Đường Xuân Minh một chút, Đường Xuân Minh mơ hồ có chút hiểu được, đương nhiên Trầm phu lang cũng không quá rõ ràng Tiền gia đến cùng là xảy ra chuyện gì khiến cho một đứa nhỏ nửa đêm vẫn chưa về nhà.

"Chính là nói đứa nhỏ này cơm tối cũng không về nhà, sau đó mãi đến hiện tại cũng không xuất hiện? Còn không mau tìm người lại chạy đến nhà ta làm cái gì? Hơn nữa chỉ biết khóc, khóc thì có lợi ích gì, tìm con còn hữu dụng hơn khóc lóc!" Đường Xuân Minh tức giận mắng một trận, thật sự không biết loại a mẫu này làm được gì, có a mẫu như thế này dạy được con tốt mới là lạ.

"Nhanh chóng để người mang hắn về nhà đi, để cho người ta trông đi!" Trầm phu lang cũng nổi nóng, hắn là phu lang của Lý Chính, nói chuyện đương nhiên có sức nặng, kêu mấy ca nhi đến để họ mạnh mẽ đem người mang về, đến cùng vẫn là thấy hắn đang mang thai liền để cho người ta đi gọi Hồ lang trung đến nhìn một chút.

Đường Xuân Minh thấy tình hình này đoán là không thể ngủ ngay được, trực tiếp vào nhà mặc áo bông cùng nói với mẹ kế cùng Hà lão bị đánh thức một tiếng, A Vanh không muốn ở trong nhà nghỉ ngơi liền đi theo, cùng mấy người Trầm phu lang xem có thể giúp được gì hay không. Lại như hắn nói, tuy rằng hắn không thích đứa nhỏ kia, tuy nhiên cũng không có chuyện làm gì hắn, dù sao nuôi đứa nhỏ thành bộ dạng này cũng có trách nhiệm của người lớn.

Đường Xuân Vanh đi theo bên người ca ca hỏi một hán tử, hán tử kia chính là đương gia của ca nhi kia, ca ca bị người oan uổng Đường Xuân Vanh cũng không thể nào cao hứng được.

"Ngươi nói đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì khiến cho ca nhi nhà ngươi chạy đến đây đòi người? Đêm hôm này không có phương hướng biết chạy đi đâu tìm? Hơn nữa trời đông thế này một đứa nhỏ chạy ra ngoài vẫn sẽ bị tổn thương." Đường Xuân Vanh bắt được Tiền Đắc Phúc tức giận hỏi, còn vẻ mặt như muốn ăn thịt người của Tiền Đắc Phúc hắn cũng không nhìn.

Lý Chính nghe được câu hỏi của Đường Xuân Vanh cũng xoay người lại, lớn tiếng để Tiền Đắc Phúc nói xem đến cùng là xảy ra chuyện gì, tuy rằng đứa nhỏ này khiến cho người trong thôn vô cùng đau đầu, tuy nhiên cũng không thể không quản sự sống chết của hắn, vì vậy mới dẫn người ra ngoài ban đêm để tìm người.

64. Chương 64: Vào Núi

"Ta…ta…" Đối mặt với chất vấn của Lý Chính, Tiền Đắc Phúc mặt đỏ lên nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, "Chính là vào ban ngày mới nói vài câu, nhưng mà… Đứa nhỏ này cũng không quá hiểu chuyện, trước đó đạp a mẫu nó một cái suýt chút nữa có chuyện, hiện tại lại không hiểu chuyện đi ra ngoài, gây chuyện đến mức cả thôn đều không yên ổn." Lời nói cuối cùng cũng bắt đầu có thứ tự hơn, tức giận chỉ trích không gặp đứa nhỏ.

Dù trước kia biểu hiện của đứa nhỏ này khiến cho người ta chán ghét, những mà vào lúc nào biểu hiện của Tiền Đắc Phúc như thế, những thôn dân cùng đi tìm Cẩu Đản bắt đầu có thiên hướng về phía đứa nhỏ, dù thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ, nếu như xảy ra chuyện gì như thế nào? Hiện tại làm gì có công phu đi chỉ trích đứa nhỏ làm sai điều gì, bây giờ tìm được đứa nhỏ mới quan trọng.

Hai người này đều không nói rõ, một cái chạy đến nhà Minh ca nhi đòi người, lời này nói ra ai cũng không tin, đang yên lành Minh ca nhi giấu đứa bé làm cái gì? Vì chuyện tranh chấp trước kia của mấy đứa nhỏ? Minh ca nhi căn bản không phải là kẻ hẹp hòi, hơn nửa năm nay những chuyện Đường Xuân Minh làm cho thôn mọi người đều nhìn được, đến nhà này lại chỉ lo trốn tránh trách nhiệm, mà không phải là lo lắng cho đứa nhỏ, có cha mẹ như vậy, chẳng trách đứa nhỏ nhỏ như vậy lại trưởng thành thành bộ dáng như vậy.

Lý Chính đều muốn nhấc chân đạp người, nói nửa ngày, không nói lên được chỗ quan trọng, tức giận nói, "Bảo ngươi nói chuyện Cẩu Đản a, những chuyện khác chờ tìm được đứa nhỏ liền thích làm gì thì làm."

Tiền Đắc Phúc càng xấu hổ muốn quay đầu rời đi, nhưng mà trước mắt những người này đều nhìn hắn, chỉ đành nhắm mắt nói tiếp, "Gọi hắn ăn cơm cũng không ăn yên ổn được, quăng chén đi, ta nói mấy câu, hắn liền cãi lại, a mẫu hắn khóc lên, sau đó hắn liền đi ra ngoài." Còn ầm ĩ nói cái gì, từ ánh mắt Tiền Đắc Phúc liếc về phía Đường Xuân Minh liền có thể đoán ra được, người nhà này cãi nhau dính vào Đường Xuân Minh, thật là khiến cho người ta không biết nên nói cái gì mới tốt, vì vậy lúc này mới khiến cho Tôn ca nhi chạy đến nhà người ta đòi người?Thật là khiến cho người ta tức giận đến nở nụ cười.

"Được rồi, hỏi cũng không hỏi được cái gì, đây là buổi trưa liền đi ra ngoài đi, lúc này mới sốt sắng đi ra tìm người, làm cha mẹ đến mức này cũng thật là." Lý Chính tức giận mắng, sau đó xoay người nói chuyện với thôn dân, "Mọi người khổ cực một chút, tách nhau ra tìm xem, lại hỏi mấy đứa nhỏ trong nhà, ban ngày lúc ra ngoài chơi có nhìn thấy đứa nhỏ Cẩu Đản không."

Mặc dù mọi người đều bị lôi dậy từ trên giường ấm, những phần lớn thôn dân đều không có lời oán hận, mọi người đều là người lớn cũng không tính toán chi ly cùng đứa nhỏ. Không ít người bắt đầu đốt đuốc tìm người, không ngừng hét to tên Cẩu Đản, hi vọng đứa nhỏ trốn ở chỗ nào có thể nghe được mà chạy đến.

Trương Tú mang theo hai đứa nhỏ đương nhiên cũng không có cách nào nghỉ ngơi, ở bên ngoài nghe một vòng liền biết được chuyện gì xảy ra liền về nhà bảo hai đứa nhỏ một chút, để cho bọn hắn ở nhà trông nhà cửa.

"A mẫu, là không thấy Cẩu Đản sao?" Nhị Mao mò từ trong chăn ra lộ ra cái đầu bù xù.

“Đúng vậy, đúng vậy, hai đứa các ngươi ngày hôm nay có thấy tiểu tử kia hay không?” Trương Tú tiện thể hỏi một câu.

“A mẫu, con có nhìn thấy.” Nhị Mao khiến cho Trương Tú vốn chỉ hỏi cho có sợ hãi nhảy lên, vội vàng lôi Nhị Mao dậy, “Thấy ở chỗ nào? Biết hắn chạy đến chỗ nào?”

“A mẫu,” Nhị Mao nhe răng nhếch miệng né tránh, a mẫu quá hung tàn a, “Ta thấy Cẩu Đản chạy về phía sau núi nhà Minh a sao, muốn chạy quay xem hắn làm cái gì, tiểu tử kia khẳng định là có ý đồ xấu, nhưng mà không bao lâu liền nghe được tiếng chó sủa, Cẩu Đản sợ chạy ra, khà khà sau đó liền không biết.”

“Đại Mao còn ngươi thì sao?” Trương Tú lại hỏi con cả.

“Ta không thấy, a mẫu ngươi đi ra ngoài cẩn thận một chút, về sớm một chút.” Đại Mao lắc đầu một cái.

“Biết rồi, cùng đệ đệ ngươi cố gắng ở nhà trông nhà,” Trương Tú vui mừng vỗ vỗ con cả liền xoay người đi ra ngoài, Đại Mao càng ngày càng hiểu chuyện, đương nhiên căn bản cũng không biết hai đứa nhỏ này liên hợp với nhau tàn nhẫn đánh Cẩu Đản một trận.

Đến bên ngoài, Trương Tú cũng không gạt mọi người chuyện Nhị Mao nói, Đường Xuân Minh cùng Trầm phu lang đang đợi hắn, còn có Tiểu Hoa cao to uy phong. Sau khi Đường Xuân Minh nghe liền nói, “Xem ra phải đi hỏi mấy người Đạt thúc một chút xem có thấy đứa nhỏ kia không?” Thật sự là không bớt lo a, sao tiểu tử này lại chạy qua đây? Chẳng trách vừa nãy ca nhi kia liền chạy đến bên này tìm người. “Tiểu Hoa, đi.”

“Gâu gâu!” Tiểu Hoa kêu hai tiếng vội vàng đuổi theo phía sau lưng Đường Xuân Minh.

Ở Lý gia có hán tử đốt đuốc đi xem xung quanh nhà bọn họ một chút, trời đông giá rét, trên đường đều là tuyết không tan được, ánh lửa phản lại cùng ánh trăng trắng đến ghê người.

Chờ đến sau núi, bên kia cũng sớm bị động tĩnh trong thôn làm cho kinh động, mấy gia đình này cũng đều đốt đuốc định xuống núi xem trong thôn đã xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi Đường Xuân Minh đến đây hỏi, đại ca nhà Lục thúc lập tức nói, “Ban ngày thực sự là chạy đến sau núi, nhưng mà sau khi A Phong giao phó chúng ta vẫn luôn lưu ý không cho người nào đi vào, hơn nữa chó nuôi cũng rất cảnh giác, sau khi thấy đứa nhỏ Cẩu Đản kia cũng kêu lên, chờ ta qua hỏi thì đứa nhỏ kia cũng đã chạy xa.”

“Minh ca nhi, mấy người chúng ta liền lên núi nhìn xem, có mấy con chó này nhất định sẽ phát hiện nếu có người trên núi.” Đạt thúc đề nghị.

“Đúng vậy, chó.” Đường Xuân Minh vỗ vỗ trán mình, cúi đầu nhìn về phía Tiểu Hoa, “Tiểu Hoa, ngươi nhớ được mùi hương của Cẩu Đản kia sao? Có thể tìm được đứa nhỏ không nghe lời kia không?”

“Gâu gâu gâu!” Chủ nhân rốt cuộc đã nghĩ đến Tiểu Hoa nó, thật không dễ dàng a.

“Nha, con chó này thật sự có thể tìm được Cẩu Đản?” Trầm phu lang kinh ngạc nói.

“Thử một chút xem sao, thử vận may, dù sao còn hơn bây giờ cứ tìm lung tung.” Nghe chủ nhân nói vậy tiểu Hoa mất hứng dùng đầu củng củng bắp đùi của chủ nhân, Đường Xuân Minh dùng tay vỗ vỗ đỉnh đầu của nó một chút, “Xem, Tiểu Hoa cũng đã kháng nghị rồi, để nó tìm xem xem.”

“Nói không chừng còn có thể, chó trên núi này nhìn thấy Tiểu Hoa cũng không dám kêu loạn, đều đặc biệt nghe nó.” Đạt thúc cười hà hả nói, dưới cái nhìn của hắn, Tiểu Hoa này giống như là vương trong đám chó săn.

“Được rồi, chúng ta phân công nhau ra tìm xem, Đạt thúc các ngươi cũng đừng chạy xa, nếu như phát hiện được dấu vết gì thì nhanh chóng đến thôn gọi người để mọi người cùng nhau tìm.” Đường Xuân Minh không tim dặn dò, tuy rằng ở trên núi có Lý Phong vẫn thỉnh thoảng đi thanh lý, nhưng mà trời tối cũng không nhất định có thể dám chắc sẽ an toàn.

“Yên tâm đi.”

&&&

Chuyện xấu nhất xảy ra, Cẩu Đản sau khi bị đánh đuổi bởi chó trên núi vẫn đánh chủ ý đến phía sau núi, vẫn muốn vào núi, dưới sự dẫn dắt của Đường Xuân Minh, bọn họ phát hiện dấu vết đứa nhỏ ở một hướng khác, bởi vì trời lạnh không có quá nhiều người vào trong núi cho nên dấu chân đứa nhỏ cũng không có biến mất trong trời đông tuyết này.

Chuyện tiếp đó không phải là mấy ca nhi như Đường Xuân Minh có thể làm được, trời tối thế này bọn hắn không thể vào núi tìm người được, chỉ có thể để Lý Chính triệu tập hán tử trong thôn đi tìm người, bởi công lao của Tiểu Hoa, đám người Lý Chính cũng mang theo Tiểu Hoa, có nó ở đây càng có thể nhanh chóng tìm được tin tức của Cẩu Đản. Sau khi xác định nó đã vào núi, ngoại trừ thầm mắng đứa nhỏ này không hiểu chuyện ra lại càng thêm lo lắng, năm ngoái có người ở thôn vào trong núi lúc này cũng đã chết, mà người kia còn là người có kinh nghiệm săn bắn.

Đường Xuân Minh động viên Tiểu Hoa cùng hứa hẹn sau khi nó trở về sẽ cho nó ăn thêm, Tiểu Hoa không có bất kỳ phản kháng nào ngoan ngoãn đi theo mấy người Lý Chính, nhìn ra mấy người Trầm phu lang tán thưởng, chó Đường Xuân Minh nuôi thực sự là hiểu tính người.

"Chúng ta trở về tiếp tục ngủ đi, dằn vặt thời gian dài như vậy, A Vanh ngày mai còn phải đến lớp học, cũng không thể trì hoãn được." Trầm phu lang nói, buổi tối Đường Xuân Vanh vẫn luôn cùng người trong thôn chạy tới chạy lui, cũng không kêu một tiếng khổ cực.

"Ừm, các ngươi đúng, một đứa nhỏ chắc là cũng không thể chạy xa được, chờ đến sáng mai liền có tin tức." Đường Xuân Minh cũng nói.

Về đến nhà Đường Xuân Minh cũng có chút mệt mỏi, hai đứa nhỏ đều ngủ say, nhưng mà hai người lớn liền không xong, vẫn luôn chờ hai huynh đệ Đường Xuân Minh trở về, sau khi hỏi rõ tình huống liền thở dài, hiện tại cũng không nói được đứa nhỏ Cẩu Đản này vào núi có liên quan đến chuyện đám người Lý Phong hay không, chỉ hy vọng không xảy ra chuyện mới tốt.

"A Vanh nhanh chóng ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm." Đường Xuân Minh bắt đệ đệ ngủ, hắn không ngủ Hà lão cũng không ngủ ngon được. Chờ đến khi A Vanh tiến vào phòng Đường Xuân Minh cũng nhanh chóng run cầm cập bò lên giường ấm, lúc này mới giống như sống lại vậy, đi ra ngoài chạy đi chạy lại hơn nửa đêm, tay chân cũng không ấm hơn một chút nào cả, Vương Anh nhìn thấy dáng vẻ của hắn liền bưng nước nóng lên để hắn rửa tay chân.

"Tiền gia này đến cuối cùng nói cái gì mới khiến đứa nhỏ kia nhìn chằm chằm nhà người khác? Nếu như xảy ra chuyện gì bọn họ sẽ không phải lại nhìn chằm chằm nhà ngươi đấy chứ?" Ngồi ở trên giường Vương Anh nhìn con riêng uống nước nóng liền lo lắng hỏi.

Đường Xuân Minh bĩu môi nói: "Ta làm sao biết, hỏi nửa ngày cũng không nói ra cái rắm gì, dính phải một nhà như vậy là chúng ta đen đủi, nếu như còn dám tìm nhà chúng ta, thả Tiểu Hoa Tiểu Hắc ra cho chúng nó cắn người đi!" trong lòng Đường Xuân Minh liền một bụng phiền muộn, không chỉ chạy tới nhà bọn họ đòi người, còn khóc đến vô cùng đáng thương lại còn quỳ xuống, giời ạ, lúc đó hắn chỉ muốn mắng, đây là diễn kịch đúng không, trước kia động thai khí cũng như vậy, nếu như đứa nhỏ không còn, Đường Xuân Minh hắn có phải còn phải gánh chịu trách nhiệm đúng không? Không thể nén giận như vậy, hắn tình nguyện đánh nhau với người ta cũng muốn sảng khoái một chút.

"Được rồi, chờ A Phong trở về bọn họ cũng không dám gây chuyện đến, việc này nói đến cùng vẫn là bên kia đuối lý." Vương Anh hiếm thấy khuyên bảo con riêng. Việc này dưới cái nhìn của hắn xác thực là khiến cho người ta nghẹn khuất, động đến một thai phụ tức giận, ngươi đúng là không thể tính toán với hắn, bằng không sảy thai thì tính toán với ai? Đối với loai ca nhi vừa nhìn liền biết chỉ biết khóc kia cũng không thể lọt nổi mắt xanh, đúng là hiện tại đứa con riêng này khiến cho hắn nhìn vừa mắt hơn nhiều.

Nòi chưa dứt lời, lại nghĩ đến chuyện tối này cùng người trong thôn, Đường Xuân Minh bò vào ổ chăn liền hỏi mẹ kế, "A mẫu, ngươi nói xem mấy người A Phong vào núi không có chuyện gì chứ?"

Vương Anh tức giận vỗ hắn một cái, "Hiện tại mới lo lắng cũng quá muộn, người đều ở trong núi lo lắng còn có tác dụng chó gì." Trước kia Triệu Đại Hổ vào trong núi lúc này cũng không còn, hắn sợ còn nói nhiều hơn nữa sẽ khiến cho con riêng thương tâm, làm sao đoán được con riêng đã sớm không phải là con riêng, hồn nhiên không đem chuyện trước kia của Triệu Đại Hổ có liên hệ với bây giờ.

Đường Xuân Minh đầu hàng, ngoan ngoãn nằm trong chăn thành thật ngủ, trước kia không lo lắng là tin tưởng bản lĩnh của Lý Phong, hắn chính là đã nhìn thấy công phu của Lý Phong, nói là lên núi đánh hổ dưới cái nhìn của hắn cũng không quá mức khuếch đại, hơn nữa nhận thức được sau đó dùng nước suối cùng thức ăn trong không gian, chính Lý Phong cũng nói với hắn hắn có nội lực để dựa vào, vì vậy Đường Xuân Minh cũng chỉ nghĩ sẽ dời nhà mấy lần thôi, qua mấy ngày liền sẽ trở về.

Đường Xuân Minh không tim không phổi cũng sẽ lo lắng cho Lý Phong đến mức cả tối không ngủ, ban đêm tựa hồ còn nghe thấy tiếng sói tru trong núi truyền tới, mơ mơ màng màng nghe được lại giống như là không giống thật, chờ đến ngày hôm sau sau khi tỉnh dậy liền vội vã hỏi mẹ hắn, "A Mẫu, trong thôn có tin tức sao?"

"Không phải, ta đi ra ngoài hỏi, những người vào núi vẫn còn chưa trở lại a, là ca nhi kia hình như không tốt lắm." Vương Anh không ngẩng đầu lên nói.

Cái này thực sự không phải là tin tức tốt, dù cho ngủ không ổn, nhưng Đường Xuân Minh vẫn rời giường, Lý Phong không ở hắn không thể ngủ tiếp được, rửa mặt xong liền cùng mẹ kế làm chút điểm tâm, kêu Lục thúc dùng xe bò đem A Vanh đứa đi sau đó mới rảnh rỗi hỏi chuyện trong thôn.

Hắn còn chưa kịp ra ngoài, Hồ lang trung đã chạy tới, nhưng mà không phải là gọi hắn mà là gọi Hà lão, "Lão ca nhanh chóng giúp ta đi xem chút, ca nhi kia thực sự là rắc rối, trước đó đã nói với hắn phải cố gắng an thai, còn làm ra những chuyện này cũng không chịu nghỉ ngơi, ta sợ ra không thể nào gánh nổi hắn." Chỉ có thể để Hà lão giúp hắn xem chút, y thuật của Hà lão khiến cho hắn vô cùng bội phục.

Hà lão cũng vừa ăn điểm tâm, ban đêm hắn cũng không ngủ ngon được, vào lúc này hắn cũng không nói gì, nói với Đường Xuân Minh mấy tiếng liền cùng Hồ lang trung đi ra ngoài. Làm thầy thuốc, cho dù có ý kến đối với cách làm của ca nhi kia, nhưng bọn ho cũng không thể ngồi xem sinh mệnh của một đứa nhỏ xảy ra vấn đề gì. Những người trong thôn cũng như vậy, bình thường cũng không thích đứa nhỏ này, nhưng mà đến khi xảy ra chuyện cũng vẫn cả đêm không ngủ vào núi tìm người.

65. Chương 65: Trở Về

Đường Xuân Minh không đi Tiền gia xem tình huống của Tôn ca nhi mà xoay người đi đến nhà Lý Chính, đưa chút rau cho Trầm phu lang, đem hai đứa bé giao cho mẹ kế liền ra ngoài, trước khi đi còn cố dặn A Lâm ở nhà trông nhà, cũng không thể học theo Cẩu Đản khiến cho người lớn lo lắng, A Lâm vốn còn không biết chuyện của Cẩu Đản, nhưng trời vừa sáng Nhị Mao liền chạy qua nói với nó, khiến cho Trương Tú cùng Trương Tú chỉ biết nhìn không biết nên làm gì, chờ đến khi Nhị Mao nói xong liền đuổi về nhà, ăn điểm tâm xong còn phải đến học đường.

Tối hôm qua hắn cùng Trương Tú về nhà còn có thể nghỉ ngơi chút, nhưng mà bên Trầm phu lang kia lại là phu lang của Lý Chính, khẳng định còn phải xem bên Tôn ca nhi một chút, vừa nghĩ đến đạo đức của ca nhi kia, Đường Xuân Minh liền biết đã đến liền không thể lập tức về nhà, phỏng chừng Trầm phu lang cả đêm không thể nghỉ ngơi được, còn phải lo lắng Lý Chính tiến vào trong núi cả đêm.

Đến nhà Lý Chính quả nhiên thấy Trầm phu lang không nghỉ ngơi trái lại đang bận bịu trong sân, phỏng chừng là dùng để giết thời gian, nhìn thấy Đường Xuân Minh liền cười cười, vành mắt đen vô cùng rõ ràng, "Ngươi đến rồi sao, còn tưởng rằng sáng sớm ngươi sẽ nghỉ nhiều hơn một chút a."

"Ngươi còn không nhanh chóng về ngủ ngon, ngươi a, cả tối không ngủ, ta mang theo chút sữa dê về đây, nhanh chóng uống đi, tốt cho thân thể." Đường Xuân Minh đem đồ tới, còn có bánh trứng gà trời vừa sáng mẹ kế hắn liền làm, phỏng chừng đến bây giờ Trầm phu lang cũng không có lòng nào để ăn.

"Ai, thật hay." Trầm phu lang cười tiếp nhận ý tốt của Đường Xuân Minh, vào nhà bếp làm nóng một chút liền đi ra vừa ăn vừa nói chuyện cùng Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh cũng mới biết ngày hôm qua Tiền gia đến cùng là xảy ra chuyện gì.

"Tiền gia bọn họ tuy rằng ngoài miệng nói không xen vào chuyện của Tiền Đắc Phúc, đứa nhỏ này không thấy còn không phải là cùng người khác giúp đỡ tìm người sao, nhưng mà chúng ta còn chưa gặp người có thể dằn vặt người khác đến mức này, tức giận đến mức khiến người khác hất tay mặc kệ, con mình mình nuôi, người bên ngoài còn có thể quản được cái gì?" Trầm phu lang trước tiên liền oán giận một chút, "Chuyện của bọn họ hàng xóm xung quanh liền nghe được, trong nhà không có lúc an ổn, Cẩu Đản cũng thường xuyên ra ngoài, rồi a mẫu hắn qua một thời gian liền khóc lóc hỏi hàng xóm có nhìn thấy Cẩu Đản nhà hắn hay không, không phải ta nói, nhà ai lại chịu được chuyện như vậy mỗi ngày a, vì vậy ngày hôm qua ban đầu đều không ai để ý đến nhà hắn."

"Hắn đến cùng là nghĩ thế nào, đem con nuôi thành như vậy?" Đường Xuân Minh liền không hiểu.

Trầm phu lang giống như là trộm cướp nhìn ra bên ngoài một lúc mới thấp giọng nói cho Đường Xuân Minh, cái này làm gì còn dáng vẻ của phu lang Lý Chính, khiến cho Đường Xuân Minh buồn cười, "Ca nhi nhà bên cạnh hắn trước kia cùng thôn với ta, ngày hôm qua lén lút nói cho ta, trong lúc vô tình nghe được Cẩu Đản cãi nhau với a mẫu nó, nói cái gì mà mấy cha, nghe ý tứ giống như là trước đây ở Tần gia thực sự là cùng hán tử khác không minh bạch, bằng không sao lại nói ra những lời này, ngươi nói xem, chuyện như vậy để đứa nhỏ bắt gặp được sẽ nghĩ như thế nào? Nói cho cùng đứa nhỏ này như vậy là nghiệp chướng của a mẫu."

Đường Xuân Minh nghe được liền trừng lớn mắt, ca nhi này quyến rũ hán tử còn để cho đứa nhỏ nhìn thấy? Không tránh con cái? Nguyên bản những lời đàm tiếu truyền trong thôn kia Đường Xuân Minh còn không quá để ở trong lòng, lời này quá mức phóng đại, lại giống như hắn trước kia còn không phải cũng bị truyền những lời như vậy, nhưng mà hiện tại chính con trai của mình cũng nói như vậy, Đường Xuân Minh nhất thời có chút cảm thông với Cẩu Đản, Trước kia còn tưởng rằng Cẩu Đản bị a mẫu chỉ biết khóc không biết làm này chiều hư, mọi chuyện đều theo ý hắn không giáo dục nên mới khiến cho con cái đi sai đường, không nghĩ đến kết quả là như vậy, cái này là gì? Cái này gọi là phản bội trước thời gian.

Nhưng mặc dù trong lòng có chút đồng tình với đứa nhỏ kia, nhưng nghĩ đến thái độ cùng việc làm đối với A Lâm, Đường Xuân Minh vẫn không muốn để nó đến gần con nhà mình, hắn cũng không có lòng có sức để giúp người ngoài dạy con, chỉ có thể nói có a mẫu như vậy thực sự là vận đen tám đời.

"Vậy chuyện này Tiền Đắc Phúc có biết không? Hắn có chấp nhận không?" Nhớ lúc đầu Trương Hoa Lan cũng chỉ là bị truyền ít chuyện ra ngoài cũng đã bị hắn đánh một trận không thể ra khỏi nhà, Tôn ca nhi trước mắt này lại không ngừng cho hắn đội nón xanh a, trong nhất thời, Đường Xuân Minh cũng không biết nên dùng ánh mắt gì hình dung Tiền Đắc Phúc.

"Có lẽ là còn không biết đi, lúc ca nhi đó nghe được thì Tiền Đắc Phúc không có ở nhà, xem ra Cẩu Đản đúng là tránh Tiền Đắc Phúc mà nói, không nói ngay trước mặt hắn bằng không… "Trầm phu lang lắc đầu, hắn cũng nghĩ đến những chuyện trước đây Trương Hoa Lan gặp phải, nếu như Tiền Đắc Phúc thực sự biết những chuyện này, đứa nhỏ trong bụng Tôn ca nhi này chỉ sợ không thể sống nổi," Nếu như đúng là Cẩu Đản có ý định làm vậy, vậy đứa nhỏ kia vẫn đúng là có chút tâm rồi" Càng thêm đồng tình đứa nhỏ này.

Đường Xuân Minh cũng không tưởng tượng được đứa nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy sẽ biến thành bộ dáng gì, lảm bản thân a mẫu có hành vi không ngay thẳng như vậy, dù thế nào đi nữa đứa nhỏ đi theo có tốt không? Cho rằng như vậy có thể bồi thường được cho đứa nhỏ?

Trầm phu lang vỗ vỗ tay Đường Xuân Minh nói, "Ta cũng thấy rõ, ca nhi này là người hoàn toàn khác ngươi, rời đi hán tử liền căn bản không có cách nào sống tiếp được, không giống ngươi a, ta nghĩ dù cho không có Phong tiểu tử ngươi cũng có thể đem hai đứa nhỏ A Lâm A Sâm nuôi lớn được, người với người a, thật sự là làm cho người ta không có cách nào để nói được." Rời đi hán tử liền giống như là trời sập vậy, có chuyện gì cũng chỉ biết khóc lóc cầu xin cái này cái kia, có lẽ người của Tần gia cũng ước gì hắn nhanh chóng tái giá ra ngoài, bọn họ cũng có thể bớt được một cái phiền phức, vì vậy cho dù để cho ca nhi này đem người của Tần gia đi bọn họ cũng không có bất kỳ ý kiến.

Rõ ràng y trong tay cũng có gia sản, cũng có người của Tần gia, muốn nuôi lớn một đứa con trai căn bản không có khó khăn quá lớn, nào giống như Minh ca nhi lúc trước thiếu chút nữa liền bị Triệu lão ma bán đi, tình cảnh như vậy Minh ca nhi cũng sống được, lúc trước hầu như tất cả mọi người đều không nghĩ hắn sống một mình được, nhưng mà mới qua bao lâu a, lại mua đất lại bán rau, so với những hán tử trong thôn

đều không thua kém chút nào.

Vì vậy Trầm phu lang đối với người như Tôn ca nhi hoàn toàn không lọt nổi mắt xanh.

Đường Xuân Minh nhíu nhíu mày, không có cách nào miêu tả tình cảnh Trầm phu lang miêu tả, chỉ khuyên nhủ, "Ngươi vẫn là nên nghĩ thoáng một chút đi, bằng không thân thể này cũng không thể chịu được nữa, chờ đến khi đại bá trở về còn cần người chăm sóc đấy."

"Được rồi, nghe lời ngươi."

Chờ sau khi Trầm phu lang bị hắn khuyên nhủ nghỉ ngơi Đường Xuân Minh mới đóng cửa viện nhà hắn lại rời đi, sau khi về nhà Hà lão cũng quay về rồi, Hà lão cũng nói thai nhi kia cũng khó giữ được, hơn nữa nhìn trên mặt già nua của Hà lão tựa hồ còn có chuyện gì khác, Đường Xuân Minh nháy mắt mấy cái, xem ra Hà lão không muốn nói cũng sẽ không hỏi nữa.

Hồ lang trung lặng lẽ hỏi Hà lão, "Ngươi cũng nói ra đi, không nói cho bọn Minh ca nhi sao?"

Hà lão thổi râu mép một cái nói, "Nói thế nào? nói ca nhi kia lúc trước hàng hạ thai của chính mình không yêu quý thân thể? Việc này vẫn là không nên nói ra từ trong miệng chúng ta, có lẽ người khác cũng đều nhắc nhở qua, cái thai này nếu như không cố gắng bảo vệ, sau này khó có thể mang thai, chính hắn không quý trọng lại còn dằn vặt mình đi." Lăn lộn cùng hán tử ở trong quân doanh trong thời gian dài, tính khí của Hà lão cũng chưa chắc tốt lắm, không nhìn nổi tình huống như Hồ lang trung khổ cực giúp người nhưng người bệnh lại không phối hợp.

"Ngày hôm nay may mà nhờ lão ca ca ra tay, bằng không dựa vào chút bản lĩnh của ta cũng không có cách nào bảo vệ đứa nhỏ. Lão ca ca ngươi cũng nghỉ ngơi một hồi đi, chờ đến khi các hán tử trong núi về chỉ sợ còn phải làm phiền chúng ta một hồi." Hồ lang trung nói xong liền rời khỏi, một đêm này thực sự mệt mỏi.

Không để mấy người Đường Xuân Minh đợi quá lâu, đến trưa, không chỉ có đám người Lý Chính trở về, liền ngay cả đám người Lý Phong cũng trở về theo, Đường Xuân Minh nhận được tin tức liền vội vàng chạy tới, nghĩ thầm chẳng lẽ tiểu tử Cẩu Đản kia thực sự là đuổi theo bọn người Lý Phong?

Gặp phải người thật ra cũng là chuyện khá tốt, phiền phức chính là không gặp phải ngược lại còn đụng phải dã thú thì thực sự là chuyện xấu a.

Mũi Đường Xuân Minh bây giờ vô cùng nhạy bén, từ xa đã ngửi được mùi máu tanh, còn chưa tới gần, con chó săn Tiểu Hoa này liền nhanh chóng vọt tới, dùng đầu to thân thiết cọ cọ chân Đường Xuân Minh, sau đó lại không tiếp tục cọ chân Đường Xuân Minh nữa, bởi trên người nó cũng có mùi máu tanh.

"Các ngươi gặp phải cái gì? Sao lại chật vật như vậy?" Đường Xuân Minh kinh ngạc nói, ngay cả quần áo trên người Lý Phong cũng có chỗ bị cắt ra, lộ ra sợi bông phía trong, không ngại mùi máu tanh gay mũi, kéo Lý Phong qua cố gắng nhìn kĩ một lần, lúc này mới yên tâm, trên người đúng là không thấy vết thương.

"Tối hôm qua gặp phải bầy sói." Trong mắt Lý Phong hàm chứa ý cười, đối với sự quan tâm của Đường Xuân Minh rất thoải mãn.

"Bầy sói?!" Những người chạy tới sau Đường Xuân Minh nghe thấy vậy liền kêu lên, "Chẳng trách hôm qua còn nghe được tiếng sói tru, bầy sói này sẽ khong chạy đến trong thôn chúng ta đấy chứ?"

"Nói như vậy đêm hôm qua ta nghe được tiếng sói tru không phải là do ta ngủ mơ sao?" Đường Xuân Minh cũng kinh ngạc, lại đánh giá trên người Lý Phong một lần nữa mới yên tâm, người không có chuyện gì là tốt rồi, lúc này mới nhìn một đám người vào núi khác, so với Lý Phong thì chật vật hơn nhiều, nhưng mà cũng không có bị thương nặng, xem ra mùi máu tanh này chính là do con mồi chứ không phải là bọn hắn.

Lý Chính cũng vô cùng mỏi mệt, nhưng mà ánh mắt rất sáng, giải thích với thôn dân đến đây hỏi tình huống, "...May mà có mang theo chó nhà Minh ca nhi, may mà bọn Phong tiểu tử nghe được âm thanh chạy tới, bằng không không chỉ có Cẩu Đản khó giữ được, liền ngay cả chúng ta cũng bị bọn chó sói vây quanh, ban đêm thực sự là nguy hiểm a." Lý Chính vừa nói vừa toát ra vẻ khiếp đảm, bao nhiêu năm không gặp phải chuyện như vậy, "Cũng không biết đến từ đâu, mười mấy con sói đói, khiến người ta nhìn chân liền run rẩy," Tuy rằng bọn họ mang theo lửa để ngừa vạn nhất, nhưng mà đụng phải những tên to xác này chỉ sợ mất mạng.

"Vậy đứa nhỏ Cẩu Đản kia sao rồi?" Có người hỏi.

"Đưa đến bên Hồ lang trung kia, cũng đưa cả Tiền Đắc Phúc tới." Lý Chính hình như cũng không muốn nhiều lời về chuyện Tiền Đắc Phúc, tối hôm qua Tiền Đắc Phúc là hắn mặt lạnh kéo vào, bằng không còn gì để nói, người khác đều giúp hắn vào núi tìm đứa nhỏ mà bố dượng như hắn lại ngồi trong nhà chờ tin tức? Mắng chết hắn! Nhưng mà mang vào trong núi cũng chỉ là cản trở người khác, nghe được tiếng sói tru cũng là chạy trốn đầu tiên, bỏ chạy thì không nói, còn khiến cho mình bị thương, thực sự là vô cùng mất mặt, "Bị chút thương, nhưng mà không có vấn đề gì lớn, khiến cho mọi người lo lắng một buổi tối, đều về đi thôi. Những người vào núi khác thì đến nhà Minh ca nhi để Hà đại phu bắt mạch một chút, không có vấn đề thì về nhà nghỉ ngơi."

"Được, nghe lời Lý Chính." Những hán tử lên núi đều vô cùng cảm kích, mỗi một người đều theo Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đi về nhà của hắn.

Lý Chính cũng lại đây, Hà lão cũng không từ chối, bản thân hắn cũng ở trong thôn, giúp đỡ người trong thôn thăm bệnh là phải. Nhưng mà thời gian vào núi của những người này không dài, thân thể cũng không sao, chỉ là kê vào đơn thuốc khử hàn là được.

Mười mấy con sói đều bị đánh chết, da sói đều bị bọn họ lột mang về, Lý Phong để lại năm tấm còn lại để cho mấy người Lý Chính mang đi, người vào núi tối hôm qua cũng cần phải trợ cấp một ít, vị trí Lý Chính cũng không phải dễ làm như vậy, việc vặt một đống lớn. Kỳ thực tiền trợ cấp này nên để cho Tiền gia bỏ ra, dù sao cũng là do đứa nhỏ nhà bọn họ mọi người mới bị phiền vào ban đêm, nhưng mà vào lúc này dù là Lý Chính hay nhà những người vào núi hôm qua đều không coi trọng Tiền Đắc Phúc cùng Tôn ca nhi, bọn họ có thể yên tĩnh được cũng như như là làm được việc tốt.

Đường Xuân Minh đun nước nóng cho Lý Phong chạy tới rửa ráy, chính mình lại ở trong bếp bận bịu nấu cơm nước, A Lâm mò vào nhà bếp, dựa vào bên người a mẫu lặng lẽ hỏi, "A mẫu, Nhị Mao ca nói Phong thúc thúc gặp phải sói a."

Đường Xuân Minh rửa sạch tay ôm lấy A Lâm ngồi vào băng ghế, "A Lâm sợ sói? Phong thúc thúc của con rất lợi hại, ngay cả sói cũng sợ hắn."

"A mẫu," A Lâm tựa vào người Đường Xuân Minh mềm mại kêu, gọi khiến cho tâm người như muốn tan ra, "Con không sợ Phong thúc thúc, Nhị Mao ca cũng thực sự yêu thích Phong thúc thúc, a mẫu, sau này Phong thúc thúc còn có thể đối tốt với con sao?"

Đường Xuân Minh là người thận trọng vô cùng, nhưng mà trong lồng ngực không phải là người ngoài, mà là con trai của hắn, cảm giác được thái độ của con trai có chút không bình thường, Đường Xuân Minh dừng tay lại một chút, sau đó vỗ vỗ nhẹ A Lâm một cái, "A Lâm nghe ai nói vậy? Phong thúc thúc của con sao lại đối xử với con không tốt a?"

"Là Cẩu Đản kia a." A Lâm nắm lấy góc áo của a mẫu không ngừng xoắn lại, "Hắn là người xấu, hắn nói Phong thúc thúc sau khi làm cha sẽ không tốt với con nữa, còn nói a mẫu cùng Phong thúc thúc sau khi có đứa nhỏ sẽ không đối tốt với A Lâm nữa, a mẫu…" A Lâm ngẩng đầu lên, con mắt đen nháy nhìn thẳng về phía Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh tâm mềm đến rối tinh rối mù, trong lòng lại âm thầm hận tên tiểu tử thối Cẩu Đản kia lại chạy đến trước mặt A Lâm nói lung tung, hắn ngàn phòng vạn phòng, không nghĩ tới hắn vẫn chạy đến trước mặt A Lâm, "A Lâm không tin a mẫu sao? Trong lòng a mẫu, A Lâm xếp ở vị trí thứ nhất, là quan trọng nhất, sau đó, thứ hai là A Sâm đi, Phong thúc thúc ngươi chỉ là thứ ba, nhưng mà các con, nếu như hắn đối với các con không tốt, chúng ta liền không cần sống cùng hắn được hay không?" Con mắt liếc bên ngoài một cái, khóe miệng nhếch lên một tia cười xấu xa, nghe góc tường cũng không dễ nghe như vậy đâu.

"A Mẫu, không được!" A Lâm cuống lên,đương nhiên trong tim nó lại vô cùng hài lòng, "Phong thúc thúc rất tốt, A Lâm muốn Phong thúc thúc làm cha, Cẩu Đản là người xấu, con mới không muốn cùng người như hắn chơi." Cẩu Đản không ngoan, vì vậy mới không ai thương, nhưng mà A Lâm lại vô cùng biết điều, cho nên A Lâm xếp thứ nhất trong lòng a mẫu.

"Được, được, chúng ta để cho Phong thúc thúc làm cha A Lâm, để hắn đối tốt với A Lâm, sau này còn càng phải tốt hơn." Đường Xuân Minh dỗ dành.

"Vâng." A Lâm vừa lòng gật đầu, "Chờ đến khi a mẫu cùng Phong thúc thúc kết hôn, Phong thúc thúc chính là cha của A Lâm, còn có A Sâm, đệ đệ cũng yêu thích Phong thúc thúc."

"Được, được." Đường Xuân Minh cười đáp ứng.

A Lâm nói chuyện cùng a mẫu xong, liền chạy ra ngoài, lúc này người đứng nghe ngoài góc tường mới đi vào, sắc mặt trầm trầm, đương nhiên, bên trong còn cất giấu một chút vui sướng. Đường Xuân Minh cười xấu xa nói, "Nghe được không? Ta chính là nói cùng A Lâm, nếu như ngươi đối với bọn ta không tốt, chúng ta sẽ không ở cùng ngươi đâu."

Lý Phong vừa nghe xong mặt liền đen lại, một phát liền bắt được tay Đường Xuân Minh kéo người vào lồng ngực, Đường Xuân Minh không thể động đậy được chút nào, thế mới biết hán tử kia khí lực lớn đến bao nhiêu. Nhưng mà trên mặt lại không chút nào tức giận, vẫn mang theo ý cười nhìn hán tử này, con mắt cong cong, không kém chút nào so với A Lâm trước đó.

"Ta sẽ không để cho các ngươi có cơ hội." Nhìn thấy dáng vẻ ấy của Minh ca nhi, Lý Phong căn bản không tức giận được, chỉ đành biệt khuất nói.

"Biết rồi, ta cũng sẽ không để ngươi có cơ hội." Đường Xuân Minh lườm một cái, khóe miệng vẫn nhếch lên, người này trở về cảm giác không giống trước, cả người như là ngâm trong mật vậy, "Nếu như ngươi dám không tốt với chúng ta, hừ, ta đem ngươi nhốt tại trong không gian làm trâu ngựa cho ta."

Trong lòng Lý Phong lập tức như mưa tạnh mây tan sáng sủa một mảnh, trong lòng kích động hận không thể lập tức kết hôn động phòng cùng Minh ca nhi. Nhưng mà tư duy của hai người lại không cùng kênh, Đường Xuân Minh vẫn còn lo lắng tình huống của A Lâm, "Ngươi nói xem tên tiểu tử thối Cẩu Đản kia nói gì với A Lâm? Tiểu tử này dù đáng thương ta cũng không thể để cho hắn tới gần bọn A Lâm được."

"Làm sao?" Lý Phong lúc này mới buông Đường Xuân Minh ra. Đường Xuân Minh đem những chuyện mình nghe được nói hết một lần cho Lý Phong, Lý Phong nghe được lông mày lại nhíu lại, đồng thời cũng đồng ý với Minh ca nhi, đứa nhỏ kia không được dạy từ bé, lại gặp phải cha mẹ như vậy, xem tính tình của Tiền Đắc Phúc cũng không đối tốt với nó hơn chỗ nào, đứa nhỏ này không ai dạy bảo sẽ rất khó tốt được. Hắn cũng đem tình hình của Tiền Đắc Phúc ở trong núi nói cho Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh nghe được trong lòng cũng không thể nói gì, cùng Tôn ca nhi kia là tuyệt phối, đôi này tự làm khổ nhau đi thôi.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện của Cẩu Đản khiến cho người ta đồng tình, Cẩu Đản có người dạy bảo sẽ đi theo hướng tốt, nhưng có cha mẹ như vậy thì ai dám đi trêu vào a, đặc biệt là a mẫu kia, phòng chừng ai tiếp cận Cẩu Đản, hắn cũng đều dính lên không thoát khỏi được, yên tâm, sẽ sẽ không để cho Cẩu Đản cặp với A Lâm, trừ phi người nhà kia đều không có bất kỳ lỗi lo về sau hơn nữa Cẩu Đản không tiếp tục đi con đường sai lệch… Nếu không thật sự rất khó a, trừ phi để người hung ác như Lý Phong ra tay…

66. Chương 66: Ra Hiếu

Tại sao Lý Phong có thể đúng lúc chạy đến chỗ đoàn người Lý Chính được, may là bởi vì sau khi bọn họ vào núi liền phát hiện dấu vết bầy sói để lại, trong ngọn núi không tính là cách thôn quá xa xuất hiện bầy sói liền không tính là chuyện tốt đối với người trong thôn, cho nên đoàn người của Lý Phong một đường này đều lần theo dấu vết của đám sói mà đi, lúc này mới gặp phải đoàn người Lý Chính cũng đi theo hướng khác vào núi, bằng không, bởi vì thời gian vào núi khác nhau hơn nữa đường đi cũng không giống nhau, hai đoàn người ở trong núi sẽ rất khó gặp mặt.

Sau khi trở về Lý Phong cũng không rảnh rỗi, năm trước là không có thời gian vào núi, nhưng mà hiện tại bầy sói xuất hiện liền không dám khẳng định bên trong núi sẽ không có mãnh thú khác đến xâm chiếm thôn làng, mười mấy con sói kia chỉ sợ chỉ là một phần trong bộ tộc sói, sói trời sinh thù dai, không dám chắc sẽ không bởi vì ngửi thấy mùi người ở trong thôn lưu lại mà không mò tới.

Lý Chính đang thương lượng cùng Lý Phong cùng một số hộ săn bắn khác một chút, quyết định trước hết đặt chút cạm bẫy ở trong núi, định kỳ để người đi tuần tra,một khi phát hiện tung tích của sói cùng mãnh thú khác, lại tổ chức một đoàn thanh niên khỏe manh vào núi đánh giết.

Dù cho trong thôn không có ai tổ chức, Lý Phong cũng đã sớm dự định đặt tầng tầng lớp lớp bẫy thú ở khu vực rìa núi, hắn cũng không muốn thành quả mình cùng Minh ca nhi kinh doanh thời gian dài như vậy lại bị đám dã thú đột nhiên xông vào hủy hoại trong một ngày, hơn nữa trên núi còn mấy gia đình, an toàn của bọn họ cũng cần chịu trách nhiệm.

Đám người Thiết thúc Đạt thúc đều tạm thời gách những chuyện khác trong tay lại, theo Lý Phong bận bịu cả ngày, liền ngay cả Triệu lục thúc đều đến đây giúp một hồi, đám người Đại Sơn thì lại cùng Lý Chính và những hộ săn bắn có kinh nghiệm khác đi đặt bẫy ở chỗ khác.

Ở thời điểm toàn bộ thôn Bình Sơn đều bận bịu, thời gian thoát hiếu của Đường Xuân Minh cũng dần dần tiến đến.

Vào lúc này, Triệu lão tam Triệu Bình Xuyên trong thời gian dài không ra mặt cũng quay về rồi.

&&&

"Đại ca ngươi đâu? Sao không trở về cùng ngươi?" Triệu lão ma vừa nhìn thấy Triệu lão tam liền mặt đầy nụ cười, khỏi nói vui mừng đến mức nào, nhưng mà cũng sợ hãi nhảy lên, âm trầm hỏi, "Sao ngươi gầy vậy? Đại Ngưu chăm sóc ngươi như thế nào vậy?"

Hắn biết con trai đặc biệt chạy về đây là vì cái gì, còn không phải chính là vì lão nhị đã chết kia, dù sao người chết cũng đã chết rồi, nghi thức bỏ tang này hắn căn bản cũng không coi là chuyện đáng kể, vẫn là tam thúc công muốn thể diện nên ra lệnh cho hắn khiến hắn không thể để người khác mượn cớ, hắn mới không cam lòng để cho Vương Xuân Hoa chuẩn bị đồ, ngẫm lại Vương Xuân Hoa vì thế tìm hắn muốn bạc, suýt chút nữa khiến cho hắn cắn nát răng.

"Đại ca? Hắn không về? Ta còn cho rằng hắn đã sớm về rồi."

Từ phản ứng của con trai. Triệu lão ma dù ngu ngốc đến mấy cũng phát hiện ra điều không đúng trong đó, đặc biệt là Vương Xuân Hoa,cũng có ý kiến trong lòng, hán tử đương gia lên trấn hầu hạ tiểu thúc, để lại hắn một mình ở đây cả ngày bị Triệu lão ma hành hạ, liều mạng ngóng trông Triệu Đại Ngưu trở về, nhưng mà, cái gì mà đã sớm về rồi? "Đại Ngưu không phải là ở trong thành hầu hạ ngươi sao? Sao ngươi lại làm khó huynh đệ ngươi? Được a, hiện nay toàn bộ gia đình bị Triệu lão tam ngươi dẫn vặt a!" Vương Xuân Hoa muốn điên rồi.

Triệu gia bởi vì Triệu lão tam trở về mà lại náo loạn một hồi, chờ đến khi Triệu tam thúc công đến mới phát hiệu, bạc tam thúc công cũng Triệu lão ma để Triệu Đại Ngưu mang đi căn bản không đến tay Triệu lão tam, nếu không phải hắn có chút bạc do lúc trước thi đỗ tú tài, bằng không nửa cuối năm nay học ở trên trường căn bản không hề dễ chịu chút nào, tuy rằng bề ngoài không có nói ra, nhưng mà mọi người đều thầm biết, Triệu Bình Xuyên đắc tội chủ bộ đại nhân, liền ngay cả Huyện thái gia cũng không có ấn tượng tối với hắn, vì vậy chịu không ít xa lánh.

Triệu lão ma không tìm được Triệu Đại Ngưu, đem oán khí đều phát tiết lên người Vương Xuân Hoa, Vương Xuân Hoa cũng không phải dễ chọc, đem đầu mâu hướng về phía Triệu lão tam, hướng Triệu lão tam đòi người, Triệu Đại Ngưu vì hắn mới đến huyện, hiện tại người không thấy không tìm Triệu lão tam thì là ai? Triệu lão tam bức tử Triệu Đại Hổ, hiện tại có phải là còn muốn tiếp tục giết chết Đại ngưu.

Triệu gia náo loạn bao nhà, ai cũng không nhớ đến có cần phái một người đến huyện tìm Triệu Đại Ngưu hay không, bây giờ đến cùng là sống hay chết.

Vì vậy, khi Đường Xuân Minh mang theo hai đứa nhỏ cùng một đống đồ cũng lớn đến mộ của Triệu Đại Hổ, dĩ nhiên không có nhìn thấy bóng người của Triệu gia. Nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, trước đó người của Triệu gia cũng không thông báo cho hắn, hắn cũng không đi dò hỏi Triệu gia làm như thế nào, chỉ để ý bản thân mình làm đúng tất cả các trình tự để người khác không tìm được nhược điểm để nói.

Khi Đường Xuân Minh mang theo một đống thứ ra khỏi cửa, không ít người nhìn thấy, nhìn Đường Xuân Minh chuẩn bị những thứ đó, đầy đủ hết, chỉ sợ tốn không ít bạc. Ngày hôm nay A Lâm cũng thay quần áo

sáng màu mặc một bộ vải bố, A Sâm bị Vương Anh ôm vào trong ngực cũng mặc vải bố, ngày hôm nay nó cũng phải đến khấn đầu trước cha đẻ, còn sau này, chính là người không có liên quan, dù sao nó cũng chưa thấy cha đẻ.

Lý Phong ở lại trong nhà không ra ngoài, không đến mộ Triệu Đại Hổ làm gì.

A Lâm đi bên người a mẫu, Vương Anh ôm A Sâm đến bên cạnh Đường Xuân Minh, thấp giọng nói, "Sao không thấy động tĩnh từ Triệu gia? Nhà bọn họ không thể không biết ngày này chứ?"

"Hình như Triệu lão tam về, không thể không nhớ ngày a, bây giờ hắn học ở trong huyện, giống như tam thúc công vô cùng sỉ diện, Triệu Đại Hổ chính là huynh trưởng của hắn, hắn nhất định sẽ làm chuyện này thật tốt để người khác không nói được gì." Đường Xuân Minh vô tình nói, chuyện Triệu lão tam trở về hắn có biết được, nhưng mà Triệu gia xảy ra một hồi chiến tranh hắn cũng không quá rõ ràng, chủ yếu là một đống chuyện chiếm hơn phân nửa tinh lực của hắn, nào có thời gian rảnh xen vào chuyện của người ta.

"Vậy cũng đúng, lão nhân kia là người buồn nôn nhất." Vương Anh không hề có chút ấn tượng tốt nào đối với lão nhân tam thúc công, dưới cái nhìn của hắn, lão nhân này còn đáng ghét hơn Triệu lão ma, người phía sau là biểu hiện ra mặt, hắn tàn nhẫn, mĩnh cũng có thể phản kích lại, nhưng mà lão nhân kia làm việc lại khiến cho người ta không có cách nào lập tức phản kích lại được.

Đường Xuân Minh xì cười một tiếng, nói, "Ta chỉ sợ hắn cuối cùng là giỏ trúc múc nước công dã tràng, chờ xem kịch vui đi." Hắn dám nói, mặc kệ cuối cùng Triệu lão tam thành công hay thất bại, tam thúc công đều không chiếm được chỗ tốt, người như Triệu lão tam, chính mình thành công sẽ dẫn theo tộc nhân? Muốn Đường Xuân Minh nói, chính là kẻ vô tình nhất, ngay cả huynh đệ ruột thịt của mình cũng đối xử như vậy, huống hồ là thân thích? Bây giờ gần tam thúc công như vậy cũng chỉ là vì người này vẫn còn có tác dụng mà thôi.

Đường Xuân Minh cũng không có nhiều lời thừa thãi, A Lâm biểu hiện ra đặc biệt thông minh, có thể là do những gì đã trải qua, có thể là bởi vì không gian, vì vậy Đường Xuân Minh cũng chú ý không ở trước mặt nó nói cái gì về Triệu Đại Hổ, không cho người kia đặc biệt là Triệu gia tham gia vào cuộc sống của bọn họ, qua đợt nghi thức này, Triệu gia cùng Triệu Đại Hổ sẽ càng thêm phai nhạt trong cuộc sống của bọn họ.

Đi lên trước khấn đầu, cũng coi như là phần liên hệ máu mủ giữa hai đứa nhỏ kia. Cái khác, chờ đến khi hai đứa nhỏ lớn rồi nói sau đi, hắn sẽ không cho rằng đứa nhỏ do chính mình cùng Lý Phong nuôi dạy khi lớn lên sẽ đem phần máu mủ này còn quan trọng hơn so với công nuôi dưỡng.

Nếu là như vậy, vậy cũng không phải là con trai hắn.

Mộ của Triệu Đại Hổ đương nhiên an táng cùng những tổ tiên của Triệu gia, nhưng mà thời gian Triệu gia đến thôn Bình Sơn cũng không phải là quá lâu, vì vậy cũng chỉ có thưa thớt mấy mộ phần, dựa vào gần nhất chính là Triệu lão cha, nhưng mà nửa năm không có ai đến đây, trên mộ mọc đầy cỏ dại, Đường Xuân Minh không thể không trước tiên dọn dẹp phần cỏ mọc trên mộ.

Nhìn gò đất nhỏ lồi ra kia, Đường Xuân Minh bĩu bĩu môi, trong này chôn cất căn bản không phải là bản thân Triệu Đại Hổ, mà là những mảnh vụn quần áo được tìm thấy của Triệu Đại Hổ,chính xác mà nói, trong này thực ra chỉ có một bộ y quan.

Hai đời, Đường Xuân Minh cũng coi như là trải qua mấy lần tang sự, đối chiếu với ký ức của nguyên thân, lại sớm dò hỏi người trong thôn cũng mẹ kế, cũng không quá khác so với thủ tục đám ma ở chỗ của mình, cũng chỉ là làm cho qua mà không cần phải làm lớn.

Ngoại trừ mới đầu bĩu môi một cái, thái độ của Đường Xuân Minh vẫn tương đối thật lòng, cũng là vì thành toàn cho một phần tâm ý của nguyên thân, nếu như thật sự có âm tào địa phủ, phu phu bọn họ hẳn là đã sớm chạm mặt đi, dù cho hoàn cảnh như thế nào, nguyên thân đối với Triệu Đại Hổ là thật lòng, bằng không cũng sẽ không bởi vì gặp đả kích như vậy mà toi đời nhà ma, nhưng Triệu gia đối xử như vậy, nguyên thân cũng không có oán thán hay tức giận, cúng Triệu Đại Hổ, Đường Xuân Minh cũng là cúng cho nguyên thân, hi vọng nguyên thân có thể đầu thai một lần nữa, đời sau không nên gặp phải người như Triệu Đại Hổ, hai đứa nhỏ này, hắn nhất định sẽ cố gắng nuôi lớn.

Ánh lửa sáng lên, khói bay đầy trời, thật lâu không thể tiêu tan được, giống như nghe được tiếng lòng của

Đường Xuân Minh, một cơn gió thoảng qua, khói rất nhanh liền tán đi, bầu trời sáng sủa hẳn lên, như là báo trước cuộc sống tương lai, hoặc có thể là nguyên thân chúc phúc hắn cùng hai đứa con trai.

"Nào, hướng chỗ này cúi đầu, sau này đem áo bố ném vào đống lửa." Đường Xuân Minh chỉ vào phương hướng khói tan đi nói với A Lâm.

Ngày hôm nay A Lâm cũng vô cùng ngoan ngoãn, a mẫu làm cỏ, nó cũng đến bên người a mẫu giúp đỡ, dù cho lấy sức mạnh của nó cũng không thể nào nhổ được cây nào, thời điểm a mẫu bày ra đồ tế, hắn cũng ngoan ngoãn ở một bên hỗ trợ, hiểu chuyện đến làm người ta đau lòng.

"Vâng ạ, a mẫu." A Lâm nghe lời làm việc, thân thể được Đường Xuân Minh nuôi đến tròn vo hơn nữa mặc lại nhiều, khó khăn mới làm xong động tác Đường Xuân Minh bảo, Đường Xuân Minh nhìn thấy tâm tình nhất thời chuyển biến, khóe mắt cũng lộ ra ý cười, chờ đến khi A Lâm đem áo bố trên người ném vào đống lửa thì nó ngẩng đầu ánh mắt sáng rỡ cầu khen ngợi, Đường Xuân Minh cười vuốt đầu nó.

Vương Anh cũng ôm tiểu A Sâm hướng về phía mộ phần vái một cái, đem áo bố trên người nó cũng cởi xuống.

Cuối cùng là Đường Xuân Minh.

Chỉ có tiểu A Sâm không buồn không lo, vẫy vẫy móng vuốt cười a a, trời lạnh nên nó ít khi được ra ngoài chơi, ngày hôm nay được ra thông khó nó là người vui nhất a.

"Đi thôi, chúng ta trở về, Phong thúc thúc của các con còn đang chờ ở nhà đấy." Đường Xuân Minh xoa xoa nắn nắn mũi của tiểu A Sâm, dắt tay A Lâm nói, đoàn người xoay người hướng về phía ngược lại mộ phần.

Lúc sắp ra khỏi phạm vi nghĩa địa mới nhìn thấy người của Triệu gia xuất hiện, quy mô của đội mũ thực sự không nhỏ, ngoại trừ Triệu lão ma cùng Triệu lão tam, còn có một gia đình của Tam thúc công, người lớn người bé cũng có hơn mười mấy người, Đường Xuân Minh ôm lấy A Lâm cùng mẹ kế hướng sang một bên, bọn họ nhiều người nên để cho bọn họ đi trước.

Đám người kia vừa nhìn thấy Đường Xuân Minh thì vẻ mặt khác nhau, có coi thường, có hận không thể nhào tới cắn một cái, còn có con mắt đố kỵ, đương nhiên còn có xấu hổ muốn che mặt, Đường Xuân Minh cùng Vương Anh quét mắt qua liền nhìn thấy toàn bộ, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Có mấy gia đình nhìn thấy vẻ mặt của Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa, hận không thể cách xa mấy người này một chút, tuy không thể làm quá rõ ràng, nhưng rõ ràng là thả chậm cước bộ kéo ra một khoảng cách nhỏ với những người này. Mắt thấy những tháng ngày của Minh ca nhi càng ngày càng tốt, trong lòng bọn họ vô cùng ước ao, dưới cái nhìn của bọn họ, cùng chờ Triệu lão tam hư vô mờ ảo kia không biết đến bao giờ mới có thể thực hiện được, không bằng theo Minh ca nhi, lợi ích thực tế gần ngay trước mắt lập tức thấy được, nhưng mà tam thúc công lại một mực hạn chế bọn họ không cho bọn họ qua lại cùng Minh ca nhi.

Nhưng mà có mấy gia đình vẫn len lén chạy đến chỗ Lý Chính mua một mẫu lúa mạch về trồng, cũng không cho người trong nhà lộ ra đến tai tam thúc công, trời đất bao la tam thúc công không quản được vấn đề ăn cơm của bọn họ.

67. Chương 67: Kết Hôn

Thái độ của tam thúc công đối với Đường Xuân Minh vẫn là coi thường, nhưng đối với đứa nhỏ đang được Vương Anh ôm ánh mắt lại phức tạp, theo hắn, đây chính là người của Triệu gia, là tiểu tử duy nhất mà Triệu Đại Hổ để lại, vốn là khi được sinh ra hắn nên đến xem, hắn đối với Triệu Đại Hổ vẫn rất hài lòng, nhưng mà vừa nghĩ tới a mẫu nó tam thúc công liền không nhịn nổi, dù sao hắn sẽ không cúi đầu trước một ca nhi.

Trước hết cứ như vậy đi, chờ đến sau này vào gia phả thì cẩn thận chăm sóc nó, để nhánh của Đại Hổ này tiếp tục truyền thừa, tam thúc công dời mắt trên người đứa nhỏ kia, còn tiểu ca nhi A Lâm này, tương lai dù có gả đi hay không cũng không được coi là người của Triệu gia.

Ánh mắt của Triệu Bình Xuyên nhìn về phía Đường Xuân Minh vô cùng phức tạp, hắn là rất lâu rồi chưa thấy Đường Xuân Minh, vừa ngẩng đầu liền suýt chút nữa liền không biết ở chỗ nào, Đường Xuân Minh lúc này, so với lúc vừa gả cho Triệu Đại Hổ còn hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn, đôi mắt sáng rỡ, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt đang cùng mẹ kế nói cái gì, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của hắn, tựa hồ cũng có thể nhìn thấy ánh nắng liếu lên hàng lông mi dài của hắn.

Mặt mày sáng sủa, ngũ quan tú lệ, so với quá khứ còn có thêm một phần khí khái hào phóng, rồi lại không có vẻ lộ liễu, trong lồng ngực ôm đứa nhỏ nên cả người có vẻ vô cùng nhu hòa.

Hắn thế nào còn tốt hơn so với trước kia? Hắn sao có thể tự tại hơn so với trước kia? Trong lòng Triệu Bình Xuyên cực kỳ không cam lòng, hắn vẫn luôn lảng tránh tin tức trong thôn, vì vậy không quá rõ ràng những chuyện Đường Xuân Minh làm nửa năm nay, chỉ sợ trong lòng càng thêm bất bình.

Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa cũng muốn xông lên cào Đường Xuân Minh lại dùng lời nói độc ác nhất mắng Đường Xuân Minh đến máu chó đầy mặt, nhưng mà không chờ đến khi bọn hắn hành động, tam thúc công liền nhàn nhạt lườm bọn hắn một cái rồi mở miệng, "Đi, không cần làm lỡ canh giờ."

Đám người đi qua bọn Đường Xuân Minh liền tiếp tục đi, Đường Xuân Minh kỳ quái nói, "Hình như không thấy Triệu Đại Ngưu a, sao dạo này hắn không xuất hiện."

"Hình như nghe được mấy người Trương Tú nói Triệu Đại Ngưu không trở về cùng Triệu lão tam, những người này là người thế nào a, ngày trừ tang của của thân đệ đệ cũng không xuất hiện a." Vương Anh lắc đầu nói, ở chỗ này một thời gian, cũng sẽ thỉnh thoảng tán gẫu bát quái với mấy người Trương Tú về chuyện trong thôn một chút.

Vừa liếc nhìn Đường Xuân Minh, đương gia đã chết kia lại vì con trai bảo bối của hắn tìm được một gia đình như vậy, ánh mắt này thực sự là không còn gì để nói, còn may là con riêng của hắn còn có mắt nhìn, tìm hán tử dù nhân phẩm hay những cái khác đều đốt đèn lòng cũng không tìm được, hiện tại lại đến phiên mẹ kế là hắn cùng A Vanh đến nhờ con riêng, thực sự là phong thủy thay phiên chuyển, nếu như là nửa năm trước dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được.

"A mẫu, ngươi nói bọn họ mang theo ít như vậy liền một đường rêu rao đến đây?" Khóe miệng Đường Xuân Minh trào phúng, đồ tế hắn chuẩn bị khiến người ta nhìn lên, còn những đồ trên tay bọn họ, thật là đơn sơ a.

Khóe miệng Vương Anh nhếch lên, theo lý mà nói Triệu Đại Hổ là người nhà họ Triệu, chuyện lần này vốn nên là Triệu gia đứng ra làm, đương nhiên không làm lớn cũng được, nhưng so với những đồ tế mà Đường Xuân Minh đặt mua, liền có vẻ hành vi của Triệu gia quá mức khiến cho người ta thất vọng, nhưng mà, càng như vậy, tâm tình của con riêng không phải càng tốt sao.

Đường Xuân Minh cũng không muốn nghe mẹ kế trả lời, cúi đầu nhìn về phía A Lâm trong lồng ngực, A Lâm ngoan ngoãn nhìn hắn, Đường Xuân Minh hài lòng hôn A Lâm một cái, A Lâm không giống như trước kia nhìn thấy mấy người Triệu gia liền sợ hãi rụt rè, vừa nãy còn rất dũng cảm trừng Vương Xuân Hoa một cái.

"A Mẫu, con nhớ Phong thúc thúc."

"Được, chúng ta lập tức liền về đến nhà."

Trong thôn không ít người chờ xem trò hay của Triệu gia, đợi đến khi Đường Xuân Minh ra ngoài thì có mấy người kéo Đường Xuân Minh lại, trong lời nói chỉ trích Triệu gia làm không ra gì, dù sao trước đây dù Triệu Đại Hổ ra ở riêng hàng năm cũng cung phụng trong nhà không ít tiền bạc, nhưng mà lần mãn hiếu kỳ này Triệu gia bọn họ lại làm được đến mức nghèo nàn như vậy.

Nếu nói những nhà muốn mặt mũi, không nói đến chuyện mua tế phẩm ra mô ra dạng, còn phải mời hòa thượng đến làm pháp, chờ sau khi kết thúc còn giết lợn giết dê mời thân bằng hữu cùng hương lân ăn một

bữa no, nhưng mà đến phiên Triệu gia cũng không có tin tức gì truyền đến, hình như là muốn đem chuyện này lặng lẽ qua đi.

Còn Đường Xuân Minh thì không ai nói hắn, nên làm gì hắn đều làm cả, đồ tế cũng đặt mua đầy đủ, lại nói hắn cũng sẽ nhanh chóng trở thành người nhà họ Lý, không ai lại nói hắn làm việc không đúng. Lý Phong chính là hán tử chưa kết hôn, dù cho sau này trăm tuổi, Đường Xuân Minh cũng sẽ an táng trong mộ nhà họ Lý, đúng là không có chút quan hệ với Triệu gia, có người không khỏi cảm thấy Triệu Đại Hổ quá mức thê lương.

Đối với những người kia Đường Xuân Minh cũng chỉ là cười cười không hề nói gì, càng như vậy người khác lại càng cảm thấy Đường Xuân Minh rộng lượng không tính toán cùng Triệu gia, cũng càng nói người Triệu gia quá mức lương bạc.

Nói đến chuyện này cũng không phải là tam thúc công cùng Triệu Bình Xuyên sai, tuy rằng bọn họ không chuẩn bị làm lớn nhưng cũng muốn làm một phần đồ lễ thượng đẳng, dù sao cũng không thể để người trong thôn nói lời dèm pha, đây là mặt mũi của Triệu gia. Nhưng mà chỗ xấu chính là ở chỗ Vương Xuân Hoa, Triệu lão ma đem mọi chuyện giao cho Vương Xuân Hoa, bạc cũng đưa cho, nhưng mà Vương Xuân Hoa nơi nơi đào bạc làm gì có tâm tư đặt ở chỗ đồ lễ, đem chất lượng giảm rồi lại giảm, lại bởi vì chuyện của Triệu Đại Ngưu mà chuyện trong nhà ồn ào liên tục, trước đó cũng không có tâm tư nhìn một chút, chờ đến hôm nay lên đường lấy đồ ra, tam thúc công liền ngay tại chỗ một gậy đánh vào người Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa.

Nhưng mà căn bản không có thời gian đi chuẩn bị lại một phần lễ khác, bọn họ cũng chỉ đành nhắm mắt mà đến đây viếng mồ mả, khi bọn họ đến trước phần mộ của Triệu Đại Hổ nhìn thấy đồ lễ còn chưa thu về, sắc mặt của tam thúc công cùng Triệu Bình Xuyên càng thêm khó coi, khó trách một đường bọn hắn đến đây người trong thôn lại dùng ánh mắt như vậy nhìn bọn họ, còn bị chỉ chỉ trỏ trỏ.

&&&&

Mới ra hiếu kỳ, Đường gia trong cửa ngoài cửa liền dán lên mấy chữ hỷ đỏ chót, một mảnh sắc thái vô cùng vui mắt.

Người trong thôn đều biết Lý Phong vô cùng ngóng trông ngày đó, nhìn thấy hắn đều nói một tiếng chúc mừng, mà Lý Phong cũng rút đi vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn, trên mặt lộ ra nụ cười hiếm có, con có người đánh bạo tiến lên nói chuyện với Lý Phong, Lý Phong cũng không bày ra sắc mặt, điều này khiến cho mọi người biết, Lý Phong thực sự là đem Minh ca nhi yêu thích đến muốn khảm vào trong lòng.

"Đạp, đạp, đạp..." tiếng vó ngựa lần thứ hai vang lên trên đường nhỏ của thôn, lần này người nhìn thấy cũng không kinh hoàng thất sắc, xem tình hình kia liền biết được là những bằng hữu trong quân của Lý Phong đến tham gia hôn lễ, những người này đến khiến cho người trong thôn càng thêm yên tâm, có thể thấy được quan hệ của Dư Mộ cùng những hán tử trong quân kia với Lý Phong quả nhiên vững chắc, chính là người của quan cũng không dám tùy tiện bắt nạt thôn Bình Sơn bọn họ.

"Ha ha..." Người còn chưa tiến vào sân liền nghe được tiếng cười lớn khiến cho Lý Phong đang làm việc liền dừng tay, cùng Đường Xuân Minh nhìn nhau nở nụ cười, đứng dậy đi ra ngoài, đứng ở cửa nghênh tiếp đám người kia.

"Đại ca, ca sao, chúc mừng chúc mừng, đại ca, có thể coi là cuối cùng ngươi cũng đợi được ngày này a, ha ha..." Dư Mộ thúc ngựa nhanh chóng đi đến, đến trước mặt người mới dừng lại, nhảy xuống từ trên ngựa tay nắm thành quyền dùng sức đập Lý Phong mấy lần.

Lý Phong hắc tuyến một chút,nhưng mà đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, Dư Mộ sửng sốt một chút, tiếng cười đều ngừng lại, không dám tin tưởng lại dùng sức đập mấy lần, như trước không thể thúc đẩy Lý Phong, khó chịu kêu gào nói: "Sao có thể có chuyện đó, ta chính là luyện binh hàng ngày a, không lý nào ngươi ở nhà trồng trọt lại khỏe hơn ta a." Hắn chính là thần lực trời sinh, có thể cạnh tranh cao thấp với hắn về phần khí lực, ngoại trừ những cao thủ có nội lực, vẫn đúng là không ai có thể hơn được, mà hắn sở dĩ phục Lý Phong tôn hắn làm lão đại, cũng là bởi vì Lý Phong cũng là cái quái tài, quái tài về phương diện luyện võ, ngăn ngắn mấy năm so với mấy người khác luyện mười mấy năm nội lực còn thâm hậu hơn.

Lần này đến mười mấy người, so với lần trước còn nhiều hơn. Quân hán tử lần trước đã đến liền quen cửa quen nẻo dắt ngựa vào hậu viện, chào hỏi cùng người trong hậu viện, những người lần trước đến đây người của toàn thôn đều biết. Hơn nữa, lần này Hà lão ở đây, những người này nhìn thấy Hà lão liền nồng nhiệt chào hỏi một phen.

Lý Phong bắt chuyện với quân hán tử lần trước chưa đến, có hai người cùng cấp với Dư Mộ, đều là kính nể cách làm người cùng võ nghệ cao siêu của Lý Phong, nghe nói hắn đón dâu liền đặc biệt chạy đến, cũng muốn biết ca nhi câu tâm Lý Phong đến cùng là ra sao.

Đến đây còn có hai chiếc xe ngựa, bên trong xe ngựa mang đến đủ loại quà tặng.

"A Phong, ngươi đến cùng là đón dâu hay là muốn ở rể làm ca tế a?" Có người mở miệng liền cười lớn, hiện tại tân phòng hình như còn ở Đường gia a, phòng của Lý Phong vẫn là do hắn cùng Dư Mộ lúc trước trở lại tu sửa một chút, thời điểm thành thân còn phải thu thập bố trí cho vui mừng một chút, còn các cái khác vẫn là bỏ không, chờ đến khi hai người kên hôn chuyển vào tân phòng chẳng phải là không ở bên kia sao.

"Đương nhiên là đón dâu, nhưng mà hai người cùng mang con cùng nhau sinh sống, có cái gì khác nhau sao?" Lý Phong trả lời tùy ý, không một chút không dễ chịu, hơn nữa vui mừng giữa hai lông mày đều là không giấu được, hắn chính là đã ngóng trông ngày này từ lâu.

Nghe hắn nói như vậy liền biết được thực sự là yêu thích ca nhi kia đến không thuốc chữa, có một người nói thầm với Lý Phong, "Biết tình huống của ca nhi nhà Văn tướng quân như thế nào không? Từ khi chúng ta tự rời khỏi chỗ kia chúng ta vẫn cho rằng sẽ không còn tin tức của ca nhi kia, nhưng mà sau này lại nghe nói chính hắn nhìn trúng một hán tử ở kinh thành, khóc lóc không ngừng muốn gả cho hán tử kia, nhưng mà hán tử kia đã có chính thất phu lang, cuối cùng lại làm tiểu thiếp, cũng chính là tin tức truyền lại gần đây nhất, ngươi không biết sắc mặt của Văn tướng quân khó coi đến mức nào, đợi đến khi tin tức kết hôn của ngươi truyền ra, chà chà, ta đoán có lẽ hắn ngay cả tâm muốn bóp chết tiểu ca nhi nhà hắn cũng có."

Từ khi Lý Phong rời quân doanh, những người như bọn họ dựa vào thực lực quân công được đề bạt đều đối với cách làm của Văn tướng quân vô cùng không cam lòng, dưới cái nhìn của bọn họ, cái kia không phải là báo đáp ân cứu mạng, rõ ràng là nhục nhã người, cuối cùng còn bức Lý Phong rời đi, là sợ Lý Phong uy hiếp đến địa vị của hắn, vì vậy mới khiến Lý Phong bị tổn thương bởi bất công, đối với Văn tướng kia cũng không muốn tuân theo.

Lý Phong cười cợt, đã sớm đem chuyện này quên mất, hoặc là nói nhục nhã lúc trước chịu phải hắn cũng không để ở trong lòng, hắn vốn cũng không coi trọng ca nhi như vậy, hơn nữa nếu không phải bọn họ làm như vậy, trong thời gian ngắn hắn cũng không có ý định hồi hương, như vậy chẳng phải là sẽ bỏ qua Minh ca nhi sao.

"Chuyện này đều đã qua , ta đều không để ở trong lòng, ta bây giờ sống rất tốt, các ngươi có thể đến ta thật cao hứng, ngày hôm nay phải uống một trận cho đã."

Người kia thấy Lý Phong quả nhiên không thèm để ý, quăng chuyện ra sau gáy, huynh đệ mang theo thành ý đến chúc phúc, đương nhiên không say không về.

Bên kia Dư Mộ không bằng Lý Phong, cũng chỉ oán giận trên miệng một chút, xoay người liền tiến vào sân tìm Đường Xuân Minh, nói thế nào cùng là hắn cùng Lý Phong cùng nhau quen biết Minh ca nhi, hắn tự cảm thấy tình cảm với Minh ca nhi cũng không cạn.

"Dư thúc thúc, Dư thúc thúc…" Đại Mao Nhị Mao nhìn thấy Dư Mộ đều vô cùng vui vẻ, Dư Mộ cùng ôm lấy A Lâm đem tiểu ca nhi này vứt lên cao, chọc cho A Lâm cười khanh khách không ngừng.

&&&

Đằng Dục cùng Tề chưởng quỹ đã sớm đến, đồng thời còn có mấy vị đại trù trong tửu lâu đến giúp đỡ, dù sao cũng là làm tiệc mừng, không thể thiếu người trong phòng bếp được, cho nên tuy rằng bên ngoài trời đông giá rét, nhưng mà trong sân Đường gia vẫn khí thế ngất trời, không ngừng có người ra ra vào vào.

Sau khi Đường Xuân Minh gặp mấy người Dư Mộ liền bị Trầm phu lang cùng Trương Tú kéo vào trong phòng, đều sắp làm tân phu lang, còn muốn ở bên ngoài đãi khách như hán tử, tuy rằng bọn họ cũng không

có nhiều quá trình phiền phức như nhà người khác, nhưng bọn họ cho rằng, tân phu lang nên rụt rè một chút.

Hiện tại A Sâm hoàn toàn được giao cho Vương Anh, không cần Đường Xuân Minh động tay, tối hôm qua, tân phòng của bọn họ là do hai đứa nhỏ A Lâm cùng A Sâm đi nằm giường mới, người trước đó đến xem tâm phòng đều nói tốt.

68. Chương 68: Động Phòng

Đường Xuân Minh vô cùng phiền muộn, cái gì mà rụt rè cái gì mà e thẹn a, đều hoàn toàn không có liên hệ gì với hắn a, chỉ đành nghe mấy người Trương Tú thỉnh thoảng tiếp sóng tình cảnh náo nhiệt bên ngoài.

Như đã đoán trước, trong thôn có rất nhiều người mang quà đến đây chúc phúc, tuy nói những quà tặng kia chỉ là mấy loại hình như một khối vải, không thể so được với mấy quân hán tử giàu nứt đố đổ vách kia. Những người này đều để mấy người Lý Chính giữ lại, bởi vì những người này cũng rất rõ ràng tình cảnh hôm nay, cho nên cũng không có nhà nào mang chút quà với một nhà lớn nhỏ đến đây ăn tiệc mừng, mà chỉ phái một đại biểu, thực sự là trời đông giá rét, tiệc mừng không có cách nào tổ chức ở bên ngoài, tổ chức trong phòng khẳng định là không được mấy bàn, có mấy người đều dự định đến đây nói mấy lời chúc mừng liền về nhà, không cần đến làm tăng thêm phiền phức cho mấy người Lý Phong.

Tình huống này Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đều đoán trước được, vì vậy không chỉ vận dụng phòng nhỏ ở nhà mình, liền ngay cả bên nhà Lý Phong cùng nhà Trương Tú đều được đặt bàn, đồng thời đã sớm đem giường đốt đến ấm áp, trong phòng cũng thêm chậu than, người vào không cần lo lắng sẽ bị đông lạnh, đến lúc đó món ăn bày vào bàn cũng không cần lo lắng lạnh ngay.

Trương Tú đếm đếm đầu ngón tay xem gia đình nào trong thôn đến rồi gia đình nào chưa, sau đó cười lên, "Triệu gia chỉ có nhà Triệu lục thúc đến, con trai của hắn ở trong phòng bếp hỗ trợ, còn lại những gia đình Triệu gia khác đều không xuất hiện một người nào, nhưng mà hôm nay bọn họ không xuất hiện thì càng tốt, đỡ phải đi ra còn khiến người khác cảm thấy gò bó. Đúng rồi, nhà Lý Hạ Căn cũng chưa nói cho các ngươi biết đi, nhà bọn họ cũng không xuất hiện."

"Chưa báo." Đường Xuân Minh nguýt nguýt, "Bên A Phong cũng mời trưởng bối là đại bá và đại bá sao, những người Lý gia khác mời cũng chỉ là những người bình thường tương đối gần gũi với hắn."

Trầm phu lang cũng ở đây, đối với ngày hôm nay hắn cùng đương gia thay thế vị thế của một nhà Lý Hạ Căn hoàn toàn không có cảm giác không đúng nào, vô cùng tán đồng mà gật đầu với Trương Tú. Trương Tú sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của Đường Xuân Minh, cái gọi là trưởng bối này là lúc bái thiên địa cần bái trưởng bối cha mẹ, không có cha mẹ làm trưởng bối, vậy cũng nên bái trưởng bối có quan hệ gần nhất, từ phương diện huyết thống mà nói, ngày hôm nay Lý Phong nên mời phu phu Lý Hạ Căn, nhưng mà Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đều không phải là người chú ý đến hình thức, để bọn họ bái đôi phu phu kia, đó chính là tự tìm ngược cho mình a.

Đâu chỉ không bái bọn họ, ngày hôm nay ngay cả danh sách mời cũng không có tên bọn họ, những người Lý gia bên ngoài kia cũng hiểu rõ được chuyện gì xảy ra, nhưng mà không ai đồng ý đứng ra vì gia đình kia. Trưởng bối đồng ý nói chuyện vì bọn họ đều không ở trong danh sách mời, có tiểu bối đến đây chúc phúc, bọn họ đến chính là vì muốn rút ngắn quan hệ với Lý Phong, càng sẽ không xen vào nói chuyện không vui trong ngày hôm nay.

&&&

Vì ngày hôm nay, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong chuẩn bị không ít các món ăn vặt, huống hồ còn có người mà Tề chưởng quỹ mang đến, những người đến vừa ngồi trong phòng ấm vừa ăn đến vui vẻ, cũng tán gẫu đến vui vẻ.

"Ngày hôm qua ta còn nhìn thấy một nhà Lý Hạ Căn a, ta còn đặc biệt hỏi bọn họ, ngày mai có muốn đến uống rượu mình của cháu hắn cùng Minh ca nhi hay không, ha ha, các ngươi phải nhìn thấy khuôn mặt lúc đó của hắn."

"Nên, ai bảo mấy ngày trước hắn hả hê khoe khoang việc hôn nhân của tiểu ca nhi nhà hắn, nên đánh hắn một cái." Vị này trong nhà cũng có tiểu ca nhi vừa độ tuổi, mấy lần bị người ta mang ra so sánh với nhà Lý Hạ Căn, làm cha mẹ làm gì có chuyện không tức giận.

"Các ngươi có biết tiểu ca nhi nhà hắn đến cùng là gả cho nhà ai không?"

"Không biết a, đến cùng là gia đình giàu có nào khiến cho hắn hả hê như vậy?"

Người tiết lộ tin tức che miệng nói, "Phi! Chính nhà Lý Hạ Căn cũng biết nói ra sẽ không tốt, tiểu ca nhi nhà hắn căn bản là gả đi làm thiếp cho người ta, chính thất của gia đình kia vẫn không mang thai được, cho nên lúc này mới cho hán tử đương gia nạp thiếp, không biết sao lại tìm đến nhà bọn họ, sau khi bỏ ra năm mươi lượng bạc thì tiểu ca nhi kia từ nay về sau không có quan hệ gì vời Lý gia nữa."

"Không thể nào, cái này còn không phải là bán tiểu ca nhi kia sao?!" Có người không dám tin mà kinh ngạc thốt lên.

Có cái gì mà không thể, lúc trước đối xử với cháu ruột của mình như vậy, hiện tại chỉ là tiểu ca nhi, lại không phải tiểu hán tử, không nhìn thấy mấy ngày nay hắn hả hê thế sao, trong đầu vô cùng vui sướng a."

"Bên tộc Lý gia kia có biết hay không? Biết rồi còn để tiểu ca nhi đi làm thiếp?"

"Có lẽ còn chưa biết đi, đợi đến ngày xuất giá người trong tộc coi như là biết thì thế nào? Lại như lúc trước đem cháu ruột đưa ra ngoài, trong tộc không phải là không có cách nào truy cứu hay sao, thậm chí còn đem nhà cùng đất của cháu trai chiếm cứ như vậy."

"Sốt ruột nha!"

&&&

"Bái đường đi! Tân nhân bái đường đi!"

Đường Xuân Minh bị người đẩy ra từ trong phòng, mặc trên người là hỉ phục người gặp người khen, trang điểm cả người càng tôn lên là một tiểu ca nhi môi hồng răng trắng, người trong thôn chạy từ chạy đường ra xem trò vui, trước đây đối với Đường Xuân Minh chỉ là nghe mà không biết mặt, nhưng hiện tại vừa nhìn thấy những hán tử kia liền ồn ào lên.

"Chẳng trách hán tử kia nhất định phải cưới ca nhi mang theo con cái, trước đây nhìn thấy ca nhi ở trên trấn cũng không được như thế này."

"Đâu chỉ là trên trấn a, ta ngay cả ca nhi trong thành cũng gặp, cũng không sánh được a."

Nghe những hán tử kia bàn luận ngay cả một ít ca nhi đều cảm thấy chua xót trong lòng, trước kia Tiền Đắc Phúc đón dâu cưới một ca nhi cũng khiến cho người ta nghị luận trong một thời gian dài, nhưng mà Tôn ca nhi cùng tân phu lang ngày hôm nay so ra, rõ ràng chênh lệch rất nhiều, không nói vị ngày hôm nay mặc người đánh giá, hơn nữa lại còn biết kiếm tiền, ngay hôm nay nhìn thấy ông chủ tửu quán hướng về phía ca nhi này là biết được, không thấy một ít tiểu ca nhi chưa kết hôn nhìn thấy ông chủ quán rượu kia đều đỏ mắt sao, con mắt không ngừng liếc đến trên người ta.

"A Lâm, mau tới, Minh a sao cùng Phong thúc thúc chuẩn bị bái đường rồi!" Nhị Mao lôi A Lâm từ trong đám người ra, khuôn mặt A Lâm đỏ bừng, nhìn thấy a mẫu vừa vui mừng vừa xoắn xuýt, giống như sau khi bái đường a mẫu liền không chỉ thuộc về nó cùng đệ đệ nữa.

Đường Xuân Minh bên này vô cùng vui mừng, tuy rằng thân là ca nhi nhưng cũng không có quy củ không thể gặp người phải đội khăn hồng trên đầu, khi nhìn sang Lý Phong thì, được rồi, trong lòng còn có chút cảm giác căng thẳng. Nhưng mà đến khi quay đầu nhìn con trai, căng thẳng gì đều quăng đi mất, ôm lấy con trai hôn một cái thật to, có thể được con trai quan sát mình kết hôn, cũng coi như là ít có đi.

"A Mẫu…" A Lâm thẹn thùng.

Hà lão phụ trách trông mấy đứa nhỏ cũng theo tới phía sau, hai người này khẳng định hôm nay không có thời gian quan tâm bọn nhỏ, ừm, còn có ngày mai nữa, vui tươi hớn hở quay lại nói với A Lâm, "A Lâm, nhớ kỹ nói gì với a mẫu không?"

A Lâm gật đầu, sau đó ôm lấy cổ a mẫu quay đầu ngượng ngùng nhỏ giọng nói với Lý Phong: "Cha, A Mẫu, cung chúc tân hôn, trăm năm hòa hợp."

"Ngoan." Lý Phong khống chế vẻ mặt sờ sờ đầu A Lâm, hắn cảm thấy đây là lời chúc êm tai nhất mà hôm nay được nghe, nhưng Đường Xuân Minh dựa vào nét mặt và thanh âm của hắn liền biết được người này đang rất vui vẻ cũng rất kích động.

"Bái đường, giờ lành đến rồi!"

"Nào, A Lâm để gia gia ôm."

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, sắp trở thành người một nhà rồi, chờ sau này thành người một nhà liền tiếp tục thân thiết đi."

"Ha ha…"

Ở trong hoàn cảnh ầm ầm như vậy, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong bắt đầu màn bái đường trong truyền thuyết, Lý Phong là lần đầu tiên, Đường Xuân Minh tuy rằng có ký ức của nguyên thân, nhưng đối với một người xuyên qua từ thời hiện đại mà nói, trải qua bái đường cũng rất là ngạc nhiên, hơn nữa nhóm quân hán tử đứng sau này hô hào còn vang hơn so với hỉ ma ma, hoàn thiện toàn bộ nghi thức, Đường Xuân Minh vẫn còn trong mơ mơ màng màng, liền bị một đám người đem hắn cùng Lý Phong đẩy mạnh vào trong phòng.

Cùng tràn vào trong phòng còn có đám quân hán tử Dư Mộ này,một bộ nhất quyết phải nháo động phòng tách bọn Trương Tú ra, cho Đường Xuân Minh ánh mắt bảo trọng, bọn họ vô lực giúp đỡ, chỉ có thể giúp đem đám nhỏ đến đây xem náo nhiệt phát tiền mừng cùng kẹo cưới. Bọn nhỏ rất dễ dàng đối phó, trong túi đầy kẹo cưới hơn nữa trong tay còn có tiền lì xì, lập tức liền hài lòng, khó đối phó chính là một đám quân hán tử kêu gào ồn ào cùng các hán tử quen biết với Lý Phong ở trong thôn.

"Nhanh hôn một cái, là hán tử thì thể hiện chút bản lãnh đi,lão đại, ngươi không thể còn thẹn thùng hơn so với ca sao đi, không hôn chúng ta liền không thừa nhận ngươi là lão đại của chúng ta, các anh em nói có đúng không?"

"Đúng vậy!" Tiếng cười khiến nóc nhà như muốn lật tung, những hán tử kia làm chuyện xấu đem Lý Phong đẩy về hướng Đường Xuân Minh.

Rõ ràng là trời rất lạnh, nhưng Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đều một thân mồ hôi. Lý Phong liếc đám người kia một chút, mò đến eo Đường Xuân Minh, dứt khoát hôn một cái lên mặt hắn, đám người kia kêu càng ngày càng hăng, người ở tiền viện đều có thể nghe được âm thanh của bọn họ.

"Được rồi, vào ngồi ăn cơm uống rượu đi, các ngươi không ăn nhưng ta cũng đói bụng rồi!" Đường Xuân Minh lên tiếng, trừng mắt, nhưng mà gò má đỏ bừng, một chút uy hiếp cũng không có,nhóm hán tử liền kéo lấy Lý Phong ra ngoài? Đi làm gì, đương nhiên là ép rượu rồi.

Người rốt cuộc cũng tản đi, Đường Xuân Minh mới thở phào nhẹ nhõm, mấy người Trương Tú cũng thở phào nhẹ nhõm, tiệc mừng còn chưa bắt đầu liền như vậy khiến cho bọn họ có chút không chịu nổi, nhìn áo cưới trên người Đường Xuân Minh có chút tán loạn mặt cũng đỏ ngầu, phù một tiếng cười vui vẻ, giúp hắn sửa lại một chút nói, "Chúng ta nhanh chóng ngồi vào đi, bọn họ cũng chờ ngươi đi khai tịch a."

Có quy định tân phu lang chưa có ngồi vào, người nhà nông bọn họ làm sao dám náo nhiệt, những người quen biết cũng chờ Đường Xuân Minh đi ra ngoài, Đường Xuân Minh cũng không có biểu hiện thẹn thùng gì, thu thập một chút liền đi ra ngoài, trước tiên liền đem bụng lấp đầy rồi nói tiếp, còn uống rượu gì đó thì miễn đi.

&&&&

Lý Phong không biết bị đám Dư Mộ cầm đầu chuốc bao nhiêu rượu, nồng độ rượu cũng không thấp, sớm đề phòng cái này, rượu cung cho Lý Phong cùng đám quân hán tử đều là ghi nồng độ cao nhất, hơn nữa biết được những người này lần đầu tiên uống rượu mạnh như vậy nhất định sẽ không thể bỏ xuống được, hơn

nữa càng là lần đầu tiên uống càng khiến cho người dễ say hơn, Lý Phong đánh chủ ý chính là muốn hạ gục đám người này trước tiên.

Chính hắn cũng uống không ít, tuy rằng trong quá trình có chút dối trá, nhưng vì đem những người kia hạ gục, hắn cũng bồi tiếp uống một chút, rồi dựa vào dược giải rượu trước đó Hà lão làm mà chống đỡ.

Nhìn những tên to con này từng người từng người ngã xuống Lý Phong đắc ý vô cùng bước chân tập tễnh hướng về phòng tân hôn, đấu với hắn sao, hừ hừ!

Nhìn mặt Lý Phong lộ ra chút đắc ý, mấy người Lý Chính cùng Hà Lão chỉ hắn cười không ngừng, lại nhìn đám hán tử người chui dưới gầm bàn người ngả lên người khác, càng cười đến trực tiếp vỗ bàn không ngừng.

"Khá lắm, lần này đủ nham hiểm a, chờ ngày mai đám quân hán tử này tỉnh lại không biết còn dằn vặt đến mức nào a." Lý Chính cười nói.

"Không phải ngày hôm nay dằn vặt chính là ngày mai, khẳng định phải qua ngày hôm nay đã." Hà lão cười ha ha.

Vương Anh ôm A Lâm đã ngủ vào trong lồng ngực đi vào phòng, cười lắc lắc đầu, trong đám hán tử bị đẩy ngã này có con trai của hắn Đường Xuân Vanh, lại không biết tự lượng sức mình đi cụng ly với A Phong, nhưng mà ngày tốt như hôm nay hắn cũng không ngăn cản, rượu này hắn cũng uống qua, không hại thân, vì vậy cũng để cho hắn náo loạn.

Lý Phong lung lay thân thể đẩy cửa phòng ra, vừa nhìn trong phòng không người nhất thời thất vọng, Minh ca nhi chạy đi đâu rồi? Đêm nay chính là đêm động phòng của bọn họ a, đầu óc cũng có chút mơ hồ , lúc này trong phòng riêng truyền đến tiếng nước, lập tức cười khúc khích lên, biết Minh ca nhi đi đâu rồi, tiếp tục lung lay thân thể hướng về phương hướng đó. (* oa, Phong ca dễ thương quá ~*)Tân phòng này dựa theo thiết kế của Minh ca nhi mà xây, tách ra một phòng chuyên dùng để tắm rửa, phía dưới cũng thông địa long, ngày hôm nay cũng đốt lên đặc biệt nóng, vì vậy trời lạnh tắm cũng không thành vấn đề.

"Minh ca nhi..." Cửa gỗ nhỏ đẩy một cái liền mở, lại thất vọng rồi, sao Minh ca nhi mặc đầy đủ như vậy, hắn còn tưởng còn có thể nhìn thấy tình cảnh Minh ca nhi tắm rửa a.

"Trở về thật đúng lúc, vừa mới chuẩn bị nước nóng cho người a, nhanh chóng tẩy tẩy đi, một thân mùi rượu." Đường Xuân Minh giả vờ bình thường. Giời ạ, nghe được cả tiếng tim hắn đập không ngừng a, cảm giác đều là lão phu lão phu, tại sao nghĩ đến động phòng hắn còn căng thẳng a.

"Không muốn, trước tiên động phòng đã." Lý Phong tránh đi.

Đường Xuân Minh hắc tuyến, người này uống say? Tiến lên sờ sờ mặt của hắn: "Ngươi là say rồi nên hồ ngôn loạn ngữ?"

"Ta không có say, bọn Dư Mộ đều bị ta hạ gục chui hết vào gầm bàn rồi." Lý Phong nhướn lông mày biểu hiện đắc ý cực kì, trước khi vào phòng còn có chút che dấu, hiện tại triệt để lộ ra ngoài.

Cái này còn nói là không có say? Đều biểu hiện khác với bình thường, Đường Xuân Minh cũng là nam nhân, biết không thể giảng đạo lý cùng người say, chỉ đành dụ dỗ nói: "Được, được, không có say, vậy chúng ta rửa tắm đi, ta giúp ngươi tắm?"

"Được, khà khà, Minh ca nhi giúp ta tắm rửa, sau đó động phòng." Lý Phong đứng ở nơi đó cười khúc khích, con mắt dính vào trên người Đường Xuân Minh.

Động phòng động phòng, chỉ ghi nhớ động phòng, Đường Xuân Minh nói thầm trong lòng, nhưng mà trên mặt cũng nhanh chóng bốc khói.

69. Chương 69: Lễ Mừng Năm Mới

Kết quả của giúp người tắm rửa, chính là chính bản thân Đường Xuân Minh phải trải qua quá trình tắm rửa, chờ đến khi cuối cùng có thể rời khỏi phòng riêng, tay chân Đường Xuân Minh đều nhuyễn hết, tựa hồ như hắn mới chính là người say, mà người mà có vẻ như uống say kia, dễ dàng đem hắn hầu hạ tắm rửa từ đầu đến cuối, hơn nữa dưới chân cũng không có dấu hiệu tập tễnh không vững, thẳng tắp hướng về chiếc giường mới kia.

Giường mới được trải một tầng đệm bông mềm mại, Đường Xuân Minh bị ném trên giường cảm giác cả người bị lún xuống dưới, không chờ hắn lăn vào chăn, một cơ thể cường tráng đè lên người hắn, nghe người kia thì thầm vào lỗ tai của hắn, "Minh ca nhi, ta thật hài lòng, Minh ca nhi, ngày hôm nay là ngày vui vẻ nhất của ta, Minh ca nhi…"

Tiếng nói trầm trầm không ngừng vang lên tai hắn, Đường Xuân Minh cảm giác hồn mình đều bay lên, hắn cũng muốn nói, đời hắn bây giờ đã viên mãn, đời trước cuộc đời hắn tràn ngập tiếc nuối, đời này, hắn cảm giác chính mình có thể đi một vòng hoàn chỉnh.

Đêm đó, nhất định dài đằng đẵng.

…

&&&

Ngày thứ hai, Đường Xuân Minh bị âm thanh của A Sâm đánh thức, còn có đi kèm là âm thanh nhỏ giọng dụ dỗ của A Lâm, "A Sâm, đừng kêu, cha nói a mẫu mệt mỏi phải nghỉ ngơi thật tốt, A Sâm, ngươi nói xem có phải hôm qua a mẫu ngủ rất muộn không? Nhị Mao ca nói muốn dẫn ta đi nháo động phòng a, nhưng ta ngủ mất…" Ngữ khí vô cùng ảo não.

Vừa tỉnh lại liền nghe đến âm thanh con trai mình muốn nháo động phòng, Đường Xuân Minh yên lặng chôn trong ổ chăn nửa ngày , làm tốt công tác kiến thiết tâm lý mới ra ngoài, kết quả, lần này ngay cả Lý Phong cũng đứng ở bên cạnh, nhìn thấy đôi mắt đem thâm trầm kia, Đường Xuân Minh có cảm giác mặt có xu hướng muốn bốc cháy. Được rồi, một nam nhân thẹn thùng cái gì, không phải là lăn giường cùng một nam nhân vóc người tuyệt đẹp khiến cho hắn chảy nước miếng sao, hắn nên đốt pháo chúc mừng vì hắn rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi thân phận xử nam hai đời (đời này là trong lòng).

"A mẫu, ngươi tỉnh rồi, mặt trời đều đốt đến mông rồi." A Lâm vui vẻ nhào về phía Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh nhất thời trở mặt, tiểu tử này là đem lời nói bình thường hắn nói trả lại cho hắn đây mà, thở dài một cái, lăn nửa ngày trên ga trải giường thân thể hắn khôi phục cũng có hạn, hắn giống như nghe được tiếng kháng nghị phát ra từ trong xương cốt của hắn, ý nghĩ kỳ diễm gì đó đều biến mất tăm.

"A Lâm ngoan," Lý Phong không ngăn cản đến cùng, nhìn thấy sắc mặt của Minh ca nhi bắt đầu trắng, vội vàng ôm A Lâm, "Chúng ta để a mẫu rời giường đi, A Lâm trước tiên tìm tiểu cữu cữu chơi có được không?" kiên nhẫn dụ dỗ.

"Được, còn muốn mang đệ đệ chơi cùng, con cùng đệ đệ cùng tiểu cữu cữu chơi, tiểu cữu cữu cũng ngủ nướng, không có ngoan bằng A Lâm cùng đệ đệ." A Lâm rất hiểu chuyện không quấy rầy cha mẹ, nhưng mà nói ra lại khiến cho Đường Xuân Minh không nhịn được cười, A Vanh cũng chỉ tiểu A Lâm khinh bỉ.

"Đi thôi, ta lập tức đứng lên." Đường Xuân Minh cũng đứa tay vỗ vỗ đầu hai thằng nhóc.

Lý Phong lo lắng liếc nhìn Đường Xuân Minh, mới ôm hai đứa nhỏ đi ra ngoài, bởi vì lo lắng đứa nhỏ A Lâm này không thể lập tức thích ứng quan hệ đột nhiên thay đổi, bởi vậy trời vừa sáng hắn liền muốn a mẫu để cho A Lâm cùng A Sâm đến bên người Minh ca nhi.

Chờ Lý Phong đưa đứa nhỏ đi rồi trở về, Đường Xuân Minh đã ngồi dậy tựa lên thành giường. Lý Phong vội vàng đi tới, đem người cẩn thận ôm vào lòng mình, tay lại nhẹ nhàng nắm lấy tay Đường Xuân Minh, "Không sao chứ? Tối hôm qua… là ta lỗ mãng…" Lời này nói xong mặt hắn liền đỏ, con mắt cũng không dám nhìn về phía Đường Xuân Minh, chỉ sợ một khắc mình không khống chế được sẽ đem người đẩy ngã rồi lại dằn vặt từ trong ra ngoài như này rồi lại như này.

"Không có chuyện gì? Ha, đương nhiên là không có chuyện gì, nói thế nào thì ta cũng là nam nhân đấy, tránh ra, ta muốn rời giường..." Khốn nạn a, biết vậy sao còn làm, nhưng mà, được rồi, vị trí được người ta xoa bóp đều nóng lên, nội lực trong truyền thuyết quả nhiên là thần kỳ, hắn ở trong không gian dẫn vặt lâu như vậy cũng không thấy hiệu quả gì cả, khiến Đường Xuân Minh rất nhụt chí, không biết có nên kiên trì nữa hay không, quả nhiên tuổi tác của hắn lớn gân cốt đã định hình nên không có thiên phú luyện võ hay sao?

Để thể hiện mình rất ổn, Đường Xuân Minh xuống giường còn nhảy nhót hai lần, cho Lý Phong một ánh mắt đắc ý, sau đó bước từng bước nhỏ đi ra ngoài. Phía sau khóe miệng Lý Phong giật giật, trong mắt hàm chứa ý cười đi theo sau, nếu không phải vừa tỉnh lại hắn liền xoa bóp cho Minh ca nhi, đảm bảo hiện tại Minh ca nhi không thể khiến cho người ta muốn cho một quả đấm như thế này.

Những người bị hạ gục ngày hôm qua, người ở lại hỗ trợ cũng không có cách nào xử lý, vì vậy sau khi nghỉ ngơi một đêm mấy người Trầm phu lang lại phải đến giúp đỡ thu dọn một chút,khí trời cũng rất tốt, mùi rượu gì đó trời vừa sáng mở cửa sổ ra tán đi rất nhanh.

Chờ đến khi nhìn thấy Minh ca nhi đi ra từ trong phòng, mấy người Trầm phu lang đều có ý vị khác mà liếc nhìn trên người hắn một lúc, sau đó không chút biến sắc dời đi tiếp tục câu chuyện cười đùa của bọn họ, đều trao cho nhau một ánh mắt ai đều hiểu, hoặc là chào hỏi hắn như bình thường, Đường Xuân Minh cũng rất cố gắng nói chuyện cùng bọn họ như "bình thường".

"Cực khổ rồi, ăn một chút trước bồi bổ đi, rất nhanh liền có thể ăn cơm trưa."

Vương Anh nói một câu đánh vỡ nỗ lực duy trì như bình thường của Đường Xuân Minh, nội tâm rí gào, bồi bổ cái gì, một đại nam nhân như hắn trời sáng vừa dậy liền ăn cháo táo đỏ long nhãn, còn có trứng gà luộc đường đỏ cái gì a.

Chờ đến khi hắn ngẩng đầu dùng ánh mắt ai oán nhìn về phía mẹ kế, chỉ nhìn thấy bóng lưng của mẹ kế, đành dùng chiếc đũa mạnh mẽ đâm phập vào quả trứng gà, hắn thực sự là rất đói a.

"Ca sao, dậy rồi a!" Đám người Dư Mộ ăn mặc đơn giản chạy từ bên ngoài vào phất tay chào hỏi cùng Đường Xuân Minh, cái tay Đường Xuân Minh vung đến một nửa liền cương lại giữa không trung, vì sao trong giọng nói còn mang theo một loại kinh ngạc giống như hắn không nên xuất hiện vào lúc này?!

"Nghe nói rối hôm qua một mình A Phong liền hạ gục tất cả các ngươi?" Đường Xuân Minh thở một hơi nhẹ nhõm bâng quơ nói.

"Khặc, khặc, khục..." Đám quân hán tử mới thao luyện từ trên núi về khom lưng không ngừng ho khan, mất mặt, quá là mất mặt.

Hà lão từ phía sau đi ra dùng sức vỗ một cái lên lưng của Dư Mộ: "Tiểu tử, tối hôm qua ai uống đến mức chui hết vào gầm bàn vậy?"

Khuất nhục! Quá khuất nhục rồi! Nhiều người như vậy không đánh được một mình Lý Phong, có người kháng nghị nói: "Khẳng định là ngày hôm qua lão đại hạ tay hạ chân vào trong rượu, bằng không chúng ta nhiều người như vậy sao lại không thể hạ được một mình hắn?"

Đường Xuân Vanh cũng từ trong nhà bò ra, đi tới bên người ca hắn yên lặng ăn bữa sáng dinh dưỡng a mẫu hắn đưa cho, cũng ai oán ca phu, hắn cùng đồng ý với lời giải thích của bọn Dư đại ca, khẳng định là ca phu động tay động chân, thật là gian trá. Đường Xuân Minh vỗ đầu hắn một cái, "Tiểu tử ngươi cùng đầy mùi rượu, hiện tại còn không nhanh chóng đi tắm đi, nhanh chóng ăn xong rồi bảo a mẫu đun nước nóng tắm rửa sạch sẽ đi."

"Ca..." Đường Xuân Vanh vẻ mặt như bị nội thương, ca đối với hắn càng ngày càng bạo lực, một chút cũng không quan tâm hắn, quả nhiên có ca phu sẽ không có đệ đệ sao?

Lý Phong đi tới ném cho Dư Mộ một ánh mắt lạnh lùng, "Nếu không hôm nay chúng ta lại động tay động chân? Dù là uống rượu hay là quyền cước."

"Ha ha, " Dư Mộ lập tức tiến đến trước mặt hắn, "Chúng ta vẫn không nên chiếm lấy thời gian ngươi cùng ca sao thân thiết, chúng ta cũng không có nhiều thời gian rảnh, đến rồi lập tức phải trở lại, đúng, lập tức

phải đi." Những người khác cũng nhất trí gật đầu phụ họa, trời ạ, mới vừa sáng sớm đã bị thao luyện quá, bọn họ vẫn không thể đánh nổi một mình Lý Phong, hơn nữa lại còn là sáng ngày kết hôn thứ hai, có còn thiên lý hay không?!

Đường Xuân Minh cũng có chút xem không hiểu, Trương Tú liền lại đây nói với hắn một câu, Đường Xuân Minh mới hiểu rõ được, cũng có chút khó chịu liếc nhìn Lý Phong một chút, hắn vừa cảm giác ngủ thẳng tới buổi trưa, nhưng mà người này lại ngược lại, tinh lực đến mức thao luyện một hồi cùng đám người Dư Mộ, sao hắn lại kém như vậy? Quả nhiên vẫn là nên tiếp tục luyện võ sao? Nói không chừng đến một ngày nào đó có thể luyện ra được nội lực, Đường Xuân Minh vẫn còn giấc mộng trở thành đại hiệp nhớ mãi không quên.

&&&

Bọn Dư Mộ nói cũng không phải là nói giả, thật sự là không rảnh được bao lâu, nguyên bản Lý Phong cùng Hà lão cũng là biết được, vì vậy ngày tân hôn thứ hai liền bận rộn liên tục, phải đưa lễ năm mừng năm mới cho những người quen biết, liền thuận tiện để đám người Dư Mộ mang đi, bao gồm cả vị quý nhân mà Hà lão đã đề cập qua rất có thể sẽ vừa ý rượu mà bọn họ nhưỡng sẽ phái người đến đây bàn bạc, Hà lão đưa một địa chỉ cửa hàng bên Định Châu phủ kia, để đến lúc đó Dư Mộ trực tiếp đưa đến trong cửa hàng, nơi đó tự nhiên sẽ có người đem lễ mừng năm mới chuyển cho vị quý nhân kia.

Vì để cho quà mừng năm mới nhìn qua đẹp đẽ hơn chút làm tăng giá trị của bản thân lên, trước đó Lý Phong còn đặc biệt lên huyện đặt nửa cân vò rượu nhỏ tinh mỹ, thêm chút đặc sản bản địa cùng đồ vật trong không gian, giống như gạo cùng bột mì, còn có nước hoa quả, còn lại mấy cái chính là thuốc của Hà lão, dù sao lấy thân phận của người ta bọn họ lấy ra đồ tốt người ta cũng không nhìn trúng, còn không bằng mấy đồ đem lại lợi ích thực tế mà trong không gian sản xuất cùng với mấy viên thuốc này.

Đương nhiên, Đường Xuân Minh còn có chút tâm tư của hắn, tương lai thôn Bình Sơn sẽ có nhiều làm mấy cái này, lương thực trông ra cũng nhiều hơn, làm sao có thể tiêu thụ ra bên ngoài cũng là một vấn đề, thừa dịp đưa lễ mừng năm mới liền để những vị quan to quý nhân kia nếm thử, tin rằng bọn hắn càng có thể thưởng thức ra được những đồ ăn này khác này khác với những loại bình thường. Đương nhiên đưa người vào lúc nào, Lý Phong cùng Hà lão cũng đã cẩn thận xem xét.

Nhưng mà, rượu trong nhà bị bọn Dư Mộ lấy đi một phần, hôm qua lúc uống rượu bọn họ liền không kịp đợi mà đưa ra yêu cầu, vì vậy lúc đi gần như coi là đương nhiên mà đóng gói mang lên xe ngựa.

Đưa đám người Dư Mộ đi, tiếp đón chính là Đằng Dục, tối hôm qua hắn cũng không đi, ngay khi trời sáng Tề chưởng quỹ liền cùng mấy vị đầu bếp hôm qua đến giúp đỡ rời đi. Đằng Dục nhìn thấy những quà lễ mừng năm mới mới hiểu được vì sao Đường Xuân Minh cùng Lý Phong lại nói rượu nhưỡng được đều để chính mình uống, chỉ cần một đợt đưa ra ngoài này liền biết được chỉ sợ không đủ để cung cấp cho tửu quán.

"Chúc mừng hai vị tân hôn hạnh phúc, ta cũng nên về trấn, cuối năm nay ta cũng phải về nhà a." Đằng Dục chắp tay nói với hai người, trong lòng mang theo chút tiếc nuối, hắn không thể không về cái gia tộc kia, một đống chuyện phiền đang chờ hắn đi ứng phó, làm gì có chuyện ung dung tự tại như bây giờ.

"Tạm biệt, cơ hội chúng ta gặp mặt còn rất nhiều." Lễ mừng năm mới cũng có một phần cho Đằng Dục, trong đó bao gồm cả rượu, vì vậy Đằng Dục cũng không có ý kiến, hài lòng phất tay đi.

&&&&

Lại qua hai ngày, trong nhà mới triệt để yên ổn, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong cuối cùng cũng được trải qua cuộc sống sinh hoạt phu phu ngóng trông đã lâu.

Đường Xuân Minh ngồi ở trên giường, mẹ kế cùng đệ đệ đã sớm trở về thôn Trấn Sơn, cuối năm nhà bọn họ cũng có nhiều chuyện bận rộn, bọn họ đã trì hoãn quá lâu ở nơi này, vì vậy Đường Xuân Minh vừa trông A Sâm vừa ghi chép, Lý Phong ở bên cạnh kiểm kê quà tặng bọn Dư Mộ mang đến lần này.

Sau khi ghi chép xong Đường Xuân Minh liền chậm rãi xoay người, nhìn A Sâm đang bò như rùa đen, nhéo mũi A Sâm một chút, A Sâm "a a" đáp lại, nếu như nó biết nói, nhất định sẽ kháng nghị: a mẫu a mẫu, lại nhéo mũi của nó nếu như bị tịt không đẹp trai thì sao bây giờ!

Hà lão ở chỗ khác dạy A Lâm viết chữ, bây giờ A Lâm hoàn toàn giao cho Hà lão dạy bảo, ở phương diện dạy học Đường Xuân Minh căn bản không thể đánh đồng cùng Hà lão, kém đến thật xa, vì vậy liền triệt để bỏ gánh.

Nhìn tình huống trong nhà, trong lòng Đường Xuân Minh liền ấm áp, đây chính là gia đình thực sự đi, từ khi cha mất, một mình hắn ở trong nhà, dù có không gian xuất hiện khiến cho hắn có một niềm vui bất ngờ, nhưng không có cách nào loại trừ được cảm giá cô đơn từ sâu trong nội tâm kia, nhưng mà hiện tại, trong nhà trên có già dưới có trẻ, còn có hán tử Lý Phong này, trong lòng liền có cảm giác phong phú.

"Nơi này còn một vài thứ chờ rảnh rỗi ngươi liền thu đến bên chỗ ngươi đi." Lý Phong thu dọn đồ vật, đi tới nói với Đường Xuân Minh, cái gọi là chỗ ngươi đương nhiên là không gian của thần tiên.

"Được rồi, nhưng mà có vài thứ quá quý giá, giống như chúng ta đến lúc nào mới có thể phát huy được những thứ này." Giao thiệp với Lý Phong phần lớn là người tập võ, quà tặng đưa tới cũng đơn giản trực tiếp, chỉ để ý kiếm cái gì đáng giá, vì vậy trong nhà lại nhiều hơn một chút đồ ngọc đồ kim loại, Đường Xuân Minh nhìn liền cảm khái vô hạn, cũng may có những thứ đồ trước đây của Lý Phong, cho nên cũng không biểu hiện có quá nhiều khiếp sợ.

Giống như Lý Phong từng nói, những quân hán tử như bọn họ chỉ cần đánh trận liền sẽ không nghèo được, đương nhiên cũng chỉ có cấp bậc võ quan, lúc đánh trận cùng bọn họ ở phương bắc, bọn họ đoạt được không ít tài vật của quý tộc phương bắc, một phần nộp lên trên một phần liền âm thầm chia nhau, đây là quy tắc ngầm trong quân doanh của bọn hắn, chính Lý Phong cũng có một phần tài vật đến từ cách như vậy.

Mà bọn Dư Mộ sau khi đến Định Châu phủ, trước đó còn ra ngoài diệt cường đạo một lần, vì vậy trong tay cũng không tính là túng quẫn.

70. Chương 70: Gia Phả

Tuy rằng tái giá không cần chú ý nhiều như lúc gả lần đầu, nhưng mà qua hai ngày Lý Phong mang Đường Xuân Minh cùng hai đứa nhỏ đi một chuyến đến thôn Trấn Sơn, đương nhiên một chuyến này không đi cũng không ai nói gì, dù sao lần này Đường Xuân Minh cũng không phải là gả đi từ thôn Trấn Sơn, nhưng một chuyến này cho thấy sự coi trọng của hắn đối với mẫu gia, hơn nữa cứu vãn quan hệ với mẹ kế không dễ, Đường Xuân Minh đương nhiên muốn tận dụng mọi thời cơ.

Đối với Lý Phong mà nói, cũng hi vọng Minh ca nhi có thêm một phần lo lắng ở thế giới này, dưới cái nhìn của hắn tựa hồ chỉ như vậy mới có thể khiến cho Minh ca nhi ở lại nơi này thật lâu.

Bên chỗ Vương Anh đương nhiên cũng nhận được tin tức, ca tế mới tới cửa đương nhiên muốn nhiệt tình chiêu đãi, họ hàng cùng hàng xóm đều đến giúp đỡ. Bọn họ cũng biết những tháng ngày này của Đường Xuân Minh càng ngày càng náo nhiệt, ngay cả Vương Anh cũng trải qua càng ngày càng tốt hơn, vì vậy cũng không ai nói cái gì phá hoại bầu không khí này.

Năm đó Lý Phong cũng chạy mấy chuyến qua thôn Trấn Sơn, đối với người thôn Trấn Sơn mà nói, chỉ sợ còn quen thuộc với Lý Phong hơn cả Đường Xuân Minh, dù sao Đường Xuân Minh đã lâu rồi không trở về, hơn nữa khí sắc toàn thân thay đổi rất lớn, nói là thay đổi diện mạo trở thành người khác cũng không quá đáng, vì vậy Đường Xuân Minh đến khiến cho không ít người vây xem, đều nói phúc khí của Vương Anh đến, tiểu tử không kém, ca nhi hiếu thuận, nói đến mức khiến cho Đường Xuân Minh cùng Vương Anh đều giật giật khóe miệng.

Nháy mắt liền tới cuối năm, đây chính là tất niên đầu tiên của Đường Xuân Minh từ khi đến thế giới này, lại vừa mới cưới, tự nhiên ý nghĩa cũng không giống, trước đó tết đến vẫn chính là một mình cô đơn, hiện tại lại có cả một đại gia đình, bận rộn cũng bận vô cùng hài lòng. Hà lão tự mình chấp bút viết câu đối, Lý Phong ôm A Lâm đến bên cửa sổ, cửa viện, trước sau nhà, còn có mấy nhà trên núi, đều dán lên mấy câu đối đỏ cùng lời nói cát tường, chuồng gà, chuồng dê, còn có trên chuồng ngựa đều dán lên chữ Phúc.

Hà lão cũng cả ngày cười đến không ngậm mồm vào, trước kia vẫn chưa từng hưởng thụ bầu không khí tết đến như vậy, nếu không phải quá mức long trọng, nếu không thì là ở quân doanh phương bắc cùng đám quân hán tử, hiện tại tân niên nồng đậm hương vị nông thôn lại có một tư vị đặc biệt, nhìn mấy đứa nhỏ xoay xung quanh mình, Hà lão nghĩ thầm, nếu như con trai hắn còn sống sót, nhất định cũng sẽ giống như vậy.

Thôn Bình Sơn trong tiếng pháo tạm biệt năm cũ chào đón năm mới, mùng một năm mới, Đường gia, không, hiện tại nên gọi là Lý gia, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh mang theo hai đứa nhỏ đi ra ngoài, để Hà lão ở nhà trông cửa.

Hai lớn hai nhỏ đều ăn mặc quần áo mới tinh, Lý Phong ôm A Lâm, để cho A Sâm nhẹ hơn ôm lấy Đường Xuân Minh, hai đứa nhỏ hôm nay ăn mặc như hai bao lì xì đỏ, nhìn qua vô cùng vui vẻ.

Chuyện đầu tiên cần làm trong năm mới đương nhiên là mở từ đường bái tổ tông, hôm nay còn vô cùng quan trọng, bởi vì Lý Phong mới thành hôn cho nên tộc trưởng Lý gia phải đem phu lang của hắn ký tên tiến vào gia phả, tuy rằng trong gia phả chỉ có thể lưu lại một dòng họ của Đường Xuân Minh, nhưng trải qua trình tự này mới đại biểu hắn chính thức tiến vào cửa Lý gia, trước đây, sau khi thành hôn Lý Phong liền đem hộ tịch của Đường Xuân Minh đặt dưới danh nghĩa hắn, Đường Xuân Minh thật vất vả mới được lập hộ một mình chỉ duy trì không đến một năm.

"Năm mới vui vẻ."

"Năm mới đại cát đại lợi."

"Chúc mừng phát tài, đại cát đại lợi."

...

Mọi người nhìn thấy nhau liền nói tiếng chúc mừng năm mới, năm cũ trải qua lại không như ý, vào lúc này cũng sẽ không biểu hiện ở trên mặt, đều biểu lộ ý mừng, có một cái bắt đầu mới, đón lấy một năm thuận buồm xuôi gió vạn sự như ý.

Người của Lý gia nhìn thấy Đường Xuân Minh càng thêm nhiệt tình, thành người của Lý gia, quan hệ của bọn họ đương nhiên càng gần hơn một tầng, bây giờ suy nghĩ một chút, Lý Phong này cưới được một phu lang rất tốt, chính là ánh mắt nhìn về hai đứa nhỏ cũng vô cùng thân thiết.

Một nhà Lý Chính cùng đã sớm đến, Lý Chính là Lý Chính của thôn nhưng cũng là tộc trưởng của Lý gia, nói ra cũng là cho cha truyền con nối, đương nhiên cũng là do Lý Chính làm việc vì thôn dân được thôn dân tôn kính mới có thể ngồi vị trí này, bằng không người ta vẫn sẽ là người phản đối đầu tiên.

Hai tiểu tử Lý Thừa Tổ Lý Thừa Tông đàng hoàng trịnh trọng theo sát phía sau cha mẹ bọn hắn, nhìn thấy mấy người Lý Phong xuất hiện liền lộ ra vẻ vui mừng, hai người còn chuẩn bị lì xì kín đáo đưa cho A Lâm cùng A Sâm, bọn họ chính là trưởng bối, đương nhiên phải thể hiện tư thái của một trưởng bối.

"Cảm ơn đại thúc thúc, cảm ơn tiểu thúc thúc." A Lâm nhận lì xì nói cảm ơn,xưng hô không ra ngô ra khoai này khiến cho Trầm phu lang bật cười, Trầm phu lang nhận lấy A Lâm hôn lấy hôn để, khi trả lại trong lồng ngực Lý Phong thì trong túi A Lâm lại thêm một cái lì xì, cũng thuận tiên hướng về trong lồng ngực A Sâm nhét vào một cái.

Tòa từ đường này vốn là từ đường của Lý gia, nhưng mà sau khi người trong thôn vào thôn Bình Sơn, đưa bài vị của tổ tiên mình cung phụng tiến vào từ đường này, đương nhiên, vì vậy bọn họ cần phải chịu phú tu sửa từ đường, trong này đương nhiên cũng do Lý gia không phải là đại gia tộc, mọi người cùng Lý gia cũng chỉ đành lùi một bước.

Vì vậy, trời vừa sáng bên ngoài từ đường không chỉ có người Lý gia, còn có người Triệu gia vân vân.

"Triệu Đại Ngưu vẫn chưa về." Trương Tú bây giờ nhìn thấy Đường Xuân Minh cùng là người Lý gia, đi tới bên người Đường Xuân Minh thấp giọng nói chuyện với hắn.

Đường Xuân Minh vô cùng kinh ngạc, trong ký ức Triệu Đại Ngưu là một người đánh ba gậy cũng không đánh nổi một cái rắm, lại có thể làm ra chuyện bỏ nhà đi không về? Hơn nữa trên người còn có bạc mà

Triệu gia cho Triệu lão tam, cũng không thể giấu đi, hiện tại ngay cả Đường Xuân Minh cũng biết, hành động lần này của Triệu Đại Ngưu khiến cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Triệu gia cũng không cho người đi tìm một chút sao? Liền khẳng định là cầm bạc chạy mà không phải là có chuyện gì khác?" Trước đó đều quá bận rộn cho nên không có thời gian nghe chuyện phiếm trong thôn.

"Triệu lão tam cũng từ huyện trở về, khẳng định đã ở trong huyện tìm kiếm một vòng, e là cũng không có kết quả, bằng không tìm được người rồi nhất định phải theo về." Trương Tú âm thầm nhìn về phía Triệu lão tam, Triệu lão tam không còn vẻ hăng hái như lúc mới đỗ tú tài, Triệu tam thúc công cũng không giống như vậy, dù là ngày đầu tiên của năm mới sắc mặt cũng âm trầm.

Trương Tú cũng nhìn thấy sắc mặt của tam thúc công, vẻ mặt trộm mừng không thể nào giấu được, lắc lắc tay của Đường Xuân Minh hạ thấp giọng nói, "Chuyện của hai đứa nhỏ đã nói cùng người trong tộc rồi chứ? Hôm nay có thể làm được hay không?"

Đường Xuân Minh hiểu được cười gật đầu, lại liếc nhìn Lý Phong đang nói chuyện cùng mấy người Đại Sơn không xa, nói, "Đều nói xong rồi, bọn họ nói chỉ cần A Phong không có ý kiến gì là được."

Trương Tú bật cười thành tiếng, một hồi lâu mới có thể khống chế được, "Ta đều không kịp đợi nhìn thấy sắc mặt của người Triệu gia, bọn họ chỉ sợ là không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ còn chờ ngươi đi cầu bọn họ đi."

Đường Xuân Minh bĩu môi, cầu bọn họ? Đi gặp quỷ đi! Nhìn tiểu A Sâm nằm trong lồng ngực không buồn không lo, hắn dù thế nào cũng đều không muốn để cho hắn cùng Triệu gia dính dáng một chút nào cả.

"Ô, Tiền gia Tôn ca nhi cùng đến, thật là lâu rồi không thấy." Bên ngoài từ đường lại có người tiến vào, có người nhìn thấy liền kinh ngạc nói, khiến cho Trương Tú cùng Đường Xuân Minh phải liếc mắt nhìn.

Tuy nói ngày đông này mặc quần áo nhiều khiến cho khó có thể nhìn ra được, nhưng bởi vì Tôn ca nhi này vốn hơi gầy, bây giờ tựa hồ càng thêm thon gầy, rõ ràng có thể nhìn ra được hình dáng của cái bụng.

Đường Xuân Minh vốn còn cho rằng đứa nhỏ trong bụng của hắn bị hắn hành hạ khiến cho không còn nữa,Hà lão hôm đó trở về cũng đã nói nguy hiểm, thể chất không được tốt lắm, lại không thể an tâm dưỡng thai, thấy thế nào cũng đều là khó giữ được, nhưng hắn sau này cũng biết được Hà lão uy hiếp một phen, nói không cố gắng dưỡng sau này sẽ khó mang con, bây giờ nhìn lại, uy hiếp của Hà lão rất có tác dụng, Tôn ca nhi cũng không phải không coi trọng đứa nhỏ trong bụng, sau này gây chuyện cũng ít đi, đàng hoàng ở trong nhà dưỡng thai.

"Tiểu tử nhà hắn dù gì cũng là người Trần gia, tại sao lại chạy tới từ đường thôn ta, khẳng định là để trong nhà, ngày hôm nay hắn có thể đến cùng như vậy, cũng là nhớ tiến vào gia phả Trương gia bái kiến bài vị tổ tông của Trương gia." Trương Tú đứng một bên giải thích.

Một nhà Lý Hạ Căn đến, những người thuộc Lý gia đều không cho bọn hắn sắc mặt tốt, nếu như hôm nay không phải là ngày đầu tiên của năm mới, nhất định sẽ đổi sắc tại chỗ, khiến cho nhiều người chờ bọn họ như vậy, thực sự là lớn mặt a.

"Mở từ đường!"

Gian nhà để bài vị tổ tông được mở ra,Đường Xuân Minh đứng ở phía sau ôm A Sâm không nhịn được nổi da gà, một tay ôm lấy A Sâm một tay xoa xoa cánh tay khác, làm thế nào cũng đều cảm giác bên trong thật âm trầm. Nếu là đời trước hắn sẽ không kiêng kỵ những chuyện như thế này, nhưng hôm nay sau khi tự mình trải qua tất cả những chuyện hắn thực sự rất kính nể thần quỷ.

Lý Phong đến bên cạnh hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu, sau đó thả A Lâm xuống đứng bên cạnh hắn, chính mình lại đi lên phía trước.

Trong ký ức của nguyên thân có tất cả những cái này, nhưng Đường Xuân Minh vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đời trước trong thôn bọn hắn đã sớm không còn thịnh hành cái gì mà gia tộc, chính cả gia phả cũng không biết đã đi nơi nào, đương nhiên trong thôn cũng có những gia đình sau khi xây dựng gia đình ở bên ngoài lại trở về thôn xin nhập gia phả, nhưng Đường gia bọn họ cũng chỉ có lẻ loi mấy ngày nên cũng không ai quản chuyện này.

"Lý gia Đường thị."

Đường Xuân Minh còn chưa phản ứng lại, Trương Tú cùng Trầm phu lang liền đẩy hắn một cái, là gọi hắn đó, Đường Xuân Minh nhất thời một thân mồ hôi, hắn thành Lý Đường thị, trời ạ, chỉ còn dư lại một cái dòng họ.

"Đem hai đứa nhỏ lại đây." Một vị tộc lão Lý gia kêu lên.

"Đến đây." Đường Xuân Minh nhanh chóng đáp một tiếng, ôm lấy A Sâm kêu A Lâm hướng về phía Lý Phong.

Tình huống này khiến cho Triệu gia đang chờ đợi trong đó cũng có chút không hiểu nghi hoặc, trong đám người bỗng nhiên không biết ai nói một câu, trên mặt Triệu gia càng lộ vẻ không dám tin tưởng, sẽ không thật sự như bọn họ nghĩ tới chứ? Nếu là sự thật thì Triệu gia liền thành chuyện cười, đặc biệt là những người có tâm tư như tam thúc công, trong lòng càng âm thầm oán tam thúc công lần này thực sự là bê đá đập chân mình.

Đường Xuân Minh sau khi đi theo Lý Phong đến bài vị tổ tông Lý gia, một vị tộc lão khác cũng nói với Lý Phong, "Chính ngươi ghi tên phu lang của ngươi vào bên cạnh còn hai đứa nhỏ, từ hôm nay liền là người Lý gia chúng ta, một người là Lý Lâm, một là Lý Sâm, hi vọng sau này các ngươi cố gắng vì Lý gia chúng ta làm vẻ vang, làm rạng rỡ tổ tiên."

Việc này đương nhiên không phải hôm nay đột nhiên mới nói ra, trước đó Lý Phong chính là bận chuyện này, trước tiên là Lý Chính sau đó nhờ Lý Chính dẫn hắn đi bái phỏng từng tộc lão, khi được sự đồng ý của một nửa tộc lão trong tộc thì dù người bên ngoài có phản đối cũng không có tác dụng. Kỳ thực đối với phần lớn người Lý gia mà nói cũng không có ý kiến gì, hai đứa nhỏ này cũng không tranh tài sản của Lý gia, Đường Xuân Minh cũng biết kiếm bạc, tội gì lại vì việc này mà chọc Đường Xuân Minh cùng Lý Phong không vui, sau này tiểu bối nhà bọn họ còn vi vọng có thể theo Lý Phong cùng Đường Xuân Minh kiếm bạc a.

Trước kia vẫn chưa thể khẳng định, bây giờ lại có thể xác định được, hai đứa nhỏ Triệu Đại Hổ để lại này liền sắp nhập gia phả của Lý gia, sau này không còn là người của Triệu gia, tam thúc công thật sự muốn tự nói với hắn là lỗ tai hắn nghe nhầm, nhưng mà sự thực trước mắt nói cho hắn, hắn thật sự không nghe nhầm, Lý Phong chính là người rộng lượng không để ý đến chuyện con riêng con đẻ.

"Chờ một chút!" Tam thúc công không chút nghĩ ngợi hô to lên, ở bên cạnh hắn, Triệu lão tam đã sớm ngốc lăng, chuyện này sao như vậy? Ngay cả Triệu lão ma cũng không dám tin tưởng còn lôi Vương Xuân Hoa bên cạnh hỏi cho ra nhẽ, chuyện này đến cùng là thế nào.

Vương Xuân Hoa tuy rằng cũng không dám tin tưởng, đồng thời cũng càng thêm đố kỵ Đường Xuân Minh, lần này lại cùng Triệu lão ma huyên náo, cười trên sự đau khổ người khác nói cho hắn, "Ha ha, sau này Triệu Đại Hổ liền đoạn tử tuyệt tôn, hai thằng nhãi con kia sau này chính là người Lý gia, Lý Phong thật đúng là rộng lượng a, sau này kiếm tiền cũng phân một phần cho hai thằng nhãi con kia, bọn chúng thật là may mắn khi tìm được bố dượng như vậy.,"

71. Chương 71: Kết Thúc (*đến Cuối Cùng Rồi, Phải Chia Tay M.n Rồi T^t)

"Làm sao? Tam thúc công đối với chuyện của Lý gia có ý kiến?" Biết người của Triệu gia sẽ có ý kiến, người của Lý gia đang chờ bọn họ đây, Lý gia cùng Triệu gia không phải là không có mâu thuẫn, đặc biệt là sau khi Triệu lão tam đỗ tú tài, tam thúc công này ở trong thôn càng ngày càng ra oai, giống như Triệu gia mới là người đứng đầu thôn Bình Sơn này.

Hiện tại chỉ là một tú tài, nếu như lúc này Triệu lão tam là cử nhân, Lý gia sẽ cẩn thận suy nghĩ thái độ với Triệu gia, nhưng mà hiện tại hậu trường của Lý Phong còn cứng hơn Triệu lão tam nhiều, dù cho hiện

tại không có chức vị, nhưng một đám võ quan đều là huynh đệ bằng hữu với hắn, vì vậy tộc nhân hiện tại mới không ngốc đến mức đắc tội với Lý Phong.

Tam thúc công tức giận đến ngón tay run run, đây là thái độ không coi Triệu gia vào mắt, hai đứa nhỏ của Đại Hổ muốn nhập hộ Lý gia, lại không tiết lộ một chút nào cho Triệu gia, làm gì có chuyện như vậy!

"Hai đứa nhỏ kia là thân sinh của Đại Hổ, muốn xử lý thế nào có phải là cũng nên hỏi ý kiến của Triệu gia một chút? Tuy rằng Đại Hổ không còn, nhưng a mẫu cùng huynh đệ của hắn còn có tộc nhân chúng ta, ai đồng ý bọn chúng đổi họ đổi tông?!"

Người Lý gia biết Triệu gia sẽ làm khó dễ, Đường Xuân Minh càng thêm hiểu rõ điểm này, vừa vỗ nhẹ tiểu A Sâm vừa đứng dậy, "Con trai của ta muốn theo ai đương nhiên là ta đồng ý, A Sâm mới sinh được bao lâu, có thấy người của Triệu gia ra mặt sao? Các ngươi không hiếm lạ nhưng có người yêu thích a."

"Có ta yêu thích!" Âm thanh lạnh lùng của Lý Phong vang lên ngay sau âm thanh của Đường Xuân Minh, nói năng rất có khí phách.

Lời này của Lý Phong khiến cho người âm thầm khen hay, đây mới là hán tử thật sự a.

Lý gia có một tộc lão đi ra nói chuyện, đương nhiên ý đồ thực sự thế nào mọi người cũng đều nghe ra được, "Được rồi, Triệu gia các ngươi cũng không thiếu một đứa nhỏ, Đại Hổ còn hai huynh đệ mà, sau này mặc kệ là ai cho làm con nuôi cũng có thể dâng hương cho hắn, mà khi Minh ca nhi lập hộ một mình Triệu gia cũng không ai nói sẽ nuôi hai đứa nhỏ, hiện tại. Ha ha…"

Nếu như lúc trước Triệu gia không nuôi con của Đường Xuân Minh, hiện tại đương nhiên do Đường Xuân Minh tự mình làm chủ cho con hắn, người Tần gia tuy rằng cũng để cho đứa nhỏ theo a mẫu, nhưng người ta tốt xấu còn mang theo họ Tần đến đây, vì vậy tiểu tử Tần gia cũng vẫn tính là do Tần gia nuôi, nhưng mà Triệu gia a? Cái gì có thể cũng đã sớm thu hồi rồi, còn đất khai hoang, vậy cũng là đất hoang, không cần tiền, năm nay là năm giao thuế đầu tiên cũng là Minh ca nhi giao, thật sự không có chút quan hệ gì với Triệu gia.

Lý gia bên này đương nhiên là giúp Lý Phong, cũng sỉ nhục tam thúc công cùng người Triệu gia, "Minh ca nhi sau khi sinh đứa nhỏ này mặc kệ là tắm ba ngày hay là đầy tháng cũng không thấy người Triệu gia, không nói tiểu A Sâm, chính là A Lâm, lớn như vậy nhưng thật ra cũng chưa ăn được mấy bữa cơm của Triệu gia đúng không, cũng chưa từng nghe Triệu gia nói muốn cho A Lâm vào gia phả."

Nhà có chút khinh ca nhi, có lẽ phải đến thời điểm ca nhi xuất giá mới nhớ tới đến gia phả thêm một bút, người của Triệu gia phần lớn vẫn là trọng hán tử khinh ca nhi, người như Triệu lục thúc coi như là đặc biệt ở Triệu gia, vì vậy sao có thể để cho A Lâm ngay lúc nhỏ liền cho nó vào gia phả, nhưng hôm nay ngược lại thành chứng cứ trong mắt Triệu gia không có hai đứa nhỏ này.

"Đúng vậy, nếu như thật sự để ý hai đứa nhỏ Đại Hổ để lại, liền sớm thương lượng với Minh ca nhi chuyện nhập gia phả này, nhưng mà trước đó căn bản không có động tĩnh gì, chính mình không coi trọng chẳng nhẽ còn không để cho Minh ca nhi tìm con đường khác cho đứa nhỏ."

"Nói không chừng, Triệu gia hẳn là muốn lấy chuyện để đứa nhỏ vào gia phả để bắt bí Minh ca nhi a, ha ha, bọn họ không nghĩ tới gặp phải hán tử như Lý Phong, coi hai đứa nhỏ như con ruột, bàn tính này của Triệu gia không đánh được, hiện tại mới sốt ruột, sớm nên làm đi."

…

Tiếng bàn luận dồn dập, thậm chí có người suy đoán Triệu gia có phải là nghĩ thông suốt muốn thông qua đứa nhỏ để hưởng gia nghiệp của Đường Xuân Minh, những câu nói này đều chuẩn xác không chút sai sót truyền vào trong tai tam thúc công cùng người Triệu gia, tam thúc công mặt đỏ lên, không phải giận, mà là nửa giận nửa xấu hổ, bị người nói trúng tâm tư, vẫn cứ mặt dày đứng đây.

"Không được, ta không đáp ứng!" Nhưng vào lúc này, âm thanh sắc bén của Triệu lão ma vang lên, hai tay tóm chặt lấy cánh tay của Vương Xuân Hoa, đau đến mức Vương Xuân Hoa chỉ muốn hất ra, nhưng mà dưới ánh mắt của mọi người hắn cũng không dám, "Đó là của Đại Hổ, tiện nhân kia quyến rũ dã hán tử, còn muốn để loại của Triệu gia quên tổ quên tông? Ta không đáp ứng, nó chết cũng là của Triệu gia ta ——
"

Triệu lão ma căm hận nhìn chằm chằm gương mặt của Đường Xuân Minh, chỉ cần tưởng tượng Đường Xuân Minh đứng trước mặt hắn liền có thể dễ dàng khơi dậy lửa giận của hắn, bởi vì Đường Xuân Minh bây giờ càng ngày càng thoải mái, mà hắn lại không thoải mái được.Ở trong lòng hắn, Triệu Đại Hổ là hắn sinh, hắn muốn đối xử thế nào cũng không có vấn đề gì, dù cho có chết rồi hắn cũng không chảy một giọt nước mắt, nhưng hắn không cho rằng mình sai, đây chính là mệnh của Triệu Đại Hổ, là của Triệu Đại Hổ lưu lại, dù cho mình hành hạ chết cũng không thể để ra bên ngoài.

"Được rồi, A Mẫu! Ngươi còn ngại không đủ mất mặt sao?" Triệu lão tam quát mắng.

Lý Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn Triệu lão ma giống như điên rồi, quay đầu xoạt xoạt vài nét bút lên gia phả tên của ba người, sau đó đem bút thả xuống, nói với tộc lão chủ trì: "Đã ghi lại, sau này Lý Lâm cùng Lý Sâm chính là thân sinh của ta, cùng Triệu gia không có bất luận quan hệ gì."

"Lẽ ra nên như vậy, lẽ ra nên như vậy, sau này ngươi nuôi nấng bọn chúng lớn lên, bọn chúng nên coi ngươi như cha, bằng không tộc chúng ta cũng không buông tha."

Hai người hoàn toàn không thấy tiếng kêu gào của Triệu lão ma cùng lửa giận của tam thúc công, bút hạ xuống, đã thành sự thực, trong lòng Lý Chính cũng thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực vẫn còn có chút lo lắng Triệu gia gây sự, vì vậy vốn là muốn tiền trảm hậu tấu.

Triệu lão ma tức điên, đầu nóng lên muốn xông vào trong từ đường xé nát gia phả Lý gia, không chỉ có có Lý gia hán tử chặn ở mặt trước, chính là người nhà họ Triệu cũng không cho phép hắn đại náo từ đường.

Triệu lão tam giữ a mẫu hắn lại, tam thúc công lung lay thân thể, cả giận nói, "Được! Được! Lý gia khinh người quá đáng! Ta ngược lại muốn xem xem hai người bọn họ có kết quả gì tốt!" Nếu như không phải vẫn chưa bái tổ tông, hắn tức giận đến mức muốn trực tiếp vứt tay áo rời đi.

Nhưng mà có người lại muốn trái lại hắn, Lục thúc đi tới vỗ vỗ Lý Phong mới đi ra từ từ đường, nói "Phong tiểu tử khá lắm, làm hán tử phải rộng lượng một chút, sau này cùng Minh ca nhi và hai đứa nhỏ cố gắng sinh sống, không cần để ý đền người không quan trọng."

Tam thúc công tức giận đến mức thổ huyết, hắn biết đây là vì Lục thúc vẫn ghi hận Triệu gia, nhưng hắn không cho rằng cách làm của Triệu gia có gì sai, một mực để Lục thúc vì một ca nhi mà cách tâm với Triệu gia, nhưng mà tam thúc công cũng không cho là nhà Lục thúc có thể khởi sắc được gì

Đối với tam thúc công sĩ diện đến chết nói những lời chống lại, Đường Xuân Minh căn bản không để ở trong lòng, ngược lại, hắn đúng là muốn ngồi xuống nhìn xem Triệu gia đến cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào.

&&&

Tiền gia sau khi lạy tổ tông xong cũng ghi tên phu lang mới vào gia phả, lần xảy ra xung đột này của hai nhà Triệu Lý bị người trong thôn thỉnh thoảng lấy ra cười đùa. Đường Xuân Minh cùng Lý Phong ôm hai đứa nhỏ rời khỏi từ đường đi ra ngoài, trên đường còn đụng phải một nhà Lý Hạ Căn, người nhà này hôm nay mặc quần áo cũng rất có thể diện, thậm chí nhà Lý Hạ Căn còn cài một cái trâm bạc trên đầu, suýt chút nữa khiến cho Đường Xuân Minh cười lên tiếng.

Đối với đồ trang sức đặt biệt là trâm, chỉ sợ là chuyện Đường Xuân Minh không thể tiếp thu nhất, tóc hắn vừa dài vừa dày, từ trước đến giờ vẫn luôn là tiện tay buộc ở sau gáy hoặc là nhờ mấy người Trương Tú giúp hắn tết thành một hàng sau gáy, hiện tại chính là việc của Lý Phong, sảng sảng khoái khoái, vừa gọn gàng vừa nhanh chóng. Đúng là khi hai người kết hôn thì Lý Phong có vì hắn đặt làm một ít đồ trang sức mới, nhưng bị Đường Xuân Minh trực tiếp từ chối, Lý Phong suy nghĩ đến chuyện Đường Xuân Minh có nhắc đến đời trước ở chỗ kia thân phận của hắn như hán tử, từ bụng ta suy bụng người, vẫn là theo ý của Đường Xuân Minh không có cưỡng cầu.

Bây giờ nhìn bộ dáng nhịn cười của Đường Xuân Minh, đều cảm thấy một nhà này cũng không quá chướng mắt, tốt xấu có thể giải trí cho Minh ca nhi một chút không phải sao?

"Cha."

"Hả?" Lý Phong nhìn về A Lâm đang ở trong lồng ngực, trước đó A Lâm vẫn rất yên tĩnh, hiện tại hắn có chút không rõ được có phải A Lâm xem hiểu tất cả những chuyện xảy ra hôm nay không, biểu hiện của A

Lâm so với những đứa nhỏ cùng lứa thông minh hơn rất nhiều.

"Ta cùng đệ đệ sau này chính là con của cha cùng a mẫu?"

"Đương nhiên, A Lâm là lão đại, A Sâm là lão nhị.", nói xong liếc nhìn cái bụng của Minh ca nhi, trong lòng âm thầm nói không chừng sau này còn có lão tam lão tứ, "Các con chính là con của chúng ta, sau này nếu như có ai nói A Lâm không phải con của ta thì về nói cho ta, cha đi giáo huấn bọn chúng."

"Ma ma thì sao a?" Ma ma hôm nay thật đáng sợ, nếu như là trước đây A Lâm đã sớm sợ đến mức khóc lên rồi, nhưng nó hôm nay rất kiên cường.

"Ma ma hiện tại của A Lâm cùng A Sâm, ngày hôm qua cha cùng a mẫu không phải mới mang A Lâm đến lạy sao, sau này những người khác thì hãy gọi giống như Đại Mao Nhị Mao là được." Lúc thành thân cùng với lễ trừ tịch hôm qua, hắn đã dẫn theo Minh ca nhi cùng A Lâm đến thăm cha mẹ, A Sâm quá nhỏ không dẫn nó theo, lần trước đến mộ phần của Triệu Đại Hổ là bất đắc dĩ, chỉ một lần như vậy, dù sao đứa nhỏ như vậy hồn còn quá nhẹ.

Thấy A Lâm còn đang suy nghĩ, Lý Phong lo âu nhìn về phía Minh ca nhi, đứa nhỏ này có phải là quá thông minh hay không? Hắn cảm thấy quá thông minh có lúc cũng không tốt, đứa nhỏ nên không buồn không lo giống như A Sâm trong lồng ngực của Minh ca nhi vậy, A Lâm như vậy khiến cho hắn càng ngày thêm đau lòng. Hôm nay người Triệu gia cũng không ai đề cập đến A Lâm, trái lại nhìn chằm chằm tên tiểu tử này, điều này khiến cho hắn càng ngày càng không thích Triệu gia, đặc biệt là dáng dấp kia của Triệu lão ma, khiến cho hắn nhớ đến hắn vừa mới trở về còn chưa quen thì Minh ca nhi muốn chống lại một ma ma như vậy có bao nhiêu khó khăn.

"Sau này từ từ sẽ chuyển biến tốt, lại nói con trai của ta có đứa nào là không thông minh." Đường Xuân Minh hả hê nâng cằm.

"Đó cũng là con trai của ta." Lý Phong cười khẽ.

&&&

Tháng giêng là tháng an nhàn nhất, thân thích phải đi thăm của nhà Lý Phong chỉ có Vương Anh, người Lý gia đều ở cùng một thôn nên rất tiện. Đường Ký ở huyện An Bình cũng ngừng mấy ngày, hiện tại ở trong thôn không ai không khen Trương Trường Minh, đều nói hắn hoàn toàn thay đổi, như người trong huyện.

Có người cũng muốn đưa tiểu tử trong nhà vào thành làm việc, đang muốn nhờ người đến nhà Lý Phong cùng Trương Trường Minh nhờ vả, nhưng mà lập tức bị người khuyên bảo, "Có tâm tư làm chuyện này còn không bằng cố gắng chăm sóc ruộng đồng, nhìn lúa mạch trong ruộng, chờ đến đầu xuân thì gieo lúa gạo, còn không kiếm được nhiều tiền bằng làm việc trong thành sao?"

Ban đầu những nhà trồng lúa mạch cũng lo lắng đề phòng không ngừng, nhưng mà nhìn thấy lúa mạch nảy mầm càng thêm căng tròn chắc chắn hơn so với lúa mạch trước đó, tâm liền thả xuống hơn nửa. Nói cách khác, lúa mạch trồng hầu như không có lãng phí, không giống như trước kia chính lúa mì vụ đông cũng có không ít không thể nảy mầm được, vô hình trung liền tiết kiệm được không ít tiền lúa mạch.

Đường Xuân Minh cũng không biết một ít trò vặt trong thôn, dù cho có biết cũng không thật sự sắp xếp người vào Đường Ký làm việc, ngoại trừ một mình Trương Trường Minh còn những người khác đều giao cho Đằng Dục, hắn không muốn cho người nào vào đến lúc đó cũng rất khó nói với người trong thôn. Còn Trương Trường Minh, ai bảo mấy nhà này có quan hệ tốt nhất với hắn, thiên vị cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì thanh nhàn, Đường Xuân Minh liền tận dụng thời gian này tiến vào trong không gian chăm chú đả tọa, hạ quyết tâm muốn luyện ra nội lực, thực sự là mỗi lần đều bị Lý Phong chơi đùa đến chết đi sống lại, hắn cho rằng đều là do thể lực mình quá kém, cắn răng cũng không thể thua kém Lý Phong quá nhiều được.

Kỳ thực, chuyện phòng the của bọn họ vô cùng hài hòa, ngoại trừ giá trị thể lực của Lý Phong cao, thường thường khiến cho Đường Xuân Minh cảm giác khóc không ra nước mắt, tên khốn này giống như xử nam vạn năm một khi khai trai liền không thể kìm nén được, buổi tối ở chỗ này cũng không có hoạt động giải trí nào, vì vậy, hàng đêm sênh ca liền thành hoạt động bình thường của của bọn họ.

Bởi vì A Lâm A Sâm còn quá nhỏ, không thể để bọn chúng một mình một phòng, Hà lão tuổi cũng lớn nên cũng không thể để hắn chăm sóc bọn trẻ suốt, vì vậy hai đứa nhỏ vẫn cũng một phòng, ban đầu bởi vì lo lắng đứa nhỏ nghe được động tĩnh của bọn họ nên Lý Phong không dám làm động tĩnh quá lớn, nhưng mà có một lần Đường Xuân Minh không thể khống chế được bản thân liền mang bọn họ vào không gian, được rồi, mỗi lần lên giường đều bị Lý Phong yêu cầu mang vào không gian, lý do vô cùng quang minh chính đại, như vậy liền không cần làm kinh động bọn nhỏ, hơn nữa cũng không cần lo lắng tạo thành ấn tượng không tốt đối với bọn nhỏ, A Lâm đã có thể nhớ được sự việc, khiến cho Đường Xuân Minh không có cách nào phản đối được.

Chờ đến khi Đường Xuân Minh tay chân bủn rủn đi ra từ trong không gian, có lúc còn bị Lý Phong chưa hết thèm lại đặt ở trên giường lại làm một hồi.

Đường Xuân Minh có nghĩ lại,có kết quả như vậy kỳ thực chính là do mình đúng không.

Được rồi, kỳ thực hắn cũng có sảng khoái, cũng có chút thực tủy biết vị.

&&&

Nguyên tiêu qua đi, lớp học trong thôn lại khai giảng, trong huyện cũng như vậy, Lý Phong điều khiển xe ngựa đưa Đường Xuân Vanh vào huyện, cùng với hai tiểu tử Lý Thừa Tổ Lý Thừa Tông, Đường Xuân Minh đành ở nhà trông con.

Vương Anh ngoài miệng nói hán tử đọc sách vô dụng còn không bằng về nhà trồng trọt, nhưng mà lúc này lại ở nhà ngồi không yên, chạy đến trong nhà con riêng hắn, nói hán tử không ở nhà hắn giúp Đường Xuân Minh trông con, nhưng mà Đường Xuân Minh cùng Hà lão đều nhìn ra được hắn mất tập trung, thật sự không dám đem con giao cho hắn.

"A mẫu yên tâm đi, ngay cả Hà lão cũng nói A Vanh đọc sách không tồi, một lớp học ở trong huyện, căn bản là không thành vấn đề. Đúng rồi, hành lý trong nhà đều đã thu dọn sao? Chờ đến khi khảo hạch xong phải vào huyện, không thể thường xuyên về nhà."

72. Chương 72: Kiến Nghị

Vương Anh tức giận vỗ một cái lên lưng con trai hắn, nói một đằng làm một nẻo nói, "Thi đậu còn không phải lại muốn tốn bạc, trong huyện làm cái gì cũng đều cần bạc, ăn ở còn quý hơn so với trên trấn, cũng không thấy Triệu lão tam kia sau khi đỗ tú tài có chỗ nào đắc ý đâu."

Đường Xuân Minh âm thầm vui vẻ, hiện tại hắn càng ngày càng hiểu rõ mẹ kế, ngoài miệng không thừa nhận nhưng trong lòng vẫn hi vọng A Vanh có thể thi được, nhưng mà ngoài miệng cũng không buông tha mẹ kế, "Sao lại không đắc ý, Triệu lão tam đó là bởi vì sau này bị cản trở, những thứ khác không nói, gặp quan không quỳ còn có miễn thuế năm mươi mẫu ruộng tốt, đối với nông gia bình thường mà nói thật đúng là chuyện không dám nghĩ tới." Ở cổ đại này, người đọc sách trên người có cái công danh thật đúng là hữu dụng hơn so với có được một tấm bằng ở trong xã hội hiện đại nhiều lắm.

Vương Anh ôm A Sâm quay đầu rời đi,không thèm so đo với con riêng này, chờ đến khi A Sâm lớn lên con riêng sẽ hiểu được tâm tình của hắn bây giờ. Nhưng mà có thể thi được cũng tốt, nếu như có thể giống như cha hắn, vậy công sức cùng tiền bạc mấy năm nay cũng không ném vào nước, nếu như sau này lại giống như cha hắn cả ngày cầm sách mà không thèm làm việc đồng án, vậy hắn thực sự là buồn đến chết mất.

Mặc kệ là Vương Anh buồn phiền đến mức nào, đến trời tối, Lý Phong cùng Đường Xuân Vanh từ huyện trở về, thấy Đường Xuân Vanh mặt đầy ý mừng liền biết được hắn thông qua sát hạch, chỉ chờ thu thập hành lý liền tiến vào học đường trong huyện đọc sách.

Chờ đến lúc cả nhà ngồi vào ăn cơm tối, Đường Xuân Vanh bưng bát ăn cơm nhìn a mẫu đang buồn, việc này trước đó hắn đã thương lượng cùng a mẫu, nhưng mà không thể đạt được nhất trí, "A mẫu, nếu không

trong nhà mua một người về đi, bằng không một mình a mẫu ở nhà ta đến huyện đọc sách cũng không thể an tâm được."

"Có năng lực a, vừa mới vào huyện liền nói cái gì mà mua người, tên tiểu tử thối nhà ngươi còn không phải do a mẫu ta nuôi lớn lên, bạc nhiều hơn nữa cũng không phải tiêu như vậy." Vương Anh nghe được lời này liền tức giận, dưới cái nhìn của hắn con trai của hắn cùng cha hắn giống nhau, không biết sự khổ cực của việc duy trì kế sinh nhai, chỉ biết tiêu tiền.

Đường Xuân Minh mặc dù không thích ứng được với chuyện mua người, nhưng cũng biết lời nói của tiểu đệ có lý, để Vương Anh một mình ở thôn Trấn Sơn hắn cũng không yên lòng, nhưng mà muốn cho Vương Anh cùng đến ở với hắn hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng, thời đại này, trừ phi trong nhà chỉ có ca nhi không có hán tử, ca nhi sau khi rời đi mới có thể đón cha mẹ về chăm sóc, nhưng tình huống trong nhà có hán tử mà chuyển đến nhà ca nhi, sẽ khiến cho thôn dân nói hán tử bất hiếu các loại, mà Vương Anh rõ ràng sẽ không thể cho danh tiếng của A Vanh chịu bất kỳ tiếng xấu nào.

"A mẫu." Đường Xuân Minh dứt khoát cắt lời, "Ta cảm thấy A Vanh nói không sai, để một mình ngươi ở thôn Trấn Sơn, không nói A Vanh, chính ta cũng không yên lòng, nếu không mua người, không thuê người, vậy chuyển đến chỗ ta ở, a mẫu ngươi lựa chọn một cái đi." So với thuê người, vẫn là mua người khiến người ta càng thêm an tâm hơn một chút, thuê người biết được có thể gặp một người thấy tiền sáng mắt làm hại chủ nhân không, phải biết bên Đằng Dục phần lớn người được dùng đều là bị nắm giữ giấy bán thân trong tay.

Vương Anh tức giận đến mức muốn vỗ bàn, thôn Trấn Sơn có người nào không nói con riêng của hắn hiếu thuận tri kỷ đến mức nào a,dưới cái nhìn của hắn là không thể cùng chung sống hòa bình với con riêng à. Trên bàn cơm Hà lão cùng Lý Phong nhìn hai mẹ con này mẹ không ra mẹ con không ra con, đều cúi xuống bát cơm cúi đầu nhịn cười, Đường Xuân Vanh buồn rầu, ca cùng mẫu thân không thể không nói chuyện hòa ái được sao? A Lâm là ngoan ngoãn nhất, nghe được ba lựa chọn của a mẫu, con mắt xoay chuyển, la lớn, "Ngoại ma ma đến đây đi, A Lâm cùng ngoại ma ma."

Nhìn, vẫn là tiểu A Lâm ngoan ngoãn tri kỷ nhất, Vương Anh sờ sờ đầu A Lâm, cúi đầu nói tiếng ngoan sau đó tiếp tục bưng bát ăn cơm. Trong bụng Đường Xuân Minh cười thầm, lại kiến nghị nói, "Nếu không A Vanh mua người, bạc mua người này là ta cùng A Phong ra, xem như là chúng ta hiếu kính a mẫu."

"Đúng, ý tứ của Minh ca nhi cũng chính là của ta." Lý Phong vội vã tỏ thái độ, kiên quyết ủng hộ.

"Cái này không được đâu." Đường Xuân Vanh thật sự không tiện để cho ca cùng ca phu ra bạc, ca đã giúp hắn cùng a mẫu quá nhiều rồi.

"Tính toán một chút, mua liền mua đi, chính ta đi xem người, chính ta ra bạc, các ngươi đi làm chuyện của các ngươi đi." Vương Anh chỉ đành thỏa hiệp, hắn dám đánh cuộc, nếu như hắn lại không đồng ý, chỉ sợ con riêng nhất định sẽ mua người rồi mang đến nhà hắn, so với như vậy, còn không bằng chính mình thỏa hiệp trước, người vẫn là chính mình nhìn vừa ý mới được, sau này mới có thể sử dụng thuận lợi được.

Sau khi chuyện đã xong, ngày thứ hai, Lý Phong đưa hai mẹ con Vương Anh đưa về thôn Trấn Sơn. Một ngày sau khi đến thôn Trấn Sơn đón Đường Xuân Vanh đi huyện, Lý Phong nhìn thấy Đường gia đã thêm một đôi lão phu phu, tuổi khoảng bốn mươi, năm mươi, nhìn qua đều là người thành thật an phận, tay chân lại nhanh nhẹn chịu khó, Lý Phong không yên lòng hỏi hai người kia mấy vấn đề mới an tâm, lấy được giấy bán thân không sợ người này có tâm phản nghịch, như vậy để Vương Anh một mình ở nhà mặc kệ là Đường Xuân Minh hay là Đường Xuân Vanh đều cảm thấy yên tâm.

Sau khi Lý Phong trở lại liền nói rõ tình huống bên kia với Đường Xuân Minh, lại hỏi Đường Xuân Minh có muốn mua người giúp làm việc không, Đường Xuân Minh không chút nghĩ ngợi liền từ chối, hắn không thích có người ngoài ở trong nhà, huống hồ hiện tại cũng không lo chuyện không có người làm, phía sau núi vẫn có người làm việc, coi như sau này trong nhà có nhiều chuyện hơn nữa, thường xuyên mời người về giúp một tay là được, tình huống trong nhà đến cùng vẫn khác trong nhà mẹ kế. Hà lão cũng có ý kiến giống như Đường Xuân Minh, sinh hoạt ở phương bắc đã lâu cũng đã quen với chuyện mọi việc đều là tự mình động thủ, không cần thiết xuất hiện thêm người nào.

Đảo mắt Đường Xuân Minh đã đến thế giới này được một năm, trước sau biến hóa rất lớn, ngay cả hắn lúc

đầu đến cũng không thể nào tưởng tượng được, có lúc ngẫm lại, hắn cũng bội phục chính mình, bất kể cùng Triệu gia đối nghịch liều mạng tách ra lập hộ hay là lén lút bán rau trong huyện, đều là chuyện cực kỳ mạo hiểm, mà hắn lại dưới tình huống như vậy đều chịu đựng được, chính mình cũng phải khen mình một hồi.

Lại đến mùa xuân về hoa nở, phảng phất trong một đêm gió xuân thổi qua liền thay đổi, nhìn thấy lúa mạch non đã biến màu, những nhà này cho biết, bọn họ nhìn thấy thời gian lúa chuyển màu còn sớm hơn trước kia một chút, liền bắt đầu sớm bận bịu trong đất.

Lý Phong cũng đã sớm chọn xong, đến thời điểm liền đem toàn bộ đất trong sân trồng rau, thời điểm vào đông dù là trên trấn hay trong huyện đều ngừng cung đồ, bên Đằng Dục đã sớm cho người lại đây, khiến cho Đường Xuân Minh nhanh chóng gieo trồng rau, mùa đông dùng một ít rau từ những gia đình khác, những thực khách lâu năm đã sớm ý kiến từ lâu, khiến cho tửu lâu nhanh chóng khôi phục bình thường. Những thực khách lâu năm này cũng biết là do thay đổi nhà cung cấp cho nên mới tạo thành hiện tượng như vậy, không có bỏ Thính Cảnh Các cùng Cẩm Ký, chờ cung cấp trở lại bình thường liền tới dùng cơm.

Không chỉ có trong sân nhà mình, còn có đất hoang khai khẩn từ sau núi, đất ruộng, Lý Phong cũng không nỡ lòng nào để Kinh Phong làm việc thay trâu, bởi vậy không lâu sau liền mua trâu về, để trâu để ở chỗ mấy gia đình sau núi thay phiên nhau sử dụng.

Hiện người trong thôn đều để ý đến động tĩnh của nhà Lý Phong, vừa nhìn thấy nhà Lý Phong bận rộn, mấy người liền đánh bạo tới dò hỏi, mầm này có thể bán như năm ngoái hay không, bọn họ không để ý đến chút tiền kia, chỉ cần có mầm, bọn họ đều đồng ý dùng tiền mua. Đường Xuân Minh biết tâm tư của người trong thôn, năm ngoài không nói nhà Trương Tú cùng Vương Mạc theo hắn cũng đưa đồ cho tửu lâu, chính chỗ Lục thúc cũng dựa vào bán chỗ rau này đều kiếm được không ít bạc so với bên ngoài, nhìn thấy tình huống như vậy thôn dân cũng nhất định muốn đi theo.

Nhưng mà có một vấn đề, nếu mỗi nhà đều trồng rau, vậy rau này liền không thể bán được giá như năm ngoái, đồ gì cũng vậy khi có nhiều cũng không thể bán được giá tốt. Cái này chủ yếu là do ở cổ đại giao thông không thuận tiện, rau trồng ra, bán qua bán lại cũng chỉ có thể bán trên trấn, nhưng mà có thể bán trên trấn được bao nhiêu gia đình? Đến lúc đó không phải là cung không đủ cầu mà là cầu lớn hơn cung.

Sau khi Đường Xuân Minh thương lượng cùng Lý Phong, vẫn là trước tiên nên mời Lý Chính đến đây, thương lượng xem sau khi trồng rau thì nên giải quyết vấn đề bán rau như thế nào.

Lý Chính trước kia không cân nhắc đến chuyện này, dưới cái nhìn của hắn mọi người đều trồng rau là chuyện tốt, nhưng mà vừa nghe vấn đề Đường Xuân Minh đưa ra liền bối rối một chút, vội vàng hỏi, "Vậy thì không thể trồng rau như ong vỡ tổ đúng không?" Trồng nếu như không bán được hoặc là không thể bán được giá như một nhà Lục thúc, chỉ sợ đến cuối cùng chuyện tốt ngược lại thành chuyện xấu đều đổ hết lên người Đường Xuân Minh, Lý Chính cũng không để chuyện như vậy xảy ra, như vậy cũng quá làm lạnh tâm của Minh ca nhi.

"Trồng đương nhiên có thể trồng," Bây giờ Lý Phong là đương gia, do hắn đứng ra thương lượng với Lý Chính, đương nhiên những chủ ý kia của hắn cũng là do Đường Xuân Minh nói ra, tuy rằng hắn từng đi xông pha bên ngoài, nhưng đến cùng vẫn không thể sánh được với người thời đại toàn cầu hóa, theo Đường Xuân Minh nói trước đó mà nói, "Nhưng trước hết cần cân nhắc đến nguồn tiêu thụ, không thể sau khi bán ra liền bán hết ở trên trấn, nếu như làm vậy vì tiện thì còn không bằng Minh ca nhi không bán mầm a. Ta cùng Minh ca nhi thương lượng một chút, cảm thấy có thể là do người trong thôn đứng ra tổ chức người vận chuyển rau đến huyện hoặc là đến trấn khác bán, hơn nữa giá cả cũng thỏa thuận trước, chỉ có thể bán từ giá này mà không được bán thấp hơn, chỉ cần mở được đường tiêu thụ liền không cần lo không kiếm được tiền. Đương nhiên nếu như những nhà kia không muốn làm cùng các ngươi, vậy chỗ cũng ta cũng chỉ đành cung cấp cho bọn họ ít hơn một chút chỉ đủ cho người trong nhà ăn, cũng không thể để những gia đình lười biếng này kéo chân sau của mọi người."

Lý Chính cúi đầu gõ gõ tẩu thuốc, hắn đương nhiên hiểu được kiến nghị kia của Phong tiểu tử rất tốt, nhưng mà xưa nay chưa ai làm như vậy, mọi người mấy đời đều là kiếm tiền từ trong đất, đột nhiên để bọn họ ra ngoài làm những chuyện này khiến cho bọn họ không thể thích ứng ngay được. Nhưng cân nhắc một chút hắn cũng hạ quyết tâm, muốn kiếm tiền không thể không thay đổi ý nghĩ, nếu như không muốn thay đổi vậy thì tiếp tục những tháng ngày như trước đi, không thể để cho Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi làm hết

tất cả mọi chuyện rồi ngồi chờ cầm tiền được, lâu dần còn không phải là khiến cho mọi người trở nên ỷ lại cùng lười biếng.

"Phong tiểu tử nói những lời này cũng có lý, ta liền triệu tập các hộ thương lượng một chút, xem có ai đồng ý đi làm chuyện này không, đương nhiên người đứng ra làm sẽ được một phần tiền công" Lý Chính nói xong liền định rời đi, nhìn rau trong nhà Phong tiểu tử cũng đã trồng, nói như vậy những gia đình khác cũng đã vô cùng sốt ruột rồi, vì vậy phải nhanh chóng làm thôi.

"Đại bá, chờ chút, còn có một chuyện chưa nói." Lý Phong gọi Lý Chính lại.

"Chuyện gì?" Lý Chính xoay người, nếu như không phải chuyện quan trọng hắn sẽ không ngồi, làm chuyện quan trọng cũng khiến cho người ta nóng nảy, hận không thể lập tức làm cho tốt.

"Đại bá, ngươi ngồi, việc này không phải đôi lời liền nói xong được, hơn nữa chuyện này cũng là một chuyện tốt đối với thôn chúng ta." Lại có chuyện tốt? Lý Chính vừa nghe quả nhiên quay người lại ngồi xuống, vểnh tai lên cẩn thận nghe, quả nhiên giúp đỡ Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi là đúng, nhìn hai người đều là người thiện tâm, chính mình phát tài còn không quên toàn bộ thôn Bình Sơn.

"Đại bá cảm thấy rượu chúng ta nhưỡng như thế nào? Có bán được không?" Đường Xuân Minh ngồi bên cạnh Lý Phong cười nói.

Lý Chính nhìn thẳng, giống như phu phu Lý Phong bọn họ không cho người khác nói cái gì không tốt, "Cả đời đại bá cũng uống không ít rượu, tuy rằng chỉ là một loại nhỏ không bán ra bên ngoài, tuy nhiên so với những rượu từng uống, rượu một lượng bạc còn kém xa so với của các ngươi, sao, Phong tiểu tử các ngươi định bán rượu, nhưng mà có quan hệ gì với thôn Bình Sơn?"

Lý Phong liếc nhìn Minh ca nhi cười nói: "Rượu này đều là dùng cao lương nhưỡng, ta cùng Minh ca nhi tổng cộng chỉ có vài mẫu, hơn nữa còn không thể trồng cao lương hết được, cho nên muốn để đại bá hỏi xem liệu có gia đình nào đồng ý cùng trồng hay không, còn có chuyện cất rượu cũng là một chuyện vất vả, thời điểm đại bá triệu tập các hương thân hỏi một chút xem, nếu như trong thôn ta có một phường rượu liệu mọi người có đồng ý làm hay không, nếu như đồng ý, chúng ta lại thương lượng làm thế nào tiếp."

"Thật sự?!" Lý Chính kích động đến âm thanh đều run lên, "Nhưng đây chính là bí phương của các ngươi, sao có thể để cho các ngươi lấy ra?" Lại rất nhanh đè xuống kích động của mình, liên tục xua tay, "Không, cái này không thể được, đây chính là là bản lĩnh của các ngươi, sau này còn truyền cho con trai mình, người trong thôn ta cũng không có chủ ý đến bí phương này, muốn cất rượu có thể, mọi người đem cao lương chuyển đến nhà các ngươi là được rồi, chính các ngươi đóng cửa nhưỡng rượu là được rồi."

73. Chương 73: Điều Lệ

Bởi vì lời giải thích của Lý Chính, Đường Xuân Minh không nhịn được bật cười ra tiếng, Hà lão cũng ở bên cạnh nghe, theo như lời của Đường Xuân Minh, Hà lão cũng là một thành viên trong nhà, đương nhiên phải tham dự vào việc lớn trong nhà, nắm quyền quyết định cũng như quyền phủ quyết, chuyện liên quan đến việc cất rượu bọn họ đã thương lượng qua cùng Hà lão, Hà lão cũng đồng ý với cách làm của hai người, cái then chốt nằm trong tay của mình là được, còn những người khác, cũng có thể thúc đẩy toàn bộ sự nghiệp cất rượu phát triển, có thể kéo thôn Bình Sơn làm giàu, cớ sao không làm, nắm chặt đồ của mình, nói không chừng sẽ rước lấy tai họa.

Đương nhiên người có thể làm đến bước này cũng không nhiều, không phải tất cả mọi người đều nghĩ thoáng được, cũng bởi vậy, Hà lão mới đồng ý ở lại chỗ này, cũng hi vọng thôn Bình Sơn không bởi vì một chút tiền tài lợi ích mà huyên náo chia rẽ, có tiền mọi người cũng nhau kiếm lời mới có thể khiến cho mọi người càng ngày càng đoàn kết, còn có một ít người, không cần Lý Phong cùng Đường Xuân Minh ra tay, tin rằng những người như Lý Chính sẽ ra tay ngăn cản sự việc trước khi nó xảy ra ảnh hưởng đến nhà Lý Phong.

Hà lão không biết đến cùng là nhà nào mới có thể dạy một người có tâm tính như Minh ca nhi, nếu nói Vương Anh hắn cũng đã gặp, cũng không phải là người không hiểu chuyện, nhưng trên người Vương Anh vẫn không thoát được tâm tính của người nông dân bình thường, còn hán tử đương gia đã mất của Đường gia, nghe nói cũng không phải là người được coi là thoáng, chỉ cần chuyện hắn chọn một nhà như Triệu gia bàn chuyện hôn nhân cũng khiến cho Hà lão cảm thấy không có quá nhiều chỗ hơn người.

Trong lòng Hà lão vô cùng hiếu kỳ với Đường Xuân Minh, nhưng hiếu kỳ cũng chỉ là cân nhắc trong lòng, hơn nữa dần dần, hắn cũng xem mình thành một thành viên trong nhà này, trông trẻ con, vây xem cuộc sống gia đình của hai phu phu kia, thường thường có thể cười đến không ngậm mồm vào được, không chỉ có trong lòng thoải mái, thân thể cũng khỏe mạnh hơn trước kia rất nhiều, một ít bệnh vặt thường mắc phải vào mùa đông cũng không có xuất hiện nữa.

Lý Chính bởi vì Đường Xuân Minh cười mà trừng mắt, hai người Lý Phong cùng Đường Xuân Minh vội vã giải thích ý của mình.

Muốn phát triển sự nghiệp cất rượu, dựa vào chính mình đóng cửa làm việc, không nói đến khổ cực, coi như bận bịu cả năm đến cùng ủ được bao nhiêu rượu? Không chỉ Lý Phong không nỡ để cho Minh ca nhi khổ cực, chính Đường Xuân Minh cũng không thật sự hưởng thụ, khiến cho hắn đem thời gian tiêu tiền vào việc cất rượu, hắn tình nguyện đem chuyện này bỏ đi hoặc là nhường chút ít cho nhà mình uống thôi.

"Đại bá, ngươi nghe ta nói một chút, cất rượu có hai phần mấu chốt nhất, một là cất, một là men rượu, những cái khác truyền ra ngoài cũng không quan trọng, dù cho sau khi xây dựng xong nhà xưởng, phương pháp phối chế men rượu ta cũng sẽ không giao ra, xưởng muốn cất rượu của ta, cũng phải lấy bạc ra mua, vì vậy đại bá không cần lo lắng ta làm việc tốt mà không cân nhắc đến lợi ích của mình, ta còn không muốn lén lút, đến cùng chỉ làm men rượu còn dễ hơn cất rượu nhiều."

"Sau này, coi như người ngoài thôn nắm được tay nghề, nhưng mà, nguyên liệu không thể sánh nổi thôn ta, cái này cũng là do ta để mọi người mua hạt giống cao lương ở chỗ ta, càng không cần nói thôn ta có ta cung cấp men rượu, rượu thôn chúng ta ủ ra khẳng định cao hơn một phần so với rượu trong tửu quán, chúng ta cũng không muốn độc chiếm biện pháp cất rượu này, chúng ta chỉ cần chiếm loại rượu trung thượng tầng này, người ngoài muốn nhưỡng thì để bọn họ nhưỡng đi. Ta nghĩ chỉ cần chúng ta vẫn duy trì xưởng này, khẳng định thôn Bình Sơn chúng ta sau này không kém những người sống trên trấn đâu."

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh giải thích cặn kẽ chuyện này cho Lý Chính, trong quá trình đó Hà lão cũng thỉnh thoảng xen vào mấy câu, Lý Chính lúc này mới chậm rãi lĩnh ngộ được tâm tư của hai người, tuy rằng hai người cường điệu chính mình có tư tâm không đem phương pháp phối chế men rượu nói ra bên ngoài, nhưng trong lòng Lý Chính vẫn vô cùng cảm kích, nếu như là người khác, trong tay nắm giữ bí phương như vậy, có thể để cho người trong thôn hưởng lợi ích được không? Hắn cũng rất khó nói chính mình sẽ làm thế nào, nhưng tuyệt đối không có lòng được như Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi.

Đặc biệt là Minh ca nhi, quyết định này khẳng định là của Minh ca nhi, bởi vì bí phương là Minh ca nhi lấy ra, một ca nhi có lòng rộng lượng như vậy, thân là hán tử trong lòng hắn cũng cảm thấy xấu hổ, lúc trước hắn vẫn có khúc mắc chuyện Phong tiểu tử coi trọng Minh ca nhi.

"Được rồi, trước tiên ta triệu tập mọi người xử lý chuyện trồng rau trong thôn, chuyện cất rượu trước hết phải thương lượng cùng một số tộc lão trong thôn đã, nếu như bọn họ đồng ý thì người trong thôn cũng sẽ không có quá nhiều ý kiến, việc này càng quan trọng hơn so với chuyện trồng rau." Lý Chính sao lại không rõ ràng, một khi thành công, vậy không chỉ tạo phúc cho thế hệ này, mà còn là càng lâu càng dài, chỉ cần đời sau không quá phá sản, mấy trăm năm sau danh tiếng cất rượu của thôn Bình Sơn sẽ vang vọng toàn bộ Đại Khánh.

Nghĩ như vậy, Lý Chính càng thêm kích động, sau khi xác định Lý Phong cùng Minh ca nhi nói xong, chạy như bay, không thể chờ được mà đem mọi chuyện cân nhắc lại một lần, ở đây nhìn hai người Lý Phong hắn không có cách nào bình tĩnh được.

Việc này nếu như thành công, chính hắn làm Lý Chính cũng mở mày mở mặt, đây chính là thành công trong tay hắn, vì vậy, hắn nhất định phải xây dựng xưởng rượu, tuyệt đối không thể thất bại.

Hà lão cũng cảm thấy không cần thiết phải nắm giữ toàn bộ quá trình cất rượu, làm như Minh ca nhi nắm

một phần nhả một phần là biện pháp tốt, như vậy cũng có thể bảo vệ được phương pháp phối chế kia. Kỳ thực bên ngoài cũng dùng cái gọi là men rượu này, không ít tửu phường nổi tiếng cũng có phương pháp phối chế của chính mình, cứ như vậy vật trong tay Minh ca nhi cũng không quá chói mắt.

Mới được một ngày Lý Chính đã triệu tập xong những người trong thôn, mỗi nhà ít nhất cử ra một người có quyền quyết định, đến nhà Lý Chính bàn chuyện chính, Đường Xuân Minh ngoại trừ cung cấp hạt giống, chuyện cụ thể không muốn tham dự, liền cùng Lý Phong ở nhà không có tham gia hội nghị trong thôn.

Bọn họ đã cung cấp con đường, nếu như người trong thôn không có cách nào xông ra làm giàu, vậy cũng chỉ có thể nói trong thôn có quá nhiều người khôn vặt, không có cách nào cùng nhau làm chuyện lớn, chuyện xây dựng xưởng rượu kia chỉ sợ không có cách nào hoàn thành được, cứ như vậy, chuyện bán rau cũng có thể trở thành một hón đá thử, xem các thôn dân chọn cách làm như nào, đến cùng là muốn lợi ích trước mắt hay là muốn lợi ích lâu dài.

Còn mấy nhà Trương Tú cùng Vương Mạc, Đường Xuân Minh cũng để cho bọn họ tham gia, sau này cùng những người trong thôn trồng rau, còn có chỗ Đằng Dục, cũng có thể ký một phần hiệp ước khác với người trong thôn. Hai nhà này cũng không có phản đối, hơn nữa cho rằng làm như vậy mới có thể khiến cho một nhà Đường Xuân Minh càng ngày càng dược tiếng tốt ở trong thôn. Chỗ của Lục thúc, không cần Minh ca nhi nói chuyện, liền nói cùng người trong thôn làm, hơn nữa tích cực cung cấp kinh nghiệm bán rau năm ngoài của hắn, điều này khiến cho Lý Chính vô cùng cao hứng, vỗ vai Lục thúc không ngừng nói lão ca ca là làm việc rất sảng khoái, người trong thôn nên đều như vậy mới được.

Hiển nhiên người trong thôn nếu muốn tiêu hóa chuyện như vậy cần phải có thời gian dài, điều này liên quan đến lợi ích của từng nhà, khẳng định cần phải bỏ ra một thời gian mới có thể quyết định được, hơn nữa ai đi mở nguồn tiêu thụ, khẳng định cũng phải tranh luận một phen. Người có nhãn lực nhất định có thể nhìn ra được tiền đồ trong này, khẳng định đây là cơ hội vừa có thể kiếm tiền vừa có thể mở rộng tầm mắt, liền xem biến hóa của Trương Trường Minh, không ít hán tử tuổi trẻ đều động tâm, trước đây còn buồn vì không thể tạo quan hệ với Lý Phong, hiện tại vừa có cơ hội, mặc dù nói ban đầu sẽ có khó khăn, nhưng chỉ cần mở được đường, vậy chính là ngồi ở nhà chờ tiền rơi xuống a.

Còn có người chạy đến nhà Trương Trường Minh học hỏi kinh nghiệm, Trương Trường Minh không có ở nhà, liền hỏi Vương ca nhi hoặc hỏi cha mẹ của Trương Trường Minh, hỏi một chút giá cả trên huyện, nhà Lục thúc cũng rất nhanh trở thành nơi mọi người học hỏi kinh nghiệm, ngày đầu tiên lúc thương lượng đã nói, hắn đã lớn tuổi không chịu nổi đi lại như vậy, vẫn là nên để người trẻ tuổi đi làm, vì vậy người có hứng thú đều chạy đến nhà hắn hỏi giá thị trường.

Chuyện náo nhiệt trong thôn Đường Xuân Minh thỉnh thoảng có nghe nói từ trong miệng của Trương Tú một chút, có mấy nhà không muốn ôm đồm làm chuyện này, Lục thúc tuổi đã lớn, không có tinh lực làm chuyện này, con trai còn phải ở sau núi trông chuồng gà, hơn nữa tính tình của bọn họ quá thành thật, Trương Tú Đại Sơn cũng như vậy, tính tình kia của hắn nếu như đem việc gia cho hắn, hắn sẽ làm được tốt, sẽ không khiến người ta tìm ra được chỗ không tốt nào, nhưng hắn chính là không am hiểu dùng mồm mép, đi ra ngoài bán rau càn chính là mồm mép cùng đầu óc nhanh nhẹn mới được, giống như Trương Trường Minh vậy, Trương Tú cũng là người nhà mình mình biết, vì vậy cũng không khuyến khích Đại Sơn đi ôm đồm chuyện này.

Nhưng mà đôi ca sao kia của Đại Sơn lại nghĩ trăm phương ngàn kế muốn ôm lấy chuyện này, vì thế còn bảo cha mẹ Đại Sơn gọi hắn về nhà một chuyến, để Đại Sơn cùng Trương Tú bảo Lý Phong nói cho bọn họ, chỉ cần Lý Phong đứng ra, Lý Chính cùng những người trong thôn khẳng định cũng sẽ không có ý kiến gì, dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện kiếm tiền này nhất định phải nắm được.

Đại Sơn từ đầu tới đuôi chỉ có nói một câu: "Không được, ta sẽ không nói."

Trương Tú trực tiếp từ chối đại ca cùng ca sao Đại Sơn, "Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi đều nói không lại quan tâm đến quyết định trong thôn, ngươi còn để bọn họ nhúng tay? Cái này bảo bọn họ sau này ở trong thôn như thế nào? Đừng tưởng rằng chúng ta không biết các ngươi ở trong thôn còn đỏ mắt nhà Minh ca nhi càng ngày càng tốt nên nói xấu sau lưng, thật sự cho rằng truyền không tới tai Minh ca nhi sao? Mệt các ngươi hiện tại thấy Minh ca nhi sang bắt quàng làm họ, ta đều không bỏ được cái mặt này, nếu nói tự các ngươi nói đi, ta cùng Đại Sơn sẽ không làm chuyện mất mặt này."

Ma ma Trương Tú trực tiếp vỗ mặt bàn mắng, "Ngươi chính là nói chuyện cùng đại ca và ca sao như vậy sao? Trong mắt có còn đại ca cùng ca sao ngươi hay không, có còn hay không công công cùng ma ma ngươi hay không? Để các ngươi cùng Minh ca nhi lên tiếng chào hỏi còn không phải là vì người được lợi là đại ca cùng ca sao các ngươi, các ngươi không chịu phối hợp còn không cho để chính bọn hắn tìm biện pháp khác?"

Bộ dáng này như muốn dùng thân phận trưởng bối để bức bách Đại Sơn, Đại Sơn cũng là người có tính tình kỳ quái, xoay đầu nói: "Vậy thì đến nói chuyện cùng Lý Chính và người trong thôn đi, nếu như mấy người đại bá đều đồng ý ta liền mặt dày đi tìm Minh ca nhi để đại ca làm chuyện này."

A mẫu Đại Sơn tức giận đến nắm đồ vật ném Đại Sơn, Đại Sơn cũng không phải là người ngoan ngoãn đứng đó mặc cho người ném hắn, che chở ca nhi của mình liền đi ra ngoài, "Nếu không tự mình đến nhà Lý Chính còn có người trong thôn tranh thủ đi, nếu không chỉ có ta đến nhà đại bá cũng không được, cả ngày muốn dùng mấy mẹo vặt này còn không bằng tự làm việc, nếu như muốn kiếm tiền, chính mình trồng rau rồi đi bán kiếm tiền, tâm tư của hắn chỉ muốn nghỉ ngơi, coi Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi hồ đồ sao? Đừng có chọc bọn họ không cao hứng các ngươi cũng không chiếm được bất cứ cái gì, đến lúc đó ta cùng A Tú cũng không có mặt dày đến gặp bọn Phong tiểu tử được đâu."

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đoán được trong thôn sẽ có không ít thanh âm không hài hòa, vì vậy bọn họ mới hoàn toàn không muốn động đến chuyện này, chỉ để ý cung cấp mầm rau.

Chờ đến khi trong thôn ra quyết định, mấy nhà mới phát hiện, tiểu ca nhi nhà Lý Hạ Căn đã không tiếng động mà gả đi, tộc lão trong Lý gia mới phát hiện, một nhà Lý Hạ Căn này là đem tiểu ca nhi tặng người làm thiếp, giận đến mức kêu một nhà Lý Hạ Căn đến mắng một trận, thấy hai người không có chút ý tứ nhận sai, mấy tộc lão liền tức giận gạch tên bọn họ trong những nhà trồng rau, cùng thông báo cho chỗ Lý Phong, không cần bán mầm rau cho bọn họ.

Không ngờ nhà này nghe được quyết dịnh như vậy cũng không tức giận, thậm chí cười nhạo ngay trước mặt những người trong thôn, "Chúng ta chính là lên trấn hưởng phúc a, ai còn kiếm ăn trong đất nữa, mệt đến chết cũng không thoát khỏi thân phận chân đất."

Tộc lão Lý gia nghe được đến mức tức giận mà nở nụ cười, chính là những người trước đây nói chuyện cho nhà bọn họ, cũng đều cảm thấy vô cùng xấu hổ. Trước đây cảm thấy phẩm hạnh một nhà này dù xấu thế nào đi nữa cũng là người nhà Lý gia, người Lý gia đương nhiên cần phải chiếu cố người Lý gia, đánh gãy xương vẫn còn liền gân mà, nhưng đối với chuyện Lý gia đem tặng tiểu ca nhi làm thiếp, dưới cái nhìn của bọn họ chính là chuyện cực kỳ mất mặt, nhà Lý Hạ Căn này không chỉ cảm thấy xấu hổ mà còn cho là chuyện rất tự hào tuyên dương ở trong thôn, mặt mũi Lý gia cũng bị bọn họ làm mất hết.

Nhìn chuyện cháu trai Lý Phong của bọn hắn đang làm, vậy cũng là tạo phúc cho toàn bộ thôn Bình Sơn, hơn nữa mơ hồ biết được từ chỗ Lý Chính, sau này còn có phúc khí lớn hơn cho thôn Bình Sơn a, làm tốt chính là phúc phận mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm của thôn Bình Sơn, chuyện lớn, một cái chênh lệch rõ ràng như vậy bọn họ đều cảm thấy không có mặt mũi gặp Lý Phong, chính mình trước đây đã làm chuyện gì a.

Bởi vì chuyện này, mấy người Lý gia đều có tam tư giúp đỡ nhà Lý Phong, nếu họ ngóng trông cái tiểu ca nhi đến trấn trên làm thiếp kia, vậy sau này bọn họ sướng hay khổ đều không có quan hệ cùng Lý gia. Nếu như tốt sẽ khôn có ai đi nhờ cậy bọn họ, không được, vậy tự bản thân chịu đi, cũng nên có chút giáo huấn.

Ngay khi Đường Xuân Minh cùng Lý Phong xem xét tỉ mỉ điều lệ Lý Chính đưa tới, thôn Bình Sơn lại nghênh đón một khách quý.

74. Chương 74: Quý Nhân

Lý Chính đưa tới tờ liệt kê những hộ trồng rau cùng với lượng mầm rau cần cung cấp, trong sân Đường Xuân Minh đã sớm ươm mầm, bây giờ nhìn lại còn cần phải điều chỉnh chút nữa. Liên quan đến chuyện ai ra bên ngoài bán món ăn, mấy người Lý Chính chọn mấy người, hơn nữa cũng đưa ra biện pháp dùng

thử, khiến cho Đường Xuân Minh nhìn thấy cũng không thể không thán phục, trí tuệ của nhân dân thật sự không thể coi thường.

Kỳ thực là người muốn tham dự quá nhiều, Lý Chính chỉ đành nghĩ đến biện pháp để người thích hợp đều đi thử xem, nhìn xem cuối cùng ai có thể làm được tốt hơn liền giao cho người nào, đây là biện pháp do Lý Chính không có cách nào quyết định được mà nghĩ ra, khiến cho Đường Xuân Minh nghĩ đến mới đầu làm việc phải có giai đoạn thử việc, sau thời gian thử việc qua ải mới có thể đảm nhiệm công việc, nhìn, thôn Bình Sơn cũng đã tân tiên như vậy.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong tuy nói không quản, nhưng bên Đằng Dục cũng đã đánh tiếng trước, mà lúc đầu cũng đã nói với Đằng Dục sẽ ưu tiên cung cấp cho nhà hắn trước, vì vậy cũng đã sớm nói với Lý Chính điều này, Lý Chính hiển nhiên không có ý kiến, đây chính là chuyện vô cùng tốt cho bọn họ, cho nên đến khi Tiểu Thuận tới thu mua rau, Đường Xuân Minh liền để cho hắn truyền lời cho Đằng Dục, cân đến thôn Bình Sơn một chuyến đê làm cho xong chuyện này.

Hai người đang ngồi thảo luận về tờ giấy Lý Chính đưa tới, còn có thương lượng chuyện năm ngoái ghép mấy cây cổ thụ trong núi, còn phải trồng cây mới, giống cây mới đương nhiên không thể tự dưng lấy ra, cần phải có cái tên tuổi, đây chính là chỗ tốt khi nói với Lý Phong về không gian, có người cùng thương lượng, có người sẽ vì ngươi mà cung cấp chỗ che giấu. Lý Phong nói chờ đến thời điểm liền ra ngoài một chuyến, nói đi mua cây ăn quả, đến lúc đó vận chuyển đến sau núi, cũng coi như qua mặt người trong thôn khiến cho người khác không quá ngạc nhiên.

Đang lúc này, A Lâm vốn đang ở cùng Hà lão liền chạy tới, vừa chạy vừa hồ, "Cha a mẫu, gia gia nói có khách tới, khách từ kinh thành."

Hai phu phu nhất thời kinh ngạc một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhau, lập tức biết được thân phận của người đến, đây chính là vị mà Hà lão đưa lễ mừng năm mới kia, lễ năm ngoái sau khi đưa đi vẫn chưa có hồi âm, hai người cũng không sốt ruột, Hà lão cũng như vậy, Hà lão vô cùng tin tưởng với rượu mà Đường Xuân Minh ủ ra, mà Lý Phong càng thêm tin tưởng, đồ vật từ trong không gian của thần tiên đồ vật bình thường sao có thể so sánh được, hơn nữa thường xuyên dùng sẽ có lợi cho thân thể, sau khi hắn về thôn Bình Sơn thân thể càng ngày càng tốt chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Hai người liền thả sổ sách trong tay xuống, đứng dậy xuống giường, lúc này A Lâm cũng đã chạy vào, trong mắt còn lóe lên vẻ hưng phấn, xem ra khách xa lạ đến khiến cho nó rất vui vẻ. Lý Phong cùng Đường Xuân Minh chỉnh lý lại quần áo một chút, sau đó ôm lấy A Lâm, "Đi, mang cha đến chỗ khách nhân của chúng ta nào."

"Được được, cha, đi bên kia, nhanh lên a, a mẫu cũng nhanh lên nào." A Lâm vỗ vỗ tay vui sướng kêu lên.

Ra khỏi phòng liền có thể nghe được âm thanh từ tiền viện, lúc đi ra thì, bọn họ nhìn thấy trong sân có hai con ngựa to lớn cùng xe ngựa sang trọng sau chúng nó, còn có hai tên thị vệ thân hình cường tráng, ánh mắt sắt bén, khi nhìn thấy Lý Phong cùng Đường Xuân Minh xuất hiện thì nhanh chóng nhìn lại, nhưng mà khi nhìn thấy Lý Phong thì lại sửng sốt một chút, bởi vì bọn họ cảm nhận được từ trên người Lý Phong một loại khí thế không kém bọn họ, liên tưởng đến thân phận của vị lão nhân chủ nhân bái phỏng, trong lòng hai tên thị vệ có chút suy đoán với thân thận của Lý Phong.

"A Phong, Minh ca nhi, mau vào, khách chúng ta mới rốt cuộc cũng đến rồi." Thanh âm vui sướng của Hà lão từ trong phòng vọng ra.

Lý Phong buông A Lâm ra, nắm tay của nó cùng Đường Xuân Minh đi vào phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người trẻ tuổi gầy yếu ngồi trên ghế, lần đầu tiên nhìn thấy liền rất khó có thể miêu tả được cảm giác của mình, tuy rằng gầy yếu nhưng có một loại quý khí từ trong xương không thể nói ra được, ánh mắt ngạo mạn quét tới nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy vô lễ, phảng phát như hắn trời sinh là như vậy, liên tưởng đến thân phận vị khách mà trước đây Hà lão thoáng tiết lộ, mặc kệ là Lý Phong hay là Đường Xuân Minh đều âm thầm cẩn thận, hướng về vị quý nhân trẻ tuổi này hành lễ.

"Xin chào vị đại nhân này." Đường Xuân Minh nhập gia tùy tục, hắn cũng không cảm thấy thân phận người "xuyên việt" của mình có đặc quyền gì, hai đời đều là bách tính tóc húi cua, không phải nhân vật lớn gì, mà những nhân vật cao cao tại thượng, mặc kệ là đời nào, đều nắm giữ quyền quyết định vận mệnh của họ,

huống hồ là niên đại hoàng quyền này, cái này cũng là một trong những nguyên nhân Đường Xuân Minh muốn ở trong thôn Bình Sơn.

Tuy rằng cẩn thận, nhưng hai người cũng không đem mình đặt ở địa vị thấp.

Nam nhân trẻ tuổi nhìn hai người một chút liền quay lại nhìn Hà lão, trong mắt mang theo ý cười, ánh mắt hoàn toàn khác với lúc nhìn hai người Lý Phong, không phải xa cách cùng đánh giá mà là thân cận cùng tin cậy.

"A Phong, Minh ca nhi, vị này chính là Triệu vương điện hạ, ta cũng không nghĩ rằng điện hạ sẽ đích thân đến, thân phận điện hạ cao quý như vậy sao lại có thể chỉ dẫn hai tùy tùng liền đến đây?" Câu trước là chỉ ra thân phận của vị khách quý, sau lại mơ hồ chỉ trích Triệu vương điện hạ lỗ mãng, có thể thấy được Hà lão cùng vị quý nhân này quan hệ không cạn, ngữ khí như vậy chỉ có trưởng bối mới sử dụng.

"Các ngươi cũng không cần giữ lễ tiết, Hà lão là người quen của tiểu vương, huống hồ các ngươi mới là chủ nhân của nơi này, là tiểu Vương làm phiền các ngươi, " ngôn ngữ cũng không ngạo mạn vô lễ, nhưng trong lúc phất tay, sắc mặt hắn trắng xám, nhìn qua liền biết không phải là người vô cùng khỏe mạnh, "Nguyên bản tiểu Vương còn muốn mời Hà lão đến chỗ ta, không nghĩ tới Hà lão lại muốn ở nơi này." Mỉm cười liếc mắt nhìn đứa nhỏ bên cạnh, cuộc sống như thế trước đây hắn chưa từng nghĩ qua, nhưng nhìn ra được Hà lão vô cùng hưởng thụ, vì vậy, trong lòng Triệu vương càng thêm một tầng hảo cảm với hai phu phu Lý Phong.

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh ngồi xuống bên cạnh Hà lão, Đường Xuân Minh khách khí trả lời: "Triệu vương điện hạ khách khí, ta cùng A Phong là may mắn khi có Hà lão ở đây, bằng không tháng ngày sẽ không thể tốt được."

Hà lão cười nói: "Ta ở phương Bắc lâu như vậy đã sớm không quen được với cuộc sống ở kinh thành, hơn nữa nơi này thư thái tự tại, hơn nữa ta thấy thân thể của điện hạ cũng đã có khởi sắc, xem ra một năm này có nghe lời ta cố gắng điều dưỡng."

Triệu vương cũng nở nụ cười, ngũ quan của hắn tinh xảo hơn so với hán tử bình thường, nụ cười này lại giống như hoa nở trên mặt, rất dễ dàng khiến người ta tính sai giới tính của hắn: "Ta thấy Hà lão cũng là trải qua vui đến quên cả trời đất, lần này sở dĩ ta đến đây, cũng là để Hà lão giúp ta xem lại thân thể một chút, một mùa đông qua đi, ta cũng cảm thấy thân thể ta tốt hơn nhiều."

"Như vậy, điện hạ đưa tay lại đây." Hà lão vuốt râu nói.

Triệu vương đưa tay ra, lộ ra cánh tay tinh tế xanh trắng, Đường Xuân Minh liếc một cái, cảm giác tay mình còn tráng kiện khỏe mạnh hơn hắn. Trước đây Hà lão chỉ mịt mờ nói thân phận của vị quý nhân này, Hà lão trước khi bị kết tội chính là ngự y trong cung, đương nhiên có cơ hội kết bạn với quý nhân, như Triệu vương bây giờ vô cùng kính trọng Hà lão, năm đó Hà lão bị kết tội Triệu vương hiển nhiên không có năng lực giúp Hà lão thoát tội, cũng vì vậy mà có thể thấy được lúc đó tình huống của Triệu vương cũng không ổn.

Hà lão mịt mờ nói ra một chút, Lý Phong nói thì càng nói cụ thể hơn, đương nhiên Lý Phong cũng không hiểu rõ tĩnh huống lắm, chỉ biết vị Triệu vương điện hạ này chính là thân đệ đệ cùng mẹ của bệ hạ, trước khi bệ hạ đăng cơ cũng không được tiên đế coi trọng, mà vị bệ hạ này sau khi đăng cơ, tiên để lưu lại hậu cung khổng lồ bị phân phân chết chết, liền ngay cả những vị hoàng tử chưa tưởng thành cũng không có kết quả tốt, chỉ có vị Triệu vương này được phong vượng vị, địa vị cao, nhưng vị Triệu vương này thân thể vẫn luôn luôn gầy yếu, vẫn luôn an nhàn trong vương phủ tĩnh dưỡng, thỉnh thoảng điện hạ sẽ gọi vào trong cung làm bạn.

Lý Phong đơn giản nói tình huống một chút, nhưng khiến cho Đường Xuân Minh não bổ rất nhiều nội dung, dân gian đối với vị bệ hạ này lên nắm quyền vỗ tay bảo hay, nhưng khi đó quá trình Thái Tổ đăng vị khẳng định không thuận buồm xuôi gió, trong đó liên lụy đến tính mạng của không biết bao nhiêu người, từ trong miêu tả cũng thấy được thủ đoạn tàn nhân sấm rền gió cuốn của vị bệ hạ kia, nhưng đối với dân chúng mà nói, có thể làm cho bọn họ sống tốt thì chính là minh quân. Mà Triệu vương thân thể gầy yếu, chỉ sợ là kết quả của tranh đấu cung đình khốc liệt, có thể Hà lão trong quá trình cung đấu đấy giúp một vị Triệu vương gia không quyền không thế, mới có thể được Triệu vương kính trọng như bây giờ.

Phải biết thêu hoa trên gấm rất dễ dàng, nhưng mà đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới càng quý báu.

Hà lão nhắm mắt lại bắt mạch cho Triệu gia, A Lâm ngoan ngoãn ngồi bên người a mẫu, Triệu vương tâm tình rất tốt gật đầu chào hỏi với A Lâm, duỗi bàn tay không bắt mạch đưa ra, A Lâm nhìn cha cùng A Mẫu, được sự cổ vũ của hai người, Triệu vương cởi khối ngọc bội bên hông đưa ra.

"Ngoan, nói cảm tạ điện hạ." Đường Xuân Minh sờ sờ A Lâm đang bối rối không biết làm gì.

"Cảm tạ điện hạ." A Lâm cẩn thận hai tay nhận ngọc bội, sau đó mềm mại nói cảm ơn, cuối cùng lại thẹn thùng về bên người a mẫu, không chút nào thấy được dáng vẻ hưng phấn khi gọi Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, A Lâm như vậy lại chọc cười Triệu vương, nở nụ cười một trận rồi lại nắm tay giơ lên miệng ho khan

Hà lão buông tay ra rót một chén trà đưa tới, Triệu vương nhịn xuống cơn ho cầm lấy uống một ngụm, cơn ho cũng giảm đi rất nhiều, mà sắc mặt tái nhợt cũng vì trận ho này mà nhiễm thêm môt tầng ửng đỏ, cả người cũng có vẻ có sức sống hơn nhiều.

"Làm sao? Hà lão." Triệu vương thưởng thức cái chén trong tay, tựa hồ cũng không quá để ý đến thân thể của chính mình.

Hà lão nói ra một đống thuật ngữ chuyên ngành khiến cho Đường Xuân Minh nghe giống như rơi vào sương mù, tốt xấu gì cuối cùng cũng có thể nghe được một chút ý tứ đại khái, thân thể Triệu vương điện hạ thực sự là khá hơn so với lần gần nhất Hà lão bắt mạch cho, nếu như tiếp tục điều dưỡng như vậy, thân thể sẽ càng ngày càng khoẻ mạnh.

Triệu vương nghe xong trên mặt lộ ra ý cười: "Kỳ thực nói điều dưỡng đúng là giống như trước, đầu năm nhận được phần lễ mà Hà lão mang tới, trong thời gian này vẫn luôn dùng, ngược lại ta cảm thấy hoài nghi là do những món đồ Hà lão đưa tới càng trợ giúp cho thân thể hơn." Bởi vì coi trọng Hà lão, Triệu vương mới cho người mang rượu ra sử dụng, đồng thời cho người dùng gạo cùng bột mì làm thành đồ ăn mang ra, lần đầu ăn liền cảm thấy ăn khác hơn so với trước đó, hắn bệnh nhiều năm như vậy thân thể cũng trường kỳ uống thuốc cho nên không cảm thấy ngon miệng, những đồ Hà lão đưa đến kia hắn vẫn luôn ăn, liền ngay cả hiện nay bệ hạ cũng chỉ có thời điểm đến thăm đệ đệ mới có thể được thưởng thức.

"Ha ha, vậy điện hạ là tìm nhầm người rồi, ta chỉ là mượn hoa hiến phật, những lương thực cùng rượu kia đều là do phu phu bọn họ lấy ra, bây giờ chắc điện hạ đã biết vì sao ta không muốn rời đi, ha ha." Hà lão vuốt râu cười nói, trước đó hắn cũng đã đoán được nguyên nhân vì sao thân thể của Triệu vương thay đổi, xem ra quả vậy, tuy rằng thay đổi không tính quá lớn, nhưng hắn vẫn vô cùng hiểu rõ thân thể của Triệu vương, dù cho một chút biến hóa cũng có thể chẩn đoán được.

75. Chương 75: Triệu Vương

Ngoài dự đoán mọi người, có thể cũng nằm trong dự liệu, Triệu vương điện hạ ở lại thôn Bình Sơn, Lý Chính nghe nói có khách quý đến nhà Lý Phong liền đặc biệt chạy đến một chuyến. Nhưng mà Triệu vương điện hạ không muốn thấy người lạ vì vậy Lý Chính vẫn chưa thể nhìn thấy được mặt của Triệu vương, nhưng Lý Phong cùng Lý Chính tiết lộ một chút, nói là quý nhân Hà lão quen biết trước kia, lần này cũng là đến tìm Hà lão.

Nhìn ra được thái độ của Lý Phong đều vô cùng cẩn thận, Lý Chính sao còn tính toán có gặp được người hay không, bọn họ là dân đen thấp cổ bé họng cơ hội được thấy quý nhân đã vô cùng quý hiếm, nếu như thực sự đến trước mặt quý nhân, chỉ sợ ngay cả nói cũng không nói được, vì vậy không thấy đối với hắn ngược lại càng ung dung hơn chút, không nghi ngờ Lý Chính càng thêm kính trọng Hà lão, thân phận của Hà lão quả nhiên không bình thường.

Có Lý Chính âm thầm sắp xếp, lần này ngay cả mấy người Trương Tú Trầm phu lang cũng không đến đây nữa, Đại Mao Nhị Mao cũng đặc biệt quy củ ngoan ngoãn mà đến trường đường không chạy khắp nơi chơi, ngoại trừ chăm sóc Đạp Vân cũng sẽ không chạy đến làm loạn.

Đường Xuân Minh cùng Lý Phong tuy rằng cũng có chút không thích ứng, nhưng cũng biết Triệu vương chỉ ở lại trong thời gian ngắn sẽ không ở lâu, phải biết vị kia chính là quý nhân chân chính chứ không phải là cỏ cây như Đường Xuân Minh cùng Lý Phong, chính là Hà lão cũng là sau khi bị kết tội đày tới phương bắc, mới từ từ xóa đi ngạo khí trở nên giống như quân hán tử, mặc, ở, đi lại.

Cũng may bây giờ trong nhà phòng nhiều, mấy người Triệu vương cũng ở lại gian phòng trước kia Đường Xuân Minh ở đối diện phòng Hà lão, như vậy cũng phải để cho hai vị thị vệ kia thu xếp một chút, Đường Xuân Minh tình cờ đi qua nhìn một chút, phát hiện bên trong thật đúng là hoàn toàn biến đổi, nghĩ thầm may nhờ vị điện hạ này có thể chịu được cuộc sống của nông thôn.

A Lâm cũng bởi vì vị khách mời này mà trở nên yên tĩnh rất nhiều, duy nhất không sợ chỉ có tiểu A Sâm, như trước ăn ngủ ngủ rồi ăn, cao hứng thì a a kêu vẫy vẫy cánh tay nhỏ mạnh mẽ, không cao hứng thì cũng liều mạng a a hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nó muốn ôm một cái, nó muốn đi ra ngoài đi dạo, không buồn không lo, ngay cả tiểu A Lâm cũng học động tác của a mẫu nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi của đệ đệ.

Triệu vương ngoại trừ trò chuyện cùng Hà lão, còn nóng lòng để Lý Phong dẫn đến sau núi đi dạo, có thể nguyên nhân cũng là do Hà lão cực lực đề cử, nhưng mà bởi vì thân thể của Triệu vương, mỗi lần đến sau núi cũng không lâu, chưa từng thấy cuộc sống của nông gia khiến cho Triệu vương cảm thấy vô cùng mới mẻ độc đáo, phải biết dĩ vãng đến ở hoàng trang tĩnh dưỡng cũng không thể trải nghiệm qua cảm giác như vậy.

Ngày hôm đó, hai vị thị vệ một tấc cũng không rời đi theo sau, bảo đảm Triệu vương sẽ không ở phạm vi cách tầm mắt của bọn họ, tuy rằng chỉ là hương dã, nhưng mà bởi vì chỉ có hai người bọn họ mới khiến cho hai người cảng thêm cảnh giác. Lý Phong ở bên người Triệu vương dẫn hắn hướng lên núi, mấy người Thiết thúc nhìn thấy quý nhân liền lùi ra một bên không đến quấy rầy, đầu cũng không dám nâng lên, chỉ sợ sẽ mạo phạm quý nhân.

Nhìn mấy con gà con lông vàng xù xù trong chuồng gà, trên mặt Triệu vương lộ ra ý cười: "Không nghĩ tới sẽ có ngày bản vương có thể nhìn thấy nhiều điều thú vị như vậy, hiện tại ta có thể hiểu được ý nghĩ của Hà lão, ở đây thực sự là thoải mái hơn so với trong kinh thành nhiều lắm." Trước mặt Hà lão hắn xưng là tiểu vương, nhưng mà người khác cũng không được hưởng đãi ngộ như vậy.

"Hà lão có đại ân với ta, ta có thể may mắn sống sót chính là nhờ Hà lão, cho nên muốn thể hiện một phần tâm ý, đương nhiên cũng bởi vì trong nhà ta không có trưởng bối, năm ngoái phu lang có thai gần tới lúc sinh sản, ta không có kinh nghiệm, mới khuyên Hà lão đến đây giúp một chút." Lý Phong đàng hoàng nói, dưới cái nhìn của hắn, Triệu vương có thể chỉ dẫn theo hai tên thị vệ đến đây, trước khi tới hẳn là cũng đã điều tra xong chuyện ở chỗ này, vì vậy, những chuyện này cũng không cần che giấu.

"Ngươi đúng là một người thành thật, công bái sư nhưng công lực lại cao thâm, hai tên thị vệ này của ta liên thủ lại cũng không đánh được ngươi, xem ra Hà lão quả nhiên không bình thường với ngươi, lại đem tâm pháp tổ truyền của Hà gia truyền lại cho ngươi, vậy cũng là duyên phận giữa các ngươi." Triệu vương chắp tay sau lưng, thân hình tuy gầy yếu nhưng dù cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy được hắn mới là chủ nhà, Lý Phong tuy rằng cao to, nhưng đi bên người Triệu vương vẫn luôn chú ý đến giới hạn, không để cho mình vượt qua quy củ.

"Đó là may mắn của ta, hai vị đại ca có ý nhường nhịn, ân tình của Hà lão ta cũng không dám quên." Lý Phong khiêm tốn nói.

Triệu vương không nói chuyện tiếp, chắp tay sau lưng đi ở phía trước, vô cùng hào hứng nhìn đàn vịt, lại đi xem đàn dê, nghe Lý Phong nói nơi này có sơn tuyền, lại gọi một thị vệ tới mang hắn đi, đợi đến khi đến mới để thị vệ lui xuống, hắn tìm một tảng đá to ngồi xuống, lại vẫy tay để Lý Phong ngồi bên cạnh hắn, hiển nhiên có lời muốn nói với hắn.

Lý Phong ngồi xuống lưng ưỡn thẳng tắp, không nhìn ngang dọc, mấy năm sinh hoạt ở trong quân doanh đã ảnh hưởng sâu sắc đến hắn.

Triệu vương quay đầu liếc mắt nhìn, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, không thể không nói Hà lão tinh mắt, chọn lựa một người như vậy ở phương bắc, mở miệng nói: "Trước khi đến đây ta đã thấy Diêu tướng quân, Diêu tướng quân vẫn có nhắc đến ngươi với bản vương, trong giọng nói vô cùng tán thưởng ngươi, sau khi biết được ngươi từ quan hồi hương thì vô cùng tiếc hận, Lý Phong tham tướng, ngươi có muốn về lại chiến trường khôi phục lại chức quan cũ? Chỉ cần ngươi muốn, bất kể là Diêu tướng quân hay là bản vương đều sẽ đề cử ngươi trước mặt bệ hạ, tương lai con trai của ngươi cũng có thể có được xuất thân tốt, ngươi liền từ hán tử nông thôn mà một bước lên trời?"

Diêu tướng quân? Hai tay Lý Phong đặt trên đầu gối thoáng nắm chặt lại rồi thả ra, hô hấp thay đổi mấy cái, trong mấy năm kia, ngoại trừ Hà lão đối với hắn có ân cứu mạng, hắn sau này có thể có được thành tựu như vậy, vậy thì phải kể đến vị Diêu tiểu tướng ở phương bắc, hắn là ấu tử của trấn quốc tướng quân, tuổi không lớn lắm liền lên chiến trường giết địch lập công, thời điểm quân phương bắc xâm chiếm làm thành một tấm gương cho binh sĩ, một đường quân công hiển hách.

Lý Phong là xuất thân từ con đường hoang dã, tuy rằng có Hà lão truyền nội công tâm pháp, nhưng công phu quyền cước phần lớn đều là do Diêu tiểu tướng truyền lại, lại dựa vào chém giết trên chiến trường mà luyện ra.

"Phủ trấn quốc tướng quân hiện tại tốt không? Diêu tướng quân hiện tại vẫn giữ ở kinh thành?" Chiến tranh ở phương bắc trấn quốc tướng quân Diêu gia lập công nhiều nhất, nhưng chiến trường cũng không phải một mình trấn quốc tướng quân định đoạt, bọn họ ở phương Bắc cũng có người ngăn cản, đấu tranh phe phái trong thành cần phải lựa chọn một bên, chiến tranh còn chưa hoàn toàn kết thúc, Diêu gia vừa mới được mời về kinh thành. Theo Diêu tướng quân rời đi, Lý Phong ở trong doanh trại cũng chịu xa lánh, sau đó bởi vì chuyện của Văn gia mà giã từ sự nghiệp khi đang ở đỉnh huy hoàng về quê, rời đi những vòng xoáy tranh đấu kia, mà vị trí của mấy người Dư Mộ còn thấp, chịu ảnh hưởng cũng không lớn.

"Ngươi yên tâm, hoàng huynh cũng không phải quân vương ngu ngốc, đương nhiên biết người nào có thể dùng người nào cần phải đề phòng, một nhà Diêu tướng quân sớm muộn sẽ lại nổi lên, " Trong lời nói để lộ ra, dù cho hai năm qua phủ trấn quốc tướng quân không quá như ý, nhưng tình huống này cũng chỉ là tạm thời, hoàng đế bệ hạ mới nắm quyền, cũng không thể đem tất cả quyền lực lập tức thu vào tay, cũng bị nhiều hạn chế, nhưng bất kể nói thế nào, nhiều mặt thỏa hiệp, để cho chiến tranh phương bắc cuối cùng cũng được thắng lợi như mong muốn của hoàng đế, đây chính là thành công, "Còn ngươi có suy nghĩ như thế nào?"

Lý Phong thở phào nhẹ nhõm, Diêu gia có thể hồi phục hắn đã vô cùng cao hứng vì Diêu tiểu tướng quân, nhưng mà về phần hắn, lại nói, "Điện hạ, thảo dân cũng chỉ là một kẻ thô lỗ, không hiểu được chỗ quan trường, vẫn là cuộc sống bây giờ thích hợp với ta hơn, cùng phu lang cùng nhau làm một phú ông là tâm nguyện của phu phu, còn bọn nhỏ, thảo dân sẽ tận lực bồi dưỡng bọn họ, còn bọn họ sau này sẽ đi con đường nào thì để cho bọn chúng tự lựa chọn đi."

Đây là trực tiếp từ chối, vừa nói những câu nói kia, hiển nhiên người này ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Trong mắt Triệu vương tràn đầy hứng thú, còn nói: "Tuy rằng hoàng huynh chăm lo việc nước, tuy nhiên có thời gian hữu tâm vô lực, biết vì sao lại tăng quân đóng ở phủ Định Châu không? Đó là bởi vì có người dã tâm không nhỏ, cùng cấu kết với tiểu quốc ở biên thùy mưu đồ làm loạn, hoàng huynh tuy rằng gia tăng an bài, nhưng vẫn cứ không thể phòng ngừa được bạo loạn xảy ra, Lý Phong tham tướng, đến lúc đó ngươi lựa chọn như thế nào? Dù cho ngươi muốn làm một phú ông, tuy nhiên khó bảo toàn nơi sẽ không bị chà đạp, có thể con trai của ngươi cũng sẽ gặp phải liên lụy…"

"Điện hạ!" Lý Phong đột nhiên lên tiếng đánh gãy khuyên bảo của Triệu vương, âm thanh cất cao một đoạn khiến cho thị vệ ở phía xa cũng nghe được, thân thể hai người lập căng thẳng lên, ánh mắt cũng biến thành sắc bén, nếu Lý Phong có bất kỳ đối cử động bất lợi với Triệu vương, bọn họ coi như không đấu lại Lý Phong cũng sẽ liều mạng chặn lại.

"Điện hạ, ta tin tưởng bệ hạ anh minh thần võ, cũng tin tưởng các vị tướng sĩ trong triều, cũng sẽ không để cho tình cảnh trong miệng điện hạ xảy ra. Điện hạ, nếu đến lúc đó cần thảo dân, thảo dân trăm ngàn lần không từ chối!" Lý Phong siết chặt nắm đấm, nếu như cần hắn sẽ ra chiến trường góp một phần sức mọn,

nhưng trước lúc này, hắn sẽ để ở nhà cũng Minh ca nhi trông con.

"Được, quả nhiên giống như Diêu Tri Linh nói, hắn nói với bản vương nếu như xảy ra chiến tranh, ngươi nhất định sẽ không từ chối, Diêu Tri Linh cùng Hà lão quả nhiên có ánh mắt tinh tường. Được rồi, chúng ta xuống núi thôi." Triệu vương vỗ vỗ vai Lý Phong lộ ra khuôn mặt tươi cười, sau đó đứng dậy đi trước, Lý Phong theo sát phía sau, thở dài một hơi, những việc này hắn chưa nói cùng Minh ca nhi, bây giờ nghe được Triệu vương nói tình thế căng thẳng, chỉ sợ chiến sự không xa, hắn không thể tiếp tục che dấu như vậy được.

Đường xuống núi hai người cũng không có nói chuyện với nhau, giống như tất cả những gì trước đó đã bay theo gió.

Mà Triệu vương tối hôm đó đã nói ngày mai hắn sẽ rời đi, không chút khách khí nói Đường Xuân Minh cùng Lý Phong chuẩn bị một phần rượu cùng lương thực giống như quà lễ năm mới, hắn sẽ mang đi luôn. Đương nhiên, không chỉ có như vậy, hắn còn nói, chờ mấy ngày nữa một vị chuyên lo chuyện buôn bán dưới tay hắn sẽ đến đây bàn chuyện chi tiết.

Tiễn Triệu vương điện hạ, Đường Xuân Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, trong nhà có một vị bồ tát như vậy, chính là hắn dù lẫm lẫm liệt liệt cũng phải khiêm tốn một chút, luôn cảm thấy bó tay bó chân, quả nhiên hắn không có mệnh đứng trên người khác, nên ở nông thôn kiếm chút tiền nhỏ từng ngày như vậy thì hơn. còn những chuyện khác để Lý Phong cùng Hà lão đi thu xếp đi.

"Nhìn bộ dáng của ngươi kìa, Triệu vương ở đây cũng không thấy ngươi như vậy, ứng đối vô cùng tốt, liền ngay cả Triệu vương cũng nói Phong tiểu tử cưới được một vị phu lang tốt, không nghĩ tới tất cả đều là giả tạo, ha ha." Hà lão chỉ vào Đường Xuân Minh ha ha cười lớn, trước khi đi Triệu vương còn khuyên hắn một lần nữa về kinh thành theo hắn hưởng phúc, nhưng hắn từ chối lần thứ hai, hắn cũng không nhận ra đó là hưởng phúc, nếu như thật sự về kinh thành, những vị quan to quý nhân vì danh mà đến chỉ điểm hắn xem bệnh cho người ta, hắn xem hay là không xem? Hơn nữa hắn còn nhớ lúc trước bị kết tội kia những vị quan to quý nhân kia không có mấy người đứng ra xin tha cho hắn, kinh thành đối với hắn mà nói cũng là một nơi thương tâm, hắn không muốn đối mặt với vật cũ mà nhớ đến chuyện thương tâm cũ.

76. Chương 76: Dung Nguyệt

Ươm mầm rau không tốn quá nhiều thời gian, rải rác có mấy nhà lấy được mầm rau từ nhà Đường Xuân Minh, vui mừng về nhà trồng. Lý Phong cùng Đường Xuân Minh nếu không phải bận rộn trong đất thì chính là vào núi làm việc, không có thời gian nhàn rỗi. Sau khi nghe Triệu vương nói, trong lòng Lý Phong càng thêm cảm giác bức thiết, trước khi xa nhà, hắn nhất định phải thu thập xong toàn bộ phía sau núi, lại thuê đầy đủ công nhân, đến lúc đó Minh ca nhi ở nhà cũng không cần quan tâm đến quá nhiều chuyện.

Còn nói như thế nào, trong nhất thời hắn còn không tìm được cơ hội thích hợp.

Ngày đông qua đi, Lý Phong thường xuyên đi tuần tra trong núi, kiểm tra các cạm bẫy được đặt khắp nơi, trước đó trong mùa đông tuy rằng cũng thỉnh thoảng nghe được tiếng sói tru trong núi, nhưng có thể là lần kia Lý Phong giết quá mức ác liệt, bầy sói không dám hướng về thôn nữa, thôn Bình Sơn cuối cùng cũng coi như qua được một năm mới yên ổn.

Tại thời điểm bận rộn như vậy, vị đại diện mà Triệu vương có nhắc qua kia đúng hẹn mà tới, trùng hợp chính là, Đằng Dục nhận được tin tức của Lý Phong cũng chạy tới vào hôm đó, đây chính là lần đầu tiên trong năm mới Đằng Dục đến Lý gia, trên xe ngựa đương nhiên cũng mang tới không ít lễ vật. Lý Phong tuy rằng không thiếu các loại đồ ăn tự sản xuất, nhưng mà có vài thứ không có cách nào tự mình sản xuất được, Đằng Dục đưa tới không ít hải sản khô sống còn có các loại trò chơi mới mẻ từ nam tới bắc.

Vị đại diện của Triệu vương này vẫn còn vô cùng trẻ tuổi, hai người vốn còn cho rằng là một trung niên có kinh nghiệm vô cùng phong phú, càng khiến người khó mà tin được chính là, tuy rằng hắn mặc trang phục

của hán tử, nhưng đặc điểm của ca nhi vô cùng rõ ràng, Triệu vương lại để một ca nhi thay mặt hắn xử lý phương diện làm ăn, hơn nữa vào nam ra bắc, chính Lý Phong nhìn thấy cũng không khỏi kính phục.

Đúng là người đến một chút cũng không dễ chịu, đi thẳng vào vấn đề báo ra thân phận của mình, xuất thân của hắn chính là hoàng thương Khánh Quốc, nhưng bởi vì hắn là chi thứ hơn nữa còn là ca nhi, vì vậy liền nhanh chóng quyết định nương nhờ vào Triệu vương, đồng thời dựa vào nỗ lực cùng thiên phú kinh thương mà được Triệu vương tin cậy cùng coi trọng, bởi vậy sau khi nhận được lời nhắn của Triệu vương liền lập tức qua đây.

Người đến tên là Dung Nguyệt, khi Đằng Dục biết được hắn chính là người của Dung gia, hoàn toàn đánh mất phong độ mà lắp ba lắp bắp: "Ngươi… Ngươi… Lại là Dung gia… Gia chủ…" Hắn có chết cũng không nghĩ tới chuyện sẽ được ngồi cùng bàn với hoàng thương Dung gia, trong dân gian có rất nhiều lời đồn về hoàng thương Dung gia, hắn cũng từng nghe không ít lời đồn, không nghĩ tới vị đương gia trẻ tuổi này lại thực sự là ca nhi, mặt Đằng Dục cũng bắt đầu đỏ. (* Đừng ai ship thuyền này nhé, có chìm ta không chịu trách nhiệm đâu:))

Dung Nguyệt cười cười, dung mạo của hắn không phải vô cùng xuất sắc, có thể bởi vì thường xuyên vào nam ra bắc chịu gió phơi sương nên da thịt hơi sạm lại, nhưng thần thái lại sáng láng, vẫn khiến cho người khác không thể rời mắt. Hắn chắp tay nói, "Nhờ có Triệu vương điện hạ yêu mến, bằng không ta cũng không ngồi vững được cái vị trí gia chủ này."

Ngôn từ khiêm tốn, nếu như không có hậu trường mạnh mẽ là Triệu vương, trong cuộc tranh đấu của Dung gia hắn không có khả năng giành thắng lợi, đối mặt với quyền uy của Triệu vương, những thân thích cùng bàng chi kia dù gan có to hơn nữa cũng không dám sinh sự, dù oán hận trong lòng cũng không dám quá lộ liễu, nhưng mà, nếu như Dung Nguyệt không có đủ điều kiện cùng đủ thực lực khiến Triệu vương chú ý, hắn cũng không thể được Triệu vương chống đỡ sau lưng.

Đằng Dục chỉ nghe được một chút lời đồn, hiện tại nhìn thấy ngược lại bản thân lại tin tưởng một phần trong đó, có người nói vị gia chủ Dung gia này không để ý đến toàn gia tộc phản đối mà quyên phột phần lớn tài sản cho triều đình mà không ít chuyện làm ăn cũng để dưới tên Triệu vương, lợi nhuận của cuộc kinh doanh này đương nhiên phần lớn cũng lọt vào túi tiền của Triệu vương, mà Dung gia chỉ được một phần nhỏ. Bây giờ nghĩ lại, vị gia chủ Dung gia này cũng là bất đắc dĩ, nhưng nếu đổi lại là chính hắn, Đằng Dục thầm nghĩ hắn cũng không thể làm được đến bước đập nồi dìm thuyền như vậy, mà hắn càng không ngờ tới chính là, vị gia chủ này lại trẻ tuổi như vậy, sự quyết đoán như vậy khiến cho hắn tự cảm thấy xấu hổ.

Nhưng đối với Dung Nguyệt mà nói, nếu như lúc trước không đi bước này, gia sản nhất định bị bàng chi đoạt mất, mà chính hắn kết quả tốt nhất cũng là bị coi là món đồ mà gả đi, càng gay hơn chính là có thể ngay cả tính mạng cũng sẽ biến mất ở trong trạch viện của Dung gia.

"Dung đương gia khiêm tốn, nhiều người như vậy, nhưng Dung đương gia lại luôn được sự tin tưởng của Triệu vương điện hạ cũng không phải không có lý do." Còn những lời đồn khác chửi bới Dung Nguyệt Đằng Dục đều tự động coi đó là do đố kị mà ra, trong đó phần lớn là nói vị Dung đương gia này là nhờ bò lên giường Triệu vương mới có thể được đến tất cả địa vị như vậy giờ, coi Dung đương gia như là hồ ly chuyển thế.

"Đằng công tử cũng không kém, việc làm của Đằng công tử ta cũng có nghe được chút ít." Dung Nguyệt cũng khen Đằng Dục một câu.

"Các ngươi không phải cứ muốn khen đi khen lại đấy chứ, tất cả ngồi xuống nói chuyện cụ thể đi." Đường Xuân Minh nghe được răng liền ê lên, đối với hắn, hắn cảm thấy Dung Nguyệt vô cùng tốt, càng thêm hứng thú đối với trải nghiệm của hắn, hơn nữa mấu chốt nhất chính là, đối mặt Dung Nguyệt, hắn không có bị loại áp lực như khi gặp Triệu vương.

"Lẽ ra nên như vậy, Đằng công tử mời ngồi."

"Dung đương gia xin mời."

Dung Nguyệt không phải đến một mình, bên người có không ít hộ vệ cùng tùy tùng, sau khi Lý Phong sắp xếp xong những người này mới đến bên Đường Xuân Minh. Hắn đúng là nghe qua một ít thông tin về hoàng thương Dung gia, sau khi bệ hạ lên ngôi có thể kiên trì đánh nhau với phương bắc, trong đó có công lớn của

Dung gia, trước đây Dung gia có thể nói là phú khả địch quốc, kỳ thực đã sớm bị hoàng gia để ý, nếu như không có Dung gia đương gia quả quyết nương nhờ vào Triệu vương điện hạ hiện nay, chỉ sợ Dung gia đã không còn tồn tại nữa. Tuy rằng Dung gia mất đi phần lớn tài vật, nhưng có thể thoát khỏi nguy cơ đã là không dễ.

Tiên đế hưởng lạc, sinh hoạt xa hoa, khiến cho quốc khố trống trơn, Dung gia phú khả địch quốc không thể không trở thành cái gai trong mắt hoàng đế, có hoàng đế nào có thể chịu được một hoàng thương gia còn giàu có nhiều của cải hơn quốc khố.

Triệu vương đích thân đến thôn Bình Sơn là xuất phát từ sự coi trọng với Hà lão, còn Lý Phong chỉ là tiện thể, nhưng mà có thể làm cho đương gia Dung gia tự mình đến đây, điều này chứng tỏ Triệu vương vô cùng coi trọng sản xuất của bọn họ.

"Lý tham tướng." Nhìn thấy Lý Phong đi vào, Dung Nguyệt lập tức đứng dậy ôm quyền, Đằng Dục cũng mới biết được Lý Phong trước kia có chức quan, mà Đường Xuân Minh càng chỉ biết hắn chi cao hơn mấy người Dư Mộ một chút, còn cái khác, dù sao người này cũng đã ra khỏi rồi, hắn cũng không có hứng thú hỏi đến, cho nên đây cũng là lần đầu tiên biết, ánh mắt không khỏi nhìn Lý Phong.

Trong lòng Lý Phong cười khổ một tiếng, hắn còn chưa kịp thẳng thắng với Minh ca nhi, từng chuyện từng chuyện liền đến, nghiêm nghị nói với Dung Nguyệt, "Dung đương gia khách khí, Lý mỗ hiện tại chỉ là một gã nông thôn áo vải, không dám đảm đương chức vụ này."

"Được rồi, ta gọi một tiếng Lý đại ca đi, Đại ca sao, tiểu đệ này có lễ." Đàng hoàng trịnh trọng chào hai phu phu, Đường Xuân Minh vội vàng tránh đi, trong lòng thậm chí còn nghĩ, chẳng trách có thể trở thành đương gia hoàng gia, tuy hắn nhìn trẻ như vậy, tuy nhiên cũng không coi thường Lý Phong, càng không cần nói hắn, trong sự nghi ngờ vẫn rất có hảo cảm với người như vậy, đặc biệt ở niên đại này, một ca nhi có thể đi trên con đường như vậy có thể nói là vô cùng vất vả, đây chính là thế giới lời đàm tiếu có thể bức chết một người a.

Sau đó hai bên mới đi vào đề tài chính, Dung Nguyệt trước khi đến hiển nhiên đã điều tra rõ chuyện của Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, hỏi, "Điện hạ đã nói với ta, nhất định phải nắm được rượu của Đường Ký, trước đây tuy rằng đại ca có cung cấp một phần phối phương, nhưng ta có người làm tuy rằng hương vị không tồi, nhưng vẫn không thể so được với rượu của Đường Ký, trong này có bí mật gì vậy? Đại ca cùng ca sao muốn hợp tác như thế nào?"

Năm trước, trong phần lễ mừng còn có một phần phương pháp cất rượu, nhưng không có tặng kèm phối phương của men rượu, dù sao một quý nhân như vậy, muốn đánh động hắn cũng không hề dễ dàng, chính là Dung gia phải dâng lên một số tài sản lớn mới được Triệu vương che chở, hơn nữa Đường Xuân Minh cũng không cảm thấy phương pháp này có gì cần phải che dấu, cổ đại ở Trái Đất có thể phát hiện ra phương pháp này, tin tưởng ở thời không này sớm muộn gì cũng có.

Chỗ rượu đưa đi kia, sau khi Lý Phong cùng Đường Xuân Minh thương lượng mới dùng thương hiệu Đường Ký giống như Toàn Dương Quán, tuy rằng trên gia phả Đường Xuân Minh đã mang dòng họ Lý, nhưng đối với Lý Phong mà nói, đây chính là Đường Xuân Minh mang tới từ thế giới khác, chưa chắc không có ý nghĩ muốn kỷ niệm, hơn nữa đây vốn là thứ của Đường Xuân Minh, hắn không có bất kỳ ý muốn chiếm đoạt nào.

"Đúng," Đường Xuân Minh thẳng thắng thừa nhận, "Rượu của Đường Ký chỉ có dùng lương thực cùng nước suối trong núi mới có thể ủ ra được mùi vị như vậy, lương thực cùng nước nơi khác dù có muốn cũng khó có thể có được hiệu quả như vậy, Dung đương gia có thể nếm thử xem nước nơi này có điều gì khác biệt so với nơi khác không."

Nước trà này là dùng trà của Hà lão dùng cho khách, Hà lão phở phì phò cò kè mặc cả cùng Đường Xuân Minh, chút trà này của hắn không dễ kiếm, đều là đưa đến từ trong kinh thành, chính hắn cũng không đủ uống, lại bị Đường Xuân Minh cái người không hiểu trà đạo này lấy đi không ít, quả thực lãng phí, Hà lão thở phì phò nói, chờ đến khi hắn tìm được cây trà ngon nhất, nhất định phải để một vùng đất trên núi cho hắn trồng ít trà ngon, ai bảo Minh ca nhi có một tay trồng cây ăn quả cùng trồng rau rất tốt, không cần lãng phí.

Đường Xuân Minh từ trước đến nay cũng không nghĩ tới, hắn thực sự không có nhiều chú ý tới trà, nhưng mà nếu như Hà lão muốn thì không gì không thể, hừ hừ, đừng tưởng hắn không biết, bí mật trong nhà đã bị Hà lão biết gần hết rồi, bằng không tại sao trong sân lại động tay động chân trồng một ít dược liệu bảo bối của hắn chứ, ở trên núi trồng trà, chỉ sợ đã sớm đánh chủ ý rồi.

"Đúng vậy, nước ở chỗ Đường phu lang không nơi nào có được, mỗi lần ta đến nơi này đều phải dừng lại ở đây một quãng thời gian, Dung đương gia xin mời." Đằng Dục cũng không tham dự vào chuyện làm ăn của bọn họ, chỉ tiếp lời Đường Xuân Minh, có thể thúc đẩy bút làm ăn này cũng là chuyện có lợi cho hắn, quan trọng nhất chính là, Đằng gia nếu như so sánh với Dung gia, căn bản là không cùng một đẳng cấp, Dung gia chính là đem chuyện làm ăn trải rộng khắp Khánh Quốc a.

Dung Nguyệt uống một ngụm trà, trong miệng chà chà tán thưởng, trà cùng nước tốt mới có thể pha được trà ngon như vậy, nghe được tình huống thủ hạ điều tra trên đường hắn đến có cố ý rẽ qua nếm thử những món ăn nổi tiếng của tửu lâu của Đằng Dục, dễ dàng có thể hiểu được, nguyên liệu nấu ăn không phải là điều mà tửu lâu dưới tay hắn có thể so sánh được.

"Nhưng mà một nhà Đại ca sao không thể ủ ra được lượng chúng ta cần." Dù sao sức mạnh của một người cũng có hạn, không nói đến chỗ khác, chỉ cung cấp chỗ của Triệu vương đã cần không ít.

"Chúng ta cũng đã cân nhắc qua, đang chuẩn bị thương lượng ra một phương án." Đường Xuân Minh cùng Lý Phong liếc mắt nhìn nhau, nhưng vẫn là do Đường Xuân Minh mở miệng, bởi vì Dung đương gia là ca nhi, vì vậy hai người cũng không có quá nhiều cấm kỵ, hơn nữa những việc này vốn là do Đường Xuân Minh ra chủ trương, "Chúng ta nghĩ để trong thôn đứng ra, ở trong thôn xây một nhà xưởng, lấy nguyên liệu nay tại chỗ, cố gắng tạo được nhiều rượu nhất có thể, còn những cái khác, nếu sản xuất ở chỗ khác, chúng ta không thể đảm bảo được chất lượng. Theo ý của chúng ta, rượu chỗ chúng ta có thể chia làm hạng nhất, hạng hai, đương nhiên tốt nhất sẽ hạn chế số lượng không thể quá nhiều, nhất định do ta cùng A Phong tự tay sản xuất, còn rượu hạng ba ở chỗ nào chính là do Dung đương gia tự lo liệu."

"Hóa ra đại ca sao đã sớm cân nhắc chu đáo, xem ra thôn Bình Sơn đúng là có phúc, nhưng mà phương pháp có thể dùng giá cao mua lại hay không, do ta mở rộng ở những nơi khác?" Dung Nguyệt biết đây là cực hạn, không thể mở rộng được, chỉ đành đưa ra một biện pháp khác.

Đường Xuân Minh ngạc nhiên nhìn hắn, "Phương pháp kia không phải đã sớm đưa cho Triệu vương điện hạ rồi sao? Chỉ cần điện hạ đồng ý, chúng ta không có ý kiến, hơn nữa phương pháp kia cũng không quá phức tạp, chỉ cần nắm giữ trình đơn giản liền có thể mở rộng trên diện rộng."

Dung Nguyệt sửng sốt một chút bỗng nhiên cười to lên, sang sảng khiến cho hai hán tử nhìn nhau không hiểu gì, lại liên tục xin lỗi: "Là ta nghĩ sai, không nghĩ tới Đại ca sao rộng lượng như vậy, cũng có vẻ Dung Nguyệt ta hẹp hòi, nhưng mà ý tứ của điện hạ là cũng không được để đại ca sao chịu thiệt thòi quá lớn, ý của ta kỳ thực cũng là ý của điện hạ."

Nha?! Đây là lại muốn phát tài? Đường Xuân Minh kinh ngạc nhìn Lý Phong, hắn cùng Lý Phong lúc trước quyết định đưa ra phương pháp cất căn bản không nghĩ đến chuyện dùng nó để kiếm tiền, hơn nữa phương pháp kia thực sự là đơn giản vô cùng, không nói đến chỗ Triệu vương, chính thôn Bình Sơn sau khi xây xong xưởng rượu, những quy trình bên trong khẳng định không có cách nào bảo vệ không bị tiết lộ ra bên ngoài, dù là trong thôn có mấy trò vặt vãnh hay là bên ngoài thôn thám thính, sớm muộn gì đều biết được trình tự làm.

Nhưng mà phương pháp kia rơi vào tay Triệu vương lại dùng bạc mua lại, phường rượu của hắn chỉ sợ không dễ để bắt chước được, Đường Xuân Minh tự nhận mình đã nghĩ thông suốt, gật đầu nói, "Vậy Dung đương gia tự quyết đi, thoáng một chút là được, dù sao chuyện làm ăn sau này mới quan trọng, không cần thiệt thòi chúng ta là được."

"Ha ha, dễ bàn, ca sao quả nhiên là người sảng khoái." Dung đương gia cũng nhìn Đường Xuân Minh như nhìn người kỳ lạ.

77. Chương 77: Gán

Nghe bọn họ thảo luận kết quả, trong lòng Đằng Dục cũng ngứa, nhưng mà hắn biết được, có Triệu vương điện hạ cùng Dung gia tham gia, hắn không có cơ hội tham gia, nhưng mà cũng không có tiếc hận gì quá lớn, nếu là hắn hắn cũng sẽ lựa chọn giống như Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, thứ như vậy nếu như để trong tay mình căn bản không giữ được bao lâu, nhất định phải mượn hậu phương càng lớn càng tốt.

Sau khi đàm luận xong chuyện sản xuất rượu, sau đó chính là, thôn Bình Sơn sản xuất lương thực, Dung gia cũng là nhà vô cùng giàu có, Dung Nguyệt từ nhỏ có thứ tốt nào mà chưa hưởng thụ, dù bây giờ vào nam ra bắc, kỳ thực trên phương diện sinh hoạt vẫn rất tinh xảo, nhưng ăn qua đồ của Đường Xuân Minh liền biết, dù là cống phẩm trong hoàng cung cũng không được như nơi này, vì vậy Triệu vương điện hạ mới để cho hắn tự mình đến bàn cuộc trao đổi này.

Thế nhưng giống như rượu, muốn lương thực hạng nhất căn bản là không thể thỏa mãn số lượng cần còn hạng một hạng hai có thể ra lớn một chút, nhưng số lượng có hạn, kết quả cuối cùng gạo cùng lúa mạch hạng nhất chỉ có thể do Đường Xuân Minh cung cấp, cũng cung cấp hạt giống cho chỗ Dung Nguyệt hàng năm, lương thực trồng được tuy rằng không sánh được hạng nhất, nhưng cũng gần như bằng với người thôn Bình Sơn trồng ra, đương nhiên, cũng giới hạn cung ứng.

Cái gì cũng có hạn, Dung Nguyệt có loại kích động muốn nôn ra máu, nhưng mà trong lòng hắn cũng hiểu được, càng như vậy mới càng có vẻ quý giá, thứ tốt không thể tràn lan.

Hai bên bàn luận xong xuôi liền ký khế ước, đồng thời, Đằng Dục cũng ký một bản khế ước khác, vì vậy, Lý Phong mời Lý Chính đến đây, ngoại trừ nhà Lý Phong tiếp tục bán rau cho nhà Đằng Dục, còn có trong thôn cũng ký kết một phần bán rau dưa với Đằng Dục.

Thiên tính của người làm ăn khiến cho Dung Nguyệt ngứa tay muốn chen vào một chân, có thể tưởng tượng muốn thôn Bình Sơn cung cấp nhiều là không được, căn bản không có đất để sản xuất thêm, huống hồ hắn có thể nhìn ra được Đằng Dục căng thẳng chỉ lo Dung gia cướp đi bộ phần nguồn cung cấp này, mà Đường Xuân Minh lại là người tuân thủ hứa hẹn, sẽ không chủ động cắt đứt chuyện qua lại làm ăn với Đằng Dục.

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh thực sự không có ý muốn như vậy, đặc biệt là đối với Đường Xuân Minh mà nói, Đằng Dục là người đầu tiên biết được giá trị rau dưa của hắn, giải quyết khó khăn ngay lúc đó của hắn, huống hồ con người Đằng Dục cũng là người trọng tin tức lại thức thời, trước khi Đằng Dục phạm sai lầm, hắn sẽ không chủ động cắt đứt con đường làm ăn với Đằng Dục. Đối với hắn mà nói, vẫn là ý thức tiểu dân chiếm phần lớn, chính là bây giờ, nghĩ đến hàng năm có bạc trắng toát tới tay, hắn đã tính toán đến những tháng ngày sau này, không có ý chí tiến thủ gì lớn, cũng không muốn rời khỏi thôn Bình Sơn này đi ra bên ngoài sinh sống.

Sau khi bàn xong xuôi Đằng Dục hài lòng rời đi, đối với chuyện có thể nắm chắc được những đồ này trong tay hắn có cảm giác rất có thành tựu, nhiệt tình mười phần.

Dung Nguyệt không lập tức rời đi, mà vô cùng thanh thản để cho Đường Xuân Minh dẫn hắn đi dạo quanh thôn cùng vào núi một chút, lần trước là Lý Phong dẫn Triệu vương, lần này đến phiên Đường Xuân Minh dẫn Dung Nguyệt, hơn nữa Dung Nguyệt có vẻ rất thích hai đứa nhỏ, liền ngay cả đến sau núi cũng mang A Lâm theo, nếu không phải A Sâm còn quá nhỏ, phỏng chừng cũng mang tới đây. Bởi vì là ca nhi, A Lâm không có câu nệ Dung Nguyệt giống như Triệu vương.

Phía sau có người đi theo, A Lâm cùng Nhị Mao đuổi nhau chạy phía trước, Dung Nguyệt hâm mộ thở dài, "Thật là mong có được cuộc sống giống như ca sao, còn có tâm tính như ca sao a." Lấy ánh mắt của Dung Nguyệt đương nhiên có thể nhìn ra được Đường Xuân Minh là một người dễ dàng thỏa mãn không có chí hướng gì lớn, mà hắn lại ở trong gia tộc có quá nhiều tranh chấp vì lợi ích, chính a ma mẹ hắn, liền bởi vì khúc mắc trong gia tộc mà mất sớm, để lại một đống hỗn loạn to lớn, bây giờ nhìn lại, đều không thể tin được mình có thể đi ra từ đống đó.

"Ta cũng kính phục Dung đương gia, thành tựu bây giờ của ngươi đến cả hán tử cũng không bằng được." Đường Xuân Minh thành tâm khen.

"Ngươi không cảm thấy một ca nhi như ta lại ở bên ngoài cùng hán tử khác cò kè tranh chấp lợi ích là chuyện

nhiều người đặc biệt là hán tử không thể chấp nhận được sao?" Con mắt Dung Nguyệt sáng lên nhìn về phía Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh cười khẽ, "Dung đương gia không phải là tốt hơn so với đa số hán tử hay sao? Những câu nói kia của bọn họ chỉ là vì bọn họ không làm được như ngươi thôi, mới ở sau lưng ngươi chửi bới ngươi, giống như ta ở trong thôn lúc ban đầu, trước kia sau khi đương gia ta khuất núi ta đơn độc lập hộ cũng bị không ít lời gièm pha sau lưng, nhưng bọn họ dù nói nhiều hơn nữa ta cũng sẽ không bởi vậy mà mất một miếng thịt, dù hiện tại có thành thân cùng A Phong, người ngoài cũng có không ít gièm pha về ta, nhưng ngươi xem, bọn họ trước mặt ta đều nịnh hót nhìn sắc mặt ta mà làm đấy thôi? Sau này ai muốn nói sau lưng thì kệ bọn họ đi, nếu thật sự bị bọn họ ảnh hưởng thì chẳng phải là quá mệt người hay sao."

"Nói rất hay!" Thần sắc Dung Nguyệt sáng lên, ánh mắt mở lớn, ngũ quan bình thường bị ánh lửa trong mắt chiếu sáng vô cùng chói mắt, "Ta cũng gọi ngươi là Minh ca nhi như người khác đi, ngươi gọi ta là A Nguyệt hoặc là Nguyệt ca nhi là được, những lời này của Minh ca nhi thật là hay, những tháng ngày gian nan nhất kia ta cũng thường xuyên dùng những lời nói như vậy an ủi chính mình, chỉ cần vượt qua được cửa ải khó khăn đứng ở vị trí cao nhất, những tộc nhân kia dù trong lòng hận đến mức nào cũng không thể không cúi đầu trước mặt ta, sau này, ta không đê ý đến."

"Được, A Nguyệt, " Đường Xuân Minh cười đáp lại, "Thực sự rất ít người có thể đạt được đến độ cao của ngươi." Hắn vẫn kính phục Dung Nguyệt như trước, hắn biết tại sao mình lại có ý nghĩ khác với ca nhi bình thường, đó chính là bởi vì bên trong là một linh hồn nam nhân đích thực, mà Dung Nguyệt lại là ca nhi ở đây, có thể bỏ qua phần lớn ánh mắt kinh dị của mọi người đi đến một bước này thực sự vô cùng không dễ dàng gì, đây mới thật sự là người đáng giá bội phục.

Đường Xuân Minh cũng thưởng thức người như vậy, dù tâm đầu ý hợp với mấy người Trương Tú, nhưng vẫn cảm thấy thiếu chút út gì đó, bây giờ nghĩ lại, có thể cái thiếu chính là phần từng trải cùng tầm mắt này đi.

Dung Nguyệt cảm thấy mình cùng Minh ca nhi vô cùng tâm đầu ý hợp, vừa đi vừa nói, "Sơn thủy nơi này thật sự rất được, sau này rảnh rỗi ta sẽ thường đến đây, Minh ca nhi ngươi cũng không thể không hoan nghênh ta." Bởi vì tâm tình tốt cho nên lời nói cũng mang theo chút vui đùa.

"Đương nhiên hoan nghênh, sau này ngươi đến nhớ mang cho ta một ít sách kỳ văn du ký, coi như là ngươi giao tiền thuê, ta có hai đứa nhỏ nên bây giờ không thể đi lại đây đó như ngươi được." Đường Xuân Minh cũng không khách khí nói.

"Không thành vấn đề, thành giao." Dung Nguyệt cười ra tiếng, còn khiến cho A Lâm Nhị Mao đang chạy đuổi nhau quay đầu lại tò mò nhìn.

Sau đó cuộc trò chuyện liền xoay quanh ngọn núi này, Dung Nguyệt vô cùng hào hứng xem chuồng gà cùng chuồng dê, nói lúc hắn đến huyện An Bình có đặc biệt chạy đến Toàn Dương Quán, chính là muốn nhìn một chút rốt cuộc là gia đình như thế nào mới khiến cho Triệu vương có vài phần kính trọng, nhưng cũng bị Toàn Dương Quán hấp dẫn lấy, hơn nữa hắn biết được trong Toàn Dương Quán có dùng một loại gia vị, Đường Xuân Minh nghe xong liền biết được hắn nói đến chính là thì là Ai Cập, đối với người chạy khắp nơi như Dung Nguyệt, ngoại trừ lấy ra những đồ vật thế giới này không có hoặc là từ nước ngoài nhập vào, có rất ít thứ hắn không biết.

"Ngoại trừ gia vị đặc thù, thịt dê ngươi dùng cũng vô cùng tốt, nhìn thấy chuồng dê của ngươi, ta cảm thấy vẫn là nuôi quá ít, nhiều nhất cũng chỉ có thể cung cấp cho Toàn Dương Quán, nhưng lại khó để mở rộng chi nhánh được." Đến cùng vẫn là người làm ăn, đề tài lập tức bị đẫn dến phương diện làm ăn.

Đường Xuân Minh nhịn cười nói: "Ta có nhiều tinh lực như vậy sao? Dê của ta đương nhiên ăn uống không giống như bên ngoài, nhất định phải chính ta tự tay kiểm ra, hơn nữa bây giờ bạc trong tay ta cùng A Phong dùng không hết, không nghĩ lại mở chi nhánh gì cả, chỉ cần kinh doanh một nhà ở huyện An Bình là được rồi."

"Ngươi chính là quá không có dã tâm." Dung Nguyệt cũng biết mình nói không có ích gì, hơn nữa thịt dê như vậy dưới cái nhìn của hắn cũng giống như rau dưa nơi này đều dựa vào khí hậu đất đai đi, đúng là không mở rộng được, "May mà đại ca rất tốt tính tình xứng với ngươi, đều không phải là người ham vinh

hoa phú quý, bằng không đại ca cũng sẽ không từ quan hồi hương, thanh danh của đại ca ta chính là nghe được từ nơi khác, đặc biệt là chuyện Văn tướng quân muốn chọn đại ca là ca tế a, Minh ca nhi ngươi có biết hay không?" Trong giọng nói Dung Nguyệt mang theo ý trêu ghẹo.

Đường Xuân Minh tức giận lườm hắn một cái: "Ngươi là cười nhạo ta? Ta đương nhiên nghe qua, không phải là ghét bỏ A Phong nhà ta tướng mạo xấu xí sao, cũng không suy nghĩ một chút A Phong là vì ai mới bị hủy dung như vậy, nhưng mà may là tiểu ca nhi kia nhìn không vừa mắt, bằng không ta không thể tìm được hán tử tốt như vậy." Nói xong Đường Xuân Minh cũng nở nụ cười, hắn thật sự không để chuyện này ở trong lòng, người khác không biết A Phong đó là tổn thất của người khác, đến trong tay hắn dù muốn chạy cũng không được.

Mặc kệ là tới hiện đại hay là nơi này, phẩm tính của A Phong đều vô cùng quý hiếm.

"Ta thấy ngươi đang khoe khoang đúng không, " Dung Nguyệt tiếp tục trêu ghẹo nói, "Ngươi không muốn biết tình huống của Văn ca nhi kia sao?"

"Ngươi biết? Lập gia đình?" Cho dù là ca nhi như hán tử hay là ca nhi có nội tâm của hán tử đều có một lòng bát quái, hai ca nhi không bình thường cúi đầu bát quái về chuyện của Văn tiểu ca nhi, tuyệt đối có mùi vị cười trên sự đau khổ của người khác.

Đối với Dung Nguyệt mà nói, thực sự là không lọt nổi mắt ca nhi vong ân phụ nghĩa coi trọng phú quý hư vinh như vậy, nhưng Lý tham tướng chính là người có ân với Văn tướng quân, cho dù không đồng ý hôn sự này cũng có thể lén lút thương lượng giải quyết, lại bị người nhà này nói trước mặt mọi người làm hỏng thanh danh của Lý tham tướng khiến cho Dung Nguyệt vô cùng chán ghét, dưới cái nhìn của hắn, người nhà này còn không phải là không coi trọng Lý tham tướng không có căn cơ cùng không có xuất thân sao.

Dung Nguyệt nói, Văn tiểu ca nhi này cùng a mẫu hắn đi đến kinh thành cũng là vì coi trọng phủ Trấn Quốc sao, con nhỏ nhất của Trấn Quốc tướng quân Diêu tiểu tướng quân vẫn chưa kết hôn, Văn gia chính là trăm phương ngàn kế đề cử tiểu ca nhi nhà mình với phủ Trấn Quốc, cũng không biết chuyện xảy ra trên người Lý Phong đã sớm bị người của Diêu gia biết được, mà quan hệ của Diêu tiểu tướng quân cùng Lý Phong cũng không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, Trấn Quốc tướng quân chính là nhục nhã Văn gia một trận rồi đuổi ra khỏi phủ Trấn Quốc, tuy không xảy ra trước mặt mọi người nhưng cũng âm thầm truyền ra không ít tin đồn, hiển nhiên tiếng gió này chính là do Trấn Quốc phủ cố ý truyền ra, cho nên không ít nhà đều không muốn để ý đến hai mẹ con Văn gia.

Tiểu ca nhi nhà quan cũng không phải là cổng lớn không ra cổng trong không bước, giới tiểu ca nhi cũng có rất nhiều cuộc gặp mặt, những lúc như vậy cũng sẽ có hán tử độ tuổi thích hợp tham gia, xem như là biến tướng của hội xem mắt, những cuộc gặp như vậy Dung Nguyệt không tham gia cũng không được chào đón, bởi vì hầu hết mọi người đều không muốn lấy một ca nhi còn giỏi hơn cả hán tử. Ở nơi như vậy, Văn tiểu ca nhi lại vừa ý một người, kết quả người kia đã có chính quân, mà Văn tiểu ca nhi cuối cùng lại đi làm thiếp của người kia.

"Rốt cuộc nhà ai lại có thể khiến cho tiểu ca nhi nhà võ tướng cấp bậc không thấp làm thiếp?" Đường Xuân Minh khó mà tin nổi nói, Lý Phong biết việc này, nhưng không nói cho Đường Xuân Minh, hắn cảm thấy căn bản là không liên quan đến bản thân mình, nghe được cũng vứt sau gáy, cũng không biết phu lang của mình lại bát quái như vậy.

Dung Nguyệt cười xùy một hồi, nói: "Vị kia chính là tiểu Hầu gia phong lưu phóng khoáng có tiếng a, trong Hầu phủ ngoại trừ chính quân đã có một sân trắc quân thị quân, nhưng mà Văn tiểu ca nhi lại cảm giác được bằng vào nhan sắc của mình có thể bộc lộ tài năng trong đám trắc quân thị quân trong phủ để có khiến tiểu Hầu gia yêu hắn đến chết đi sống lại, ngay cả chính quân cũng có thể vứt bỏ."

"Ha ha…" Đường Xuân Minh không khỏi cười to, nghe Dung Nguyệt miêu tả tiểu ca nhi kia, cảm thấy hắn thật sự có thể sẽ nghĩ như vậy, sẽ giống như tiểu ca nhi nhà Lý Hạ Căn, cũng là tự cho là đúng, đắc chí với dung mạo của mình, chạy lên trấn làm thiếp cho người ta, chắc là cho rằng sẽ có thể từ đây bò lên đầu chính thất đi, tuy nói hiện tượng như vậy từ xưa đến nay có không ít, nhưng đối với hán tử như vậy Đường Xuân Minh không thể nhìn được, ngày hôm nay yêu thích cái này ngày mai chẳng lẽ lại không thể thay đổi một tiểu ca nhi khác càng thêm trẻ trung đẹp đẽ.

Dung Nguyệt cũng biết Đường Xuân Minh không đánh giá cao người như vậy, hắn phát hiện bọn họ có rất nhiều quan điểm tương đồng, nhìn ra được Đường Xuân Minh cũng không có hứng thú nhiều với quá khứ của Lý Phong, liền nói sang chuyện khác, chỉ về cây cối ở phía trước nói: "Những cái cây này là cây gì? Vì sao không giống như phía dưới chặt đi để làm thức ăn cho dê?"

Đường Xuân Minh tức giận nói: "Nếu như chém hết cây trên núi không phải nhà ta cũng sẽ bị nguy hiểm sao, như vậy rất dễ tạo thành núi lở, ân, chính là khi trời mưa to nước trên núi không có cây cối cản lại sẽ chảy xuống dưới, mang theo bùn đất cùng đá chảy xuống chân núi, như vậy chẳng lẽ không nguy hiểm?"

"Hóa ra là có liên quan đến chuyện chặt cây hay không sao?" Dung Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn ở bên ngoài không phải là chưa từng gặp chuyện như vậy, quay đầu nhìn nhà Minh ca nhi, vừa lúc ở dưới chân núi.

Đường Xuân Minh lại giải thích với hắn: "Những cây này là lê rừng, đang định qua một thời gian liền ghép mấy cành lê vào, có thể cải thiện phẩm chất của những hoa quả mọc ra, theo ta được biết, trong thành có một ít người trồng hoa tay nghề tốt cũng có thể đem những loại hoa màu sắc khác nhau trên cùng một thân cây, đạo lý này cũng như vậy." Đây là nghe được từ Hà lão, vì vậy Đường Xuân Minh cũng không có bất kỳ gánh nặng nào khi mình sử dụng kỹ thuật gán ghép này.

"Cái này ta biết được, " Dung Nguyệ phú quý từ nhỏ, đối với phương diện này còn biết được nhiều hơn Đường Xuân Minh, nhưng hắn không biết tay nghề như vậy có thể dùng với cây ăn quả, cảm thấy hứng thú, "Nếu như những cây kia kết quả thì nhớ báo cho ta một tiếng, ta nhất định sẽ đến đây thưởng thức."

Dung Nguyệt hứng thú với tất cả mọi thứ trên núi, mấy cây cẩu kỷ cây mơ cũng phải hỏi một chút, còn có mấy cây dại trong núi, mãi đến tận khi chạy mệt chân mỏi mới cùng Đường Xuân Minh và hai đứa nhỏ quay về. Đường Xuân Minh cũng không dám để cho A Lâm chạy quá lâu ở trong núi, đến lúc đó ra nhiều mồ hôi gió thổi sẽ rất dễ sinh bệnh, Nhị Mao bởi vì luyện võ cho nên thể chất tốt hơn A Lâm một chút.

Trên đường trở về nhìn thấy người trong thôn đều chào hỏi mấy người Đường Xuân Minh, cũng vô cùng tò mò với thân phận của Dung Nguyệt, nhưng nhìn mấy thị vệ đi theo sau kia cũng đoán được người đến này nhất định là quý nhân, trong lòng càng cảm thấy Lý Phong cùng Đường Xuân Minh bây giờ sâu không lường được, cũng cảm thấy theo bọn họ làm sẽ không có nguy hiểm gì, ngay cả mấy tộc lão trong thôn cũng không còn bất kỳ do dự nào với kiến nghị của Lý Chính.

Lý Chính cũng nói rồi, vị quý nhân này chính là đến thương lượng chuyện chế rượu với Minh ca nhi, chỉ chờ trong thôn xây xong xưởng cất rượu, chuyện tiêu thụ căn bản không cần bọn họ bận tâm, bọn họ chỉ cần để ý làm sao ủ ra càng nhiều rượu tốt là được.

Dung Nguyệt còn chuyện làm ăn bận rộn, không thể ở đây lâu được, lúc gần đi còn chút tiếc nuối.

Tiễn Dung Nguyệt đi, Đường Xuân Minh lấy tráp tiền trong không gian ra, lại thả một tờ ngân phiếu vào, cảm khái với Lý Phong, "Tiền này có phải là kiếm quá dễ hay không? Chỉ cần phương pháp cất rượu cũng có thể bán được hai ngàn lượng bạc, ta cảm giác cả đời này chúng ta đều không xài hết chỗ bạc này làm sao bây giờ?"

Lý Phong nhìn bộ dáng tham tài lại không biết sử dụng số bạc này như thế nào của Minh ca nhi, không nhịn được cười ra tiếng, bị Đường Xuân Minh hung hăng trừng một chút, Lý Phong mới nói, "Phải biết rằng biện pháp này đến tay bọn họ không phải là chuyện một hai ngàn lượng bạc, vì vậy không cần phải có gánh nặng, số bạc này không bằng chúng ta mua một gia trang ở gần đây đi, sau này cũng có thể tự trồng rau, không cần phải kiêng kị người trong thôn nhìn đỏ mắt." Hắn biết tâm tư của Minh ca nhi, sợ phát tài quá nhanh khiến cho người trong thôn kiêng kị cùng xa cách, vì vậy ngoại trừ mua đỉnh núi hoang cũng không mua bất kỳ ruộng đất trong thôn nào, nhưng mua gia trang ở bên ngoài lại không cần quá nhiều người biết, sau này có ý kiến gì Minh ca nhi cũng có thể thử nghiệm mà không cần lén lén lút lút.

"Mua gia trang?" Ánh mắt Đường Xuân Minh sáng lên, "Chủ ý này không tồi, thôn chúng ta thực sự quá ít, quanh năm suốt tháng cũng không thu được bao nhiêu lương thực, làm gì giống như chỗ của Dung Nguyệt, hơn nữa sau này cả nhà chúng ta cũng có thể đến gia trang ở, xem như là nghỉ phép."

Chuyện mua gia trang liền giao cho Lý Phong đi làm, nhưng mà việc này cũng không vội, trước tiên cần phải giải quyết vấn đề ghép cây.

Đường Xuân Minh biểu diễn kỹ thuật ghép cây cho Lý Phong, trước đây cha hắn đã từng làm, vì vậy khi làm cũng không có chỗ nào quá khó, hơn nữa cây trong không gian hắn có sức sống rất mạnh, vì vậy hắn tin rằng những cây ghép này có thể sống được. Đồng thời, theo học tập còn có mấy hán tử trong thôn cùng Đại Sơn, cũng là những người năm ngoái giúp Lý Phong làm việc ở sau núi, dù là Lý Phong hay Đường Xuân Minh cũng đều cần người đến làm chuyện này.

Hai người đều có việc, A Lâm cùng A Sâm giao cho Hà lão cùng Trương Tú trông, có lúc mấy người Trầm phu lang cùng Vương Mạc cũng đến giúp đỡ chăm một chút.

Lúc này, Lý Chính lại chạy đến trên núi tìm hai phu phu này, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, "Phong tiểu tử, Minh ca nhi, đang muốn tìm các ngươi thương lượng chuyện mở nhà xưởng, các ngươi hiện tại có rảnh không? Cụ thể ra sao còn cần các ngươi chỉ đạo." Không giống với chuyện bán rau lần trước, chuyện xây nhà xưởng cất rượu này bọn họ không thể hoàn toàn phất tay không để ý đến, nếu như thật là vậy Lý Chính cũng không dám nhận trọng trách này, phương pháp cất rượu vẫn còn trong tay họ, nếu không có bọn họ nhà xưởng này liền thành cái xác không.

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh bỏ chuyện trong tay xuống, liếc nhìn nhau, gật đầu đáp, "Được, đại bá, chúng ta liền theo ngươi một chuyến, Đại Sơn, chuyện chỗ này liền giao cho các ngươi làm."

"Đúng, Đại Sơn ca, dựa theo những gì ngươi làm trước đó liền được, không cần lo lắng làm không tốt, đến lúc đó ta cùng A Phong sẽ kiểm tra lại một chút, không đúng cách thì lại làm một lần nữa." Đường Xuân Minh cũng nói.

Đại Sơn cùng mấy người còn lại nhìn nhau, gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta làm tiếp, chúng ta sẽ cẩn thận."

Hai người cùng Lý Chính đi xuống núi, Đường Xuân Minh ngoại trừ sử dụng cây trong không gian, trước khi ghép còn đem cành cây cùng bộ phận ghép ngâm trong nước suối không gian, càng tăng thêm khả năng ghép thành công. Lý Chính còn vừa đi vừa nhìn, vui vẻ nói, "Hai người các ngươi còn định làm cái gì ở trên núi đây?" Dưới cái nhìn của hắn, Minh ca nhi không có thời điểm nhàn rỗi, thỉnh thoảng còn nghĩ ra những cái mới mẻ, mỗi lần đều thành công buôn bán kiếm tiền.

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cười cười, Lý Phong giải thích cùng Lý Chính một chút, hai ngày nay đang bận chuyện trên núi mấy hán tử cũng không nói gì trong thôn, vì vậy trong thôn cũng không biết chuyện này, bằng không nếu biết rồi chỉ sợ sẽ bàn tán không ít thời gian, đương nhiên hiện tại sẽ không có người nói bọn họ làm loạn ném tiền vào nước.

78. Chương 78: Xưởng Rượu

Lúc Lý Phong cùng Đường Xuân Minh chạy tới nhà Lý Chính thì Trầm phu lang đang bề bộn chiêu đãi tộc lão cũng các hán tử có quyền lên tiếng, nhìn thấy phu phu hai người lại đây liền cười nói, "Ta cũng mới từ nhà ngươi về, yên tâm đi, hai đứa nhỏ đang theo Trương Tú cùng Vương Mạc."

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh đều yên lòng gật đầu, bận rộn quá nên không thể trông được hai đứa nhỏ, cũng chỉ có thể thỉnh thoảng ghé về nhà nhìn một chút, may là có Hà lão ở nhà cũng mấy nhà khác giúp đỡ.

"Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi đến rồi, nhanh ngồi đi, chúng ta đang chờ các ngươi a." Lý gia tộc lão vô cùng nhiệt tình tiến lên chào hỏi, hai người cũng không có khước từ từ chối ngồi xuống cùng Lý Chính, Trầm phu lang hướng Đường Xuân Minh nháy mắt, ý tứ Đường Xuân Minh cũng hiểu, đây là nhóm tộc lão muốn nhờ cậy bọn họ cho nên nhún nhường, bảo hai người không cần quá quá khiêm tốn, cần tranh thủ đương nhiên phải tranh thủ, nếu không sẽ khiến cho lòng người càng rộng ra.

Việc này trước kia Trầm phu lang cũng đã nói với Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh cũng ý thức được chuyện mình cân nhắc trước đó có thể quá mức đơn giản, hắn tự cao nắm giữ đồ vật quan trọng, nói đến

chuyện hiểu lòng người dù cho hắn sống hết đời cũng không thể nói nhìn thấu triệt để được.

Nhưng mà hôm nay làm chủ là Lý Phong, hắn mới là hán tử đương gia, trước mặt người Lý gia Đường Xuân Minh đương nhiên phải cho đủ mặt mũi, không phải bản thân Lý Phong muốn tranh, mà là cho những người Lý gia xem, bằng không chỉ sợ trong lòng mấy người này cũng có chút ý kiến với Đường Xuân Minh, ca nhi có thể làm, nhưng ở bên ngoài phải là hán tử.

"Những người trước kia đến trong nhà chính là thương lượng chuyện buôn bán rượu sao? Các ngươi đã bàn xong rồi chứ?" Có người trước tiên liền hỏi Lý Phong.

Lý Phong cũng không chú ý, trả lời: "Không sai, tuy vị kia là ca nhi, nhưng lai lịch không nhỏ, hắn là gia chủ Dung gia hoàng thương Khánh Quốc, cùng hắn hợp tác bán rượu chúng ta không lo không bán được, nếu lo thì phải lo xem làm sao đảm bảo được chất lượng rượu sản xuất ra, đặc biệt là sau này, Dung đương gia cũng đã nói rồi, nếu như phẩm chất giảm xuống hắn sẽ chấm dứt chuyện hợp tác với chúng ta." Lý Phong cố ý nói ra thân phận của Dung Nguyệt lại nói nghiêm trọng một chút, phía trước chính là để cho mọi người yên tâm, phía sau chính là để cho người biết được, không phải dính vào Dung đương gia mọi chuyện đều tốt đẹp, nếu như không cố gắng ủ ra rượu đạt yêu cầu, mọi người như thế không thể phát tài được.

Lý Phong vừa nói những lời này, những người trong nhà Lý Chính bắt đầu thảo luận, hơn nữa trên mặt mang theo kích động đến đỏ mặt, cái từ hoàng thương này, trước kia đối với bọn họ còn quá mức xa xôi, bọn họ không nghĩ lúc còn sống lại có quan hệ với hoàng thương.

"Hóa ra là Dung gia hoàng thương a."

"Không nghĩ tới hoàng thương lại do một ca nhi làm chủ."

"Ai quản hắn có là ca nhi hay không, phải biết hoàng thương chính là có hoàng thượng làm chỗ dựa, dù là ca nhi cũng có thể diện hơn hán tử a."

...

Nhìn những người này chỉ biết kích động mà bỏ qua Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, Lý Chính hướng hai người cười cười, "Ngươi nhìn bọn họ, trước đó ta không tiết lộ cho bọn họ, chính là sợ bọn họ sẽ như vậy."

"Ngươi còn nói, chính ngươi không phải cũng như vậy sao, ở trong phòng kích động đi tới đi lui, khiến ta cả đêm ngủ không yên giấc." Trầm phu lang trừng đương gia nhà hắn một chút, ngay trước mặt hai người Lý Phong vạch trần hắn.

Mặt già Lý Chính đỏ ửng, nhưng mà nhanh chóng giả vờ trấn định, tuy rằng hắn chỉ là Lý Chính một thôn, nhưng sau này phải giao tiếp với hoàng thương, đương nhiên cũng phải đề cao mình một chút, cũng không thể quá không phóng khoáng, bằng không chẳng phải làm mất mặt Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi, phụ sự phó thác của bọn họ. Lý Chính không tìm được đối tượng mô phỏng tốt, liền dựa vào các vị quan gia trước kia mình từng thấy được.

Nhìn thấy bộ dáng của Lý Chính như vậy Đường Xuân Minh nhịn cười đến đau cả bụng, Trầm phu lang cũng cười lắc đầu, lão già này, hiện tại nhiệt tình mười phần, nhưng mà hắn cũng biết đương gia nhà mình yêu thích lo chuyện bao đồng được người khác nhìn bằng ánh mắt tôn kính, nói thẳng ra chính là, đương gia nhà mình chính là một người mê quyền thế.

Bọn họ ở bên này nói mấy câu, bên kia mấy người đang kích động rốt cuộc cũng phát hiện bọn họ lạnh nhạt hai người Lý Phong và Đường Xuân Minh, có mấy lão già cũng đỏ ửng mặt như Lý Chính, trong lòng nói vẫn không có tiền đồ như thanh niên, sau đó, ánh mắt nhìn về phía hai người Lý Phong cùng Đường Xuân Minh càng thêm từ ái, hậu bối thật là tốt a, chính mình kiếm tiền còn không quên tộc nhân cùng người trong thôn, sau này chính mình cũng không thể làm những chuyện hồ đồ nữa.

Bị ánh mắt như vậy nhìn không ngừng, Đường Xuân Minh âm thầm run lên, biết trước đã để cho Lý Phong đến đây một mình.

Lý Chính cũng hắng giọng bắt đầu nói chuyện, "Nhà xưởng cất rượu này nhất định phải xây ở thôn Bình Sơn chúng ta, như vậy chúng ta cần phải làm mấy chuyện, một là chỗ xây nhà xưởng, phải xây ở nơi nào, hơn nữa nghe Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi nói cần phải tìm nơi ấm áp khuất gió, chuyện thứ hai là cao lương dùng để cất rượu cần phải thôn mình tự trồng ra, đến lúc đó hạt giống đến nhà bọn họ mua là được, cao lương trồng được đến lúc đó do nhà xưởng thu mua, đương nhiên phải chăm sóc cẩn thận, trồng không tốt nhà xưởng có thể không nể tình hương thân mà nhận, nếu không ảnh hưởng đến phẩm chất của rượu, vì vậy chuyện này cần phải nhanh chóng làm được thật tốt, chờ đến khi thông báo mọi chuyện cần làm liền nhanh chóng báo tên những gia đình trồng cao lương, những nhà này cũng phải đăng ký giống như lần trồng lúa mạch trước đó, cũng không thể để người có tâm tư không tốt lấy cao lương không tốt đến giả mạo được."

Người đang ngồi nhìn nhau, nhất trí gật đầu, "Hẳn là vậy, nhất định phải cố gắng, nếu như thật sự xuất hiện như vậy, cũng không thể nhẹ dạ, nên xử lý như thế nào thì xử thế đấy, dù là trục xuất khỏi thôn chúng ta, cũng không thể để người như vậy làm hỏng thôn chúng ta."

Liên quan chặt chẽ đến lợi ích, những người này đều không dây dưa dài dòng, ngẫm lại những chuyện Lý Chính nói, nếu như không nghiêm khắc xử lý, chỉ sợ sẽ khiến cho người sinh ra tâm tư không nên có, vì vậy phải chặn lại chỗ hở này trước tiên.

Có những người này đồng ý, Lý Chính hiển nhiên sẽ càng không nhẹ dạ, tiếp tục nói, "Cũng không phải chúng ta quá mức nhẫn tâm, mà là chờ đến khi sau khi nhưỡng được rượu phát tài rồi, bên ngoài nhất định sẽ có không ít người đỏ mắt chúng ta, nếu như bọn họ dùng bạc thu mua người thôn chúng ta, những người này chọn bạc hay là bảo vệ thôn chúng ta, ai cũng không cam đoan được, vì vậy ta nghĩ thời điểm viết khế ước liền thêm điều khoản này vào trong khế ước, một khi phát hiện liền trục xuất khỏi thôn, tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình, dù là tiểu bối của những người đang ngồi đây cũng không thể nương nhẹ tay được."

Người ở chỗ này còn chưa lo lắng đến chuyện lâu dài như vậy, bây giờ nghe được hắn nói như vậy, trong lòng mặc dù có cảm giác khó chịu, nhưng mà nghĩ lại, chuyện như vậy không phải là không thể xảy ra, có người chính là kiến thức hạn hẹp, giống như trước Triệu lão ma bị môi ma dùng tiền bạc dụ dỗ đáp ứng chuyện hôn nhân với Trầm đại hộ, không nghĩ tới lại làm hỏng chuyện tốt của Triệu lão tam, bây giờ bọn họ đều cảm thấy cần phải về nhà cố gắng dạy bảo bọn tiểu bối không được như Triệu lão ma, nếu như thực sự xảy ra chuyện như vậy liền ngay cả khuôn mặt già này cũng không thể bảo vệ được.

"Được rồi, liền theo như Lý Chính ngươi nói, đem điều khoản nói cho mọi người trong thôn biết, như vậy đến khi phạm phải liền không cần phải nói nhiều, trực tiếp trục xuất khỏi thôn." Có người gật đầu đồng ý nói, có người cũng mở miệng phụ họa, lúc này nếu như không nói chẳng phải đồng nghĩa với việc mình cùng người nhà mình kiến thức hạn hẹp sao? Lúc này tuyệt đối không thể thừa nhận.

"Tiếp đó chính là tập trung vào chuyện chia lợi nhuận." Cuối cùng mới là chuyện quan trọng khiến cho người quan tâm nhất, đây chính là liên quan mật thiết với mọi người, nếu như không có lợi ích nhất định thì những người này sao có thể tận lực mà bảo vệ lợi ích của nhà xưởng được.

Kết quả cuối cùng của buổi thảo luận chính là một nửa lợi nhuận của nhà xưởng dùng cho thôn Bình Sơn, ban đầu xây dựng học đường Lý Chính dự định mấy gia đình có tiền thì lấy ra một phần để mua vài mẫu đất để duy trì học đường, nhưng bây giờ xem ra là không cần thiết, đem lợi nhuận của nhà xưởng duy trì học đường sau này còn dùng để xây dựng đường xá các loại, đều là dùng cho thôn Bình Sơn, Lý Chính nói xong không có ai nghị luận gì, dù sao mọi người đều phải đi đường, hơn nữa tiểu tử trong nhà cũng cần phải đến học đường. Đồng thời nghe đề nghị của Minh ca nhi, nếu sau này có đủ bạc, như vậy bọn nhỏ thôn Bình Sơn cũng không cần giao tiền tu sửa học đường để có thể được đi học nữa, bọn nhỏ đứng đầu những bài kiểm tra cũng có thưởng, dùng để cổ vũ bọn nhỏ, nếu như tương lai trúng tú tài thì phần thưởng càng nhiều hơn.

Lý Phong cung Đường Xuân Minh làm người nắm giữ kỹ thuật cất rượu, chiếm bốn phần mười cổ phần, mọi người nhìn nhau, không ai phản đối đề nghị này, dù sao nhà xưởng này có thể được xây dựng cũng đều là công lao của hai người này, dù cho không có thôn Bình Sơn bọn họ hoàn toàn có thể xây dựng ở bên ngoài, trực tiếp thuê người bên ngoài làm chẳng phải còn kiếm được nhiều tiền hơn mở ở trong thôn sao, vì vậy bốn phần mười thấy thế nào cũng đều là ít không nhiều, nếu như phản đối nữa thì cũng quá là đuối lý.

Còn lại chia thế nào Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng đều mặc kệ, hơn nữa điều này cũng không phải những người đang ngồi có thể quyết định được, là chuyện của toàn bộ thôn, hai phu phu rất không chịu trách nhiệm ném cho Lý Chính rồi vẫy tay rời đi, ngược lại mặc kệ kết quả như thế nào, những người này sẽ không để cho những người bọn họ chướng mắt đi vào đi.

Sau khi hai người đi ra ngoài liền lên núi nhìn một chút, Đại Sơn cùng mấy hán tử làm rất tốt, xem qua những cành cây bọn họ làm cũng không có vấn đề gì lớn, Đường Xuân Minh ở lại trên núi chỉ đạo thêm một chút mới cùng Lý Phong về nhà.

Sau khi bước vào sân liền nghe được từ trong phòng Hà lão truyền ra tiếng trẻ con kêu a a cùng với tiếng cười khanh khách của A Lâm, hai người đến gần nhìn, hóa ra một già một trẻ đang chơi đùa với tiểu A Sâm a. Bây giờ A Sâm đã có thể lật người, vô cùng hiếu kỳ, lật được một nửa liền bị bàn tay nhỏ của A Lâm đẩy trở lại, A Sâm cũng không tức giận mà còn tưởng rằng ca ca đang chơi với hắn a, ngây ngô nở nụ cười nửa ngày sau đó lại kiên trì không ngừng bắt đầu nghiệp lớn lật người của mình.

"Gia gia, đệ đệ sao lạo ngốc như vậy a."

"Ha ha, A Lâm khi còn nhỏ nhất định cũng như vậy, như vậy mới có thể nhanh chóng lớn lên a." Hà lão nhếch nhếch khóe miệng sau đó đàng hoàng trịnh trọng giải thích,đứa nhỏ A Sâm đáng thương, đứa nhỏ này đều bị a mẫu ca ca nói ngốc, sau này sẽ không phải thực sự ngốc đi.

"A a…" Vẫn là A Sâm cơ linh, lật được một nửa liền dừng lại đưa mắt nhìn ra cửa, nhìn thấy cha cùng a mẫu liền không tiếp tục lật nữa, ba một cái trở về bộ dáng ban đầu hai tay hai chân ngắn duỗi ra, hướng về phía cửa không ngừng hô hoán, nước miếng đầy mồm.

"A Mẫu! Cha!" A Lâm cũng nhìn thấy, vui sướng kêu.

"Ai! Con trai ngoan!" về đến nhà nhìn thấy nụ cười của con trai ngoan Đường Xuân Minh không nhịn được nở nụ cười đáng giá, ôm lấy con trai quay một vòng, mà Lý Phong thì lại đến bên tiểu A Sâm yên lặng lau nước miếng cho hắn, tiểu A Sâm đạp hai chân không thể chờ được mà bò lên phía trước, trong miệng phát ra âm thanh quái dị không ai có thể nghe hiểu được, giống như muốn trò chuyện với cha nó.

"Thế nào? Tình hình trên núi có tốt không?" Hà lão rót chén trà nóng cho hai người, quan tâm hỏi chuyện bên ngoài của bọn họ, hiện tại hắn càng ngày càng thích cuộc sống như thế này.

"Ừm, cũng không tệ lắm, Hà lão rảnh rỗi cũng có thể lên núi nhìm chút, đúng rồi, ngày hôm nay còn quyết chuyện nhà xưởng." Lý Phong vừa ôm lấy tiểu A Sâm vừa nói chuyện với Hà lão, ở phương diện này Hà lão có kinh nghiệm hơn hai người trẻ tuổi bọn họ, ngay cả Lý Chính cũng thường tham khảo kinh nghiệm của hắn, giống như chuyện đề phòng người trong thôn dùng lương thực trồng được bán cho người bên ngoài rồi dùng lương thực giả mạo kém chất lượng bán cho xưởng rượu, chính là Hà lão nói cho hắn, Lý Chính đang cùng người trong thôn còn lâu mới hiểu được sự nghiệp làm rượu của Đường Xuân Minh như Hà lão.

Tác giả có lời muốn nói: không biết cổ phần này của xưởng rượu này có phải là hơi thấp hơn, trước đó có người nói thấy Minh ca nhi quá mức hào phóng, kỳ thực ta giả thiết người như Minh ca nhi, bởi vì ở thôn coi như là ăn cơm trăm nhà, cho nên vẫn rất có cảm tình với người nông thôn, nhưng cũng bởi vì từng sống ở thành thị, cũng nhiễm phải chút tính tình lạnh lùng, nhìn phản ứng của hắn đối với những cực phẩm kia, hắn căn bản là không để trong lòng a, những người kia trong mắt hắn căn bản không có chút vị trí nào.

Bởi vì không có ý định để Minh ca nhi chuyển đến nơi khác, vì vậy muốn cắm rễ ở thôn Bình Sơn, nhất định không thể một người phát tài, hơn nữa hắn cũng không phải là một người có chí lớn, tham tài, nhưng lại không phải sống chết kiếm bạc, bạc đối với hắn mà nói kỳ thực đủ dùng là được, liền ngay cả mua gia trang cũng là do Lý Phong đề nghị, hắn nhất định đã định trước không phải là một nhân vật lớn.

Hơn nữa lúc trước Minh ca nhi mới đến thế giới này, đặc biệt là nhà Trương Tú giúp đỡ hắn rất nhiều, một mùa đông dều dựa vào một nhà Trương Tú Đại sơn giúp hắn nấu nước đốn củi không cần một đồng nào, chuyện này không dễ dàng, vì vậy sau khi phát tài rồi cũng không thể bỏ rơi những người như vậy.

79. Chương 79: Mâu Thuẫn

"Tú ca nhi cùng Mạc ca nhi đã dọn dẹp nhà cửa rồi, cơm nước cũng để trong nồi, mới đi không lâu." Hà lão cười híp mắt nói cho hai người.

Không cần Hà lão nói hai người cũng biết, ngoài sân trong nhà đều thu dọn quá mức chỉnh tề, nhưng mà dù sao luôn dựa vào bọn họ giúp đỡ cũng không được, nghĩ đến chuyện Lý Phong đề nghị mua người, Đường Xuân Minh nói, "A Phong, không bằng cũng thuê một hai người giúp đỡ làm việc đi, có lúc bận rộn không lo nổi chuyện trong nhà, dù là quét dọn trong ngoài cùng nấu cơm nước cho hai đứa nhỏ cũng được a."

Hà lão vuốt râu cười nói, "Ta còn tưởng rằng phải rất lâu nữa ngươi mới có thể nhìn thấy điểm này đi."

Đường Xuân Minh tức giận lườm một cái, Hà lão cũng không nhắc chính là muốn xem nhìn làm trò cười đi. Điều này cũng không thể trách hắn không muốn làm, chủ yếu là phòng ốc rộng, tiền viện hậu viện nếu như muốn quét dọn toàn bộ cũng cần phải mất không ít thời gian, lại còn phải bận bịu chuyện sau núi rồi chăm sóc trồng rau, hắn cùng Lý Phong hai người cũng không rảnh rỗi chút nào.

"Được rồi, " Lý Phong ôm A Sâm vui vẻ đáp lại, "Ta đi thu xếp một thoáng." Lý Phong cũng là đau lòng Minh ca nhi, đã sớm muốn thuê người, nhưng Minh ca nhi nói không quen trong nhà có người ngoài, vì vậy hắn cũng chỉ đành giành làm trước chút chuyện, cũng làm cho Minh ca nhi bớt lo hơn chút.

Tìm người cũng không phải là chuyện phiền phức gì, ngoại trừ Đại Sơn, có mấy hán tử vẫn luôn làm việc trong núi, Lý Phong cũng nhìn trúng tính tình của bọn họ xem như thuê bọn họ là người làm. Lúc chọn người cũng chỉ chọn những người có tính tình như vậy, ngay cả người nhà bọn họ cũng biết một chút, cũng không muốn tìm một người miệng tiện làm hỏng chuyện tốt, qua một thời gian, mấy gia đình này cũng coi như không tồi, chuyện trên núi căn bản không truyền ra bên ngoài, vì vậy Lý Phong hỏi mấy gia đình này một chút có phu lang hoặc ma ma nào rảnh rỗi muốn giúp làm chuyện trong nhà hay không.

Cuối cùng bọn họ lựa chọn một vị ca sao chừng bốn mươi tuổi, người trong thôn cũng gọi hắn là Trần sao sao, cũng là một vị sao sao quả phụ, hán tử trong nhà vì đi lính mà chết bên ngoài, hắn một thân một mình nuôi con lớn dũng không có tái giá, bây giờ con trai hắn làm việc sau núi, nhân khẩu trong nhà cũng đơn giản, dùng người như vậy mặc kệ là Lý Phong hay Đường Xuân Minh cũng đều cảm thấy bớt lo, vì vậy người sau liền đánh tiếng, vị Trần sao sao này không nhiều lời, cười lên rất ôn hòa, nhưng tay chân chịu khó, chuyện trong nhà làm xong liền giúp trông hai đứa nhỏ, theo như hắn nói, hắn đã sớm mong chờ con trai cưới phu lang về sinh một đại tôn tử, hắn cũng cảm thấy may mắn khi nhà có trẻ con, bởi vậy nhìn hai đứa nhỏ liền cảm thấy yêu thích.

Trước khi có Lý Phong giúp đỡ, gia đình bọn họ bởi vì nghèo khổ cho nên hán tử vẫn chưa cưới được ca nhi, Trần sao sao tự mình nuôi con cũng không dễ dàng, chờ đến khi con trai lớn làm gì còn tiền để cho hắn cưới phu lang, lại không muốn con trai cưới một người không vừa ý về, vì vậy vẫn luôn trì hoãn. Nhưng mà sau này cuộc sống càng ngày càng tốt, hiện tại con trai của hắn cũng theo Lý Phong làm việc, cũng đã có môi ma đến nhà hắn làm mai cho con trai.

Có Trần sao sao hỗ trợ ở nhà, Hà lão cũng nhàn hơn trước rất nhiều, rảnh rỗi liền chắp tay sau lưng cũng Hồ lang trung ra sau núi đi dạo. Hai người cùng nhau quan sát kỹ thuật ghép của Đường Xuân Minh, lúc hứng thú còn có thể động tay. Đường Xuân Minh càng thêm thanh nhàn hơn, cảm giác mình lại lười biếng, có nhiều thời gian ở cùng hai đứa con trai hơn, món tiền nhỏ này xài rất đáng giá.

Liền ngay cả mấy người Trương Tú cũng nói như vậy, tuy rằng bọn họ không rõ Lý Phong mang về bao nhiêu bạc, nhưng dựa vào Toàn dương quán ở trong huyện, nhìn một chút liền biết có thể kiếm không ít bạc, dù là hiện tại thời tiết cũng không lạnh như trước, như chuyện làm ăn của Toàn dương quán cũng không vắng vẻ chút nào, định kỳ kéo dê vào trong huyện là chuyện cả người trong thôn đều biết, nhưng mà người bên ngoài dù ước cũng không được như vậy.

Vào lúc này, chuyện xây xưởng rượu rốt cuộc cũng truyền khắp thôn, thôn Bình Sơn lại một lần nữa vui mừng, luền ngay cả ca nhi ma ma không thường ra ngoài cũng ra khỏi nhà dò hỏi một số gia đình quen biết, rượu này thật sự có thể nhưỡng được? Sau khi nhưỡng được thật sự có thể bán đi? Nhà Lý Phong thực sự có quan hệ với hoàng thương Dung gia? Không phải là dọa người chứ? Đối với bách tính tóc húi cua mà nói, liền ngay cả nhìn thấy nha dịch trong nha môn cũng không dám nói chuyện, huống hồ là hoàng thương,

cái này không như bình thường, cũng là có quan hệ với hoàng đế bệ hạ a, chỉ sợ ngay cả huyện thái gia nhìn thấy hoàng thương còn phải khách khí.

Đồ gì nếu như có thêm một chữ "Hoàng" đằng trước liền tăng giá trị lên trăm lần, cường điệu cũng không phải bình thường.

Hơn nữa ở triều đại Quốc Khánh, tuy rằng cũng trọng nông ức thương, nhưng địa vị thương nhân cũng không tính là thấp, không có luật không cho phép thương gia trong vòng ba đời không được tham gia thi cử, những người có tiền làm thương đối với dân chúng mà nói chính là những gia đình giàu có, huống hồ là hoàng thương, có người còn nói trong nhà hoàng thương mặt đất đều được dát vàng, ngay cả hạ nhân cũng mặc quần áo lụa là gấm vóc, có mấy lời truyền đến tai Đường Xuân Minh nghe xong liền cười không ngừng.

Nhà mới mua mầm rau từ nhà Lý Phong lại bắt đầu cân nhắc, có nên nghe theo Lý Chính trồng cao lương hay không? Kỳ thực hầu hết mọi người đều sẽ trồng một ít, đều là dùng đất hoang hoặc là đất xấu trong nhà, loại gạo này trồng được quá ít, không bằng giữ lại trồng những loại như lúa mạch có thể bán lấy tiền giao thuế, chỉ trồng một ít coi như làm lương thực phụ cải thiện khẩu phần cho gia đình mình.

"Trồng đi, ngược lại Lý Chính cũng trồng cao lương, năm ngoái không phải cao lương nhà Minh ca nhi cũng được mùa sao, hơn nữa đến lúc đó có khế ước, sẽ do xưởng rượu thống nhất mua để nhưỡng rượu, chắc chắn sẽ không lỗ vốn."

"Đúng vậy a, nhìn hai người Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi, còn có mấy gia đình đi theo, làm gì có chuyện chịu thiệt."

"Nhưng mà cổ phần của xưởng rượu đến cùng là thế nào a? Có muốn chiếm phần hay không? Nghe nói sau khi chiếm phần sau này bán đi có thể được chia bạc."

Người trong thôn chiếm phần như thế nào cuối cùng mọi người đã thương lượng ra hai biện pháp, một là nhà nào có bạc thì trực tiếp nộp bạc vào, một cái khác chính là chờ đến khi thu hoạch cao lương thì trực tiếp dùng cao lương nhập vào xưởng rượu đổi lấy cổ phần, chính là nói cao lương đó không được đổi thành bạc mà phải đổi thành cổ phần, cái này nhất định phải viết vào khế ước song phương, cũng phải chỉ cần lần này, nếu như sau này đổi ý vậy cổ phần này có thể do xưởng rượu thu về hoặc do thành viên trong xưởng rượu mua, mà không cho phép chuyển nhượng cho người ngoài thôn không có liên quan.

Có một số người mạnh dạn trực tiếp đến nhà Lý Phong hỏi, không chỉ có góp bạc, còn muốn ký khế ước trực tiếp bán toàn bộ cao lương làm cổ phần, dù sao trong nhà cũng trồng rau, chờ sau khi bán rau trong nhà liền có bạc sẽ không thể không vượt qua nổi như lúc giáp hạt. Nhóm đầu tiên nhập cổ phần vào nhiều nhất này sau khi được chia bạc liền cười không ngậm mồm được, quả nhiên lúc trước làm quá đúng rồi, những gia đình nhát gian bảo thủ kia đều ao ước đỏ mắt bọn ho a, ai bảo trước kia bọn họ nhát gan a.

Nhà Trương Tú cùng Vương Mạc còn có mấy nhà Lục thúc cũng đã sớm biết chuyện xưởng rượu, chờ đến khi Lý Chính công bố ra, là nhóm gia đình hưởng ứng đầu tiên, nhìn thấy những nhà đang do dự kia, Trương Tú đều thầm mắng một tiếng ngu xuẩn a, rõ ràng là Minh ca nhi đưa bạc cho người trong thôn mà còn phải cân nhắc đến cân nhắc đi, hắn cùng Đại Sơn không chỉ muốn góp bạc góp cao lương, chờ đến khi xưởng rượu được mở còn muốn vào trong làm việc.

Tiền gia đương nhiên cũng suy nghĩ đến chuyện này, cha mẹ Tiền Đắc Phúc suy nghĩ một chút liền lấy bạc dưỡng lão của mình đưa đến chỗ Lý Chính, dù sao hiện tại bọn họ còn chưa đến thời điểm nằm không động được, theo như tính tình của Tiền Đắc Phúc, bọn họ cũng không hi vọng đứa con con trai này dưỡng lão bọn họ, còn không bằng kiếm chút bạc nắm trong tay mình, làm cha mẹ đầu óc còn bình tĩnh hơn con trai mình.

Nhưng dù sao cũng là con trai, vì vậy hai lão nhân cũng gọi Tiền Đắc Phúc đến hỏi quyết định của hắn, trong lòng vẫn muốn lôi kéo con trai, lại không nghĩ rằng ý không hợp nửa câu cũng ngại nhiều, cuối cùng hai lão nhân tức giận đến mức đuổi con trai đi.

"Dù sao hiện tại cũng tự hắn quyết định, sau này cũng đừng bận tâm về hắn, cũng may còn một đứa con trai là hiếu thuận nghe lời." Tiền lão cha khuyên nhủ, trong mắt loé ra tia thất vọng.

"Nghe xem nó còn nói cái gì chứ, cái gì mà hoàng thương có phải là lừa đảo hay không, còn nói không chừng

nhà Lý Phong cùng người bên ngoài lừa bạc người trong thôn, lão già, ngươi nói xem sao chúng ta lại sinh ra một đứa con không có tiền đồ như vậy, còn cưới một ca nhi phá sản về." Tiền ma ma tức giận nện giường, hóa ra cái Tôn ca nhi kia sau một lần gây chuyện, lại còn bị Hà lão dọa nếu không chăm sóc sau này khỏi sinh nữa, sợ đến mức ca nhi này cũng thành thật hơn, cái gì cũng mặc kệ chỉ để ý đóng cửa lên giường nằm, ngay cả Tần tiểu tử cũng không quan tâm nhiều nữa.

Bớt sinh chuyện đương nhiên khiến cho hai lão nhân bớt không ít lo lắng, đỡ khiến cho gặp người trong thôn còn cảm thấy xấu hổ, tuy nói phân gia, nhưng mà xảy ra chuyện gì bọn họ cũng chịu liên lụy. Nhưng mà so với trước đó còn tốn hơn nhiều, bên lang trung kê đơn uống một bát rồi lại một bát, cũng đều là dùng bạc đổi lấy a, hơn nữa động một chút liền gọi Hồ lang trung đến, hành hạ khiến cho không khí tết vui vẻ bên bọn họ cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Tiền Đắc Phúc sau khi về nhìn thấy Tần Cẩu Đản đứng trong sân ánh mắt có chút thâm trầm, từ sau khi vào núi từ lần trước hắn liền không cho tên tiểu tử này sắc mặt tốt, lần kia hắn thật sự bị dọa sợ, nguy nguy hiểm hiểm lọt vào miệng sói đói suýt chút nữa liền không về được, tất cả những thứ này còn không phải là do tên tiểu tử thối này tạo thành sao, nếu không phải nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Tôn ca nhi hắn đã sớm đem tên tiểu tử này vứt cho Tần gia rồi.

"Đương gia, ngươi trở về rồi, công công ma ma bảo ngươi đi có chuyện gì không?" Tôn ca nhi nghe được động tĩnh liền tựa ở trên giường ôn nhu hỏi.

"Không chuyện gì, ngươi cẩn thận chăm sóc mình là được rồi, chuyện bên ngoài không cần ngươi quan tâm, sẽ để cho a mẫu qua đây chăm sóc ngươi hai ngày." Tiền Đắc Phúc căn bản không nói chuyện trong thôn cho Tôn ca nhi, hơn nữa bởi vì cuối năm ngoái náo động một hồi, những nhà vốn còn nguyện ý qua lại với hắn liền không qua đây nữa, chỉ lo nếu có gì không hay mất đứa nhỏ này Tôn ca nhi có thể trách lên đầu bọn họ hay không, không thấy tình hình lúc trước đến nhà Minh ca nhi đòi người hay sao, không người đến nói hơn nữa hắn lại không đi ra ngoài đương nhiên không biết được tình hình trong thôn.

Tôn ca nhi vừa nghe được Tiền Đắc Phúc muốn đi ra ngoài sắc mặt liền trắng bệch, vô lực nói, "Đương gia, sao ngươi lại đi ra ngoài vào lúc này? Ngươi biết mà, ma ma hắn căn bản không thích ta, ta…"

"Ta không ra ngoài kiếm bạc thì lấy bạc từ đâu để mua thuốc cho ngươi uống?" Trước kia Tiền Đắc Phúc nhìn thấy dáng vẻ đấy của Tôn ca nhi liền không nhịn được quan tâm che chở, nhưng mà hiện tại lại không nhịn được nhíu mày, xoay người đi ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, Tần Cẩu Đản liền tiến vào phòng, nhìn thấy a mẫu thất vọng nhìn Tiền Đắc Phúc rời đi, cười nhạo hai tiếng, quái gở, nhưng mà cũng không nói gì liền xoay người rời đi, cũng rời đi Tần gia, không ai biết được hắn ở bên ngoài làm những cái gì.

Tôn ca nhi ở trong phòng kêu Cẩu Đản thế nào cũng không gọi được con trai mình về, nhíu nhíu mày, rồi lại an ủi mình, "Không quan trọng lắm, Cẩu Đản không thể rời khỏi ta, chờ đến khi đứa nhỏ này được sinh ra lại cẩn thận cứu vãn quan hệ với Cẩu Đản." Trước khi sinh ra đứa nhỏ, hắn cũng không dám đuổi theo Cẩu Đản như trước, hắn thật sự sợ sau này không sinh được nữa sẽ khiến cho đương gia ghét bỏ, không có con hắn dù hạ thấp tư thái cũng không có cách nào cứu vãn được tâm một hán tử.

&&&

Triệu gia cũng bởi vì chuyện của xưởng rượu mà xảy ra một lần tranh chấp, nhưng mà lần này không phải xảy ra trong nhà của Triệu lão ma, mà bên phía tam thúc công. Bên trong người Triệu gia, đối với chuyện xưởng rượu cùng hai phu phu Lý Phong và Đường Xuân Minh cũng có mâu thuẫn, tiểu bối Triệu gia bất mãn cực điểm với Tam thúc công rốt cuộc cũng mượn cơ hội này bạo phát.

Một nhóm người muốn gia nhập vào xưởng rượu, bọn họ chưa thưởng thức rượu Đường Xuân Minh nhưỡng ra, rượu này chỉ có ở trong tiệc mừng ngày đó, Triệu gia ngoại trừ lục thúc cũng không có ai tham dự hôn lễ, một là biết Đường Xuân Minh không hoan nghênh bọn họ, hai là tam thúc công cùng Triệu lão ma nếu biết bọn họ đến lại qua nháo một hồi. Nhưng không uống qua không có nghĩa là bọn họ không biết đi hỏi, những người từng uống rượu mình kia không ai là không giơ ngón cái khen ngợi món ăn cùng rượu ngày đó, lời khen đó khiến người ta nghi ngờ không biết có khuếch đại hay không, nhưng có thể xác định được, rượu ủ ra nhất định không cùng đẳng cấp với những loại rượu bán trên trấn.

Càng không cần phải nói đến đối tượng hợp tác chính là hoàng thương, lúc Dung Nguyệt đến bọn họ có đứng từ xa mà nhìn mấy lần, chỉ cần hộ vệ tùy tùng đi theo sau cũng đủ hù chết người, sức mạnh khiến cho bọn họ sợ hãi như vậy càng khiến cho bọn họ tin tưởng một nhà Lý Phong hơn.

Vì những chuyện tìm hiểu được này bọn họ vẫn vô cùng xem trọng triển vọng của xưởng rượu, chỉ cần tập trung vào cái này sau này nhất định có thể kiếm được lời gấp đôi, chuyện này đối với người quanh năm suốt tháng dựa vào đất mà kiếm ăn quả thật là cơ hội từ trên trời rơi xuống, nếu như thật sự bỏ qua cơ hội này bọn họ ngay cả suy nghĩ giết người cũng có.

Nhưng mà chuyện này tam thúc công căn bản không thể hé miệng, nói đây là chuyện của Lý gia Triệu gia bọn họ không nên xen vào, Triệu gia là gia đình đọc sách cũng không thể làm hỏng tên tuổi của tổ tông, bọn tiểu bối đàng hoàng trồng trọt đi, cẩn thận mà bồi dưỡng một người đọc sách thời điểm Triệu gia phất lên nằm ngay trong tầm tay.

"Đọc sách đọc sách! Dưỡng ra người như Triệu lão tam liền có thể phất lên sao!" Oán hận nhất vẫn chính là người Triệu gia đi, lần trước để Triệu Đại Ngưu đem bạc bọn họ khổ cực tích góp được cầm ra bên ngoài khoái hoạt không biết ở đâu, còn muốn cho bọn họ cung phụng tiếp sao? Nằm mơ đi! nếu như Triệu lão tam đọc sách không được còn muốn bọn họ tiếp tục cung phụng một người khác? Cung đến cuối cùng dưỡng ra không ít bạch nhãn lang sao?

"Nhìn nhà Lục thúc bây giờ xem, nếu là trước kia còn không bằng mấy nhà chúng ta đâu, nhưng còn bây giờ thì sao, những nhà chúng ta có ai hơn được nhà Lục thúc?"

"Đúng đấy, không bằng học Lục thúc, có nhận tổ tông Triệu gia hay không cũng không phải là chuyện Tam thúc công có thể quyết được được, lúc trước chúng ta chạy nạn cũng chỉ là bàng chi Triệu gia thôi."

"Không sai, nếu như tiếp tục như vậy sau này tiểu tử nhà chúng ta muốn giao tiền buộc tu cho học đường còn không được, dù cho tiểu tử nhà chúng ta tư chất kém không đọc được sách, nhưng mà biết chữ cùng không biết chữ là không giống nhau a."

"Đúng vậy, chờ đến khi mở xưởng rượu nhất định sẽ phải thuê không ít công, lẽ nào có thể trơ mắt nhìn người khác kiếm tiền sao?"

Oán khí càng tích góp càng nhiều, chờ đến khi nghe được lời phản đối thứ hai của tam thúc công, bọn họ rốt cuộc cũng bạo phát, co mấy gia đình căn bản không còn giống như trước nể mặt tam thúc công nữa, hất tay rời đi, côn bố Triệu gia nên tuyển chọn một tộc trưởng khác tài năng hơn, tam thúc công lớn tuổi suy nghĩ cũng không còn minh mẫn nữa.

Lần này, tam thúc công rốt cục tức giận đến thổ huyết, nằm ở trên giường hầu hạ hắn gọi lang trung cho hắn cũng không phải là người nhà Triệu lão ma kia, Triệu lão tam mà tam thúc công vừa ý nhất cũng chạy lên huyện không về, cho nên chăm sóc hắn vẫn chính là con trai cùng cháu trai vẫn bị hắn không quan tâm, nhưng mà hầu hạ thì hầu hạ, nhưng không cho cha của họ sắc mặt tốt, việc này rõ ràng là thành kiến của cha bọn họ với Minh ca nhi, tuy nhiên không nên lấy tiền đồ của tiểu bối bọn họ ra đùa giỡn.

"Những ngày này cha quả thật có chút hồ đồ rồi, tuổi càng lớn càng nhớ đến vinh quang ngày xưa của tổ tiên, tuy nhiên không suy nghĩ một chút xem, chính những vinh quang kia cũng không liên quan đến bàng chi bọn họ, mà là dòng chính của Triệu gia, bàng chi có thể hưởng thụ bao nhiêu còn không phải là vẫn dựa vào trồng trọt ăn cơm, hơn nữa chúng ta được sinh ra ở thôn Bình Sơn dựa vào đất kiếm ăn, cũng không dám tham vọng những tháng ngày như vậy." Nói chuyện chính là chuyện của tiểu nhi tử, lần trước bảo hắn lên huyện đưa tiền cho Triệu lão tam hắn cũng không chịu đi, cuối cùng gây ra chuyện Triệu Đại Ngưu cầm bạc bỏ trốn, tam thúc công còn vì chuyện này mắng con trai một trận, nếu như lúc trước hắn chịu đi một chuyến thì làm sao có chuyện mất không số bạc này.

Tiểu nhi tử này kỳ thực đi theo bên người cha hắn lâu nhất, cũng hiểu rõ lòng của cha hắn nhất, cho nên đến bây giờ mới càng cảm thấy ý nghĩ này kỳ lạ, Triệu lão tam là người thế nào? Ngay cả huynh trưởng ruột thịt của mình cũng chưa chắc có bao nhiêu cảm tình, sau này thật sự sẽ mang theo huynh đệ con cháu trong tộc? Nói là Đại Hổ nuôi ra một bạch nhãn lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa) cũng không sai, chuyện Triệu lão ma muốn bán Minh ca nhi cùng tiểu chất tử tam thúc công căn bản không thể không biết một chút nào?

Chỉ sợ hắn biết nhưng cũng dung túng cách làm của bọn họ, tưởng tượng như vậy khiến cho lòng người đau xót.

"Đúng vậy, trước đây còn tốt một chút, sẽ không bảo chúng ta lấy bạc ra, nhưng mà hiện tại trong mắt chỉ có một mình Triệu lão tam, ngay cả tôn tử mình cũng không để ý, những người như chúng ta có bao nhiêu của cải chứ? Không hi vọng cha để chút gì cho tôn tử, nhưng mà chúng ta cũng nên suy nghĩ vì con trai mình."

"Nhưng mà đó là cha chúng ta a, ngươi muốn làm thế nào? Hơn nữa hôm nay cha còn thổ huyết nữa, nếu như chúng ta lại làm ra chuyện gì, vậy thì đúng là đại bất hiếu." Nếu như tiếp tục bức nữa sẽ chết người, bọn họ không thể gánh nổi danh tiếng bức chết cha ruột.

"Vậy thì làm thế nào a? Không bằng trước tiên gạt cha đã? Chúng ta âm thầm thương lượng với Lý Chính một chút? Còn có chỗ Minh ca nhi cũng nên giải thích."

"Ai…"

Cha tạo nghiệt còn muốn hậu bối bọn họ giải quyết, Minh ca nhi có chỗ nào không tốt chứ? Một mực muốn tranh đấu cùng một ca nhi, cha làm như vậy còn không phải là không vừa mắt một ca nhi có thể làm được như vậy sao?

Ngay tại thời điểm Triệu gia muốn phân nhánh với Tam thúc công ngay cả chính con cái hắn cũng không muốn nghe lời, chỗ Đường Xuân Minh cũng nghe được chuyện tam thúc công bị tức đến thổ huyết, cái này vẫn là do Lục thúc nói cho hắn.

Triệu lục thúc cũng không bỏ việc dùng xe bò chở người trong thôn lên trấn, mỗi ngày một chuyến, nối liền với trấn và thôn Bình Sơn, ngoại trừ khi trời có tuyết lớn không thể đi được, hôm đó sau khi trở về từ trên trấn liền đi ngang qua nhà Lý Phong đặc biệt nói cho hắn biết, hai người nói chuyện cũng không tránh Đường Xuân Minh, ngay cả Đường Xuân Minh cũng biết được, đồng thời hiểu rõ đầu đuôi chuyện này.

Hắn muốn cho hai người Lý Phong cùng Minh ca nhi chuẩn bị tâm lý, bộ phận người muốn phân nhánh với tam thúc công chỉ sợ sẽ tìm đến chỗ Minh ca nhi, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có phiền toái.

Đường Xuân Minh cảm thấy vô cùng hoang đường, chuyện phát triển đến trình độ này, cùng coi như là điều cực kỳ kỳ lạ của thôn Bình Sơn a.

Cách làm của tam thúc công đến cùng không được lòng bao nhiêu người mới khiến cho những người trong Triệu gia không thể không phân nhanh hoặc lập một tộc trưởng khác? Đối với chuyện một lão nhân lớn tuổi như vậy bị tức đến thổ huyết, trong lòng Đường Xuân Minh không thể nảy ra sinh một chút đồng tình nào. Từ lúc đến đây lần đầu tiên nhìn thấy tam thúc công, tuy rằng biết được tam thúc công vì mặt mũi của Triệu gia mới làm vậy, nhưng hắn sao lại không thấy vẻ không thích trong mắt tam thúc công với hắn, đây là không thích hắn đem chuyện nháo trước mặt mọi người, dưới cái nhìn của hắn, chuyện của Triệu gia hẳn là nên giải quyết bên trong Triệu gia a, thật sự là nếu như nói trước mặt hắn thì chuyện của hắn là A Lâm sẽ được giải quyết sao?

Không khác nào nằm mộng ban ngày! Hắn có thể áp chế Triệu lão ma cùng Vương Xuân Hoa tham lam một lần nhưng không thể làm được lần một lần hai, cuối cùng kết quả của hắn cùng A Lâm không thể tốt hơn so với lần đầu tiên, dù là ép ra hai mạng người cũng giống như ca nhi Đại Liên nhà Triệu lục thúc vậy, thậm chí sợ là còn không bằng Đại Liên, bởi vì Đại Liên gả đi từ Triệu gia còn có Triệu lục thúc đòi lẽ phải, nhưng hắn cùng A Lâm thì sao? Chỉ cần suy nghĩ một chút tâm Đường Xuân Minh liền trở nên lạnh lẽo.

"Triệu a ma cùng Vương Xuân Hoa tới đây?" Đường Xuân Minh hiếu kỳ hỏi.

"Bọn họ?" Lục thúc nở nụ cười gằn, "Hai người bọn họ từ trước tới nay chỉ có vào mà không ra, bọn họ sẽ cam lòng lấy số bạc này ra cho ngươi làm xưởng rượu?" Lục thúc cũng coi như hiểu rõ đôi ma sao kia, rất dễ có thể đoán được suy nghĩ trong đầu bọn họ, dưới cái nhìn của bọn họ xưởng rượu này cũng là của Minh ca nhi, vì vậy sao bọn họ có thể quăng bạc vào, nếu như Triệu lão tam ở nhà nói không chừng còn có thể nghĩ thông suốt một chút,dù sao ở bên ngoài kiến thức cũng biết được nhiều hơn. Hiện tại Lục thúc cảm thấy Triệu lão tam lên trấn rất tốt, đỡ phải khiến Minh ca nhi buồn nôn.

80. Chương 80: Sắp Xếp

Bị Lục thúc nói trúng rồi, Triệu lão ma đối với náo nhiệt trong thôn một chút cũng không nhìn được, bảo hắn mang bạc ra ngoài? Ngoại trừ Triệu lão tam có bản lĩnh này thì những người khác nghĩ cũng đừng nghĩ, hơn nữa cả ngày ở nhà chỉ cây dâu mắng cây hòe, một mặt không tin Đường Xuân Minh có năng lực bám vào hoàng thương, mặt khác lại cảm thấy Đường Xuân Minh có lỗi với Triệu gia, có quan hệ như thế này mà không để cho Triệu lão tam dùng, chính là đại đại tội.

Vương Xuân Hoa càng không cần nhắc tới, từ khi không gặp Triệu Đại Ngưu, những tháng ngày của Triệu gia càng không dễ chịu, càng ngày càng giống Minh ca nhi, Triệu lão ma suốt ngày mắng Vương Xuân Hoa không có bản lĩnh giữ không được tâm hán tử để hán tử suốt ngày chạy ra ngoài, liều mạng ép Vương Xuân Hoa nôn ra số bạc có.

Số tiền riêng Vương Xuân Hoa tích góp được không chỉ bị Triệu lão ma tìm một lần, sau khi Triệu Đại Ngưu không gặp lại tìm một lần, thật vất vả mới kiếm được chút bạc từ trong tiền tế phẩm, vẫn là đông tàng tây giấu mới có thể từ trong tay Triệu lão ma giấu được tí ngân lượng, sau đó cũng không dám lấy ra, liền ngay cả con trai là Triệu Đống muốn bạc Vương Xuân Hoa cũng không dám lấy ra.

Âm thanh Triệu lão ma thường xuyên đánh chửi trong nhà khiến hàng xóm nghe được không ít, lúc này mới bao lâu a, Triệu gia càng ngày càng gay go, so với Đường Xuân Minh càng ngày càng tốt, những người hàng xóm này hoàn toàn không có gì để nói, Triệu lão ma này chính là điểm xấu, ai dính vào liền xui xẻo, cũng không biết Triệu lão tam có thể lấy được ca nhi như thế nào trở về, bọn họ còn chờ xem cuộc vui đây.

Ngay cả bọn họ cũng biết Triệu tam thúc công thổ huyết, nhưng mà Triệu lão ma này lại ở nhà không có động tĩnh gì, cũng không nói mang thứ gì đi thăm bệnh, dù cho chỉ mang con gà quả trứng cũng được, nhưng mà lại ở nhà làm như không biết, liền ngay cả ra khỏi cửa cũng lộ ra vẻ mặt âm trầm.

Trong nhà mua người Vương Anh cũng thường xuyên đi ra ngoài, vì vậy đến chỗ Đường Xuân Minh nhiều hơn trước kia, khí sắc trên người nhìn qua cũng tốt hơn, dù sao ở nhà một mình làm mọi chuyện cũng chịu không ít áp lực, nhưng mà bây giờ thấy bạc này tiêu rất hợp lý, người trong thôn còn ước ao đỏ mắt, Vương Anh cũng không quan tâm, chỉ cần con trai càng ngày càng tốt, những lời đàm tiếu kia có ích gì chứ.

Cái này có liên quan đến những gì Vương Anh trải qua, hóa ra ở trong gia đình Vương Anh là lớn nhất, các đệ đệ đều là do hắn một tay nuôi lớn, vì thế vẫn luôn trì hoãn việc hôn nhân của hắn, hắn từ nhỏ chính là lớn lên từ trong những lời đàm tiếu, sau đó gả cho cha Đường Xuân Minh, người ở sau lưng hắn nói càng không ít, nếu như không chịu nổi áp lực đã sớm tan vỡ, làm gì có chuyện bây giờ càng ngày càng tốt.

"Thôn các ngươi lại làm gì? Ta ở bên kia cũng nghe được, có mấy nhà còn chạy qua mượn bạc đấy, nhưng mà dù thế nào cũng không tìm hiểu được chút tình hình nào." Vương Anh nghe được cũng tò mò, bởi vì cũng có người đến nhà hắn hỏi, nhưng mà không ai chạy đến mượn hắn.

Nếu như Đường Xuân Minh biết suy nghĩ này của mẹ kế hắn chỉ sợ buồn cười chết mất, mượn bạc còn mượn từ mạ kế hắn? Ngay cả mượn bạc người trong thôn cũng âm thầm mượn, đi tìm Vương Anh không phải là đều lộ hết sao? Mới giai đoạn đầu người trong thôn vẫn còn cẩn thận một chút.

Đường Xuân Minh không có gì để giấu mẹ kế, đem chuyện xây dựng xưởng rượu cùng sắp xếp trong thôn nói hết một lần, Vương Anh lúc này mới chợt hiểu ra, sau đó vô cùng ước ao thôn Bình Sơn, đây nhất định là buôn bán kiếm tiền a, mở xưởng rượu chỉ có kiếm tiền chứ không có thiệt thòi, đổi lại nếu là hắn hắn hắn cũng sẽ quăng bạc vào.

"A mẫu, bạc trong nhà vẫn đủ chứ? Nếu như có tiền không dùng đến không bằng lấy ra mua chút đi, không đủ liền đến chỗ ta mượn trước, còn tiền buộc tu của A Vanh không cần lo lắng. Đem đất trong nhà đều gieo cao lương cùng gạo, còn có rau các loại, ta cũng giúp a mẫu nói bên chỗ Đằng công tử rồi, đến lúc đó A Phong đến bên chỗ ngươi kéo qua."

Đường Xuân Minh đề nghị, xưởng rượu trong thôn cũng không tốt nếu đem một nhà a mẫu vào, nhưng có thể bồi thường ở những chỗ khác, dù sao việc này trước đó đã nói chỉ có người thôn Bình Sơn mới có

thể chiếm phần, dù là người thân của ai khác cũng không thể gia nhập vào, Đường Xuân Minh cũng không muốn tạo nên một tấm gương không tốt để người khác lợi dụng sơ hở.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng không phải không có sắp xếp, hắn đã thương lượng cùng Lý Phong, từ bốn phần nhà bọn họ lấy ra một phần cho A Vanh, nếu sau này A Vanh thi đỗ, một phần rút ra kia dùng để tạo dựng quan hệ, nếu như không thể thi được, vậy sau này chờ khi nào A Vanh kết hôn liền đem tiền tích góp đưa một nửa cho hắn làm quà mừng, sau này cũng có thể khiến cho A Vanh không lo lắng trên phương diện sinh hoạt.

So với người trong thôn, không thể nghi ngờ A Vanh có quan hệ máu mủ với mình càng thân cận hơn chút, dù sao cũng không thể để cho đệ đệ thiệt thòi hơn người trong thôn đi.

Nhưng mà những cái này hắn không nói cho mẹ kế, cũng không nói cho A Vanh, nói bây giờ nhất định sẽ bị hai người phản đối, còn không bằng chính mình âm thầm tích góp trước cho A Vanh, còn có con trai của mình, còn những cổ phần kia đủ cho bọn họ dùng, cũng không phải là trong nhà không còn nguồn thu khác.

Vương Anh nghe xong trong nhà cũng cảm thấy thoải mái hơn, khiến cho hắn lấy bạc từ chỗ con riêng hắn cũng ngại không dám, trong lòng còn tình toán một chút, "Bây giờ trong nhà một nửa từ bán tiểu mạch từ năm ngoái, còn lại đều không động đến, trong nhà còn chút ngân lượng, vậy sau khi ta về lấy ra mua chút ruộng đất." Vương Anh biết người thôn Bình Sơn đều là như vậy, vì vậy số bạc này chắc hẳn là có lời, hơn nữa số bạc này cũng coi như là tích góp cho A Vanh, A Vanh cùng con riêng là anh em ruột thịt, quan hệ so với người trong thôn còn gần hơn không ít.

"Như vậy cũng tốt, " Đường Xuân Minh biết rõ mẹ kế không phải loại loại người cổ hủ, nhất định phải đem chính mình phân giới hạn rõ ràng, "Đến lúc đó muốn bao nhiêu hạt giống liền nói với ta, những hạt giống này vẫn là ta tự làm, đúng rồi, hai ngày nữa A Phong muốn lên huyện một chuyến, a mẫu muốn giửi đồ gì cho A Vanh không? Ta để A Phong đưa qua."

"Được rồi, đến lúc đó để A Phong qua chỗ ta một chuyến, khoảng thời gian này rảnh rỗi nên làm cho A Vanh mấy bộ quần áo." Vương Anh cũng khong khách khí, tuy rằng vẫn dính ánh sáng của con riêng, Vương Anh cũng nghĩ trăm phương phàn kế trả lại trên người hai đứa nhỏ, còn người lớn thì không cần hắn bận tâm.

Lần này con trai rời đi trong khoảng thời gian dài như vậy, Vương Anh cũng không thể thích ứng ngay lập tức được, dù cho đã nhàn nhã rất nhiều nhưng vẫn tìm việc cho mình làm, tựa hồ chỉ có bận rộn như vậy mới có thể khiến cho mình không quá nhớ con trai. Cũng may là nghe con riêng mua người làm, bằng không một mình hắn ở nhà cũng không có người nói chuyện cùng, tháng ngày chỉ sợ càng không tốt.

Cho nên chờ đến khi mấy người Đại Sơn có thể hoàn toàn tiếp nhận công việc trên núi, Lý Phong liền đánh xe ngựa lên huyện một chuyến, bên này Đường Xuân Minh cũng mang cho Đường Xuân Vanh không ít đồ, đặc biệt là một ít nước hoa quả cùng thịt khô. Trước đây hắn chưa từng làm thịt khô, nhưng mà nghĩ đến chuyện A Vanh sống trên huyện nhất định không nỡ lòng tiêu tiền, mỡ trong bụng càng ít, lại đang tuổi đang lớn, cũng không thể làm khổ thân thể.

Cho nên hắn mua thịt lợn, Lý Phong lại vào trong núi đánh chút dã vật về, bị Đường Xuân Minh chơi đùa lãng phí một thời gian mới làm ra được vị ngon cùng bảo quản trong thời gian dài một chút, hắn chính là dùng đủ loại gia vị, sau khi làm xong A Lâm cùng Hà lão ủng hộ không tồi, cho nên trong nhà còn lưu lại một ít.

Chờ đến khi Lý Phong về kéo theo rất nhiều vây ăn quả con, cây giống kia đương nhiên là cây trong không gian của Đường Xuân Minh, nhưng mà qua phối hợp của hai người liền thành Lý Phong mua về từ bên ngoài. Lúc kéo đến cửa thôn, còn có người trong thôn đến giúp đỡ, Đại Sơn cũng cùng những người trên núi đến gần, nhìn mấy cây giống này cũng vô cùng hài lòng, hố trồng cây đã sớm đào xong, chờ mua xong cây ăn quả liền trồng xuống.

"Xem mấy cây giống này cũng có chút năm đi, sau khi trồng xuống nói không chừng một hai năm liền có thể kết quả được." Lấy nhãn lực của nông dân liền có thể nhìn được phẩm chất của mấy cây này vô cùng tốt, sức sống sẽ vô cùng cao.

"Đây là đương nhiên, chính nhờ người kiếm về đấy, chờ sau này kết quả liền mời mọi người trong thôn đến nếm thử." Lý Phong cười nói.

"Quá tốt rồi, chúng ta giúp Phong tiểu tử mang lên núi đi." Hô hào đồng lòng, hai xe cây giống nhanh chóng được chuyển lên núi, chuyện trên núi cũng không cần Lý Phong nói mọi người cũng bắt đầu động tay làm việc, cũng đến khi lên đỉnh núi mới phát hiện được biến hóa lớn của nó, khiến cho mọi người suýt chút nữa liền không nhận ra. Hiện nay đỉnh núi là của riêng, bình thường bọn họ càng ít đến chỗ này, nhưng mà bây giờ nhìn chuồng gà chuồng dê này còn có cây ăn quả trong núi, ai cũng nói Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi biết kiếm tiền, nếu đổi người khác cũng không ai dám to gan làm như vậy.

Trong vòng hai ngày mấy cây giống đều được trồng xuống, chỗ được dọn dẹp trên núi cũng không còn trống rỗng nữa, nhìn qua liền thấy rất có triển vọng.

Chờ rảnh rỗi Lý Phong liền nói cho Đường Xuân Minh một chuyện, đó là do Trương Trường Minh nói cho Lý Phong, nếu như lần này Lý Phong không đi lên huyện, Trương Trường Minh cũng phải tranh thủ thời gian về nói cho bọn họ biết.

"Ngươi nói Trương Trường Minh nhìn thấy Triệu Đại Ngưu ở trên huyện." Đường Xuân Minh kinh ngạc nói, "Triệu gia không phải đã có người lên huyện tìm sao, bản thân Triệu lão tam cũng ở trên huyện mà." Lẽ nào bọn họ không tìm được nhưng lại để cho Trương Trường Minh phát hiện ra.

"Hừm, Trường Minh nói cho ta là có muốn nói nói một tiếng với Triệu gia hay không, ta nói với hắn không cần lo, Triệu Đại Ngưu thế nào cùng với Triệu gia có tìm được hay không cũng không có quan hệ với chúng ta." Lý Phong vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Minh ca nhi, quả nhiên thấy Minh ca nhi cũng không thể hiện chút chú ý nào về chuyện này, hắn biết được mình hoàn toàn quyết định, hắn không hi vọng Minh ca nhi lại tồn công suy nghĩ về chuyện Triệu gia, nhà như vậy căn bản không đáng.

"Đúng, đương nhiên không cần lo, nói không chừng còn dính một thân rắc rối, " Đường Xuân Minh vừa nói vừa ghét bỏ nói, lúc sau lại lộ ra ánh mắt bát quái hỏi, "Đến cùng Trường Minh đại ca nhìn thấy Triệu Đại Ngưu ở đâu? Triệu Đại Ngưu làm gì trong huyện vậy?" Không thể không nói hắn khá là bội phục với hành vi của Triệu Đại Ngưu, quả nhiên người bị ép buộc đến cực điểm sẽ phản kháng a, mặc dù không nhìn nổi người như vậy, người này cũng đủ vô liêm sỉ, chính mình cầm bạc rồi chạy mất, đem phu lang cùng con trong nhà đều bỏ lại, một chút cũng không có trách nhiệm, tuy nói Vương Xuân Hoa không sao, nhưng mà tính cách này của Vương Xuân Hoa còn không phải là do có Triệu Đại Ngưu dung túng sao.

Hán tử kia thật là uất ức cực độ.

Lý Phong nhìn thấy trong mắt Minh ca nhi đầy hiếu kỳ, cười cười ôm người vào lồng ngực rồi nói, "Một gia đình giàu có trong huyện mua rau, bởi vì người không đủ, cho nên Trường Minh liền tự mình đi một chuyến, lúc trở lại qua một ngõ nhỏ nhìn thấy bóng lưng một người rất giống Triệu Đại Ngưu liền đi theo xem cho rõ, không nghĩ tới quả nhiên là Triệu Đại Ngưu, nhưng mà Triệu Đại Ngưu cũng không biết bị Trường Minh theo dõi."

"Trường Minh có âm thầm tìm hiểu một chút, nhà Triệu Đại Ngưu đi vào kia cũng không phải là nhà đứng đắn gì." Lý Phong không ngại nhiều lời cùng Đường Xuân Minh, theo như Trường Minh giải thích thì chính là nơi của gái giang hồ, " Trường Minh cũng thật không ngờ Triệu Đại Ngưu là người như vậy, trong nhà gì cũng không để ý đến liền vứt bạc vào chỗ này, không biết chờ đến khi tiêu hết tiền thì sẽ thế nào."

Đường Xuân Minh cười xùy một tiếng, "Ngươi xem đi, nếu như thật sự hết bạc không có nơi nào để đi, Triệu Đại Ngưu tuyệt đối sẽ trở về, không phải ta xem thường hắn, nhưng vốn là người không có bản lĩnh, trên người không có bạc còn muốn hắn làm công để kiếm bạc? Chỉ bằng đối với hắn mà nói còn không bằng về nhà hỗn ăn hỗn uống, ít nhất không cần sợ đói bụng a."

Lý Phong nghĩ lại, có thể Minh ca nhi nói đúng rồi, trong thôn không phải là không có hán tử như vậy, cưới ca nhi về chính là để ca nhi vất vả nuôi gia đình, còn một đại hán tử như mình lại suốt ngày nằm trên giường còn muốn ca nhi hầu hạ, chính mình còn là một người bạc lực gia đình, nhưng ở bên ngoài lại không có mặt mũi gì.

81. Chương 81: Mùa Xuân

Cây ăn quả được trồng trên núi xong, bắt đầu phân phát hạt giống gạo cùng cao lương, từng nhà bận bịu chuyện xuân canh, năm nay còn nhiệt tình hơn mọi năm trước, giống như trồng xuống kia không phải là hạt giống, mà là gieo bạc, đợi đến cuối thu sẽ thu được nhiều bạc hơn.

Đường Xuân Minh không thiếu bạc tiêu, không phải là nói phóng đại, không nói đến bạc nén cùng ngân phiếu trong tráp đều chưa có cơ hội động đến, chỉ cần số bạc thu vào trong khoảng thời gian này cũng đủ để cho hắn chi tiêu trong một năm.

Đường Xuân Minh tuy rằng quản tiền trong nhà, nhưng cũng sẽ không để cho Lý Phong ra ngoài mà không có bạc dùng, ra tay vô cùng hào phóng, trong túi tiền của Lý Phong vẫn luôn không thiếu bạc, ít đi liền được thêm vào. Còn một thành viên khác trong nhà là Hà lão, Đường Xuân Minh biết mình cho bạc Hà lão sẽ không cần, hắn cũng âm thầm hỏi Lý Phong, biết chính Hà lão cũng có của cải, vì vậy chỉ trợ cấp ở những phương diện khác một chút, giống như trên phương diện đồ ăn quần áo đều chăm sóc rất cẩn thận, liền ngay cả Trần sao sao tới nhà làm việc giúp cũng có thể nhìn ra được, hai người thực sự hiếu kính Hà lão như là trưởng bối, bởi vậy cũng đối xử rất tận tâm với Hà lão.

Hà lão nói muốn uống trà ngon, Đường Xuân Minh cũng không phản đối, trên núi bảo Lý Phong dành ra một khoảng đất trống, chờ cây trà chuyển tới là có thể trồng, Hà lão thích chăm sóc được liệu, hắn cũng để ý lấy chút hạt giống cho vào không gian, dược phẩm trong không gian mọc ra có chất lượng tốt hơn bên ngoài tưới nước suối nhiều, hắn còn thấy mấy hạt giống nhân sâm, cái này khiến cho hắn kích động một hồi lập tức trồng vào không gian, chờ đến mấy năm liền có thể thu hoạch nhân sâm được rồi.

Nhân sâm chính là thứ tốt a, nếu như ở hiện tại một cây nhân sâm trăm năm như vậy cũng có thể có giá lên trời, dù là ở thời đại này cũng là vô cùng quý giá, lúc trước khi hắn mới tới thế giới này, Hà lang trung chính là cho hắn dùng vài lát nhân sâm, lại còn chỉ có mấy chục năm, liền mất hai lượng bạc, khiến cho hắn vô cùng đau lòng.

Tuy nói hiện tại sẽ không đau lòng số bạc này, nếu như có chút sâm có niên đại để ở nhà, hắn tin sẽ có thời điểm phát huy tác dụng, cũng không đến mức cần dùng thì lại phải cho người đi tìm, thời gian chính là không chờ người a.

Lý Phong bận bịu mấy ngày trồng mấy loại hoa màu trong nhà, ngoại trừ mấy mẫu đất không đáng chú ý ở trong thôn, dưới chân núi bọn họ cũng thu dọn một chút để trồng cao lương cùng đậu nành đậu phộng.

Thôn Bình Sơn một lần nữa lại bao phủ trong làn mưa xuân, từ trong nhà nhìn ra ngoài, ngọn núi giống như tiên cảnh vậy. Hà lão cũng thích từ bên cửa sổ nhìn phong cảnh trên núi, rót một chén rượu lại nhâm nhi chút thịt khô, bên tai nghe tiếng A Lâm đọc tam tự kinh, mấy ngày tháng này thực sự là vô cùng quý giá.

Cả ngày chạy ra bên ngoài bận bịu chuyện trên núi cùng trong ruộng, bây giờ rảnh rỗi có chút không quen, Đường Xuân Minh tự nhận mình chính là có số lao lực, cũng may có sách dung Nguyệt đưa tới, khiến cho hắn giải trí trong thời gian thanh nhàn như vậy. Trong phòng Hà lão chủ yếu toàn là sách thuốc, tạp thư đã sớm bị hắn xem hết rồi, chính Hà lão cũng đã nói, mấy quyển sách đó cũng hiếm lắm mới lọt vào, nếu như cẩn thận kiểm tra nói không chừng mấy cuốn sách này cũng có, nhưng mà bảo hắn xem sách thuốc? Đường Xuân Minh lắc đầu biểu thị hắn không có hứng.

Dung Nguyệt rời đi vẫn nhớ kỹ lời của Đường Xuân Minh,sau khi vơ vét một đống đồ liền nhờ người đưa đến thôn Bình Sơn, khiến cho Đường Xuân Minh thu được một bao đồ vật cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Dung Nguyệt viết một lá thư rất dài, hán biết Đường Xuân Minh muốn nhìn một chút phong cảnh bên ngoài, vì vậy trong thư liền viết trong khoảng thời gian này mình đã đi chỗ nào, những điều thú vị ở nơi này, còn tả một số chuyện lý thú trong lúc mình đi làm ăn, khiến cho người nhìn mà không nhịn được nở nụ cười. Bằng hữu tương giao có qua có lại mới được, cho nên nhìn cảnh sắc sương mù mông lung bên ngoài, Đường Xuân Minh lấy ra một từ giấy, hồi âm cho Dung Nguyệt.

Lý Phong đi nhà bếp lấy trứng chưng cho tiểu A Sâm, trong thời gian này đứa nhỏ đã có thể uống chút sữa dê, nói với Trần sao sao đang bận rộn trong bếp, “Hai ngày nay trời mưa chuyện trong nhà cũng ít hơn

nhiều, Trần sao sao dọn dẹp chỗ này một chút liền về nhà sớm một chút đi."

Trần sao sao đem một đống củi khô đặt ở trong nhà bếp, nghe nói như vậy liền ngẩng đầu lên phủi phủi tro bụi trên quần áo nói, "Được rồi, chỗ này dọn xong ta sẽ về, A Phong nếu chỗ này có chuyện gì thì đến nhà ta gọi nhé."

"Ta hiểu rồi." Lý Phong gật đầu với Trần sao sao liền bưng bát trứng chưng ra khỏi bếp.

Trần sao sao ở phía sau nhìn cảm thấy thực sự là hâm mộ gia đình này cùng hai đứa nhỏ, hán tử Lý Phong tri kỷ, đem mọi việc của ca nhi đều làm hết, hắn không phải chỉ một hai lần nhìn thấy Lý Phong giặt tã cho A Sâm, mà Minh ca nhi lại biết kiếm tiền, lúc người của Cẩm Ký đến đây thu mua rau hắn cũng qua giúp đỡ một chút, hiện tại hắn vô cùng rõ ràng, Minh ca nhi bán rau kiếm được bao nhiêu tiền, so với người khác dự đoán còn nhiều hơn, nhưng mà con trai cũng nói với hắn, chuyện của chủ nhân nhìn thấy nghe thấy liền để ở trong nhà, không cần ra bên ngoài nói, bằng không khiến cho chủ nhân không cao hứng cũng bị mất việc, những cái này hắn đều hiểu, trong lòng hắn cũng vô cùng cảm kích.

Tiểu A Sâm vừa nhìn thấy cha bưng bát nhỏ chuyên thuộc của mình vào liền liều mạng hướng về bên này, A Lâm đọc tam tự kinh liền nhéo nhéo mặt của đệ đệ, đệ đệ là quỷ thèm ăn. Bởi vì trời mưa nên Tiểu Hoa Tiểu Hắc cùng Tiểu Ngốc đều ở trong nhà nằm bên giường hướng Lý Phong vẫy vẫy đuôi. Tiểu Hoa là đứa lớn nhất, nhìn thấy tiểu chủ nhân bò liền đứng dậy, dùng đầu giúp tiểu chủ nhân đứng vững hơn một chút, bị tiểu chủ nhân nắm tai cũng không nổi giận.

Lý Phong thấy cảnh này liền nở nụ cười, chó nuôi trong nhà đều vô cùng hiểu tính người, hắn nghi ngờ không biết đây có phải là do không gian của thần tiên hay không, không thấy ngay cả Kinh Phong bây giờ cũng hiểu tính người hơn trước kia nhiều, Lý Phong nhanh chóng đi tới thả bát xuống rồi ôm lấy A Sâm, A Sâm nhìn thấy cha liền cười ngây ngô cũng không nắm lấy Tiểu Hoa nữa, Tiểu Hoa nhanh chóng lui qua một bên ôm tai, tiểu chủ nhân A Sâm thật là khỏe a, nắm đến mức lỗ tai của nó đều đau, ô ô.

Đường Xuân Minh cũng nhìn thấy A Sâm bắt nạt Tiểu Hoa, tiểu bại hoại này, để bút xuống nói: "Để ta cho nó ăn đi."

Lý Phong vung vung tay, một tay ôm A Sâm một tay dùng cái thìa nhỏ thuần thục cho A Sâm ăn trứng chưng, trong miệng còn trả lời: "Ngươi viết thư của ngươi đi, ta cho nó ăn là được rồi." Chữ viết của hắn không bằng Minh ca nhi, thư tín qua lại giữa hắn cùng phủ Định Châu từ trước đến giờ vẫn luôn là do Minh ca nhi viết, hắn biết khuyết điểm của mình nên cũng không xoắn xuýt, học thức của Minh ca nhi hắn không sánh được, nghe Minh ca nhi nói chuyện trước kia thì hắn chính là đọc sách mười mấy năm trời dưới cái nhìn của hắn không khác gì mấy người tú tài kia, có thể lấy được ca nhi như vậy hắn vô cùng tự hào.

Tuy rằng người một nhà ai làm việc đấy nhưng cũng vô cùng hài hòa, Hà lão uống đến vô cùng cao hứng, trải một tờ giấy ra bắt đầu vẽ tranh, hắn cũng được bồi dưỡng như một quý công tử, cầm kỳ thi họa không nói là mọi thứ đều tinh thông nhưng tuyệt đối có thể khiến cho Đường Xuân Minh kinh diễm, cho nên mới liều mạng để Hà lão giáo dục A Lâm, bằng không thật sự sợ A Lâm bị hắn dưỡng cho sai lệch, chỉ cần học được một hai thành của Hà lão, tương lai cũng đủ để ra ngoài dọa người.

Hà lão vẽ chính là hình ảnh trẻ con chơi đùa cùng chó, đứa nhỏ đương nhiên chính là A Lâm cùng A Sâm đang chơi đùa cùng Tiểu Ngốc, ba con chó cũng được Hà lão vẽ vào trong tranh. Sau khi bức tranh này được vẽ xong đương nhiên bị Đường Xuân Minh đoạt mất treo vào thư phòng của mình, Hà lão quả nhiên là cao nhân a.

Mưa còn chưa dừng lại, mâu thuẫn trong Triệu gia rốt cuộc cũng lộ ra trước mặt toàn bộ thôn Bình Sơn.

Triệu gia muốn cãi nhau ầm ĩ thế nào bây giờ cũng không hề có quan hệ gì với Đường Xuân Minh, nhưng mà cũng không có cách nào không có quan hệ, bởi vì căn nguyên của nó, chính là ở chỗ Đường Xuân Minh, một là bởi vì mâu thuẫn không công khai giữa hắn và tam thúc công, hai chính là kế lớn hắn dẫn dắt thôn Bình Sơn phát tài. Khi lợi ích đã đủ lớn, liền ngay cả thân nhân cũng không quan tâm, huống hồ lợi ích này vốn là những người ở Triệu gia đều có thể được nhưng một mực bởi vì tam thúc công ngăn cản mà cơ hội này sẽ nhanh chóng bay mất.

Khi người Triệu gia huyên náo khiến cho toàn bộ người trong thôn đều biết Lý Chính cũng không có cách nào bịt tai trộm chuông làm bộ không biết gì cả, Lý Chính đội mưa đến nhà Lý Phong, uống một hớp trà

nóng Lý Phong đưa tới để xua tan khí lạnh vẫn còn lưu lại sau mùa đông sau đó Lý Chính mới đau đầu mở miệng nói rõ ý đồ đến, " Triệu gia bên kia huyên huyên náo náo chọn ra một tộc tưởng mới, chờ đến khi chọn được mới nói với vị đang nằm trên giường kia, vẫn là nghe Hồ lang trung nói thân thể của Triệu tam thúc công đã tốt hơn mới dám thông báo, dù sao bọn họ cũng sợ thực sự xảy ra án mạng, nhưng mà qua trận này dù có chuyển biến tốt, bệnh cũng lại tăng thêm, trước đó ta có đến một chuyến, thật sự không biết nên nói gì mới tốt."

Lý Chính thở dài, nghĩ đến tình hình nhà Triệu tam thúc công, mấy đứa con trai của hắn cũng coi như là hiếu thuận luôn túc trực bên giường không rời, giường chiếu cũng được sưởi vô cùng ấm áp, hắn thật sự không hiểu đang yên đang lành tại sao phải bày đặt chơi đùa khiến cho con cháu cách lòng với mình như vậy, nếu như con cháu có ác tâm mặc kệ hắn thì chỉ cần trên mặt không có vấn đề gì cũng khiến người ta không nói được chuyện gì, liền không biết bây giờ hắn có hối hận gì đã kiên trì như vậy không.

"Chỉ sợ hắn sẽ không dễ dàng nghĩ thoáng như vậy đâu, ít nhất là trước khi Triệu lão tam tham gia thi hương, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua Triệu lão tam, nhưng mà con cháu của hắn lại không chờ được lâu như vậy, lại càng không nói đến những người khác ở Triệu gia." Lợi ích bên Đường Xuân Minh là lập tức có thể thấy được, muộn nhất cũng là tới mùa thu năm nay, nhưng mà cơ hội lại không cho phép bọn họ kéo dài trong thời gian lâu như vậy, Lý Chính cùng tộc lão cũng hạn chế số người góp vào xưởng rượu, kết thúc xuân canh những thành viên đầu tiên nắm giữ cổ phần của xưởng rượu cũng phải được xác định xong.

"Minh ca nhi ngươi nói đúng rồi đấy, lão gia hỏa kia thực sự là nghĩ như vậy đó, khiến người ta căn bản không biết khuyên như thế nào." Lý Chính thực sự không hiểu được tại sao lão nhân kia lại có cái nhìn phiến diện với Minh ca nhi như vậy, bên ngoài ca nhi tác ra lập hộ cũng không ít, ca nhi có thể kiếm tiền cũng không phải không có, Minh ca nhi như vậy cũng không tính là quá đột xuất, như Dung đương gia trước đó đến thôn mới thật sự là lợi hại, hơn nữa, hắn lại tại cũng nghĩ thoáng ra, chỉ cần Phong tiểu tử không chê Minh ca nhi, người khác muốn vung tay múa chân cũng dư thừa, không thấy Phong tiểu tử đang vô cùng vui vẻ sao?

Cũng mệt Triệu tam thúc công trước kia cũng là người đức cao vọng trọng của Triệu gia, giống như chính người Triệu gia nói, người càng già càng hồ đồ rồi.

"Lập tộc trưởng khác ngay cả con cháu của Triệu tam thúc công cũng không có ý kiến gì, vì vậy một mình Triệu tam thúc công kiên trì cũng không có tác dụng gì, Triệu gia cũng sẽ nhanh chóng mở từ đường, tuy nhiên, hiện tại điều bọn họ quan tâm nhất chính là chỗ ngươi có tiếp thu những người bọn họ có cổ phần của xưởng rượu hay không, bọn họ cũng không dám lập tức đến chỗ ngươi hỏi chuyện này, chính gì vậy, để cho ta tới làm người trung gian." Lý Chính cười khổ nói.

Đường Xuân Minh cũng cười khẽ, trước đó Lục thúc tiết lộ với hắn động tĩnh của Triệu gia cũng là để cho hắn cùng Lý Phong chuẩn bị tâm lý, lợi ích mê hoặc khẳng định còn mạnh mẽ hơn kiên trì của Triệu tam thúc công ngoan cố, sớm biết một ngày này sẽ đến, kỳ thực trong tiềm thức, hắn chưa hẳn không mong đến ngày đó, xem vị lão nhân này bị gia đình người thân bạn bè xa lánh, nếm thử tư vị tứ cố vô thân như thế nào.

Vì vậy hắn đã thương lượng cùng Lý Phong, cũng không từ chối những người khác ngoại trừ Triệu tam thúc công cùng một nhà Triệu lão ma tham gia, đương nhiên, trên phương diện chuyện của xưởng rượu bọn họ cũng không có phần lên tiếng, cái này phải nói rõ ràng, có quyền lên tiếng chính là nhà chiếm nhiều cổ phần nhất.

Đường Xuân Minh nói rõ suy nghĩ của mình với Lý Chính, Lý Chính nghe xong liền cảm khái vạn phần, "Vẫn là Minh ca nhi ngươi rộng lượng, trước khi đến ta còn thấp thỏm, chỉ sợ ngươi tức giận oán ta đến nói cho người của Triệu gia, bây giờ ngươi thực sự là lấy ân báo oán với Triệu gia, sau này còn ai dám nói tiếng ngươi không phải chứ."

Đường Xuân Minh bị khen đến cười cũng cảm thấy thẹn thùng, kỳ thực hắn không vĩ đại như vậy, một là hắn muốn chọc tức tam thúc công cùng người nhà Triệu lão ma một chút, hai chính là người Triệu gia cũng không ít, cũng có quan hệ thân thiết với những dòng họ khác, ở thôn Bình Sơn cũng không tính là gia tộc tứ cố vô thân, huyên náo giữa hắn cùng Triệu gia nếu quá mức cũng sẽ khiến cho vị trí của hắn bị ảnh hưởng không ít, còn không bằng hắn làm bộ thoải mái, cũng chiếm được tâm mấy người kia, giống như Lý Chính

nói vậy, sau này sẽ không ai nói hắn không đúng, hắn bày ra tư thái ương ngạnh phản kích, cũng sẽ không mấy đi phần lớn lòng người trong thôn, dù sao mọi người cũng đều có mắt cả, từ đầu đến cuối vẫn là Triệu gia có lỗi với hắn, hắn từ trước đến giờ vẫn chưa làm chuyện gì xin lỗi Triệu gia.

Tiễn Lý Chính đi Đường Xuân Minh mới nghiêng đầu nhìn về phía Lý Phong, Lý Phong tiến lên ôm ôm hắn nói, "Như vậy là tốt rồi, còn những chuyện khác cũng không cần quá để ở trong lòng." Dưới cái nhìn của hắn Minh ca nhi vẫn còn nhẹ dạ thiện tâm, nếu như đổi lại là hắn cũng không rộng lượng được như vậy, lúc trước những người Triệu gia kia ngoại trừ Triệu lục thúc không một ai đứng bên người Minh ca nhi, hiện tại dựa vào cái gì mà mà muốn dính chỗ tốt của Minh ca nhi? Lý Phong ở trên chiến trường chiếm giết quá nhiều cho nên tâm tính tàn nhẫn hơn Đường Xuân Minh nhiều lắm.

Nhưng mà Minh ca nhi như vậy rất tốt, cái khác có hắn che chở, Minh ca nhi chỉ cần để ý những chuyện mình muốn làm là được rồi, nếu là có mấy người quá phận quá đáng, hắn cũng có biện pháp đối phó với những người kia.

Chuyện của Triệu gia ở chỗ Đường Xuân Minh qua đi rất nhanh, những người Triệu gia kia đương nhiên vô cùng cảm kích Minh ca nhi rộng lượng, phái một người đến đưa lễ nhà bọn họ, sau đó mới đến nhà Lý Chính kế khế ước mua hạt giống từ nhà Lý Phong, khế ước đương nhiên cũng do Đường Xuân Minh cầm một phần.

Chỗ của Đường Xuân Minh kết thúc chuyện của Triệu gia, nhưng mà bên Triệu gia còn lâu mới có thể kết thúc được, nhưng mà có quan hệ gì với Đường Xuân Minh? Là người Triệu gia nhờ hắn chứ không phải hắn gây mâu thuẫn bên trong Triệu gia.

&&&

Mưa xuân kéo dài rốt cuộc cũng kết thúc, sau khi Đường Xuân Minh gửi thư cho Dung Nguyệt xong, liền làm nóng người muốn cùng Trương Tú đi dạo quanh núi một vòng hái rau, ngẫm lại năm ngoái đáng thương đến mức nào a, bởi vì trong bụng có một đứa cho nên làm gì cũng bị hạn chế, hiện tại có thể thỏa sức vui chơi a.

"A Lâm cố gắng ở nhà chơi cùng gia gia, a mẫu lên núi hái rau hái nấm, chờ đến khi về ta làm cho A Lâm gà hầm nấm được không, ngon đến muốn nuốt luôn cả lưỡi." Đường Xuân Minh hôn A Lâm một cái thật lâu rồi giao cho Hà lão, vui vẻ cùng Trương Tú đi ra ngoài. Trương Tú cũng nhớ đến tình cảnh năm ngoái Đường Xuân Minh vô cùng muốn lên núi, cố nén cười đuổi theo Đường Xuân Minh, đều đã có hai đứa, sao vẫn còn tâm tính như vậy, nhưng mà cũng có thể thấy được chuyện của Triệu gia trước đó hắn cũng không có để ở trong lòng.

Tiểu Hoa hiểu tính người cũng tinh thần phấn chấn, theo sát bên người chủ nhân, hiếm khi cùng chủ nhân ra ngoài, nó phải cố gắng lập công a.

Hai người đi chính là núi nhà mình, trước đó Lý Phong đã nói mấy chỗ cần chú ý cho Đường Xuân Minh, không cần tự ý đến tìm kiếm, Lý Phong cũng không yên lòng an toàn của hắn a, đi núi nhà mình hơn nữa có Tiểu Hoa đi theo sau cho nên hắn cũng yên tâm chút. Tiểu Hoa tuy rằng tên rất không có khí thế, nhưng không thể không nói bây giờ đã lớn lên vô cùng cao to uy vũ lúc nên hung mãnh cũng vô cùng hung mãnh, Lý Phong có ý thức rèn luyện nó nên lúc vào núi cũng sẽ mang nó theo, hiện tại nó còn lợi hại hơn loài chó thường xuyên dùng để phòng sói a.

Trên đường bọn họ gặp Trầm phu lang, Trầm phu lang liền nhanh chóng về nhà, không lâu sau liền mang một cái rổ cùng đi vào sau núi.

Có người kết bạn lại có Tiểu Hoa trung tâm hộ chủ, Đường Xuân Minh cuối cùng cũng coi như thỏa ước nguyện, tuy rằng kỹ thuật hái không sánh bằng Trương Tú cùng Trầm phu lang, nhưng rau tự tay hái đương nhiên ý nghĩa không giống nhau, lần này vào núi ngay cả Tiểu Hoa cũng có thu hoạch, bắt được hai con thỏ hoang.

Mùa xuân rau trên núi cũng vô cùng phong phú, Đường Xuân Minh tận dụng cơ hội thay đổi món ăn trong nhà, trứng gà xào hương thung, tể thái làm vằn thắn, cẩu kỷ các loại, người trong nhà ăn cũng thoải mái a. Trong này đương nhiên không thể thiếu măng vào mùa xuân, Đường Xuân Minh kéo Lý Phong lên đào

không ít măng về, dùng để nấu ăn, còn măng chua ướp muối, tư vị giòn giòn chua chua hắn không thể quên được.

Những thú vui nhà nông như thế này không phải là điều mà không gian có thể mang đến được.

Theo những ngày an nhàn như thế này, Đường Xuân Minh vẫn như trước tu luyện nội lực không được, điều này cũng định trước ở trên giường Đường Xuân Minh sẽ không thể ngóc đầu lên được, sau mỗi lần bị ăn sạch từ trong ra ngoài, Đường Xuân Minh đều căm hận cắn răng, tại sao mình mới là chủ nhân của không gian, nhưng không gian lại không có ích gì cho việc tu luyện nội lực của mình, mà người ngoài là Lý Phong rảnh rỗi thì vào giúp đỡ lại hỗ trợ rất nhiều, nội lực tiến triển hơn nữa vẫn luôn dùng đồ ăn trong không gian, Đường Xuân Minh rõ ràng có thể thấy được những vết thương do lúc ở phương bắc lưu lại cũng đã biến mất, ngay cả da dẻ cũng mịn hơn rất nhiều.

82. Chương 82: Thu Lúa Mạch

Cây trà Hà lão muốn đã được vận chuyển đến, chuyện làm ăn của Dung gia trải rộng khắc Quốc Khánh, thậm chí trong tay còn có trà trang của mình, đến nơi sản xuất trà lấy một ít cành trà cũng không phải là việc khó, Đường Xuân Minh sau khi lấy những cành trà này ngâm vào trong nước suối không gian mới trồng xuống sau núi.

Trước kia ghép cây ăn quả, trong mùa vạn vật sinh trưởng này, cũng thuận lợi vượt qua thời kỳ theo dõi, trên mấy cành gán đã mọc ra mấy mầm non, điều này khiến cho những hán tử trước kia lên núi ghép cành cảm thấy vui sướng không thôi, tuy nói trước kia là xuất phát từ tín nhiệm với Đường Xuân Minh mà làm theo, nhưng chung quy trong lòng vẫn có phần không tin được, dù sao muốn chấp nhận điều mới mẻ cần cả một quá trình, khi thấy thành quả lao động của mình sau một thời gian đã mọc ra mầm non, tất cả lo lắng đều biến mất.

Việc làm trên núi này đã không còn là bí mật trong thôn, những người giúp đỡ trồng cây ăn quả trở về đều vô cùng hiếu kỳ với mấy cành cây dùng vải quấn quanh kia, nghĩ thầm lẽ nào Phong tiểu tử cùng Minh ca nhi lại nghĩ ra được phương pháp kiếm tiền mới? Nhưng mà phương pháp này cũng không phải là thứ người khác có thể học được, nhà ai lại có thể lấy ra được mấy trăm lượng bạc ròng để mua một đỉnh núi để thử nghiệm những thứ này, cũng hỏi được từ những nhà đến giúp đỡ, đây mới chỉ là giai đoạn đầu, sau này cây ăn quả có kết trái được hay không hay vẫn là mấy loại chua chua chát chát như quả dại trước đó a.

Trước khi thấy được thành quả người trong thôn vẫn còn nửa tin nửa ngờ, không trực tiếp mở miệng trào phúng nhà Lý Phong, dù sao Đường Xuân Minh cũng đã từng dùng những cách kỳ lạ như vậy để kiếm không ít tiền a.

Đảo mắt đã đến đoan ngọ, phong tục nơi này cũng giống như ở trên Trái Đất, từng nhà đều treo xương bồ, ngải cứu các loại đến tránh độc, Hà lão đã sớm chọn xong dược liệu đặt vào trong túi hương, để người trong nhà đều đeo lên, năm nay trong nhà có Hà lão, càng không cần phiền não chuyện muỗi đốt rồi.

Thời tiết đoan nhọ, không ít nhà đều cười không ngậm mồm vào được, lấy liềm bắt đầu xuống ruộng. Năm ngoái những nhà trồng lúa mì nhà Đường Xuân Minh trước tiên trước khi thu hoạch vẫn chưa yên tâm chạy tới hỏi Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, năm ngoái nói muốn thu lúa mì vụ đông còn có hiệu lực hay không, đương nhiên câu trả lời là được, nghĩ đến sắp có một số bạc lớn vào túi, những nhà này từ sáng đến tối đều toét miệng cười, ngay cả nằm mơ cũng cười tỉnh.

Đằng Dục đã sớm đến thôn Bình Sơn từ sớm, chờ đến khi thôn thu gặp, ngay cả Dung Nguyệt mặc dù cũng không có cách nào chạy tới, cũng phái người lại đây bảo vệ, tuy rằng số lượng lương thực năm nay không nhiều, nhưng hẳn là vẫn đủ để cung cấp cho chỗ của Triệu vương.

Năm ngoái mấy nhà nhát gan hoặc những nhà muốn quan sát trước đương nhiên là hối hận đến chết, may mà nhóm người này năm nay cũng đã đi theo rồi, vào lúc này không cần phải nói cái gì hối hận nữa, sau này đàng hoàng làm theo là được, không cần quá mơ mộng nhiều. Bởi vậy nhiều nhà cũng cầm công cụ nhà

mình giúp đỡ những nhà này cùng nhà Lý Phong thu hoạch, bọn họ cũng muốn tận mắt chứng kiến kỳ tích xảy ra.

Đằng Dục cũng đổi quần áo xuống ruộng, tuy rằng không biết làm việc nhà nông, nhưng có thể đứng bên cạnh cảm nhận bầu không khí vui vẻ bận rộn cũng là một tư vị khác, nói với Tề chưởng quỹ cũng đang đi theo sau, "Ta cũng đi qua không ít thôn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy có nông gia nhiệt tình như vậy, nhìn nhà Lý Phong đại ca này, nhiều người đều tự động đến giúp đỡ, khoảng nửa ngày liền có thể thu hoạch được rồi."

"Đúng đấy, nhưng mà cũng do là từ trước đến giờ chưa từng có gia đình nào dùng giá cao như vậy thu mua hoa màu, không nói bọn họ, ngay cả ta cũng động tâm, thiếu gia, ngươi nói xem ta có nên hỏi Đường phu lang một chút, ta có thể mua chút hạt giống về trồng hay không, đợi đến khi thu hoạch thì lại bán cho hắn?" Tề chưởng quỹ bình chân như vại trả lời.

Đằng Dục hắc tuyến quay đầu nhìn mình lão nhân dưới trướng mình, dùng âm thanh lý sự đáp: "Lão tề ngươi có phải là chê ta trả tiền công cho ngươi quá thấp cho nên muốn tìm một chủ khác?"

"Ha ha..." Tề chưởng quỹ thoải mái cười to, hóa ra đông gia cũng biết chuyện đó a, "Sau này không phải là bọn họ ước ao người trên huyện mà là người trên huyện ước ao cuộc sống của bọn họ a, ha ha, ta nghĩ sau này nhất định môi ma sẽ đem cửa thôn Bình Sơn này giẫm nát a, ca nhi bên ngoài muốn gả vào trong, ca nhi trong thôn cũng không muốn gả ra ngoài."

"Đúng vậy." Ngẫm lại cảnh tượng như vậy, Đằng Dục cũng cảm thấy rất thú vị.

Đoan ngọ, học đường trong huyện cũng cho nghỉ, hai đứa con trai nhà Lý Chính cũng trở về, Đường Xuân Vanh thật vất vả mới được nghỉ đương nhiên cũng về nhà, ca ca đã có ca phu chăm sóc, mặc dù hắn không vừa mắt, nhưng không thể không thừa nhận không ai làm tốt hơn ca phu hắn, ngược lại để a mẫu ở nhà một mình hắn cũng không an lòng.

Lý Phong vốn còn đợi trong nhà hết bận thì đến nhà nhạc mẫu giúp đỡ một chút, không nghĩ tới vừa cưỡi ngựa qua nhìn, năm nay căn bản không cần hắn hỗ trợ, Vương Anh đã cùng hai người trong nhà lại thuê thêm hai người làm giúp, bận bịu cả ngày cuối cùng cũng thu hoạch xong lúa mạch, sau khi phơi nắng xong thì đóng gói đưa đến nhà con riêng, mà Đường Xuân Vanh đặc biệt chạy ra hỗ trợ ngược lại lại bị a mẫu đuổi về nhà, nói trong nhà cũng cần có người nấu cơm nấu nước.

Lý Phong biết bây giờ Vương Anh cũng nghĩ thông suốt, không một mình ôm hết mọi việc trong nhà nữa. Vương Anh biết Lý Phong chạy tới, chạy về nói với Lý Phong, "Ngươi về đi, chuyện trong nhà khẳng định còn không ít việc chờ ngươi làm đúng không, chỗ ta cũng đủ người rồi, chờ đến khi lúa mạch được thì ta sẽ để A Vanh đưa đến chỗ các ngươi, cũng để cho hắn ở chỗ các ngươi một buổi rồi lại lên huyện."

"Được rồi, A Mẫu ngươi cũng không cần quá vất vả, chuyện trong ruộng thì để những người khác làm đi." Lý Phong nhìn không có gì cần giúp đỡ liên cưỡi ngựa quay về.

Thời điểm bận rộn nhất đã đến, nhà thu hoạch lúa mạch xong liền đưa đến nhà Lý Phong, sản lượng của bọn họ chính là còn cao hơn năm ngoái một nửa, tuy rằng không cao bằng nhà Đường Xuân Minh năm ngoái, nhưng mà cái này cũng là chưa từng có bao giờ, mỗi một cân nhiều hơn chính là một thêm một phần bạc a.

Lý Chính cùng một số người đức cao vọng trọng trong thôn cũng đến nhà Lý Phong giúp đỡ, chỉ dựa vào hai người Đường Xuân Minh cùng Lý Phong cũng không thể làm hết được. Vừa cân sản lượng vừa đăng ký, sau đó lấy ra khế ước năm ngoái rồi đến chỗ Đường Xuân Minh nhận bạc. Bên cân sản lượng kia chính là Lý Phong làm, đây chính là trình tự quan trọng nhất, chính là kiểm tra phẩm chất của lúa mạch có qua ải hay không, có hàng giả hay không, tuy rằng mới đầu người trong thôn không có gan làm như vậy, nhưng càng là giai đoạn đầu càng phải quản thật nghiêm.

"Nhà Lý Đại Sơn tổng cộng tám trăm cân lúa mạch, được ba mươi sáu lượng." Trương Tú bước ra từ trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, chính hắn cũng cười thấy răng không thấy mắt, nhà bọn họ không coi là nhiêu, nhưng mà trồng ba mẫu lúa mì vụ đông, còn lại để một phần cho mình ăn cùng thăm người thân, nhưng như vậy cũng được ba mươi sáu lượng bạc, tuy rằng không sánh được với thu vào từ cửa hàng băng

năm ngoái, nhưng mà nói thật cầm số bạc kia trong lòng vẫn cảm thấy không thật, hiện tại số bạc này lại khiến lòng người thấy vô cùng chân thật, bởi vì không cần lo lắng Minh ca nhi không bán được giá cao.

Trong thời gian học đường được nghỉ, Đại Mao Nhị Mao cũng ở trong này, ngay cả phu tử trong thôn cũng đến đây giúp ghi chép, trước kia chỉ nghe thấy, biết bây giờ thôn Bình Sơn giàu có, tuy nhiên không nghĩ tới lại giàu như vậy, chỉ có vài mẫu lúa mì vụ đông liền có mấy chục lượng bạc, hắn có xúc động cũng muốn gia nhập, có nên trực tiếp nhập hộ tịch vào thôn Bình Sơn hay không?

"Nhà Trương Trường Minh..."

"Nhà Triệu Lục thúc..."

...

Đường Xuân Minh không nợ bạc, mà là đổi tiền mặt trả trực tiếp, những nhà được gọi tên nhanh chóng tiến lên cầm bạc rồi vội vàng trốn đi, những nhà không trồng lúa mạch còn đang nhìn chằm chằm bọn họ kìa, thật nghi ngờ không biết những nhà kia có trực tiếp cướp bạc hay không.

Mấy trăm lượng bạc trắng của Đường Xuân Minh nhanh chóng hết nhẵn, bên này còn chưa kết thúc, bên kia lại tới một xe bò nữa, là Đường Xuân Vanh đưa tới. Hiện nay những người trong thôn không thể quen thuộc Đường Xuân Vanh hơn nữa, nhìn thấy hắn liền biết nhà hắn cũng trồng lúa mì vụ đông, nhưng không ai nói cái gì, ai bảo đó là nhà mẹ Minh ca nhi a, dù cho Vương Anh là mẹ kế, nhưng Đường Xuân Vanh thật sự là anh em ruột thịt a.

"Ca."

"Đến rồi, để bọn họ nhanh chóng đưa lúa đến chỗ A Phong đi." Đường Xuân Minh ngẩng đầu nhìn về phía đệ đệ, vẫy tay gọi hắn lại đây, lâu rồi không gặp, phát hiện đệ đệ ra ngoài sinh sống một mình còn cao lên hơn nữa càng thêm cẩn trọng hơn, nhìn về phía Lý Chính đang cùng mấy tộc lão trong thôn cùng với phu tử đều nho nhã lễ độ, khiến cho Đường Xuân Minh vô cùng cảm khái, thời đại này thiếu niên đều trưởng thành sớm, chỉ sợ không lâu nữa sẽ có nhà đến nhà mẹ kế cầu hôn cho A Vanh.

"Đây cũng là một hài tử có tiền đồ." Tộc lão trong thôn nhìn mà khen ngợi, lúc này cũng nhớ tới Đường cha, tuy rằng chỉ là đồng sinh chưa thi đỗ tú tài, nhưng thời đại này mọi người vẫn vô cùng coi trọng người đọc sách, Đường lão cha khi còn sống danh tiếng cũng rất tốt, tiểu tử này sau này chỉ sợ trò giỏi hơn thầy.

Quay đầu nhìn lại nhìn hai người Đường Xuân Minh cùng Lý Phong, nhà Lý Phong cùng Đường gia nhất đinh sẽ phát tài, nhưng mà thôn Bình Sơn bọn họ cũng sẽ thịnh vượng theo.

Ngày này cửa nhà Lý Phong người đến không dứt, phần lớn người trong thôn dều tập trung ở đây, trong sân không ngừng truyền ra tiếng cười. Những nhà nhận được bạc mặt hồng hào, không ngừng cảm ơn Đường Xuân Minh cùng Lý Phong, càng hạ quyết tâm đi theo hai bọn họ, những người không thể cầm bạc tuy rằng đau lòng, nhưng mà cũng nghĩ đến năm nay cũng trồng gạo cùng cao lương, đợi đến khi thu hoạch cũng sẽ có một số bạc lớn, nghĩ đến vậy lòng cũng thoải mái hơn một chút, bằng không sẽ hối hận đến chết mất.

Mãi đến tận khi mặt trời xuống núi những người này mới lục tục rời đi, chỉ còn lại Đường Xuân Vanh, Đằng Dục cùng với người Dung gia phái tới.

Đường Xuân Minh kéo đệ đệ vào trong phòng, ngồi xuống uống một ngụm trà, miệng lưỡi nói đến khô khốc rồi, cảm giác lỗ tai cũng vẫn ù ù, còn hai nhà bên ngoài, bọn họ đang tranh luận phân chia số lúa mạch này như thế này. Nếu như Dung Nguyệt đích thân đến, chỉ sợ Đằng Dục ngay cả mồm cùng không dám mở, nhưng mà hiện tại chỉ là thủ hạ của Dung Nguyệt, dù là thân tín, nhưng mà Đằng Dục lá gan cũng lớn hơn chút muốn bên kia phun ra nhiều hơn một phần lương thực, giá cao đến đâu cũng được a. Không nói đến chuyện bán đi, chỉ để người trong nhà ăn, hắn cũng biết chỗ tốt trong đó. Giống như lương thực năm ngoái mua được từ chỗ Đường Xuân Minh, tuy rằng lúc mang đi đau lòng nhiều bạc như vậy mới chỉ được chút xíu lương thực, nhưng mà sau khi ăn số lương thực kia rồi ăn những cái khác, thực sự có chút không thể nuốt xuống được.

83. Chương 83: Có Chuyện

Bầu không khí Triệu gia bên này hoàn toàn khác với nhà Lý Phong.

Con cháu tam thúc công ở bên ngoài, nghe tam thúc công ở trong phòng nói chuyện với Triệu lão tam, lên án con cháu bất hiếu với hắn cùng tộc nhân thấy lợi quên nghĩa, nhưng nghiêm túc, trên mặt những người con cháu này trên mặt không lộ ra chút khổ sở, ngược lại có vẻ mặt "Cũng chỉ đến như thế", dù cho bọn họ thật sự mang lên lưng danh bất hiếu, chỉ cần không tham gia khoa thi, thì đối với bọn họ, cũng không có ảnh hưởng lớn tới tương lai.

Trước đây còn cân nhắc đến vấn đề gả cưới của tiểu bối, có thể ảnh hưởng đến danh tiếng hay không, nhưng mà hiện tại thôn Bình Sơn một mảnh tốt đẹp, chính bọn họ cùng thấy rõ, sau này thôn Bình Sơn chính là người người ngóng trông gả vào, dù là Triệu gia bọn họ cũng không lo cưới không được ca nhi hợp ý.

"Các ngươi nói lần này Triệu lão tam trở về có nháo ra chuyện gì hay không?" Tiểu nhi tử của tam thúc công thấp giọng nói cùng những người khác.

"Hắn có thể nháo ra được chuyện gì chứ?" Người kia khẽ liếc mắt về phía trong nhà, "Chỉ bằng đạo đức này của hắn, sau này thi đỗ cũng chưa chắc thăng chức nhanh được, dù cho hắn có luồng cúi thì sau lưng còn có một đám cản trở." Không cần nói cũng rõ, mọi người đều biết cản trở chính là một nhà Triệu lão tam kia, Triệu Đại Ngưu không thấy chưa chắc cả nhà này đã nghiêm túc đi tìm, hiện tại cũng không có tin tức, thật khiến cho người ta khôn thể tin đươc Triệu lão tam ở trong thành có thật sự tìm kiếm hay không, tính tình người này lương bạc khiến lòng người phát lạnh, ai dám đem hy vọng ký gửi lên người hắn.

"Đúng đấy, bên nhà Lý Phong có hoàng thương Dung gia đứng đằng sau không phải là người mà một tú tài có thể so được, ta nghĩ sau khi Triệu lão tam thi đỗ cũng không dám công khai đối phó với Lý Phong cùng Minh ca nhi, các ngươi nhìn xem trước kia có lúc nào hắn có thể ra vẻ trước mặt bọn họ? Còn không phải là đều đứng sau lưng người khác đến lúc mấu chốt lại đi ra giả bộ làm người tốt, cũng là Minh ca nhi xé rách mặt hắn, lúc này mới chọc lão gia tử không vui." Nói xong lại hơi liếc về phía gian nhà.

"Ta rất kính phục Minh ca nhi!" Có người nói, khi đó vẫn không có Lý gia làm chỗ dựa, Lý Phong cũng mới về thôn không biết rõ Minh ca nhi nên cũng không có liên quan gì, Minh ca nhi dám cùng Triệu gia và tam thúc công tách ra, bây giờ nghĩ lại cũng không dễ dàng gì.

Bọn họ nhỏ giọng trao đổi ở bên ngoài, trong phòng tam thúc công tức giận nện giường: "Nhìn không khí bây giờ của thôn Bình Sơn đi, từng người từng người trong mắt chỉ có bạc không còn những thứ khác? Một mực không hiểu nỗi khổ tâm của ta lại cùng mấy người Lý gia kia thông đồng làm bậy, lão tam, hiện tại ta chỉ có thể hi vọng vào ngươi, chỉ cần ngươi thi đỗ cử nhân, ta liền có thể làm tộc trưởng một lần nữa, lấy sức mạnh của cả tộc ủng hộ ngươi thi khoa cử."

"Tam thúc công, ngài nói Lý gia thật sự bám vào được hoàng thương Dung gia? Bọn họ sao lại có thể có được quan hệ này? Chẳng lẽ là trước kia Lý Phong ở bên ngoài quen biết được?" Hoàng thương Dung gia xuất hiện khiến Triệu lão tam chấn kinh (*chấn động + kinh ngạc*), học trên huyện khiến cho tầm mắt của hắn mở rộng hơn trước kia nhiều lắm, biết Dung gia có địa vị thế nào, chính những gia đình giàu có trên huyện muốn tạo dựng quan hệ cũng không có biện pháp, nhưng mà Lý Phong cùng Đường Xuân Minh chỉ là một nông gia ở thôn Bình Sơn, sao có thể làm được chuyện này? Chỉ có thể là do Lý Phong kia.

"Dung gia thật sự lợi hại như vậy?" Tam thúc công nhíu mày nhìn Triệu lão tam.

Triệu lão tam hạ thấp giọng nói: "Nghe nói sau lưng Dung gia chính là Triệu vương điện hạ, Triệu vương điện hạ tuy rằng không vào triều nắm quyền, nhưng lại là người đương kim thánh thượng tín nhiệm nhất, nếu như nghe nói Dung đương gia đến thôn Bình Sơn chúng ta, chỉ sợ ngay cả Huyện thái gia đều ngồi không yên muốn đich thân đón tiếp, có quan hệ với Dung gia không chỉ là dính tên hoàng thương, chỗ lợi nhất chính là sau lưng có Triệu vương điện hạ kìa."

Triệu lão tam muốn điên rồi, nếu như cơ hội này cho hắn thì thật tốt, chỉ cần vào mắt Triệu vương, hắn dám cam đoan, ngày tháng hắn thăng chức rất nhanh sẽ đến sớm, một chủ bộ nho nhỏ sao dám làm khó dễ hắn.

Đắc tội rồi chủ bộ hắn ở trong huyện mới biết cái gì gọi là ngàn bước khó khăn, nhưng mà làm việc này chính là a mẫu hắn, khiến cho hắn có nỗi khổ cũng không thể phát ra chỉ đành nén giận trong bụng, cũng càng muốn tương lai thi đỗ đáp lễ lại vị chủ độ đại nhân kia, huyện An Bình không phải là nơi hắn có thể hoành hành được.

"Vậy phải làm sao? Bên Minh ca nhi kia có thể xác đinh thực sự là Dung đương gia sao? Sẽ không là hắn tự tạo ra chứ?" Tam thúc công vẫn không thể tin được, một ca nhi xuất thân tử nông gia sao có thể có năng lực cùng kiến thức như vậy, tổ tiên Đường gia không giống như Triệu gia có thể có đại nhân vật gì, đời đời kiếp kiếp đều là kiếm ăn trong đất, cùng chỉ có cha Đường Xuân Minh thi đỗ đồng sinh. Lý gia bên này thì càng không cần phải nói, nếu như tổ tiên Lý gia từng có đại nhân vật gì, ban đầu cũng không bị người người liên hợp chiếm một vị trí trong thôn Bình Sơn này, những thôn khác xung quanh, nào có thôn nào cho phép người ngoài thôn vung tay múa chân.

Ngay cả tiểu tử Lý Phong kia, nếu như trước kia ở bên ngoài làm võ quan ghê gớm gì, sao lại cam lòng trở về quê trồng trọt chứ? Không phải là hắn không lọt nổi mắt xanh, mà là người ai lại không đi chỗ cao mà lại đi chỗ thấp chứ?

Tam thúc công trước sau không thừa nhận mình cũng có ngày nhìn nhầm, tính tình càng ngày càng bướng bỉnh bảo thủ.

Triệu lão tam nhíu nhíu mày: "Lúc đó ta cũng không ở nhà, hơn nữa Dung đương gia cũng không phải là người dễ dàng nhìn thấy được, thế nhưng nghe người trong thôn miêu tả thì thấy rất có khả năng..." Điểm quan trọng nhất, vậy thì là vị đi tới thôn Bình Sơn kia là ca nhi, mà rất nhiều người biết chuyện về Dung đương gia cũng nói hắn là một ca nhi.

Triệu lão tam hiện tại có chút hối hận, hối hận lúc trước không ngăn cản hành vi của a mẫu, nếu như a mẫu có thể đối xử tử tế với Đường Xuân Minh, như vậy sau này Đường Xuân Minh cùng sẽ không cách lòng với Triệu gia, cho dù sau này có tái giá cũng sẽ không cắt đứt liên hệ với Triệu gia, dựa vào tầng quan hệ này càng không để tiểu tử vừa sinh ra đã đổi sang họ Lý, như vậy dù cho hiện tại thật sự có quan hệ với hoàng thương Dung gia, chính là để Đường Xuân Minh nói chút, đáp được cái thuyền lớn này không phải là việc khó.

Càng nghĩ càng cảm thấy tất cả chuyện a mẫu làm đều là kéo chân sau hắn, hận đến hàm răng đều muốn cắn chảy máu. Vào lúc này hắn liền đã quên, lúc trước hắn lạnh lùng đến mức nào nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, trong lòng liền ngay cả một chút cảm thông cũng không bỏ ra ngoài.

Không nói đến bên này tam thúc công cùng Triệu lão tam đang bàn luận mưu tính chuyện, mà người của Triệu gia ở bên ngoài muốn báo cho Lý gia một chút để nhà Lý Phong đề phòng Triệu lão tam, Triệu gia đã xảy ra vấn đề rồi, hơn nữa lại còn là chuyện lớn!

Triệu Đại Ngưu trở về, nhưng là bị người áp trở về!

Lúc đó nhà Lý Phong rốt cục cũng tiến Đằng Dục cùng người của Dung gia đã thương lượng xong phương án phân phối, hai bên đưa đi một đoàn xe lương thực lớn, Đường Xuân Minh ngồi trên giường đến bạc tính toán thu được bao nhiêu từ đợt làm ăn này, vừa tính toán xem dùng lúa mì mới này xay thành bột nếm thử mùi vị xem sao, lúa mì vụ đông thời gian dài nhiệt độ lại chênh lệch lớn, tuy rằng sản lượng không bằng vụ xuân, nhưng mà vẫn nhiều hơn quá khứ nhiều lắm.

"Ca, số bạc này cũng kiếm quá dễ đi." Đường Xuân Vanh hiện tại còn có chút choáng váng, sau khi hắn chuyển lúa trong nhà đến, tuy rằng kiên trì lấy giá giống như người trong thôn nhưng cũng được gần sáu mươi lượng bạc, mà trong nhà còn để lại một chút lúa mạch, bằng không thu hoạch từ năm mẫu còn nhiều hơn nữa, cái này còn chỉ là nửa năm a, sau đoan ngọ còn gieo một đợt mới, vậy thì quanh năm suốt tháng dựa vào trồng trọt cũng có thể giàu nứt đố đổ vách a.

"Có bạc cho ngươi kiếm ngươi cứ thu đi, thời đại này còn có người ngại trong tay cầm nhiều bạc sao?" Đường Xuân Minh xoa nhẹ đầu đệ đệ, tóc bị vò cho loạn xạ, Đường Xuân Vanh vẫn còn cười ngây ngốc, một chút cũng không để ý đến hình tượng của bản thân đã bị ca ca phá hủy.

Hà lão vô cùng tán thành kiến nghị của Đường Xuân Minh, giục Lý Phong nhanh chóng mang đi, hắn cũng vô cùng chờ mong đợt lúa mì vụ đông này. Lý Phong cũng không phản đối, lúc này liền mang năm mươi

cân lúa mạch đến chỗ xay bột của thôn, năm nay nhà trồng lúa đều để lại hoặc nhiều hoặc ít lúa cũng có suy nghĩ giống như Đường Xuân Minh, lúa mạch quý giá như vậy tốt xấu gì mình cũng phải nếm thử chút dù là nhà không nỡ cũng để lại mấy cân, không phải người lớn muốn ăn, mà là đứa nhỏ trong nhà cũng vô cùng bận rộn, cho bọn chúng cải thiện một chút, vì vậy chỗ xay bột cũng có không ít người. Nhưng mà sau khi Lý Phong đến liền chủ động nhường vị trí lại, khiến cho nhà hắn xay trước tiên. Lý Phong cũng không khách khí, đem lúa cho chủ xay rồi đi về trước.

Cũng là trên đường trở về thấy có người áp giải một hán tử bộ dáng chật vật đi về phía thôn, ban đầu hắn còn chưa nhìn ra được người bị áp giải là ai, những người áp giải này một mặt hung thần ác sát, nhìn liền biết không phải là người tốt, việc liên quan đến thôn Bình Sơn hắn không thể không hỏi thăm một chút, kết quả vừa hỏi liền hay, lại là Triệu lão đại.

"Thực sự là nghiệp chướng a, Triệu lão đại này lấy bạc của Triệu gia khoái hoạt bên ngoài, không biết làm sao liền chọc đến sòng bạc trong huyện, còn cầm cả nhà mình, người trong sòng bạc liền áp hắn về thu nhà."

"Cái này còn không liên quan gì đến chúng ta, đều là Triệu Đại Ngưu tự mình dính vào, thiếu nợ phải trả là thiên kinh địa nghĩa (*điều bình thường, hợp lý*)." Một hán tử vẻ mặt dữ tợn đi bên người Triệu Đại Ngưu lớn tiếng nói.

Lý Phong nhìn Triệu Đại Ngưu ở giữa hận không thể chôn mình xuống dưới đất, trong lòng vô cùng căm ghét, không chỉ có trộm bạc đi, còn dính vào bài bạc, sòng bạc tiến vào tốt như vậy sao? Nhẹ thì mất tầng thịt nặng thì táng gia bại sản bán nhà bán phu lang.

Nửa đường nhờ người quen biết truyền tin về nhà, Lý Phong xoay người đi đến nhà Lý Chính, chuyện dính đến ruộng đất hắn không thể khoanh tay đứng nhìn, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy khiến cho hắn không thể không nghi ngờ, trước kia Trương Trường Minh nói còn dính vào giang hồ, sao mới chỉ chớp mắt chưa được bao lâu liền thua bạc phải gán cả nhà để trả?

Động tĩnh ở thôn Bình Sơn không thể giấu được người có tâm ở bên ngoài, trước kia đã có người đánh chủ ý đến Minh ca nhi, nhưng mà căn bản không để những người kia như ý, hiện tại động tĩnh của thôn Bình Sơn càng ngày càng lớn, khó trách những người kia lại nghĩ ra cách khác đem bàn tay tiến vào thôn Bình Sơn. Những chuyện này chỉ sợ là do ban đầu bọn họ không cân nhắc đến, cũng may mà Hà lão nghĩ đến, cái sòng bạc này đến cùng là hướng về Triệu Đại Ngưu về đến hay là có rắp tâm khác Lý Phong cùng không chắc, nhưng thôn Bình Sơn cũng không thể rơi vào tay người ngoài.

Đường Xuân Minh ở nhà còn đang thảo luận cùng Hà lão và A Vanh sau khi xay bột liền lấy chút ra làm mì sợ cùng sủi cảo, A Lâm ở bên cạnh không ngừng vỗ tay hoan hô, ngày hôm nay bận bịu ở nhà cũng không lo được hai đứa nhỏ, tiểu A Sâm liền mong chờ a mẫu không chịu thả ra, ai muốn ôm cũng không được, bằng không khóc cho những người lớn ở đây xem, tuy rằng nó nhỏ nhưng cũng không dễ dàng, hừ hừ.

"Minh ca nhi, Triệu Đại Ngưu xảy ra vấn đề rồi, vào sòng bạc còn cầm cố cả nhà nữa, người cũng đến muốn thu nhà a, A Phong ca đến nhà Lý Chính nên bảo ta nói cho mọi người một tiếng." Người đến sau khi truyền lại lời liền nhanh chóng chạy đến Triệu gia xem tình hình.

Đường Xuân Minh ôm con trai nhỏ nhìn về phía Hà lão đang chơi đùa cùng tiểu A Sâm, Hà lão vừa nghe việc này mặt liền nghiêm nghị lên, không sớm không muộn liền ngay tại lúc này muốn tiến vào thôn Bình Sơn, không trách hắn nghĩ đến có âm mưu, thực sự là hắn gặp qua quá nhiều hắc ám, nơi hắc ám bẩn thỉu nhất trên đời cũng chính là tranh đấu trong cung a.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi xem xem, trước tiên đem con giao cho Trần sao sao trông một chút. A Lâm ở nhà cố gắng trông đệ đệ nha, gia gia cùng A Mẫu đi ra ngoài một chút." Hà lão sờ sờ A Lâm đầu.

"A Mẫu cùng gia gia đi đi, A Lâm sẽ trông kĩ đệ đệ." A Lâm vỗ ngực nhỏ bảo đảm.

Đường Xuân Minh gọi Trần sao sao vào, giao phó cho hắn một chút liền cùng Hà lão đi ra ngoài, Đường Xuân Vanh đương nhiên cũng đi theo. Qua nhà Trương Tú gọi người, trong nhà không có ai, sợ là đã sớm nghe được tin tức liền chạy qua. Đợi đến nhà Triệu gia, Lý Phong cùng Lý Chính cũng đã đến, cùng những người trong thôn cùng tộc lão, Triệu gia không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện, nhưng mà lần này nhiều người đến nhất, người bên ngoài nhúng tay vào thôn Bình Sơn, đủ để người thôn Bình Sơn cảnh giác.

Liền ngay cả Triệu gia tam thúc công cũng bò lên từ trên giường bệnh, được Triệu lão tam nâng đỡ lại đây.

Trong gian Triệu gia tiếng khóc rung trời, tiếng mắng chửi sắc bén chói tai.

Trương Tú quả nhiên ở chỗ này, nhìn thấy mấy người Đường Xuân Minh đến đây liền nhanh chóng chạy đến bên mấy người họ, nói những chuyện vừa xảy ra cho những người đến sau.

"Triệu Đại Ngưu này thật sự là khiến người ta không nghĩ tới, hắn đi ra ngoài lại còn mang khế đất mang theo, bây giờ đều ở trong tay sòng bạc, giờ thì hay rồi, người sòng bạc cũng nói, nếu như không có bạc, thì sẽ thu đất, đây chính là Triệu a ma cùng Vương Xuân Hoa mắng Triệu Đại Ngưu đấy, hiện tại ngay cả Vương Xuân Hoa cũng hận chết Triệu Đại Ngưu."

"Vô liêm sỉ! Triệu Đại Ngưu này vô liêm sỉ cực điểm!" Lý Chính vừa nghe tức giận mắng, bình thường chỉ cảm thấy Triệu Đại Ngưu vô dụng cùng nhát gan, nhưng cũng không cảm thấy hắn sẽ gây ra chuyện gì, giờ thì hay rồi, vừa gây ra chuyện liền là chuyện lớn, nhìn xem làm chuyện vô liêm sỉ nào, lấy bạc của gia đình cùng tộc nhân không tính, lại còn đem phòng đất đều đánh bạc, người này nếu như là con hắn, hắn đã sớm cắt đứt chân rồi, vô dụng thì ở nhà, đỡ phải đi ra ngoài gieo vạ cả nhà!

Cổng Triệu gia đã sớm bị người chặn mất, nhưng mà nhìn thấy Lý Chính cùng tộc lão đến đây, người trong thôn tự động nhường ra một con đường.

Triệu tam thúc công mới đến một bước, ở trong sân tức giận đến không thở nổi, Triệu lão tam vừa thuận khí cho tam thúc công vừa trừng Triệu Đại Ngưu tức giận chất vấn. Lúc người đến thông báo hắn đang cùng tam thúc công thương lượng chuyện về Dung gia, liền được người báo Triệu Đại Ngưu thua bạc cầm nhà đất, ngay lập tức có cảm giác trời sập, không còn nhà bọn họ liền ở đâu, phải đi nơi nào? Triệu Đại Ngưu tên vô liêm sỉ muốn giết chết người một nhà sao? Triệu lão tam lúc đó trước mắt liền biến thành màu đen, tại sao hắn liều mạng nỗ lực muốn tiến tới, nhưng những người nhà lại từng từng ở phía sau cản, hiện tại mới phát hiện trong mấy người a mẫu cùng huynh đệ, kỳ thực Nhị ca Triệu Đại Hổ mới là tri kỷ nhất cùng làm người bớt lo lắng nhất.

Đáng tiếc không có thuốc hối hận, bằng không hắn nhất định sẽ liều mạng ngăn cản Đại Hổ vào núi, như vậy cũng sẽ không xuất hiện chuyện Đường Xuân Minh tái giá.

Vương Xuân Hoa tức giận véo Triệu Đại Ngưu, Triệu lão ma thì cầm gậy đánh Triệu Đại Ngưu, vừa đánh vừa mắng: "Ngươi sao lại không chết ở bên ngoài? Ngươi cái tên trời đánh Triệu gia có lỗi gì với ngươi chứ? Ngươi là tên hỗn trướng tán tận lương tâm, ngươi sống sót còn có ích lợi gì chứ? Còn không bằng sinh ra rồi nhét vào trong hố phân…" Triệu Đại Ngưu ôm đầu nằm trên mặt đất không nói tiếng nào, trên người cùng trên đầu đều là dơ bẩn như đã lâu rồi chưa tắm, không hề giống như miêu tả trước đó của Trương Trường Minh.

"Được rồi, đánh mấy lần là được, dù cho ngươi có đánh chết Triệu Đại Ngưu trước mặt chúng ta, nên thu vẫn phải thu." Hán tử có vẻ mặt dữ tợn khoanh tay đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn.

Gào ——" Triệu lão ma nhất thời gào một tiếng rồi ngồi dưới đất, "Ta là tạo nghiệt gì a, còn muốn lão ma này sống tiếp nữa hay không …"

Đường Xuân Minh nhìn Triệu lão ma kêu khóc, nghe Trương Tú nói với hắn, trước đó Triệu lão ma muốn tìm cái chết muốn va về phía những người này, nhưng những này căn bản không đem một lão ma bệnh tật để vào mắt, đưa tay đẩy một cái liền đem hắn ném ra.

Bạc là chính là tính mạng của hắn, nhà này còn quan trọng hơn, Đường Xuân Minh mắt lạnh nhìn về phía Triệu lão ma thấy không thể giảng hòa được, quả nhiên lập tức lại một ùng ục bò lên quỳ trước mặt tam thúc công liều mạng dập đầu: "Tam thúc công, Lý Chính lão gia, các vị tộc lão, đây chính là nhà cha hắn để lại a, cũng không thể khiến người ta thu đi mất, như vậy làm gì còn con đường cho lão ma này sống a, ngay cả con đường tú tài của lão tam cũng bị cắt đứt a, một lão ma như ta dập đầu trước mặt các ngươi, cầu các ngươi cứu cứu Triệu gia ta cứu cứu lão tam."

"Đúng rồi, bạc đều là Triệu Đại Ngưu ghi nợ, các ngươi đem hắn cầm đi bán, còn có ca nhi cùng con hắn, đều cầm gán nợ có đủ hay không?" Triệu lão ma đem Triệu Đống cùng Triệu Mai trốn trong góc kéo ra, đẩy một cái về mấy người đòi nợ, lại chỉ vào Vương Xuân Hoa, "Ai nợ các ngươi tìm người đó đi, nhà kia

không phải của Triệu Đại Ngưu, các ngươi đem khế đất đưa ta…" rồi lại giống như điên rồi lao vào muốn đòi lại khế đất.

"A ——" Vương Xuân Hoa sửng sốt một chút sau khi phản ứng lại Triệu lão ma nói cái gì liền hét rầm lên, sau đó hai mắt trắng dã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Ta không muốn, ta không muốn…" Triệu Đống lần thứ hai cảm thấy sợ sệt, lại sẽ cùng Triệu Mai luôn luôn bị hắn ức hiếp ôm nhau cả người run lên.

Vốn còn có người đồng tình Triệu lão ma, già rồi mà còn bị con trai vô liêm sỉ bức đến mức này, nhưng mà tình cảnh trước mắt lại khiến cho lòng người phát lạnh, liên tưởng đến một màn năm ngoái, lúc đó còn không phải là muốn bắt Minh ca nhi cùng Lâm tiểu ca nhi đi đổi bạc sao, lão ma như vậy căn bản không khiến người ta đồng tình chút nào, xem trong mắt cũng chỉ có một mình Triệu lão tam, những người khác dù là Triệu Đại Ngưu hay Triệu Đại Hổ dù có chết cũng không khiến cho hắn rơi một giọt nước mắt nào.

Người làm a mẫu làm được đến mức này cũng thực sự là làm người giận sôi rồi.

Tam thúc công run run người nhặt cái gậy Triệu lão ma ném qua một bên muốn đánh, "Tên hỗn đản nhà ngươi còn nói cái gì, nếu muốn bán thì bán ngươi đi."

Triệu lão ma gào lên một tiếng rồi nhảy lên. Triệu Đổng cùng Triệu Mai cũng không muốn che chở a ma, a ma muốn bán bọn nó, bọn nó làm sao còn sức quan tâm đến những chuyện bên ngoài.

Hán tử kia ôm tay cười lạnh, " Chỉ mấy người bọn hắn? Có thể đáng giá được mấy đồng? Bán hết cũng không trả nổi bạc Triệu Đại Ngưu nợ, lão ma, ngươi có biết con trai ngươi đến cùng thiếu bao nhiêu bạc không?" Người kia đưa tay ra, giơ hai ngón tay nói, "Hai trăm, hắn hai trăm lượng bạc trắng, mấy mặt hàng nhà ngươi có thể trị giá hai trăm lượng bạc sao?" Ngữ khí tràn ngập xem thường, còn có chút gì đó quanh co méo mó.

"A Mẫu ngươi câm miệng!" Trán Triệu lão tam nổi lên gân xanh, thật không muốn thừa nhận người như vậy là a mẫu của mình, liều mạng nén giận nhìn về phía hán tử kia, chắp tay nói, "Ta là Triệu Bình Xuyên, tam đệ của Đại Ngưu, hiện đang học trên huyện, trong nhà chúng ta cũng không có bạc dư, chúng ta có thể thương lượng xem có biện pháp nào khác để chuộc lại khế phòng cùng khế đất không?"

Người đến cười một tiếng, hán tử vừa mới động tay chân liền kêu lên, "Hóa ra là lão tú tài a, không nghĩ tới lại có một huynh trưởng không có tiền đồ như vậy, nhưng mà coi như ngươi là lão tú tài đi nữa, thiếu nợ thì phải trả là thiên kinh địa nghĩa, dù là bẩm báo lên nha huyện lão gia thì cũng là như vậy, nếu không muốn bị thu hồi thì giao bạc ra, hai trăm lượng, chờ vài ngày nữa liền không còn là con số này đâu, chúng ta chính là muốn nhắc nhở các ngươi nha."

Tam thúc công cùng Triệu lão tam trước mắt lần thứ hai biến thành màu đen, những con đỉa hút máu này lãi chính là cao như vậy, hai người cùng quay đầu mạnh mẽ nhìn Triệu Đại Ngưu đang giả chết, hận không thể ngàn đao băm nát hắn.

"Dù là bán ngươi cũng không thể kiếm được số bạc này a, nhà các ngươi cũng không có ca nhi nào khá hơn một chút? Nói không chừng khiến chúng ta vừa ý liền có thể thu ít bạc hơn một chút lại còn trả khế đất cho các ngươi, đại ca ngươi nói có đúng không?" Hán tử khác cười dâm đãng nói.

Hán tử đi đầu kia ánh mắt quét một vòng quanh sân, mấy ca nhi nông thôn này thật sự là không có mấy người có thể làm bọn họ vừa ý, nhưng mà bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nhìn thấy Đường Xuân Minh đang nói chuyện cùng Lý Phong, thật không nghĩ tới chốn hoang dã này còn ẩn giấu một mặt hàng cực phẩm. Hán tử đứng bên cạnh người gọi là đại ca kia cũng nhìn thấy Đường Xuân Minh, nhất thời lộ ra ánh mắt thèm nhỏ dãi, đưa tay chỉ chỉ ra ngoài, "Thấy không, muốn như vậy, nói không chừng hai trăm lượng bạc cũng có thể miễn cho các ngươi, đại ca ngươi nói có đúng không, ha ha…" Tùy ý cười dâm đãng.

Ba hán tử nhìn hán tử cao to bên cạnh liền biết khí lực không nhỏ thường làm chuyện đồng áng, nhưng mà giờ lại cảm thấy trên người bỗng nhiên lạnh lẽo, lập tức bóng đen lóe lên, ầm ầm ầm ba tiếng, ba người không hề có chút sức lực chống đỡ ngã ra ngoài, đám người cùng nhau phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Lại để ta nghe được lời nói như vậy lại nhìn thấy ánh mắt như vậy, các ngươi liền đem mắt cùng đầu lưỡi để lại đi!" Âm thanh tràn ngập uy hiếp vang lên trước mặt ba người, những người này cũng là to gan bằng

trời, nhưng hôm nay phá lệ lại cảm thấy cả người rét run không ngừng.

Trong đám người phát sinh từng tiếng hút không khí lạnh, sớm biết Lý Phong có thể sống sót được từ trên chiến trường thì thân thủ vô cùng lợi hại, lại có một Dư Mộ sức mạnh không phải của con người, đều đoán Lý Phong cũng không kém, tuy nhiên vạn vạn không nghĩ tới thân thủ lại tuyệt vời như vậy, ngẫm lại trước kia có người dại dột muốn trêu chọc Lý Phong, thực sự là tìm đường chết a, bọn họ tuyệt đối không cho rằng Lý Phong chỉ nói chơi.

Những hán tử mới vào núi đánh sói hoang cùng Lý Phong đã sớm nhìn thấy thân thủ của hắn, những con sói hoang kia hầu như là của hắn giết, giết đến sói cũng sợ, vì vậy bình thường bọn họ đều vô cùng kính trọng Lý Phong, nhưng mà dù đã sớm biết, bây giờ nhìn thấy thân thủ hắn như vậy cũng bội phục không thôi.

Hai mắt Đường Xuân Minh lấp lánh, hán tử nhà hắn quá lợi hại, bị Hà lão đứng bên cạnh ho nhẹ một tiếng mới tỉnh lại, trước mắt còn chuyện quan trọng cần làm, muốn hâm mộ thì trở về rồi nói tiếp. Đường Xuân Vanh đứng bên cạnh cũng không khác hắn là bao, biết ca phu lợi hại, nhưng không nghĩ tới lại tuyệt vời như vậy, ngẫm lại ca phu khuyên hắn luyện tập thân thể một chút đừng vì trong thời gian ngắn không thấy hiệu quả lại bận bịu chuyện học hành, thường thường vẫn là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, hiện tại hắn hối hận rồi, hắn nên để ca phu dạy hắn mấy chiêu, dù cho không làm được đến mức này, nhưng ít nhất có thể dược lên núi đánh sói cùng đi.

Đường Xuân Minh đến bên người Lý Phong, sát khí trên người Lý Phong nhất thời biến mất, lạnh lẽo trong mắt cũng dần dần tan ra. Đường Xuân Minh bắt lấy cánh tay của hắn nói, "Không cần tức giận với loại người như vậy, dạy dỗ một trận là được rồi, để bọn họ sau này đừng có mà chọc đến thôn Bình Sơn chúng ta, người thôn Bình Sơn không phải là dễ chà đạp."

"Đúng, đúng, " Triệu lão ma như nhìn thấy cứu tinh vừa bò vừa lê tới, muốn ôm chặt đùi Lý Phong, nhưng mà Lý Phong có thể dễ dàng ôm lấy như vậy sao? Mang theo Minh ca nhi tránh ra, nhưng Triệu lão ma không dễ hết hi vọng như vậy, vẫn như trước hướng hai người kêu lên, "Trước đây đều là lão ma ta sai, ta dập đầu nhận lỗi với các ngươi, ta chính là nên đánh, " vừa nói liền vừa tát bản thân hắn, trên mặt lập tức sưng lên, "Phong tiểu tử, Minh ca nhi, Minh ca nhi, nể tình chúng ta trước kia, để bọn họ buông tha Triệu gia được hay không? Lão ma ta cầu ngươi, cầu ngươi đại nhân đại lượng…"

"Được rồi!" Trong đám người có người tức giận quát lớn, một vị hán tử trung niên gầy gò đi ra.

Cách làm của Triệu lão ma khiến người trong thôn vô cùng xem thường cùng tức giận, sao Minh ca nhi cùng Phong tiểu tử phải cứu Triệu gia bọn họ? Họa là bọn hắn chọc, lấy thái độ như vậy là buộc bọn hắn cứu sao? Minh ca nhi không cứu liền thành Minh ca nhi không đúng? Không có kiểu bức người như vậy, Minh ca nhi không có quan hệ với Triệu gia.

Tộc trưởng mới nhận chức của Triệu gia quả thực không nhìn được nữa, nếu như hắn không nhúng tay vào chuyện này liền làm khó Minh ca nhi, chỉ sợ Phong tiểu tử lại trách tội lên người bọn họ, thật vất vả mới hòa hoãn quan hệ lại bởi vì Triệu lão ma mà trở nên càng thêm gay go, hắn cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra, vì vậy liền không nhịn được lên tiếng.

Mọi người đảo mắt nhìn tộc trưởng mới của Triệu gia cùng tam thúc công.

"Ta là tộc trưởng mới của Triệu gia, việc này không có quan hệ với A Phong cùng Đường phu lang, các ngươi không cần làm khó dễ họ, ai làm người đấy chịu, hiện tại mới biết cuống lên, biết vậy sao trước đó còn làm? Không có trưởng bối dung túng tiểu bối sao có thể không ngừng mắc lỗi?" Ngữ khí nghiêm khắc

84. Chương 84: Giải Quyết

"Triệu tộc trưởng khách khí, " Lý Phong ôm quyền nói với hắn, người khác khách khí với hắn, hắn cũng không phải là người ỷ thế hiếp người, huống hồ vị Triệu tộc trưởng này có ý gì hắn cũng nhìn rõ ràng, có

người như vậy ở Triệu gia cũng bớt chuyện cho hắn cùng Minh ca nhi, bọn họ chính là không muốn nhìn thấy Triệu lão ma cùng tam thúc công nhảy nhót khắp nơi, cuối cùng phải có người hạn chế họ mới được, "Chuyện Triệu a ma cầu vượt quá khả năng của bọn ta, cụ thể xử lý thế nào vẫn là Triệu tộc trưởng thương lượng cùng bọn họ đi."

Nói xong cũng cùng Đường Xuân Minh lui xuống, hắn sở dĩ ra tay, ngoại trừ bởi vì người kia nhục nhã Minh ca nhi, cũng bởi vì hắn muốn khiến cho đối phương sợ hãi, để bọn họ biết ở trên đất của thôn Bình Sơn không phải muốn làm gì cũng được, nơi này không giống như những chỗ khác sợ bọn họ cùng thế lực sau bọn họ, còn Triệu lão ma muốn cho hắn thay Triệu gia không mất một phân tiền nào lấy không khế phòng cùng khế đất, coi Lý Phong hắn là người nào?

"Ca, người nhà này cũng thật quá phận, cũng may không có ai đứng về phía hắn buộc Phong đại ca." Đường Xuân Vanh tức giận nói với ca ca hán.

Đường Xuân Minh cũng không để trong lòng, cười nói: "Người này đạo đức thế nào không phải lần đầu biết được, không cần tức giận, hơn nữa ta cùng A Phong sẽ không để hắn thực hiện được, muốn chiếm tiện nghi của chúng ta? Dễ chiếm như vậy sao?"

Lý Phong đứng bên cạnh nghe xong nhếch nhếch khóe miệng, Hà lão cũng vuốt râu mà cười.

Triệu tộc trưởng từ lời nói của Lý Phong liền hiểu rõ, lần này Lý Phong là muốn một nhà Triệu lão ma chịu lần này, hắn cũng không cảm thấy Lý Phong không giúp đỡ liền rất quá đáng, dù sao chuyện chính là tự Triệu Đại Ngưu chọc, nếu như trước đó Lý Phong không dọa sợ bọn người này, chỉ sợ sau này thương lượng còn phải rất khó khăn.

"Ba vị tráng sĩ, " cũng không biết Triệu tộc trưởng tôn trọng hay là trào phúng ba người vẫn đang nằm đất không đứng dậy được, "Nhà này cũng không phải một mình Đại Ngưu có thể định đoạt, nợ bao nhiêu bạc nhất định sẽ trả, chỉ là khế đất cùng khế phòng mong quý phường có thể trả lại."

Ba người này cũng không còn dũng khí như trước, đều bị Lý Phong đánh làm rơi mất, ánh mắt nhìn vào Lý Phong đều mang theo vẻ kính sợ. Dù sao bọn họ cũng chỉ biết mấy công phu quyền cước dọa người, trong tay có chút sức lực, nhiều nhất là dọa bách tính tóc húi cua thôi, nếu như thực sự đụng phải người luyện võ chỉ có thể tè ra quần, vừa rồi Lý Phong ra tay bọn họ cũng đã rõ ràng, người này không phải người nhà nông bình thường, dù cho bọn họ cũng không thể sánh được.

Nhưng mà bọn họ cũng nhìn ra, người nhà này bất hòa với Triệu gia, căn bản không muốn ra mặt giải quyết chuyện này, chỉ là trong lời nói cũng rất rõ ràng, thôn Bình Sơn sẽ không để cho người ngoài. Nghĩ đến chuyện đương gia nhà mình giao cho, ba người liếc mắt ra hiệu với nhau, chỉ sợ không thể thực hiện được.

"Chúng ta chỉ là thay đương gia đến đây đòi nợi, chỉ cần trả bạc thì khế phòng khế đất tự nhiên sẽ trả lại."

"Gào ——" Triệu lão ma nhào lên muốn đánh Triệu tộc trưởng, chính người này làm hỏng chuyện của hắn, chỉ cần cầu Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, bọn họ còn không cho một lão ma ma mặt mũi sao? "Ngươi là tộc trưởng gì chứ? Triệu gia chúng ta không chấp nhận tộc trưởng các ngươi, ngươi cút ngay cho ta, muốn bạc không có, chỉ có một mạng già này thôi, ngày hôm nay các ngươi không trả lại khế phòng khế đất, lão ma ta liền liều mạng với các ngươi…" Kêu khóc, khóc lóc om sòm lăn lộn, tóc tai tán loạn, không khác gì kẻ điên.

"Được, không chấp nhận ta cũng được, " Triệu tộc trưởng tức đến mức nở nụ cười, "Không chấp nhận ta liền khỏi chuộc lại, chính các ngươi đi thương lượng với bọn họ đi, chính mình gây chuyện liền tự giải quyết, ta còn lười quản chuyện này đây.", Triệu tộc trưởng tức giận muốn hất tay rời đi.

"A Mẫu nói chuyện cẩn thận, ngươi còn ngại không đủ mất mặt sao? Dù giải quyết được chuyện này, mặt mũi ta cũng mất hết, sau này còn không bằng bỏ học từ trên huyện về nhà bồi lão nhân người." Sắc mặt Triệu lão tam âm trầm, xem tình hình trước mắt, nhà bọn họ ở thôn Bình Sơn là tứ cố vô thân, tình hình như vậy khiến cho hắn suýt chút nữa liền thổ huyết.

Người bên ngoài là vô dụng, chính Triệu gia tam thúc công cũng phải khiến Triệu lão ma cân nhắc một chút mới có nghe theo, nhưng đối với Triệu lão tam, Triệu lão ma chính là thuận theo thành thói quen rồi, miệng động mấy lần, đến cùng vẫn không nói gì đứng lên, người dính đầy bùn đất còn có cứt gà cùng với những

thứ bẩn không biết tên nữa, suýt chút nữa khiến Triệu lão tam bịt mũi tránh xa, trong nhà này mỗi lần đều ô uế hơn lần trước, khiến cho hắn càng ngày càng không muốn về.

"Tam thúc công, ngài xem việc này..." Triệu lão tam cũng là người thông minh, biết tộc trưởng mới của Triệu gia sẽ không đứng về bên hắn, Triệu gia vì sao mà nháo chia lìa hắn lại sao không rõ ràng, này tân tộc trưởng rõ ràng thiên hướng trong thôn cùng Lý gia.

Tam thúc công lần này bị chọc tức, thân thể càng không ổn, cố gắng chống chịu nói, "Hỏi a mẫu của ngươi một chút, trong nhà còn bao nhiêu bạc, nhìn xem có thể chuộc được bao nhiêu." Bọn sòng bạc cho vay nặng lãi này có thể trêu được sao? Nhưng bây giờ hắn không thừa nhận cũng không được, chỉ sợ có hai người Lý Phong mới có thể có biện pháp, nhưng đã sớm đắc tội người rồi, hắn cũng không thể bỏ mặt mũi này đi cầu người được.

Con cháu tam thúc công cũng không mặc kệ hắn, chỉ oán hận nghĩ, rõ ràng việc này không có quan hệ gì với bọn họ, nhưng chính cha (a gia) mình lại muốn ôm lấy chuyện này, nhưng mà bọn họ cũng quyết định, sẽ không tiếp tục vì bên Triệu lão tam đào ra một thỏi bạc nữa, còn cha (a gia) bọn họ muốn làm thế nào, ngược lại bây giờ bọn họ cũng không đánh chủ ý gì đến chút đồ kia.

"A Mẫu..." Triệu lão tam quay đầu nhìn về phía Triệu lão ma, Triệu lão ma vừa muốn gào lên, liền bị ánh mắt lạnh lẽo của Triệu lão tam ức chế. Triệu lão tam suy nghĩ một chút, chỉ đành tự mình bước về phía phòng của Triệu lão ma, Triệu lão ma giấu bạc ở chỗ nào cũng không có giấu hắn, vì vậy muốn Triệu lão ma móc bạc ra còn không bằng tự mình động thủ.

"Không, lão tam, ngươi cũng không thể làm như vậy, số bạc kia đều là để cho ngươi cưới phu lang cùng tham gia khoa cử ——" Triệu lão ma kêu to vọt tới. Nhìn biểu hiện ngày hôm nay của Triệu lão ma, nghĩ đến trước kia động đến hắn một cái là ngất, có người liền cười nhạo lên, cũng chỉ là mấy thủ đoạn bắt bí tiểu bối mà thôi.

Mẹ con hai người ở trong phòng cãi vã, ngoài sân, tam thúc công cau mày khó chịu nhìn con cháu hắn, nhưng từng đứa từng đứa lại cùng nhau quay đầu nhìn sang bên khác, cuối cùng có người không nhịn được nhỏ giọng nói, "Bạc của chúng ta đều cầm mua giống, trong tay không còn thừa chút nào."

"Các ngươi... Tốt, từng đứa từng đứa đều lớn rồi cánh cứng cáp rồi nên không thèm nghe ta nữa..." Tam thúc công chỉ vào mũi tiểu bối mắng lên.

Triệu tộc trưởng không vừa mắt, tiến lên khuyên nhủ: "Tam thúc cũng đừng mắng bọn họ, mọi người có ai lại không muốn sống càng tốt hơn, hơn nữa tam thúc ngươi bảo bọn chúng mang bạc ra có thể thu về được sao? Bọn họ cũng phải sinh sống mấy tiểu tử cũng còn phải đi học." Những tiểu bối kia nhìn về phía Triệu tộc trưởng, tam thúc công quay đầu không muốn nhìn tiểu bối này, còn tộc trưởng cái gì chứ, hắn căn bản không thừa nhận, nhưng mà nhìn đến vẻ mặt giận mà không dám nói gì cùng với sự thất vọng của đám tiểu bối, tam thúc công đột nhiên có chút lay động.

Hắn thật sự sai lầm rồi sao?

Nhưng mà khi thấy Triệu lão tam cầm bạc đi ra từ trong nhà, hắn lại tự nói với mình, hắn không sai, người nào có tiền đồ hơn Triệu lão tam chứ? Đám tôn tử này có đứa nào có khả năng bằng Triệu lão tam chứ, bằng không sao hắn lại đặt toàn bộ tinh lực lên người Triệu lão tam.

"Tam thúc công, toàn bộ cũng chỉ có bảy mươi mấy lượng bạc, chuyện này..." Cái này còn kém hơn một nửa, mà phía sau Triệu lão ma ngã ngồi ở cửa đau lòng đến nước mắt nước mũi gào khóc, lần này là thật sự thương tâm, hắn chính là bị lấy hết tiền tích lũy, không phải là giả vờ giả vịt như trước kia. Lão tam sao lại đối xử với hắn như vậy, hắn khổ cực kiếm bạc là vì ai, nói lấy liền lấy đi, sau này hắn sống như thế nào a.

"Ai, ta còn có mười mấy lượng bạc, gộp lại một chút, trước tiên đem một phần nhà chuộc lại đi, cũng không thể để cho ngay cả chỗ ở cũng không có." Tam thúc công thất vọng thở dài nói.

Con cháu hắn cũng thất vọng, quên đi, cứ như vậy đi, chút bạc trong tay bọn họ nhất định cũng sẽ không móc ra, cha (a gia) cho rằng thuốc hắn uống cùng với mời lang trung không cần bạc sao? Bọn họ lấy hết bạc ra chẳng nhẽ muốn nằm chờ trên giường chờ chết sao? Không còn mắt thấy còn không phải là thất bại sao?

Người trong thôn xì xào bàn tán, Triệu lão ma này luôn luôn giả đáng thương, nhìn xem lần này lôi ra được nhiều bạc như vậy, nếu như trước kia đã xem như là phú hộ, nghĩ lại Triệu Đại Hổ trước kia, mới thật sự là đáng thương a, cùng Minh ca nhi quanh năm suốt tháng không may được một bộ đồ mới, đều phải cung phục Triệu lão ma này, càng phát hiện Triệu Đại Hổ thật sự là chết không đáng.

Đường Xuân Minh bĩu môi, hắn cũng biết trong tay Triệu lão ma này có không ít bạc, hiện tại vừa nhìn đúng như dự đoán, còn không nói đến chi tiêu sau khi Triệu Đại hổ chết rồi, chỉ sợ cũng phải lên đến trăm lượng bạc.

Tập hợp đến tập hợp đi, thêm vào ít bạc vụn trên người Triệu lão tam, cũng chỉ được trăm lượng, so với hai trăm còn kém một nửa a, phải làm sao mới ổn đây?

Đường Xuân Minh nói thầm với Trương Tú một chút, Trương Tú lập tức đi đến bên người Lý Chính nói thầm với hắn, ánh mắt Lý Chính sáng lên, đang lo không có cách nào giải quyết đây, muốn bọn họ đào bạc cho Triệu lão ma ai có thể cam tâm, nếu không có thể khiến Triệu lão ma này nhớ ăn không nhớ đánh. Lý Chính đi ra nói vài câu với Triệu tộc trưởng, sau khi Triệu tộc trưởng nghe được cũng không nhịn được gật đầu.

Tuy rằng trong tay Đường Xuân Minh không thiếu tiền, hai trăm lượng bạc đối với hắn dễ như ăn cháo, nhưng không muốn dính đến mấy người Triệu gia, bằng không lại thành không rõ, chính hắn cũng chán ghét, nhưng mà hiện tại trong tay xưởng rượu có bạc, vì vậy chủ ý của hắn chính là lấy danh nghĩa của xưởng rượu ra mặt, chỉ cần Triệu lão ma không lấy bạc chuộc đồ, liền treo dưới danh nghĩa xưởng rượu, chờ đến khi thu hoạch xưởng rượu liền lấy bạc thuê người làm, đến lúc đó thu hoạch được cũng là của xưởng rượu, như vậy mặc kệ là ai đầu tư vào xưởng rượu cũng có thể hưởng được chỗ tốt, Lý Chính cũng hỏi ý kiến của mấy tộc lão, không có ý khác, bọn họ cũng ý thức được, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người ngoài, sau này cũng phải chú ý.

Chuyện sau đó mặc kệ Triệu lão ma nháo thế nào cũng không được, dù là Tam thúc công cũng không thể không đồng ý, dù hắn không đồng ý cũng không được a, Lý Chính trực tiếp đứng ra cầm bạc lấy lại khế đất cùng khế nhà từ sòng bạc, cuối cùng thành xưởng rượu là chủ nợ của nhà Triệu lão ma. Còn khế phòng cùng khế đất, Lý Chính cũng không đè bạc ép thu hồi, xem như là nể mặt Triệu gia, chỉ để lại phần tương đương trăm lượng bạc ròng, hơn nửa vẫn trả lại Triệu gia.

Ba đại hán căn bản không mang theo khế phòng cùng khế đất bên người, điểm ấy khiến cho mấy người Lý Chính càng thêm cảnh giác, bởi vậy khi mang bạc đi theo đổi người còn mang theo một đồ vật khác, là mang từ nhà Lý Phong ra, khi chủ nhân của sòng bạc nhìn thấy cái này dù gan có to hơn nữa cũng không dám làm trái, ngoan ngoãn giao đồ vật ra.

Vật đấy không phải là cái gì khác, mà chính là miếng ngọc tượng trưng thân phận Dung đương gia để lại, để chứng minh thân phận của Dung đương gia. Sau khi Dung Nguyệt ở trong nhà Lý Phong mấy ngày, lấy ánh mắt thương nhân của hắn đương nhiên có thể nhìn ra được giá trị của những thứ nhà Lý Phong sản xuất, rất dễ khiến người ta chú ý đến, vì vậy đồng ý cung cấp một thứ che chở cho nhà Lý Chính, để lại một đồ không có tác dụng gì ngoài chứng minh thân phận như vậy.

Chuyện của Triệu gia không dễ xong như vậy, mặc kệ Triệu lão ma ầm ĩ như thế nào cũng đều vô cùng, thu vào tay thôn trừ phi Triệu lão ma lấy bạc ra còn không đừng hòng thu lại được, hơn nữa, Triệu Đại Ngưu không phải là không có trừng phạt gì, trực tiếp bị tộc trưởng Triệu gia phái người kéo vào từ đường đánh một trận. Không tiếp nhận tộc trưởng mới là hắn? Được a, vậy trực tiếp ra khỏi Triệu gia đi, dù là tam thúc công cũng không có cách nào.

Lần này tam thúc công nằm vật xuống, Triệu lão ma nằm vật xuống, Triệu Đại Ngưu cũng nằm vật xuống.

Đúng là hiện tại chỉ có Vương Xuân Hoa, sau khi ba người kia nằm xuống tinh thần liền không tồi, còn có sức lực cãi nhau cùng Triệu lão ma cùng Triệu Đại Ngưu, sao đó mang đồ của mình cùng Triệu Đống và Triệu Mai về nhà mẹ.

Nếu như trước kia hắn mới không quản một tiểu ca nhi không có tình cảm gì là Triệu Mai, nhưng mà lần này Triệu lão ma lại muốn bán Triệu Mai đi, khiến cho hắn có cảm giác nguy hiểm, hơn nữa dù muốn bán

cũng không đến lượt Triệu lão ma, vì vậy liền mang theo cùng, còn Triệu lão ma cùng Triệu Đại Ngưu, hắn thực sự không hầu hạ nổi.

Tam thúc công vừa không có khí lực cũng không có bạc đi quản chuyện Triệu lão tam, tình hình trong nhà như vậy, Triệu lão tam cũng không thể hoàn toàn bỏ lại chuyện trong nhà không quan tâm, bởi vậy chạy lên trấn cùng huyện kiếm chút bạc về, thuê người chăm sóc hai người đang nằm trên giường, còn số bạc kia, hắn cũng không dám giao cho người bên ngoài, để cho tam thúc công quản, còn chính hắn, còn phải tiếp tục lên huyện học tập.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, Triệu lão tam vừa đi chuyến này, đến khi trở về đã thay đổi một thân phận khác, thân phận này khiến cho người được Triệu lão ma cùng tam thúc công coi trọng, cuối cùng lại không có quan hệ gì với Triệu gia, không thể không nói là trò cười lớn nhất của Triệu gia.

85. Chương 85: Quả Trên Núi

Nếu nói chuyện của Triệu gia có cái gì tốt, chính là khiến cho hai tiểu tử nhà Lý Chính cùng Đường Xuân Vanh ngày càng ý thức được tầm quan trọng của quyền thế, ba người cùng nhau về huyện học tập biểu thị lần sau nhất định phải thi đỗ, bây giờ có thể dựa vào người khác bảo vệ sản nghiệp của thôn, nhưng tương lai liền do bọn họ bảo vệ.

Chuyện này động tĩnh không nhỏ, Đằng Dục ở trong huyện cũng nhanh chóng biết được, hắn cũng cảm thấy chuyện này có khả năng còn có điều không rõ, sau khi tìm hiểu quả nhiên hắn phát hiện được, việc này là do mấy nhà liên thủ cùng nhau thao túng, nhắc tới cũng có quan hệ với người giang hồ mà Triệu Đại Ngưu lui tới kia, người kia ở trước mặt người khác trào phúng Triệu Đại Ngưu keo kiệt lại vô dụng nhát gan, tiêu hết bạc lại còn muốn trốn chỗ hắn, đi chết đi. Kết quả hắn oán Triệu Đại Ngưu như vậy khiến cho người có tâm nghe được, âm thầm tra một chút, quả nhiên là người thôn Bình Sơn, nghĩ thầm người bên ngoài nhúng tay vào không dễ, nhưng mà ra tay từ người thôn Bình Sơn liền không thành vấn đề đi, bây giờ thôn Bình Sơn càng ngày càng náo nhiệt, chuyện làm ăn của Thính Cảnh Các cũng càng ngày càng tốt đến mức đã sắp đè ép mấy tửu lâu khác không thể không đóng cửa rồi.

Bọn họ cũng thăm dò được gia đình bán rau kia ra tay cũng hào phóng, đối với người trong thôn đặc biệt coi trọng, vì vậy cho rằng chỉ cần có nhà ở thôn Bình Sơn thì sớm muộn có thể đào ra bí mật của Thính Cảnh Các cùng thôn Bình Sơn. Cũng là bọn họ quá mức tham lam, thôn Bình Sơn thôn đã bắt đầu bán rau ra bên ngoài, nếu như có ý chỉ cần chờ rau bán ra là được, nhưng bọn họ còn không vừa lòng, muốn đem chỗ tốt chiếm hết. Vì vậy liền tính kế Triệu Đại Ngưu, hơn nữa hầu như không tốn chút sức lực nào liền đem Triệu Đại Ngưu dẫn vào tròng, Đằng Dục cũng vì chuyện này đến thôn Bình Sơn một chuyến, nói với Lý Phóng, "Có danh hiệu của Dung đương gia bọn họ liền lập tức thu móng vuốt về, hơn nữa ta thấy Dung đương gia hẳn cũng đã phái người chào hỏi chỗ Huyện lão gia, mấy gia đình tham gia đều có nha dịch đến chào hỏi, điều này khiến cho bọn họ không thể không cụp đuôi cẩn thận hành động."

Bây giờ Đằng Dục cũng coi như đường làm quan rộng mở, thừa dịp cơn gió đông này hắn liền nhanh chóng mở rộng sản nghiệp ra phủ Định Châu và cũng nhanh chóng đứng vững gót chân, vì vậy hiện tại mỗi lần hắn đến thôn Bình Sơn đều chuẩn bị một phần hậu lễ cho nhà Lý Phong, già trẻ trong nhà đều không thiếu. Không có nhà Lý Phong, hắn dù làm thế nào cũng không thể đi được đến bước này.

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh liếc nhìn nhau một chút, nói: "Như vậy cũng được, sau này ít nhất này ở huyện An Bình này, sẽ không ai đến thôn Bình Sơn thôn sinh sự nữa." Đặc biệt là Lý Phong an tâm, cho dù hắn rời nhà một thời gian cũng không cần lo lắng an nguy trong nhà. Dưới cái nhìn của hắn, Triệu vương cùng Dung đương gia sẽ không nhanh thất thế như vậy, Hà lão cũng đã phân tích cách hành sự của Triệu vương cùng nguyên nhân tin hắn, đồng thời sẽ còn tiếp tục tin hắn.

Triệu gia bị như thế, Đường Xuân Minh đứng xem liền cảm thấy sảng khoái, xem đi, cũng không cần tự mình động thủ, những người này đều có thể tự mình dằn vặt lẫn nhau, nếu như lần này thôn không có ra tay dùng bạc chuộc lại, kết quả của Triệu gia sẽ càng thảm hại hơn. Tuy nói trong này cũng là do có người

mưu hại tính kế thôn Bình Sơn, nhưng hắn tin chỉ cần Triệu Đại Ngưu đi ra khế phòng cùng khế đất cũng lấy luôn đi, kết quả không thể tốt hơn chuyện này bao nhiêu, lúc hắn mang đi chỉ sợ cũng đã có suy nghĩ mang cái này đi đổi bạc để đánh bạc rồi.

Xem đi, làm cha mẹ không thể quá bất công, coi trọng cái này lơ là cái khác nhất định sẽ để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng, Triệu Đại Ngưu làm ra hành động như vậy ngoại trừ nguyên nhân hắn là một tên vô dụng ra, chưa chắc đã không phải do Triệu lão ma bất công chỉ biết đến một mình Triệu lão tam. Lúc Triệu Đại Hổ còn sống còn có thể so sánh mình không phải là đứa kém nhất, nhưng mà sau khi Triệu Đại Hổ chết đi liền càng thêm rõ ràng.

Nhìn hai đứa nhỏ của Mình, Đường Xuân Minh tự tin tràn đầy, chỉ cần có một chút dấu hiệu đi lệch, hắn cũng có thể đảo ngược lại được.

Thời điểm Hồ lang trung đến tìm Hà lão uống rượu tán gẫu cũng nói đến tình huống ba người Triệu gia, lần này Triệu lão ma thật sự bị bệnh, mà không phải giả vờ, có thể thấy được cứ giả bệnh mãi sẽ gặp báo ứng. Mà lần này Triệu Đại Ngưu bị đòn cũng đủ đau, có thể là Triệu tộc trưởng sợ tính tình của Triệu Đại Ngưu sẽ gây tai họa gì cho thôn, vì vậy nhẫn tâm đánh gãy hai chân hắn, sau khi trải qua trị liệu chỉ sợ sau này cũng không tốt lên được, trừ phi nhà bọn họ có thể lấy bạc ra mua dược liệu tốt.

Đường Xuân Minh nghe xong không gợi lên được nửa phần thông cảm, trong tộc đều có hình phạt riêng, đây chính là đặc điểm của thời đại này, hơn nữa trước sau cũng không có khác biệt gì lớn, dù chân của Triệu Đại Ngưu hoàn hảo không có chút tổn hại nào, ở trong cái nhà này cũng gần như là một kẻ tàn phế.

Vì vậy hắn vẫn hài lòng về kết quả, Triệu gia đổi tộc trưởng mới rồi, tộc trưởng này là một người rất thức thời, mà một mình nhà Triệu lão ma có làm ầm ĩ cũng không được, thực sự là quá sảng khoái a.

Không có chuyện phiền lòng những ngày tháng trải qua càng ngày càng thoải mái, Đường Xuân Minh phát hiện mình đã có dấu hiệu béo lên.

Trời bắt đầu nóng lên, Toàn Dương quán cũng bắt đầu ngừng kinh doanh đợi đến nửa cuối năm thì bắt đầu kinh doanh tiếp, cũng khiến cho những người muốn ăn tiếc hận, nhưng mà cũng biết trời nóng ăn thịt dê có chút không tiêu, vì vậy cũng không lo lắng gì, không có Toàn Dương quán, món ăn của Thính Cảnh Các cũng không tồi.

Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng không có tiếc hận gì, từ khi Toàn Dương quán khai trương tiêu tốn không ít dê, nếu như tiếp tục mở nữa có thể không cung ứng được, vì vậy toàn lực phát triển đàn dê trên núi mới là quan trọng. Hơn nữa, cũng sắp tới thời điểm bán băng, cửa hàng kia để đó cũng không lãng phí, chờ đến khi bán băng xong cũng đến lúc chuẩn bị mở Toàn Dương quán.

Trương Trường Minh trở về thôn việc đầu tiên chính là đưa sổ sách đến nhà Lý Phong, bây giờ không nói chính hắn, ngay cả cha mẹ ở nhà cũng nhắc nhở hắn đi theo Lý Phong làm việc tuyệt đối không thể làm mấy trò vặt, Trương Trường Minh liền nở nụ cười, nói hắn không phải là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa lấy oán báo ân, đặc biệt không thể học đồ vô dụng là Triệu Đại Ngưu, dám đi tìm giang hồ, hán tử có bạc trong tay lại bị phú quý mê hoặc quăng ca nhi trong nhà ra sau gáy.

Hơn nữa bây giờ tầm mắt cũng mở rộng hơn, hắn có cảm giác ca nhi của mình rất được, thiện tâm, nếu như lúc trước không giúp đỡ Minh ca nhi trong những ngày tháng khó khăn nhất, hiện tại sao hắn có những ngày tươi đẹp khiến người khác ước ao chứ. Cũng bởi vậy, trong lòng hắn luôn nhớ kỹ điểm này, dù là quen biết cũng phải làm việc bằng lương tâm, lòng tốt đều sẽ được báo đáp.

Đường Xuân Minh cầm sổ sách cười đến đôi mắt đều híp lại, Toàn Dương quán của hắn có thể không so được tửu lâu khác, nhưng giá cả thịt dê trong đó vô cùng cao, vì vậy từ khi mở đến khi đóng cửa, bạc kiếm trong tay đã qua ngàn lượng, thực sự là lãi kếch sù a. Vỗ vỗ vai Trương Trường Minh, vui vẻ nói, “Hiện tại cuộc sống gia đình của ngươi cũng không sai a, nhìn còn béo hơn trước kia, còn một thời gian nữa mới mở cửa hàng băng, khoảng thời gian này cố gắng ở nhà bồi Mạc ca nhi đi, bằng không hắn liền biến thành oán phu, ha ha.”

Trương Trường Minh cả người phát lạnh, nhanh chóng cách xa Minh ca nhi một chút, không thấy ánh mắt của Lý Phong đại ca đều không đúng sao. Minh ca đủ sảng khoái, nhưng có chút không được, không biết duy trì khoảng cách với những hán tử như hắn, nói chuyện cũng không giữ ý gì, đương nhiên đây là do hắn

coi hắn như Vương Mạc, nhưng bên cạnh còn có con sói thời khắc bảo vệ địa bàn của mình đấy, Minh ca nhi đúng là không ý thức được cần phải chú ý hán tử bọn họ chút nào.

Ai, trong lòng không ngừng lau mồ hôi, ý lạnh trên người cũng dần biến mất, Trương Trường Minh nhếch miệng cười nói: "Hết cách rồi, ngày ngày ăn ngon trong lòng cũng thoải mái vui vẻ, không béo cũng không được, lần sau liền cùng Lý Phong đại ca thỉnh giáo chút quyền cước công phu tiêu tan đống mỡ trên người, bằng không Mạc ca nhi cũng sẽ ghét bỏ ta, ha ha."

Lời này của Trương Trường Minh không bao lâu liền hối hận, để Lý Phong dạy công phu quyền cước? Thật đúng là đơn phương chà đạp, khiến Trương Trường Minh có nỗi khổ cũng không nói được, ai bảo trước đó hắn nhanh mồm nhanh miệng giờ muốn thu lại cũng không được.

Nhưng mà hiện tại hắn còn không biết, cùng Lý Phong cùng với Đường Xuân Minh bán rau, hắn cũng biết được một số gia đình giàu có trên trấn, cũng giúp chào hàng một chút, hiện tại đều là khách quen của thôn, dưới tình huống mấy hán tử ra ngoài tìm đường tiêu thụ kia ăn hoặc ít hoặc nhiều thiệt thòi cũng đã dần dần tìm được đường đi, những nhà trồng rau trong thôn cũng bắt đầu có tiền.

Có thể là chịu ảnh hưởng của ca nhi nhà mình cũng với chỗ Lý Phong giúp đỡ cả làng, hắn cũng có ý thức giúp đỡ người trong thôn, chí ít chuyện làm ăn ở trong huyện cũng đã có, những nơi khác cũng thấy thành quả, mặc dù mình không kiếm được tiền trong chuyện này, những trong lòng hắn cũng có cảm giác thành công.

Hiện ở bên ngoài có không ít nơi đều biết có một thôn Bình Sơn, mà rau trồng từ thôn Bình Sơn thôn trồng ra đều vô cùng tốt. Chờ mấy năm nữa, tin tưởng danh tiếng thôn Bình Sơn thôn sẽ càng thêm vang dội.

Chuyện này Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng ít nhiều biết một ít, bởi vì những nhà thu được tiền kia, khi nhìn thấy A Lâm ra ngoài chơi, đều nhét vào túi nó chút đồ ăn vặt, số lần càng ngày càng nhiều, A Lâm đều không từ chối được cũng bắt đầu trốn người trong thôn, thường thường kể khổ ở trong nhà, nhướng mày hỏi người trong nhà nên làm thế nào bây giờ? Nó lớn như vậy cũng có chuyện phiền lòng a, khiến cho Đường Xuân Minh nghe xong cười lăn lộn trên giường.

Cuối cùng biện pháp giải quyết là đem đồ ăn vặt kia chia sẻ cùng mấy tiểu đồng bọn trong thôn, Đường Xuân Minh cũng thường thường làm một ít đồ ăn để khi A LÂm ra ngoài chơi thì mang theo, hắn cũng không thể để A Lâm tạo thành thói quen cứ nhận lấy mãi, hơn nữa hiện tại trong nhà cũng không thiếu mấy thứ này, không cần thiết phải nuôi thành tính tình cứ khom khom giữ lấy.

Dưới cái nhìn của hắn bạc kiếm được là để tiêu.

&&&

Giống như trong một đêm, các thôn dân phát hiện phía sau núi nhà Lý Phong đều xuất hiện thêm nhiều màu sắc, nhìn kỹ lại, còn không phải là hoa quả năm mới trồng xuống đều đã ra hoa rồi sao? Còn có những cái cây gì mà cây dại, lại cũng nở hoa rồi, thực sự là thần kì.

Bọn Đại Sơn đương nhiên đã sớm phát hiện biến hóa trên núi, cũng nói cho Lý Phong cùng Đường Xuân Minh lên núi xem qua. Hai người bọn họ nhìn nụ hoa nhìn tuy rằng nhiều nhưng qua một thời gian sẽ rụng mất, dù có kết quả cũng không nhiều, nhưng đây cũng là tin tức đáng mừng không phải sao.

Lại nói, mấy loại cây bụi năm ngoái trồng như cẩu kỷ hay mơ mới là sinh trưởng mạnh, cây mơ vào tháng bốn tháng năm đã bắt đầu nở, mà cẩu kỷ cũng vào tháng sáu mới tiến vào thời kỳ kết quả, mà cái sau thời gian kết quả càng dài, từ tháng sáu đến tháng mười một là hái được. Hà lão từ khi nhìn thấy cẩu kỷ nở hoa liền nhanh chóng giục Đường Xuân Minh thời điểm đó nhanh chóng hái, cũng không thể lãng phí để cho gà mổ, Hà lão vẫn tương đối có lòng tin với cẩu kỷ Đường Xuân Minh trồng ra.

Có thể không tự tin sao? Không thấy phẩm chất của dược liệu trồng trong sân còn tốt hơn trước kia hắn tự trồng sao, còn nguyên nhân trong đó, căn bản không cần phải đi truy tìm làm gì.

Từ khi có thể hái, Lý Phong liền bắt đầu phát động bọn nhỏ trong thôn, chỉ cần hái đưa đến gia đình hắn, đều dựa vào số lượng trả tiền. Tuy rằng người trong thôn không biết bọn họ mốn đống quả dại này làm gì, nhưng mà thịt muối nhỏ thì cũng là thịt a, dù sao bọn nhỏ chỉ đi học buổi sáng, buổi chiều cũng là chơi bên

ngoài, còn không bằng đến nhà Lý Phong kiếm chút tiền a, tự mình đi mua đồ ăn vặt cũng tốt, còn tiểu ca nhi không thể đến trường, càng không thể chờ được muốn tham gia.

Hơn nữa đến sau núi nhà Lý Phong không chỉ có thể hái trái cây kiếm tiền, còn có thể chơi đùa cùng Đạp Vân nhà hắn a.

Nửa cân cẩu kỷ cùng cây mơ, liền được một đồng, tay chân chịu khó, một ngày có thể hái được mười mấy cân, được đến mười mấy đồng tiền lớn, nếu là trước kia, cũng là tiền công của một người trưởng thành, đối với bọn nhỏ mà nói, đây chính là một nguồn thu lớn, một tháng có thể kiếm được nửa lượng a.

Sau khi cẩu kỷ chở về liền lập tức phơi khô, nhưng quả mơ thì làm gì? Hiện tại nhà Lý Phong cũng không thiếu hoa quả ăn, quanh năm suốt tháng trong nhà cũng không thiếu hoa quả ngâm, lấy mơ về cũng chỉ là mới mẻ thôi. Đường Xuân Minh suy nghĩ một chút vẫn là làm thành nước hoa quả, thời gian bảo quản có thể lâu hơn một chút.

Cẩu kỷ phơi nắng đều bị Hà lão mang đi, mang theo A Lâm, Đường Xuân Minh phát hiện, hiện tại Hà lão đã để nó nhận thức dược liệu cùng đọc một số sách thuốc đơn giản, nghĩ thầm chẳng lẽ Hà lão muốn bồi dưỡng A Lâm làm truyền nhân của hắn? Sau đó lại cảm thấy không cần phải làm rõ làm gì, A Lâm đồng ý có học liền chứng tỏ có năng khiếu một chút, dù cho không có năng khiếu thì hiểu một chút tri thức về dược liệu cũng tốt, hắn biết A Lâm vẫn luôn hâm mộ đám tiểu tử có thể đến học đường kia.

Đường Xuân Minh phụ trách làm hoa quả ngâm, Lý Phong làm trợ thủ, thời điểm làm Đường Xuân Minh liền nghĩ đến cửa hàng băng, ngoại trừ bán băng, còn có thể bán chút đồ ăn vặt thử, đập nhỏ băng sau đó cho vào hoa quả ngâm cùng nước, tuyệt đối ngon miệng lại mát mẻ, ừm, còn có thể thêm chút đậu đỏ đậu xanh.

Lý Phong cũng tùy theo Đường Xuân Minh dẫn vặt những thứ này, hơn nữa loại đồ ăn này, trong kinh thành hay châu phủ cũng không phải không có, nhưng mà khẳng định không ngon bằng nhà mình sản xuất. Hai người liền lấy chút băng ra, Lý Phong dễ dàng đập nát băng, sau đó bỏ vào đậu đỏ cùng hoa quả ngâm, Đường Xuân Minh ăn đến con mắt đều híp lại, vẫn là Lý Phong ngăn hắn không được ăn nữa, loại thời tiết này không được ăn nhiều đồ lạnh, đặc biệt là ca nhi.

Lại làm ra đồ ăn mới, đương nhiên muốn kêu mấy gia đình được chia hoa hồng của cửa hàng băng đến, để bọn họ nếm thử chút, nghiên cứu xem bán mấy thứ này như thế nào. Trương Trường Minh liền vỗ tay bảo hay, hắn chính là biết mấy gia đình giàu có lúc trời nắng cũng sẽ tự chế một ít đồ ăn từ băng, hơn nữa mùi vị của mấy loại trái cây kia vô cùng tốt, tiện đây có thể đem tất cả trái cây nhà Lý Phong làm thành hoa quả ngâm bán đi.

Trước kia thấy Lý Phong để Lý Phong cho bọn nhỏ trong thôn hái đống quả dại này hắn còn không nghĩ ra, cẩu kỷ có thể làm dược liệu bán cho tiệm thuốc, nhưng mà cây mơ chính là quả dại không đáng giá a? Không nghĩ tới Minh ca nhi thật có nhiều chủ ý, đảo mắt liền nghĩ ra được biện pháp.

Chờ sau khi hoa quả ngâm làm xong, cửa hàng băng trong huyện cũng được mở Trương Trường Minh lại bắt đầu sinh hoạt của một chưởng quỹ của hắn, khoảng thời gian trước được rèn luyện, hắn hoàn toàn có thể tự đảm nhận được công việc này. Ngoại trừ hoa quả ngâm làm từ hoa quả sau núi nhà mình, Đường Xuân Minh còn lấy ra một chút hoa quả trong không gian làm, vì muốn tăng thêm mấy loại hàng trong cửa hàng băng.

Sau đó hắn dùng sữa dê làm thành bơ cũng để vào trong cửa hàng. Trong không gian hắn có không ít sữa dê, theo số lượng dê ngày càng gia tăng đồng thời chính mình cũng gây giống, mấy đứa nhỏ căn bản uống không kịp sữa dê nhà sản xuất ra, Đường Xuân Minh cũng không muốn lãng phí, trước hết để vào không gian, sẽ không xảy ra tình huống bị biến chất.

Kết quả trên trấn sau khi nước hoa quả cùng băng được tung ra đặc biệt được người hoan nghênh, đặc biệt là lúc trời nóng bức, đều được người lớn trẻ nhỏ yêu thích, ngay cả lọ để đựng nhìn cũng rất đẹp, khiến cho Đường Xuân Minh không thể không giới hạn mức tiêu thụ, bằng không sẽ không thể cung cấp kịp.

Đương nhiên đây là nói sau, hiện ở trong sân giàn nho mới bắt đầu kết quả

Trong sân cây nho đã sớm sinh trưởng rất tốt, sớm đem toàn bộ cái giàn mọc kín, một chùm có không ít

quả to gần bằng quả trám, dưới giàn nho có một cái bàn, A Sâm lộ cánh tay bắp đùi cả người tròn vo bị bây quanh, cả nhà cũng không chê đơn điệu trải qua một buổi chiều như vậy.

Tính tình A Lâm càng ngày càng hoạt bát, học được không ít thói hư tật xấu của Đường Xuân Minh, xoa xoa bóp bóp tay chân đầy thịt của đệ đệ nói, "Đệ đệ ngươi thật béo a, ca ca đã không ôm được ngươi nữa rồi." Nói xong cố ý thở dài.

Đường Xuân Minh ở dưới giàn nho nhịn cười nhéo mặt A Sâm: "Xem đi, ngay cả ca ca ngươi cũng chê ngươi béo, sau này cũng không thể theo người ta tùy tiện ăn được."

"Phốc, phốc!" A Sâm cũng học được phản kháng, miệng nhỏ cố phun ra một ngụm nước, còn quay về phía a mẫu nó, mà không có quay về ca ca nó, ai bảo A Mẫu nhéo hắn mặt, đau quá a.

Đường Xuân Minh run lên một hồi lâu, sau đó đột nhiên nhảy lên đến đem đứa nhỏ xấu xa này bắt lấy, đánh mấy lần lên mông nó: "Ngươi là tiểu bại hoại, lại dám phun nước miếng ta, xem ta có đánh ngươi không."

"A a… Phốc phốc…" A Sâm đáng thương vừa kêu vừa hướng về phía Lý Phong cầu ôm, A Mẫu xấu, cha cha mau tới cứu A Sâm.

Lý Phong nhịn cười giải cứu tiểu A Sâm từ tay Đường Xuân Minh, giải thích thay A Sâm: "A Sâm là muốn bắt đầu học nói chuyện a, bộ dáng như vậy liền không phải lần đầu tiên, ngươi đừng nên hiểu lầm."

"Thật sự?" Đường Xuân Minh xem một màn này, tiểu bại hoại này lại văng hắn một mặt đầy nước, không thấy A Lâm đều trốn đến trong lồng ngực của Hà lão cười trộm sao, Hà lão cũng là một mặt cười xấu xa, sao hắn lại xui xẻo vậy chứ.

"Đương nhiên, xem hàm răng của A Sâm nhà chúng ta đều mọc thêm ra mấy cái." Lý Phong cũng không thể nói với A Sâm là a mẫu nó đang trêu nó.

"Đúng vậy đúng vậy, A Sâm muốn nói chuyện a." A Lâm hưng phấn dạy đệ đệ nói chuyện.

Thời điểm Đường Xuân Minh xoắn xuýt đến cùng là A Sâm cố ý hay vô tình, cửa viện liền vang lên tiếng gõ cửa, Đường Xuân Minh không thể tiếp tục nghiên cứu nữa liền chạy ra cửa, Tiểu Hoa vẫn luôn trung thành đi cạnh hắn. Mở cửa ra nhìn, lại là hai nhóm người đến, một nhóm là chỗ Trương Trường Minh, vừa nhìn là biết Dư Mộ họ người mang đồ đến, nhưng một nhóm khác là người của Dung gia, là thay mặt cho Dung Nguyệt, Đường Xuân Minh vừa mời hai người này vào nhà vừa gọi Lý Phong, "A Phong, Dư Mộ cho người mang đồ đến."

86. Chương 86: Xưởng Rượu

Hai đoàn người tiến vào trong sân, chờ Lý Phong ôm con ra ngoài, sau đó đem truyền lời cho Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, rồi đem đồ trên xe xuống, uống chút nước rồi lại đi.

Nói thật, nhìn thấy Lý Phong mặt lạnh ôm lấy trẻ con, khiến cho bọn họ vô cùng cảm khái, nếu bọn họ biết được Lý Phong chỉ cần dùng một chiêu người thường không thể nhìn thấy quật ngã ba hán tử to lớn, bọn họ sẽ càng cảm thấy áp lực hơn.

Lần này vừa hay, hai nhóm người đến lại gặp nhau. Hai người kiểm tra một hồi, đều đưa đến không ít đồ, còn có thư của hai bên, bên này Dung Nguyệt là nói cho Đường Xuân Minh, Lý Phong đương nhiên tiện tay liền giao cho Minh ca nhi, hai ca nhi này vẫn luôn duy trì thư từ qua lại, tuy Lý Phong cũng thường xuyên ăn giấm nhưng cũng không ngăn cản, chưa từng hạn chế Minh ca nhi kết bạn.

Hà lão đứng dậy chỉnh trang lại quần áo, nói với A Lâm, "A Lâm chúng ta đi nào, đến bên kia câu cá đi, để tối a mẫu nướng cá cho con ăn."

"Được được, con cùng gia gia đi câu cá." A Lâm vỗ vỗ tay khen hay, theo Hà lão chuẩn bị đi câu cá, một già một trẻ thường xuyên làm chuyện này, gieo tai họa cho không ít cá trong ao.

"Chờ ta đã, ta cũng đi, A Phong ngươi nhanh chóng chuẩn bị đi." Thấy một già một trẻ chuẩn bị ra ngoài, Đường Xuân Minh mới phản ứng được, ôm lấy tiểu A Sâm bỏ vào chút đồ ăn cùng với phong thư của Dung Nguyệt, tiểu A Sâm thấy có thể ra ngoài không ngừng vui vẻ kêu "a a", vô cùng hài lòng, mà Đường Xuân Minh làm gì còn nhớ chuyện bị phun nước miếng nữa.

Lý Phong ở phía sau nhìn người chạy nhanh như một cơn gió, cười lắc đầu, ở lại thành thật làm việc, Trần a sao cũng cười giúp đỡ, dưới cái nhìn của hắn, tính tình của Minh ca nhi thật sự không giống như a mẫu của hai đứa nhỏ.

Lý Phong suy nghĩ một chút, lại xoay người vào phòng thu thập một ít thứ,lúc đi ra thì nói với Trần sao sao: "Trần sao sao, ngươi đem những thứ này đến sau núi đi, những thứ còn lại để ta thu dọn là được rồi."

"Ai, được rồi." Trần sao sao lập tức ngừng việc trong tay lại lấy đồ chuẩn bị ra sau núi, vừa nhìn liền biết hán tử này còn tỉ mỉ hơn ca nhi, Minh ca nhi đã quên mang thảm chẳng phải là sẽ phải ôm A Sâm không thể chơi được sao, mang thảm bên người, cũng có thể để cho A Sâm bò chơi một mình, sẽ không làm bẩn người.

Quả nhiên sau khi đến chỗ hồ nước sau núi liền nhìn thấy Đường Xuân Minh đang ngồi trên cỏ, đem con đặt lên đầu gối, còn đang cây cá a. Nhưng mà trẻ con tuổi này sao có thể ngồi yên được, không ngừng ngọ nguậy trong lòng a mẫu, cứ một lúc liền đưa tay muốn với lấy cành liễu, một lúc liền bị cành hoa bên cạnh không biết tên hấp dẫn, đùa nghịch khiến cho Đường Xuân Minh tức giận, mấy lần muốn đánh mông nhỏ của nó, A Sâm ngã ngồi ngã ngồi trên đầu gối của a mẫu ngậm ngón tay giương mắt nhìn a mẫu.

Đang lúc này cứu tinh liền đến, Đường Xuân Minh nghe được Trần sao sao tiếng kêu ngẩng đầu nhìn lên nhất thời thở phào nhẹ nhõm, Trần sao sao cười nói: "Này vẫn là A Phong thu thập đi ra để ta đưa tới, muốn là đoán được Minh ca một mình ngươi xem không tới, thật chưa từng thấy hán tử thận trọng như thế."

Đường Xuân Minh cười gượng hai tiếng, nói A Phong cẩn thận còn không phải nói hắn qua loa, hắn cũng không để ý, chờ Trần sao sao trải thảm xuống dưới đất, Đường Xuân Minh nhanh chóng đem tiểu hỗn đản để xuống, A Lâm cũng nhanh chóng đến bên cạnh đệ đệ chơi cùng, cũng không cho đệ đệ nó bò ra khỏi phạm vi thảm.

Nơi này rất gần chuồng gà, bởi vậy rất nhanh nhà Lục thúc cùng Thiết thúc cũng đến, Trần sao sao chào hỏi với mấy người bọn hắn rồi quay lại. Nếu như không ai nhìn, Đường Xuân Minh cũng không dám để hai đứa nhỏ một mình, dù sao chúng cũng còn quá nhỏ.

Tiểu đồng bọn của A Lâm lại thêm một đứa, chính là Hoàng tiểu ca nhi kia, bây giờ nó đã không sợ hãi như trước nữa, sau khi gọi mấy lần cũng ngồi vào thảm chơi cùng A Lâm, A Lâm đem đồ ăn a mẫu mang đến vui vẻ chia sẻ cùng nó, tiểu ca nhi nhìn a mẫu một chút mới dám nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn với A Lâm.

Cái này có quan hệ với tính tình, lại như Đường Xuân Minh để bọn họ thoải mái hái mơ mà ăn, hai gia đình cùng rất ít làm, không chỉ không động cũng không cho bọn nhỏ động, sau khi Đường Xuân Minh biết được liền thỉnh thoảng cũng mang đồ ăn cho mấy nhà, bình thường mấy ngày lễ tết cũng sẽ chuẩn bị một ít quà.

Trong nhà, Lý Phong mở thư Dư Mộ gửi ra, Dư Mộ cũng không biết được bao nhiêu chữ chứ đừng nói đến chuyện viết, thư này đương nhiên là do hắn đứng cạnh đọc người khác viết. Tuy rằng trong thư cũng không nói mấy chuyện bí mật trong thể truyền ra bên ngoài, nhưng Lý Phong có thể nhận ra được bầu không khí bên phủ Định Châu kia không giống.

Nhưng mà bên kinh thành cũng vẫn không có tin tức gì, nghĩ đến… Hẳn là vẫn còn sớm, muốn tiến hành một trận chiến còn cần chuẩn bị không ít chuyện, Lý Phong cũng yên tâm hơn. Từ sau khi Triệu vương tới, bên Diêu tướng quân cũng nhờ Dung gia đưa tới một lá thư, trong thư có nói một ít chuyện về tình huống bây giờ để Lý Phong có thể hiểu rõ hơn.

Mà trong năm nay có không ít chuyện, phía sau núi mới chậm rãi tiến vào quỹ đạo, thuê mấy người Đại Sơn

thường xuyên nhìn cũng không có gì quan trọng, tiếp theo chính là xưởng rượu, dù thế nào cũng phải đem chuyện này làm thành công.

&&&

Trong thôn rất nhanh truyền ra tin tức tốt, xưởng rượu cơ bản đã hoàn thành chỉ chờ ngày bắt đầu, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng sớm đến đây xem qua.

Nhà Lý Phong là ở cửa thôn, là con đường nhất định phải đi nếu muốn vào thôn, mà xưởng rượu lại ở trong thôn, vừa hay ngược lại với hướng nhà Lý Phong, cái này cũng là do người trong thôn thương lượng nhiều lần mới quyết định được, để đề phòng người ngoài lén lút mò vào trong thôn làm chuyện xấu. Phía sau của xưởng rượu cũng giống như nhà Lý Phong là núi, nhưng Lý Chính đã cùng mấy tộc lão thương lượng cùng Lý Phong, chờ sau khi xưởng rượu xây xong liền cùng mấy người vào núi bố trí một ít cạm bẫy, đồng thời cảnh báo người trong thôn không được tự ý vào núi, bằng không dính cạm bẫy trong đó là tự gieo gió gặt bão, mà trong thôn cũng định kỳ tổ chức người vào trong núi thanh lý dã vật.

Sườn núi bên này hướng mặt trời, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ, sau khi Đường Xuân Minh nhìn thấy liền biết mấy người Lý Chính đã suy nghĩ rất kĩ, vị trí vô cùng tốt, dùng nước cũng thuận tiện. Nhưng mà bởi vì dòng suối này không thể một năm bốn mùa đều có nước, vì vậy mấy người Lý Chính vẫn quyết định chờ qua một thời gian sẽ đào một cái giếng cho xưởng rượu, đề phòng thời điểm khô hạn gặp khó khăn, cũng phòng ngừa trong xưởng rượu có gì ngoài ý muốn xảy ra. Phải biết rằng nếu cồn được cất trữ với số lượng lớn rất dễ xảy ra hỏa hoạn, đặc biệt là vào đại cổ đại lạc hậu này. Nhưng mà cổ nhân cũng có biện pháp của cổ nhân, lúc quy hoạch Đường Xuân Minh cũng nói cái này thì bọn họ cũng đã thương lượng sau khi xây xong thì đặt mấy cái vại nước vào những nơi quan trọng, hơn nữa trong kiến trúc cũng tận lực không sử dụng gỗ.

Xưởng rượu chiếm diện tích không nhỏ, bên cạnh cũng không phải toàn bộ nhà kho, nhà kho cũng chỉ đề một cánh cửa, dùng để cất lương thực cất rượu. Ngoài ra, trong kế hoạch còn muốn để một nơi cất trữ rượu, rượu để càng lâu hương vị càng thuần, giá trị đương nhiên cũng càng cao hơn.

Từ ngày xưởng rượu bắt đầu khởi công, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh quan tâm không ít, không giống như bán rau, bọn họ chính là người nắm giữ cổ phần lớn nhất trong này.

Lý Chính thấy bọn họ đến liền cười híp mắt nói, “A Phong, Minh ca nhi, bây giờ nhìn xem thế nào? Còn có trở ngại gì không?”

Đường Xuân Minh cũng cười híp mắt trả lời: “Không sai, đại bá cực khổ rồi, xem ngươi dạo này bận đến nỗi gầy cả đi, lại khiến cho đại bá sao đau lòng.” Đừng tưởng hắn không biết gì.

Vừa vặn câu nói này lại để Trầm phu lang nghe được, đập vai Đường Xuân Minh một cái, “Không cần, ai đau lòng hắn, không nhìn thấy hắn bận bịu đến hài lòng sao, trời sinh mệnh lao lực đi. Đi. Chúng ta vào xem xem, để hán tử bên ngoài nói chuyện đi.” Lại vẫy vẫy tay kêu mấy người Trương Tú lại đây, đẩy phấn khởi tham qua xưởng rượu. Bởi vì trong thôn không ít người tham gia đều được cho là chủ nhân của xưởng rượu, cho nên mọi người cũng càng quan tâm hơn đến xưởng rượu, ra ra vào vào không ít, đây cũng chính là náo nhiệt ít có của thôn Bình Sơn.

Hơn nữa hôm nay không chỉ có người trong thôn, còn có thể nhìn thấy một ít người ngoài thôn, Lý Chính cũng gọi Lý Chính của mấy thôn bên cạnh đến đây, dù sao bên trong cũng chưa bày biện cái gì, chính bọn họ vào xem cũng nhìn không hiểu, nhưng mà thôn Bình Sơn cũng rất muốn khoe khoang chuyện cất rượu, mặc kệ là Lý Chính hay là tộc lão hay người trong thôn, đều có cảm giác vinh quang.

Người ngoài thôn đã sớm bị động tĩnh của thôn Bình Sơn làm cho đỏ mắt, đặc biệt là thôn dân bình thường, sao Lý Chính cùng tộc lão trong thôn không suy nghĩ chút biện pháp làm cho ngày tháng của bọn họ ngày càng tốt hơn a, nhìn thôn Bình Sơn xem, vốn ở trong vùng này cũng không được bọn họ coi trọng, bởi vì thôn này có quá nhiều người lạ, người Lý gia không có thế mạnh, vốn đồng ý gả vào thôn Bình Sơn, nói thật không coi là nhiều.

Nhìn bây giờ, Lý Chính đang được mấy người thôn khác vây quanh kêu lão ca ca, thái độ khỏi nói cũng biết có bao nhiêu nhiệt tình, mà Lý Chính cùng mấy tộc lão của thôn này từng người từng người mặt đều tỏa sáng, còn chưa uống rượu đâu, mà đã cảm thấy chóng cả mặt rồi.

Mấy người Đường Xuân Minh tiến vào xưởng rượu chỉ vào từng nơi nói dùng để làm gì, chỗ cất rượu ở nhà hắn cũng không giấu mấy người Trầm phu lang, ngay cả những công cụ đó sử dụng thế nào cũng đều biết, nhưng mà nơi này nếu muốn dùng còn phải phóng to ra mấy lần.

"Xưởng rượu lớn như vậy chỉ sợ đã dùng gần hết bạc rồi." Trương Tú chà chà tán thưởng.

Trầm phu lang biết được chuyện này, trả lời: "Những thứ này là tốn nhất, sau này nếu muốn dùng vò rượu cái gì đều chỉ là nhỏ, chờ thu hoạch cao lương liền có thể bắt đầu, mấy nhà chúng ta chiếm không ít phần ở trong xưởng rượu." Đương gia nhà hắn bận bịu đến vô cùng hài lòng, trrong lòng hắn cũng rất tĩnh nguyện, nhà họn họ lấy phần lớn tài sản hơn nữa đương gia cũng quản lý chuyện xưởng rượu, vì vậy ngoài nhà Minh ca nhi ra chính là nhà chiếm phần lớn nhất.

"Đúng đấy, nhà chúng ta là như vậy." Trương Tú giơ ba ngón tay ra quơ quơ, nhà Vương Mạc cũng gần như vậy, bây giờ Trương Trường Minh làm việc trong huyện nên thu vào cũng không tồi, người trong nhà lại kiên quyết đi theo nhà Lý Phong, vì vậy một đường lui cũng không để lập tức đều gia nhập.

Bây giờ xưởng rượu đem phần tử chia làm một trăm phần, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh là chiếm bốn mươi phần, mà Trương Tú giơ ba ngón tay biểu thị ba phần, tuy rằng không thể so với Đường Xuân Minh, nhưng khắp toàn bộ thôn Bình Sơn cũng chiếm không ít, có một số nhà gộp lại cũng chỉ chiếm được một phần thôi đó.

87. Chương 87: Tiền Gia

Ngày hoàn thành, ca nhi nhà Trầm phu lang được gả lên trấn trên cũng quay về, đi theo còn có ca tế của mình. Nếu như nhà mẹ càng ngày càng tốt, chính hắn ở nhà chồng cũng được lòng công công ma ma, hơn nữa lại sinh một tiểu tử mập mạp, vì vậy sinh hoạt càng ngày càng thoải mái.

Trước đó lúc hắn sinh con tắm ba ngày cùng trăng tròn, Đường Xuân Minh cùng Lý Phong cũng lên trấn chúc mừng, đi cùng đương nhiên còn có Lý Chính cùng Trầm phu lang.

Dưới cái nhìn của Đường Xuân Minh, ba đứa con nhà Lý Chính dù là tính cách hay phương diện làm người đều rất tốt, hiển nhiên điều này cũng có quan hệ với gia giáo. Ca nhi này nhìn thấy Đường Xuân Minh cùng Trương Tú cũng nhiệt tình chào hỏi kêu ca sao, ai bảo hai người bây giờ đều là người của Lý gia.

"Nhìn thôn Bình Sơn ta như vậy, ta đều hối hận vì đã gả ra ngoài, nếu như ở lại thôn Bình Sơn ta thì thật tốt a." Ca nhi thở dài nói, nhìn ra được hắn càng khéo ăn nói hơn Trầm phu lang, kỳ thực khéo ăn nói cũng không có cái gì không tốt, chỉ cần không sử dụng lên người trong nhà là được rồi.

"Lời này không thể để đương gia ngươi nghe được, mà nếu lúc trước không gả ra ngoài, sao có ca tế hiện tại, còn có tiểu tử béo nhà ngươi nữa, lần trước đến xem ma ma ngươi chính là ôm không chịu buông tay a." Trương Tú trêu ghẹo nói.

Ca nhi cũng hài lòng, thai đầu tiên liền sinh một tiểu tử béo cũng coi như đứng vững tại nhà chồng, đương nhiên dù cho sinh tiểu ca nhi lấy tình hình bây giờ của nhà hắn, nhà chồng cũng không dám tùy tiện coi thường hắn. Tuy nói hiện tại cuộc sống tại nhà chống cũng tốt, nhưng cũng không thể nói so với nhà mẹ thì ai sẽ càng ngày càng tốt a.

&&&

Khi xưởng rượu chính thức xong thì, thôn Bình Sơn lại thêm một sinh mệnh nhỏ, vốn tại thời điểm như vậy sinh con cũng là một việc vui, dấu hiệu tốt a, nhưng mà người thôn Bình Sơn dù thế nào cũng không cảm thấy là điềm lành gì.

Nhà sinh con đương nhiên là nhà Tiền Đắc Phúc, Tiền Đắc Phúc đến cùng ra ngoài làm chuyện buôn bán nào, sau này Đường Xuân Minh mới biết được, hóa ra là bán hàng rong, đi qua lại giữa các thôn, khỏi nói Tiền Đắc Phúc vẫn có thể kiếm được chút tiền, bằng không cưới hai ca nhi cũng không thể lấy ra được nhiều

sính lễ như vậy. Trước kia có thể là Tiền Đắc Phúc vô cùng sĩ diện, cũng không nói thật với người trong thôn, chỉ nói ra ngoài làm chút buôn bán nhỏ, khiến cho người trong thôn vẫn luôn hâm mộ hắn.

Chuyện này bị lộ ra cũng bởi vì Tôn ca nhi, mới khiến cho người trong thôn bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách sẽ biết được Tần gia Tôn ca nhi ở thôn hẻo lánh kia, hóa ra là đi Tần gia lấy hàng hóa thì thường xuyên gặp mặt.

Đối với người buôn bán như vậy Đường Xuân Minh cũng không có gì xem thường, cảm thấy người này ở phương diện này vẫn còn chút đầu óc, nhưng mà ở phương diện khác thì không đáng nhắc tới. Bởi vì trong nhà không còn bao nhiêu ngân lượng bên sau khi Tôn ca nhi ổn định rồi Tiền Đắc Phúc lại phải tiếp tục quay lại công việc cũ, dù là giữa đó có về nhưng cũng không ân cần hầu hạ để bụng với Tôn ca nhi như trước nữa.

Nhưng mà lần này vấn đề sinh còn còn nằm ở bên phía Tiền Đắc Phúc kia, trước đây Tiền Đắc Phúc vô cùng tin tưởng Tôn ca nhi, cho rằng những tin đồn trước kia đều là do người Tần gia làm khó dễ một quả ca nhi, nhưng lần này trước khi về, lại đụng phải tình nhân trước kia của Tôn ca nhi, tình nhân này biết được Tiền Đắc Phúc cưới tôn ca nhi liền hỏi hắn tư vị của Tôn ca nhi thế nào, nếu như trước kia chỉ sợ Tiền Đắc Phúc đã sớm đem người đánh một trận hoặc là nghiêm khắc trách mắng một phen, không đem chuyện này coi là chuyện lớn, mà khi hắn càng ngày càng giảm bớt tình cảm với Tôn ca nhi, lời của người kia không ngừng chui vào lòng hắn, càng nghĩ liền càng cảm thấy không đúng, đặc biệt nhân tình kia miêu tả vài điểm vốn đã quá quen thuộc với Tiền Đắc Phúc, nếu như không phải người thân cận sao có thể biết được nhiều chuyện của Tôn ca nhi như vậy.

Nhưng mà bởi vì mặt mũi hắn vẫn động thủ cùng người kia, trên người ít nhiều cũng bị thương.

Bởi vậy đến khi về Tiền Đắc Phúc liền mang theo một bụng tức giận, sau khi về đến nhà đồ đạc còn chưa bỏ xuống liền không ngừng chất vấn Tôn ca nhi. Tôn ca nhi vốn thấy đương gia về nhà thì cao hứng lắm, Tiền ma ma tuy rằng thường xuyên đến đây nấu cơm cho hắn, nhưng một mình Tôn ca nhi cảm thấy vô cùng cô đơn, tháng ngày này còn không bằng trước kia một mình ở Tần gia a, nào biết được lời còn chưa nói xong mới đưa chén nước đến trước mặt liền bị đương gia tức giận ném xuống dưới chân, khi hắn từ miệng Tiền Đắc Phúc nghe được tên của tình nhân trước kia, Tôn ca nhi liền hoảng loạn, làm gì còn quan tâm đến dưới dân bị ướt, bụng lớn vội giẫm lên, trượt một cái.

Sau đó, Tôn ca nhi sinh non.

Đồng thời cũng khó sinh.

Giãy dụa hơn nửa ngày, Tôn ca nhi liền sinh ra một tiểu ca nhi gầy yếu, ngay cả Tiền ma ma nghe tin đến giúp đỡ cũng không nhịn được vô cùng thất vọng, hơn nữa nghĩ đến trước đó lang trung có nói sau này có khả năng không sinh được con nữa, đối với Tôn ca nhi càng không cho sắc mặt tốt, chẳng lẽ con trai mình không có số có tiểu tử sao? Trước đó là một người mãi không sinh, hiện là chi sinh tiểu ca nhi sau này cũng có thể không thể sinh nữa, con trai hắn sau này là đoạn tử tuyệt tôn sao?

Việc này là Trương Tú chạy đến nhà Đường Xuân Minh nói, ngay cả Trần sao sao cũng nghe được, không chỉ một tiểu ca nhi gầy yếu, ngay cả Tôn ca nhi cũng bởi vì khó sinh mà ảnh hưởng đến thân thể, sau này phải cố gắng tẩm bổ mới được.

"Vốn nhìn Tôn ca nhi liền cảm thấy không được, tuy rằng bụng to lên, nhưng cả người lại gầy đến đáng sợ, lại không thường xuyên ra ngoài, lần này càng muốn nằm ở trên giường không biết đến khi nào. Ngươi nói Tiền Đắc Phúc này tính khí cũng thật là, về nhà lại hướng một ca nhi sắp sinh tức giận, có thể không có chuyện gì sao?" Lúc này trong lòng vẫn có chút đồng tình với Tôn ca nhi, dù sao sinh con cũng đồng nghĩa với đi dạo quỷ môn quan một vòng, đặc biệt là Tôn ca nhi bởi vì Tiền Đắc Phúc mà khó sinh, nếu như không tốt chính là một xác hai mạng, khi đó tội lớn hơn nữa cũng có thể không nhắc đến được.

Nói đến sinh con Đường Xuân Minh vẫn cảm thấy sợ hãi, cái thống khổ kia thực sự không phải người thường có thể chịu đựng được, trong lòng vẫn có chút đồng tình với Tôn ca nhi, ấn tượng xấu trước kia cũng giảm không ít, hắn cũng chỉ là một người bình thường, có lúc sẽ đồng tình người yếu, trong chuyện này, Tôn ca nhi nhìn thế nào cũng là người yếu. Nhưng mà, để hắn đi thăm Tôn ca nhi thì hắn không làm được, tính tình kia của Tôn ca nhi hắn thấy sợ, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

"Ai, chuyện lúc trước cũng coi qua, nếu như ngươi đến nhà hắn thăm hắn, thuận tiện giúp ta đưa ít đồ qua, ta cũng không muốn đi." Đường Xuân Minh nói.

Trương Tú hiểu ý cười lên, vỗ vỗ tay Đường Xuân Minh, nói "Được, ta tìm người đi cùng một chút, chính ta cũng không muốn đi. Nhưng mà thân thể hắn như vậy, chỉ sợ trong thời gian dài cũng không thấy được, lại nói, bây giờ còn có Trần sao sao giúp ngươi trông cửa, Trần sao sao, ngươi nói có đúng không?"

Trần sao sao đang làm mấy việc vặt bên người Đường Xuân Minh, sau khi nghe xong liền cười lên, hắn cũng biết chuyện của Tôn ca nhi cùng Minh ca nhi, không cần nói Minh ca nhi, chính người bên ngoài thấy cũng sợ. Trong tay vẫn tiếp tục công việc, ngoài miệng trả lời, "Đó là đương nhiên, da mặt Minh ca nhi mỏng cũng không đối phó được với người như vậy, ta ở tuổi này cũng không để ý."

Đường Xuân Minh bị chọc cười, hắn vẫn còn tính là da mặt mỏng sao?!

Ba người cười cười nói nói, lúc này A Sâm đang ngủ, A Lâm học tập cùng Hà lão, Lý Phong lại ở trên núi, vì vậy Đường Xuân Minh hiếm khi được an nhàn, nghe bát quái một chút cũng là chuyện không tồi. Ba người nói đến chuyện tôn ca nhi sinh tiểu ca nhi, Trần sao sao cũng nói, "Tiền ma ma vốn không thích Tôn ca nhi, như vậy thật hay, những ngày tháng sau này làm sao mà qua nổi, hiện tại ốm đau bệnh tật, tiểu tử nhà ta nếu như muốn lấy một ca nhi như vậy về, ta liền trực tiếp đánh hắn ra khỏi cửa, đỡ phải khiến cho nhìn thấy rồi phiền lòng."

Nói thì nói như thế, nhưng giống như Tiền ma ma, nói không quản đứa con này, nhưng vẫn là do mình sinh ra, mạnh mồm nhẹ dạ, lúc Tiền Đắc Phúc không có ở nhà, vẫn một ngày ba bữa đến làm cơm cho Tôn ca nhi, tuy rằng thái độ không được tốt lắm, nhưng mà đến cùng cũng không bỏ đói hắn, ngay cả Cẩu Đản cũng được một phần.

"Ta thấy cũng là do Tiền Đắc Phúc kia tự mình tìm, hiện tại đứa nhỏ cũng là Tôn ca nhi sinh cho hắn, cũng không thể giống như trước tùy tiện bỏ người, cho nên hắn là số không có tiểu tử!" Trương Tú tức giận mắng Tiền Đắc Phúc. Tuy rằng không phải không ai nghi ngờ đứa nhỏ trong bụng Tôn ca nhi có phải là con của Tiền Đắc Phúc không, nhưng cũng không có chứng cứ gì.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên Lý Phong từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt có chút không đúng, Đường Xuân Minh ngồi trong sân nhìn thấy vậy liền tiến lên hỏi xảy ra chuyện gì.

"Xảy ra vấn đề rồi, là Tiền gia xảy ra vấn đề rồi, Hồ lang trung bảo ta về Hà lão qua một chút, ta trước tiên gọi Hà lão đã." Lý Phong nói một câu liền chạy về gian phòng của Hà lão, chỉ nói câu đầu tiên Hà lão liền nhanh chóng cầm hòm thuốc ra khỏi nhà. Nói với Đường Xuân Minh, "Ta đi một lát rồi trở lại."

Trương Tú cùng Trần sao sao đều há to miệng, còn đang nói đến chuyện của Tiền gia đây, sao đảo mắt liền xảy ra vấn đề rồi? Hơn nữa còn muốn nhờ đến Hà lão, là tình huống của Tôn ca nhi không tốt? Đường Xuân Minh nhanh bắt lấy tay Lý Phong hỏi: "Ai ở Tiền gia xảy ra vấn đề vậy? Chuyện gì xảy ra a?"

Lý Phong nhíu mày, cũng không giống như tức giận, thấy Hà lão đã bước ra sân mới quay đầu nói với Đường Xuân Minh, "Là Tiền Đắc Phúc xảy ra vấn đề, hắn..." Lý Phong dùng ngữ khí khó mà tin được, nói, "Bị Cẩu Đản đâm bị thương, đúng rồi, Tiểu Hoa lại đây, cũng không người thấy Cẩu Đản, ta mang Tiểu Hoa lên núi nhìn xem một chút."

Trương Tú cả kinh ngồi xuống ghế, Trần sao sao trực tiếp đâm kim vào tay, máu cũng nhỏ ra, vội vã cúi đầu ngậm lấy ngón tay, may mà không đem máu dính vào quần áo, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về hai người Lý Phong.

Đường Xuân Minh cũng kinh ngạc trợn tròn mắt, Cẩu Đản đâm thương bố dượng của nó?! Sau đó chạy mất?!

"Đến cùng là Tiền Đắc Phúc làm cái gì mới khiến Cẩu Đản làm như vậy? Hơn nữa lại bị một đứa nhỏ đâm thương?" Hán tử kia có phải cũng quá vô dụng không. Hơn nữa hắn cũng phát hiện, tuy rằng năm ngoái chuyện của Cẩu Đản cũng khiến người chán ghét, nhưng mà từ sau khi tình huống của Tôn ca nhi không tốt, Cẩu Đản cũng không tiếp tục gây chuyện ở trong thôn nữa, đứa nhỏ kia khi nhìn thấy hắn còn chạy xa, hắn mới phát hiện ra mình cũng đã sớm quên mất đứa nhỏ này, khác với huyên náo trước đó, sau đó thực

sự là không có cảm giác tồn tại, có thể thấy được đứa nhỏ này cũng sợ a mẫu cùng đứa nhỏ trong bụng có chuyện, cho nên mới an ổn hơn.

Nói cách khác, đứa nhỏ này kỳ thực cũng không tính là không hiểu chuyện, nếu như giáo dục đúng cách, vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng mà bây giờ sao lại xảy ra chuyện như vậy?!

"Hiện tại còn không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì a, trước tiên phải tìm được đứa nhỏ đã, cũng không biết trên người đứa nhỏ có thương tích không lại chạy trốn chỗ nào, nếu như không tìm về được…" Lý Phong không nói tiếp, vì vậy trước tiên vẫn là nên đi tìm đi.

Đường Xuân Minh ở trong sân kêu Tiểu Hoa vài tiếng, Tiểu Hoa liền trốn ra từ phòng của A Sâm, hóa ra nó đang bảo vệ tiểu chủ nhân a, Đường Xuân Minh nói vài câu với Tiểu Hoa, Tiểu Hoa liền vẫy đuôi đến bên người Lý Phong dùng đầu cọ cọ chân Lý Phong, Lý Phong không cảm thấy kinh ngạc, sờ sờ đầu nó, "Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem xem, Minh ca nhi ngươi ở nhà trông bọn nhỏ đi." Liền đi ra ngoài.

A Lâm cũng chạy ra, hỏi a mẫu xảy ra chuyện gì, Đường Xuân Minh cũng không nói tỉ mỉ mọi việc với nó, việc này A Lâm không cần phải biết, hơn nữa còn dặn A Lâm ở nhà, cũng không muốn để A Lâm vì tò mò chạy đến nhà Tiền Đắc Phúc, tuy không biết tình hình chỗ đó ồn ào đến mức nào, nhưng cũng không yên ổn được.

Trương Tú trở lại tìm Nhị Mao, Đường Xuân Minh cùng cùng A Lâm đến xem A Sâm, Trần sao sao tiếp tục khâu quần áo trong sân, thở dài, tiểu tử nhà mình muốn tìm ca nhi, dù thế nào cũng phải để mình quyết thay hắn, bằng không cả nhà liền không được yên ổn, chuyện của Tiền gia bây giờ nghĩ lại cũng khiến cho lòng có chút sợ hãi.

Dù không thích một nhà Tiền Đắc Phúc, nhưng mà dù sao cũng là người trong thôn nên huy động không ít người giúp đỡ, giúp gọi lang trung, giúp tìm đứa nhỏ, còn giúp chăm sóc tiểu ca nhi vừa mới ra đời cùng với Tôn ca nhi khóc đến mức như sắp chết mất.

Chờ đến khi Hà lão trở về, Hồ lang trung cũng đi theo sau hắn tiến vào trong sân, sau khi ngồi xuống ghế dưới giàn nho liền bảo Minh ca nhi nhanh chóng mang cho hắn một bát đỗ xanh.

"A Lâm uống ít chút, A Sâm không được uống, tiểu bại hoại nhà ngươi!" Đưa tay ra vỗ A Sâm đang trong lồng ngực một cái rồi mới hỏi hai lão nhân, "Tiền Đắc Phúc kia có bị thương nặng không? Một đứa nhỏ thì có bao nhiêu khí lực?"

Hai lão nhân uống hơn nửa bát đỗ xanh mới thở phào một cái, Hồ lang trung nhe răng nhếch miệng kinh sợ nói: "Cũng đừng coi tiểu hài tử không có khí lực gì lớn, đứa bé kia thực sự là tàn nhẫn a, đều phá hủy một con mắt của Tiền Đắc Phúc, trên mặt cũng sẽ để lại vết tích, chính tình huống của ca nhi nhà hắn cũng không tốt, thực sự là nghiệp chướng!"

Đường Xuân Minh nghe được cũng giật mình, chẳng trách lại kêu Hà lão đến. Hà lão dù sao cũng gặp qua thương thế nơi chiến trường, cũng không ngạc nhiên như Hồ lang trung, lắc đầu cười nói, "Một hán tử có mấy vết sẹo cũng có gì quan trọng, không thấy Phong tiểu tử cũng cưới được một ca nhi tốt như vậy sao, ha ha…" Nói xong cũng cười lớn. Chút chuyện này của Tiền gia cũng không khiến hắn bận tâm, chỉnh là ít có một tiểu tư nhỏ tuổi như vậy mà lại tàn nhẫn như thế.

Hồ lang trung nghe được hắn nói liền buồn cười, trong lòng cũng nhẹ hơn không ít. Đường Xuân Minh giật giật khóe miệng, lại lấy A Phong so sánh với Tiền Đắc Phúc, có thể so sánh sao?

Hai lão nhân tuy rằng không có nhiều chuyện đi tìm hiểu tình huống của Tiền gia, nhưng ở nhà hắn cũng nghe một ít thông tin cũng có thể đoán ra được tình huống mơ hồ, bắt đầu nói chuyện với nhau ở trong sân, hình như chuyện này cũng là do Tiền Đắc Phúc, tình huống thân thể Tôn ca nhi xấu cũng không phải là ngày một ngày hai, mà sau khi sinh con cũng không cố gắng tẩm bổ, hơn nữa ca nhi này nói chuyện cũng hàm hàm hồ hồ che che giấu giấu, khẳng định là Tiền Đắc Phúc làm chuyện gì không hay, có thể là đối với Tôn ca nhi, cũng có thể là đối với Cẩu Đản, nhưng mà hai lão nhân cũng có thể đoán bằng mắt, phỏng chừng là Tiền Đắc Phúc làm gì Tôn ca nhi mới khiến cho tiểu tử Cẩu Đản này xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Nhưng mà cũng đều là suy đoán, người trong cuộc cũng không nói rõ ràng nên cũng không ai biết được tình huống đến cùng là thế nào.

Lý Phong ra ngoài tìm người sau nửa canh giờ cũng mang Tiểu Hoa quay về, nhìn thấy mọi người đều ở trong sân, lắc đầu thở dài, "Xem ra đứa nhỏ này cố ý không để người ta tìm nó, Tiểu Hoa đuổi tới bờ sông liền mất dấu, giống như là đã nhảy xuống sông bơi mất, trong thôn có người đi dọc theo bờ sông tìm." Tiểu Hoa dù có tinh trí cũng có hạn, bị nước sông rửa trôi mùi gì cũng biến mất, vì vậy liền mang Tiểu Hoa về.

"Đứa nhỏ này, " Hồ lang trung lắc đầu một cái nói, "Hiện tại tình huống này còn không bằng không về, lấy dáng vẻ hiện tại của Tiền Đắc Phúc, hắn cùng Tiền gia khẳng định không thể bỏ qua cho đứa bé kia, kỳ thực lúc trước không nên mang nó từ Tần gia về, ở lại Tần gia dù có cực khổ cũng tốt hơn bây giờ." Bây giờ suy nghĩ một chút Tiền Đắc Phúc trên mặt có vết thương thật là dọa người.

Lý Phong đứng ở nơi đó suy nghĩ một chút, cũng không biết đến cùng có nên đi tìm hay không, lấy tình hình bây giờ của Tiền gia khẳng định không có chỗ cho nó sinh tồn, a mẫu kia căn bản không thể bảo vệ được con.

"Vẫn là trước tiên chờ tin tức của mấy người kia đã." Hà lão nhìn ra suy nghĩ của Lý Phong, nói.

Hồ lang trung nghỉ ngơi một chút liền đi, về nhà mình ăn cơm tối. Chờ sau khi nhà Lý Phong ăn cơm tối xong, đi ra ngoài tìm Cẩu Đản, các thôn dân mới có một phần quay lại trở về, đi ngang qua Lý Phong cửa nhà nói với hắn, bọn họ một đường theo tìm xuống, cũng hỏi hai bờ sông gặp phải bên người trong thôn, đại gia đều chưa từng thấy có hài tử từng xuất hiện, hiện tại một nhóm người tiếp tục tìm xuống, một nhóm người trước về tới nói sơ tình huống, thuận tiện nhìn trong thôn có hay không phát hiện tình huống khác.

Nhìn qua những thôn dân này trở về cũng không quá tin tưởng có thể tìm thấy Cẩu Đản, bọn họ đã đi rất xa cũng không phát hiện chút tin tức nào, có mấy người còn chưa yên tâm nhảy xuống xông tìm kiếm, tuy nhiên cũng không thu hoạch được gì, nhưng dòng sông rộng như vậy, bọn họ dù có nhiều người hơn nữa cũng không thể tìm kiếm hết được cả dòng sông này.

Hà lão về phòng nghỉ ngơi, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh dỗ hai đứa nhỏ đi ngủ, Đường Xuân Minh nằm trên giường hỏi, "A Phong, ngươi có phải là có thể tìm được đứa nhỏ kia? Có phải là muốn đi tìm?"

Lý Phong đang quay lưng tìm kiếm đồ gì đó, nghe được hắn nói như vậy liền quay đầu lại, ngồi xuống một bên giường sờ sờ mặt Đường Xuân Minh nói, "Ta cũng không dám cam đoan có thể tìm được, nhưng không đi tìm…"

"Nếu muốn đi thì đi đi, đi nhanh về nhanh, " Đường Xuân Minh đẩy hán tử này, ngoại trừ không muốn con trai mình tiếp xúc với Cẩu Đản, hắn cũng không cần thiết chấp nhặt với một đứa nhỏ, suy nghĩ một chút còn nói, "Nhưng nếu như có thể tìm được thì ngươi muốn làm thế nào? Còn có thể đưa về Tiền gia sao?"

"Đợi đến khi tìm được đứa nhỏ kia thì nghe ý nghĩ của nó một chút, nếu như khống được thì đưa về Tần gia, ta nghĩ trong thôn cũng không có bao nhiêu người đồng ý đứng ra vì bọn họ." Lý Phong nói xong rồi đứng dậy, quyết định ra ngoài tìm một chuyến. Việc làm của đứa nhỏ kia, có thể khiến hắn nhớ đến tình cảnh của mình trước đây, nếu như lúc ấy không phải Hà lão cứu hắn một mạng, hắn đã sớm không còn trên đời này, hắn có thể có được như hôm nay là rất nhiều người giúp đỡ, nói vậy đứa bé kia cũng cần có người giúp đi, hơn nữa cũng không mất bao nhiêu sức lực của mình.

Đường Xuân Minh nhìn Lý Phong rời đi, nghe được tiếng vó ngựa dần dần đi xa, hán tử của hắn, kỳ thực tâm vô cùng mềm.

Một chuyến này của Lý Phong đến tận nửa đêm mới về, Đường Xuân Minh không đợi được đã ngủ say, lấy thực lực bây giờ của Lý Phong, có thể làm khó dễ hắn cũng không nhiều, Đường Xuân Minh cũng không lo lắng nhiều. Nhưng Hà lão lại ngủ nông, Lý Phong về hắn liền bị kinh động, nửa đêm ngồi dậy hỏi tình huống.

Lý Phong kể lại mọi chuyện cho Hà lão: "… Chính nó không muốn trở về thôn chúng ta, cũng không muốn đi Tần gia, nói muốn đi ra ngoài học bản lĩnh, " nói tới đây Lý Phong khẽ cười một cái, "Ta sợ nếu như đưa hắn về Tần gia hắn lại trốn thêm lần nữa, nếu như vậy thật sự là không có cách nào tìm về được nữa, liền suốt đêm đưa đến chỗ liên lạc với Dung gia ở trên trấn."

"Như vậy cũng được, tiểu tử kia đủ tàn nhẫn, nếu như không ai quản giáo, sau này chỉ sợ sẽ có tai họa." Người như vậy không thể để ở nông gia, nói không chừng một ngày nào đó còn xảy ra án mạng, tận mắt nhìn thấy vết thương trên mặt Tiền Đắc Phúc cùng với lời hung ác lúc đó của hắn, Hà lão cũng cảm thấy xử lý tiểu tử này rất vướng tay vướng chân. Mà hiện tại Lý Phong đem người đưa đến chỗ Dung gia, cuối cùng nếu không phải Dung gia thu nhận thì cũng đưa đến bên Triệu vương, hai bên đều có không ít biện pháp, có nhiều chỗ thích hợp với đứa nhỏ này.

"Hừm, đứa bé kia chính là một con sói con." Tìm được đứa nhỏ này Lý Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói, "Hà lão ngươi cũng sớm nghỉ đi."

"Ngươi cũng vậy, đừng làm kinh động đến bọn nhỏ."

&&&

Đường Xuân Minh không tim không tỏi có cảm giác vừa ngủ liền tới hừng đông, tỉnh dậy từ trong lồng ngực của Lý Phong nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh của hắn mới nhớ tới chuyện tối hôm qua, nhất thời một chút, đầu óc cũng lập tức tỉnh lại. Cũng không biết tối quan A Phong về lúc nào, chắc chắn không sớm, vì vậy cẩn thận từng tí bò ra ngoài muốn cho Lý Phong ngủ thêm một chút, vậy mà hắn vừa động Lý Phong liền tỉnh lại, nhìn thấy động tác của Đường Xuân Minh liền giơ tay kéo người lại, Đường Xuân Minh lại tiến vào ngực hắn, suýt chút nữa hét lên, tên khốn này.

Nhưng mà sợ đánh thức con, Đường Xuân Minh vẫn là thành thật mặc cho Lý Phong xấu xa bắt mình nằm xuống lần nữa, đẩy một cái hắn nhỏ giọng hỏi: "Tối hôm qua thế nào?"

Lý Phong đem nội dung tối qua nói với Hà lão nói lại một lần, nhưng mà cụ thể hơn chút, dù sao trở lại quá muộn, không muốn làm phiền Hà lão nghỉ ngơi.

Hắn tìm đứa được nhỏ kia ở trong rừng, đứa bé kia đang trốn ở trên một cái cây chờ trời sáng liền tiếp tục chạy đi. Trên người Cẩu Đản không chỉ bị thương, dù sao lúc đâm Tiền Đắc Phúc nó cũng chỉ là một đứa nhỏ vì vậy cũng bị Tiền Đắc Phúc làm bị thương, cũng bị trầy da không ít, trên chân nổi lên từng bọng máu, hơn nữa nguy hiểm nhất chính là hắn còn bị sốt.

Lý Phong vui mừng may là hắn tìm được người, bằng không lấy tình huống này không biết đứa nhỏ này có thể sống sót qua đêm qua được không. Khi hắn mang Cẩu Đản xuống khỏi cây đứa nhỏ kia như con sói con không ngừng đá đạp hắn, còn muốn chạy trốn, nhưng mà trước mặt một người trưởng thành thân thủ vô cùng tốt thì đương nhiên nó không thể thực hiện được ý đồ của mình, sau khi bị chế phục nó không ngừng gào thét nói không muốn trở về, nói hắn hận Tiền Đắc Phúc, hận a mẫu của nó.

Cẩu Đản kêu kêu khóc khóc, Lý Phong lúc đó liền đoán đứa nhỏ này không chỉ bị Tiền Đắc Phúc thương tổn, nó cũng bị a mẫu của nó thương tổn, vì vậy tuổi còn nhỏ tính tình quật cường mới biểu hiện thương tâm như vậy.

Lúc đó Lý Phong kiên trì ngồi xuống cùng nó, chờ khóc xong liền nói chuyện với nó. Kỳ thực trước kia ở trong thôn hắn phát hiện, đứa nhỏ này thường trộm đi sau lưng hắn, cũng không dám lộ diện, một hai lần thấy đứa bé kia cũng không muốn làm cái gì, Lý Phong cũng mặc kệ nó, có lúc ở sau núi luyện võ với Đại Mao Nhị Mao, cũng để ý thấy tiểu tử này thường xuyên lén lút đứng bên cạnh nhìn, biết trong lòng nó chỉ sợ cũng vô cùng hâm mộ,.

Cho nên khi hắn nghe được đứa nhỏ này nói muốn học bản lĩnh cũng không kinh ngạc, hơn nữa cũng cảm thấy như vậy cũng thích hợp với tính tình như sói này của nó. Vì vậy liền đem nó lên trấn, nhưng mà cũng để lại lời cho bên kia, nếu như tiểu tử này nhớ nhà thì nói cho hắn, hắn sẽ có người mang về.

"Nó cũng không nói ở Tiền gia xảy ra chuyện gì mới khiến nó động thủ với Tiền Đắc Phúc sao?" Đường Xuân Minh hỏi.

"Không chịu nói, chỉ sợ trong này có quan hệ với a mẫu nó, cho nên mới không muốn nói." Lý Phong thở dài, đặt cằm lên đỉnh đầu Đường Xuân Minh. Trên đường đi lên trấn đứa nhỏ kia cuộn tròn trong lồng ngực mình mơ mơ hồ hồ, trong miệng không ngừng kêu to khiến hắn cũng nghe được, đứa nhỏ này chỉ sợ cũng không phải là không sợ khi làm việc này.

"Buổi tối qua ngươi về có người phát hiện hay không?" Đường Xuân Minh quan tâm tới cái vấn đề này.

"Yên tâm đi, không có, hiện tại Kinh Phong còn cảnh giác hơn trước đây, tìm được đứa nhỏ kia cũng phải nhờ nó." Lý Phong biết Minh ca nhi lo lắng cái gì, trả lời, việc này cũng chỉ có ba người bọn họ biết, ngay cả bên Lý Chính hắn cũng không nói, bằng không chỉ sợ Lý Chính mềm lòng nhẹ dạ liền nói ra ngoài, lúc đó thật sự nhà bọn họ sẽ khó xử.

"Vậy thì tốt, ta cũng không tin cái nhà kia."

&&&

Ban ngày, Lý Phong như thường lệ cùng người trong thôn ra ngoài tìm kiếm. Tối hôm qua hắn đã dùng vải bố bọc lại móng của Kinh Phong, vì vậy động tĩnh cực nhỏ, cửa thôn cũng đều là bùn đất mà không phải đá, âm thanh càng không truyền ra ngoài.

Liên tục mấy ngày, hai bờ sông đều tìm một lần, trong nước cũng vớt, nếu thực sự là rơi xuống nước, lúc này đã sớm nổi lên mặt nước rồi, trong nước cũng không phát hiện gì khiến cho mọi người thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Tần gia bọn họ cũng đi một chuyến, sau đó, Tần gia liền bị kinh động, Tần Cẩu Đản vẫn có thúc bá ở bên kia, nhưng mà sau khi Tần Cẩu Đản cùng a mẫu nó xuất giá căn bản không xuất hiện trong thôn nữa, có thể đoán được, Tần gia cùng Tôn ca nhi liền xuất hiện một hồi phân tranh, nhưng mà nói thể nào Tần Cẩu Đản cũng là người của Tần gia, ở cùng Tôn ca nhi gặp chuyện Tôn ca nhi phải chịu trách nhiệm.

Hơn nữa, trên danh nghĩa của Cẩu Đản vẫn còn vài mẫu a, bây giờ khẳng định không thể lại để ở trong tay Tôn ca nhi, trong thôn nhất định sẽ thu hồi, nếu như sau này Cẩu Đản xuất hiện thì nói sau.

Khi Tiền gia cùng Tần gia phát sinh tranh cãi, người trong thôn đều không để ý đến. Tiền Đắc Phúc muốn tìm người Tần gia tính sổ đó là chuyện của hắn, ngược lại thôn Bình Sơn cũng sẽ không đứng về phía hắn đối phó với Tần gia.

Thái độ của người Tần gia cũng rất cường ngạnh, ý nói nếu như không phải Tiền Đắc Phúc là bố dượng mà ngược đãi Cẩu Đản, Tần Cẩu Đản sẽ đâm người sao? Sẽ chạy trốn? Bọn họ còn phải tìm Tiền Đắc Phúc đòi người đây!

Việc này náo loạn gần một tháng mới dần dần bình ổn lại, ngay cả Trương Tú đến đây cũng không nhắc đến đứa nhỏ này nữa, là do cảm thấy nếu không nhắc đến sẽ cảm thấy đứa nhỏ này sẽ sống rất tốt ở nơi khác a, tuy rằng Tiền Đắc Phúc bị chém rất thảm, nhưng người trong thôn phần lớn đều đồng tình Cẩu Đản, đặc biệt là dưới tình huống không tìm được.

Một tháng này, ngay cả mấy đứa nhỏ hay vui đùa trong thôn cũng thành thật hơn rất nhiều, là bị doạ đến, còn bị gia trưởng nghiêm khắc quản giáo, kéo lỗ tai không cho chạy lung tung bên ngoài.

Đường Xuân Minh cũng dần dần mà bị những chuyện khác làm quên mất chuyện này, thực sự đem Cẩu Đản ném sau đầu. Bởi vì nho dại trên núi chín rồi, số lượng còn không ít.

Làm một phần hoa quả ngâm đưa đến trong huyện, nhưng mà so với số lượng tím cả quả nói, hoa quả ngâm thực sự chỉ dùng một phần nhỏ, còn lại phải làm thế nào dây?

Làm sao bây giờ? Vậy cũng chỉ có thể đem ra làm rượu vang. May là đời này cũng không phải là không có rượu vang, đã sớm truyền vào trung nguyên rồi, lúc nói chuyện với Dung Nguyệt cũng nhắc đến tình huống rượu vang trong nước, nói cách khác rượu vang ở Khánh quốc vẫn có nguồn tiêu thụ, Dung Nguyệt bảo đảm, chỉ cần phẩm chất tốt, hắn liền bao.

Vì vậy Đường Xuân Minh cũng đã sớm chuẩn bị vò rượu nhưỡng rượu vang, chính là phương pháp làm cũng không quá chính tông, trước đây hắn cũng dùng nho nhà trồng được nhưỡng rượu vang, mùi vị cũng không quá kém, đương nhiên đây là dưới điều kiện hắn cũng không biết phẩm rượu. Nhưng hắn có nước suối trong không gian trợ giúp, tin rằng sẽ không quá kém đi.

Rượu vang là Lý Phong mang theo mấy người Đại Sơn dưới sự chỉ đạo của Đường Xuân Minh hoàn thành, cũng để lại một phần nho tặng người khác, ngay cả bên Đằng Dục cũng đưa, tuy rằng nhỏ, nhưng độ ngọt vẫn đầy đủ, bằng không Đường Xuân Minh cũng không dám mang ra nhưỡng rượu vang, hắn nhớ tới cũng có quan hệ với lượng đường.

Còn bên Dung Nguyệt cùng Triệu vương, cũng đưa một chút hoa quả ngâm qua,nếu đưa nho đến chỗ bọn họ đã sớm hỏng rồi. Từ sau khi thiết lập quan hệ, nhà Lý Phong mặc kệ có gì tốt đều sẽ nhớ kỹ đem một phần qua, nếu như bên kia thích cái gì sẽ đưa thêm.

Chờ khi Đường Xuân Minh bận bịu xong trận này thì cũng sắp thu rồi, mới phát hiện người của Tiền gia cũng rất yên tĩnh. Hỏi Trương Tú, Trương Tú mới nói, Tôn ca nhi hình như đã từ bỏ tìm kiếm con trai mình, hiện tại một lòng vào tiểu ca nhi còn có Tiền Đắc Phúc, xem ra là muốn cứu vãn lấy trái tim Tiền Đắc Phúc.

Bởi vì trên mặt bị thương nên Tiền Đắc Phúc cũng không ra ngoài làm việc, nhưng ở nhà thường xuyên nổi nóng, tính khí còn kém hơn so với lúc ở cùng Trương Hoa Lan. Nhưng mà bây giờ mặc kệ lớn hay nhỏ, đều không chịu nổi hắn đánh, vì lẽ đó thường xuyên phá đồ.

88. Chương 88

Vẫn không dừng việc hái cẩu kỷ, cuối cùng số lượng khiến cho Đường Xuân Minh kinh ngạc, không cần nói đến Lý Phong, một quả dại không đáng chú ý như vậy lại đem lại lợi nhuận lớn như vậy, thực sự vượt ngoài dự liệu của mọi người, Hơn nữa trên núi vẫn đang tiếp tục mở rộng diện tích trồng, sau này liền có một khoản thu vào vô cùng khả quan, lúc trước bỏ vào mấy trăm lượng bạc vào thực sự là không đáng nhắc đến.

Bởi vì năm ngoái trời thu liền cẩn thận chăm sóc, vì vậy cẩu kỷ mọc vô cùng tốt, trái cẩu kỷ không chỉ no tròn to đủ, hơn nữa sau khi phơi nắng màu sắc cũng sáng rõ như trước, phẩm chất vô cùng tốt, cuối cùng Hà lão để cử đưa đến một hiệu thuốc bán giá cao, thu vào gần trăm lượng bạc, trong nhà còn để lại gần một nửa để ăn cùng mọi người.

Hiện ở trên núi rất nhiều chuyện đều là Đại Sơn cùng mấy hán tử trong thôn làm, theo tình hình của Trương Trường Minh, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng cho Đại Sơn một phần trên núi, chờ vườn trái cây trên núi thu hoạch được, thu vào không chừng còn không thấp hơn so với Toàn dương quán. Đương nhiên phần này cũng không bao gồm gia súc, bằng không đã sớm vượt qua Toàn Dương Quán, mấy con gà cùng dê mới là khoản thu vào to.

Ban đầu Đại Sơn còn muốn từ chối, hắn cảm thấy mỗi tháng hắn đã có không ít tiền công, công việc còn thoải mái hơn trước kia hắn làm bên ngoài nhiều, cầm phần tử này không khỏi quá nhiều a. Nhưng mà Lý Phong nói mấy câu khiến cho hắn không thể không nhận, cũng bảo đảm với Lý Phong, sau này nhất định sẽ chăm sóc tốt sau núi.

Cuối cùng, mấy gia đình nuôi gà cùng dê ở trên núi, Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng cho bọn họ một phần, tuy rằng không nhiều nhưng cũng có thể khiến cho bọn họ càng thêm tận tâm. Hơn nữa tuy rằng Đại Sơn cầm phần tử sẽ không nói ra bên ngoài, nhưng sau một thời gian nếu như bị biết được không khỏi sẽ có chút tâm lý so sánh, ai cũng không đảm bảo được vì lợi ích có thể khiến lòng người xảy ra biến hóa hay không.

&&&

Đoan ngọ lúa mạch cũng đến lúc thu hoạch, gia đình trồng lúa mạch còn nhớ đến hương vị thơm nức mũi kia, đảo mắt đã đến mùa thu hoạch, hiện tại từng nhà từng nhà đều chuẩn bị dụng cụ đến ruộng làm việc, tất cả công việc của xưởng rượu cũng đã vào vị trí, Lý Chính cười đến không ngậm mồm vào được, chờ lương thực được đưa vào chính là lúc xưởng rượu có thể chính thức hoạt động.

Phàm là nhà trồng cao lương, đều thu hoạch cao lương trước đã, sau khi phơi khô mới đưa vào kho của xưởng rượu, lúc này mới thu hoạch những loại lương thực khác, loại nhiệt tình tăng vọt này khiến cho nha dịch đến thu thuế không thể hiểu được, trước kia lúc vào thu người nông dân này đều rất cao hứng, nhưng đến khi thu thuế vẫn vô cùng đau lòng, bởi vì hơn phân nửa lương thực đều phải nộp vào trong nha môn a.

Hơn nữa năm nay, đa số người đều chuẩn bị ngân lượng, mà không giống như trước kia trực tiếp giao lương thực, tình cảnh này để bọn nha dịch vội vàng dừng lại việc đem xe đến, bằng không đến rồi cũng phải về không. Đương nhiên cũng có người mơ hồ biết được tình huống của thôn Bình Sơn, bây giờ thấy Lý Chính đều cười híp mắt, một chút làm cao cũng không có, khiến cho Lý Chính cùng mấy tộc lão đều cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh (*được sủng ái mà kinh sợ*).

"Ha ha, cái này còn không phải là được Dung gia giúp sao, bây giờ lương thực này cũng đã có chỗ dùng, đương nhiên không thể giao cho các ngươi, ha ha..." Lý Chính cười giải thích, cho dù bọn nha dịch muốn mạnh mẽ thu lương thực, nhưng mà vừa nghe được Dung gia liền không dám làm gì, thôn Bình Sơn quả thực có quan hệ với Dung gia.

Dung gia đương nhiên cũng có người chạy tới, nhìn thấy bọn nha dịch cũng làm rõ thân phận, càng thêm chứng thực lời của Lý Chính. Người biết chút sự tình trong này đã nghĩ đến chuyện hơn nửa năm trước, bên trên tuy rằng không có tiết lộ tỉ mỉ, nhưng mà người thông minh liền có thể nhìn thấy được manh mối, mấy gia đình muốn tìm đến thôn Bình Sơn gây chuyện đều bị bên trên lên tiếng chỉnh lý, tất cả đều rụt cổ lại.

Nói cách khác, những nha dịch như bọn họ cùng nên điều chỉnh thái độ, không thể lại bắt bí thôn Bình Sơn như những thôn khác được. Nhưng mà Lý Chính cũng biết cách làm người, thời điểm bọn nha dịch ở lại thôn Bình Sơn đều cung cấp thức ăn ngon rượu ngon, lúc đi còn không để bọn họn tay không, nên chuẩn bị cái gì cũng đều chuẩn bị.

Mùa thu hoạch kiếm được tiền còn nhiều hơn trước kia nhiều, mấy nhà cũng nhân dịp mùa đông còn chưa tới liền vội vàng tu sửa lại nhà, trước đây trong tay ít tiền thì không thể làm gì hơn là nhìn một chút, nhưng mà bây giờ trong tay có nhiều hơn một chút sao lại để mình chịu thiệt chứ?

Đương nhiên nhiệm vụ quan trọng nhất chính là đem rượu trong xưởng rượu bắt đầu nhưỡng, đây chính là chuyện lớn của tất cả người trong thôn. Dù là nhà không chiếm được phần tử trong này cũng biết được chỉ cần rượu nhưỡng ra bán được, sau này bọn họ cũng có thể trồng cao lương bán cho xưởng rượu, cũng là một khoản thu không nhỏ, càng không cần phải nói những nhà chiếm phần kia.

Lý Chính còn đặc biệt nhờ người ta chọn một ngày đại cát đại lợi, chuẩn bị một ít thứ mang điểm lành, đồng thời đốt một hồi pháo trước xưởng rượu, sau đó mời Đường Xuân Minh, do hắn chủ trì đem đợt lương thực đầu tiên chưng lên.

&&&

"Đổ nước!"

"Đốt lửa!"

"Cho lồng hấp!"

...

Nhìn mấy người sốt ruột nhòm vào trong nồi nước, Đường Xuân Minh không khỏi cười nói, "Vội cái gì, cất rượu vốn là một quá trình lâu dài, chỉ có một chút như vậy có thể ra được cái gì? Đều không thấy nóng sao, nhanh đi ra ngoài đi."

Ban đầu là bước đơn giản nhất, chỉ là hấp lương thực cho hơi chín, sau đó để nguội rồi cho men rượu vào cho lên men, quá trình lên men mới đặc biệt quan trọng, đặc biệt là nhiệt độ.

"Ha ha, là chúng ta quá nóng ruột, đều hận không thể lập tức sản xuất ra rượu." Lý Chính cười dẫn đầu ra ngoài, những tộc lão khác cũng cười lắc đầu, đều là không chịu được a.

Lý Chính chọn mấy người theo Đường Xuân Minh học tập cất rượu, trong này có người Trầm phu lang cùng Trương Tú, Vương Mạc cũng muốn cùng học nhưng hôm nay hắn căn bản không thể tiến vào được xưởng rượu, bởi vì bụng hắn có một đứa nhỏ a, dù là Trương Trường Minh hay là trưởng bối trong nhà cũng không dám để cho hắn làm việc. Cái này khiến cho Trương Tú ước ao vô cùng, hắn sau khi sinh Nhị Mao liền không có dấu hiệu mang thai nữa, hắn đúng là muốn sinh một đứa đây, hơn nữa hiện tại càng không thiếu bạc nuôi con, trông mà vô cùng thèm.

Ngoại trừ hai người này, còn một ca nhi cùng hai hán tử vô cùng thận trọng khác. Đường Xuân Minh nói rồi, không phải ai theo học cũng học được, vì vậy thà rằng ban đầu chọn nhiều người theo học một chút, đến lúc đó xem tài nghệ của ai tốt hơn là được.

Bây giờ, Đường Xuân Minh chính là một sư phụ có bản lĩnh,ở thời đại này, kỳ thực địa vị của sư phụ đối với học đồ vẫn vô cùng cao, nhưng mà Đường Xuân Minh miễn cho bọn họ mấy lễ tiết kia, chính hắn đều ngại mệt, bọn họ học được hắn cũng bớt thêm được ít việc, hơn nữa học được cách nhưỡng rượu hắn cũng được chỗ tốt.

Vì vậy khi Trầm phu lang nghe được lời này của Đường Xuân Minh liền cười trêu ghẹo, "Cái này giống như nóng ruột không ăn được đậu hủ nóng vậy, nhưng chính chúng ta cũng hận không thể hiểu hết được những thứ ngươi dạy, sau này ta cũng có bản lĩnh đem đi khoe."

"Thôi đi, cũng không biết cuối cùng có thể học được hay không, không phải là muốn học là học được đâu." Trương Tú cười nói.

"Nhưng mà bên ngoài không biết bao nhiêu người ước ao hậm mộ chúng ta có thể học được bản lĩnh của Minh ca nhi đâu" Một người hán tử cười nói.

"Thử thêm vài lần là được rồi, nói không chừng chính các ngươi rất nhanh liền có thể dạy đồ đệ." Đường Xuân Minh khích lệ nói.

Mấy người này đều không rời đi gian nhà này, kệ bếp trong phòng cũng được chỉnh đốn vô cùng sạch sẽ, Đường Xuân Minh đã từng nhấn mạnh nhất định phải làm như vậy, bằng không những vật bẩn thỉu sẽ ảnh hưởng đến quá trình lên men cùng phẩm chất của rượu. Kỳ thực đồ vật bẩn thỉu này chính là vi khuẩn, đương nhiên nếu nói vi khuẩn sẽ không ai hiểu được, nhưng nói đồ bẩn thì không ai là không coi trọng, những người tiến vào gian nhà này đều phải đổi một thân quần áo sạch sẽ.

Rượu tự sản xuất trong nhà Đường Xuân Minh cũng bắt đầu, Hà lão vô cùng tình nguyện nhận lấy hầu hết việc, lại có Lý Phong giúp đỡ, bởi vì nhưỡng không nhiều vì vậy cũng không mệt nhọc, nhưng mà quá trình lên len thì kiểm tra nhiệt độ vẫn khổ cực một chút.

Đường Xuân Minh chính là bị xoay quanh như con quay, đặc biệt xưởng rượu trong thôn hắn không thể không nhìn chằm chằm mọi thời điểm, những sư phụ khác thì hận không thể ẩn giấu tài nghệ của mình, nhưng hắn lại ước mấy người kia nhanh chóng học được hết bản lĩnh của hắn, hắn vẫn thích làm phủi tay làm chưởng quỹ a.

"Không được, nhiệt độ này có chút cao, dập bớt một chậu than đi, mở cửa sổ thông chút gió." Đường Xuân Minh sờ sờ liền phán đoán, mọi người liền lập tức dựa theo lời hắn mà làm.

Đối với bản lĩnh này hắn vẫn có chút đắc ý nhỏ, tuy rằng nội lực hắn không hề thăng tiến, nhưng đối với sự biến hóa của nhiệt độ sức phán đoán của hắn có thể so được với nhiệt kế, cảm giác vô cùng chuẩn xác, theo thời gian có không gian mà cảm giác càng ngày càng nhạy bén.

Nhưng mà việc đối với hắn vô cùng dễ dàng nhưng không có nghĩa người khác cũng như vậy, Đường Xuân Minh cũng không có cách nào dùng lời nói của mình mà biểu đạt hết được, chỉ đành mang mấy người từng chút từng chút đi thể hiện cảm giác, từ từ rèn ra cảm giác.

Người cổ đại có biện pháp của cổ đại, hơn nữa mấy người đều chịu khổ được khiến cho Đường Xuân Minh cũng thay đổi cái nhìn về bọn họ. Bọn họ dùng bếp lò đốt nước, sau khi Đường Xuân Minh phản đoán nhiệt độ liền thay phiên nhau dùng tay sờ nước ấm, quen tay hay việc, bọn họ rồi sẽ có một ngày có cảm giác được.

Lý Phong cũng không thanh nhàn, biết lắm khổ nhiều, Lý Chính cũng nhờ Lý Phong giúp huấn luyện một số hán tử trẻ tuổi khỏe mạnh, sau này mấy hán tử liền đảm nhiệm trọng trách bảo vệ thôn cùng xưởng rượu.

Tình hình như vậy khiến Đường Xuân Minh vô cùng cảm khái, so sánh với nông thôn trên Trái Đất, sức mạnh của Lý Chính cùng dòng họ càng có lợi thế hơn, lời của Lý Chính rất có sức mạnh, quyền lực trong tay cũng lớn, hắn cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt, có thể khiến cho xưởng rượu hoạt động càng thuận lợi, phòng ngừa người ngoài xen vào.

Tại thời điểm bận rộn chuyện của xưởng rượu, Dung Nguyệt đến thôn Bình Sơn lần thứ hai.

Lần này, hắn không yên lặng không một tiếng động đến giống như lần trước, mà là gióng trống khua chiêng. Thời điểm Đường Xuân Minh được người khác thông báo cho biết rồi chạy đến, Dung Nguyệt mặc một thân quan phục, mà bên cạnh hắn còn có một hán tử hơn ba mươi tuổi, trên người hiển nhiên là mặc quan phục Huyện thái gia, thái độ đối với Dung Nguyệt vô cùng cung kính, phía sau bọn họ, là một hàng hán tử thị vệ đi theo.

Nhìn thấy Đường Xuân Minh xuất hiện, Dung Nguyệt cười ngoắc ngoắc ngón tay hắn, Đường Xuân Minh nhìn thấy Lý Phong cũng ở bên cạnh, thái độ với Huyện thái gia cũng đúng mực, lá gan trong lòng cũng lớn hơn một chút, nhưng mà cũng không tùy tiện với Dung Nguyệt như trước đó, tiến lên làm một cái lễ với Dung Nguyệt cùng Huyện thái gia.

Khi hắn chưa kịp hành lễ xong, liền bị Dung Nguyệt kéo một cái, nói thẳng, "Ngươi khách khí với ta làm gì, đến, ta giới thiệu cho ngươi, đây chính là Sử đại nhân, Sử đại nhân, đây chính là Đường phu lang ta đã nói với ngươi, cũng chính là phu lang của Phong đại ca."

89. Chương 89: Chiến Sự

Huyện thái gia Sử đại nhân đã sớm nghe được động tĩnh của thôn Bình Sơn, hơn nữa sau khi Dung Nguyệt xác định quan hệ buôn bán với bên này cũng đã sai người nói một chút với Sử đại nhân. Vị Huyện thái gia này xuất thân từ nhà quan, hắn cũng không giám lên mặt với Dung Nguyệt, chọc phải người liên quan đến Dung Nguyệt, nếu như bj Triệu vương sau lưng Dung Nguyệt nhớ kỹ, đó mới là muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc a.

Dung Nguyệt từng ấm chỉ, thôn Bình Sơn có vài thứ Triệu Vương muốn, cũng là nguyên nhân khiến cho lần này, khi có người muốn nhúng tay vào thôn Bình Sơn, mặc kệ là có phải là đồ Triệu vương muốn hay không, Sử đại nhân cũng nhanh chóng khiến người ta ngăn chặn. Vị điện hạ kia tuy rằng luôn ốm đau bệnh tật, nhưng mà lại là nhân vật đương kim hoàng thượng tin tưởng nhất, bao nhiêu người đều muốn nịnh bợi Triệu vương, nhưng mà Triệu vương lại luôn khinh thường cái này, nhưng không ngờ cuối cùng lại tung càng ô liu với Dung gia.

Nếu như Triệu vương biết được suy nghĩ của Sử đại nhân, nếu tâm tình không tệ sẽ nói cho hắn biết sự thật, không phải Triệu vương hắn vừa ý, mà chính hoàng huynh hắn cần Dung gia dang tài sản a, vì vậy mấy người các ngươi đừng có làm mấy trò linh tinh nữa thành thật làm trâu làm ngựa cho hoàng huynh hắn đi, hoàng huynh hắn vừa ý nhất chính là thần tử trung tâm lại thành thật.

Còn Lý Phong đã từng làm võ tướng, sau này Sử đại nhân mới nghe được, hết cách rồi, thôn Bình Sơn này là đối tượng trọng điểm cần chăm sóc, dù sao cũng phải hiểu biết những người ở thôn Bình Sơn này đi, tra một chút liền biết được vị Lý Phong này đã từng làm võ tướng, Sử đại nhân liền lau mồ hôi, luận cấp bậc vị này còn ở trên hắn, tuy rằng giữa quan văn cùng quan võ vẫn luôn có mâu thuẫn, nhưng nếu không có lý do gì Sử đại nhân hắn cũng sẽ không đắc tội một người từng lâm võ tướng, ai biết được sau lưng hắn có nhân vật nào, hay là có quan hệ khó nói với Triệu vương.

Sử đại nhân là người cẩn thận, cho nên thái độ đối với Dung Nguyệt bởi vì là ca nhi nên thường bị coi thường vẫn rất là cung kính, hiện tịa thấy Đường Xuân Minh cũng không có tự cao tự đại, mà là ôn hòa nói chuyện cùng hắn, còn không quên quan tâm với Lý Chính đứng cạnh, thân thiết hỏi tình huống bây giờ của thôn Bình Sơn, tình huống nộp thuế năm nay, người trong nha môn có làm khó dễ chèn ép bách tính hay không, còn có sắp xếp với thôn cô quả lão, đồng thời còn hỏi tình huống học đường rồi phu tử, thực sự vô cùng chu đáo.

Huyện thái gia rất ôn và thân thiết, nhưng mà Lý Chính vẫn như trước cảm thấy áp lực rất lớn, cẩn thận tìm từ trả lời vấn đề của Huyện thái gia, thỉnh thoảng cũng âm thầm xoa mồ hôi trên đầu, trong lòng lại âm thầm cảm thấy tự hào, trước kia hắn làm gì có cơ hội diện kiến Huyện thái gia.

"Nghe nói Đường phu lang có một tay nghề cất rượu rất tốt, bây giờ xưởng rượu cũng bắt đầu cất rượu, nếu như vậy không bằng để Sử mỗ mở mang tầm mắt đi." Sử đại nhân ôn hòa nói.

"Chút tay nghề này nào đáng để Sử đại nhân để mặt, thảo dân liền bêu xấu, hai vị đại nhân mời qua bên này." Đường Xuân Minh khiêm tốn nói, để Dung Nguyệt cùng Huyện thái gia đi đằng trước.

Đường Xuân Minh ở phía sau nhìn về phía Lý Phong, mà Lý Phong vẫn luôn đem sự chú ý đặt lên người hắn, nhìn thấy ca nhi mình quay sang liền lộ ra nụ cười, ở trong mắt hắn, ca nhi của mình không thể nghi ngờ là ưu tú nhất, làm thế nào cũng không sai. Mà Lý Chính nhìn hai người Lý Phong trấn định, lần thứ hai xoa mồ hôi trên trán một cái, sau đó cao hứng đi theo.

Thôn dân hai bên đường nhìn tháy huyện thái gia đều quỳ xuống hành lễ, lễ tiết này khiến cho Đường Xuân Minh chảy mồ hôi, may mà trước đó còn chưa quỳ xuống liền được Dung Nguyệt đỡ lên, hai đời gộp lại cũng chỉ có quỳ cha, hình như lần trước Triệu vương đến cũng không quỳ xuống, hắn có phải hơi to gan không?

Nhìn thấy đoàn người Huyện thái gia hướng về phía xưởng rượu, sau khi các các thôn dân đứng dậy từ dưới đất liền thảo luận với nhau, đương nhiên đều là lạc quan.

Không thấy cùng đến cùng Huyện thái gia chính là Dung đương gia lần trước đến sao? Hoàng thương cũng là quan a, hiện tại xưởng rượu của bọn họ có Dung đương gia cùng Huyện thái gia làm chỗ dựa, sau này còn ai dám quấy rối, đến lúc đó liền báo quan tống giam bọn họ đi.

Trước kia gặp quan trước liền muốn run lên trước tiên, nhưng hôm nay lại vạn phần cao hứng.

&&&

Lúc Dung Nguyệt cùng Sử đại nhân dẫn đầu đoàn người tiến vào xưởng rượu, thợ trong xưởng rượu đã sớm được thông báo hai vị đại nhân này sẽ đến đây, bởi vậy đều đứng ra nghênh đón bọn họ. Đương nhiên sau khi Dung Nguyệt cùng Sử đại nhân đến liền lên tiếng bảo bọn họ làm việc của chính mình đi, cũng không thể làm chậm trễ chuyện trên tay, sau đó liền bảo Đường Xuân Minh dẫn bọn họ đi tham quan xưởng rượu.

Đời trước trong thôn không phải là không có quan đến thăm quan, Đường Xuân Minh vẫn có thể đảm nhiệm được việc này, mang bọn họ tham quan từng gian phòng, nói rõ công dụng của những gian phòng này, cùng với tiến độ cất rượu hiện này. Có mấy chỗ bọn họ cũng chỉ có thể đứng ngoài nhìn, người muốn đi vào liền phải đổi một thân quần áo sạch, hiển nhiên không phù hợp với hai vị mặc quan phục này.

Lúc này bã rượu trong xưởng rượu đã tiến hành lên men lần thứ hai, đã có mùi rượu nhàn nhạt tỏa ra, Sử đại nhân xuất thân nhà quan đương nhiên cũng có nghiên cứu với rượu, tuy nói không biết quá trình thao tác cụ thể, nhưng trên phương diện phẩm rượu chỗ này chỉ có Dung Nguyệt có thể so sánh với hắn, bằng vào mùi rượu tỏa ra này, trên mặt Sử đại nhân tán thưởng không ngừng, trong lòng cũng thầm nói, lẽ nào hấp dẫn Dung Nguyệt chính là cái này, thôn Bình Sơn này cũng có chút bản lĩnh.

Kỳ thực thôn Bình Sơn thôn có thể bộc lộ được tài năng, đối với Sử đại nhân chỉ có chỗ lợi không có chỗ hại, bởi vì chuyện này xảy ra khi hắn nhậm chức, ít nhiều cũng là công lao của hắn, đến lúc hắn kết thúc nhiệm kỳ, thành tích của hắn cũng sẽ được nói với bên trên.

Sau quá trình tham quan xưởng rượu Đường Xuân Minh lại dẫn đến sau núi nhà mình, hình thức kinh doanh như vậy Huyện thái gia cũng nhìn thấy mấy lần, để thủ hạ đi theo sau nhớ kỹ, không chừng có thể mở rộng ra chỗ khác, toàn bộ huyện An Bình này thôn có núi nhiều vô số kể, mà hầu hết mọi người lại nghèo khó. Núi cũng nhiều, dựa vào đặc sản trong núi cũng không thể tăng được tiền thuế của huyện An Bình, khai phá núi hoang cũng là một ý không tồi.

Đường Xuân Minh cũng vểnh tai lên nghe, theo Huyện thái gia đến đây là một vị hán tử trung niên hơi gầy có lẽ là chủ bộ đại nhân, chuyện lúc trước hắn vô cùng tức giận, nhưng dáng vẻ đối với Lý Phong cùng Đường Xuân Minh và thôn Bình Sơn lại giống như không có khúc mắc gì,

Đoàn người dừng lại ở thôn Bình Sơn một canh giờ liền dẹp đường về huyện nha, Dung Nguyệt đương nhiên cung theo lên huyện một chuyến, nhưng lúc gần đi lại liếc mắt ra hiệu với Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh liền gật đầu tỏ vẻ hiểu được, vị này sau khi trở về huyện rất có thể sẽ đổi một thân phận khác đến thôn Bình Sơn một chút, dù sao lấy chức quan đi lại cũng có nhiều bất tiện.

Chờ sau khi đưa đám người ra khỏi thôn, Lý Chính mới thở mạnh một hơi, xoa mồ hôi trên đầu một chút rồi nói với Lý Phong cùng Đường Xuân Minh, "A Phong, Minh ca nhi, ngày hôm nay ta không nói cái gì sai chứ? Có thể để lại ấn tượng xấu với hai người hay không?"

Lý Phong mím môi mà cười, Đường Xuân Minh thì lại trực tiếp cười ha hả: "Đại bá, ngươi cũng quá sốt sắng, không thấy Sử đại nhân đều là cười rời đi, chờ xưởng rượu của chúng ta sản xuất được rượu, nhóm đầu tiên sẽ đưa đến chỗ Sử đại nhân cho hắn nếm thử xin thỉnh giáo một chút, nói vậy Sử đại nhân cũng rất là tình nguyệt."

"Đúng, đúng, nên là như vậy." Tuy rằng có hoàng thương Dung gia bảo vệ, nhưng nơi này bọn họ chịu sự quản lý trực tiếp của huyện thái gia, đương nhiên phải chuẩn bị một chút.

Chờ khi Đường Xuân Minh trở lại xưởng rượu, người trong xưởng rượu đều đến hỏi tình huống, Đường Xuân Minh nói một chút để bọn họ có thể thoải mái làm việc, Huyện thái gia sẽ giúp đỡ xưởng rượu của bọn họ.

&&&

Biết Dung Nguyệt muốn tới, Đường Xuân Minh liền ở trong nhà chờ hắn.

Tiểu A Sâm đã tròn một tuổi rồi, đầy một tuổi thì Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng làm lễ đoán đồ cho hắn. Hai người không cố gắng bắt nó chọn đồ vậy gì, đến lễ thì trực tiếp thả nó lên bàn, nói cho nó tùy tiền chọn một đồ là được, kết quả tiểu tử này đặt mông ngồi xuống chơi một hồi lâu mới chọn một cái để đối phó với yêu cầu của a mẫu nó, đồ bắt vào tay lại là một thanh kiếm gỗ do Lý Phong làm, mà không phải là sách vở hay nghiên mực các loại mà A Lâm cùng Hà lão ở bên cạnh không ngừng chỉ vào. Hà lão cười nói, "Tiểu tử này hóa ra thích theo A Phong, sau này nói không chừng là một đại tướng quân."

Đường Xuân Minh sao cũng được, nhưng Lý Phong lại vô cùng cao hứng, hắn dạy hai đứa Đại Mao Nhị Mao luyện võ rất có kiên trì, đối với đích thân dạy A Sâm lại càng không bình thường, nói không chừng có thể trò giỏi hơn thầy a.

Hiện tại A Sâm đã có thể bước đi, vô cùng hiếu động, căn bản không muốn người khác ôm, một mình ở trong sân cũng có thể cùng hai con chó Tiểu Hắc Tiểu Ngốc chơi đùa, Tiểu Hoa bình thường đều làm bảo mẫu, ở bên cạnh nhìn. Hai con ngỗng đã chuyển ra sau núi để đảm nhận trách nhiệm trông gà.

Có một lần Tiểu Hoa không chú ý, A Sâm một mình bò đến chỗ trồng rau, cuối cùng Hà lão cùng Lý Phong không tìm được người, vẫn là Đạp Vân gặm cổ áo nó mang về, mà A Sâm bị cắn lắc lư trên không trung một chút cũng không sợ liền đặc biệt hưng phấn, cho rằng Đạp Vân đang chơi đùa cùng nó a, sau đó liền thường tìm Đạp Vân muốn chơi trò này. Sau đó, thỉnh thoảng Đạp Vân cũng xuất hiện trong sân, ngậm A Sâm trong miệng di dạo, cả viện đều có thể nghe được tiếng A Sâm hưng phấn hò hét.

Không muốn người khác ôm, nhưng hôm nay nhìn thấy a mẫu hiếm khi ở nhà, A Sâm lại không muốn bước đi, ai cũng không muốn, chỉ muốn a mẫu, con mắt ngước nhìn a mẫu đáng yêu nở nụ cười: "A Mẫu, A Mẫu, ôm một cái."

Từ sau khi "Phốc phốc" phun nước bị Lý Phong nói thành đang học nói, A Sâm thực sự cũng biểu hiện ra thiên phú về mặt ngôn ngữ, bây giờ mới tròn một tuổi, nhưng đã có thể biểu đạt rõ ràng ý nghĩ của mình.

Đường Xuân Minh là người mạnh miệng mềm lòng, nhìn thấy con trai nở nụ cười trong mắt cũng chỉ còn lại hình ảnh con, làm gì còn nhớ đến lịch sử bị phun nước miếng nữa, nắm lấy đai lưng liền đem nó nâng lên, nhìn nó như con rùa đen không ngừng vung vung tứ chi hướng về thân thể hắn, không nhịn được cười, ôm nó vào trong ngực nhéo nhéo mũi nhỏ, "Thật là con trai ngốc, nhìn xem, thật nặng, nếu như còn nặng hơn nữa sau này ta ôm con cũng không được nữa rồi."

"A Sâm không nặng." Hài lòng nằm trong ngực a mẫu, A Sâm kháng nghị.

"Hỏi ca ca con, có nặng hay không?" Đường Xuân Minh chỉ vào A Lâm bên cạnh, A Lâm cũng vô cùng vui vẻ vì hôm nay a mẫu được ở trong nhà, nghe nói như vậy liền quay đầu nhìn thấy đệ đệ đang cực lực bán manh, xấu xa hùa theo ý của a mẫu, "Đúng vậy a, ca ca đã sớm không ôm được đệ đệ, đệ đệ ăn còn nhiều hơn so với ca ca nữa."

A Sâm tức giận, nắm quả đấm nhỏ kháng nghị: "Cha cùng gia gia nói ăn nhiều mới lớn nhanh, ca ca là người xấu!"

A Lâm ai oán nhìn A Mẫu một chút, xem đi, cũng chỉ nói nó một cái là thành người xấu, không suy nghĩ xem người đầu tiên nói đệ đệ mập là a mẫu, nhưng đệ đệ lại nịnh nọt cười với a mẫu, nhờ tới lúc trước A Lâm cũng như vậy chỉ vào người khác nói là người xấu, hiện nay cũng đến lượt A Lâm bị A Sâm làm vậy rồi.

Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt A Sâm đã hơn một tuổi, lúc trước còn chưa sinh ra giờ đã biết chạy nhảy rồi.

Thời điểm A LÂm cùng A Sâm chơi đùa cười khanh khách, Dung Nguyệt cũng đến rồi, là Lý Phong đón vào, Lý Phong vừa lúc trở lại liền gặp được, lần này trở lại đã đổi một thân thường phục, mà không phải là quan phục như trước. Nói thật, tuy rằng Dung Nguyệt mặc quan phục nhìn rất uy nghiêm khí thế, nhưng mà Đường Xuân Minh không hiểu sao lại nghĩ đến hồng đỉnh thương nhân (*ta cũng k biết nó là cái gì đâu, trong raw thì là , ai biết thì bảo ta nhé*), cái kia hình tượng rất có cảm giấc buồn cười.

Dung Nguyệt phe phẩy cây quạt đi vào cửa liền cười: "Yêu, cùng con trai chơi vui như vậy, đảo mắt tiểu tử còn bú sữa đã lớn như vậy, gia đình ngươi sống càng ngày càng hạnh phúc khiến ta càng thêm ước ao."

Tuy rằng hai người chỉ gặp qua một lần, nhưng bởi vì thường xuyên thư từ qua lại, thực sự là vô cùng quen thuộc, Đường Xuân Minh cũng trêu ghẹo trả lời, "Nào đó được như Dung đại nhân càng ngày càng phong quang, tiểu dân chúng ta thấy đều sợ hãi."

"Ha ha…" Dung Nguyệt cười to không ngớt, gập quạt lại gõ gõ vai Đường Xuân Minh, sau đó cũng cung kính là làm lễ với Hà lão đang ở trong sân một cái, rồi quay lại nhìn hai đứa nhỏ, A Lâm vẫn còn nhớ vị thúc thúc này, thúc thúc cho nó quà, còn A Sâm, trừng mắt ngạc nhiên nhìn, bị Đường Xuân Minh trừng một cái mới ngoan ngoãn chào.

Lý Phong nhận lấy A Sâm, A Sâm vẫn là rất cho cha mặt mũi, bởi vì cha thường thường lúc a mẫu bắt nạt nó thì cứu nó ra, ngoài a mẫu ra cha là người tốt thứ hai.

Trang phục của Dung Nguyệt rất trung tính, ngay cả cử chỉ đều có vẻ vô cùng hào phóng đẹp trai, tuy nói ngũ quan không phải rất xuất sắc, nhưng khiến người ta nhìn cảm thấy thư thái.

Đường Xuân Minh mang hoa quả trà bánh cho hắn rồi hỏi, "Lần này sao lại rảnh rỗi tới đây? Là đặc biệt tới vì xưởng rượu sao?" Đường Xuân Minh còn cảm thấy ngạc nhiên, ngày hôm qua hắn cùng Huyện thái gia xuất hiện ở thôn Bình Sơn, rõ ràng chính là cho chỗ dựa với thôn Bình Sơn a.

"Cái này không phải là ý tứ của một mình ta." Dung Nguyệt uống ngụm trà, uống đến uống đi vẫn là nước ở chỗ này tốt nhát, khoát tay áo một cái cười trả lời.

Ba người lớn đang ngồi nhất thời lộ ra vẻ hiểu rõ, không chỉ là ý của Dung Nguyệt, trong này còn có ý của Triệu vương, chỉ là Triệu vương thật sự coi trong nơi như này? Hà lão suy nghĩ một chút rồi nói, "Bây giờ thân thể của điện hạ có phải là…"

"Không sai, " Dung Nguyệt nghiêm nghị trả lời, "Thân thể điện hạ bây giờ ngày càng khoẻ mạnh, công lao của Hà lão là lớn nhất."

Hà lão vuốt vuốt chòm râu tiếp nhận phần công lao này, đây là không muốn thwujc sự lộ ra nguyên nhân thân thể của Triệu vương điện hạ khôi phục, xem ra Triệu vương cũng là có tâm, muốn bảo vệ nơi này một chút. Lý Phong cùng Đường Xuân Minh cũng âm thầm liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đưa ra những thứ đó cũng tất nguy hểm, nhưng mà tình trạng cơ thể Triệu vương như vậy, dùng đồ ăn nơi này điều dưỡng thời gian dài, bệnh tật nhiều năm có thể nhìn ra được kết quả, nếu đổi thành người bình thường thì nếu không chú ý cũng sẽ không nhận thấy được.

Nhưng hầu hết mọi người đều nghĩ là do nơi này sơn thủy rất tốt, làm gì có ai nghĩ ra được tất cả những thứ này đều là do công lao của đồ của thần tiên? Dù trong truyền thuyết cũng có, nhưng trong cuộc sống hiện thực làm sao có chuyện ma quái thần quỷ chứ. Huống hồ, đồ của bọn họ đưa tới tác dụng cũng không phải lập tức rõ ràng ngay.

Mấy người đều là người thông minh, lời này cũng không nói sâu hơn nữa, tự mình hiểu là được, Dung Nguyệt nói những lời này là để phu phu Đường Xuân Minh biết được, Triệu vương thực sự làm chỗ dựa cho bọn họ, vì vậy không cần bận tâm quá nhiều.

&&&

Thời gian ở trên núi rất chậm, mặc dù là trời thu, nhưng cảnh sắc trên núi cũng không thay đổi nhiều, Dung Nguyệt vẫn như trước tràn đầu phấn khởi, còn lên núi hái rau hái quả, để Đường Xuân Minh cùng Lý Phong làm hạt dẻ rang đường cho hắn ăn. Vốn năm nay Đường Xuân Minh cũng không có nhiều thời gian làm những món ăn này, bởi vi tinh lực hầu hết đặt ở trên xưởng rượu, Lý Phong cũng không nhàn rỗi, nhưng mà Dung Nguyệt có hứng thú, Đường Xuân Minh cũng hiếm khi trộm nhàn hạ một lần, một ngày liền dành ra một số thời gian cố định đến xưởng rượu kiểm tra nhiệt độ, những thời điểm khác đều giao cho mấy người Trầm phu lang.

Mặt khác, hắn còn để Đường Xuân Minh làm canh cá cùng gà xào xay cho hắn, cay đến mức hắn ăn mà không ngừng thét lên sảng khoái, nói ở những chỗ khác cũng không được thoái mái như vậy.

Sau khi ăn xong lau mồ hôi uống trà lạnh, sau khi ăn cay mấy làn hắn biết được không thể uống trà nóng, bằng không miệng sẽ càng cay.

Vừa lè lưỡi vừa nói chuyện cùng Đường Xuân Minh, Lý Phong cùng Hà lão đều không ở đây, ngay cả hai đứa bé cũng mang đi ra ngoài: "Ngươi có biết Tề vương?"

"Tề vương?" Đường Xuân Minh kỳ quái nói, "Là thúc thúc của đương kim hoàng thường hiện nay Tề vương sao?" Đối với những kia sự hắn vẫn là nghe được từ chỗ Hà lão, coi như là nghe cố sự vậy, dù cho có dính dáng đến Triệu vương, nhưng vẫn cảm thấy khoảng cách rất xa xôi như trước.

"Không sai, Tề vương là đệ đệ nhỏ tuổi nhất của tiên đế, tuổi so với đương kim hoàng thượng cũng không lớn hơn bao nhiêu, cũng là đối thủ lớn nhất của đương kim năm đó, nếu như không phải có một chiêu cuối cùng, chỉ sợ..." Lời còn chưa nói hết, ý là người ngồi trên ngai vàng kia đã là Tề vương điện hạ rồi.

Tuy không biết vị Tề vương điện hạ là nhân vật thế nào, nhưng đương kim hoàng thượng so với tiên đề mà nói đã là một vị minh quân vô cùng, Đường Xuân Minh rất vui mừng không xuyên đến thời đại của vị tiên đế đó, bằng không muốn trải qua càng tốt sẽ rất khó. Nhưng mà Dung Nguyệt nói đến vị Tề vương này làm gì?Lời này dùng ánh mắt hỏi.

Dung Nguyệt cười lắc đầu nói: "Lý Phong đại ca khẳng định không nhắc với ngươi đi, vị Tề vương điện hạ này không hết lòng gian, chuẩn bị nhiều năm như vậy muốn một lần nữa cướp lại vị trí kia."

Nha, đây là thúc thúc muốn cướp ngôi vị hoàng đế của cháu trai, lời này nói ra làm sao có chút quen tai, đúng rồi, thời cổ đại trên Trái Đất làm gì có triều đại nào không có thúc thúc cướp ngôi vị cháu trai chứ, nếu như cướp thành công, nhất thời có chút căng thẳng, "Đương kim hoàng thượng anh minh thần võ, sẽ không thể để cho Tề vương thực hiện được đi, chẳng lẽ sắp phải đánh trận?" Mấy vị kia đều là đánh mấy năm mới doạt được ngôi vị của cháu trai, Đường Xuân Minh cũng không mong tình canh như vậy xuất hiện ở thời đại này, không muốn chiến tranh chút nào, nếu xảy ra chẳng nhẽ còn có thể sống dễ chịu sao?

"Không sai, " Dung Nguyệt cười híp mắt nhìn Đường Xuân Minh, biểu hiện trên mặt giống như đang nói "Trẻ nhỏ dễ dạy ", cuối cùng cũng coi như lĩnh hội được ý của hắn, "Hơn nữa vị Tề vương này còn cấu kết với ngoại tộc đem tai họa dẫn vào Khánh quốc, hiện nay hắn đã bỏ qua thời khắc thích hợp để tạp phản. Cần biết lúc trước chiến tranh cùng phương bắc hao tốn rất nhiều, nhưng hai năm qua lại cổ vũ phát triển nông nghiệp thương mại, không còn khổ như thời gian trước nữa."

Nói đến quốc khố chỉ sợ vị Dung đương gia này có quyền lên tiếng nhất, lúc trước chính là hắn đem phần lớn tài sản của Dung gia đem ra ngoài khiến cho rất nhiều tộc nhân thoái mạ, nhưng làm sao có thể ngờ được lại phát triển được như ngày hôm nay. Nhưng mà lấy thủ đoạn của Dung Nguyệt, những năm nay cũng thay vị bên trên ôm đồm không ít tài khoản đi.

"Nhưng mà, " Đường Xuân Minh vẫn mơ hồ như trước, "Tuy rằng ta cũng không hy vọng có chiến tranh xảy ra, nhưng mà, cái này cũng không phải là việc ta có thể quyết định được." Vì vậy nói với hắn những chuyện này để làm gì? Dù sao những việc này cũng là cơ mật đi, liền tùy tiện nói với hắ như vậy sao?

"Ha ha…" Dung Nguyệt đặt chén trà xuống cười to, Minh ca nhi thực sự là quá… Không khéo léo, tâm tư gì đều viết lên mặt, hơn nữa, Lý Phong đại ca cũng không nói với hắn sao? Thật sự có chiến tranh, Lý Phong đại ca có thể chạy trốn được sao, ngay cả hắn cũng biết, Triệu vương cũng rất xem trọng Lý Phong đại ca.

Nhưng mà Dung Nguyệt còn chưa kịp giải thích với Đường Xuân Minh, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lý Phong sắc mặt âm trầm nhìn Dung Nguyệt.

Dung Nguyệt nhất thời ngưng cười, đứng dậy sung sướng cười mà đi, mặt thối của Lý Phong không có bao nhiêu tác dụng với hắn, hơn nữa đến hiện tại Lý Phong vẫn còn chưa nói với Đường Xuân Minh, hắn dù sao cũng phải ở sau đẩy một cái.

&&&

Đường Xuân Minh ngu ngốc đến mấy cũng ý thức được chỗ không đúng, tại sao Dung Nguyệt lại nói đến chuyện chiến tranh? Tại sao ngay lúc mấu chốt Lý Phong lại cắt ngang đẩy cửa đi vào? Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Lý Phong? Trong lòng Đường Xuân Minh nhất thời nâng lên.

Đời trước chính là tiểu dân áo vải, chuyện quốc gia đại sự cách hắn quá xa, đời này mặc dù biết trước kia Lý Phong từng làm tham tướng, nhưng mà đó là trước khi quen biết hắn, vì vậy hắn cho rằng đời này vẫn như trước chỉ là tiểu dân thôi, không có quan hệ gì với chuyện quốc gia đại sự.

Nhưng mà trước mắt xem ra cũng không giống như suy nghĩ của hắn.

Có một dự cảm không ổn

Khốn khiếp! Khốn khiếp! Tên khốn này có phải đã sớm biết nhưng vẫn dấu hăn không?

Con măt Đường Xuân Minh híp lại, ánh mắt vô cùng không tốt.

Hắn dám cá nếu như không phải Dung Nguyệt nhiều chuyện, thì tên này còn lâu mới nói cho hắn, dù cho không có cách nào trốn tránh, nhưng biết sớm một chút hắn cũng có thể chuẩn bị nhiều hơn đi? Tên khốn này còn đáng ghét hơn tiêu hỗn đản A Sâm!

Trong lòng Lý Phong hơi động muốn tiến lên trước, Đường Xuân Minh lại chỉ tay tức giận nói: "Đứng ở chỗ đó nói chuyện cẩn thận, nếu như không phải Dung Nguyệt nói ngươi định đến lúc nào mới nói cho ta? Chẳng lẽ chờ đến khi ra chiến trường sao? Ngươi cho rằng ta sẽ là loại khóc sướt mướt kéo chân sau của ngươi sao? Đương nhiên, ngươi là đại tướng quân, ta cũng sẽ ở nhà trông con, ngươi nhanh lắn đi thôi!"

Bên ngoài Dung Nguyệt vẫn chưa đi xa, nghe được Đường Xuân Minh đang chửi Lý Phong liền cười vui vẻ, kết quả xoay người đã thấy Hà lão đứng sau hắn, trở lại vẻ nghiêm túc, không nghĩ tới còn có chim sẻ chờ hắn.

Hà nhạc đương nhiên cũng nghe được âm thanh tức giận không che dấu của Đường Xuân Minh, cười thầm lắc đầu, vươn ngón tay chỉ Dung Nguyệt nói: "Đi thôi, theo ta nói tình huống một chút."

"Được rồi." Dung Nguyệt ngoan ngoãn đi theo Hà lão mặt sau.

Trong phòng Lý Phong cười khổ, hắn là muốn chờ khi có tin tức chính xác mới nói cho Minh ca nhi, đỡ khiến cho Minh ca nhi biết sớm lại lo lắng cho hắn.

"Minh ca nhi, ngươi nghe ta nói, ta đúng là không muốn nói cho ngươi sớm khiến cho ngươi lo lắng cho ta, hơn nữa trong kinh vẫn chưa có tin tức thật sự truyền tới, vẫn chưa có quyết định khi nào triệu tập, có thể ngay cả hắn cũng không cần tham chiến a." Phía sau là lời nói dối thiện ý, lần trước thái độ của Triệu vương dã rõ, trận chiến này không thể không xảy ra, đối với tướng sĩ như bọn họ, chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh, sức mạnh cá nhân so với hoàng quyền quá nhỏ yếu, nếu nghe theo Triệu vương, vẫn có thể được bảo vệ tí, nếu không, đồ trong tay cũng chỉ sợ không giữ được.

Đương nhiên, học được một thân bản lĩnh, bản thân Lý Phong cũng đồng ý báo đáp triều đình, nhưng trước kia quen biết với Minh ca nhi, hắn là sẽ không có một tia dao động, chỉ là bây giờ nhiều hơn một phần lo lắng, không yên lòng nhát chính là người trước mắt, muốn suy nghĩ tính toán kĩ lưỡng cho bọn họ.

"Còn gì nữa không?" Quả nhiên, thái độ của Đường Xuân Minh mềm đi chút, có nhưng vãn như trước không cho Lý Phong đến gần, trên mặt vẫn trừng trừng như trước..

"Lần trước Triệu vương đến đây có nói với ta có thể sẽ xảy ra chiến tranh, hỏi ý nguyện của ta, Minh ca nhi ngươi cũng biết, trong kinh Diêu tướng quân có ân lớn với ta, nghe ý của Triệu vương Diêu tướng quân cùng Trấn quốc tướng quân có thể sẽ tham chiến, vì vậy ta không cách nào từ chối." Lý Phong vừa giải thích vừa nhích về phía Minh ca nhi.

Đường Xuân Minh vẫn như trước dùng giọng mũi hừ một tiếng: "Đúng đấy, chờ đến khi ngươi thắng trận rồi thì lại thăng quan tiến chức, khi đó ta tính là cái gì? Không ngăn trở tiền đồ của ngươi chứ?" Ngữ khí chua xót, ngay chính hắn cũng không ý thức được. Kỳ thực trong nội tâm hắn vẫn là nam tử đời trước, sau khi nghe được tình hình cũng biết Lý Phong không thể từ chối được, hơn nữa một thân bản lĩnh như vậy nếu như thực sự bị mai một trong thôn làm ruộng, Đường Xuân Minh vẫn cảm thấy uổng phí một thân tài nghệ của hắn, chỉ là chiến tranh sắp xảy ra, bọn họ sắp phải chia lìa, cái này khiến cho hắn không thể nhịn được, hắn đã sớm quen hàng ngày có hán tử này bầu bạn, từng tí từng tí hòa vào trong máu thịt, trong phút chốc phải chia là, trong nhất thời hắn không thể chịu được.

Hơn nữa còn không biết có thể gặp nạn trên chiến trường hay không, bản lĩnh cao đến đâu cũng không thể đối đầu được thiên quân vạn mã của kẻ địch, vô cùng nhỏ bé, hắn sao có thể không lo lắng? Chuyến đi này có xuất hiện nhân tốt không xác định làm ảnh hưởng đến quan hệ của bọn hắn? Nghĩ đến Lý Phong bị hắn nuôi đến đẹp trai như vậy có thể bị những ca nhi khác coi trọng, hắn liền cảm thấy từng trận buồn bực.

Nhưng mà chưa kịp làm rõ phiền nào trong lòng, đầu óc liền choáng váng, hay a, nhân lúc hắn thất thần liền lợi dụng công phu đối phó hắn, tên khốn này! Thời điểm đang muốn đánh tên khốn này một trận, hắn lại nghe được âm thanh nghiến răng nghiến lợi ở trên đâu, "Ta thật muốn đánh mông ngươi một trận như A Sâm, ta là người như thế nào sống cùng ta một thời gian chẳng lẽ ngươi không biết sao? Lẽ nào đến tận hôm nay ngươi còn không tin ta."

Đường Xuân Minh nhất thời tê cả da đầu, tức giận lúc trước cũng không còn, thời điểm tức giận hắn làm sao biết được mình nói cái gì, giờ thì hay rồi, bị người ghi nợ, hắn có thể thu hồi lại lời nói không? Trực tiếp xoay ngang, đánh đòn? Muốn đánh liền đánh, hắn tuyệt đối không cầu xin tha thứ một tiếng, nhưng ngoan cố nói: "Hừ, hiện tại ngươi từ chối không được Triệu vương cùng Diêu tướng quân, vậy còn sau khi chiến tranh xong họ muốn ngươi vào kinh nhận chức thì sao? Ngươi có đi hay là không? Nếu như lại bị qua lớn nào vừa ý… Hừ hừ…" Âm thanh yếu đi, nhưng ý tứ lại biểu thị rõ ràng.

Lý Phong dở khóc dở cười, kỳ thực hắn cũng không phải thật sự tức giận, tuy rằng cũng có chút ý tứ như vậy, nhưng nói như vậy vẫn là vì muốn dọa Minh ca nhi, khi nói những câu kia thì Lý Phong vẫn để ý đến vẻ mặt của Minh ca nhi, quả nhiên Minh ca nhi liền mềm nhũn xuống, hơn nữa, Minh ca nhi thật sự căng thẳng, cho nên mới nổi giận mới lo lắng như vậy, ý nghĩ lóe lên trong đầu Lý Phong, hắn nhìn về phía Đường Xuân Minh ánh mắt cũng nhu hòa, chỉ tiếc Đường Xuân Minh đang chột dạ xoay lưng về phía Lý Phong căn bản không muốn nhìn sắc mặt của hắn.

"Ngươi yên tâm, " Lý Phong ôm chặt người trong ngực, thấp giọng nói, "Ta đã nói với Triệu vương, tình nguyện cùng Minh ca nhi ở thôn Bình Sơn làm phú ông, chính vì ta như vậy mà bên trên mới yên lòng dùng."

Đường Xuân Minh uốn éo thân thể khó chịu nói: "Thật phiền phức." Từng người từng người đều dùng tâm nhãn, thực sự là quá mệt, may là hắn ở thôn Bình Sơn không tiếp xúc với những vị kia, bằng không mỗi ngày cùng người như vậy giao tiếp chẳng phải là mệt chết hắn sao, cũng càng ngày càng thỏa mãn với sinh hoạt bây giờ, bất mãn duy nhất chính là Lý Phong có thể phải đi đánh giặc, vừa đi liền không biết lúc nào mới có thể trở về.

"Đúng đấy, ta cũng ngại phiền phức, vì vậy chờ sau khi đánh trận về sẽ lại cùng ngươi ở nhà trồng ruộng dạy con, cùng Minh ca nhi mới chính là những tháng ngày vui vẻ nhất."

… Không biết xấu hổ! Đường Xuân Minh bởi vì câu nói phía sau của Lý Phong mà mặt dần dần chuyển hồng, sau tai hắn, hô hấp của Lý Phong cùng dần dần dồn dập hơn.

Sau đó Đường Xuân Minh dù thế nào cũng không muốn nghĩ tới, vốn muốn chất vấn Lý Phong cuối cùng lại thành lăn giường, hơn nữa rõ ràng là ban ngày, trong nhà còn có Dung Nguyệt làm khách, hắn cùng Lý Phong… Lại tuyên dâm ban ngày, thật không biết xấu hổ!

Đều là tên khốn Lý Phong này hại! Hại hắn mất hết mặt mũi trước mặt Dung Nguyệt, bị hắn chế nhạo hồi lâu.

Còn Hà lão, ngược lại bộ mặt cũng đã sớm dày hơn, đã sớm trèn luyện được ở trước mặt Hà lão.

&&&

Dung Nguyệt chế tạo một hồi mâu thuẫn xong liền phủi mông một cái chạy lấy người, lúc đi còn mang đi không ít thứ tốt, hắn một chút cũng không có gánh nặng trong lòng, xem, hắn còn không phải là đã xúc tiến một hồi ân ái giữa hai phu phu sao

Tuy rằng Lý Phong nói vẫn chưa truyền tới tin tức chính xác, nhưng từ trong miệng Dung Nguyệt Đường Xuân Minh liền biết được chuyện không đơn gian, trong lịch sử tranh đoạt hoàng quyền có bao nhiêu tàn khốc chứ, vị Tề vương kia cũng sẽ không cam tâm dừng tay, vì vậy nên chuẩn bị đồ gì cũng cần nhanh chóng chuẩn bị, bằng không có hối hận cũng không kịp.

Trên chiến trường cái gì là quan trọng nhất, ngoại trừ một thân bản lĩnh bên ngoài, đương nhiên chính là thuốc chữa bệnh.

Sau đó, cũng không để ý đến bí mật gì đó, Đường Xuân Minh đều dùng một đống dược liệu trong không gian đưa đến trước mặt Hà lão, vô cùng đáng thương để Hà lão giup A Phong chế một ít thuốc cứu mạng.

Hành động này của hắn, Lý Phong đi sau không ngừng lắc đầu, cũng may Hà lão đã sớm đoán được, sớm bỏ qua những tình huống không bình thường trong nhà.

Sau khi quăng một đống lớn dược liệu Đường Xuân Minh còn phải trông xưởng rượu trong thôn, hắn không phải là người không có trách nhiệm, không thể để chuyện trong nhà mình làm trì hoãn sự mong chờ của mọi người.

Hà lão chọn chọn kiếm kiếm dược liệu trước mặt mình, nhìn hán tử mặt mày hớn hở trước mắt này cười trêu nói: “Minh ca nhi thật là nhẹ dạ, dễ dàng thỏa hiệp như vậy, Phong tiểu tử ngươi thật đúng là gặp may, có thể lấy được một ca nhi tốt như vậy.”

“Đúng vậy, ta cũng biết, vì vậy ta nhất định phải bảo trọng an toàn trở về, lúc đó chuyện trong nhà liền nhờ Hà lão người giúp đỡ, ngươi biết đấy, con người Minh ca nhi nhẹ dạ làm qua loa, làm việc có khả năng không cẩn thận…” Thao thao bất tuyệt, càng giống một ma ma có tuổi, Hà lão nghe được gân xanh nhảy lên không ngừng, nhớ lúc trước tên này là một tham tướng lạnh lùng ít nói trên chiến trường, thực sự là cùng một người sao?

Không thể nhịn được nữa liền đuổi Lý Phong ra rồi chế thuốc, dược liệu tốt như vậy, hắn đương nhiên phải cố gắng bỏ công sức. Ân, sau này có thể để Minh ca nhi cung cấp thêm một ít dược liệu, nắm được đuôi nhỏ của Minh ca nhi,. thật không dễ dàng a.

Từng mùi từng mùi trong xưởng rượu truyền ra khiến người trong thôn kích động, kiềm chế không hướng về phía xưởng rượu xem, Lý Chính đã lên tiếng, chờ đến khi ủ ra rượu thì người trong thôn cùng chúc mừng một chút, trước đó không dược đến quấy rầy người trong xưởng làm việc.

Lý Phong càng huấn luyện hán tử trong thôn nghiêm khắc hơn trước kia, mà chuyện trên núi càng bỏ tay cho Đại Sơn xử lý, chỉ khi Đại Sơn có thắc mắc thì giải thích một chút, hơn nữa phân xanh ủ trên núi đã sớm được rồi, năm nay ủ phân xanh càng nhiều hơn trước, phương pháp cũng sớm đưa cho Triệu vương, cũng ghi lại cần phải cho gia súc có thời kỳ thích ứng, cũng không nhất định tất cả gia súc đều ăn quen được.

Đường Xuân Minh bận bịu đến xoay quanh, lo chuyện xưởng rượu, còn phải chuẩn bị đồ cho Lý Phong mang đi, muốn chuẩn bị cái gì ngoài thuốc ra thì hắn khoogn biết, chỉ đành hỏi Hà lão, dù sao Hà lão đã ở trong doanh trại thời gian dài như vậy, Hà lão lườm hắn một cái, nhưng mà vẫn đưa cho hắn một tời giấy, chính mình chuẩn bị sẽ hợp ý Lý Phong hơn so với phía trên phát xuống.

Có vài thứ trong nhà không có, cần phải lên trấn mua thêm, Đường Xuân Minh đều không cam lòng để Lý Phong đi, mà để Tiểu Thuận truyền lời cho Đằng Dục, để hắn ở thị trấn bên giúp mua một ít đồ cần dùng.

Lý Phong cũng theo ý của Minh ca nhi ở trong nhà, đem mọi chuyện trong nhà trên núi thu dọn thỏa đáng, bảo đảm sau khi rời đi Minh ca nhi cũng sẽ không luống cuống tay chân, kiểm tra bẫy rập trong núi một lần, bảo đảm không bị dã thú phá hỏng, chuyện bầy sói năm ngoái xuất hiện hắn vẫn nhớ kĩ, mùa đông năm nay hắn chắc chắn không ở được, cũng không thể để bầy sói gieo vạ trên núi cùng trong thôn; hơn nữa cũng nói với Lý Chính một chút, sắc mặt Lý Chính cũng thay đổi, chỉ trong lòng âm thầm ghi nhớ cũng không nói ra bên ngoài, cũng tự nói với mình dù cho A Phong không ở cũng không ai có thể dao động được địa vị bây giờ của Minh ca nhi.

Khi đợt rượu đầu tiên của xưởng rượu chảy vào vò rượu, ngoài đường thôn Bình Sơn lần nữa xuất hiện một hàng quan binh, bụi bặm tung bay, thế tới hung hăng.

90. Chương 90: Rời Đi

"Ta chính là dưới trướng Diêu tướng quân, Lý Phong tham tướng tiếp lệnh!"

"Lý Phong tiếp lệnh!"

"Lý tham tướng xin đứng lên", sau khi tất cả mọi người đều đến người đến mới nâng Lý Phong dậy, sắc mặt hào hoãn nói, "Năm đó từ biệt, vẫn luôn ngóng trông có thể cùng Lý tham tướng ra sức vì Diêu tướng quân, Diêu tướng quân cũng vô cùng nhớ Lý tham tướng, vẫn luôn chờ tham tướng quay lại a."

"Đa tạ Diêu tướng quân mong nhớ, " Lý Phong ôm một quyền hướng về phía kinh thành, lại nói với người tới, "Xin mời thống lĩnh chờ, chờ Lý Phong sắp xếp chuyện trong nhà xong liền đến quân doanh lĩnh mệnh." Lý Phong đương nhiên biết người đến, chính là Vệ thống lĩnh bên người Diêu tướng quân, Lý Phong cũng từng là cận vệ của Diêu tướng quân.

"Được!" Người đến giơ tay một cái, tướng sĩ phía sau liền lui qua một bên, nghiêm túc uy nghiêm, khiến người trong thôn không dám lại gần, chỉ đành hỏi Lý Chính một chút.

Lý Chính đã sớm được Lý Phong báo về việc chiến tranh, mà hắn cũng phải lên chiến trường một lần nữa, người trong nhà cần thôn chắm sóc nhiều hơn. Chỉ là không nghĩ tới thời gian nhanh như vậy, lúc này khiến người ta mang vò rượu đầu tiên của xưởng rượu ra, đưa đến trước nhà Lý Phong.

"A Phong, đây là vò rượu đầu tiên của xưởng rượu, ngươi mang lên đường đi, yên tâm, trong nhà sẽ có chúng ta giúp đỡ, chúng ta cũng chờ ngươi khải hoàn trở về." Lý Chính không mù quáng, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, tuy rằng thân thủ của Lý Phong rất tốt, nhưng điều này hắn nghĩ tới không pải là Lý Phong trên chiến trường lập công thăng quan tiến chức, mà là hi vọng Lý Phong trở về bình a.

"Đại bá yên tâm, ta nhất định sẽ trở về." Lý Phong tiếp nhận vò rượu, xoay người kéo Minh ca nhi vào phòng, dưới sự chú ý của Đường Xuân Minh liền thay đổi trang phục, là trang phục võ tướng được mang tới, khí chất cả người đều trở nên lạnh lẽo.

"Minh ca nhi, chờ ta trở lại." Lý Phong ôm Đường Xuân Minh một cái.

"Muốn đi thì đi, nếu như ngươi không về ta liền mang theo hai đứa nhỏ tái giá a!" Rõ ràng mù quáng, Đường Xuân Minh như vịt chết mạnh miệng nói.

"Ta sẽ không cho ngươi cơ hội!" Hai mắt Lý Phong mang đầy ý không muốn, cuối cùng không thể không buông Đường Xuân Minh ra, xoay người bước nhanh ra ngoài, trong sân Kinh Phong đã đợi hắn, hành lý Đường Xuân Minh chuẩn bị cho hắn đã ở trên lưng ngựa, hai đứa nhỏ đứng bên cạnh nhìn cha của chúng nó.

Lý Phong ôm từng đứa từng đứa dặn bọn nó chăm sóc tốt a mẫu cùng gia gia, choa ra ngoài đánh người xấu, rất nhanh liền trở về.

Chờ đến khi Lý Phong dẫn ngựa ra, những người trong thôn chạy đến tiễn đều kinh ngạc không ngừng, võ phục trên người Lý Phong uy nghiêm một chút cũng không kém ngày đó Huyện thái gia đó, liền ngay cả

hai người nhà Lý Hạ Căn đứng lén lút sau đoàn người cũng nhìn sang, dọa cho bọn họ không khỏi lùi lại mấy bước, nếu biết sớm như vậy, lúc trước bọn họ nào dám bất kính với hắn, dù bọn họ có to gan hơn nữa cũng không dám a.

Một đám người vội vàng đến, đảo mắt liền đi, để lại sau lưng tro bụi cùng lá rơi.

Tiểu A Sâm từ trước đến giờ vẫn ít khóc bỗng nhiên "Oa ——" một tiếng khóc thét lên, A Lâm cũng đứng bên a mẫu nhìn hướng đoàn người đi ra khóc nức nở.

Đường Xuân Minh cũng thất vọng mất mát, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

&&&

Một đám người này căn bản không dừng lại trong huyện, đi như gió, đến khi Huyện thái gia biết được tin tức thì đoàn người đã rời đi lâu rồi. Hắn thầm nói, quả nhiên không thể coi thường Lý Phong, hóa ra phía sau chính là tướng quân phủ Trấn quốc, tình hình trong kinh hắn cũng biết được qua thư của người nhà, tuy rằng Trấn quốc tướng quân vẫn bị áp chế như trước, nhưng người tinh tường đều biết được đây chỉ là tạm thời, phủ này vẫn sẽ có ngày khôi phục, trở nên mạnh mẽ như ngày xưa.

Thôn Bình Sơn, mặc kệ là thôn dân hay người trong xưởng rượu đều cho rằng Đường Xuân Minh sẽ vì vậy mà sa sút một thời gian, cũng may xưởng rượu cũng tiến vào giai đoạn cuối, những chuyện cần chú ý Đường Xuân Minh cũng đã sớm nói rõ ràng, dù là Đường Xuân Minh không đến bọn họ cũng có thể ứng phó được. Nhưng mà, Lý Phong mới đi ngày thứ hai, Đường Xuân Minh vẫn như trước đến xưởng rượu, vẫn cùng mọi người cười nói như trước.

Ngược lại mấy người Trầm phu lang cùng Trương Tú cẩn thận từng li từng tí mấy ngày mới bừng tỉnh nhận ra Minh ca nhi căn bản không cần bọn họ đối xử cẩn thận, lấy tính tình của Minh ca nhi, tình cảnh khó khăn hơn hắn cũng đã mang theo A Lâm sống qua rồi, chưa bao giờ khiến người ta hối tiếc, cho nên bọn họ cũng tiếp tục làm việc trong xưởng rượu, trước như thế nào thì sau vẫn vậy, Minh ca nhi không phải là người không thể rời được hán tử.

Trong xưởng rượu, từng vò từng vò rượu được đưa vào kho. Nhìn những vò rượu mình tự tay sản xuất ra, các thôn dân đương nhiên cao hứng vạn phần, Lý Chính cùng các tộc lão đương nhiên thực hiện những điều đã nói trước đó, cũng các thôn dân chúc mừng một chút, để người trong thôn nếm thử rượu mình nhưỡng. Đương nhiên, không thể để mọi người thoải mái uống, dù cho để bọn họ uống bọn họ cũng không nỡ, cái này dù sao cũng là để đổi bạc, mọi người chỉ cần một chén nhỏ là được.

Đường Xuân Minh cũng mang theo già trẻ trong nhà tham gia, A Sâm cũng chỉ khóc lớn vào ngày đầu tiên, ngày thứ hai liền hiểu chuyện hơn nhiều, có thể là ở nhà không ai dung túng cho nó làm ầm ĩ, cũng không quấn quýt lấy a mẫu, theo ca ca chơi cùng Đạp Vân.

Đại Mai Nhị Mao đem A Sâm cùng A Lâm chăm sóc, sau khi Phong thúc thúc rời đi, tất cả thời gian rảnh của bọn chúng đều dùng để chơi dùng hai đệ đệ, cũng chưa từng ngừng luyện võ. Ở trong lòng bọn họ, Phong thúc thúc chính là một đại anh hùng, nếu không phải bọn chúng còn quá nhỏ tuổi, bọn chúng thật sự muốn theo Phong thúc thúc ra chiến trường giết địch.

Hà lão ngồi cùng một chỗ với các tộc lão cùng Hồ lang trung, Đường Xuân Minh đương nhiên là ngồi cùng một chỗ với mấy ca nhi như Trầm phu lang, trước mặt là một chén rượu, mọi người cười nói, thật sự vô cùng náo nhiệt.

Lý Chính cùng đại diện người trong thôn nói lời chúc mừng với xưởng rượu, còn có các tộc lão cũng nói, từng người từng người không uống rượu mà mặt đã đỏ.

Đường Xuân Minh quét mắt nhìn qua, phát hiện một người quen, "Vương Xuân Hoa trở về khi nào vậy? Hắn không phải về nhà mẹ sao? Ta còn tưởng hắn sẽ nháo cùng Triệu Đại Ngưu a?"

"Đó là thời gian trước ngươi bận quá nên không có thời gian để ý đến những chuyện khác, " Trương Tú cười nhạo thanh nói, "Đã sớm về rồi, bây giờ cũng không tính là kém, Triệu lão ma còn nằm ở trên giường, Triệu gia tam thúc công cũng vậy, ngay cả Triệu Đại Ngưu cũng dáng vẻ đó, hiện tại Triệu gia còn có ai áp chế hắn, nếu như hắn không trở về mới là ngốc a, ngươi cho rằng hắn giống như ngươi có thể làm ra được một sản nghiệp lớn sao? Hơn nữa ở nhà mẹ quá lâu cũng sẽ khiến cho người chán ghét a."

"Vì vậy hiện tại ở Triệu gia hắn coi như là hầu tử xưng vương?" Đường Xuân Minh suy nghĩ một chút tổng kết nói.

Trầm phu lang ở bên cạnh nghe xong suýt chút nữa bật cười, chỉ vào Đường Xuân Minh cười nói: "Ngươi cũng trêu đùa, nhưng mà nói tới cũng đúng, hiện tại ở nhà hắn do hắn định đoạt, nhưng mà muốn lấy bạc của Triệu lão tam đưa cho tam thúc công cũng không được, liền ở nhà dẫn vặt Triệu a ma a. Nhưng mà hiện tại ngoại trừ Tam thúc công ở Triệu gia còn có người nào để ý đến nhà hắn chứ, mà người duy nhất quản là tam thúc công cũng không đứng dậy được."

Đường Xuân Minh nhìn từ góc độ này, Vương Xuân Hoa này ngược lại da mặt cũng thật dày, các ca nhi khác không muốn để ý đến hắn, nhưng hắn lại không biết tự trọng, lôi kéo người ta không ngừng nói.

"Đúng rồi, mấy người nhà Tiền Đắc Phúc không tới sao?" Đúng là nhìn thấy Tiền lão cha tiền ma ma, nhưng mà lại không nhìn thấy Tiền Đắc Phúc, Đường Xuân Minh vốn muốn nhìn xem hiện tại hắn có bộ dáng như thế nào, từ sau sự kiện đâm người kia hắn chưa gặp lại Tôn ca nhi, càng không cần nói đến tiểu ca nhi vừa được sinh ra.

"Ai biết, " Trương Tú bĩu môi nói, "Nhà hắn lại không hề làm gì cả, làm gì mặt dày đến mức đến đây a."

"Vương Xuân Hoa không phải cũng không làm gì sao, ngươi nhìn xem hắn còn không phải cũng ngồi kia uống rượu sao?" Trần phu lang nói, "Hán tử Tiền Đắc Phúc kia vốn chú ý đến mặt mũi, hiện tại bộ dáng như vậy, sau này chỉ sợ sẽ ít thấy hắn ở trong thôn." Đường Xuân Minh chưa từng thấy, nhưng hắn từng thấy được bộ dáng bây giờ của hắn, lúc trước Phong tiểu tử chỉ có ba vết sẹo chỗ mắt mà đã dọa người như vậy, so với nhau Tiền Đắc Phúc mới là dọa người khóc.

"Minh ca nhi ngươi sao không uống? Nếu không trước hết ngươi ăn chút món ăn lót dạ đi." Trương Tú thấy món ăn trước mắt Đường Xuân Minh không đụng một chút nào.

"Không biết tại sao, lần này ủ rượu ra một chút ý muốn cũng không có, chính các ngươi uống đi, ta chậm rãi ăn." Đường Xuân Minh vung vung tay ngăn cản Trương Tú, cầm chén rượu đưa lên miệng, đột nhiên trong bụng động một cái, vội vã quay đầu đi, "Oa" một cái liền đem đồ phun ra ngoài.

"Minh ca nhi ——" Trầm phu lang cùng Trương Tú ngồi hai bên cạnh vội vàng kêu lên.

Một bàn nhất thời náo loạn cả lên, có người vội vàng chăm sóc Đường Xuân Minh, có người vội vàng gọi người. Thấy sắc mặt Minh ca nhi tái nhợt, Trầm phu lang âm thầm ảo não, tuy rằng Minh ca nhi kiên cường, nhưng mà sau khi Lý Phong rời đi vẫn khiến cho hắn lo lắng đi, nhưng mà lại giấu ở trong lòng không muốn người khác biết, ngay cả sinh bệnh bọn họ cũng không phát hiện, đều là do khoảng thời gian này bạn bịu với chuyện của của xưởng rượu nên mới sơ sẩy.

Đường Xuân Minh bị đỡ đến nơi sạch sẽ ngồi, nhấp một ngụm nước mới thoải mái hơn một chút, nhìn hai đứa con trai lo lắng, Đường Xuân Minh không thèm để ý cười cười, an ủi bọn họ, "Có thể là bị lạnh, thân thể a mẫu vẫn khỏe." Đúng vậy, từ năm trước thân thể hắn tốt hơn vẫn chưa từng bị bệnh lặt vặt nào, cái này cũng là nguyên nhân khiến người ta lơ là.

"Đến rồi, Hồ lang trung đến rồi."

"Việc này làm gì cần ta động thủ chứ, vẫn là lão ca ca ngươi tới đi." Hồ lang trung kỳ thực là theo Hà lão tới, nhưng mà dù sao người trong thôn đã quen, dễ dàng quên đi một người y thuật càng cao siêu hơn.

Hà lão cũng có chút lo lắng, Phong tiểu tử rời đi hắn nhìn ra được trong lòng Minh ca nhi không muốn, bên ngoài không nhìn ra nhiều biến hóa lớn, nhưng hắn lại rất rõ ràng, có lúc làm việc đều vứt bừa bãi, chỉ sợ sau khi đóng cửa một mình mới càng thêm khó chịu trong lòng.

Sẽ không là bởi vì như vậy mà thật sự bị bệnh chứ?

Hà lão để Đường Xuân Minh đưa tay ra cẩn thận bắt mạch, Đường Xuân Minh lại thật sự coi mình bị lạnh, sau khi có không gian thân thể hắn cũng khỏe như trâu, dù không thể so được với phi nhân loại như Lý Phong được.

Hà lão tiếp tục tiếp tục, lo âu trên mặt cũng dần dần biến mất, ngược lại càng ngày càng vui mừng, mọi người đều chú ý đến sắc mặt này của hắn, thấy bộ dáng này Trầm phu lang vui vẻ vỗ đùi nói, "Chẳng lẽ

Minh ca nhi mang thai?!"

Đường Xuân Minh nhất thời như dẫm phải mìn quay ngoắt về phía Hà lão, mang thai? Mang thai cái gì?

"Ha ha, không sai, " Hà lão buông tay ra, vui vẻ vuốt râu, "Thực sự là mang thai, nhưng bởi vì mới tháng đầu cho nên không biểu hiện rõ ràng, bộ dáng hôm nay chỉ là thời gian này quá mức mệt nhọc." Mặt khác cũng bởi vì không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa thời gian này ở xưởng rượu cũng bị mùi huân.

"Ha ha, quá tốt rồi, đây chính là việc vui, đại hỉ sự, mau mau, đem Minh ca nhi đỡ về nhà nghỉ ngơi cho tốt, cũng may chuyện của xưởng rượu cũng sắp xong rồi." Lý Chính sửng sốt một chuyện cười to, việc vui liên tiếp việc vui, nếu như A Phong biết được không chừng cũng cười hỏng mất, dưới cái nhìn của hắn, Minh ca nhi mang thai này mới chân chính là hậu đại của A Phong.

Những người Lý gia kia cũng vô cùng thoải mái, cái thai này của Minh ca nhi đương nhiên có ý nghĩa lớn.

A Sâm không hiểu mọi người đang nói cái gì, kéo quần áo của ca ca, A Lâm đã trải qua chuyện a mẫu mang thai đệ đệ, vì vậy bây giờ nghe được lời của mọi người, nó lại có đệ đệ, giải thích với đệ đệ, "Trong bụng a mẫu có tiểu đệ đệ, A Sâm cũng sắp làm ca ca."

"Thật sự? A Sâm được làm ca ca? Tốt, ta muốn làm ca ca!" Tiểu A Sâm vui mừng khôn xiết, ai bảo nó bây giờ là nhỏ nhất, vui vẻ chạy đến bên người a mẫu ôm lấy chân a mẫu vui vẻ hô hoán lên.

Đường Xuân Minh sau khi nghe lời của Hà lão liền giống như bị sét đánh bên tai, cả người bối rối, trong lòng không ngừng lặp lại "Khốn nạn, khốn nạn", quả thực không đành lòng nhìn thẳng, hắn lại mang thai, mãi đến tận khi A Sâm kêu mới khiến cho hắn hoàn hồn.

Khó mà tin nổi nhìn về phía Hà lão: "Không phải nói xác suất trúng thưởng không lớn sao?" Cũng chính là bởi vậy, vì vậy hắn mới yên lòng lăn giường cùng A Phong, nhìn Trương Tú, Nhị Mao cũng lớn đến mức nào chứ, hắn muốn hoài còn không phải đều không được sao, sao hắn lại dính chứ? Còn để người sống hay không?

"Ha ha, đến thời điểm liền sẽ đến, chặn cũng không ngăn được a." Hà lão vui vẻ nói.

91. Chương 91: Mang Thai

A Sâm vốn bởi vì cha rời đi mà thông minh lên rất nhiều lại sinh động hẳn lên, Đường Xuân Minh không thể phản kháng lại được ý kiến của mọi người liền nằm trên giường, các loại chuyện trong nhà đều giao cho Trần sao sao cùng mẹ kế không cho hắn chạm vào, bây giờ Lý Phong không ở đây bọn họ càng phải cẩn thận gấp bội, mà bây giờ A Sâm đang vui mừng nằm nhoài bên người a mẫu, thỉnh thoảng sờ sờ bụng a mẫu nó.

"A Mẫu A Mẫu, lúc nào đệ đệ có thể chơi cùng A Sâm?" Không trách người trong thôn đều cảm thấy A Sâm thông minh, mới lớn như vậy mà đã có thể biểu hiện được đầy đủ suy nghĩ của mình.

Đường Xuân Minh , thật muốn đem tiểu hỗn đản này đánh mông một trăm lần rồi lại một trăm lần, mấy ngày này đều ghé vào tai hắn hỏi những vấn đề tương tự như vậy, hắn đáp lại một lần còn không vừa lòng, thần tình kia giống như hận không thể để cho đứa nhỏ trong bụng hắn nhanh chóng ra ngoài chơi cùng nó.

"Đạp Vân đâu? Đạp Vân, nhanh chóng đêm tiểu tử này đem ra ngoài đi!" Đường Xuân Minh kêu gào ra phía ngoài phòng.

Không lâu sau, tiếng vó ngựa liền vang lên, chỉ chốc lát sau, cái đầu trắng của Đạp Vân liền xuất hiện trong phòng, phối với hai con ngươi đen láy, vô cùng linh động. Đạp Vân cọ cọ tay Đường Xuân Minh, sau đó theo hướng ngón tay của Đường Xuân Minh liền há mồm, đem A Sâm cắn ra ngoài.

Mãi đến tận khi ra ngoài phòng thanh âm rít gào của A Sâm mới vang lên, bởi vì nó nhiều lần được căn dặn không thể quấy rầy a mẫu. Đương nhiên hỏi mấy câu hỏi trong lòng A Sâm không được coi là quấy rầy.

“Tiểu Vân xấu, Tiểu Vân xấu, ta muốn A Mẫu a

”

Cuối cùng cũng đem tiểu hỗn đản lấy đi, Đường Xuân Minh ngã vào trên giường dùng chăn che mặt. A Phong khốn nạn, người đi rồi lại để lại cái…phiền phức như vậy cho mình.

Nhưng mà, có thể là trải qua một lần, qua mấy ngày người cũng trở nên thông suốt hơn rất nhiều, nguyên thân để lại tiểu hỗn đản cho hắn hắn còn sinh ra được, huống hồ hiện trong trong bụng này là của A Phong, ý nghĩa khác nhiều. Hắn cũng không phải thật sự hồ đồ, ý muốn của người nhà họ Lý hắn đương nhiên có thể nhìn ra, tuy rằng A Lâm và A Sâm được đặc cách tiến vào gia phổ, nhưng mà dưới cái nhìn của bọn họ đây đến cũng không phải là huyết thống thực sự của Lý gia. Huống hồ, A Phong đồng ý vì hắn coi hai đứa nhỏ làm con đẻ của mình, hắn lại chịu khổ một chút… Cũng không phải là không được a…

Chính là nghĩ đến mình phải dằn vặt hơn nửa năm mà tên đầu sỏ lại không có ở trước mắt mình, trong lòng Đường Xuân Minh liền giận dữ, thật muốn mang người lại đây đánh một trận.

Đặc biệt nghĩ lại liền xấu hổ, lấy thời gian Hà lão suy tính, còn không phải là lúc hai người ban ngày tuyên dâm sao, Đường Xuân Minh chợt cảm thấy mặt mũi đều không còn, thấy ánh mắt của Hà lão đều lộ ra ý hiểu rõ ràng.

“A Mẫu…” A Lâm bưng bát sữa dê nóng mà Trần sao sao đun đi vào, đến khi vào, nhìn thấy A Sâm không ở trong lòng nó cũng thở phào nhẹ nhõm, nó cũng bị đệ đệ hỏi phiền,

Đường Xuân Minh ngồi dậy, thở ra một hơi, nhận lấy sữa dê liền uống hết một ngụm, uống xong liền đặt qua một bên lau miệng, hừ hừ, không phải sinh con, không phải một người sinh sống, có cái gì quá mức, Đường Xuân Minh hắn có cái gì chưa trải qua chứ. Nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của A Lâm nhìn về bụng hắn, khóe miệng giật giật, vỗ vỗ đầu A Lâm, “Vẫn là A Lâm ngoan nhất, ra ngoài chơi đi, a mẫu không có chuyện gì.”

Sau A Lâm là Vương Anh đi vào, Lý Phong đi rồi hắn thường xuyên qua đây xem con riêng, ngày đó hắn cũng ở,nhưng mà lại ở trong nhà, không muốn ra ngoài nhưng không lâu lắm liền thấy con riêng về, cũng may là tin tức tốt, bằng không chỉ có có thể xin lỗi ca tế.

Đường Xuân Minh đang muốn lén lút xuống giường ra ngoài một chút, nằm mấy ngày xương cốt đều muốn nhũn lên, vừa nhìn thấy mẹ kế động tác liền dừng lại, mặt chậm rãi quay qua Vương Anh cười gượng hai tiếng, “A mẫu, ta thấy gian nhà có chút bừa bộn, muốn thu dọn một chút.”

Vương Anh lườm hắn một cái, nói: “Được rồi, Hà lão cũng đã nói rồi thân thể ngươi không quá đáng lo, chỉ cần không quá vất vả là được, muốn đi thì đi, bằng không ta đều biến thành kẻ ác.”

Quá tốt rồi, rốt cục bỏ được lệnh cấm, Đường Xuân Minh suýt chút nữa mừng rỡ ôm chặt lấy mẹ kế, nhưng mà vừa nhìn thấy sắc mặt của mẹ kế liền sợ hãi, nghĩ đến ngày đó mẹ hắn biết được trong bụng hắn lại có thêm một đứa mặt liền biến thành đen.

Ngày đó Vương Anh nhìn bụng hắn một hồi lâu, mới nói: “Xem ra ngươi là thể chất dễ mang thai, đứa này đều là đứa thứ ba.” Cùng ngày trận sét thứ hai liền đánh đến, điều này cũng khiến cho hắn có suy nghĩ, sau này hắn cũng A Phong không thể tùy ý lăn giường nữa, bởi vì xác xuất trúng thưởng của hắn cao hơn người khác, không phải sao, người khác nói ba năm sinh hai, chính là nói đến tình hình của hắn đi. Đều qua mấy ngày, mỗi khi nhớ tới Đường Xuân Minh liền muốn ô mặt.

&&&

Lại qua mấy ngày, Dung Nguyệt cũng đến, là chuyện rượu.

Lần đầu tiên bán rượu, tự nhiên phải thận trọng hơn, hộ tống hắn đến đây, có người chuyên môn bán rượu, có thể xác định đẳng cấp cùng giá cả, mà thôn Bình Sơn lại thiếu người như vậy, cái này đều cần thời gian chậm rãi tích lũy.

“Biết Lý Phong đại ca không ở ngươi cô đơn một mình, ta đặc biệt tới cùng ngươi.” Dung Nguyệt nhìn thấy Đường Xuân Minh liền nói, sau đó dùng quạt gõ gõ bàn tay mình, cười nói với Đường Xuân Minh, “Thật

không nhìn ra Lý Phong đại ca lợi hại như vậy, ngươi nói, nếu như Lý Phong đại ca trở về nhìn xem trong nhà lại có thêm miệng ăn thì vẻ mặt sẽ như thế nào?"

Bây giờ Đường Xuân Minh cũng hiểu rõ thú ác trong lòng người này, làm bộ hung ác nói, ""Cút!" Mới ngồi được bao lâu, lại có thể hiểu rõ tình hình của hắn như vậy.

"Ha ha…" Dung Nguyệt cười to.

"Có phải ngươi rất hâm mộ không? Còn không bằng chính mình tự sinh một đứa." Đường Xuân Minh cũng ý đồ xấu đề nghị, "Ngươi bây giờ chính là Dung đương gia, đi tuyển hán tử làm ca tế ở rể đi, đã có đối tượng chưa?" Đường Xuân Minh ở chung cùng Dung Nguyệt, không coi hắn làm ca nhi, mà là nam nhân, vì vậy nói chuyện với hắn cũng rất tùy ý.

Cái này chính là chọc vào chân đau của Dung Nguyệt, thời đại này muốn tìm một ca tế vừa ý cũng không quá dễ dàng,hắn không phải không ai muốn, hán tử hướng về địa vị cùng gia tài của Dung gia càng nhiều, nhưng mà cái kia đều có chút cong queo méo mó, hắn làm gì nhìn được. Vì vậy liền kéo dài đến tuổi này, dưới mắt người khác chính là ca nhi lớn tuổi chưa kết hôn, nói tới việc này hắn cũng đau đầu, hướng về phía Đường Xuân Minh tát nước đắng " "Muốn tìm một hán tử vừa ý nào có dễ dàng như vậy, mấy người trong tộc từng người từng người đem con trai của mình đến trước mặt ta, muốn ta chọn trong đám con trai họ một người bồ dưỡng thành đương gia đời sau, hơn nữa vì mục đích này mà không ngừng bêu xấu ta, trăm phương ngàn kế cản trở việc hôn nhân của ta."

Đường Xuân Minh rất không có lòng thông cảm vỗ vỗ cánh tay của hắn: "Từ từ tìm đi, không phải tất cả hán tử đều cổ hủ như vậy."

"Ta trực tiếp nhận con của ngươi làm nghĩa tử đi." Dung Nguyệt đề nghị.

"Tuyệt đối đừng!" Đường Xuân Minh sợ đến mức nhanh chóng lắc đầu xua tay, "Ta cũng không muốn đem những người nhà ngươi kéo tới, con trai của ta tự ta nuôi." Dù là nghĩa tử cũng không được, tâm tư của gia gia tộc lớn hắn không muốn động vào, tuy nói nghĩa tử không tranh đoạt chức gia chủ của Dung gia, nhưng ai biết được liệu có người nghĩ không thông muốn qua nghĩa tử này để tiếp cận Dung Nguyệt, vì vậy, ngàn vạn lần không được.

Dung Nguyệt không nhịn được cười ra tiếng, lại có người sợ con thành nghĩa tử hắn như sợ cọp, phải biết Lý Phong đại ca võ công cao cường, trong trận chiến này nhất định có thể lập công, nếu như hắn tiếp tục phát triển ở trong quân doanh, sau này địa vị của hắn cùng con hắn Dung Nguyệt hắn há lại có thể cùng.

&&&

Đường Xuân Minh theo Dung Nguyệt đến xưởng rượu cùng người giám định rượu để làm làm giám định, phẩm tửu sư Dung Nguyệt mang đến có hai người, một người râu tóc đều trắng, một người khác là hán tử trung niên, đối với Dung Nguyệt vô cùng cung kính, cũng rất kính trọng Đường Xuân Minh, mà căn nguyên của nó, chính là bọn họ cũng từng hưởng qua rượu năm ngoài Đường Xuân Minh ủ, trong lòng biết, Khánh quốc này sẽ lại xuất hiện một loại rượu mới, làm người giám định, bọn họ cảm thấy vô cùng vinh dự.

Hà lão cũng theo tới, hắn cũng thực hứng thú với quá trình phẩm rượu này, lúc ở kinh thành khi nhàn hạ cũng thường người ta phẩm tửu. Phẩm tửu, ở một mức độ nào đó cũng cũng giống như phẩm họa vậy, trong giới quan to quý nhân cũng đã đạt đến trình độ nghệ thuật.

Đương nhiên, vì phẩm tửu sư phục vụ tửu thương cũng thuộc về một loại thợ thủ công.

Kho rượu được xây dựng vô cùng rộng rãi, bên trong chất không ít vò rượu, thời điểm bày ra cũng rất có quy tắc, cùng một nồi đều được đặt ở cùng một chỗ, mà rượu loại một cùng loại hai lại dùng giấy đỏ dán lên đánh dấu, tất cả đều ngay ngắn có thứ tự, cũng không bởi vì lần đầu tiên cất rượu mà có sự hỗn loạn.

Cũng bởi vậy, giám định rượu cũng không cần mở từng vò ra thử, chỉ cần lấy một trong số đó liền được.

Vò rượu vừa mở ra, hương vị thuần hậu liền tỏa ra, đây chính là kết quả của men do Đường Xuân Minh cung cấp, vừa ngửi liền khiến người ta say sưa.

"Rượu ngon, thực sự là rượu ngon, chờ qua mấy năm lại mở ra, hương thơm này cũng có thể lan ra ba dặm." Vị phẩm rượu sư lớn tuổi khen ngợi trước tiên.

"Vậy xin mời các vị nếm thử xem vào loại mấy?" Dung Nguyệt nói, mấy người Lý Chính cũng nóng lòng nhìn sang, mấy người tới đây ngoại trừ nhìn động tác của phẩm tửu sư, hai tai còn vểnh lên nghe, trong mấy người tới chỉ cần một người có thể học được đã là ghê gớm, sau này liền có thể phát triển theo hướng này.

Lấy công cụ chuyên dùng, đồng thời để không lẫn lộn mùi vị của các vò, hai vị phẩm tửu sư đều lấy ra một chén nhỏ chậm rãi thưởng thực, dư vị trong miệng, lại chậm rãi trượt vào cổ họng, từng người bình luận.

Đường Xuân Minh ở bên cạnh nghe như rơi vào trong sương mù, hơn nữa chờ đến khi phẩm hết thì mất bao lâu chứ, không kiên nhẫn liền ra ngoài trước tiên, mùi rượu hun có chút không thoải mái. Trầm phu lang cùng Trương Tú cùng hắn đi, hai người cũng không nhận ra mình có năng khiếu này, có thể học cất rượu đã là tốt lắm rồi.

"Đã sớm nói ngươi không nên tới, không nghe, ta thấy nói không chừng trong bụng ngươi sau này thành một tửu quỷ a, ở trong bụng a mẫu ngửi không biết bao nhiêu rượu." Trầm phu lang cười trêu nói.

Trương Tú bật cười ra tiếng, còn không đúng sao, ngẫm lại cũng có đạo lý, chờ đến khi A Phong về liền hay, Minh ca nhi sinh cho hắn một tửu quỷ. Vương Mạc cũng chậm rãi đi vào, bụng hắn hiện đã thành hình, biết Đường Xuân Minh mang thai liền cảm thấy có tiếng nói chung với hắn, vậy mà Đường Xuân Minh lại không muốn bàn luận, bây giờ nghe lời này càng cảm thấy buồn cười, từ sau khi mang thai hắn cũng ít khi tiếp xúc với chuyện của xưởng rượu.

Đường Xuân Minh hắc tuyến, cắn răng.

Cách một ngày, đẳng cấp rượu trong xưởng rượu cũng đi ra, Dung Nguyệt đưa tờ giấy báo cho Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh nhìn quan, thấy rất khả quan. Dung Nguyệt ở bên cạnh giải thích, "Đây là theo hạng nhất là rượu của ngươi nhưỡng mà chia, vì vậy không giống như bên ngoài, hiện nhất có..."

Năm nay cao lương được mùa, vào kho vượt quá ngàn cân, từ sau khi cao lương nhập vào kho đến nay xưởng rượu vẫn không ngừng dùng, đến hiện tại vẫn còn chưa dùng hết được, dù sao địa phương cũng không lớn, thứ hai là hoàn toàn dựa vào nhân công, trên phương diện kỹ thuật lại hoàn toàn chỉ dựa vào Đường Xuân Minh đến trấn giữ, vì vậy tiến độ không nhanh, nhưng sản xuất ra đều là tinh phẩm, cứ tính theo mười cân một vò, hiện nay xưởng rượu có hơn 200 vò rượu, trong đó hạng nhất có 100 vò, ngoại trừ có mấy bình xấu bị xếp thành hạng ba, còn lại đều la hạng hai, thượng hạng chiếm hơn một nửa, có thể nói công lớn nhất là của Đường Xuân Minh.

Tờ khai cũng liệt kê giá dự tính của các loại rượu, hạng nhất một vò năm mươi lượng bạc, hạng hai kém hạng nhất mười lạng, kém nhất cũng theo năm lượng một cân mà tính, giá cả đưa ra không thể bảo là không cao.

Đường Xuân Minh còn tính toán sơ sơ một chút, tất cả lương thực đều thành rượu, dựa vào bán rượu cũng thu được vạn lượng bạc, kết quả này khiến cho Đường Xuân Minh không nhịn được ho khan, ban đầu hắn vạn vạn không nghĩ tới sẽ đáng tiền như vậy, đây mới thực sự là lãi kếch sù a, so sánh với cái này, Toàn Dương Quán cùng sản nghiệp trên núi thực sự là cái rắm a.

Dung Nguyệt cười híp mắt rót nước ấm cùng vỗ vỗ lưng cho hắn, số rượu này đến tay hắn, lợi nhuận không chỉ tăng gấp đôi, vì vậy Minh ca nhi cũng không cần kinh ngạc như vậy.

Sau đó Đường Xuân Minh há mồm trợn mắt hỏi: "Vậy rượu hạng nhất nhà ta bao nhiêu một vò? Không đúng, là bao nhiêu bạc một cân?"

Phản ứng rất nhanh, Dung Nguyệt thầm nghĩ, đúng vậy, đáng giá nhất vẫn là rượu hạng nhất Minh ca nhi ủ, chờ sau khi ra khỏi đây, dù là đại quan quý nhân có tiền cũng không mua được, "Cái này dễ bán, chúng ta có thể thương lượng, Minh ca nhi ngươi có yêu cầu gì thì cứ nói." Một bộ dáng gian thương.

"Được rồi được rồi, ngươi ra một cái giá không thiệt thòi ta là được, hiện tại ta cũng không có tinh lực quan những cái này, mà lại nói, chính ta còn muốn để lại một ít, cuối năm làm lễ tặng người còn có để người nhà mình uống, vì vậy cũng không đưa ra ngoài được nhiều, ai bảo năm nay A Phong không ở nhà hỗ trợ, người trong nhà quá ít." Đường Xuân Minh buông tay nói.

Dung Nguyệt cắn răng, lại còn có người ngại bạc nhiều? Liền cùng Đường Xuân Minh cò kè mặc cả, lấy kỹ năng khôn khéo cùng bản lĩnh thương nhân của hắn liền đào đi được hơn nửa, cái này hắn còn không vừa lòng, nhưng mà nghĩ đến có khả năng Đường Xuân Minh còn muốn đưa lễ cho Triệu vương, ngẫm lại liền buông tha hắn.

Trong xưởng rượu, rượu dần dần bị Dung Nguyệt cho người mang đi, mà Lý Chính phụ trách thu bạc liền run run miệng lưỡi cũng khô lại kinh hoàng trong lòng, sau đó tàn nhẫn véo mình một cái, tát cả những thứ này không phải là mơ a.

Số bạc này cũng không nằm trong tay bọn họ lâu, lập tức liền tìm người kiểm kê các món nợ để trả, nhanh chóng đưa bạc đến tay từng nhà. To nhất vẫn chính là chỗ Đường Xuân Minh, tuy rằng con số kinh người, nhưng ngẫm lại không có hắn cũng không có chỗ rượu này càng khỏi nói đến buôn bán, chính mỗi nhà thu được còn nhiều hơn thu nhập cả một năm, đây thực sự là kinh người, vội vàng ôm bạc về nhà giấu đi, nghĩ đến sau này hàng năm đều có số bạc lớn như vậy thu vào, những nhà này đều nở nụ cười.

&&&

Không nói đến những nhà được bạc có vẻ mặt như thế nào, những nhà không được bạc thì tâm tình thế nào, bây giờ việc quan trọng nhất của Đường Xuân Minh chính là ở nhà an thai, cũng may khí trời lạnh, hắn lại là người sợ lạnh, tình nguyện trời lạnh nằm trên giường sưởi, thêm vào đó có các loại sách để xem, ngược lại cũng không muốn chạy ra ngoài.

Toàn Dương Quan sau khi trời lạnh liền được khai trương, vẫn đông khách như trước, Đường Xuân Minh hoàn toàn phủi tay giao cho Trương Trường Minh cùng Đằng Dục, chỉ để ý đến chuyện kiểm tra sổ sách mỗi tháng, hai người này cũng không muốn phiền nhiễu một người mang thai như này. Chuyện trên núi cũng được Đại Sơn nhận lấy, không khác gì so với lúc trước khi Lý Phong rời đi.

Nhưng mà càng thời điểm thanh nhàn, Đường Xuân Minh càng không kìm được nghĩ đến Lý Phong, điều này khiến cho hắn đều xem vô cùng kĩ càng thư hàng tháng được gửi về, muốn từ bên trong tìm ra manh mối, suy đoán tình hình của Khánh quốc.

Sau khi Lý Phong rời đi một tháng, Ngoại tộc cấu kết cùng Tề vương xâm chiếm biên quan, Trấn quốc tướng quân được phong chức nguyên soái, dẫn quân đi biên quan. Cùng lúc đó, Tề vương ở trong hô ứng, dựng cờ tạo phản muốn đánh vào kinh thành, quân doanh ở Định Châu phủ nhanh chóng nhổ trại hành quân. Tuy nói ở cổ đại thông tin không được phát triển, nhưng chuyện ở biên quan cùng Tề vương tạo phản bây giờ ngay cả thôn Bình Sơn đều biết, bởi vì chiến trường cũng cách phủ Định Châu không xa.

Điều Đường Xuân Minh cảm thấy vui mừng chính là, trận đấu này tình thế so với lúc ở phương bắc muốn tốt hơn nhiều lắm, từ lúc kết thúc chiến tranh phương bắc phủ Định Câu đã bắt đầu luyện quân, cũng là chuẩn bị vì đề phòng Tề vương, hơn nữa trong triều đình bắt đầu bài trừ tham quan thu lại quyền lực, trận chiến này thực sự là nhất hô bá ứng (*một người hô hào liền được nhiều người hưởng ứng*), không người có thể ngăn trở.

Còn vị không hết lòng tham không an phận ở trên đất phong của mình Tề vương kia, Đường Xuân Minh cũng không nhận ra hắn có được trình độ như vị hoàng thúc đoạt vị thành công kia ở trên Trái Đất. Những nơi khác Đường Xuân Minh không quá rõ ràng, nhưng ở thôn Bình Sơn, lại không có một người duy trì Tề vương tạo phản, chỉ bằng vào dân tâm, Tề vương đã thua.

Lúc đầu Lý Phong còn có thư về, mà khi tin chiến tranh truyền đến, thư tín bên hắn cũng bị gián đoạn, chỉ có thư Dung Nguyệt đưa tới còn nhắc đến tình huống của biên quan, hơn nữa, thư Dung nguyệt đưa đến thôn Bình Sơn so với đợt trước thời gian càng ngày càng ngắn, Đường Xuân Minh biết Dung Nguyệt có ý tốt, bởi vì chỗ của hắn chỉ có thể từ thư của Dung Nguyệt mà hiểu được tình hình trên chiến trường.

Triều đình không ngừng có tin chiến thắng đưa về, trong thư Dung Nguyệt cũng truyền đến tin tức tốt, Diêu tướng quân ở bên đó giết được bao nhiêu quân địch, tình cờ còn có thể nhắc đến tên của Lý Phong, bởi vì đại danh của hắn cũng xuất hiện trong tin báo chiến thắng của triều đình. Lập được công hay không Đường Xuân Minh mặc kệ, chỉ biết danh tự này xuất hiện liền chứng tỏ Lý Phong bình an vô sự,chỉ cần như vậy liền tốt rồi.

Đảo mắt bên ngoài liền có tuyết rơi, năm cũng gần hết, bụng Đường Xuân Minh cũng nhô lên, bấm tay tính toán, đầu tháng chín mang thai, hiện tại đã được ba tháng, nhưng mà chiến tranh lại chậm chạp không kết thúc, người lên chiến trường cũng không được trở về, Đường Xuân Minh có vẻ hơi uể oải suy sụp, phờ phạc, mỗi ngày bị Trần sao sao cùng Vương Anh nuôi như vỗ béo, người cũng không béo lên được.

Đường Xuân Minh nằm trên giường nghe A Lâm đọc sách, bây giờ A Lâm biết được không ít chữ, năng lực học tập khiến Đường Xuân Minh giật mình, nếu ở hiện tại thì chính là một thiên tài có chữ không biết liền chỉ a mẫu đọc cho nó nghe, chầm chậm cũng có thể đọc được vài tờ cho Đường Xuân Minh.

A Sâm ra ngoài chơi tuyết, tiểu tử này ngồi cũng không yên, hơn nữa thân thể tiểu tử này còn tốt hơn A Lâm, Đường Xuân Minh cũng không quản hắn không cho hắn chạy trong tuyết. Đi ra ngoài chạy một vòng liền vén rèm đi vào, mang vào một luồng khí lạnh, khuôn mặt nhỏ cùng tay nhỏ đều bị đông đến đỏ lên, nhưng mà vô cùng vui vẻ, "A mẫu, ca ca, người tuyết, tạo người tuyết, còn có, ném tuyết."

Con mắt A Lâm sáng lên, đến cùng cũng là trẻ con, cũng thích những hoạt động như vậy, Đường Xuân Minh cầm sách trong tay nó nói, "A Lâm cùng đệ đệ ra ngoài chơi đi, giúp a mẫu trông một chút, cũng không thể để nó chạy khắp nơi."

"Được rồi, A Mẫu." A Lâm tự động mặc nhiều quần áo dày nắm tay đệ đệ ra ngoài, tiếng cười khanh khách của hai huynh đệ truyền vào.

Vương Anh đi vào hỏi: "Buổi trưa muốn ăn cái gì? Ta làm cho ngươi."

Đường Xuân Minh chép miệng một cái ba, nói: "Ta muốn ăn cay, rất cay rất cay." Khẩu vị không được tốt lắm, hơn nữa gần đây thích ăn đồ ăn có khẩu vị nặng, nhưng mà hầu hết đều bị cấm.

"Biết rồi, chờ đi." Đầu quay một cái người lại đi rồi, Đường Xuân Minh mới phản ứng được, ồ? A Mẫu là đồng ý? Trước đó không phải không đáp ứng sao? Còn nói là Hà lão nói, ăn quá cay đối với đứa nhỏ trong bụng không tốt, Đường Xuân Minh phản kháng cũng vô dụng. Đường Xuân Minh nhớ đến trước kia phụ nữ mang thai, không phải nói người mang thai có thể ăn cay sao? Sao đến nơi này liền không được? Lại nghĩ đến khẩu vị của mình, sờ sờ bụng, chẳng lẽ này lần này cũng là tiểu ca nhi như A Lâm? Nhưng mà hình như hắn cũng thích ăn chua, vậy thì làm sao?

Buổi trưa rốt cục Đường Xuân Minh cũng toại nguyên ăn được một bữa cay, canh cá, bây giờ trong nhà Trần sao sao cùng mẹ kế đều làm món này, chỉ cần cá nhà nuôi, mùi vị đều không quá kém. Hơn nữa, bây giờ trong nhà toàn những người ăn được cay, vì vậy một bát to như chậu rửa mặt, bị mấy người cướp sạch, Đường Xuân Minh ăn đến nỗi ợ lên vì no.

Trần sao sao cùng Vương Anh nhìn nhau, thấy Minh ca nhi cũng không phải là không ăn được cơm, mà là phải khẩu vị nặng như vậy mới được, quên đi, nặng liền nặng, dù sao còn hơn ăn chút đồ ăn khiến người gầy cả mấy vòng.

Ăn cơm xong vừa mới dọn xong bàn, bên người liền vang lên tiếng người đến, thời gian đến thật là không khéo. Đương nhiên cũng không cần Đường Xuân Minh phải ra ngoài đón người, hắn vén rèm lên nhìn ra ngoài sân, theo Vương Anh vào chính là Dung Nguyệt, sao lại chạy tới vào thời tiết này chứ?

"Sao ngươi lại đến vào bây giờ? Cuối năm ngươi hẳn cũng rất bận đi?" Đường Xuân Minh vừa nhìn người ta tiến vào liền hỏi, nhìn thấy Dung Nguyệt kỳ thực hắn vẫn vô cùng vui vẻ, hơn nữa sắc mặt hắn cũng không có gì không tốt, khiến cho hắn cũng yên lòng hơn.

Dung Nguyệt vào nhà liền bỏ áo khoác cùng mũ ra, vừa tiến đến bên chậu than sưởi ấm người, năm bay bởi vì nhà không thiếu bạc hơn nữa thân thể Đường Xuân Minh cũng đặc biệt, vì vậy trong nhà mua không ít than củi, hơn nữa còn đốt địa long, trong phòng ngoài phòng đúng là hai thế giới.

"Đến thăm ngươi a, hơn nữa bên kinh thành lại đưa lễ đến cho ngươi, ta liền tiện đường đưa tới, đều ở phía sau xe, có Triệu vương điện hạ, có Trấn quốc phủ tướng quân, ầy, đây là danh sách liệt kê." Từ trong tay áo rút ra một tờ giấy đưa cho Đường Xuân Minh.

Đường Xuân Minh kinh ngạc một chút, những người này đều là nhân vật lớn a, sao lại nhớ đưa lễ đến cho hắn? Lễ vật của bọn họ năm nay cũng mới được chuyển đi, bởi vì khoảng cách khá xa, cho nên phải một thời gian nữa mới tới được.

"Cho ngươi ngươi liền nhận lấy, dù sao ngươi cũng đưa không ít lễ vật đến những người này, đúng không." Dung Nguyệt vung vung tay nói, Minh ca nhi này cũng là, còn tưởng mình là tiểu nhân vật sao? Trấn quốc phủ tướng quân là đến, Triệu vương điện hạ đương nhiên cũng không phải vô duyên vô cớ, Minh ca nhi quanh năm suốt tháng đưa lễ vật cũng không thể nhận không được, Triệu vương điện hạ đương nhiên cũng phải thể hiện thái độ.

"Ừm, cũng đúng, đưa liền thu." Đường Xuân Minh ngẫm lại cũng không sai, nhưng mà nhìn những lễ vật trên tờ liệt kê liền giật mình, lại hỏi hắn: "Ăn chưa? Chúng ta vừa mới ăn xong, ngửi đi, mùi thơm còn chưa bay đâu." =))))

Dung Nguyệt không nói gì đảo mắt, chưa thấy ai như người này a, nói: "Đương nhiên chưa ăn, thời gian ăn cơm ta còn chạy trên đường đến nhà ngươi đấy, đi chỗ nào ăn hả, còn không nhanh chóng chiêu đãi khách nhân đi."

Đường Xuân Minh nhịn cười lớn tiếng gọi Trần sao sao, để hắn giúp làm mấy món ăn, còn có những người đến cùng Dung Nguyệt cũng phải làm cơm nước chiêu đãi, Trần sao sao ở bên ngoài đáp, "Biết rồi, đã làm, ngươi ngồi trong phòng đợi đi đừng ra ngoài." Hóa ra Vương Anh đã sớm hỏi những người đi cùng, vì vậy hai người lại bận bịu ở trong phòng bếp.

Biết Đường Xuân Minh quan tâm nhất là cái gì, Dung Nguyệt cố ý không nói đến, mãi đến tận khi cơm nước no nê mới vuốt bụng thoải mái tựa trên giường, mới nói tình huống Đường Xuân Minh muốn nghe cho hắn, "Lý Phong đại ca không về ăn tết được, ầy, đây là thư từ biên quan nhờ truyền lại cho ngươi."

Đường Xuân Minh lườm hắn một cái, còn có thư, lại đến tận bây giờ mới nói ra, tên khốn này!

Đường Xuân Minh mở thư ra, trước tiên nhanh chóng lướt qua một lần, trong thư báo bình an cũng nói không thể trở về, bảo hắn ở nhà cố gắng chờ. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, chuyện Đường Xuân Minh mang thai cũng không ai nói cho Lý Phong, vì vậy đến hiện tại hắn còn không biết mình lại được làm cha.

"Trời lạnh như vậy, cuộc chiến còn muốn đánh như thế nào a?" Đường Xuân Minh nhìn lướt qua rồi thu lại, chờ sau này từ từ xem, trong thư Lý Phong không nhắc đến tình hình chiến trận, chỉ có thể hỏi người trước mắt này.

Dung Nguyệt lắc đầu nói: "Hiện tại đang ở trạng thái giằng co, Tề Vương là tên vô dụng, không đánh bao lâu liền bỏ chạy, hơn nữa còn trốn đến địa bàn của ngoại tộc, vì vậy tuy rằng hiện tại ngoại tộc vì trời lạnh nên tạm thời lui xuống, nhưng mà lại không lui hết binh, chờ đến năm sau tuyết tan thì tiếp tục tấn công, Tề Vương không bị diệt trừ bên trên cũng không yên tâm."

Rõ ràng, có kẻ địch luôn nhắm đến vị trí dưới mông mình, không đem hắn diệt trừ ai biết được đến khi nào lại xảy ra chuyện, hiện nay chỉ sợ cũng ngủ không yên.

Đường Xuân Minh thở dài, nói, "Đa tạ ngươi mang tin tức cho ta, ngươi nói xem Tề vương cũng thật là, chỉ cần chuyện hắn cấu kết với ngoại tộc, hắn cũng tuyệt đối ở thế hạ phong, còn tranh cái gì a, dù là ngồi lên vị trí đó cũng không vững a." Ngoại tộc tâm lớn có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy sao? Giống như trên Trái Đất, ngoại tộc xâm chiếm trung nguyên cũng không phải chỉ một lần.

Dung Nguyệt khinh thường cười nhạo nói: "Nếu như hắn thực sự hiểu được tình huống tấn công vào lúc trước thì cũng sẽ không bị thua như hiện tại, nhưng một mực lại không chịu thua."

"Ồ? Nói như vậy ban đầu vẫn là hắn chiếm thượng phong? Vậy hắn còn tạo cái gì phản a, không phải tự tìm đường chết sao?" Người này thật khờ a, như vậy còn làm không xong, đợi đến khi lấy được quyền lực vào trong tay còn lấy cái gì mà tranh đấu? Đường Xuân Minh càng nghe càng cảm thấy vị Tề vương này chính là ngu ngốc, thật là không đâu lại khiến A Phong nhà hắn phải đi đánh một trận, ngay cả tết cũng không thể trở về, không chút nào đồng tình hắn.

Dung Nguyệt bật cười, nói: "Không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấu, càng không chiếm được liền càng muốn lấy, huống hồ là vị trí như vậy."

"Hừm, người bình thường như chúng ta đúng là không có cách nào hiểu được suy nghĩ của những đại nhân vật như vậy." Đường Xuân Minh gật đầu đồng ý.

92. Chương 92: Ân Khoa

Dung Nguyệt đến cũng khiến Đường Xuân Minh nhớ đến một chuyện hắn đã ném đến sau gáy, chính là rượu vang trong nhà vẫn chưa xem qua, chuyện rượu cao lương, sau đó là chuyện A Phong rồi lại mang thai, làm gì còn nghĩ đến chuyện khác, vì vậy số rượu vang kia liền vẫn luôn để trong kho.

"Rượu vang? Ngươi còn nhưỡng rượu vang? Không nói sớm, mau đi xem một chút." Dung Nguyệt thúc giục.

"Nói trước, cái này khác với nhưỡng rượu cao lương, chính là ta tiện tay làm, cũng không biết là được hay không." Đường Xuân Minh nhắc nhở.

Dung Nguyệt còn mừng hụt một trận, vốn tưởng rằng cũng là bí phương của Đường Xuân Minh a, nhưng mà xem trước rồi nói sau. Hà lão nhìn thấy bọn họ đi ra liền hỏi một chút, nghe Đường Xuân Minh nhắc mới vỗ trán, hắn cũng đã quên, người trong nhà đều quên mất, sẽ không phải thật sự hỏng rồi đi.

Nói đến rượu vang hắn cũng từng uống qua ở hoàng cung, "Rượu nho chén ngọc ", đẹp không sao tả xiết, sau khi vào miệng cũng có một tư vị riêng.

Trong nhà kho, mấy bình bụng rộng lẳng lặng nằm trong, Dung Nguyệt cùng Hà lão cùng nhau đem một cái bình mang ra ngoài bỏ nắp ra, Đường Xuân Minh xoa xoa mũi, nở nụ cười, không hỏng, không hỏng liền thành, "Xem ra vẫn có thể uống."

"Được, ngươi đi về trước, nơi này giao cho mấy người chúng ta, ta gọi mấy người Đại Sơn đến giúp một chút, đem mấy cái vò rượu xử lý một chút." Hà lão vung vung tay áo cản người, hiện tại Minh ca nhi chính là đối tượng cần được bảo vệ.

"Được rồi, các ngươi làm đi." Đường Xuân Minh cũng không khách khí ra trở vào trong phòng ấm áp của hắn

Cuối cùng số rượu vang này sau khi xử lý một chút liền được mang ra ngoài, mùi vị cũng không tồi, Đường Xuân Minh trực tiếp mang đi tặng người, hiện tại hắn thực sự không thiếu bạc tiêu, đặc biệt nửa cuối năm nay số bạc thu được từ rượu cao lương thực sự là kinh người, số rượu vang này hắn cũng không để bụng, đưa đến mấy gia đình quen biết nếm thử, lại đưa một nửa cho Dung Nguyệt, để hắn đưa đến chỗ Triệu vương, còn có chỗ Đằng Dục cũng phải đưa, vì vậy tuy rằng nhìn thì nhiều, nhưng các nơi phân một phàn, chình bản thân mình cũng để lại được một phần năm.

Nghe được quyết định của Đường Xuân Minh Hà lão liền vui cười hớn hở, không có nửa phần ý kiến, Dung Nguyệt thì không nói gì lườm một cái, thật sự là có người ngại bạc nhiều, nhưng mà vẫn là đề nghị, "Trên núi kia của ngươi năm sau nên trồng nhiều nho hơn, đến lúc đó nhưỡng một ít rượu vang, ta đều bao hết."

"Được rồi, chờ đến đầu xuân năm sau ta liền để mấy người Đại Sơn đi làm." Đường Xuân Minh suy nghĩ một chút rồi nói, có lẽ trên núi còn có chỗ trống.

Dung Nguyệt ở lại hai ngày rồi rời đi, tết cũng sắp đến, hắn thân là Dung đương gia đương nhiên cũng phải trở về chủ trì các loại công việc, không thể so được với loại người không có việc gì như Đường Xuân Minh.

Mà Đường Xuân Minh lại xem qua xem lại lá thư của Lý Phong, hận không thể vò nát từng chữ, sau khi xem xong cũng chỉ thở dài, hắn càng ngày càng nhớ A Phong a, làm sao bây giờ? Tin tức tốt chính là đến tận mùa xuân năm sau trước khi tuyết tan đều không cần lo lắng A Phong bị thương trên chiến trường, nếu như hắn có khả năng bay trên trời hoặc độn thổ dưới đất, hắn sẽ đi đến chỗ ngoại tộc bắt Tề vương ném đến trước mặt hoàng đế, chỉ cần bắt được kẻ cầm đầu liền được, những thế lực kia của hắn đương nhiên sẽ tan rã, từ đây Khánh quốc một mảnh thái bình, thật tốt!

Tại sao tổ tiên Đường gia để lại cho thế hệ sau không gian mà lại không để thêm một ít công pháp tu tiên a?

&&&

Đông đi xuân đến, dưới tình huống Đường Xuân Minh dùng đầu ngón tay đếm ngày tháng, biên quan lần thứ hai dấy lên ngọn lửa chiến tranh.

Mà bụng Đường Xuân Minh còn lớn hơn lần trước, Vương Anh cùng Trần sao sao đều nhìn mà run như cày sấy, sao bọn họ bồi bổ đều không bồi bổ vào người Đường Xuân Minh a, hai người lo lắng nếu tiếp tục như vậy thì đứa nhỏ trong bụng có phải quá lớn hay không, đến cuối cùng lại thành khó sinh.

Thấy vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí của hai người, Hà lão bình chân như vại giải thích với bọn họ, "Yên tâm đi, lần này trong bụng Minh ca nhi có hai đứa, bụng đương nhiên lớn hơn thời điểm mang một đứa, hiện tại mới ba tháng, sau này hắn thường xuyên hoạt động nhiều hơn một chút là được, có lợi cho việc sinh sản sau này của hắn, dù sao sinh đôi cũng không dễ."

"Song thai?!" Đường Xuân Minh nghe được liền kinh người thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống, cũng may người bên cạnh để ý đến an toàn của hắn còn nhiều hơn hắn, vội vàng đỡ hắn lên trách cứ một trận. Đường Xuân Minh làm sao quản được nhiều chuyện như vậy, một tay chỉ vào bụng mình hỏi Hà lão, "Hà lão, trong này có hai đứa?" Hắn thực sự muốn khóc rồi, mang thai một đứa còn không nói, lập tức liền thành hai đứa.

Hà lão vui cười hớn hở, song thai rất tốt, trong nhà lập tức thêm hai nhân khẩu, đến lúc đó vô cùng náo nhiệt, đối với hắn mà nói, trẻ con đương nhiên càng nhiều càng tốt. Nhưng mà hắn quen biết Đường Xuân Minh cũng không phải ngắn, đương nhiên nhìn ra được tính tình kỳ quái của Đường Xuân Minh, có vẻ như đối với việc sinh con có chút mâu thuẫn, nhưng may cũng có thể chấp nhận được thực sự chờ ngày sinh sản, vì vậy an lòng nói, "Lập tức sinh hai đứa rất tốt, dù sao cũng hơn sinh từng đứa, bớt việc."

Mà biểu hiện của hai đứa nhỏ không giống với a mẫu bọn nó, vỗ tay vui vẻ, tiểu hỗn đản A Sâm lại thường thường mò đến cái bụng của Đường Xuân Minh, nói chuyện cùng hai đệ đệ, để bọn nó nhanh chóng ra chơi đùa cùng nó.

Trương Tú vô cùng hâm mộ, thường chạy tới nhìn bụng của Đường Xuân Minh, "Minh ca nhi ngươi thật sự là may mắn, lập tức sinh hai đứa, ta muốn sinh hai đứa cũng không được, không được, ta đến dính chút may mắn của ngươi, nói không chừng ta cũng có thể mang thai, ha ha."

Người này muốn sinh con đến điên rồi, Đường Xuân Minh âm thầm oán giận.

Chờ sau khi tin tức được truyền ra ngoài, không chỉ có Trương Tú đến nhìn, những ca nhi muốn sinh con đều chạy đến sờ sờ bụng, suy nghĩ giống như là Trương Tú, mang song thai cũng không nhiều, trong nông thôn có thể coi là điểm lành. Cũng không ai cho rằng Minh ca nhi không sinh được, không thấy trong nhà có một vị y thuật cao siêu ở đấy sao, vì vậy liền đến dính chút may mắn.

Sau khi Vương Xuân Hoa nghe xong trong mắt như ứa ra cả vị chua, sao người này lại may mắn như vậy, lúc trước ở Triệu gia, hắn chính là tuyệt đối ở trên Đường Xuân Minh, ở sau lưng xúi giục Triệu lão ma khiến cho Đường Xuân Minh chịu không ít khổ cực, nhưng khi đó đắc ý bao nhiêu thì bây giờ khó chịu đến bấy nhiêu, nhưng mà dù Lý Phong không ở trong thôn, hắn cũng không dám tìm phiền phức cho Đường Xuân Minh, bây giờ hắn đâu thể tính kế Đường Xuân Minh được.

Nhìn Triệu lão ma nằm trong nhà lớn tiếng chửi bậy đến khản cả giọng, Vương Xuân Hoa giống như không nghe thấy ngồi cắn hạt dưa, hán tử trong nhà hắn không có hi vọng gì, hoặc là nói ngay từ ban đầu liền biết được là người thế nào, huống hồ bây giờ còn què chân, còn hi vọng hắn có thể làm được gì chứ? Tuy rằng không thể vơ vét được bạc trong nhà nhưng mà những thứ khác hắn đều quản, hắn cũng coi như không lo ăn lo mặc, những ngày tháng này còn tốt hơn về nhà mẹ đẻ, sau khi về nhà mẹ đẻ chịu sự khinh thường từ đó hắn đã thấy rõ, sau khi hắn gả đi trong nhà đã không còn địa vị của hắn nữa.

"Phi!" Vương Xuân Hoan nhổ vỏ ra, mắng về phía phòng, "Ầm ĩ cái gì, thấy còn không đủ loạn sao, có để người sống nữa hay không? Ta không có nhiều bạc để mời người về hầu hạ ngươi như vậy, nếu muốn tìm người hầu hạ thì tìm tam nhi tử của ngươi đi, tam nhi tử của ngươi không phải không phải rất hiếu thuận sao, ngay cả cuối năm cũng không về thăm a mẫu nằm trên giường bệnh một lần, ai biết chết ở đâu rồi!" Người vốn thuê để chăm sóc Triệu lão ma kia đã sớm bị Vương Xuân Hoa cho nghỉ, tiền mỗi tháng tam thúc công đưa tới đương nhiên rơi vào trong túi hắn, tam thúc công không rõ nội tình, mà những người Triệu gia biết chuyện này cũng mắt nhắm mắt mở để Vương Xuân Hoa tùy ý làm.

Triệu lão ma ở trong phòng ôm lấy cổ họng của chính mình "Ặc ặc" thét lên, vốn thực sự bị bệnh sau khi Vương Xuân Hoa trở lại thì càng thêm ác liệt, người cũng càng thêm gầy gò, hơn nữa lão tam vẫn luôn không về nhà, đối với hắn mà nói chính là đả kích nghiêm trọng, chó cắn áo rách.

Triệu Mai tiểu ca nhi bưng cơm canh không còn chút nhiệt độ nào đi vào, cũng không tiến lại hầu hạ Triệu lão ma, chỉ đứng xa xa ở đó, quay lưng lại làm như không thấy Triệu lão ma, cúi đầu nhanh chóng chạy đi. Trong ánh mắt có tia lạnh lùng, đối với một ma ma muốn bán hắn, hắn không thể đối xử với hắn như trưởng bối được, hơn nữa a mẫu hắn nói thế nào hắn làm thế đấy, bây giờ a mẫu cũng đối xử với nó tốt hơn chút, hiện tại còn tốt hơn quá khứ nhiều.

"Ma ma không đánh ngươi mắng ngươi chứ?" Triệu Đống thấy Triệu Mai chạy ra liền nhanh chóng lại gần hỏi.

"Ca, không có, ma ma tức giận đến nói cũng không được, làm sao mắng ta, ca ngươi đừng lo lắng." Triệu Mai ngẩng đầu lên lộ ra ánh mắt cảm kích, có thể là cùng trải qua hoạn nạn, Triệu Đống cũng biết quan tâm đệ đệ của mình, trước đây hắn cũng giống như a mẫu cùng ma ma động tí là đánh chửi Triệu Mai.

"Vậy thì tốt, nếu như lại mắng ngươi ngươi liền chạy đi, nếu như đánh ngươi ngươi liền gọi ca, ca giúp ngươi!" Triệu Đống oán hận nói.

"Ca, ngươi nói tiểu thúc có thể trở vê hay không?" Triệu Mai lo lắng nói, Triệu lão tam không trở về hắn vô cùng hài lòng, dưới cái nhìn của hắn, nếu như tam thúc về, khẳng định không thể tốt được, vì vậy hắn tình nguyện vị trưởng bối kia vẫn không xuất hiện mới tốt.

"Vẫn là không nên quay lại mới tốt." Triệu Đống hạ thấp giọng nói, bởi vì hắn cũng biết, nếu như tam thúc về ma ma nhất định lại chèn ép lên đầu bọn chúng, còn không bằng như bây giờ. Còn cha bọn chúng, nghĩ đến những chuyện hắn làm Triệu Đống liền oán hận, lúc trước cha hắn làm những chuyện kia có nghĩ đến bọn họ không? Ma ma muốn bán bọn chúng còn không phải là do cha làm những chuyện kia sao?

&&&

Mùa xuân năm nay cũng không phải là không có tin tức gì tốt.

Triều đình dụng bịnh thuận lợi, Triệu vương bại trận liên tiếp, trong hậu cung, đương kim bệ hạ cũng chào đón con trai trưởng đầu tiên của hắn, đầu năm liền vung tay ra quyết định, tổ chức ân khoa, cả nước chúc mừng. Triều đình không phải là không có đại thần kiến nghị đàm hòa với ngoại tộc, tiểu hoàng tử sinh ra không thể thấy máu, nhưng hoàng đến giận dữ, nói chính phải nhân cơ hội này công phá ngoại tộc đem tin chiến thắng làm quà tặng cho hoàng tử, ngoại tộc lòng muôn dạ thú sao có thể hưởng được phúc khí của hoàng tử?

Hai tiểu tử nhà Lý Chính quyết định tham gia ân khoa năm nay, dù cho năm nay không có ân khoa, bọn họ cũng định sang năm muốn thử một lần, xem đọc sách mấy năm như vậy có thành quả gì không. Đường Xuân Vanh đọc sách cùng bọn họ, cũng muốn cùng thăm dò khả năng của mình, năm nay không được năm sau liền tiếp tục, cũng coi như có kinh nghiệm.

Để ba tiểu tử có thể thoải mái đọc sách chuẩn bị cho cuộc thi, người hai nhà thương lượng một chút, quyết định thuê phòng trên huyện cho bọn họ dọn ra khỏi học đường, càng có hoàn cảnh yên tĩnh đọc sách, hơn nữa thuê phòng Trầm phu lang cùng Vương Anh cũng có thể thay phiên nhau lên huyện chăm sóc ba tiểu tử ăn uống.

93. Chương 93: Ở Rể

Bởi Lý Phong không ở, Đường Xuân Minh đến lúc phân phát giống phiền phức nhiều hơn, sau đó hắn liền đơn giản đều nhờ Hà lão làm, hắn đã sớm bỏ hạt giống vào trong kho rồi. Một mùa đông qua, xưởng rượu cũng đã dùng hết lương thực, vì vậy Lý Chính liền để người đóng xưởng rượu lại, chờ thu lương thực thì lại

mở ra, cũng bởi vậy mà mấy người Trương Tú liền nhàn rỗi, bên Đường Xuân Minh cũng có người phụ một tay.

Cũng may chuyện này năm ngoái đã từng làm một lần, năm nay chỉ cần dựa trên cơ sở năm ngoái làm một lần, chỉ có điều lần này là mở rộng ra chút, từ từ liền có thể làm được.

Hài tử nhà Vương Mạc là đứa trẻ sinh ra đầu tiên, là tiểu ca nhi, khiến cho Trương Trường Minh vừa chạy về ôm con vừa mới ra đời mặt vừa đỏ vừa nhăn cười không ngậm mồm vào được, cha mẹ hắn cũng không có gì không vui, có tiểu tử có ca nhi cũng coi là đầy đủ, bây giờ trong nhà cũng không phải là lúc không nuôi được tiểu ca nhi.

Sau khi Vương Mạc sinh Đường Xuân Minh cũng đi thăm một chút, nhìn Trương Tú khoa tay múa chân với hắn miêu tả tiểu ca nhi, Đường Xuân Minh thật muốn để cho Đại Sơn đem ca nhi muốn con đến điên rồi này xách về nhà, ân, lại đóng cửa cố gắng một chút, tranh thủ thực hiện nguyện vọng mà hắn cũng có thể yên tĩnh chút, đỡ phải cả ngày bị nhìn bụng không ngừng.

Trương Tú nói tới hưng phấn bỗng nhiên dừng lại, rùng mình một cái, nhìn bên ngoài trời, chẳng lẽ là rét tháng ba sao?

Trương Tú chà xát cánh tay thay đổi đề tài: "Ngươi nói năm nay thôn ta có thể lại xuất hiện tú tài không? Hai tiểu tử ta năm nay cùng năm sau liền không có hi vọng, không biết đợi thêm ba năm nữa có đủ tư cách tham gia khoa cử không." Con cái vào học, đương nhiên là hi vọng có cơ hội có thể đổi đời, bây giờ trong nhà cũng không thiếu số bạc này, tuy nói tú tài mà phẩm hạnh như Triệu lão tam cũng không tốt, nhưng đối với bách tính thời đại này mà nói, người đọc sách đương nhiên được người kính trọng.

"Ta thấy Đại Mao Nhị Mao không tồi, đặc biệt là Đại Mao, bây giờ càng ngày càng thận trọng, không phải phu tử trong học đường thường xuyên khen hắn sao, ngươi chờ ba năm sau thành a mẫu tú tài đi, ha ha." Đường Xuân Minh cười nói, phu tử được Lý Chính mời không sai, không phải là người cổ hủ, rất nhẫn nại dạy dỗ hài tử trong thôn, bây giờ càng nhiều người đưa con đến học đường trong thôn học, Lý Chính cũng đang thương lượng cùng mấy tộc lão xem có nên mở rộng quy mô lớp học rồi mời thêm phu tử hay không, dù sao nhiều người một mình phu tử cũng không quản giáo được.

"Minh ca nhi ngươi đừng khen hắn, hắn có bao nhiêu khả năng chẳng lẽ ta còn không biết, hắn đến cùng là theo ngươi nhận biết được vài chữ, lúc này mới tốt hơn mấy đứa nhỏ ở học đường một chút, bằng không làm gì đến lượt được phu tử khen." Trương Tú tuy rằng khiêm tốn nói, nhưng đắc ý trên mặt vẫn không giấu được, con cái có tiền đồ thật sự khiến cho hắn cao hứng.

"Đừng quên Đại Mao Nhị Mao hiện tại còn đang luyện võ a, tương lai thi võ cùng không tồi, ở phương diện này A Phong có thể giúp đỡ được chút đó." Đường Xuân Minh cũng biết hai đứa nhỏ này được A Phong chỉ dạy vẫn luôn kiên trì, dù hiện tại A Phong không ở hai đứa này cũng không lười biếng, đặc biệt Nhị Mao tuổi còn nhỏ mà lại có nghị lực như vậy, tương lai không lo không làm được việc.

Trương Tú cũng nghĩ vậy, ngược lại dù là thế nào, hai đứa con trai vẫn có tiền đồ hơn cha mẹ chúng nó, đương nhiên, hắn cũng chưa từng ghét bỏ Đại Sơn, có thể gả được hán tử như vậy hắn thực sự là có phúc.

&&&

Triệu gia, tam thúc công vốn bởi vì Triệu lão tam tết không về mà thất vọng, nhưng mà khi truyền tới tin tức ân khoa, tâm trạng hắn lại tốt hơn. Nhưng mà người Triệu gia nên làm gì thì vẫn làm đấy, không cho là đi theo người trong thôn có gì sai, không nói hiện tại có thể kiếm tiền, hơn nữa hiện tại người được đọc sách càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng không phải là không có hi vọng gì. Lại nói, Lý Phong cùng Dung đương gia, người nào lại không thể lợi hại hơn Triệu lão tam chứ?

Nhưng mà tam thúc công lại chờ đợi, cái đấy cũng là đợi mùa thu thi hương rồi nói, trước mắt vẫn là thời điểm thi huyện, chỉ có thi huyện rồi thi phủ, vượt qua từng cuộc thi, mới có thể lấy được danh hiệu tú tài, nếu như không thể quan được thi viện dừng lại ở thi phủ, chỉ có thể được danh hiệu đồng sinh, giống như Đường gia Đường lão cha.

Đến thời điểm quan trọng nhất, Vương Anh lại không đi huyện, mà để người hầu trong nhà đi chăm sóc sinh hoạt cho con trai. Người bên ngoài không nhìn ra được, nhưng Đường Xuân Minh lại biết rõ, mẹ kế

hắn căng thẳng, sợ mình qua sẽ khiến cho A Vanh bị áp lực? Đương nhiên trước mặt a mẫu Đường Xuân Minh vẫn không nói một câu nào, miễn cho mẹ kế thẹn quá hóa giận.

Nhưng mà Đường Xuân Minh âm thầm hỏi Hà lão, Hà lão từng xem bài tập của A Vanh, đối với khoa cử lần này, Hà lão nói, "Muốn thi đồng sinh cũng không phải khó, cuối cùng là thi viện, cố gắng một chút cũng không phải là không có cơ hội chen vào." Theo như Đường Xuân Minh tự động lý giải chính là, cuộc thi lần này chắc chắn được đồng sinh, nếu may mắn còn được cả tú tài. Kết quả như vậy đối với tuổi của A Vanh thực sự là không dễ gì, phải biết trước đó Triệu lão tam tuổi xấp xỉ như vậy thi được đồng sinh, chính là được thôn khen là thần đồng, còn nói là sao Văn Khúc hạ phàm.

Tộc nhân Lý gia đối với Lý Thừa Tổ Lý Thừa Tông vô cùng kỳ vọng, tuy nói Lý gia có Lý Phong làm võ tướng nhưng nếu lại được một quan văn chẳng phải càng được nhiều lợi ích sao. Bây giờ bọn họ cũng biết, những thứ trong thôn nắm giữ phải có người ở quan trường bảo vệ, chỉ có chính người của thôn càng trở nên mạnh mẽ mới là còn đường chính.

Dưới sự chờ đợi của mọi người, tin tức trong huyện truyền đế, ba tiểu tử đều thông qua thi huyện, tiếp theo chính là thi phủ. Trước đó Đằng Dục đã cho người đưa tin, một khi ba người đi phủ, hắn liền đảm nhiệm nhiệm vụ này, tìm nhà cùng người chăm sóc cho họ ở phủ Định Châu, để hai gia đình không phải lo lắng, trước đó ở huyện thuê phòng cùng là Đằng Dục giúp tìm.

Thứ tự ba người thi huyện người trong nhà cũng biết, Đường Xuân Minh nhìn, quả nhiên Lý Thừa Tổ cao nhất, xếp hạng hai mươi bảy, Lý Thừa Tông cùng Đường Xuân Vanh xếp hạng sát nhau, tuy nhiên còn cách Lý Thừa Tổ một đoạn, nhưng cũng có thể nhìn ra được nỗ lực của Đường Xuân Vanh sau khi học trên huyện. Lý Chính nhìn thấy hai tiểu tử nhà mình bị người đến sau là Đường Xuân Vanh sắp đuổi kịp cũng không nói gì, hắn biết được tình huống của vị đệ đệ này từ trong miệng của hai đứa con trai, đối với tiền đồ của hắn cũng vô cùng xem trọng.

&&&

Trần sao sao ở nhà bận rộn, Hà lão cùng mẹ kế trông hai đứa bé, Đường Xuân Minh tản bộ cùng Trương Tú ở sau núi, mấy đứa trẻ con trong thôn thường xuyên chạy qua đây nhìn mấy cây cẩu kỷ cùng mơ trong núi nhà hắn, nhìn thấy Đường Xuân Minh còn hỏi có thể để bọn chúng hái như năm ngoái không? Hóa ra trời vừa sáng liền ghi nhớ đến cơ hội quanh năm suốt tháng hiếm có này, năm ngoái từ chỗ Đường Xuân Minh kiến được mấy lượng bạc, đối với bọn nhỏ mà nói thật sự là một khoản thu vô cùng lớn.

"Giống như năm trước, đến lúc đó các ngươi đến hái đi, nhưng mà còn phải chờ thêm một khoản thời gian nữa, không vội." Đường Xuân Minh cười híp mắt nói với bọn nó, bọn nhỏ sau khi được cam đoan liền vui vẻ rời đi.

Trương Tú trêu ghẹo nói: "Nếu như là ta trước kia, khẳng định sẽ tranh đoạt cơ hội kiếm tiền này với bọn nhỏ, ai lại có thể nghĩ được đến chuyện dùng quả dai để kiếm tiền a." Đúng vậy, chính Đường Xuân Minh đời trước ở nông thôn, sau này cũng chú ý đến chuyện đồ ăn bị ô nhiễm có hại cho thân thể mới nghĩ đến chuyện tận dụng những loại quả hoang kia, chính chỗ hắn khi còn bé còn không phải là tùy ý để bọn nhỏ vào trong núi hái quả dại ăn sao.

Đương nhiên có máy gian lận là không gian này tồn tại, mới có thể được trái cây mùi vị càng tốt, cũng có thể có được càng nhiều cơ hội kiếm tiền.

Tiểu Hoa đi theo bên người chủ nhân, ngay cả sâu xông tới cũng bị móng vuốt của nó đập bẹp.

Kiên trì ôm cái bụng to như vậy thật sự vô cùng mệt mỏi, Đường Xuân Minh dừng lại tựa vào một thân cây bên cạnh nghỉ một chút, xoa xoa mồ hôi chảy ra trên trán, tuy rằng khổ cực nhưng hắn không dám không đi, Hà lão đã nói những chuyện cần chú ý khi mang song thai cho hắn, vì để sau này đỡ phải chịu nhiều thống khổ, chỉ đành cắn răng kiên trì, sau đó mỗi ngày đều âm thầm chửi tên khốn khiếp Lý Phong này rồi đem hắn đánh cho nhừ đòn mới liền sảng khoái hơn nhiều.

"Ồ? Trong thôn có người đến, nhưng mà lại không giống mấy chiếc xe ngựa thường đến nhà ngươi" Trương Tú chỉ chỉ xe ngựa chạy trên đường nhỏ vào thôn, mấy cái xe ngựa thường đến đây hắn cũng biết, nhìn từ xa liền biết đến tìm ai, nhưng mà cái này lại chưa từng thấy. Nếu như đổi lại là Dung Nguyệt thì không chỉ

có một chiếc xe ngựa, còn có xe ngựa của hộ vệ bên người, còn có hộ vệ cưỡi ngựa, thanh thế thực sự rất lớn.

Đường Xuân Minh cũng nhĩn về phía đường đi, trong tầm mắt hai người, chiếc xe ngựa kia đi qua nhà Đường Xuân Minh tiếp tục chạy vào trong thôn, cuối cùng là dừng lại trước nhà Triệu lão ma.

Trương Tú kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là Triệu lão tam về?" Tết đến Triệu lão tam không về cả thôn Bình Sơn đều biết, cũng chỉ có mấy nhà như vậy sao lại không biết tình huống của nhà nhau chứ, đều nói hành vi của Triệu lão tam khiến cho Triệu lão ma cùng Triệu tam thúc công coi hắn như báu vật vô cùng đau lòng.

Đường Xuân Minh có chút cân nhắc, "Người này hẳn là sẽ không bỏ qua thi hương năm nay, đây chính là cơ hội tốt của hắn, chỉ sợ hai người kia cũng vô cùng ngóng trông cơ hội này a." Nói xong còn nhìn về hướng kia, mơ hồ nhìn ra trong xe không chỉ có một người, "Nếu như hắn về, Vương Xuân Hoa liền không có cách nào ngồi lên đầu Triệu lão ma nữa."

Nói xong lời này hai người đều bật cười, người nào còn không biết Vương Xuân Hoa hầu hạ Triệu lão ma như thế nào, Triệu gia này thật sự là phong thủy luân hồi.

Tuy rằng nói vậy, nhưng hai người đều không đặt Triệu lão tam vào lòng, dù hắn có về thôn Bình Sơn bây giờ thì cũng không thay đổi được bao nhiêu, Huyện thái gia cũng đã đến thăm xưởng rượu, chẳng lẽ Triệu lão tam có thể lợi hại hơn Huyện thái gia? Bây giờ Đường Xuân Minh cảm thấy có chỗ dựa chính là lợi hại, bên trái mình là hán tử Lý Phong, bên phải là Dung Nguyệt cùng Triệu vương, không khỏi có chút đắc ý, tiểu nhân vật như Triệu lão tam bây giờ căn bản chỉ cần hắn động đầu ngón tay liền có thể khiến cho hắn không có ngày thành danh, trong lòng Đường Xuân Minh dương dương tự đắc, hoàn toàn là bộ dáng tiểu nhân đắc ý. Hắn còn cảm thấy mình còn mềm lòng chán, đều không muốn ra tay đối phó hắn.

Hai ngày nay Đường Xuân Minh cũng không quá quan tâm đến tình huống của Triệu lão tam, nhưng mà vẫn biết được một ít chuyện từ trong miệng người khác, quả nhiên là hắn trở về, hơn nữa đi cùng còn có một ca nhi cùng người hầu, xem hình thức hắn ở chung với ca nhi kia cùng trang phục, rõ ràng là quan hệ thân cận, đều mời vào trong nhà, chẳng lẽ Triệu lão tam ở bên ngoài lại tìm cho mình một đối tượng kết hôn?

Nhưng mà ngoại trừ hôm đầu tiên về xuống xe ngựa bị hàng xóm nhìn thấy, cũng không có tin tức khác truyền tới, có người nói Triệu gia có quan hệ cùng quan gia, ngay cả trước đây thường xuyên truyền ra tiếng mắng chửi Vương Xuân Hoa của Triệu lão ma cũng không nghe được, hơn nữa bên Triệu tam thúc công cũng không có động tĩnh, sau khi Đường Xuân Minh nghe được liền có chút kỳ quái, tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Hơn nữaVương Xuân Hoa kia cũng không phải là kẻ an phận nghe lời a.

Đường Xuân Minh cũng không muốn đi nghe ngóng cái gì, lại giống như hắn từng nghĩ vậy, bây trờ Triệu lão tam về còn có thể tạo thành uy hiếp gì với hắn? không đáng để trong lòng.

Hắn thật sự không nghĩ đến, nhưng sau đó Đằng Dục đưa tới một phong thư giải thích thắc mắc của hắn, nhìn thấy nội dung trong thư, Đường Xuân Minh kinh ngạc đến muốn rơi cằm, Triệu lão tam, hắn… Dĩ nhiên lại làm ca tế cho người ta?!

Phốc… Ha ha…

Sau khi xem xong nội dung trong thư Đường Xuân Minh không nhịn được cười bắt đầu cười to, cười đến cái bụng có chút rút gân, nhanh chóng nằm trên giường vỗ vỗ bụng, A Lâm ở bên cạnh trách a mẫu không nên cười to, nhưng mà vừa trách vừa thuận khí xoa xoa bụng cho a mẫu, trong này còn có hai đệ đệ nhỏ của nó a, càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng.

"Làm sao vậy? Cười thành dáng vẻ ấy?" Vương Anh trừng con riêng, không biết nặng nhẹ.

"Ai yêu, " Đường Xuân Minh được mẹ kế giúp ngồi dậy, cười đến nước mắt đều chảy ra, vừa lau nước mắt vừa cười nói: "Trong thư của Đằng Dục có nói với hắn, hắn biết tình huống của Triệu lão tam, nói Triệu lão tam ở bên Định Châu phủ kia ở rể làm ca tế cho người ta, ôi, các ngươi nói Triệu lão ma cùng tam thúc công sau khi biết được chuyện này sẽ cảm thấy như thế nào? Không xong rồi, ta lại muốn cười, không thể ngừng được."

Trần sao sao trố mắt ngoác mồm, Vương Anh trừng con mắt, ngay cả Hà lão cũng cảm thấy có chút khó mà tin nổi, dưới cái nhìn của hắn, tuy rằng nhân phẩm của Triệu lão tam không đáng nhắc tới, nhưng đối với hoàn cảnh của hắn như vậy cũng coi như là người luồn gối cúi đầu, không thì làm sao có thể dụ dỗ a ma cùng tam thúc công vốn là tộc trưởng đều một lòng một dạ hướng về hắn, nếu là lúc trước hắn làm ca tế trong chủ bộ ở trên huyện, con đường phát triển cũng coi như có đường ra, nhưng mà một người như vậy lại muốn ra khỏi gia tộc làm ca tế ở rể cho người ta?!

Vương Anh phản ứng nhanh nhất, hỏi: "Hắn là làm ca tế cho nhà nào? Với địa vị của hắn sẽ không tìm một nhà bình thường đúng không." Người ngoài như hắn cũng có thể hiểu được tính tình của Triệu lão tam, vô cùng coi trọng mặt mũi, không có lợi ích hắn sẽ không làm.

"Có, trong thư đều viết." Đường Xuân Minh giơ giơ thư trong tay đọc nội dung trong thư của Đằng Dục cho mọi người.

Cái này cũng là do Đằng Dục ở Định Châu phủ quen biết rộng mới có thể tình cờ biết được bên Định Châu phủ kia có một gia đình, cũng xuất thân thương nhân như Đằng gia hắn nhưng mà con nối dòng lại không thịnh, dưới gối gia chủ chỉ có một ca nhi, chuyện tuyển ca tế cũng đã sớm được truyền ra trong giới thương nhân bọn hắn.

Nhà kia cũng tích lũy được không ít gia sản, sau khi gia chủ trăm tuổi nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì sẽ vào dưới danh nghĩa của ca nhi kia, bởi vậy nghĩ ra chủ ý tuyển ca tế cũng không phải là không được, vốn cũng không đáng để người bên ngoài không ngừng bàn luận, nhưng Đằng Dục trước kia cũng có nghe nhắc đến, có thể thấy được cũng không phải là ca nhi bình thường. Có kẻ lắm mồn nói cho Đằng Dục chuyện nhà tần thương thương gia này, có người nói tiểu ca nhi này tuy rằng không xinh đẹp nhưng cũng không xấu xí, nhưng có một sở thích kỳ lạ, đó chính là thích tìm kiếm tiểu thị diện mạo đẹp đẽ hầu hạ.

Theo lý thuyết ham muốn như vậy cũng không phải là không có chỗ tốt, thậm chí đối với với hán tử mà nói còn được hưởng, nhưng những tiểu thị hầu hạ này, thường thường cuối cùng đều thành người làm ấm giường cho hán tử đương gia, nếu như thật sự muốn làm ca tế ở rể ở nhà này, chẳng phải là rơi vào trong phúc sao? Nhưng dù là như vậy ca tế này vẫn không tuyển được,có không ít người muốn tới cửa làm ca tế đều bị người nhà này đánh đuổi ra ngoài.

Dần dần người nghe đồn, tiểu ca nhi này thực sự là yêu thích những người có khuôn mặt đẹp đẽ, giống như cũng có những hán tử không thích ca nhi xinh đẹp lại thích những người vóc dáng to lớn khỏe mạnh như hán tử vậy, trên đường đồn đại thế nào cũng có, tam sao thất bản những người bán hàng truyền tai nhau bàn luận khiến người ta không biết thế nào, một ca nhi yêu thích một ca nhi có khuôn mặt xinh đẹp cũng không phải là không được,c hỉ là những người kia đều muốn đem chủ tớ đều bắt hết thì không thể thực hiện được.

Đằng Dục chỉ sợ cũng chỉ cười mà cho qua, không coi là chuyện đáng kể, có lẽ gia đình này cũng không có quan hệ với chuyện làm ăn của hắn, mặc kệ hành vi kỳ lạ như thế nào, chỉ cần không động đến mình liền chỉ nghe một chút chuyện cười. Nhưng mà không lâu trước, liền nghe nói ca nhi này tuyển được một ca tế, hơn nữa còn là người có công danh, các thương nhân thường xuyên gặp mặt với Đằng Dục còn tiếc hận, nói như vậy thật sự là đáng tiếc cho tú tài, không phải là bị lừa chứ, bằng không đang yên lành một tú tài lại đồng ý làm ca tế ở rể sao, hơn nữa còn là một ca nhi tính tình kỳ quái như vậy.

Phải biết trước đây những người muốn tới cửa kết thân, nếu như không phải là đầu đường xó chợ thì cũng là con thứ, con thiếp không có địa vị trong nhà, nhà bình thường có chút danh tiếng đều ngại chuyện mất mặt như vậy. Những thương nhân này cũng thật bát quái, đem lai lịch của tú tài kia điều tra rõ ràng, đều nói chăng trách lại đền làm ca tế, một tú tài đáng thất vọng, một người nhà quê, căn bản không hiểu tình huống của gia đình này, vào cửa liền mặc cho người định đoạt.

Mà Đằng Dục dù thế nào cũng không nghĩ đến việc này lại có quan hệ với thôn Bình Sơn, cái vị tú tài thành trò cười cho mọi người lại chính là vị tú tài Triệu Bình Xuyên kia ở thôn Bình Sơn, đã từng là tiểu thúc nhà chồng Đường Xuân Minh. Nhưng mà Đằng Dục cũng biết quan hệ không tốt của Đường Xuân Minh với nhà đó, bằng không con sinh ra sao lại thành con của Lý Phong chứ, vì vậy sau khi biết được chuyện này liền viết thư cho Đường Xuân Minh, coi như là kể chuyện cười cho hắn nghe, đến hắn cùng cười một cái.

Mục đích của Đằng Dục thực sự là đạt được, Đường Xuân Minh cười đến không ngậm miệng được, nhưng

mà lại không biết rõ ca nhi kia vì trong thư Đằng Dục cũng miêu tả không kĩ, nhưng mà có thể nhìn ra được, chỉ sợ ca nhi kia cũng có vấn đề, chỉ có điều sợ Triệu lão tam còn chưa biết được.

&&&

Sau khi nhận được tin tức Đường Xuân Minh cũng chỉ nói cùng người trong nhà, cũng không tuyên dương ra bên ngoài, nói thật để hắn chế giễu thì được, làm mấy chuyện bỏ đá xuống giếng chuyện của người khác lúc không có quan hệ gì với lợi ích của hắn thì hắn có chút không làm được, vì vậy, ngay cả mấy người Trương Tú cũng không biết tình huống cụ thể của Triệu lão tam.

Nhưng mà, Trương Tú không biết chuyện bên Định Châu phủ kia, còn Triệu gia, sau khi Triệu lão tam rời đi, cửa Triệu gia lần thứ hai mở ra, Vương Xuân Hoa lại lần nữa đi dạo quanh thôn Bình Sơn, đúng là vô cùng tuyên truyền chuyện Triệu lão tam cùng ca nhi của hắn, sau khi Trương Tú nghe được đương nhiên cũng rập khuôn nói cho Đường Xuân Minh nghe.

Trương Tú nói: "Ngươi không nhìn thấy bộ dáng hả hê kia của Vương Xuân Hoa, nói ca nhi Triệu lão tam mới cưới kính trọng hắn đến mức nào đâu, trên đầu hắn cài kim trâm đều là làm bằng vàng, là vàng thật chứ không phải là mạ vàng, mặc trên người cũng là tơ lụa, những thứ này đều là đệ sao hiếu kính, không chỉ những cái này, ngay cả bạc đều cho không ít, ở trong thôn chính là khen đệ sao của hắn như một đóa hoa, ngay cả Triệu lão tam trong miệng hắn cũng là người thành thật, nói đệ sao là gia đình giàu có, không phải là cái thị trấn nhỏ như huyện An Bình, mà là ở phủ thành như Định Châu phủ, sau này còn chăm sóc A Đống nhà hắn, lời nói quá mức, thật giống như con trai hắn lập tức đến phủ phát tài vậy, chà chà, cái sắc mặt kia thật đúng là…" Trương Tú vừa nói vừa lắc đầu.

Trần sao sao bây giờ đi sớm về trễ, cho nên đối với tin tức truyền trong thôn còn không biết nhanh như Trương Tú, nhưng ngày đó đọc thư hắn cũng ở, biết Minh ca nhi cười vì cái gì, nhưng mà hiện tại lại không giống như truyền ở trong thôn a, cũng không nói Triệu lão tam làm ca tế ở rể, chẳng lẽ Triệu gia hoặc Vương Xuân Hoa còn chưa biết chuyện? Hoặc là biểu hiện kia chỉ là gạt người trong thôn?

Đường Xuân Minh nghe được cũng sững sờ, Vương Anh trực triếp chạy ra gian nhà, đều là người nhà nào a, đừng có mà làm những chuyện mất mặt, chuyện như vậy không thấy ngại còn khoe khắp thôn, hơn nữa, hiện nay trong thôn Bình Sơn những người để ý đến chuyện của Vương Xuân Hoa kia chỉ sợ không nhiều, người có bạc trong nhà nhiều lắm, cũng chẳng đáng hùa theo Vương Xuân Hoa kia khắp nơi.

"Còn những người Triệu gia thì sao? Triệu lão ma cùng tam thúc công có phản ứng gì?" Đường Xuân Minh nhớ tới tới hỏi.

"Đúng rồi, ngươi không nói ta còn không nhớ đến a, Hồ lang trung lại chạy một chuyến đến Triệu gia, nghe nói tam thúc lại không được, hình như là triệt để co quắp nằm trên giường, Triệu lão ma lại giống như không nghe được âm thanh gì, Triệu lão tam về lại đi, Triệu gia này lại do Vương Xuân Hoa làm chủ, chuyện này thế nào cũng không đúng a." Trương Tú càng nói càng cảm thấy không đúng, nhưng mà hắn làm sao cũng không đoán được đến hướng sự thật, Triệu lão tam không được sự đồng ý của cha mẹ tự làm chủ cưới bên ngoài, liền đủ để cho người trong thôn bàn tán, đương nhiên cũng có người âm thầm đồng tình, nói sợ nói trước sẽ làm hỏng chuyện tốt của hắn, trực tiếp tiễn trảm hậu tấu.

Co quắp? Đường Xuân Minh lập tức hiểu được, đây nhất định là tam thúc công bị kích thích bị trúng gió rồi, đối với tam thúc công này, thật sự là kích thích lớn a, không cẩn thận lại còn xảy ra án mạng, còn Triệu lão ma, chỉ sợ không biết nên làm thế nào mới tốt, cũng có thể là Triệu lão tam cùng ca nhi kia có biện pháp đối phó khiến hắn không có cách nào mở miệng, không giống như Vương Xuân Hoa, hiện tại là bị ca nhi dùng tiền tài cám dỗ đi.

Con mắt Đường Xuân Minh hơi đảo, liền đem sự thật nói cho Trương Tú, kết quả Trương Tú nghe được suýt chút nữa nhảy lên, sau đó vỗ đùi giống như Đường Xuân Minh hôm đó cười đến rút gân cũng không ngậm mồm được, cười đến nước mắt đều chảy ra, vừa lau nước mắt vừa nói: "Chẳng trách Vương Xuân Hoa vui vẻ như vậy, không chỉ có bạc để cầm, căn phòng này của Triệu gia sau này liền của hắn rồi, không ai đoạt với hắn, chỉ sợ hắn còn ước Triệu lão tam có kết cục như vậy, ôi, buồn cười chết ta rồi…"

Đường Xuân Minh cũng thật bội phục Vương Xuân Hoa, không chờ được liền khoe khoang khắp thôn, chỉ lo người khác không biết được chỗ không đúng, làm gì giống như người khác liều mạng che giấu, lại giống

như nhà Triệu tam thúc công, tam thúc công co quắp, như vậy khẳng định hắn cũng biết chuyện gì xảy ra, tuy nhiên không thấy người nhà hắn nói cái gì, khẳng định thấy Triệu gia có một người như vậy vô cùng mất thể diện, đương nhiên cũng có thể cảm thấy là vô cùng hả giận, chỉ là tam thúc công nằm trên giường lại phải để cho bọn họ hầu hạ.

&&&

Bọn họ ở chỗ này cười chuyện của Triệu lão tam, bên kia Triệu gia, Triệu lão ma nhân lúc Vương Xuân Hoa không ở đây chạy đến nhà Triệu tam thúc công, giống như nắm lấy cọng rơm cứu mạng cầu cứu Triệu tam thuc công: "Tam thúc lão nhân gia cầu ngươi khuyên lão tam quay đầu đi, sao hắn có thể độc ác như vậy a, sao hắn lại quên a mẫu là ta đã từng tay phân tay nước tiểu mà nuôi hắn lớn, nếu như không có ta sao hắn có thể học được trên huyện, nhưng hiện tại hắn lại làm cái gì vậy… Như vậy… Còn không phải là đào tim phổi của ta sao? Còn không bằng ta chết đi, lão tam sao có thể độc ác như vậy a, a mẫu ta đã làm chuyện gì có lỗi với hắn chứ, a —— "

Tam thúc công miệng méo, mắt cũng méo, nước miếng không khống chế được mà chảy ra ngoài, bên gối nhanh chóng bị thấm ướt, hít thở ồ ồ, hai tay không ngừng run rẩy, mồm miệng nói không rõ: "… Tam… Bình Xuyên…" Ngoại trừ có thể nghe ra tên Triệu lão tam , ai cũng không hiểu hắn nói cái gì.

Tiểu nhi tử của tam thúc công đến cùng không đành lòng kéo Triệu lão ma, quát lớn: "Được rồi, ngươi còn muốn cha ta làm thế nào chứ? Ngươi xem hắn hiện tại bộ dáng thế nào chứ? Bị một nhà các ngươi làm hại còn chưa đủ sao? Ta thấy kết quả này rất tốt, rất hả hê, nếu như không phải sợ liên lụy đến những người ở Triệu gia chúng ta, hiện tại chúng ta hận không thể chạy quanh thôn Bình Sơn này tuyên dương những chuyện tốt Triệu lão tam đã từng làm. Ngươi hiện tại hài lòng chưa, ba con trai, một đứa què vô dụng, một đứa bị ngươi hành hạ chết, một đứa trực tiếp ra khỏi tộc, ha ha,…"Bọn họ sớm không chịu được muốn trào phúng người nhà này, hiện tại cũng coi như có cơ hội nói, dù cho nhìn thấy lão cha dưới tình huống như vậy còn dùng ánh mắt khiển trách hắn, hắn vẫn là đem lời này nói ra, người như vậy, đều từng người từng người xem là bảo bối, cuối cùng mang đến lợi ích gì cho bọn họ chứ?

"A ——" Triệu lão ma bị kích thích vừa lui về phía sau co quắp ngồi xuống đất khóc đến tan nát cõi lòng, âm thanh đã sớm khàn khàn, "Ta đã tạo nghiệt gì a, còn không bằng ta đập đầu chết ở chỗ này."

"Muốn chết thì chết trong nhà mình đi, hoặc là trực tiếp đến trước mặt Triệu lão tam, nói không chừng hắn còn nhỏ mấy giọt nước mắt a, chết ở trong nhà ta tính là cái gì?" Con trai của tam thúc công tức giận kéo hắn ra ngoài, nhờ người ta giúp đem Triệu lão ma về nhà hắn.

94. Chương 94: Tú Tài

Tình huống khác thường của Triệu lão ma đến cùng vẫn để cho người trong thôn phát hiện ra, điều này khiến cho người ta không ngừng suy đoán, Triệu lão tam trở về vốn nên làm chỗ dựa cho hắn, cuối cùng vẫn để cho Vương Xuân Hoa đắc ý mà không thấy Triệu lão ma có nửa phần đắc ý, nói chung, chuyện của Triệu gia vô cùng không đúng.

Trương Tú sau khi được Đường Xuân Minh nói cho chân tướng cũng để ý đến những người nhà Triệu gia khác, trong lòng biết được lần trước Triệu lão tam về chỉ sợ là muốn thay đổi gia phả, hán tử ở rể giống như là ca nhi xuất giá vậy, phải ghi rõ trong gia phả gia tộc, từ đây không có liên quan đến người Triệu gia nữa, bởi vậy dù cho người Triệu gia khác không thể không biết được, bởi vì để ý mới khiến cho hắn phát hiện có một ít người Triệu gia biểu lộ vẻ mặt phẫn hận, đặc biệt khi nhìn thấy Vương Xuân Hoa khoe khoang bên ngoài, biểu tình hận không thể bịt miệng Vương Xuân Hoa lôi hắn về.

"Triệu lão tam còn có thể thi cử sao?" Đường Xuân Minh kỳ quái hỏi Hà lão, đối với thời đại này có một số chuyện vẫn không hiểu rõ. Nhưng mà Triệu lão tam ở rể thực sự là ngoài dự kiến của mọi người, nếu như ở nông thôn thời hiện đại, đi ở rể nhà người khác thực sự vẫn bị xem thường, nhà chỉ có con gái nhất định sẽ tuyển ca tế, thông thường đều là người ngoài thôn. Tuy rằng hoàn cảnh hiện tại cũng được coi là văn minh,

nhưng chuyện như vậy có thể rất nhiều người đều không chấp nhận được đi, đặc biệt là Triệu lão tam chính là tú tài duy nhất của Triệu gia, Đường Xuân Minh thực sự không nghĩ tới sao hắn lại nghĩ đến con đường này.

"Đương nhiên có thể, nhưng mà dù có thi được cũng không có quan hệ gì với Triệu gia." Hà lão cười giải đáp.

Nha, chẳng trách tam thúc công bị trúng gió, phải biết hắn coi trọng nhất là Triệu lão tam, cho rằng hắn nhất định có thể thăng chức rất nhanh, nhưng mà vinh quang sau này không có quan hệ gì với Triệu gia.

Cái này kêu là kẻ ác tự có kẻ ác trị, Đường Xuân Minh xấu xa nghĩ.

Bên Định Châu phủ kia rất nhanh có tin tức truyền đến, ba tiểu tử đều thu qua thi phủ, đã nhận được danh hiệu đồng sinh. Sau khi Lý Chính nhận được tin tức này liền ngồi một chỗ cười nửa ngày, người tới chúc mừng không ngừng, đặc biệt là người trong tộc, đây chính lập tức liền có hai đồng sinh a, hơn nữa trẻ tuổi như vậy, trở thành tú tài chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Vương Anh cũng lén lút lau nước mắt, tiểu tử kia còn có tiền đồ hơn cha nó nhiều, trong lòng đối với chuyện con trai đi học cũng không có ý nghĩ ngăn cản nữa, nếu muốn đọc, liền toàn lực phục vụ cho hắn học đi, ngược dù sao trong nhà hiện tại có ca hắn chống đỡ cũng không thiếu bạc cho hắn học, chờ tương lai hắn thi được thì để hắn báo đáp ca hắn đi.

Vương Anh cũng biết tất cả những thứ này đều có chút ít quan hệ với con riêng hắn, chính con trai sau này cũng phải dựa vào Đường Xuân Minh cùng Lý Phong giúp đỡ, ông trời cuối cùng cũng coi như mở mắt, để con trai có tiền đồ, con riêng cũng hiểu chuyện, chờ tương lai hắn xuống đất cũng có thể chọc tức đương gia đã chết kia.

Lại qua một thời gian, vòng thi viện cuối cùng cũng công bố danh sách thành tích, không chờ trên huyện cho người đến báo, bên Đằng Dục liền cho người mang tin về đầu tiên, trong ba người có hai, một là Lý Thừa Tổ, một là Đường Xuân Vanh, giống phán đoán của Hà lão, Đường Xuân Vanh thuộc hàng cuối cùng, thứ tự cực kỳ thấp, nhưng dù thế nào, hắn cũng là tú tài a!

Nhà Lý Chính lập tức đốt pháo, Lý Chính kích động đến mức muốn lập tức mở từ đường thông báo cho tổ tiên, Lý gia bọn họ cũng có tú tài, hơn nữa còn là tú tài trẻ tuổi. Nhưng mà bên cạnh cũng có người coi như đầu óc tỉnh táo khuyên nhủ, nói này mở từ đường báo tổ tông là chuyện tốt vẫn nên chờ Lý Thừa Tổ về mới tốt.

"Đúng, chở A Tổ về, chở A Tổ về, nhưng mà tiểu tử A Tông này cũng không kém, chỉ thiếu chút nữa so với ca hắn, không quan hệ, sang năm còn có cơ hội, chờ hắn trở về liền để cho hắn cố gắng đọc sách." Lý Chính cũng ngồi không yên, trong sân đi lại vài vòng, trong miệng không ngừng lải nhải.

"Này thật sự là thích a, " Người ở bên cạnh Trầm phu lang cũng khen tặng, "Đại tiểu tử chính là tú tài lão gia, Nhị tiểu tử chỉ cần qua một thời gian cũng sẽ trở thành tú tài lão gia, ôi, Trầm phu lang ngươi thật đúng là quá có phúc khí, ta thấy ngươi chính là người phúc khí đầy mình, sau này chờ hưởng phúc của con trai đi."

"Làm gì làm gì, cũng là do bọn hắn không chịu thua kém, hưởng phúc cái gì không nói, chỉ cần bọn hắn có năng lực có tiền đồ là được, thôn Bình Sơn chúng ta bây giờ phúc khí vô cùng lớn, không cần hưởng của bọn chúng." Trầm phu lang khách khí nói.

Lập tức có người nhắc đến việc hôn nhân của hai đứa con trai hắn, đến bây giờ Lý Thừa Tổ còn chưa lập gia đình đâu, hai người vốn còn muốn chờ thành tích sau khi hắn tham gia khoa thi mới quyết định, cho nên những môi ma trước đó đến cửa đều bị Trầm phu lang tiễn về, hiện tại có người vừa nói, môi ma xung quanh đều muốn hành động rồi, bao gồm cả trên trấn.

Trầm phu lang vốn trong lòng còn vô cùng cao hứng, nhưng khi nghe người ta nhắc đến vấn đề này liền bó tay toàn tập, chuyện hôn nhân của đại nhi tử là chuyện hắn nhức đầu nhất, không phải không chọn được, mà là có quá nhiều không biết chọn thế nào, bên nhà mẹ đẻ cũng có người liều mạng tiến cử ca nhi đến độ tuổi, hiện tại người nào không biết gả tới nhà hắn còn sướng hơn gả lên trấn.

Cũng có người nhắc tới Đường Xuân Minh, đệ đệ cũng thi đỗ, tuổi tác còn nhỏ hơn Lý Thừa Tổ, số phận này muốn tới cũng không ngăn được.

&&&

Nhà Lý Phong, sau khi nhận được tin tức Đường Xuân Minh vô cùng vui vẻ, nhìn thấy mẹ kế đứng ngốc ở đó không phản ứng gì, Đường Xuân Minh đẩy một cái hắn nói: "A Mẫu, chỗ ta cũng không dám lại lưu ngươi, nhanh chóng về đi, nói không chừng người đến báo tin cũng đã đến rồi, hơn nữa người của Đường gia khẳng định cũng tới cửa chúc mừng, trong nhà không thể không có người a."

"Thật sự thi đỗ? Thành tú tài?" Vương Anh còn đang nghi ngờ lỗ tai mình, vốn cho là thi đỗ đồng sinh đã là một điều bất ngờ, con trai năm nay mới mười ba tuổi a.

"Đương nhiên thi đỗ, A Mẫu, muốn khóc thì khóc đi, lần trước ta thấy ngươi lén lau nước mắt, cái này cũng không phải việc mất mặt." Đường Xuân Minh gan lớn dám cười trêu chọc mẹ kế.

Vương Anh nhìn sang, vỗ một cái lên cánh tay Đường Xuân Minh nói: "Ngươi nhìn nhầm, việc vui lớn như vậy khóc cái gì mà khóc, không may mắn, ngươi chờ ta về nói cho quỷ lão cha kia của ngươi đi, con trai của ta không chịu thua kém hắn đâu."

Đường Xuân Minh bật cười vui vẻ, sau đó từ hay ý đẹp tiễn mẹ kế đi, đi cùng còn có một con dê cùng mười mấy con gà vịt, mấy bình rượu, lúc này nhất định phải giết gà giết dê đãi khách một phen, nếu như hắn hành động thuận tiện, khẳng định cũng muốn đi qua góp náo nhiệt, nhưng mà hiện tại chỉ để mẹ kế thu xếp, may trong nhà còn có hai người, những người ở Đường gia kia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Chờ nha môn đến báo tin mừng, ba tiểu tử mới quay lại từ trên phủ, lại dừng mấy ngày ở trên huyện, trong học đường có không ít đồng môn cùng tham gia thi, hơn nữa huyện thái gia cũng đặc biệt mở tiệc chiêu đãi đám học sinh đỗ tú tài này, chờ sau khi tất cả kết thúc, Trương Trường Minh mới cao hứng đánh xe đưa ba người này về, Trương Trường Minh cũng cảm thấy vô cùng vinh dự.

Tuy rằng Lý Thừa Tông không đỗ tú tài, cũng không chán nản, chính là giận Đường Xuân Vanh rõ ràng trước kia còn đứng sau hắn, sau hai cuộc thi liền vượt mặt hắn rồi, tiểu tử này thật sự là có tài a. Nhưng mà tính tình hắn vốn là người thoải mái, tuy rằng không tham gia yến tiệc chiêu đãi của huyện thái gia, mà ở chỗ hai người thuê chờ cùng quay lại, mà không có chạy về trước để cầu động viên.

Đường Xuân Vanh cũng theo xe ngựa đến thôn Bình Sơn xem ca hắn trước, trong lòng biết được trong thời gian ngắn sẽ không có thời gian rảnh đến chỗ ca ca.

Lý Thừa Tông thò đầu ra từ trong xe ngựa, hướng về phía Đường Xuân Minh hô: "Ca sao, ngươi phải cố gắng giúp ta giáo huấn tên tiểu tử này, vốn còn muốn sang năm cùng ta đi thi phủ đây, vậy mà tiểu tử này liền bỏ ta lại, quá không đủ nghĩa khí."

"Nói bậy gì đó!" Một đầu khác truyền đến âm thanh quát lớn, chính là Lý Thừa Tổ, thấy đệ đệ càng nói càng kỳ cục, lên tiếng ngăn cản, sau đó mới chắp tay nói với Đường Xuân Minh đứng bên cạnh, "Ca sao đừng nghe tiểu tử này nói hưu nói vượn, hắn là đố kỵ A Vanh đây, nên để cho hắn đi thi một mình. A Vanh, chúng ta rảnh rỗi gặp mặt."

"Được, " Đường Xuân Vanh lại cười nói, "Ta qua một thời gian sẽ trở lại chỗ ca ca."

Đường Xuân Minh cũng không thèm để ý Lý Thừa Tông nói, biết hắn đang nói đùa, nhưng mà trạng thái cũng không tồi, phất tay chào hai người. Trương Trường Minh nói lát nữa sẽ đánh xe đưa Đường Xuân Vanh về thôn.

Nhìn đệ đệ, trong lòng Đường Xuân Minh cảm khái, đi ra ngoài một vòng, người càng có vẻ thành thục thận trọng, khắp nơi đều giả bộ đại nhân, chừng hai năm nữa thật sự có thể tách ra lập hộ. Nhưng mà vừa tiến vào sân mở miệng ra liền trở lại bộ dáng ngày xưa.

Đường Xuân Vanh đối với đánh giá của ca ca cảm thấy có chút xấu hổ, gãi đầu nói: "Ca, thứ tự của ta có phải quá kém không, vốn còn muốn cùng Thừa Tông ca ca sang năm thi lại một lần." Hắn vốn không có lòng tin với thi viện, cho nên mới có ước định như vậy với Lý Thừa Tông, cũng không trách vừa nãy Thừa Tông ca nói chuyện cười như vậy.

"Lần này suýt soát thì lần sau thi hương cao hơn là được, dù sao ngươi có nhiều thời gian, từ từ đi." Đối với Đường Xuân Minh đã trải qua sáu mươi năm (ý nói sống hai đời) mà nói, thứ tự kém thì có gì chứ, then chốt là đạt được danh hiệu tú tài, hơn nữa so sánh với tuổi tác của A Vanh, người bên ngoài cũng không cảm thấy thứ tự của hắn thấp, có bao nhiêu lão đồng sinh cũng không đạt được danh hiệu này chứ.

"Ừm." Đường Xuân Vanh nghiêm mặt nói, "Ca, ta dự định mấy năm nữa sẽ đều đọc sách nắm vững cơ bản, chờ bốn năm sau mới đi thi, Thừa Tổ ca cũng nghĩ như thế." Nói cách khác, Lý Thừa Tổ cũng bỏ cuộc thi hương năm nay, chờ bốn năm sau lại tiếp tục.

"Thừa Tổ ca của ngươi chỉ sợ phải giải quyết xong chuyện thành thân đã rồi mới nghĩ đến chuyện thi cử" Đường Xuân Minh cười nói.

Đường Xuân Vanh nghe xong mặt cũng đỏ lên, Đường Xuân Minh nhìn cảm thấy vô cùng thú vị, tiểu tử choai choai này đối với chuyện làm mai của người khác cũng cảm thấy thẹn thùng, Đường Xuân Minh tiếp tục trêu ghẹo, Đường Xuân Vanh nhanh chóng đi lên vài bước bái kiến Hà lão, hắn có thể có được thành quả ngày hôm nay ngoại trừ học trên học đường, Hà lão cũng giúp hắn không nhỏ.

Đường Xuân Minh ở phía sau nụ cười càng rộng, tuy rằng đệ đệ cũng mới mười ba tuổi, nhưng mà chỉ sợ cũng có người tới cầu hôn, cía tuổi này đính hôn cũng không phải là không có, huống hồ đệ đệ hắn là tú tài thiếu niên a.

95. Chương 95: Kết Thúc

Đường Xuân Vanh nói tin tức của ca phu cho ca ca hắn, tin tức bên Định Châu phủ kia đương nhiên linh thông hơn so với bên hắn, hắn giải thích càng cụ thể hơn thư của Dung Nguyệt, đương nhiên tin tức then chốt lại không chính xác bằng Dung Nguyệt.

Sau mùa xuân chiến sự tại biên quan nổi lên, không giống lần trước chờ Tề vương cấu kết cùng ngoại tộc xâm chiếm biên quan, Trấn quốc tướng quân Diêu nguyên soái liền ra lệnh tiến quân thần tốc, dũng mãnh đánh thắng hai trận, tin tức chiến thắng không ngừng truyền ra, các thí sinh thi phủ sĩ khí tăng vọt, đối với thái độ kiên quyết hiện nay hoàn toàn vỗ tay đồng tình, hoàng thượng anh minh, chiến thắng càng hả hê lòng người, đối với những vị quan muốn nghị hòa trước kia càng thêm đả kích trắng trợn.

Đối phương liền tiếp bại trận, lòng sinh khiếp sợ, ý đồ muốn nghị hòa với Khánh quốc, nhưng mà lần này phái chủ chiến chiếm thượng phong, đặc biệt là các học sinh tụ tập ở khắp nơi không đồng ý, đương kim liền thuận theo ý dân, hạ lệnh Diêu nguyên soái tiếp tục truy kích.

Đường Xuân Minh nghe được những người này liền sờ sờ đầu, vị ngồi trên cao kia có phải đã sớm đoán được tình hình này nên mới quyết định tổ chức ân khoa năm nay, đem những học sinh nhiệt huyết này tụ tập một chỗ thuận tiện cho việc dẫn đường dư luận, say đó trên dươi đồng lòng, chờ trận chiến này kết thúc, quyền uy cũng đạt đến vị trí đỉnh cao đi. Hắn cũng chỉ mơ mơ hồ hồ nghĩ như vậy, đến cùng cũng không phải thực sự bên trong vòng này, cũng không có ánh mắt nhìn xa trông rộng, nhưng mà nhìn ánh mắt nóng bỏng của đệ đệ, đương kim bệ hạ có lòng lôi kéo tâm của đám học sinh này vừa nhìn liền biết.

Hà lão cũng là cười híp mắt nghe, vẫn chưa bình luận bất kỳ cái gì với tình hình hiện nay.

Thấy Hà lão cùng ca ca đều không chút biến sắc, Đường Xuân Vanh chợt cảm thấy xấu hổ, thực sự là dễ kích động a, còn nói: "Ca, lần này tuy ca phu vang danh, bên ngoài đều đoán không biết ca phu xuất thân từ gia đình quan võ nào, không ai biết ca phu là từ chỗ chúng ta, khà khà." Đường Xuân Vanh cũng cảm thấy vinh dự theo, đó cũng là ca phu của hắn, bây giờ một chút thành kiến với ca phu hắn cũng không có, chỉ cảm thấy kiến công lập nghiệp như vậy còn oai phong hơn so với đọc sách, nhưng mà chính mình lại không có năng khiếu như vậy.

Đường Xuân Minh bĩu môi: "Hắn đương nhiên là đắc ý, sau khi chiến tranh kết thúc còn không biết có bao nhiêu người muốn hắn làm ca tế a, hừ hừ."

Hà lão vui vẻ lên tiếng, vươn ngón tay trực tiếp chỉ Đường Xuân Minh. Đường Xuân Vanh vẫn muốn giữ gìn bảo vệ ca phu một chút, nói: "Ca ngươi yên tâm, ca phu không dám, hơn nữa ta cũng sẽ làm chỗ dựa cho ca."

Đường Xuân Minh tức giận đẩy đệ đệ một cái nói: "Nhanh về đi, A Mẫu còn đang trông ngóng ngươi đấy, ngươi cũng không biết A Mẫu sau khi ngươi thông qua kỳ thi phủ liền trộm lau nước mắt a." Đường Xuân Minh bắt đầu cản người, Trương Trường Minh cũng đã đến xe ngựa đến rồi.

Nghĩ đến A Mẫu, Đường Xuân Vanh càng muốn trở về sớm, lập tức cũng không khách khí cùng ca ca, chờ qua đợt này liền đến thăm ca ca, ôm lấy từng tiểu chất tử rồi chào tạm biệt, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu A Sâm vốn trong thời gian dài không gặp tiểu cữu cữu này nên có chút xa lạ, nhưng mà tính của nó từ nhỏ đã không sợ người lạ, chỉ qua một chút thời gian đến khi tạm biệt liền lôi kéo người không chịu thả ra, Đường Xuân Vanh dở khóc dở cười, nếu như to thêm chút nữa hắn liền trực tiếp ôm người về, nhưng mà tuổi này hắn cũng không dám, tiểu hài tử dễ dàng sinh bệnh, hơn nữa bây giờ trong nhà hẳn vô cùng rối loạn.

"Được rồi, hai ngày nữa mang ngươi tới thăm cữu cữu cùng ma ma, mau buông ra!" Đường Xuân Minh nói, tiểu A Sâm không thể không bĩu môi buông tay ra, Đường Xuân Vanh nhanh chóng bước ra ngoài, chỉ sợ nhìn thêm mặt của tiểu chất tử một chút nữa liền không nỡ bước ra nữa.

Sau đó, Đường Xuân Minh liền đuổi hai đứa đi, đi ăn tiệc rượu nhà tú tài. Nhà hai người thi đỗ tú tài này đều có quan hệ với hắn, mà hắn ôm bụng lớn đi cũng bị người chú ý, thỉnh thoảng có người lại đây nói chuyện với hắn, đem hắn mệt đến ngất ngây, đặc biệt là ở thôn Trấn Sơn, có không ít người muốn tạo quan hệ với Đường Xuân Minh để kiếm tiền cùng hắn, nhưng mà Đường Xuân Minh làm gì có thời gian lo lắng chuyện này, ngay cả chuyện trong nhà cũng để cho người khác làm.

Vì vậy sau khi về từ thôn Trấn Sơn liền đóng cửa không ra ngoài, trong bụng có hai đứa không giống như một, còn mệt hơn so với lúc chỉ có tiểu A Sâm, khi đó liền trực tiếp đi ngủ, bớt được bao việc, tháng ngày cũng qua nhanh, nhưng mà hiện tại bụng nặng đến đòi mạng ngủ cũng không ngon, Đường Xuân Minh mong thời gian nhanh chóng qua đi, sớm sinh sớm bớt việc, sau này tuyệt đối không thể tiếp tục sinh.

&&&

Náo nhiệt của Đường gia đi qua, ngày Đường Xuân Minh sắp sinh càng ngày càng gần, Vương Anh trực tiếp đem chuyện trong nhà giao cho hai người hầu, mang con trai cùng đến nhà Đường Xuân Minh bảo vệ, Đường Xuân Vanh cũng không vội đến huyện học, tạm thời nghỉ một thời gian, chờ ca ca sinh con ra liền tính tiếp.

Tháng Năm, triều đình lần thứ hai truyền đến tin tức đại thắng, Trấn quốc tướng quân chỉ huy quan tiến công, bắt sống thủ lĩnh, trận chiến này không đến một năm liền kết thúc bằng sự thắng lợi của Khánh quốc, một đám võ tướng được lệnh rời khỏi biên quan đến kinh thành nhận khen thưởng.

Thư của Dung Nguyệt cùng Lý Phong đến gần như cùng lúc, Lý Phong đã ở kinh thành, sắp về rồi, trong thư bảo Đường Xuân Minh đừng lo lắng.

"Ta lo lắng cái quỷ, ai quan tâm có trở về hay không!" Đường Xuân Minh nhanh chóng ném thư ra bên cạnh, sau đó ai yêu một tiếng, hai đứa nhỏ trong bụng lại hành hạ hắn, hai tiểu hỗn đản, cùng với cha chúng bắt nạt hắn. Chờ đến khi đỡ rồi thì lấy ra nhìn giống như nhìn thấy hoa trong đó vậy.

Đến cuối tháng, Lý Phong còn chưa thấy về, cũng không có thêm tin tức khác truyền về, bụng của Đường Xuân Minh trong tiếng nghiến rằn nghiến lợi mắng chửi của hắn mà có động tĩnh

Hai con khoái mã (*ngựa tốt chạy nhanh*) đang nhanh chóng chạy về thôn Bình Sơn.

Đồng thời còn có một đám người lấy tốc độ hơi chậm chạy về hướng này.

"Giời ạ, sao đau như vậy, còn đau hơn lần trước a a, a a a ——" Đường Xuân Minh tức giận gào thét, đặc biệt là nghĩ đến cha của hai tiểu hỗn đản này không ở bên cạnh, càng thấy ủy khuất, hận không thể oa oa khóc rống một trận.

Ngoài phòng có không ít người, chiến tranh cũng kết thúc, Lý Phong cũng nên về đi, vào lúc này có hắn ở bên Minh ca nhi cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn chút, trong lòng thoải mái cũng dễ sinh hơn chút. Nhưng mà lúc này lại không thấy về, chẳng lẽ có gì bất ngờ xảy ra? Triều đình không cho hắn trở về?

Lý Chính không ngừng đi lại trong sân, hắn vốn là người thích ôm việc vào người, nghĩ đến phân phó lúc A Phong gần đi, càng cảm thấy Minh ca nhi có thể sinh được hai đứa nhỏ hay không cũng là chuyện của mình, bằng không thật sự xin lỗi tự tin tưởng của A Phong. Nhìn thấy Hà lão đang ngồi một bên, không khỏi hỏi lại: "Lão ca ca, thật sự không thành vấn đề sao? Sao lâu như vậy còn chưa sinh được?"

Ngay cả Hồ lang trung đều không nhìn nổi, nhưng mà Hà lão trả lời: "Ngươi cứ yên tâm đi, vị trong kia thân thể còn tốt hơn so với bất kỳ vị thai phu nào, thai vị lại đúng vị trí, " suy nghĩ một chút lại cười nói, "Nói không chừng là không thấy cha bọn họ liền không chịu ra."

"Ha ha…" Hà lão vuốt râu mà cười.

Lý Chính lau lau mặt, Đường Xuân Vanh đang lo lắng ở trong sân nghe được tin này liền hắc tuyến, chẳng lẽ ca phu không trở lại đứa nhỏ này liền không sinh? Bị khổ chính là ca ca hắn a. Lý Thừa Tổ Lý Thừa Tông trái phải động viên hắn, đặc biệt là Lý Thừa Tông đùa giỡn nói: "Ngươi thật là may mắn, lập tức ôm tiểu chất tử, hơn nữa A Lâm A Sâm là thành bốn, hai người chúng ta, chọn một trong số chúng làm tiểu chất tử, cũng đủ chúng ta chia."

"Nói bậy!" Lý Thừa Tổ bất đắc dĩ trách đệ đệ một câu, nào có tính toán như vậy, ngược lại nói với Đường Xuân Vanh, "Không bằng đi xem mấy đứa A Lâm A Sâm đi, chúng ta ở lại chỗ này ngoại trừ lo lắng không cũng không có tác dụng gì." Thấy Đường Xuân Vanh có chút do dự, liếc mắt ra hiệu về phía đệ đệ, hai người liền tha Đường Xuân Vanh ra ngoài, hai đứa nhỏ đều để ở nhà Đại Sơn, Vương Mạc mang theo con mình ngồi chơi cùng.

"Ồ? Bên ngoài giống như có tiếng gì đó?" Lý Thừa Tông thính tai nói.

Đường Xuân Vanh nào có tinh lực quan tâm chuyện bên ngoài, tâm tư đều ở phòng ca ca, Lý Thừa Tổ Lý Thừa Tông đang muốn ra ngoài nhìn xem, đúng lúc này, trong phòng liền truyền ra tiếng khóc của trẻ con, sợ đến mức ba tiểu tử run lên một cái.

Tiếng trẻ con vang đội truyền đến.

"Oành" một tiếng, có người từ bên ngoài ngã xuống, lấy tư thế vô cùng bất nhã ngồi trước mặt ba tiểu tử, phong trần mệt mỏi, kinh sợ nhìn chằm chằm vào phương hướng tiếng khóc truyền ra.

Ba tiểu tử con mắt đều trợn tròn.

"Phong ca?!"

(Kết thúc)

96. Chương 96: Phiên Ngoại 1

Chẳng ai nghĩ tới, Uy Vũ tướng quân được triều đình mới phong chức cho lại làm lễ lớn như vậy để đón tiếp con trai mới ra đời của hắn.

Sau đó người ở chỗ này mỗi khi nhắc đến việc này liền cười to không ngớt, Lý Phong còn có vẻ mặt như vậy. Lúc đó ba tiểu tử bị Lý Phong đột nhiên xuất hiện làm kinh ngạc nhảy ra sau một cái, sau đó vội vã kéo hắn chạy về phía gian nhà, vừa chạy vừa báo cho hắn, "Ca sao đang sinh con a, vừa mới sinh một đứa, còn một đứa chưa thấy ra a!"

"Con… Con ta?! Hai… Hai đứa?!" Ai tới nói cho hắn, một đường không ngừng không nghỉ chạy về, nhưng lại nhìn thấy tình cảnh ca nhi hắn mong nhớ ngày đêm sinh con, tại sao không ai nói cho hắn biết Minh ca

nhi mang thai lại còn có hai đứa? Bằng không hắn sẽ ngay cả tiệc mừng cũng đều không có tâm tư tham gia trực tiếp chạy về rồi.

Rốt cục cũng tiêu hóa tin mừng cực lớn này, Lý Phong không chút suy nghĩ hướng về phía gian nhà gào lên, "Minh ca nhi, ta là A Phong, ta đã trở về, ngươi không cần phải sợ a…", hắn sao quên được tình cảnh lần trước sinh con cùng lai lịch của Đường Xuân Minh.

Hắn xuất hiện quá quá bất ngờ, vì vậy ngoài phòng cũng không ai có thể ngăn được hắn, cứ để hắn thoải mái mà xông vào.

Đường Xuân Minh nghe được tiếng la liền mê man, sau đó phản ứng lại liền mắng: "Tên khốn khiếp nhà ngươi còn biết trở về a, ta còn tưởng rằng ngươi ở kinh thành bên vui đến quên cả trời đất không muốn trở về đây nữa…"

Mắng người cũng là vô cùng tức giận, bởi vì khí lực mắng người này mà đứa bé thứ hai liền đi ra, ngay ở trước mặt Lý Phong oa oa khóc nỉ non.

"Phốc!" Trong sân, mọi người còn đứng ngẩn ngơ ở chỗ đó, còn chưa tỉnh lại từ một màn bất ngờ này, sau đó nghe được tiếng bật cười từ đằng sau, xoay người lại nhìn, trong sân không biết lúc nào đã có một hán tử xa lạ đứng đó, cũng phong trần mệt mỏi.

Nhìn thấy một sân người rốt cục nhìn vào mình, người đến chắp tay sung sướng nói: "Tại hạ là Diêu Linh bằng hữu của Lý Phong, trở về cùng Lý Phong, Lý Phong cũng không biết phu lang nhà mình đang sinh con cho hắn a, hahah…" Biết Lý Phong thời gian dài như vậy, chưa từng thấy một mặt như vậy của Lý Phong, nhìn hắn thất thố như vậy cũng khó trách hắn không muốn ở kinh thành mà vội vã trở về, nhưng mà kinh hỉ lần này thực sự là khiến người vừa mừng vừa sợ a.

Người đến phong trần mệt mỏi, nhưng lời nói lại vô cùng hiền hòa, khiến mọi người trong sân thở phào nhẹ nhõm cũng nở nụ cười mời hắn vào trong, Lý Chính đương nhiên đem hắn dẫn đến chỗ bên người Hà lão, nghĩ đến bằng hữu của A Phong Hà lão hẳn sẽ biết một ít. Quả nhiên, Hà lão thấy người đến liền cười ha ha bắt chuyện với hắn, vị Diêu Linh công tử này cũng vô cùng quen thuộc mà chào Hà lão, trong lời nói còn có ý nói đến chuyện cười của Lý Phong.

Sản ma ma rốt cuộc cũng đi ra khỏi phòng báo tin mừng, Đường Xuân Minh sinh được một tiểu tử một tiểu ca nhi, tiếng khóc ban đầu vang dội đến mức khiến Lý Phong ngã ngồi xuống đất không phải là tiểu tử mà chính là tiểu ca nhi, khi hai đứa nhỏ được thu thập sạch sẽ ôm ra khỏi phòng cũng đã khóc mệt nên đang ngủ, sản ma ma chỉ cho mọi người biết đứa nào là tiểu ca nhi, đứa nào là tiểu tử, còn nói tiểu ca nhi còn ầm ĩ hơn tiểu tử, tiểu tử vô cùng yên tĩnh.

Lý Phong cũng rốt cục cũng đi ra, nhìn hai đứa nhỏ một trái một phải cũng không biết nên nói gì cho phải, hiện tại còn đang chìm trong kinh hãi cùng đại hỉ, còn không tin được mắt cùng tai của mình, hắn đi ra ngoài đánh giặc, Minh ca nhi lại sinh cho hắn hai đứa nhỏ, ca nhi tiểu tử đều đủ hết. Lau mặt, thầm nghĩ: A Lâm cùng A Sâm đâu? Nhanh gọi bọn nó về xem hai đệ đệ, cũng không biết A Sâm còn nhớ mặt cha nó không, ta phải nhanh chóng tắm rửa chút, trên người đều là tro bụi, vừa nãy Minh ca nhi ở bên trong cũng không dám lại gần, chỉ cách một khoảng nói mấy câu, nhìn hắn ngủ mới ra ngoài.

"Ha ha, chúng ta trở về, nghe động tĩnh còn tưởng rằng có ai đến đây, không nghĩ tới A Phong ngươi lại trùng hợp như vậy." Trương Trường Minh cùng ca nhi nhà mình trong tay ôm A Sâm đi vào, bọn họ ở trong nhà Trương Tú dễ dàng chú ý đến động tĩnh bên ngoài hơn chỗ đang căng thẳng này, liền đoán người có người đến lại nghe được tiếng trẻ con khóc liền vội vàng mang hai đứa nhỏ đến.

Lý Phong trở vào nhà nhanh chóng tẩy rửa rồi đổi một thân quần áo sạch sẽ ra ngoài,nhìn thấy hai đứa nhỏ cũng vô cùng cảm khái, hiện tại… Hắn thành cha của bốn đứa nhỏ, một đời này… Vô cùng viên mãn rồi!

"Cha!" A Lâm mặc dù giữa đường nhận cha, nhưng tình cảm với Lý Phong vô cùng sâu sắc, thường xuyên nhớ cha, nhìn thấy cha đột nhiên trở về liền vô cùng vui mừng kêu lên.

"Ca, đây là cha chúng ta sao? Sao cha lại có râu mép?" A Sâm nghi ngờ nhìn hán tử một chút cũng không đẹp trai này, sao không giống như cha đẹp trai như trong ấn tượng của nó chút nào.

"Ha ha…" Trong sân liền có tiếng cười lớn, còn không phải là vừa mới chạy về còn chưa kịp cạo sao.

A Lâm vốn nắm tay đệ đệ hướng về phía cha đi đến, nghe được lời của đệ đệ liền dừng lại nghiêm túc giải thích với đệ đệ, "Đây chính là cha của chúng ta, còn râu mép… Khẳng định là cha vội vàng chạy về xem a mẫu nên không kịp cạo, đúng không cha?"

"Đúng, A Lâm thật thông minh." Lý Phong bị con trai nghi ngờ khiến cho tâm hồn bị tổn thương lập tức được một đứa con khác chữa trị, tiến lên ôm lấy tiểu hỗn tử A Sâm một cái, còn dám nghi ngờ cha nó, cố ý dùng râu cọ cọ vào mặt nó, "Nói, ta có phải là cha không? Còn nhận ra cha không?"

"A —— không muốn, người là cha con ——" A Sâm kêu lên như quỷ kêu, nhưng mà ai cũng có thể nhìn thấy được nó chơi vô cùng vui vẻ, trong chốc lát, Lý Phong lại dùng một cánh tay khác ôm A Lâm lên, ban đầu A Lâm còn có chút gò bó, cảm giác mình đã là người lớn không nên để cha ôm, nhưng là rất nhanh liền cùng A Sâm chơi đùa, cảm giác xa lạ do rời nhà một năm rất nhanh liền biến mất, từng đứa từng đứa kêu "Cha" vô cùng vui vẻ, đặc biệt là A Sâm, chơi đùa với râu mép của cha.

Vương Anh ôm tiểu ca nhi mới sinh trong lồng ngực, thấy cảnh này liền nở nụ cười, ca tế về không chăm sóc đến hai đứa nhỏ của mình trước mà là tăng cường tình cảm với A Lâm A Sâm, hắn không cần lo lắng sau này A Phong sẽ thiên vị hai đứa nhỏ sau này.

Mọi người thấy Lý Phong về liền không cần lo lắng trong nhà không có ai chăm sóc, liền dần dần rời đi, để người nhà bọn họ đoàn tụ.

Lý Chính mang Trầm phu lang cùng hai tiểu tử nhà mình rời đi trước tiên, trước khi rời đi còn muốn gọi Lý Phong muốn nói cái gì, nhưng suy nghĩ một chút vẫn thôi, chờ mấy ngày liền biết, khi đó càng thêm kinh hỉ đi. Ngày hôm nay mình đạt được niềm vui bất ngờ như vậy, cũng nên để bọn họ nếm thử tư vị này.

A Lâm A Sâm cùng cha nháo loạn một hồi liền nhớ đến hai tiểu đệ đệ, rời đi ôm ấp của cha, lúc này Lý Phong mới rảnh rỗi ngắm cẩn thận hai đứa bé còn nhỏ hơn, hai bất ngờ kinh hỉ, trực tiếp mỗi tay ôm một đứa, vì đã quen ôm A Sâm, cũng không giống như trước không dám ôm trẻ mới sinh nữa. A Lâm vô cùng biết điều, đứng bên cạnh vui sướng hài lòng nhìn hai tiểu đệ đệ, A Sâm liền trực tiếp dùng ngón tay chạm chạm khuôn mặt hai tiểu đệ đệ, nói, "Sao bọn đệ đệ đều ngủ, một chút cũng không chịu chơi cùng ca ca?"

"Đại đệ ngươi cẩn thận một chút, đừng làm đau tiểu đệ." A Lâm vội càng kéo tay A Sâm, tên gọi cũng thay đổi, từ đây, nó có đại đệ, còn có hai tiểu đệ, nó nhất định sẽ giúp đỡ a mẫu chăm nom tất cả đệ đệ thật tốt.

Diêu Linh về cùng Lý Phong cũng biết chuyện này liền tiến lại xem trẻ con, nhìn thấy ngạc nhiên, "A Phong, hai đứa nhỏ này gọi là gì?"

Tên? Lý Phong lúc này mới nhớ ra hai đứa nhỏ vẫn chưa có tên đâu. trước đó hắn không hề có chút tin tức nào, làm gì nghĩ đến tên của con, không khỏi nhìn về Hà lão cũng Vương Anh, lại nhìn hai đứa nhỏ, nói: "Trước kia Minh ca nhi có nói đùa, nói sau A Lâm A Sâm còn thiếu một A Mộc, nhưng…"

Nhưng hiện tại có hai đứa nhỏ, muốn gọi thế nào a?

"A Mộc?" Miệng Diêu Linh giật giật, gia đình nhà này đều liên quan đến gỗ sao.

Hà lão vung vung tay nói: "Không cần nhìn ta, cái này là chuyện của người cha, chính ngươi từ từ suy nghĩ là được." Đối với danh tự A Mộc này, hắn cũng không thể ra sức, hơn nữa đoán được danh tự A Mộc này chắc chắn phải rơi vào một trong hai đứa nhỏ, vì sao? Vừa nhìn liền biết Phong tiểu tử này nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của Minh ca nhi.

Lý Phong khó xử, nhìn hai đứa nhỏ trên tay, tiểu ca nhi sinh ra còn nặng hơn tiểu tử một chút, nếu không chờ Minh ca nhi tỉnh lại liền hỏi hắn đi. Thời gian dài như vậy Minh ca nhi khẳng định đã nghĩ tới, nghĩ như vậy liền đem hai đứa nhỏ giao cho Vương Anh, vừa mới sinh ra vẫn không nên ôm ra ngoài tránh trúng gió, bên ngoài nhiệt độ không thấp.

&&&

Đối với Diêu Linh đi theo cùng mình, Lý Phong cũng không giới thiệu với người trong thôn, nhưng mọi người cũng đều rõ ràng trong, đây nhất định là một công tử đại gia, phong độ khí thế kia rõ ràng không giống như Dư Mộ trước đây đã tới.

Đường Xuân Minh đương nhiên biết người này, A Phong lên chiến trường cũng có nguyên nhân vì người này, A Phong có thành tựu ngày hôm nay ngoại trừ nhờ Hà lão thì chính là người này, vì vậy cách cửa sổ cảm ơn hắn.

"Đường phu lang khách khí, ta cũng chỉ là giúp đỡ ban đầu, thành tựu của A Phong đều là do tự thân cố gắng, huống hồ hắn cũng trợ giúp ta rất nhiều, một lời cảm ơn cũng nói không hế, bây giờ ta xem A Phong như đệ đệ, không bằng gọi Đường phu lang một tiếng đệ sao đi." Trong lòng Diêu Linh không phải là không hiếu kỳ với vị Đường phu lang này, đặc biệt thời gian sinh con trước đó trung khí mười phần chửi bậy thực sự là khiến cho hắn mở rộng tầm mắt, đối ngược hoàn toàn với giọng nói ôn hòa thái độ hào phóng hiện tại, nói vậy cũng là người thú vị, cũng không giống ca nhi nhà nông như trong tưởng tượng.

"Vậy ta cùng A Phong liền trèo cao, Diêu đại ca, " Đường Xuân Minh bên trong con ngươi khẽ chuyển, có tiện nghi không lấy là đứa ngốc, mọi người đều như vậy trước tiên khéo léo khách khí từ chối, trước tiên kéo quan hệ làm chỗ dựa đã, "Trong nhà tùm la tùm lum, Diêu đại ca đừng ghét bỏ, có nhu cầu gì cứ việc nói cùng A Phong."

"Được, đệ sao, ta sẽ không khách khí cùng A Phong." Diêu Linh cười cợt.

Đảo mắt song thai đã đến lễ tắm ba ngày, lần này, còn náo nhiệt hơn lần A Sâm tắm ba ngày nhiều lắm, khi đó dù sao cũng đang trong hiếu kỳ nên không thể trắng trợn đãi khách, chỉ mời những nhà quen biết qua náo nhiệt một chút.

Ngày hôm đó, ngay từ sáng sớm khách đã không ngừng tới cửa, không có lúc ngừng lại.

Đối với người trong thôn mà nói, Lý Phong và Đường Xuân Minh chính là đại kim chủ của bọn họ, dù là hoa màu hay là xưởng rượu đều không thể tách khỏi hai người này, đặc biệt là Lý Phong lên chiến trường đánh một vòng mà khi trở về không bị thương chút nào, người trong thôn đều biết đó là đánh thắng trận, tuy không biết Lý Phong có được thăng quan tiến chức hay không, nhưng nhà dù sao cũng sẽ không kém, đương nhiên là muốn tạo quan hệ với phu phu bọn họ.

Dù là tự giác hay không, đều ý thức được phu phu Lý Phong cùng Đường Xuân Minh không phải là nhân vật nhỏ, ngay cả Vương Xuân Hoa nhảy nhót thoải mái ở Triệu gia, bây giờ dù hắn có gian to hơn nữa cũng không dám đến trước mặt Đường Xuân Minh gây chuyện, hắn hận không thể để cho Đường Xuân Minh không nhớ đến ra được người như hắn. Nhà Lý Hạ Căn càng không cần Lý Phong đứng ra, người của Lý gia đều tự giác ngăn chặn động tác của bọn họ, đã sớm ra nghiêm lệnh với bọn họ, nếu như bọn họ dám làm gì nữa thì trục xuất khỏi gia tộc, vì vậy dù cho bọn họ không cam lòng cũng chỉ đành thu tay lại, bây giờ người của Lý gia ai cũng chướng mắt bọn họ.

"Đằng lão bản, Tề chưởng quỹ, Trần chưởng quỹ, các ngươi đều đến rồi, mau mau mời vào!"

Đằng Dục đến thấy Lý Phong còn kinh ngạc một chút, cho rằng người này vẫn còn đang ở kinh thành a, không nghĩ tới lại chạy về nhanh như vậy, nhìn thấy Lý Phong vô cùng nhiệt tình, hắn biết được Lý Phong lập công lớn, phía trên còn ban cho hai chữ "Uy Vũ".

"Dung đương gia, ngày hôm nay khách đến nhiều, không thể chiêu đãi chu toàn, vẫn mong bỏ qua cho!"

"Làm gì, ngươi đi đón những khách khác đi, ta đi gặp Minh ca nhi." Sau khi Dung Nguyệt đến liền đem người bỏ lại, trực tiếp đến chỗ phòng Đường Xuân Minh, những người bên ngoài đến làm khách đều là hán tử, hắn cũng không tiện ở đấy, nhìn thấy hai đứa nhỏ càng cảm thấy đáng yêu, Đường Xuân Minh trực tiếp trêu ghẹo bảo hắn sinh một đứa đi.

"Đó là Huyện thái gia đi, A Phong, Huyện thái gia đến rồi, đang hướng về bên này." Trương Trường Minh đang đứng ở cửa đón khách nhìn thấy vậy liền nhanh chóng gọi, quan phụ mẫu đến đương nhiên không giống như người bình thường.

Vậy mà chờ khi Lý Phong đi ra, Huyện thái gia này liền vội vàng tiến lên hành lễ với Lý Phong, nào dám để Lý Phong tự mình ra đón hắn, thận phận địa vị ngày hôm nay đều khác biệt vô cùng lớn, vị này rất được bệ hạ coi trọng a.

"Sử đại nhân khỏi khách khí, Lý Phong vẫn là hán tử nông thôn, chỗ này không cần làm mấy hư lễ kia." Lý Phong khách khí nói.

"Được rồi, Lý tướng quân, Sử mỗ liền tuân theo, kính xin Lý tướng quân mau mau chuẩn bị tiếp thánh chỉ, ta đến trước để thông báo Lý tướng quân một tiếng." Huyện thái gia nào dám thật sự không khách khí, nhưng mà ngoài miệng vẫn đáp ứng, vị này ở trong kinh chính là Uy Vũ tướng quân, sau đó bệ hạ lại cho thánh chỉ đến chỗ này, chính là người không biết tình hình cũng đoán được vì này đã lọt vào mắt xanh của bệ hạ.

Việc này Lý Phong cũng rõ ràng, sau khi sắp xếp cho Huyện thái gia xong liền vào phòng Đường Xuân Minh nói cho hắn một chút, hắn đã sớm nói với Đường Xuân Minh, thánh chỉ trong kinh đến, thứ nhất là phong Minh ca nhi thành Cáo mệnh, thứ hai là tăng chỗ dựa cho bọn họ, rượu Đường Ký của thôn Bình Sơn chính là cống tửu đích thân hoàng thượng điểm danh, cái này là do Lý Phong không làm quan tận triều đình nên hoàng đế cố ý ban thưởng cho hắn, đương nhiên trong đó không thiếu công lao của chính bản thân nó, rượu Đường Ký thực sự chất lượng vô cùng tốt, tiệc mừng trong kinh thành trước đó cũng dùng rượu Đường Ký, danh tiếng của rượu này đã thực sự nổi tiếng trong kinh thành.

Lúc hắn rời kinh, người đến đây ban thánh chỉ cũng đi, nhưng mà hắn cùng Diêu tướng quân đi một đường không dừng lại, người phía sau phải từ từ chạy, đương nhiên là đến sau rồi.

"A? Đến rồi sao? Cần ta chuẩn bị gì không?" Đường Xuân Minh nói giỡn với Dung Nguyệt, còn nói là Triệu vương có gửi lễ vật đến cho hai đứa nhỏ, nghe Lý Phong nói như vậy có chút sốt sắng, hắn dù thế nào cũng sẽ không thể nghĩ được sẽ có ngày này, hơn nữa cáo mệnh cũng kém xa thành công của Đường Ký bởi vì dù sao cũng là lợi ích thực tế, A Phong nói với hắn, trừ khi có chiến tranh, bằng không hắn không cần phải vào kinh thành nhận mệnh, chỉ cần ở thôn Bình Sơn, vì vậy cáo mệnh có lợi ích gì chứ? Hắn không cần đi giao tiếp với mấy người quan to quyền quý.

"Không cần lo lắng, tình huống của ngươi bây giờ đặc thù, chỉ cần dập đầu hành lễ với bệ hạ liền được, nhưng mà, phúc khí của ngươi thật tốt, thời gian này cũng thật đúng lúc." Dung Nguyệt nói, hắn nghe được Lý Phong chạy về đúng hôm sinh con, còn bị dọa giật mình, ngay cả giết địch trên chiến trường cũng không đổi sắc, nhưng lúc đó đứng cũng không vững.

"Vậy thì tốt, không cần đi ra gặp người là được." Đường Xuân Minh sờ sờ mặt của mình, hiện tại thật sự không có cách gặp người, trên người còn có một vị chua.

Thánh chỉ không chỉ có quan hệ đến Đường Xuân Minh, còn quan hệ đến xưởng rượu trong thôn, vì vậy Lý Phong mời Lý Chính cùng các tộc lão trong thôn đến, Lý Chính vốn ở trong phòng nói chuyện uống trà với Hà lão, nghe nói vậy liền rơi cả chén trà trong tay xuống, nước trà chảy đầy bàn.

Tay Lý Chính đều run lên, âm thanh cũng run lên, không dám tin tưởng hỏi: "Đây là thật sự? Thật sự ban thánh chỉ đến thôn ta?"

Các tộc lão khác cũng không tốt hơn hắn chút nào, kích động đến con mắt đều muốn lòi ra, bọn họ đời đời kiếp kiếp nào có được phong quanh như vậy.

"Thánh chỉ đến —— "

"… Phong Lý Đường thị tứ phẩm cáo mệnh —— "

"… Phong nhưỡng tửu Đường ký là cống tửu Đường ký cống tử —— "

"Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế —— "

"Chư vị xin đứng lên, bệ hạ còn ban thưởng chữ tự tay người viết, chư vị không nên trì hoãn, nhanh chóng nhận."

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-chung-dien-chi-man-duong-xuan-duong-xuan-xuyen-qua-lam-ruong